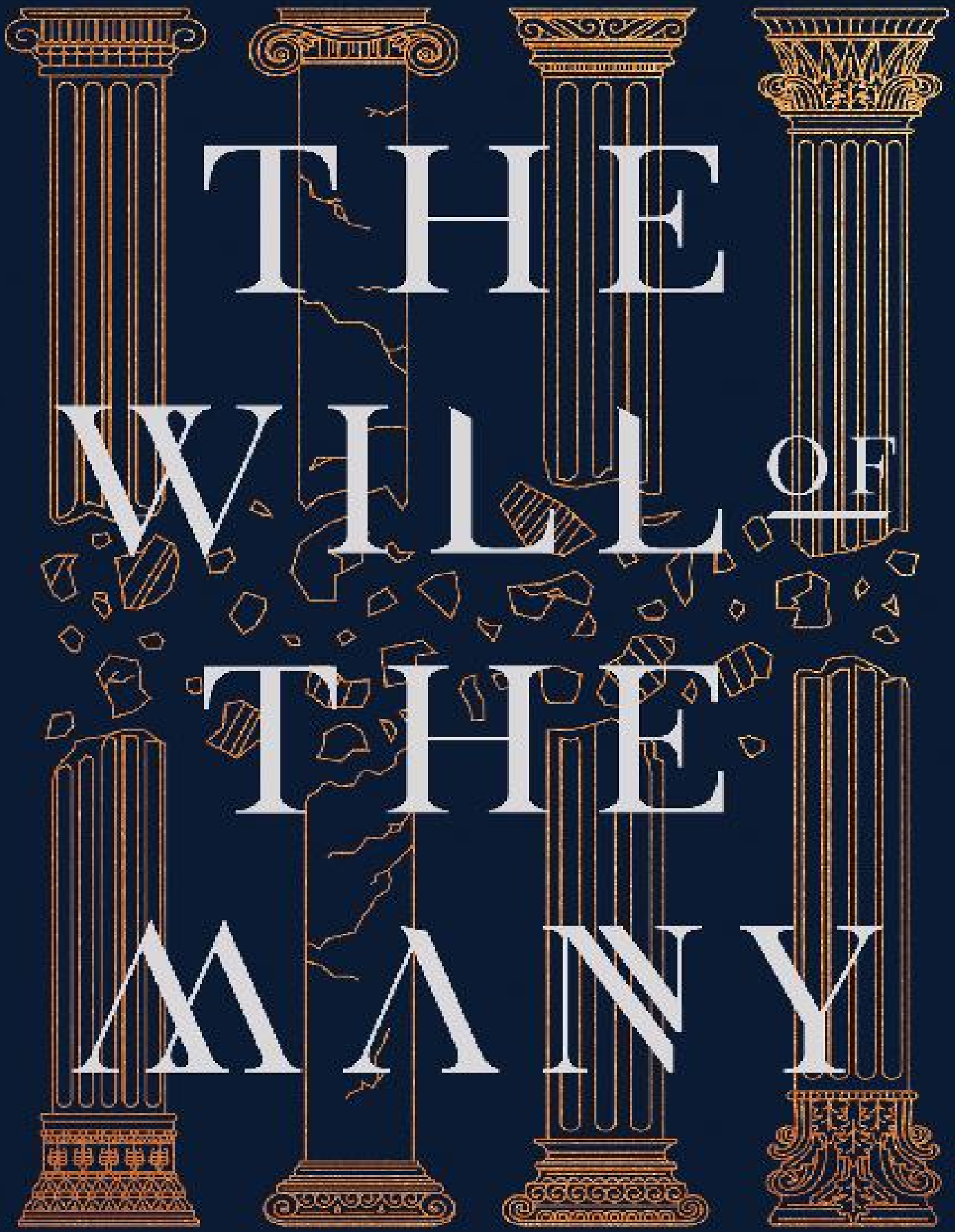
HIERARCHY, BOOK I



THE WILL OF THE MANY

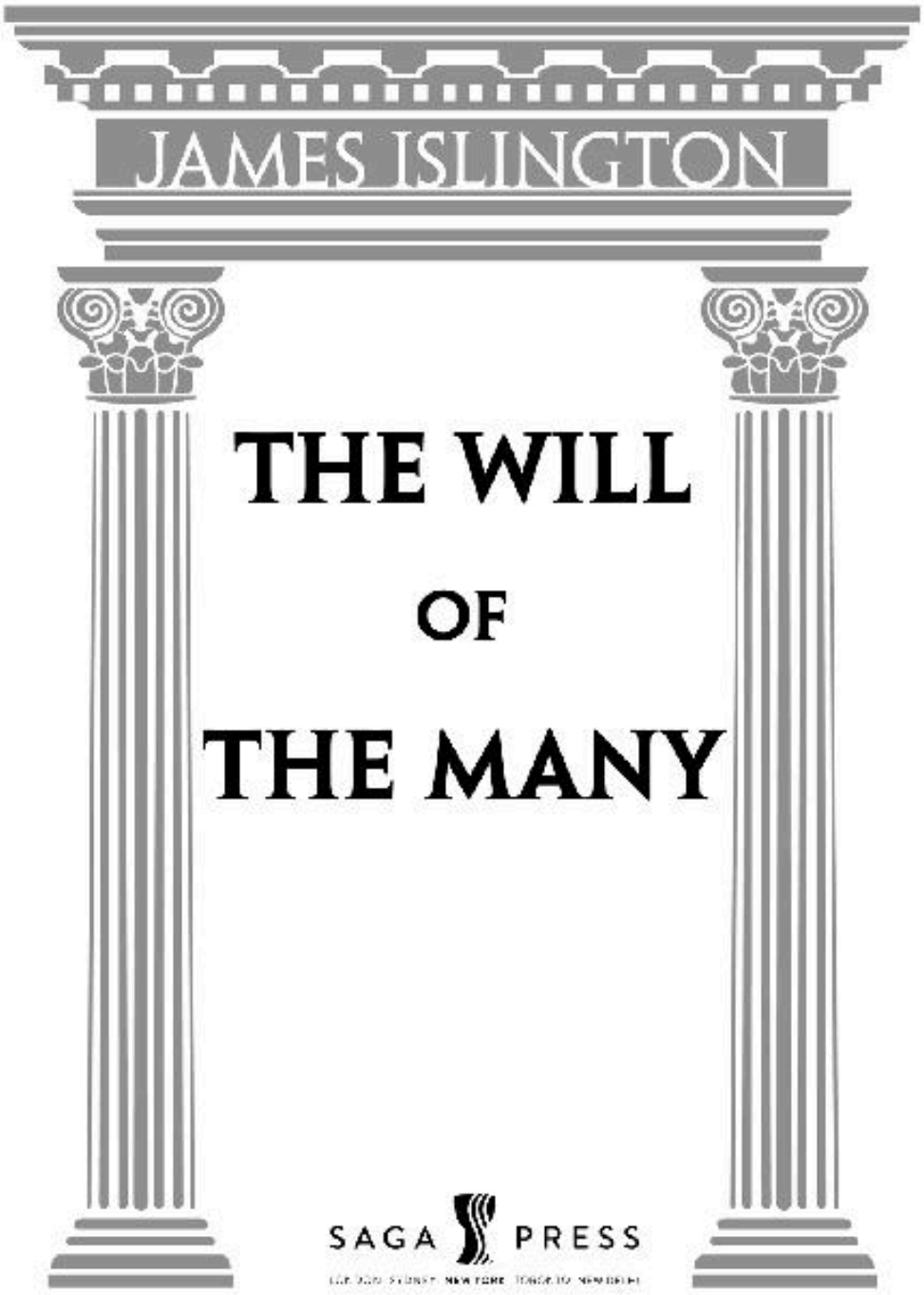
JAMES ISLINGTON

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okuma listeleri ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kayıt olmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydetmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız diğer içerikleri gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar verin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.


JAMES ISLINGTON
THE WILL
OF
THE MANY
SAGA PRESS

Yayıncının Bildirimi

Yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okuyabilmeniz için Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı yazdıramaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızda okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali kanuna aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğine inanıyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: simonandschuster.biz/online_piracy_report .

Kaybettiğimiz dostlarımız için.

CATENAN SIRALAMALARI

RANK	VASİYETNAMEYİ ALAN KİŞİ:
PRENS1.	KİŞİ40.320
YARIM2.	KİŞİ20.160
ÜÇÜNCÜ3.	KİŞİ6.720
DÖRDÜNCÜ4.	KİŞİ1.680
5. QUINTUS	KİŞİ336
ALTINCI6.	KİŞİ56
SEPTİMUS7.	KİŞİ8
SEKİZİNCİ8.	NONE



PART I

I

Sallanıyorum ve düşmemi engelleyen tek şey babamın bileğimi kanla kaplı elleriyle sıkıca kavraması.

Kayalık çıkıntının üzerinde yüzüstü uzanmış. Kasları kasılmış. Yapışkan kırmızı bir madde yüzünü, kollarını, kıyafetlerini, görebildiğim her yerini kaplamış. Yine de beni yukarı çekebileceğini biliyorum. Direnmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Beni kurtaracağına güveniyorum.

Omzumun üzerinden bakıyor. Zifiri karanlığa. Gelecek olan karanlığa.

"Cesaret," diye fısıldıyor. Kelimeye hem yürek kırıklığını hem de umudu katıyor.

Bırakıyor.

▒ ▒ ▒

Karşımda, masanın diğer tarafında oturan, buruşuk yüzlü adam, "Sana her zaman hareket etmeden önce düşünmeni söylediğimi biliyorum ," diyor, "ama oyunun ilerlemesi için, Vis, gerçekten de o lanet olası taşı hareket ettirmen gerekiyor."

Dikkat dağılmış bakışlarımı, nöbet odasındaki tek parmaklıklı pencereden süzülen soğuk gümüşten ayırıyorum. Anıların yarattığı rahatsız edici yoğunluğu örtmek için rakibime en sinirli bakışımı atıyorum, sonra dikkatimi tekrar aramızdaki cilalı beyaz ve kırmızı üçgenlere çeviriyorum. Parçalar, rafta duran loş lambanın ışığında donuk bir şekilde parlıyor, dışarıdaki erken akşam ışığından biraz daha iyi bir aydınlatma sağlıyorlar mücadelemizi.

"İyi misin?"

“İyiyim.” Gözümün köşesinde Hrolf'un gür gri kaşlarının seğirdiğini görüyorum. “ *İyiyim* , yaşlı adam. Sadece düşünüyorum. İstihkamcılar henüz beni ele geçiremediler.” Sözlerinde hiçbir öfke yok. Soluk kahverengi gözlerinin endişeyle kısılmasının gerçek olduğunu biliyorum. Ve sormak zorunda olduğunu da biliyorum.

Ben ondan neredeyse bir yıl daha uzun süredir burada çalışıyorum, bu yüzden zihnimin keskinliğini kaybettiğini tekrar merak ediyor. Tıpkı onunki gibi, o da bir süredir böyle.

Onun endişesini görmezden gelip, Foundation tahtasına bakarak, uzak taraftaki yeni kırmızı dizilimin ne anlama geldiğini hesaplıyorum. Hemen anlıyorum ki bu bir aldatmaca. Onu da görmezden geliyorum. Beyaz taşlarımın üçünü hızlıca kaydırıp kazanmayı garantiliyorum. Hrolf bir zamanlar Magnus Quartus'u nasıl yendiğiyle övünmeyi sever, ama bana karşı asla adil bir maç olmaz. Hiyerarşi -ya da hala kendime hatırlatmam gereken Catenan Cumhuriyeti- dünyaya hükmetmeden önce bile, Foundation soyut stratejik düşünmeyi öğretmek için mükemmel bir araç olarak kabul ediliyordu. Babam, genç yaşta, sık sık ve en iyi oyunculara karşı bu oyuna maruz kalmamı sağladı.

Hrolf önce tahtaya, sonra bana, sonra tekrar tahtaya öfkeyle bakıyor.

"Konsantreni kaybettin. Çok uzun sürdü. Temelde hile yaptın," diye homurdanıyor, oyunu kaybettiğini söylerken tiksintiyle. "Biliyor musun, bir keresinde Magnus Quartus'u yenmiştim?"

Cevabım, kalın taş kapıya vurulan bir çekiç darbesiyle kesildi. Hrolf ve ben, oyunu unutmuş bir halde öylece durduk. Vardiyamızın daha saatlerce değişmesi gerekmiyordu.

"Kendini tanıt," diye sertçe seslendi Hrolf, ben pencereye doğru ilerlerken. Parmaklıkların arasından görünen adam iyi giyimli, uzun boylu ve geniş omuzlu. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu düşünüyorum. Ay ışığı, kısa kesilmiş kafa derisinin koyu tenine yansıyor.

“Sextus Hospius,” diye boğuk bir sesle cevap geldi. “Giriş mührüm var.” Hospius pencereye baktı, benim onu gözlemlediğimi fark etti. Sakalı siyah, kısa kesilmişti ve ona yakışıklı bir yoğunluk katan ciddi, koyu kahverengi gözleri vardı. Eğilip, resmi Hiyerarşi belgeleri gibi görünen şeyleri cama bastırdı.

"Sizin geleceğinizi bize söylemediler," diyor Hrolf.

"Yaklaşık otuz dakika öncesine kadar benim geleceğimi tahmin edemezdim. Durum acil."

“İşler böyle yürümüyor.”

“Bu gece, Septimus.” İfadesinde bir değişiklik yok, ancak Hrolf'un daha düşük statüsüne yapılan sabırsız vurgu açıkça belli oluyor.

Hrolf kapıya gözlerini kısarak bakıyor, sonra yanındaki duvarda açılmış ince yuvaya doğru yürüyor ve taştan yapılmış İrade anahtarını sinirli ve keskin bir sesle tıklatıyor. Bizim tarafımızdaki delik kapanıyor. Dışarıda, Hospius önündeki yeni açıklığı fark ediyor ve belgelerini bırakıyor. Başka bir şey eklemediğinden emin olmak için onu dikkatle izliyorum.

Hrolf onayımı bekledi, sonra Hospius'un sayfalarını çıkarmak için tekrar kapıyı açtı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Sayfaları bana uzatırken ağzı büküldü. Sadece "Prokonsülün mührü" dedi.

Yazıyı dikkatlice inceliyorum; Hrolf işini biliyor, ama burada, İstihkamcılar arasında, her şeyi iki kez kontrol etmekte fayda var. Neyse ki, Prokonsül Manius'un bizzat imzaladığı ve mühürlediği tam bir giriş izni var. Hospius, görünüşe göre, rütbesinin ötesinde bile önemli bir adam: Geçen yılki nüfus sayımındaki bir usulsüzlüğü araştırmak üzere Senato tarafından doğrudan görevlendirilmiş özel bir ajan. Hospius'un işverenleri olan ve nüfus sayımını denetleyen Senato ve Cumhuriyet genelindeki hapishanelerden sorumlu Ordu arasındaki işbirliği, Hospius'un sorgulamak üzere buradaki mahkumlardan birine erişmesine olanak sağlıyor.

"Geçerli görünüyor," diye katılıyorum, Hrolf'un hoşnutsuzluğunu anlıyorum. Bu evraklar ziyaretçimizin en alt kata inmesine izin veriyor. Oradaki kadın ve erkekleri konuşmalarının ortasında uyandırmak acımasızlık olur.

Hrolf, Manius'un mührünün bulunduğu sayfayı benden geri alıp dış kapının ince açma yuvasına yerleştirdi. Prokonsülün İradeyle dolu mührü, Hrolf'un anahtarı kadar etkili bir şekilde güvenlik devresini kırdı ve taş kapı duvara sorunsuz bir şekilde kapandı; Letens'in acı gece havasından bir esinti, açıklıktan içeri süzülerek Hospius'un heybetli suretini müjdeledi. İçeride, adam güzel mavi pelerinini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin arkasına gelişigüzel attı ve muhtemelen ikimize de hoş bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir bakış attı. Hrolf, adamın kendi alanında haddini aştığını görünce kaşlarını çatmasını

bastırdı ve Hospius'un mührünü gerekenden daha fazla bir güçle kırarak İradesini serbest bıraktı ve kapının tekrar sessizce kapanmasını sağladı.

Adamın rahat görünmeye aşırı çabaladığını görüyorum ve tepki vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Muhtemelen hiçbir şey . Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, üç yıl sonra diğer oyuncuları tanımakta oldukça ustalaştım.

Ziyaretçimiz bir şeyden dolayı tedirgin.

"Teşekkür ederim, Septimus." Hospius'un bakışları üzerimde gezindi, gençliğimi fark edip varlığımı önemsemeden Hrolf'a odaklandı. "Biliyorum bu alışılmadık bir durum, ama birinden bilgiye ihtiyacım var. Nateo adında bir adamdan."

Hrolf köşedeki raftan hapishane defterini çekip açtı. Birkaç saniye boyunca parmağıyla kağıdın üzerinde gezindi. "Nateo, Nateo... işte burada. Derin hücreler, doğu kırk bir. Vis, burada bekle."

Askıdan bir anahtar kaptı ve hapishanenin iç kapısına doğru üç adım attı—bu kapıda sıradan bir kilit vardı—ama dördüncü adımında tökezledi. Ve kendini toparladığında, kayıp bir belirsizlikle bana ve Hospius'a baktı. O ifade bir anda kayboldu, ama ne anlama geldiğini biliyorum.

"Özür dilerim, Septimus. Dizindeki rahatsızlığı unuttum," diye hızla yalan söyledim, yanına gidip itiraz etmesine fırsat vermeden anahtarı elinden kaptım. "Sextus'u ben eşlik edersem daha hızlı olur. Derin hücreler, doğu kırk bir, demiştin değil mi?"

Hrolf bana dik dik bakıyor ama bakışlarında minnettarlığı görüyorum. Olanları biliyor ama muhtemelen Hospius'un kim olduğunu bile hatırlamıyor.

"Dizim biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyor," diye oyuna katılıyor. "Sextus'un bir itirazı yoksa."

"Hiçbiri." Hospius sabırsızca beni geçmem için işaret etti. Sanırım o bir sorun görmedi.

Hapishanenin içine giriyoruz ve arkamızdan kapıyı tekrar kilitliyorum, hafifçe şaşkın görünen Hrolf'u gözlerden saklıyorum. Vardiyamızın başında yakılan ve şimdi sönmeye yüz tutmuş bir mum tutan fener duvarda yanıyor. Feneri kancadan çıkarıp yukarı kaldırıyorum, aşağıya inen dar merdiven boşluğunu aydınlatıyorum. Düzgün kesilmiş taşlar ıslak bir şekilde parıldıyor.

"Dikkatli ol," diye uyardım Hospius'u. "Burada zemin kayganlaşıyor."

Sextus'un önünden yürüyorum, aşağı inerken etrafımızda loş bir ışık birikiyor. Sırtım kaşınıyor, ona dönük durmaktan. İlk baştaki yapmacık tavrını aklımdan çıkaramıyorum. Ama belgesi—ya da en azından üzerine yapıştırılmış mühür—Prokonsül Manius tarafından onaylanmıştı, sahtesi imkansız. Ve ben de baskı yapmamam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden, sinirlerinin ve onları gizleme girişiminin kötü bir şeyden kaynaklanmadığını ummaktan başka çarem yok.

Daha da önemlisi, buradaki amacı ne olursa olsun, bana dikkat çekmemesini umuyorum.

"Septimus'unuz ne zamandır böyle?"

Vek . Hâlâ atalarımın dilinde küfretmeye meyilliyim, bunu sadece içimden yapabiliyor olsam bile. Şaşkın bir ifade takınıp arkama bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

“Burada çok uzun süredir çalışıyor.” Hospius’un yoğun kahverengi gözleri, ben tekrar öne dönüp basamaklara odaklanana kadar gözlerimi aradı. “Endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Zoraki bir kıkırdamayla, "Ne gördüğünü sandığından emin değilim ama yanılıyorsun," dedim. Eğer Prokonsül Manius bunu öğrenirse, Hrolf buradaki görevini kaybedecek. Yaşı gereği emeklilik piramidine yerleştirilecek ve şüpheli bir zekaya sahip olduğu için neredeyse kesinlikle Octavus rütbesine düşürülecek. Sürekli yorgunluk içinde yaşamaya zorlanacak, hiyerarşi tıpkı buradaki derin hücrelerdeki kadın ve erkekler gibi onun hayatından da yıllar ve kalite çalacak.

Ve elbette, başka bir yeni Septimus'la daha başa çıkmam gerekecekti. Göreve başladığımdan beri Letens Hapishanesi'ni yöneten üç kişiden Hrolf, açık ara en kolay başa çıkılanıydı.

Hospius sadece homurdanarak karşılık veriyor. İkna olmuş gibi görünmüyor, ama ısrar da etmiyor.

Merdivenlerin sonuna ulaştık, fenerim sağa sola uzanan, nemden kayganlaşmış pürüzsüz duvarları aydınlatıyordu. Kulağıma neredeyse algılanamaz bir uğultu geliyordu. Burada bir yıldan fazla zaman geçirmeme rağmen, bu uğultu beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Arkamdan yarı öksürük, yarı öğürme sesi geldi. "Bu koku ne?"

“Mahkumlar.” Ter ve idrarın karışımından oluşan o kötü kokuyu artık neredeyse hiç fark etmiyorum. Bu seviyede gerçekten o kadar da kötü değil.

“Neden onları temiz tutmuyorsunuz?” Hospius çok sinirlenir.

“Evet, yıkıyoruz. Elimizden geldiğince günde iki kez yıkıyoruz. Ama istihkamcılar bağırsaklarını kontrol edemiyorlar.” Sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışıyorum ama eklemeden edemiyorum: “Catenan yönetmeliklerine göre haftada iki kez yıkanmaları gerekiyor.”

Hospius bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

Birkaç köşeyi dönüp bir merdiven daha inmeye başlıyoruz ve üst katı karanlıkta bırakıyoruz. Bu merdivenler, uzun süreli mahkumların tutulduğu en alt kata çıkıyor. Çoğunlukla iki yıldan fazla hapis cezası alanlar: katiller ve Anguis işbirlikçisi olduğu iddia edilenler. Son zamanlarda buraya giderek daha fazla insan gönderiyormuşuz gibi geliyor.

“Yolunu iyi biliyorsun.” Hospius’un derin sesi, sessiz ortama uyum sağlamaya çalışmasına rağmen, sert duvarlarda yankılanıyordu.

Konuşmak istemiyorum ama kaba olmak çok daha riskli. "Her iki gecede bir buraya gelmek zorundayım."

"Yani bu mahkumlara sırayla sen ve Septimus mu bakıyorsunuz?"

"Bu doğru."

"Dizindeki rahatsızlığa rağmen."

Vek . Hospius'un ısrarcılığı karşısında duyduğum endişeyi gizlemek için omuz silktim. "Ağrıyor, ama sakat bırakacak kadar değil. Ve sorumluluklarını çok ciddiye alıyor."

“Eminim biliyordur.” Hospius şimdi yanımda yürüyor, merdivenler eskisinden daha geniş. Benden bir kafa boyu daha uzun. Bana şöyle bir baktığını görüyorum, ilgisi uyanmış gibi görünüyor. Benim elde etmeye çalıştığımın tam tersi. “Adın ne?”

"Her şey."

"Peki, Vis, Septimus'a burada ne kadar zamandır yardım ediyorsun?"

“Birkaç ay.” Yalan değil, Hospius'un gerçekten sorduğu şey bu olmasa bile. İstihkamcılarla ne kadar süredir temas halinde olduğumu belli etmeye niyetim yok.

"Bu iş için çok gençsin."

“Vis Solum.” İsmimi açıklayarak genişletiyorum.

“Ah.” Hospius’un kafasında parçalar yerine oturuyor. Ben bir yetimim. Yaşıma bakılırsa, belli ki ev bulmakta zorlanmış biriyim. Bu yüzden Din (hiyerarşideki yetimhaneleri yöneten üçüncü senato piramidi) ve Ordu, benim için burada bir kullanım alanı bulmuşlar.

Merdiven boşluğunun sonuna ulaştık; iki zifiri karanlık geçit dik açılarla bizden uzaklaşıyor, bir diğeri ise dümdüz ilerliyor. Soldaki, doğudaki geçide doğru ilerliyorum. "Neredeyse vardık," diyorum, sessizliği doldurmaktan çok daha fazla soruyu önlemek için.

Koku daha da kötüleşiyor, yoğunlaşıyor ve Hospius yürürken burnuna ve ağzına mendil tutuyor. Onu suçlamıyorum. Buraya ilk geldiğimde ben de birkaç kez kusmuştum. Şimdi alışmış olsam da, fenerim numaralı hücrelerden ilkine ışık saçtığında gözlerim hala yaşarıyor.

Hospius aniden durdu, elleri yanlarına düştü, kokuyu bir süreliğine unuttu.

"Daha önce hiç istihkamcı görmedin mi?" Bu uzun boylu adamın dehşetine karşı memnuniyetimi belli etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Letens Hapishanesi'ndeki hücreler taş duvarlarla ayrılmış olsa da, kapıları veya ön kısımları olmadığı için içindekiler kolayca görülebiliyor. Sadece 1,8 metre genişliğinde ve çok daha derin olmayan her ışıksız bölmede yalnızca iki şey bulunuyor.

Bir mahkum. Ve bağlandıkları istihkamcı.

Doğu hücresi birdeki adam Hospius'un yaşına yakın, ancak benzerlikler burada sona eriyor. Açık teni çıplaklığında ölümcül derecede solgun, neredeyse gri. Vücudu ince ve zayıf, yanakları çukur, sarı saçları uzun ve keçeleşmiş. Nefes alışı hırıltılı. Bileklerini ve ayak bileklerini saran çelik kelepçeler, yukarıda sabitlenmiş bir vinçe bağlı sallanan zincirlerle birleşmiş. Mavi gözleri açık ama bulanık, odaklanmamış. Ayna gibi parlatılmış beyaz levhanın üzerinde yatıyor; levha neredeyse yatay ama bize doğru hafifçe eğimli. Mahkumların en kötü atıklarının kolayca yıkanabileceği, tüm hücrelerin önünde uzanan ince oluğa doğru.

Bana kalırsa, hiyerarşinin gerçekliği burada apaçık ortaya seriliyor.

“Hayır.” Hospius soruma yumuşak bir cevap verdi. “Ben... hayır. Ne zamandır burada?”

Sekiz ay . "Hesaba bakmam gerekecek." Onu emniyet kemeriyle bağladığımı hatırlıyorum.

“Ne yaptı?”

Önemli mi? "Hesaba bakmam lazım." Ses tonumu sıkılmış ve tarafsız tutuyorum. Ona burada her gün böyle olduğunu anlatmaya çalışıyorum. "Devam etmeliyiz, Sextus."

Hospius başını sallar, ancak fenerimizin sönmesiyle karanlığa geri dönene kadar gözleri mahkumun cılız bedeninden ayrılmaz.

Yürüyoruz ve solumuzda ve sağımızda, küçük ışık çemberimiz geçerken ilk hücrenin kopyalarını yansıtıyor. Erkekler ve kadınlar, kelepçelenmiş, güçsüz ve çıplak, hepsi soğuk beyaz bir zeminde yatıyor. Zayıflıklarının, beslenme eksikliğinden ziyade, bağlandıkları düzeneklerden kaynaklandığını düşünüyorum. Onlara yemek zamanlarında kendimin asla yiyemeyeceğinden çok daha fazla yemek veriyorum ve hiç egzersiz yapmıyorlar.

Hospius yanımda sessizce duruyor, etrafımızdaki sefaletin onu etkileyip etkilemediğine dair hiçbir belirti yok. Onu daha yakından izlemek istiyorum—onunla ilgili, burada bulunmasıyla, tüm bu geceyle ilgili hâlâ bir şeyler ters gidiyor—ama dikkat çekmekten kaçınma isteğim daha güçlü. İddia ettiği her şey olup olmadığına bakılmaksızın, şüphemi fark ederse, bu sadece dikkat çekecektir.

“Doğu kırk bir,” diyorum, titrek ışığımız taş nişin arka duvarına büyük harflerle kazınmış numarayı aydınlatırken. Buradaki adam, Nateo, bir aydan az bir süredir bizimle: Onu buraya gelirken hatırlıyorum çünkü çoğu mahkumun aksine, belli ki başka bir İstihkam tesisinden transfer edilmişti. Herkes gibi zayıf, yanakları çukurlaşmış, kanca gibi burnuyla birlikte ona belirgin bir şahin yüzü veriyor. İnce siyah saçları beyaz zemine yayılmış, omuzlarından aşağıya kadar uzanıyor. Mahkumların yaşlarını tahmin etmek zor, ama bunun otuz yaşından büyük olduğunu sanmıyorum.

Duyuruma hiçbir yanıt gelmedi. Hospius'a baktığımda, Nateo'ya dik dik baktığını ve dudaklarında küçük, anlaşılmaz bir kaş çatması olduğunu gördüm. İstihkam gemisindeki adam da donuk gözlerle bana baktı. Ne tanıma, ne ışığa ne de varlığımıza tepki.

“Onunla konuşmam gerek.” Hospius öne çıktı.

“ *Dur* .” Panik içinde bu kelimeyi hızla söyledim, ardından Hospius donakalırken hemen pişman bir şekilde elimi kaldırdım. “Özür dilerim Sextus, saygısızlık etmek istemedim. Sadece çok yaklaşmak tehlikeli. Bir mahkumu istihkamcı için hazırlamak günler sürüyor. Ona dokunmak sizi öldürebilir. *Ve* size boyun eğen herkesi.”

“Ah.” Hospius uyarıyı dikkate alır, daha fazla yaklaşmaz. “Ama kapatabilirsiniz, değil mi? Geçici olarak?”

“Onu vinçle yukarı çekebilirim. Bağlantıyı koparabilirim.” Olacakları düşündükçe midem bulanmaya başlıyor. “Ama hiç hoş olmayacak. Özellikle de onun için.”

Hospius, tıraş edilmiş başının koyu yüzeyini ovuşturuyor. Bir anlık tereddüt yaşıyor—hareketinden eminim—ama bana baktığında yüzü sertleşiyor. "Buraya cevaplar için geldim. Ne gerekiyorsa yapın."

Beyaz levhanın etrafından yavaşça ilerleyerek kırk bir numaralı hücrenin derinliklerine doğru gidiyorum. Şimdiye kadar İstihkamcılardan etkilenmedim —sadece yakınlık bile çoğu insanı birkaç ay içinde etkiliyor ve ben burada neredeyse on beş yıldır çalışıyorum—ama yine de dikkatli hareket ediyor, hiçbir şeye dokunmaktan titizlikle kaçınıyorum. Bağışıklık kazanmış olsam da olmasam da, bu şeyler temas halinde anında İradeyi tüketmek üzere tasarlanmış. Sadece Hiyerarşinin genellikle temelini oluşturan milyonlarca Octavii'den aldığı kısım da değil. *Tüm* azminiz, odaklanmanız, zihinsel ve fiziksel enerjiniz, bu soluk taş yataklar tarafından uzak, özellikle ayrıcalıklı bir Septimus'a aktarılıyor.

Bana kalırsa ölüm daha tercih edilebilir bir kader olurdu.

Ve en kötü yanı da, buradaki birçok kadın ve erkeğin de bana katılacağını biliyor olmam.

Hücrenin en uzak bölümüne ulaştım ve çömelerek feneri ilerlettim, ta ki sivri uçlu tekerleği bulana kadar. Kaslarım çalışırken tekerleği çevirmeye başladım. Zincirler sallanıp sonra gerilirken yukarıda bir şıkırtı ve gıcırdama sesi duyuldu. İstihkamcının üzerindeki adam, beyaz taştan sıyrılıp yukarı doğru beceriksizce çekilirken belinden büküldü, sallandı. Birkaç santim daha yukarı çıkana kadar birkaç tur daha çevirdim, sonra tekerleği yerine kilitledim.

Doğruldum, gözlerim önümdeki levhanın üzerinde asılı duran cansız, kemikli adama dikildi. Mahkumların serbest bırakıldığını sadece birkaç kez gördüm; ceza

infaz prosedürlerinden her zaman sorumlu olan yönetici Septimus'tur ve bir mahkumu uyandırmak için başka nedenler nadirdir.

Hospius'a nişin girişinde tekrar katıldım, o da rahatsız bir şekilde tuniğiyle oynuyordu. Valilik üniforması, kalbin üzerine dikilmiş koyu mavi bir piramit. Tertemiz, kusursuzca ütülenmiş, her yeri düzgün katlanmış. Solmamış.

Gerçekten de kusursuz. Sanki daha önce hiç giyilmemiş gibi.

"Neden uyanmıyor?" Hospius, muayenemi fark etmedi bile, tüm dikkati önümüzdeki adamdaydı.

"Bir dakika sürer." Bunu söyler söylemez bir şeyler değişiyor. Mahkumun düzenli, hırıltılı nefes alışverişinde bir kırılma oluyor. Dudaklarından daha az umutsuz bir iç çekiş dökülüyor. Zincirleri seğiriyor, sonra göz kapakları titriyor ve ilk kez en azından kısmen bizimle birlikte olduğunu hissederek, bakışlarına yeniden bilinç sızıyor.

Hospius bana şöyle bir baktı ve beni göndermeyi düşünüp düşünmediğini anladım. Ama gitmeyeceğim; onu kızdırma riskine rağmen, onu burada yalnız bırakmak çok fazla kuralı çiğnemek olurdu.

Görünüşe göre o da benzer bir sonuca varmış, hiçbir şey söylemeden istihkamcıya yaklaşır ve mahkumun görüş alanına girer. Yanına çömelir, böylece yüzleri aynı hizaya gelir.

"Nateo. Beni duyuyor musun? Benim adım Sextus Hospius. *Nonagere.* "

Her şeyi dikkatlice, telaffuz ederek söylüyor, ama son kelimeyi anlamam biraz zaman alıyor. Vetusian.

Tepki verme .

Hospius tekrar bana bakıyor ve Nateo'ya verdiği uyarıyı uygulamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kelimenin anlamını bilmemem gerekiyor. Neden bileyim ki? Vetusian ölü bir dil. Akademik bir tuhaflık. Ortak dile zaten entegre edilmiş birkaç kelime dışında, Hiyerarşi tarafından yüz yıldan fazla bir süre önce çıkarıldı. Tek gerçek amacı, çok eski bir döneme ait orijinal metinlerin okunmasına olanak sağlamaktır.

Ancak babam, hiyerarşik çevirmenlerin çarpıtmadığı bir tarihin önemine olan inancında tutkuluydu. Annem ise üç dili akıcı bir şekilde konuşan bir akademisyendi. Ve ben, hem onlar hem de öğretmenlerim tarafından on dört yıl

boyunca diplomat olmak, kız kardeşimin nihai yönetimini desteklemek için diğer ülkelere seyahat etmek üzere yetiştirildim.

Nateo'nun başı yana doğru sarkmış, uykulu gözlerle Hospius'a bakıyor. Dilini dudaklarının üzerinden geçiriyor. Sonra yavaşça, acı içinde başını sallıyor.

O anlıyor. Bu iki adam birbirini tanıyor.

Kulaklarımda kan gümbür gümbür atıyor. Hospius, Nateo'yu hapisten çıkarmaya mı geldi? Buna izin veremem; getireceği türden incelemeler benim sonum olurdu. Ama önleyici de hareket edemem. Şimdiye kadar hiçbir yanlış yapmadı. Belgeleri gerçek görünüyordu. *Gerçekti* de.

Hiçbir şey söylemiyorum, hiçbir şey yapmıyorum. Beklemek zorundayım.

“Konuşuyor musun?” Yine Vetus dilinde. Hospius’un konuşma tarzı yapmacık, sanki kelimeleri çoktan geçmiş bir okuldan sürükleyip çıkarıyormuş gibi. İki adam da bana bakmıyor, ama ne olur ne olmaz diye şaşkın bir kayıtsızlık taklidi yapıyorum.

“Yapabilirim. Biraz.” Nateo’nun sesi, taşa sürtünen tırnakların güçsüz sesi gibiydi. O da ölülerin dilini kullanıyordu, ama onu görmeye gelen adamdan çok daha rahat bir şekilde. “Ne kadar süreyle?” Bakışları, cevabı Hospius’tan başka bir yerde arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu.

"Beş yıl."

Nateo'nun gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi ve tekrar Hospius'a odaklandı. Bu sefer daha keskin bir bakışla. "Beni serbest bırakmak için mi buradasınız?"

“Umarım. Önce bilgi.” Hospius, tutsak adamdaki artan paniği görünce elini uzatıp omzunu kavradı ve titremesinden zincirler şıkırdamaya başlayınca onu sakinleştirdi. “Biliyorum... masumsun. Anlamam gerekiyor... neden buradasın. Veridius?” Bu isim, sessiz bir yoğunlukla sorulan bir soru gibiydi.

"Olabilirdi." Nateo sakinleşiyor, ancak yanıtında bir şüphe var.

Feneri yere bırakıp gözden kaybolurken, sanki beklerken yakındaki hücreleri inceliyormuş gibi, esnememi bastırıyormuş gibi yapıyorum. Hospius uzakta olmadığımı anlayacak, ama tepkilerimi göremezlerse tercümeye odaklanmak daha kolay olur.

“Düşünmen gerekiyor... Caeror hakkında. Daha önce söylediklerinden herhangi biri...” Sözleri yarım kalıyor ve yüzünü göremesem de, bu sefer dil

konusunda zorlandığı için olduğunu düşünmüyorum.

“Çok uzun zaman önce.” Nateo'dan boğuk, acı bir kahkaha yükseldi.

“Olay gerçekleşmeden önce bir mesaj gönderdi. Bilmediğim isimler. Obiteum. Luceum. Bir... kapıdan bahsetti. Felaketten önceki garip bir güç. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Sessizlik. Hafif bir tıkırtı. Sonra, "Önce ben çıkmalıyım. Daha fazla değil."

Gözlerimi kapatıyorum, karanlığa bir küfür mırıldanıyorum, sonra da can sıkıntısı taklidi yaparak, botlarımı yerde sürükleyerek, sanki önemli bir şey olmamış gibi yavaşça geri dönüp görünür hale geliyorum. Hospius'a orada olduğumu hatırlatıyorum. Artık kaçmayı planladığını sanmıyorum. Ama fikrini değiştirmesini de istemiyorum.

Hospius, gelişimle birlikte başını kaldırıp sorgulayan bakışlarımla karşılaştı. Başını sallaması, çok uzun sürmeyeceğini gösteriyordu. Rahatlamamı gizledim. Nateo bu konuşmayı fark etti, nefesi hızlandı. Zincirler tekrar titremeye başladı, Nateo'nun korkusu karanlıkta fısıldıyordu.

“Elimden geleni yapacağım. Yemin ederim.” Hospius, Nateo’nun dikkatini benden uzaklaştırır. “Ama sen... onun arkadaşı. Lütfen. Eğer biliyorsan...”

Nateo ifadesiz bir şekilde ona bakıyor. Bu onun tek kozu.

Hospius, hayal kırıklığını yüzünden gizleyemeden doğruldu ve geri çekildi.

“Lütfen.” Nateo bu sefer Vetusian değil, Ortak Dilde konuşuyor. Yalvarıyor. “ *Lütfen* . Artık yeter. Beni geri koymayın. Ne demek olduğunu bilmiyorsunuz.” Sözleri saf bir acı. Başını çeviriyor, bakışlarının içine beni de alıyor. “Sen. Diğerlerinden daha iyisin. Daha naziksin. Biliyorum. Biliyorum, çünkü bu levhanın üzerinde olmak uyumak gibi değil. Daha kötü. *Neredeyse* uyuyorsun. *Her zaman* . Ama bir şeyler olduğunu fark edecek kadar uyanıksın. Zihninin daha hızlı çalışması gerektiğini biliyorsun. Dünyanın seni geride bıraktığını biliyorsun.” Şimdi gözyaşları var. Çaresizlik. Hıçkırıyor. “Beş yıl. Beş *yıl* . Bana bakın! Ben bile—”

“Nateo.” Hospius, adamı sakinleştirmeye çalışıyor. Endişeli. Şüphesiz sırlarının tehlikede olmasından korkuyor. Yarım adım daha yaklaşıyor.

Sonra Nateo, o haldeki bir adamın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde kıvranmaya başladı. Sıçradı, kükredi, etrafında döndü durdu; hayvansı bir çaresizlik, cılız uzuvlarına güç veriyordu. Metalin gürültüsü kulakları sağır

ediyordu. Sallanan bedeninin ivmesini kullanarak kıvrıldı, atıldı ve Hospius'un çok yeni olan tuniğini kaptı.

" *Çürüyen tanrılar* ." Doğru düzgün değerlendirme fırsatı bulamadan lanet okuyup hareket ediyorum. Beyaz taşın üzerinde kayarak, Nateo'nun koluna sertçe çarparak, Sextus cihaza çekilmeden önce kendimi iki adamın arasına sıkıştırıyorum. Nateo'nun tutuşu gevşiyor. Eli omzuma sürtünüyor. Zaten dengemi kaybetmiş durumdayım.

Zincirlere dolanmış halde geriye doğru düşüyorum, ellerime buzun kaygan yüzeyi değiyor.

Avuç içlerimde sinsice, mide bulandırıcı bir karıncalanma beliriyor. Asidik, soğuk ve yakıcı, keskin ve ıslak. Korku tüm vücudumu sarıyor. Kendimi metal bağlantıların karmaşasından kurtarıp, vinci kilitleyen kola umutsuzca tekme atıyorum. Nateo'nun beni tekrar yakalayabileceği yerden uzaklaşmak için geriye doğru çabalarken, jantsız, telli tekerlek çılgınca dönüyor.

Zincirin açılma sesi ve ardından ağır ağır nefes alışverişleri.

"Tanrıların mezarları," diye mırıldanıyor titrek bir ifadeyle Hospius, hücre duvarına yaslanmış halde. Nateo'nun metal zırhla örtülü bedenini, adamın tekrar ayağa kalkıp saldırmasını bekliyormuş gibi izliyor. Ama uzuvlar ve bağlantılardan oluşan karmaşa, sıhhiye eri hücresine yapışmış halde yatıyor. Nateo'nun gözleri boş, gözlerime dikilmiş. Hâlâ suçlamalarını hissediyorum.

"İyi misin?" Dengesiz bir şekilde ayakta duruyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Sırtımdaki eski yaralar gerginlikten sızlıyor. İstihkamcıya dokundum. Deri taşa değdi. Ellerime bir göz atmaya cesaret ediyorum. Gördüğüm kadarıyla iyiler. Hala karıncalanıyorlar ama iyiler.

"Evet." Hospius, Nateo'nun tırmaladığı tuniğini parmaklarıyla yokladı. Bakışları, kendine gelmeden önce, çıplak bir şekilde melankolik olan adamda oyalandı. "Sayende."

Doğruldu ve tekrar bana odaklandı. Bakışlarında bir sorgulama vardı.

"Bir şey olmadı." Umarım sorduğu soruya cevap veriyorum. Eğer gerçekten olanları gördüyse, başım dertte. "Ama şanslıydın. Az kalsın o lanet olası İstihkamcının üzerine düşecektin." Sesimdeki titreme sahte değil. Hâlâ başıma korkunç bir şey gelmesini bekliyorum.

"Ama sen yapmadın, değil mi?"

Zoraki bir kahkaha attım. "Yoksa bu konuşmayı yapıyor olur muyduk sanıyorsun?"

Hospius öne çıktı ve omzuma hafifçe vurdu. "Doğru. Harika iş, Vis Solum. Harika iş. Burada olman benim için bir şanstı." Bu, bir Sextus'tan gelen yüksek bir övgü. Başka bir adam muhtemelen bundan gurur duyardı.

Vinçi sıfırlamaya koyuldum, ardından neredeyse gergin zincirleri kullanarak Nateo'nun Sapper üzerindeki pozisyonunu biraz tereddütle ayarladım ve tekrar olabildiğince rahat bir şekilde yatmasını sağladım. Yaptıklarından dolayı onu suçlamıyorum.

Bu, her zaman olduğu gibi, onu buraya getirenler için saklı bir haktır.

Dönüş yolculuğunda fenerdeki mum sönmeye başlıyor. İkinci merdiven basamağının dibinde, yakındaki raftan başka bir mum yakıp Hospius'a uzatıyorum. "Aşağıdayken depodan birkaç şey almalıyım." Doğru, ama daha da önemlisi, ellerimi iyice incelemek, her nefeste serbest kalmakla tehdit eden o korkunç gerginliği atmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. "Muhafız odası ileride. Kapıyı çalmanız yeterli. Septimus Hrolf sizi içeri alacak." Pek protokole uygun değil, ama Hrolf'un umurunda olmayacak.

Hospius merdivenlerden çıkmaya başlarken duraksadı, arkasına döndü. “Vis. Az önce olanlardan bahsetmemek en iyisi olabilir.” Sesi sessizliğe karşı sertti. “Septimus'la veya prokonsülle başın derde girmesini istemem.”

“Elbette, Sextus. Teşekkür ederim.” Bir tehdit mi? Anlayamıyorum. Söylenen ne olursa olsun, olaydan ben sorumlu tutulacağım doğru. Ama ikimiz de ilgi istemiyor gibi görünüyor. Bu da bana uygun.

O delici bakışları beni inceliyor. Sonra cebine uzanıp bana parıldayan bir şey fırlatıyor; elimde gümüş, üçgen bir madeni para olduğunu görünce şaşırarak onu ustaca yakalıyorum. Bu, bu geceki vardiyamdan kazanacağımdan daha değerli.

"Zahmetiniz ve takdiriniz için teşekkür ederim."

Tırmanışına devam eder. Mumunun ışığı yavaş yavaş kaybolur.

Ancak botlarının yankısı tamamen kaybolduktan sonra parayı cebime atıyorum ve ellerimin titremesine izin veriyorum.

Fenerimi rafa koyduktan sonra, avuç içlerim yukarı bakacak şekilde parmaklarımı yana açarak loş ışıkta her çizgiyi, her gözenekimi inceliyorum. Parmaklarımı sinirle ovuşturduğum yerler biraz kızarmış ama herhangi bir hasar

göremiyorum. Emin olmak için kollarımı da sıvadım, ama kollarımda da bir sorun yok. Ve kollarımda oluşan rahatsız edici his tamamen kaybolmuş.

İyiyim.

Titrek bir nefes verip yere yığıldım, sırtımı duvara yasladım ve korkunun beni terk etmesi için kendime bir dakika süre verdim. Bir İstihkamcı ile temas halinde hayatta kalıp kalamayacağımı sık sık merak etmişimdir. Daha önce hiç teslim olmamıştım—Cumhuriyet'in dört bir yanına dağılmış Aurora Sütunlarından birinde irademin alınmasına asla izin vermemiştim. Neredeyse tüm çocuklar on iki yaşına geldiklerinde eski sütunlardan birine getirilir ve bundan sonra, devasa Kıyamet öncesi eserlerin varlığına ihtiyaç duymadan, istedikleri zaman istedikleri kişiye teslim olabilirler. En iyi teorim, ritüelden geçmeyi reddetmemin, bunca zamandır burada çalışırken etkilenmeden kalmamın nedeni olduğudur.

Ama bu her zaman sadece bir varsayımdı, yarı eğitimli bir tahmindi. Bunu asla test etmeyi düşünmemiştim.

Mumum sönmek üzere ve Hospius tek yedek mumu almış, bu yüzden aceleyle depoya gidip, bir sonraki vardiya için gerekli yiyecek ve temizlik malzemelerini toplayıp yukarı taşıdım. Şaşırtıcı bir şekilde, nöbetçi odasının kapısının altından sesler sızıyordu.

“...her neyse, benim için bunu açıklayın. Bilmek isterdim.” Hospius hâlâ burada. Adamı ilk başta neden hücrelere götürdüğümü hatırladıkça kendime lanet ediyorum, sonra da Hrolf'a aptal ağzını kapatması için kapıya öfkeyle tükürüyorum. Yaşlı adama karşı hiçbir sevgim yok—Hiyerarşide hiç kimse benden bunu hak etmedi—ama Hospius onun artık görevlerini yerine getiremeyeceğine karar verirse, başına gelecek kaderi de hak ettiğini düşünmüyorum.

Kağıtların hışırtısı duyuluyor. "Üç yıl yedi ay kaldı," diyor Hrolf. "Başka bir şey var mı, Sextus?" Kaba değil, ama Hospius'un ayrılmakta serbest olduğunun açık bir göstergesi.

Ortamda sessizlik var ve Hospius'un yüz ifadesini görebilmeyi çok isterdim.

“Genç asistanınız işini biliyor gibi görünüyor.” Rahat ve sohbet havasında. Kalbim hâlâ sıkışıyor.

"Öyle olmalı. O benden daha uzun süredir burada."

"Daha ne kadar sürecek?"

"Aylar," diyor Hrolf belirsiz bir şekilde. Omuz silkmesini neredeyse duyabiliyorum.

"Onu iyi tanıyor musunuz?"

“Sessiz biri. Aslında biraz mesafeli. Kendinden bahsetmeyi sevmiyor. Neden?” Şüphe yok, sadece merak var.

"Beni etkiledi. Acaba burada yetenekleri boşa mı harcanıyor diye merak ediyorum."

Hrolf kıkırdadı. "Ah, bundan hiç şüphe yok. Bu çocuk Foundation'ı şeytan gibi oynuyor. Ve sandığından daha zeki. Geçen gün bana *Fulguris'ten* lanet olasıca alıntı yaptı, sonrasında okumamış gibi davransa bile."

Bu tembelce düşüncemden dolayı kendimi tekrar azarlıyorum, sonra Hrolf daha fazla karışıklık yaratmadan önce araya girmeyi düşünüyorum—Sextus'a olan meziyetlerimi abartarak bana yardım ettiğini sanıyor, bu ilginin beni öldürebileceğini hiç hayal etmiyor—ama eğer Hospius bilgi peşindeyse, benim varlığım hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ne peşinde olduğunu, eğer bir şey peşindeyse, bekleyip öğrenmek daha iyi.

“Hım.” Neyse ki Hospius, Hrolf'un düşündüğü kadar etkilenmiş görünmüyor. “Şey, Letens'te onun yaşına daha uygun bir pozisyon çıkarsa, ondan bahsederim.” Konuşmanın sonlandığını işaret eden belirsiz, duygusuz bir ton var. Sessiz bir rahatlamayla yanaklarımı şişiriyorum.

Botların sürtünme sesi duyuldu, ardından dış kapıdan içeri giren hava akımıyla önümdeki kapı gıcırdadı.

"Teşekkür ederim, Septimus. Birlikte daha güçlüyüz," diyor Hospius, sesi şimdi daha boğuk çıkıyor.

"Birlikte daha güçlüyüz, Sextus," diye resmi bir şekilde yanıtlıyor Hrolf. Önümdeki kapının rüzgardan kaynaklanan titremesi duruyor.

Kapıyı çalmadan önce iki dakika bekliyorum, bu süre zarfında Hrolf'a ne anlatacağıma karar veriyorum. Olan biteni merak edecektir.

"Peki, bütün bunlar neydi?" diye sordu, ben de tekrar nöbet odasına girdiğimde.

“Emin değilim. Başka bir dilde konuşuyorlardı.” Getirdiğim malzemeleri rafa yerleştirdikten sonra koltuğuma çöktüm.

Hrolf merakla homurdanır, ancak bilgilerden daha fazla bir sonuca varılamayacağının farkındadır. "Bir sorun mu var?"

“Tam da beklediğiniz gibi. Mahkum, zamanının henüz dolmadığını anladığında pek mutlu değildi. Biraz tekmeledi ve bağırdı.” Nateo'nun dehşetini, yalvarışını, mücadelesini düşündükçe boğazımda bir burukluk hissediyorum. Ama bunu belli etmiyorum.

Hrolf, abartmadığımı, ne kadar abarttığımı bilmese de, erkekçe bir sempatiyle sırtımı sıvazlıyor.

"Teşekkürler," diye ekliyor.

Sonraki on beş dakikayı hiçbir şeyden bahsetmeden, normalde ayrılacağım saate kadar zaman geçirerek geçiriyoruz. Hrolf bütün gece kalacak—yalnız başına, ben ayrıldığım andan şafağa kadar—ancak mahkumlar zaten gün için beslenip yıkanmış olduğundan, o süre zarfındaki sorumlulukları önemsiz. Çoğu zaman uyuyacak.

Letens'te bir yerlerde, şehrin ortak saati hafifçe titreyerek tek bir nota çalıyor. Akşamın sonu ve gerçek gecenin başlangıcı. Şafak sökene kadar tekrar çalmayacak. Ben ayakta duruyorum.

"Teklif hâlâ geçerli, Vis," diyor Hrolf bana bakarak. Gözleri birden hüzünlü bir hal alıyor, ama bunu gizlemeye çalışıyor. "Eğer kalmak, biraz daha yardım etmek istersen, şartlarımızı değiştirmekte sakınca görmem."

“Bana burada ihtiyacınız yok.” Eski püskü pelerinimi alıp üzerime geçirdim.

“Prokonsül bunu bilmiyor. Başhemşireniz de bilmiyor. Üstelik para zaten ödenmiş durumda.”

“Teşekkürler, ama hayır. Senin olsun.” Her neyse, onun olması başhemşirenin olmasından daha iyi. Septimus'u inceliyorum, anlaşmamızdan vazgeçmeyi düşündüğüne dair herhangi bir işaret arıyorum. Ama mesele bu değil. Hrolf'un gözlerindeki endişeli kırışıklıklar onu ele veriyor.

"Burada kalırsanız daha az morluk olur," diyerek bunu doğruluyor.

"Daha iyi bir sohbet olur." Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzatıyorum.

Hrolf içini çekti, ama duvardaki vasiyetnameyle korunan kutudan maaşımı alırken, yıpranmış yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu. Bakır üçgenler, her birinin üzerine sekiz paralel çizgi kazınmıştı. Bugünkü çalışmam için altısını

aldım. Hrolf'un sakladığı diğer dokuzu ise bu geceki çalışmamın karşılığıydı, ama bunun yerine yokluğuma gösterdiği hoşgörüye gitti.

Cebimdeki metalin rahatlatıcı ağırlığıyla şıkırtılar çıkararak ağır taş kapıya doğru ilerliyorum. İlgisi için teşekkür etmiyorum. Ama bir yanım bunu yapmak istiyor.

Ama sonra gerçek adımı bilseydi, bu görünüşte insancıl, gri saçlı adamın beni de diğer herkes gibi çabucak öldüreceğini hatırladım.

Hrolf anahtarını yuvasına sokarken, "Yarın görüşürüz," dedi. Kapı gıcırtıyla açıldı.

"Yarın görüşürüz." Letens'in sert ve soğuk havasına çıkıp tiyatroya doğru yürüyorum.

II

LETENS TUHAF BİR ŞEHİR .

Medeniyetin güney ucunda, Hiyerarşiye katıldıktan on beş yıldan fazla bir süre sonra, Catenan etkisi eski dünyayla hâlâ huzursuz bir şekilde karışıyor. Lambalarla aydınlatılmış sokaklar kıvrımlı, çamurlu ve dar; zaman zaman içlerinden geçen, irade gücüyle çalışan arabalar ve faytonlar için pek uygun değil. Binalar, zar zor işlev gören ahşap kutulardan, vatandaşların yüksek, taş duvarlı konaklarına doğru keskin bir şekilde değişiyor. Çok kemerli Jovan Tapınağı, uzakta, Tensian Forumu'nun tepesinde yükseliyor. Bir zamanlar şehrin kalbini oluşturan kutsal druid korusunun son kalıntılarıyla çevrili. Artık druid yok.

Letens Hapishanesi tam olarak şehrin dışında olmasa da, şehir çok büyük ve on dakikadan fazla bir süre sonra hala merkezine doğru ilerliyorum. Bu saatte, etrafta herkesten çok kırmızı pelerinli asker var, ancak güneyden esen buz gibi rüzgara rağmen birkaç kişi daha cesaretini gösteriyor. Çoğunlukla Octavii'ler. Yürüyüşlerinden, göz temasından kaçınarak kendi ana dilleri olan Tensian dilinde birbirlerine yorgun bir şekilde mırıldanmalarından bunu anlayabilirsiniz. Kadınlardan bazılarının sol göğüslerinin üzerinde çocuklarının isimlerinin dikildiği stolalar var; bu, Hiyerarşiye yaptıkları katkıların gururlu bir ilanı. Giysileri ise yıpranmış ve lekeli.

Yine de, bu kadar güneyde hiyerarşinin izleri dünyanın neredeyse başka hiçbir yerinde olmadığı kadar az. Bazen kendime bu yüzden koşmayı bıraktığımı söylüyorum.

Elbette, dürüst olmak gerekirse, açlık ve yalnızlık da buna katkıda bulundu.

En azından açlık artık bir sorun değil.

Sessiz sokaklar sonunda beni, yanındaki uzun, eğimli binanın çirkin kıvrımının yanında neredeyse görünmez olan, ışıksız bir ara sokağın derinliklerine götürüyor. Botlarımın altında çamur şıpır şıpır ses çıkarıyor. Bu gibi ara sokaklar bir zamanlar tehlikeliydi; Letens'te suç hâlâ var, ancak artık ihtiyaçtan kaynaklanan şiddetten çok, yasak olanın heyecanına hizmet ediyor. Catenanlar, insan hayatını korumayı amaçlayan kanunlar bütünü olan Doğuş Hakkı konusunda son derece ciddiler. Ona meydan okuyacak kadar çaresiz olan herkes kaçınılmaz olarak bir İstihkamcı'nın eline düşüyor.

Arkadaki ana yoldan gelen ışık iyice azalmaya başlayınca, caddenin altında, neredeyse hiç görünmeyen bir kapıya inen kısa bir merdiven beliriyor. Kendimi belli etmeden kapıyı itip açıyorum. İçeride, küçük, havasız odanın köşesindeki masada oturan üç erkek ve bir kadın sohbetlerine ara veriyorlar; beni tanıdıkları anda gerginlik dağılıyor.

“Vis, oğlum!” Septimus Ellanher, zengin, aristokrat sesiyle bu sözleri söylerken ayağa kalktı; keskin yüzünde kartal gibi bir gülümseme vardı. Güçlü yapılıydı, benden bir kafa boyu uzundu ve beline kadar serbestçe dökülen dalgalı, kuzgun siyahı saçları vardı. Kolları çıplaktı, mum ışığında terden parıldayarak hem kaslarını hem de yaralarını belirginleştiriyordu. “Tam da görmeyi umduğum kişi!”

Arkamdan kapıyı dikkatlice kapatıp olduğum yerde donakaldım ve ona ifadesiz bir bakış attım. Ellanher için bu karşılama fazlasıyla sıcaktı.

Kehribar rengi benekli kahverengi gözlerini devirdi, neşesi cevabımla biraz azalmıştı. "Hadi ama. Bir hanımefendi en sevdiği dövüşçünün gelişine heyecanlanamaz mı?"

“Eminim bir hanımefendi de yapabilir.” Masadaki üç adama kibarca başımı salladım. Hepsi, görünüş olarak olmasa da, boy ve kas bakımından Ellanher'den bile daha iriydi. İkisini, Caren ve Othmar'ı, önceki gecelerden tanıyordum. Başlarını sallarken gözleri kinle parlıyordu. “Ne istiyorsunuz?”

Ellanher boğazından gelen kısık bir kahkaha attı, hiç etkilenmemişti. Şaka yaptığımı biliyordu, diğer kısmını ise iltifat olarak algılıyordu. "Sen bir haylazsın. Ama sanırım bu gece senin için özel bir maçım var."

O konuşurken üç adamın bana bakış şeklini hiç sevmiyorum. Bir şey bekliyorlar sanki... Çoğu insan gibi onlar da Octavii, normalde iradelerinin

yarısını Septimus'un emrine teslim ediyorlar. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Bu gece elbette farklı. Genellikle irade sonsuza dek devredilir; Hiyerarşi tüm bu düzenlemeleri titizlikle organize eder ve takip eder ve yalnızca birinin iradesini kontrol eden kişi onu geri verebilir. Ancak bu adamların Septimii'leri, muhtemelen kazançlardan pay almak karşılığında, bu akşam tam olarak bunu yapmayı uygun görmüşler. Elbette yasa dışı. Ama keşfedilirse sadece küçük bir para cezası gerektirecek türden bir şey.

Üçünden herhangi biri kucaklamasıyla belimi kırabilirdi. Ama gün geçtikçe teslim olmaları zekâlarını, tepki sürelerini yavaşlattı, geçici olarak yeniden bütün olsalar da. Onlardan bir şey alındı. Anlamadıkları şekillerde kırıldılar ve bu onları bir kavgada yem haline getiriyor.

Onlar, benden daha küçük ve genç olduğum için, benim öyle olmamamdan hiçbir zaman hoşlanmadılar.

"Özel bir karşılaşma," diye tekrarlıyorum, dikkatim tekrar Ellanher'e dönüyor.

“Evet, sevgili oğlum! Birkaç gün önce yaşlı bir beyefendi bana yaklaştı. Adını söylemeyeceğim ama Kuzey Tensia'da oldukça tanınmış biri. İnanır mısın, bir şövalye. Buradaki küçük gösterilerimizi, zaman zaman misafirperverliğimizden faydalanan bir tanıdığından duymuş. Bu adamın çok ilginç bir teklifi vardı. Oğlu talihsiz borçlar biriktirmiş ve—” Benim abartılı bir şekilde esnediğimi görünce kaşlarını çattı. “O bir Sextus,” diye bitirdi biraz sinirli bir şekilde, hazırladığı planı bozduğum için hayal kırıklığına uğramıştı. “Bu gece bir Sextus ile dövüşeceksin.”

İlk başta onu doğru anlamadığımı düşündüm, ama Octavii'nin yüzlerindeki kibirli ifadeler aksini söylüyor. Ben kıyma makinesine atılacak et olacağım. Sanki odadan hava çekilmiş gibi hissediyorum.

“Kurallar neler?” Sesimin sakin olduğunu, ne öfke ne de korku belirtisi göstermediğini görünce rahatladım. Ellanher bunu günlerdir planlıyordu. Bana sürpriz yaptı çünkü dövüş ayarlanmış ve kalabalık beklerken geri çekilmeyeceğimi biliyordu. Bir daha bu yerin içine girmeme asla izin verilmezdi.

“Silah yok. Öldürme yok.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım,” diye mırıldandım, ama bu cesaret gösterisi kendi kulaklarımda sahte geliyordu. Yere bakarak, olacakları kavramaya çalıştım, sonra doğruldum. Gözlerinin içine baktım. “Üç katı ücret.”

"Çift."

"Dörtlü."

"Pazarlık yaparken orta yolu bulmalısın, canım."

Hiçbir şey söylemiyorum ama bakışlarımı da kesmiyorum.

Bir sessizlik oluyor, sonra Ellanher hafif, onaylayıcı bir kahkaha atıyor. Narin ve incelikli, o güçlü fiziğinden böyle bir sesin çıkması hâlâ çok garip. "O halde üç katı. Ama şifacı için ekstra yok, o yakışıklı yüzünüz buna ihtiyaç duysa bile."

Ve muhtemelen öyle olacak, ama bu alabileceğim en iyi anlaşma. İçeriye doğru uzanan dar koridora doğru, biraz sert bir şekilde işaret ederek hem kabulümü hem de onun önden gitmesi gerektiğini belirttim. Ellanher sakin bir şekilde gülümsedi ve arkadaşlarına veda mırıldandı. Ayrılırken üç adam yine kaşlarını çatarak bana baktılar. Benden daha iyi bir tepki almayı ummuşlardı.

İçten içe hâlâ şoktayım.

Ellanher'in "ofisine" -gündüz ve erken akşam saatlerinde giyinme odası- kısa bir yolculuk yapıyoruz, hiç konuşmadan. İçeri girdiğimde, mekanın uyumsuzluğu beni bir kez daha şaşırtıyor. İyi aydınlatılmış bir ayna, makyaj malzemeleriyle dolu bir şifonyer. Tüylü şapkalar, yumuşak kürklü pelerinler ve birbirinden çok farklı elbiselerle dolu bir askılık. Ellanher'in şarkı söylemeye, dans etmeye ve repliklerini cesurca canlandırmaya hazırlandığı aynı sahnede beni de gönderip kafamın ezilmesine neden olacağımızı hayal etmek gerçeküstü.

Septimus duvardaki kasaya doğru ilerledi, boynundaki İrade anahtarını alıp yuvasına yerleştirdi. Granit mandal tık diye açıldı ve özenle istiflenmiş madeni paralar ortaya çıktı. İradeyle kilitlenmiş kasalar, bu gibi küçük olanlar bile, mekanik kasalardan yüz kat daha güvenlidir. Fiyatları da buna göre belirlenmiştir. Ellanher'in gece geç saatlerdeki yan işi ona bolca para kazandırıyordu.

O, bana verilecek ücreti—altmış bakır değerinde altı gümüş üçgen—sayıyor ve avucuma sıkıştırıyor.

“Merak ettiğimi itiraf ediyorum, Vis,” diyor kasayı tekrar kilitlerken, yalnız kaldığımızda gösterişli tavrının bir kısmı kaybolmuştu. Diğerlerini etkilediği gibi beni etkilemediğini biliyordu. “Burada kazandığın para... zenginlik sayılmaz ama bir yetim için çok fazla. Ve daha fazlasını elde etmek için bu kadar acıya katlanmaya razısın. Peki tüm bunlar ne için? Borçlar mı? Bir kadın mı?

Vazgeçemediğin bir kötü alışkanlık mı?" Sesi her zaman olduğu gibi hafifti, ama şaka yapmıyordu. Bilmemesi onu rahatsız ediyordu.

"Bu Sextus'la dövüşeceğim. Sanırım pes edecek?"

"Elbette." Ellanher, soruyu kasten görmezden gelmemden etkilenmiş olsa bile bunu belli etmiyor. "Ölmeni istemiyorum, oğlum."

"Az kalsın yeniliyorduk."

Beni şöyle bir süzüyor, kararını veriyor. "Evet." Ne özür diliyor ne de pişmanlık duyuyor. "Vis, ezilenin biraz mücadele etmesi eğlenceli olabilir, ama fazlası bir mesaj olur. Catenan'ın dikkatini çeken türden bir mesaj."

Elimdeki paraları yumruk yaparak sıkıca kavradım, sivri uçları derime batarak yaralanma tehlikesi yarattı. Burada savaştığım aylar boyunca Septimus rakiplerimi giderek daha fazla test ettim. Son birkaç yıldır kaybettiklerimden daha çok kazandım. Düşünsenize, bundan gerçekten memnundum. Bunun fark edileceğini, yorumlanacağını, hatta bazı çevrelerde onaylanmayacağını anlamalıydım.

"Sahneye çıkıp görüşürüz," diye homurdanarak arkamı dönüp, durumumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Buradaki loş geçitler her zamankinden daha dar görünüyor. Letens'in en büyük oditoryumunun iç kısımları, çoğu iki saatten fazla bir süre önce son oyuncunun ayrılmasından beri kapalı olan özel odalar ve hazırlık alanlarından oluşan bir labirent gibi. Ancak birçok dallanan yoldan hiçbirinde durmuyorum, neredeyse dikkatsizce oturma alanının en üstüne çıkan merdivenlere yöneliyorum. Altı aydan fazla bir süredir haftada üç kez buradayım. Yolumu biliyorum.

Merdivenlerin en tepesine neredeyse varana kadar, yalnızca olacaklara dair endişem bana eşlik ediyor; o anda seslerin mırıltısı bilincime sızıyor. Gece gelen ilk misafirler yavaş yavaş içeri giriyor. Yaklaşık otuz dakika içinde, koltuklar doldukça bu mırıltı, beklenti dolu bir uğultuya dönüşecek. Ardından ilk kavga başladığında ilkel bir kükreme duyulacak.

Yarı dairesel beyaz taş amfitiyatronun en üst sırasına çıkıyorum, orada zaten bulunan az sayıda insan girişimi fark etmiyor bile. Aşağıdaki sahne uzakta; burası tam kapasiteyle birkaç yüz seyirci alabiliyor. Eskiden açık havaya maruz kalan yapının üzerinde şimdi, hafifçe ürkütücü, ses yalıtımlı bir kubbe var. Üç

katmanlı olan bu kubbe, birkaç yıl önce Caten'den göç eden daha varlıklı vatandaşlardan bazıları tarafından görevlendirilen Catenli mimarlar tarafından özel olarak tasarlanmış. Görünüşe göre, gürültülü Tensian oyunlarının akşamlarına verdiği rahatsızlık dayanılmaz hale gelmişti.

Kavisli taş kütle, Tensian halkı arasında pek popüler değildi; estetik açıdan pek hoş görünmüyordu ve yerlilerin ona taktığı kaba lakap da bunu çok iyi yansıtıyordu; ancak *etkiliydi* . Buradan çıkan en gürültülü sesler bile dışarıya çıkamazdı.

Yakındaki kalabalığı tarıyorum ve aradığım adamı oldukça çabuk görüyorum; elinde tanıdık siyah bir defterle biriyle canlı bir şekilde konuşuyor. Gaufrid, on yılı aşkın süredir saçlarını kaybetmenin etkileriyle otuzlu yaşlarının sonlarında değil de ellili yaşlarında görünse de, bir Octavii için oldukça enerjik. Saçlarının geriye çekilmesi dediği şey, kellik sınırına kadar ilerlemiş durumda, ancak en azından kalan kum rengi saçlarını düzgün ve kısa kesilmiş tutuyor. Bu gece, nedense, tamamen itici bir yeşil tonunda giyinmiş.

Kalabalığın görüş alanından uzakta, çıkışın yakınında oyalanıyorum ve göz göze gelene kadar sabırla bekliyorum. Beni fark edince özür dileyerek yanıma geliyor.

"Her şey!"

“Gaufrid.” Giysilerine bakıyorum. “Bahsi mi kaybettin?”

“Ha ha. Eğer bilmek istiyorsanız, bu karımın tercihiydi.”

"Sadık olduğunuzdan emin olmanın bir yolu bu olsa gerek."

“Sen bir eşeksin.” Gaufrid’in sırıtışı, kıyafetten o da pek hoşlanmadığını gösteriyor. Kolumu yakalıyor, beni gizlice gölgelerin içine çekiyor. “Hayranınız geri döndü.”

Onun seyrek kalabalığa doğru yaptığı baş sallama işaretini takip ettim ve kızı kısa süre sonra fark ettim. İçerideki nispeten ılıman havaya rağmen, kalın, koyu renkli bir pelerin hâlâ onu sarıyordu. Tahminime göre benden birkaç yaş büyüktü. Koyu tenli ve uzun, kıvırcık kahverengi saçlıydı. Oturduğu yerde öne doğru eğilmiş, etrafındakileri umursamazcasına, bakışlarını aşağıdaki boş sahneye dikmiş olması rahatsız ediciydi. Ancak biz onu izlerken, konsantrasyonu dağıldı ve kaşlarını çattıktan sonra aniden kapüşonunu yukarı çekerek yüzünü gizledi. Sanki bir şekilde incelememizi hissedebiliyordu.

“Ne şanslıyım.” Onunla hiç konuşmadım ama son iki haftadır her dövüşte buradaydı. Sessizce etrafta benim hakkımda bilgi topluyor. Gaufrid bunu romantik buluyor. Benimle ilgili bir şey fark ettiğinden endişeleniyorum. “Hâlâ ilgilenmiyorum.”

“Ve iyi bir dost olduğum için, ona senin yakışıklı olduğun kadar gizemli olduğunu söylemeye devam ediyorum.” Ancak her zamanki gibi Gaufrid hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyor. “Öyleyse. Erken bir bahis yapmak için mi geldin?”

Cebimdeki paraların ağırlığını hissediyorum. Hesapla. Gaufrid bu akşamların gayri resmi muhasebecisi: eğer kazandığınızda gerçekten para ödeyecek bir bahis yapmak istiyorsanız, ona gidersiniz. "Gecenin son dövüşü."

“Octavus mu, Septimus mu?”

Yüzümü buruşturuyorum. "Özel durumlar. Bu seferki Sextus'a karşı mücadele ediyorum."

Önce şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra Gaufrid'in yüzünden kan çekildi. Kolumu yakalayıp beni koridorun daha derinlerine, etraftakilerin görüş alanından tamamen uzak bir yere çekti.

" *Deli* misin ?"

“Bunu ancak beş dakika önce öğrendim. Yapabileceğim pek bir şey yok.”

Gaufrid'in zihninin çalıştığını, bunun bir ceza olduğunu anladığı anı görüyorum.

“Ellanher’e git. Ona önümüzdeki bir ay boyunca karşına çıkacak her Septimus’a yenileceğini söyle. Uzlaşmayı kabul edecektir.” Gaufrid gerçekten endişeli görünüyordu. “Bir Sextus’un tek bir yanlış darbesi kafatasını parçalayabilir, Vis. Muhtemelen kasıtlı bile olmaz. O—o mu?” Başımı salladım. “O pes etse bile, her yumruğunun arkasında on kişinin gücü olacak! Bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Aslında dokuz buçuk kişi,” diye düzelttim onu sinirli bir şekilde. “Ve eğer burada para kazanmak zorundaysa, Will konusunda da pek yetenekli olamaz. Zayıf Septimii'ler de ona boyun eğiyorsa, belki de sadece üç ya da dört değerinde kendi kendine güç verebilir.” Gaufrid'in önerisine benzer bir şey daha önce de aklımdan geçmişti. Buna gurur deyin, inatçılık deyin, ama bunu yapmayacağım.

Çok çalıştım, çok fazla sakatlık ve çok fazla alaya katlandım, sürekli yenilgiye geri dönmek istemiyorum.

Ayrıca, ben buraya sadece para için gelmedim. Cumhuriyetten intikam alma hayallerimden çoktan vazgeçtim, ama bu onlara asla meydan okumak zorunda kalmayacağım anlamına gelmiyor.

Bu bir alıştırma.

Gaufrid kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Bunun benim için mi endişelendiği yoksa aramızdaki bu karşılıklı fayda sağlayan anlaşmanın avantajlarını kaybetmek üzere olduğu için mi endişelendiği konusunda emin değilim. Kazanmayı garanti edemem, kaybetmeyi de garanti edemem, ancak burada savaşan Septimii'lerin çoğu düzenli rakipler: daha önce karşılaşmadıklarımı inceledim. Bu da çoğu zaman şansımı bildiğim anlamına geliyor. Ve daha da önemlisi, sonuç istediğim gibi olmasa bile, maçı istediğim süreye kadar uzatabiliyorum.

Yani ben büyük ölçüde ne kadar süre dayanabileceğime dair tahminime göre bahis oynuyorum ve Gaufrid de bu bilgiyi kullanarak diğer herkese sunduğu oranları *ayarlıyor* .

"Üç dakikada bana ne vereceksiniz?" Bunu sorarken bile kulağa saçma geliyor, ama işte buradayım. Bu karmaşanın içindeyim. Bari bundan kâr elde etmeyi deneyeyim.

Gaufrid inanmaz bir kahkaha attı. "Vis, bu açıklandığında, senin üç saniyeden fazla dayanabileceğine dair bahis oynayamayacağım." Geri adım atmadığımda içini çekti. "Yirmiye bir."

" *Üç dakika* için mi?"

"Size verebileceğim en iyi rakamlar bunlar," diye beni temin ediyor. "Bildiğim kadarıyla, bu Sextus ile kazancı paylaşmak için bir anlaşmanız bile olabilir."

"Ben sana bunu yapmazdım," dedim, gücenmiş bir şekilde.

“Sana inanıyorum. Bu, riski değiştirmiyor.”

"İki dakika ne dersiniz?"

“Aynı ihtimaller.” Gaufrid bana ciddi bir bakışla baktı. “Bir dakika için yine aynı ihtimaller.”

Kaşlarımı çatıyorum ama Gaufrid'i yeterince iyi tanıyorum ve geri adım atmayacağını biliyorum. Bana yardım ettiğini, büyük bir kazanç elde etmek

yerine dövüşü kısaltmaya zorladığını düşünüyor. Cebimden dört gümüş üçgen çıkarıp uzatıyorum. "O zaman bir dakikadan uzun. Bir buçuk dakikadan az."

Gaufrid paraları alırken dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Bugün aptal *ve* zenginim. Tamam." Paraları belindeki keseye koydu. Küçük siyah defterinde hiçbir not yoktu, miktarı veya bana verdiği oranları gösteren bir makbuz da yoktu, ama bu normaldi. Adamın olağanüstü bir hafızası vardı ve bunun için iyi olduğunu biliyordum. Başka bir sebep olmasa bile, Ellanher'in anlaşmamızdan haberdar olması ve payını almasına rağmen, eğer dövüşçülerinden birini aldattığını düşünürse onu paramparça edeceğinden -belki de kelimenin tam anlamıyla- emindim.

İşimi bitirip gitmek üzereydim ki Gaufrid omzumu tuttu.

"İlk kan döküldüğünde işin biteceğini söylemekte utanılacak bir şey yok." Bu tavsiyeyi verirken hayal kırıklığına uğramış, neredeyse öfkeli görünüyor. İnsanların nasıl bahis oynayacağı düşünüldüğünde, bu şaşırtıcı değil. "Biliyorum, bu senin doğanda yok ama Vis—eğer gururunu bir kenara bırakacaksan, bu gece tam zamanı."

Elindeki tutuşu gevşetti ve yeşil giysisiyle hâlâ biraz gülünç görünse de, amfitiyatroya doğru geri yürüdü.

Gaufrid'in uyarısı, merdivenlerden tekrar inerken, bu sefer sahnenin hemen dışındaki bekleme alanına doğru ilerlerken rahatsız edici bir şekilde yankılanıyor. Haklı olabilir. Kan akmaya başladığında, her iki dövüşçü de maçı bırakabilir ve ne kadar hızlı hareket edersem edeyim, ilk dakikanın sonuna kadar neredeyse kesinlikle kan akacaktır.

Ama sadece bir dakika. *Sekiz altın* için bir dakika. Bu, buraya başladığımdan beri biriktirdiğim paranın neredeyse iki katı.

Sadece sunulan para miktarı da değil mesele. Son zamanlarda omuzlarımda zamanın amansız baskısını hissediyorum. Aslında iki ay önce on yedi yaşına girdim, her ne kadar Hiyerarşinin Vis Solum kayıtlarında bu dönüm noktasının on hafta sonra olacağı yazsa da. Yetimhaneye ilk geldiğimde yalanı daha da uzatmadığım için bir yandan pişmanım, ama iddianın dikkat çekme riski çok büyüktü.

Hata olup olmadığına bakılmaksızın, bu, yasanın vasiyetimi talep etmesine bir yıldan biraz fazla bir süre kaldığı anlamına geliyor. Ya Aurora Columnae'ye

yapılan bir yolculuktan sonra devredildi ya da bir istihkamcı tarafından alındı.

Ve bunu önlemek için aklıma gelen tüm yöntemler *önemli* masraflar gerektiriyor.

Arka koridorlardan geçerek, Octavii'nin hazırlanması için verilen odaya varıyorum; içeri girerken hâlâ derin düşüncelere dalmış durumdayım. Ana sahnenin sağında, içinde on iki adamı rahatça barındırabilecek kadar büyük, sade bir taş kutu. Her zamanki gibi, kapının yanında Mira'ya adanmış küçük, geçici bir türbe kurulmuş. Onu görmezden geliyorum. Oda, adamların kollarını yağlayıp oldukları yerde koşmaları, tekrar tekrar zıplamaları veya kaslarındaki sert soğuğu atmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları nedeniyle bayat ter ve hayvansal yağ kokuyor zaten.

Hiçbiri egzersizlerine ara vermedi, ama ben ısınmak için açık bir alan bulduğumda gözler gizlice bana dikildi. Demek ki duymuşlar.

Daha önce Othmar ve Caren'de olduğu gibi, bakışların hiçbiri özellikle sempatik değil. Sanırım, kazanmaya başlamadan önce bile burada hep bir tuhaflık oldum. En az iki yaş daha genç ve fiziksel olarak en az etkileyici olanım. Zayıf olduğumdan değil—Tiyatro, Victorum gladyatör yarışmasında daha önce yarıştığım zamanı da hesaba katarsak, beni bir zamanlar mümkün olduğunu düşündüğümden daha zayıf ve güçlü hale getirdi—ama bu adamlar fizikleri nedeniyle seçilmişti. İstisnasız hepsi kas yığını.

Ve şimdi bir Sextus'la savaşacağım. Bu bazıları için bir hakaret olacak; onlar bunu Ellanher'in başarılarımı kabul etmesi olarak görecekler, oysa bu bir kınama. Diğerleri ise muhtemelen bir süre ortalıkta olmayacağım için sevinecekler.

Zaman, bitmek bilmeyen bir yavaşlıkla geçiyor, sürekli yan bakışlarına katlanıyorum, her biri endişemi daha da artırıyor. Amfitiyatrodan gelen heyecanlı mırıltılar, içeride boğuk olsa da, giderek artıyor, ta ki sonunda Ellanher'in sesiyle kesilene kadar. Kalabalığı ısıtıyor. Kahkahalar, tezahüratlar var. Orada çok seviliyor.

On dakika geçiyor, bu süre zarfında ilk dövüşün duyurulmasının ardından bahisler oynanmaya başlanıyor. Ardından sahne kapısı açılıyor ve Ellanher'in küçük kuzeni olduğu söylenen Idonia (kısa kesilmiş sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle aralarında hiçbir fiziksel benzerlik yok), içeriye bakıyor. "Pabul." Uzun

kızıl kahverengi saçlı ve ön dişlerinden biri eksik olan dev bir adam da onun ardından kapıdan içeri giriyor.

İsimler anons ediliyor ve ardından adamlar ayrılıyor. Aynı şekilde geri dönmüyorlar; gecenin sonuna kadar hiçbir karşılaşmanın nasıl sonuçlandığını asla bilemiyoruz. Gerçi genellikle tahmin edebiliyorsunuz. Maç yakın geçtiğinde veya bir sakatlık özellikle kötü olduğunda, seyirci gürültüsünde belirli bir hava oluyor.

Bu gece her şeyi aklımdan çıkarıp bir strateji geliştiriyorum. Bunu daha önce de birçok kez, en soyut terimlerle de olsa, düşünmüştüm. Silah olmaması iyi bir başlangıç. Yine de çoğu Sextii bir şeylere güç katabilir; basit bir dokunuşla gömleğimin beni boğmaya başlamasına neden olabilir veya aldatıyormuş gibi görünmek istemiyorsa, beni yanlış anda dengemden çıkarabilir. Hoş olmasa da, bundan kaçınmanın tek bir yolu var.

Elbette güçlü olacak. Ona bir şeyler aşılamasına *izin verme* taktiğini kısaca düşünüyorum; İrade sınırlı bir kaynak ve başka bir yere ne kadar aşılarsa aşılasın, kendini güçlendirmek için o kadar az gücü kalacak. Ama bu fikri hemen reddediyorum. Bu senaryoda, kafasına isabet eden yanlış bir yumruk öldürmekten ziyade sakat bırakabilir. Pek bir avantaj sayılmaz.

Sonra bir de hızı meselesi var. Bunu tahmin etmek daha zor ve bana umut veren tek alan da bu. İrade gücünün ona devredilmesi tepki sürelerini iyileştiriyor, ancak bu bir Septimus'a kıyasla çok az bir gelişme. Burada eğitim ve deneyim daha büyük rol oynuyor. Ve eğer bu Sextus bu gece sadece kolay yoldan para kazanmanın bir yolu olduğunu düşündüğü için savaşıyorsa, daha önce karşılaştığım diğerlerinin disiplinine sahip olmayabilir.

Mantığımı tekrar tekrar değerlendirirken, etrafımdaki oda yavaş yavaş boşalıyor. Sessizleşiyor. Ağır koku hala devam ediyor. Öndeki seyircilerin kükremeleri inişli çıkışlı.

Sonunda, birdenbire, geriye kalan tek kişi ben oldum.

Dikkatlice ve metodik bir şekilde soyunuyorum. Pelerinimi, tuniğimi, iç çamaşırlarımı. Düzgünce katlayıp bir yığına koyuyorum. Onlara tekrar ihtiyacım olacağına inanmalıyım. Sonra hayvan yağı dolu tencereyi kullanarak tüm vücudumu yağlıyorum. İğrenç bir şey ama Sextus beni iyice kavradığında

kemiklerimi kırabilir veya ezebilir. Ve madde şeklini koruyamayacağı için nüfuz edemez.

Tam sözlerimi bitirdiğim anda kapı açılıyor.

"Vis, sen..." Idonia beni görünce kekeledi. Ağzı açık kaldı, sonra bakışlarını kaçırdı. Kuzeninden daha utangaçtı. "Sıra sende. Yani, hazırsın. Sıra sende. Dövüşmek için." Yüzü kıpkırmızı oldu. Neredeyse sahneye doğru geri kaçacaktı.

Onun arkasından sessizce yürürken kendi kendime kıkırdıyorum, ama çoğunlukla kendi rahatsızlığımı düşünmekten kaçınmak için. Kaçak hayatı yaşamak, ilk bir buçuk yıl boyunca nezaket ve avantajın nadiren bir arada olduğu anlamına geliyordu ve bir zamanlar sahip olabileceğim tüm çekinceler çoktan yok olmuştu. Yine de, çıplak olmanın doğasında rahatsız edici bir şey var. İçimdeki bir parça, utancı engelleyemiyor, akıllıca bir şey olup olmadığına bakılmaksızın, sadece fiziksel olarak değil, daha da fazla bir şekilde açıkta kalmış gibi hissediyor.

Koridordan sahneye kısa bir yürüyüş mesafesi var. Ellanher, Sextus hakkında büyük duyuruyu yapıyor. Havada yeniden bir heyecan var, nefesler kesiliyor ve heyecanlı fısıltılar duyuluyor. İleride Idonia'nın sahneye fırladığını, yanakları hala kızarmış bir şekilde Ellanher'in kulağına fısıldadığını görüyorum.

İri yapılı kadının koyu saçları, bakışları bana çevrilirken savruluyor. Kahverengi gözleri, sahneye doğru ilerlerken beni izlerken dipsiz bir boşluk gibi; kalabalığın ilk üyesi kıyafet eksikliğimi fark edip ıslık çalmaya ve gülmeye başladığında bile ifadesi değişmiyor. Sahnenin arkasındaki loş alanda oturan izleyicilere doğru yürüyorum, yüzümde geniş bir sırıtışla, sanki beni alkışlıyorlarmış gibi kollarımı kaldırıyorum. Gülüşler artıyor, ama çoğunlukla alaycı değil, onaylayıcı. Gerçek ya da algılanan özgüvenin insanlar üzerinde tuhaf bir gücü var.

Omzumu çevirip Ellanher'e baktım. Gözleri bana sabitlenmişti ama bir şeyler değişmişti. Şaşkınlık dolu, hafif bir şok ifadesi vardı. Sırtımı ilk kez gördüğünü fark ettim. Üst üste yığılmış korkunç yara izleri. Önemli değil. Ne anlama geldiklerini bildiğinden şüpheliyim ve paylaşmaya da niyetim yok.

Sahnenin diğer tarafından gelen hareketi fark edince nefesim kesiliyor.

Sextus... heybetli. Belki benden on yaş büyük. Uzun boylu. Atletik—Octavii gibi kaslı değil, daha çok zarif bir güce, sahneye doğru rahat adımlarla ilerlerken çevikliğe sahip, kolayca gülümsüyor ve şimdi coşkuyla tezahürat yapan kalabalığa

el sallıyor. Üstelik yakışıklı da, modaya uygun kısa kesilmiş kahverengi saçları, koyu sakallarla kaplı kare çenesi var. Otomatik olarak favori.

Sextus olduğunun kesin kanıtı olan renkli gözlüklerini çıkarıp Ellanher'e uzatıyor; daha düşük rütbedeki hiç kimsenin bunları takmasına izin verilmiyor. Beni görünce özgüveni bir anlığına sarsılıyor. Sonra gülümsemesi geri geliyor. Ama bu sefer daha zor. Memnun değil.

Ben de karşılık olarak gülümsüyorum.

Idonia çoktan uzaklaşmıştı. Ellanher sahnenin önüne doğru süzülerek ellerini kaldırdı ve amfitiyatronun arka sıralarındaki her bir kişiyi gölgelerde otururken görebiliyormuş gibi yukarı baktı. O pozunu korudu. Fısıltılar kesildi, mırıltılar azaldı. Sanki tüm bina nefesini tutmuştu. Herkes ona odaklanmıştı.

Arkamı dönüp Sextus'a doğru yaklaşırken kulaklarımda kan gümbürtüyor, ayak uçlarımda yükselip kendimi hazırlıyorum. Tanışma yok, isim yok. Burada asla.

Sonunda, gerilimin doruk noktasına ulaştığından emin olan Ellanher, kollarını tekrar indirir. Sesi, heyecanlı sessizliğe saplanan bir hançer gibi yankılanırken, sahneden hafifçe iner.

"Başlamak."

III

Kalabalığın serbest kalan kükremesi , sahneyi saran karanlıktan aşağıya doğru çöken bir dalga gibiydi.

O sesi duyunca içimde bir coşku dalgası yükseldi. Maçın gerçekten başlamasından önceki bu sonsuz anlar eşsiz. Kanım hızla akıyor. Nefesimi kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum. Her duyumu keskinleştiren, tenimde karıncalanmaya ve ellerimde seğirmeye neden olan şeyin heyecan mı yoksa korku mu olduğundan emin değilim. Her saniye uzuyor gibiydi, sahnenin ve rakibimin her küçük detayı daha parlak, *daha net* görünüyordu. Ayaklarımın altındaki solmuş beyaz taşta ince çatlaklar, taze kırmızı lekelerle kaplı birkaç boşluk vardı. Gece boyunca birbirine sıkışmış bedenlerden gelen havanın sıcak ve ağır havası. Sextus'un öne doğru ilerlerken dudağının neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıvrılması, yeşil gözlerinin siyaha dönmesi ve sahnenin etrafına dizilmiş meşalelerin ışığında parıldaması.

Ellanher bana tüm bunların ne için olduğunu sordu. Kendime bunun para için, pratik yapmak için, hayatta kalmak için olduğunu söylüyorum. Ve bunların hiçbiri yalan değil, ama zihnimdeki prangalar çözüldükçe, tüm bunların altında başka bir gerçek olduğunu kabul ediyorum.

Dünyada arkadaş canlısı, sıkıcı, uysal veya yorgun gibi davranmak zorunda olmadığım tek yer burası.

Burası kendimi kısıtlamak zorunda kalmadığım tek yer.

Zihnimde kronometreyi başlatıyorum. *Beş saniye.*

Sahne büyük, yaklaşık elli fit yarıçapında bir yarım daire. Müsabakanın sınırları çevredeki meşalelerle belirleniyor; eğer birimiz o meşalelerin dışına çıkarsa, dövüş sona eriyor. Elbette, bunu çok erken yapmak sadece kariyeri

mahvetmekle kalmıyor. Ellanher, ilk dövüşümden önce bile, bir dövüşçünün bunu yaparak kaçınabileceği her türlü sakatlığın, gecenin sonunda iki katıyla tekrar yaşanacağını açıkça belirtmişti.

Sahnenin ortasına, Sextus'un yoluna eğik bir açıyla ilerliyorum. Kararlı bir şekilde hareket ediyor, ama acele etmiyor. Bunun zahmetsiz görünmesini sağlamaya son derece özen gösterdiğini düşünüyorum; aksi takdirde onun için utanç verici olurdu. Bu iyi bir şey. Bu, hayati önem taşıyan ilk dakikada beni kovalamak yerine sıkılmış gibi davranma olasılığının daha yüksek olduğu anlamına geliyor.

Yaklaşırken geriye doğru kayıyorum ve menzilinden uzak durarak etrafında dönmeye başlıyorum. O da aynı ağır tempoda beni takip ediyor. *On beş saniye.*

Kalabalığın arasından ilk alaycı ses yükseldi, hemen diğerleri de katıldı. Beni kışkırtıyorlar. Onu kışkırtıyorlar. Sextus'un temposu incelikle artıyor. Ben de ona ayak uyduruyorum, daha fazla alaya maruz kalıyorum. Umurumda değil. Nasıl göründüğüme bakmaksızın, sadece akıllıca olduğunda yumruk atıp darbe alma riskini göze alacağım.

Yirmi beş saniye. Sextus'un kovalamacadan fazla zevk almasıyla ilgili bir sürü müstehcen şaka. Kahkahalar. Şimdi diğer adamın yüzünde, gözlerindeki karanlığın ötesinde, karanlık bir şey var. Onu etkiliyorlar. Normalde bundan hoşlanırdım, ama daha fazla öfke daha az merhamet anlamına gelir. Saldıracakmış gibi öne doğru bir hareket yapıyorum. Bu, atletik adamı duraksatıyor. Daire çizmeye devam ediyorum. *Otuz saniye.* Şu ana kadar şansıma inanamıyorum. Gerçek bir kavga yok.

Sextus, sahnenin ortasında bıkkın bir ifadeyle öylece duruyordu. Ben de gözlerimi ondan ayırmadan öylece durdum.

"Octavus!" Sesi gürlüyor, olması gerekenden daha zengin ve yüksek, alaycı sesleri kolayca bastırıyor. Teknik olarak bir Octavus değilim, daha önce hiç geri adım atmadım, ama ne o ne de buradaki başka biri bunu biliyor. "Gerçekten bunu mu yapıyoruz? Herkesin önünde?" Karşılaşmanın sorumluluğunu gururuma atmaya çalışıyor. Zekice, ama rakibini tamamen yanlış anlamış.

Cevap vermiyorum. Kımıldama. *Otuz beş saniye.*

O öne doğru bir adım attı, ben geri çekildim. Bu sefer açıkça kaşlarını çattı. "Rakibimin bu kadar korkak olduğunu bilseydim buraya gelmeyi iki kere düşünürdüm!"

"Octavus'la savaşan koca cesur Sextus böyle diyor," diye karşılık veriyorum, karanlıktan gelen onaylayıcı kahkahalar eşliğinde.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi ısırdım. Cevap vermekten rahatsız oldum. Belki de Sextus'un *tamamen* yanlış anlamadığı ortaya çıktı.

Ve o da bunu görüyor.

"Ellanher bana senden bahsetti." Sesi hâlâ yüksek ama öncekinden daha kısık ve sözlerinin sahnenin ötesine ulaşacağından şüpheliyim. "Yetim olduğunu söyledi." Sözlerin dökülüş biçiminde bir çirkinlik var ve göğsümün derinliklerinde bir şey kıpırdıyor, buna karşılık bir şey sıkışıyor. Farklı bir tür saldırıya hazırlık.

O ilerliyor, ben geri çekiliyorum. *Kırk beş saniye.*

"Ama sen yetim için yaşlısın, değil mi? Yani nedense kimse seni istemiyor." İleri, geri. Bana kusursuz dişlerini gösteriyor. Gözleri ölü ve soğuk. "Sanırım anne babandan başlıyor. Onları tanıyor muydun bile? Seni terk ettikleri zamanı hatırlıyor musun Solum, yoksa bunu neden yaptıklarını hep merak mı ettin?" İleri, geri. "Seni kırbaçlayanlar onlar mıydı? Yoksa seni kırbaçlayanlara mı bıraktılar?"

Sözlerini duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum ama hem ona odaklanmak hem de onları görmezden gelmek zor. Tabii ki yanılıyor. Tahminleri tamamen yanlış. Ama nedense nefesim çok sığ. Daha çok hırıltılı. Ve saymayı unuttum. Bir dakika oldu mu acaba? Sırtımda bir sıcaklık var. Bir meşale. Uçurumun kenarına çok yaklaştım. Sıkışıp kaldım.

"Zaten değersizlerdi, eminim," diye homurdandı Sextus yaklaşırken.

Her şey buz kesiyor. Hem de çok. Ama burada değil. Burada değil, onları düşünmek zorunda olmadığım tek yerde.

İlerliyorum.

Uzaktan kalabalık kükrer.

Karşılaştığımızda Sextus kendini beğenmiş bir tavır sergiliyordu. İlk yumruğu o attı, ama bariz bir yumruk olduğu için sol omzumun üzerinden geçmesine izin

verdim, yaklaşıp kaburgalarına hızlı bir darbe indirdim ve tekrar uzaklaştım. Artık kaçmıyordum, ama öfkenin kızıl örtüsünün ardında bile, boğuşmak için yeterince yaklaşmamam gerektiğini biliyordum.

Sert bir darbeydi—burada savaşan Octavii'ler kadar ağır değilim ama *hızlıyım* —ve Sextus geriye doğru bir adım attı, alaycı gülümsemesi yerini bir surat buruşturmaya bıraktı. Ama bu kısa sürdü. Acı çekmekten çok şaşırmıştı. Ben böyle bir darbe alsaydım kaburgam kırılabilirdi. Bir Septimus en azından bir morlukla kalırdı. Ama Sextus? Onun iradesi muhtemelen ona sert bir itme vermişim gibi hissettiriyor.

"Biraz hassas mısın Solum?" diye alaycı bir şekilde sordu, tekrar bana yaklaşarak.

Bu sefer hırlayıp ilk hamleyi ben yapıyorum, ama o buna hazır, tahmin edebileceğimden çok daha hızlı ve ustaca kaçıyor. Umduğum kadar beceriksiz değilmiş. Çok geriye doğru uzanıyorum, görüş alanımın köşesinde gördüğüm dirsek darbesinden kurtulmak için dönmeye çalışıyorum.

Sonuçta hafif bir darbe oldu, dirsekten çok kola isabet etti. Sol omzuma neredeyse hiç değmedi.

Yüzüm soğuk taşların üzerinde kayarken yanıyor. Gözlerim kör. Nefes nefese, öksürüyorum. Alkışlar kulaklarımda boğuk ve çarpık bir şekilde yankılanıyor. Nefes nefese, görüşüm ve bilincim geri gelerek üzerimde yükselen Sextus'tan uzaklaşmak için yuvarlanıyorum. Bana bile bakmıyor, fark ediyorum. Sırtı bana dönük. Karanlığın hayranlığına neredeyse ilgisizce el sallıyor.

Beni sıyırdı. Sanki bina başıma yıkılmış gibi hissediyorum.

Sol omzum çok acıyor, bu yüzden sağ elimi yanağıma götürdüm. Yanak yapış yapış, kıpkırmızı oldu. Kendimi toparlayıp ayağa kalktım, kafam kendine gelince Sextus'un kibrine acı bir şekilde minnettar oldum. Bir dakikadan fazla zaman geçmiş olmalı. Ödülüm, hayatta kalmamdan bahsetmiyorum bile, beni bekliyor. O dönmeden önce sahneden inmem gerekiyor.

Ama içimde hâlâ bir şeyler kaynıyor ve benim şansımı hesaplıyor.

Hem akademik olarak hem de Septimii'lerle savaşmaktan biliyorum ki, hiçbir şey yapmamış gibi görünen bir darbe bile yine de bir darbedir. Bir Septimii için, bir darbenin tam etkisini göstermeye başlaması için aynı yere en az iki kez isabet

etmesi gerekir. Bir Sextus için bu, muhtemelen en az yedi veya sekiz kez anlamına gelir.

Yani, ihtimaller çok düşük. Ama o aptalın sırtı bana dönük.

Zihnimin bir köşesinden gelen bir ses bana akıllı olmam için bağırıyor. Ama çok uzaktan geliyor bu ses.

İleriye doğru atılıyorum.

Belki de Sextus benim pes ettiğimi, işimin bittiğini düşünüyor. Ya da onurlu bir şekilde savaşacağımı, saldırmadan önce tekrar karşıma çıkmasını bekleyeceğimi düşünüyor. Ya da belki de sadece tecrübesizlikten kaynaklanıyor. Sebebi ne olursa olsun, kalabalığın yükselen uyarısına yeterince hızlı yanıt vermiyor.

Tüm öfkem ve ivmemle çenesinin yan tarafına, normal bir insanı bayıltacak noktaya doğru kanca gibi bir yumruk indirirken çığlık atıyorum. Son saniyede bir şeylerin ters gittiğini anlıyor, ama yine de neredeyse mükemmel bir vuruş yapıyorum.

Darbenin etkisiyle kolumda bir ürperti hissettim ve Sextus sendelerken inledi.

Seyircilerden yükselen coşkulu bağırışlar kesildi, yerini yüzlerce insanın aynı anda nefes nefese kalma sesi aldı. Buna hiç aldırış etmedim. Gerçek gücünün çok küçük bir kısmıyla bile olsa, o vuruşun konumu ve gücü fark yaratmıştı. Sextus sersemlemişti. Sendeliyordu.

Üzerine atıldım, sağ yumruğum tekrar indi, çenesinin aynı noktasını ıskalayıp yanağına isabet etti. Düşünmeye vakit yok. Tekrar savurdum, bu sefer zar zor engellendi. Sersemledi. Bana doğru öfkeyle vuracak kadar kendine geldi; yaralı omzumda bir sıcaklık hissettim ama panik içinde atılmıştım, arkasında hiçbir kin yoktu ve bu sefer kendimi hazırlamıştım. Zaten acıyı umursamıyordum bile.

Şimdi beni yönlendiren şey soğuk, kopuk bir öfke; zihnimi temizleyen, zamanı yavaşlatan ve odaklanmamı sağlayan bir öfke. Aldatıcı bir hareketle Sextus'un köprücük kemiğine sert bir darbe indiriyorum, sonra bir tane daha. Üçüncüsünde kırıldığını hissediyorum. Nefes nefese kalmış. Gözleri simsiyah ve kocaman. Anlamaya çalışıyor. Yaklaşarak onu şaşırtıyorum ve kasıklarına vahşi bir diz darbesi indiriyorum—Will darbeyi ne kadar yumuşatırsa yumuşatsın etkili bir strateji olduğunu keşfettim—ve sonra geri çekilip, iki büklüm olurken çenesine gürleyen bir aparkat indiriyorum.

Yere düşüyor.

Durmuyorum, ona şans vermiyorum. Koruyucu kolunu tekmeleyip üzerine atılıyorum ve yumruğumu yüzüne indiriyorum. Kan var ve benim kanım değil. "Sextus, ailem hakkında bilgi edinmek mi istiyorsun?" diye hırlıyorum. Ne dediğimi zar zor biliyorum. Üzerine çıkıp aynı yere tekrar vuruyorum. "Ailem hakkında bilgi edinmek mi istiyorsun?" Tekrar. "Sırtımdaki bu lanet olası yaraların nedenini bilmek mi istiyorsun?" Kelimeler titrek bir şekilde çıkıyor. Bir yabancının sesi.

Cevap vermiyor. Artık karşı koymuyor.

Güçlü eller koltuk altlarımdan kavrayıp beni ondan uzaklaştırıyor. Direnmenin faydasız olduğunu anlayana kadar çırpınıyorum; sonra öfke aniden sönüyor, geriye sadece acı ve yorgunluk kalıyor. Gözlerim bulanık. Kafama aldığı darbe mi? Gözyaşları mı? Kan mı? Bilmiyorum. Sextus yerde hareketsiz yatıyor. Başının yanındaki taş kıpkırmızıya boyanmış.

Ellanher bir şeyler söylüyor ama kelimeler sadece garip bir vızıltı gibi. Öfkem dindi, sanırım Sextus'un darbeleri etkisini göstermeye başladı. Omuzlarıma bir pelerin örtülüyor. Ellanher'in sesi endişeyle karışık bir sakinlik. Bir çocuğa konuşur gibi yavaş konuşuyor. Hala onu anlayamıyorum.

Onun beni yarı kucağında sahneden indirmesine izin verdim. Alkış yoktu, tezahürat yoktu. Sadece etraftaki karanlıktan şaşkınlık dolu mırıltılar geliyordu.

Yavaşça uzaklaşırken, bir şeyi fark edince acı ve yorgun bir kahkaha attım. Kavgayı kazandım. Bu da bahsi kaybettiğim anlamına geliyor.

Bu geceden neredeyse hiç para kazanamayacağım.

IV

"Öfkeni karanlıkta tutarsan Annem bana hep, , sadece daha da güçlenir" derdi .

Büyürken onun ne demek istediğini hiç anlamadım. Neden anlayayım ki? Ben Suus prensiydim. Rahatlığım, güvenliğim, öğretmenlerim, hizmetçilerim ve ailem vardı. Seviliyordum. Öfkem, sıkıcı derslere katılmaya zorlanmamdan, hayali hakaretlerden ve tamamen haklı ebeveyn kısıtlamalarının adaletsizliğinden kaynaklanıyordu. Önemsiz bir öfkeydi, ifade edildiği anda neredeyse tamamen kayboluyordu.

Ama Hiyerarşi geldiğinde... Bütün bunları elimizden aldıklarında... Her gün onların arasında saklanmayı öğrenmek zorunda kaldığımda... Zayıflıkları Catenanların güçlü olmasına izin veren insanlarla gülümsemek, başımı sallamak ve sohbet etmek zorunda kaldığımda... Her cevapta öfkeyi yutmak ve hayatta kalabilmek için onların kölelikleri, *benim* köleliğim için uydurdukları bahanelere katılıyor gibi davranmak zorunda kaldığımda...

O zaman anladım.

Bu geceye kadar zincirlerimin bunun bir önemi olmayacak kadar güçlü olduğunu düşünüyordum.

Bundan nefret ediyorum ama annemin şu an benim hakkımda ne düşüneceğini merak etmeden de edemiyorum.

Kanla kaplı sahnenin ortasında tek başıma dururken yuhalamalar birleşip üzerime yağdı. Gözlerimi yere diktim, kimsenin meydan okumamı görmesine izin vermedim. Ellanher az önce herkese hile yaptığımı, akşam için başkasına boyun eğmeyen bir Septimus olan Totius Septimus'un vasiyetini satın aldığımı itiraf ettiğimi söylemişti. Aceleyle uydurduğu yalanı mükemmel bir şekilde

oynadı, patronlarına hitap ederken içten bir utanç duyuyordu. Hatta Catenan geleneğine göre kabul edilirse cezadan muaf tutulan geleneksel Üçlü Özür'ü bile okudu. Kalabalık, ilk af dileme çağrısına somurtkan bir şekilde karşılık verdi. Üçüncü tutkulu yalvarışıyla ise onları kazanmıştı.

Elbette, daha sonra men cezası aldığımın açıklanması da yardımcı oldu. Ayrıca bu geceki dövüşümle ilgili tüm başarılı bahislerin geçerli olacağı ve diğer tüm bahislerin de eksiksiz olarak iade edileceği de iyi oldu.

İçimdeki öfke kaynasa da, Gaufrid'in bu son kısımdan ne kadar *nefret* edeceğini düşünmeden edemiyorum.

Kalabalığın öfkesine karşı yumruklarımı sıkıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Nefesim kesiliyor. Bu oyuna sadece Ellanher'in bana aksi takdirde ağrıyan bir omuz ve ezilmiş bir egodan çok daha kötü şeylerin beklediğine dair güvence vermesi yüzünden katlandım. Böylece, onun deyimiyle, "dostane bir şekilde" ayrılabiliriz. Eğer burada doğal düzenin bozulması söz konusu değilse, Hiyerarşiden de ekstra bir inceleme olmayacak. Ve ikimiz de biliyoruz ki, bunların hiçbirini yetkililere bildiremem.

Alaycı sesler kısa sürede dindi. Homurdanmalar yerini yatıştırılmış bir sohbete bıraktı. Buradaki herkes, hile yoluyla da olsa, bir Sextus'un yenildiğini gördü. Haftalarca konuşulacak bir skandal ve bundan dolayı hiçbir maddi kayıp yaşanmadı. Sonuç olarak, iyi bir gece geçirdiler.

“Bu kadar yeter evlat.” Ellanher sahnenin kenarında, yürümeye başlamamı bekliyor. Ayrılan kalabalığın dedikodularını arkamızda bırakıyoruz.

Ofisine dönüş yolu çok uzun geliyor. Ayak seslerimiz yankılanıyor.

“Sırtınızla ilgili—”

“Hayır.” diye hırladım. Dövüşten beri bu soruyu bekliyordum, Ellanher'in dışarı çıkmadan önce omzumu sararken bana attığı bakışları görmüştüm.

Ellanher pazarlık yapacak pek bir şeyinin kalmadığını biliyor. "Elbette, canım," diyor usulca.

Boş koridorlarda ağır ağır ilerlerken yine sessizlik hakim. Sonunda içini çekti. Sesinde öfkeden çok pişmanlık vardı. "Victorum'a her zaman bir dönüş yolu var. Orada seni özlediklerini duydum."

Burnumu çekiyorum. Ellanher beni ilk olarak Letens'in Victorum liginde buldu, bu gecelere katılmam için bana ilk kez teklifte bulundu. Caten'in büyük gladyatör dövüşlerinin daha az önemli kuzeni: gönüllü ve daha da önemlisi, üç yenilgiye ulaşırsanız bir İstihkamcıya gönderilme gölgesi olmadan.

Kullandığımız körelmiş çeliğe rağmen hâlâ tehlikeli bir iş ve daha da kötüsü, kıyasla anlamsız. Hiyerarşi tarafından desteklenen bir faaliyet. Başhemşirenin katılımımı tekrar resmen onaylaması gerekecek, bu da kazandığım parayı bile alamayacağım anlamına geliyor.

"İyiydin evlat," diye ısrar ediyor Ellanher, ofisine vardığımızda. Ayrılmamdan gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Beni içtenlikle cesaretlendirmeye çalışıyor. Gerçi kendisi de iyi bir oyuncu. "Ve orada rakiplerini öldürmeye kalkışma isteğin daha az olur."

“Onu öldürmeye çalışmıyordum.” Dövüşten beri Sextus'u görmedim, yaraları şüphesiz yakınlarda bir yerlerde tedavi ediliyordur. Kanlı ve kırık bir burun. Morluklar. Baş ağrısı. Öfkem ne olursa olsun, bundan daha kötü bir şey olmayacak. Dışarıda söylenenleri ikinci elden duyacak ve kendine bu yüzden kaybettiğini söyleyecek. Kaybetmesinin *tek* yolu buydu.

Kapıyı açıyor. "Dilerseniz, memnuniyetsiz müşterilerimiz gidene kadar burada bekleyebilirsiniz."

Reddetmek istedim ama memnuniyetsiz izleyicilerle karşı karşıya kalacak durumda değildim. İçeri girdim ve sandalyelerden birine oturdum.

Ellanher, eli kapıda, salonda duruyor. "Peki Vis? Tam oradaydım. Ona vururken yüzünü gördüm, sevgilim."

Hüzünlü bir gülümsemeyle beni yalnız bırakıyor.

Bir süre oturup, içimdeki ağır öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyorum. Omuzumdaki bandajın altında zonkluyor. Tam bir felaket geceydi.

Yaklaşık kırk dakika sonra hafif bir tıkırtı duyuldu. Kim olursa olsun Ellanher'i arıyor olabileceğini varsayarak sessiz kaldım.

“Vis? İçeride olduğunu biliyorum.”

Bu Gaufrid. Kapıya bakıyorum, adamın bana yeterince kızgın olup da koruma getirmiş olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Muhtemelen değil?

Kapıyı yavaşça açıp kilidini açıyorum. Gaufrid bunu duyuyor ve zaten uzaklaşmaya başlamış olduğu yerden dönüyor; yeşil takım elbisesi, kasvetli koridorda daha da göz alıcı duruyor. Kızgın değil, yorgun görünüyor. Yalnız başına.

“İçeri buyurun.” Kapıyı biraz daha açıyorum. “Ama ben yakında gidiyorum.”

“Biliyorum. Bu uzun sürmeyecek.” Gaufrid, Ellanher’in ofisinde bana katılıyor ama kapının yanında garip bir şekilde duruyor, kapıyı kapatmıyor ve bir sandalye işaret ettiğimde başını sallıyor. Bunun yerine, cebine uzanıp aniden öne eğiliyor, bir eliyle bileğimi kavrıyor, diğer eliyle de avucuma soğuk ve keskin bir şey bastırıyor.

Dört gümüş üçgen.

"Bahis tutarınızı iade ediyorum," diyor sert bir şekilde. Elimdeki parayı şaşkınlıkla incelerken, o da gitmek üzere hareket ediyor.

“Neden?” Kafam karışık. Minnettarım ama aynı zamanda şüphelenmeden de edemiyorum. Gaufrid'in beni bir daha asla göremeyeceğini bilmesi gerekiyor. Ve bu gece *çok* para kaybetmesinden ben sorumluyum.

Kel adam duraksadı. "İki dakika otuz yedi saniye."

Ona merakla bakıyorum.

“Dövüşünüz işte bu kadar sürdü. Ve sonra *kazandınız* . Bir Octavus'un bir Sextus'u yenmesini görmek mi? Bu gerçekten harika bir şeydi. *Gerçekten* harika bir şeydi.” Sesini alçak tutuyor. Duyulmaktan korkuyor ama yine de kararlı bir şekilde, kelimeleri söylemeye kararlı. “Ve Ellanher ne derse desin umurumda değil. Hile yapmadınız.”

Gidiyor, kapıyı tekrar kapatıyor. Veda yok. Başını bile sallamıyor.

Ama biraz daha dik duruyorum. İstemsizce gülümsüyorum, elimdeki dört madeni paranın şıkırdamasına ve sonra cebimdeki diğerlerinin yanına katılmasına izin veriyorum.

Bir yarım saat daha geçtikten sonra ayrılmanın güvenli olduğuna karar veriyorum. Letens'in erken sabah karanlığına doğru sessizce çıkarken kimse bana yaklaşmıyor. Rüzgar dinmiş, ama soğukluk uykumu kaçırmama yetecek kadar fazla.

Bir anlığına orada öylece duruyorum, istemeden de olsa melankolik bir haldeyim. Son altı ay bana tuhaf bir istikrar sağladı. Bunun son dönemi de

neredeyse sona eriyor.

Bu gece yapmam gereken son bir şey daha var.

▒ ▒ ▒

Birkaç saat sonra, bulutsuz gökyüzü keskin mavi tonlarını göstermeye başlarken yetimhaneye geri döndüm .

Yaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyorum, yine de ağrılarım devam ediyor. Letens'in Kütüphanesine yaptığım sapma başarılı oldu, çaldığım seyahat günlüğü, yeniden kullanılan bandajların altında sırtıma bağlı. İçinde, doğuya doğru yaklaşık üç haftalık yolculuk mesafesindeki ıssız adalar takımadalarının haritaları ve açıklamaları var. Kötü bir seçenek, çaresiz bir seçenek. Ama bu geceden sonra daha iyisini bulma şansım olmayabilir.

Kapıyı anahtarımla açıp içeri süzülüyorum. Gizleyici bandajları tekrar sıkılaştırmış ve bu gece tiyatrodan kazandığım paranın geri kalanını botlarımın içine saklamıştım, bu yüzden odama çıkan merdivenlere doğru yönelmeden önce bir hareketle karşılaştığımda hazırdım.

“Vis.” Başhemşire Atrox, sandalyesinden usulca kalktı. Yetimhanenin sorumlusu olan Septimus, ince yapılı, omuz hizasında sarı saçlı ve narin yüzlü bir kadındı. Anladığım kadarıyla kırklı yaşlarındaydı, ama daha genç de görünebilirdi. Eğer onu tanıma dezavantajına sahip değilseniz, muhtemelen oldukça çekiciydi.

Cebimden tek bir gümüş ve beş bakır üçgeni çıkarırken isteksizmiş gibi davrandım ve onları ona uzattım. "Tüm emekleriniz için teşekkürler, Başhemşire."

Gardiyanın gülümsemesi soğuk ve acımasız bir hal aldı ve bana çok daha tanıdık geldi. "Dikkatli ol. Hapishanedeki işin benim takdirime bağlı. Senin gibi bir çocuğun geçimini sağlaması için her zaman... *başka* yollar da bulabilirim." Bunu şehvetli bir şekilde söylemesinden, ne demek istediğinden şüphe duymak mümkün değil.

Tehdidi görmezden geliyorum; tekrar tekrar kullanıldığı için çoktan etkisini yitirmişti. Nefret dolu kadın, tepkisizliğime kaşlarını çatıyor, sonra elimden metal parayı alıyor. "Bugün öğlen zili çalar çalmaz yardımına ihtiyacım var,"

diyor miktarı kontrol ederken. Letens Hapishanesi'ndeki işim için sözleşmeyi o imzalamıştı. Ne kadar ödeme almam gerektiğini kuruşuna kadar biliyor.

Onun bu basit sözünün bana ne kadar acı verdiğini belli etmemeye çalışıyorum. Öğleden önceye sadece birkaç saat kaldı ve zonklayan omzum dinlenme ihtiyacımı on kat artırıyor. "Neden?"

"Sizden kısa bir süre önce bir haberci geldi. Bugün öğlen saatlerinde potansiyel bir evlat edinici geliyor. Çocuklar çok heyecanlanacaklar ve onları hazırlamak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Bu çok kısa bir süre. Ve haber verilmesi için garip bir zaman." Başhemşire Atrox'tan garip bir coşku seziyorum. Normalde evlat edinmeleri katlanılması gereken birer angarya olarak görür.

"Tavsiye bizzat Prokonsül Manius'tan geldi. Ve evlat edinen kişi bir Quintus." Bekledi, tepkimi görünce başını salladı. Hiyerarşide önemli adamlar, normalde ağırlayacağımızdan çok daha önemli kişiler. Aslında, bir buçuk yıldır buradayım ve *bir keresinde* bir Sextus birini evlat edinmişti. "Bugün her şeyin sorunsuz gitmesi çok önemli, Vis."

Bu hem bir açıklama hem de bir tehdit. Bir açıklama çünkü eğer bir Quintus, sorumluluğundaki birini evlat edinirse, bu Matron Atrox'un itibarını önemli ölçüde artırır. Bu, Din'den daha fazla fon almasına, hatta ilerleyen zamanlarda Sextus rütbesine terfi etmesine bile yol açabilir.

Ve bir tehdit, çünkü benim varlığım onun itibarını zedeleyecekti. Neredeyse on yedi yaşında olan ve hâlâ Aurora Columnae'yi ziyaret etmeyi reddeden bir kız mı?

Sırtımdaki derin, katmanlı izler, bunun onun için ne kadar utanç verici olduğunu açıkça gösteriyor.

"Uzak duracağım." Zaten aylardır röportaj vermedim; başhemşire benden kurtulmaktan veya vasiyetim gereği beni başka birine vermekten vazgeçip beni başka işlerde çalıştırmaya karar verdiğinden beri. Bu da gün içinde onun işinin büyük bir kısmını yapmak anlamına geliyor.

Artık beni alt edememenin verdiği hayal kırıklığını geride bıraktığına göre, sanırım yeni düzenlemeyi oldukça beğeniyor.

“Aferin oğlum.” Hemşire ayağa kalkarken beyaz eteğini düzeltti. Sabah kaçta kalktığından emin değilim ama her zaman kusursuz giyinmiş ve makyajlıydı. Saçının teli bile yerinden oynamazdı. “Vermes'i seni uyandırması için göndereceğim.”

Bana bir daha bakmadan mutfağa doğru hızla uzaklaştı.

O gidene kadar bekliyorum, sonra hareket ediyorum. Beklendiği gibi, yüzümdeki taze sıyrık herhangi bir yorum almadı—o, hapishanede kötü muamele gördüğümü varsayıyor ve ben de sık sık ima ediyorum—ama omzumu fark ederse, işe uygun olup olmadığımı kontrol etmek isteyecektir. Ve şu anda, bir muayene seyahat günlüğünün bulunmasına yol açacaktır.

Onun ortadan kaybolduğundan emin olduktan sonra, merdivenleri tırmanırken ve uzun koridordan odama doğru ilerlerken her kasım sızladı. Odam en uçta. Küçücük. Yere serilmiş tek bir yatak için yer var, başka da pek bir şey yok.

Ama burası tamamen benim. Buradaki yirmi kadar çocuğun daha fazla alanı var ama bir odada iki ya da üç kişi yatıyorlar. Yetimhanenin dışında çalışmaya başlayınca, alışılmadık programımla kimseyi rahatsız etmemek için buraya taşındım.

Bana çok uygun geldi. Duvarda, görünürde hiçbir hasar vermeden erkenden yerinden sökmeyi başardığım bir panel var; arkasında da kazandığım fazladan paraları saklayabileceğim kadar büyük bir boşluk mevcut. Bu geceden kalan birkaç parayı oraya koyuyorum, sonra yavaşça ve zorlanarak bandajımı çözüp kitabı ekliyorum. Köşe çok büyük olmadığı için biraz sıkı oturuyor, ama dikkatli bir manevradan sonra kitabı içeri sokup paneli de yerine oturtuyorum.

Yorgunluğuma rağmen, omzumu elimden geldiğince yeniden sarmak için zaman ayırıyorum. Beceriksiz bir işlem. Acı verici. Kesinlikle Ellanher'in işi kadar etkili değil. Sabahleyin yarayı saklayamayacağım, bu yüzden varlığını nasıl mazur göstereceğimi bulduğumda, Başhemşire Atrox'u daha iyi bir iş çıkarması için ikna etmem gerekecek.

Şimdilik sadece uyumam gerekiyor.

V

"UYAN REX, TEMBEL HERİF!"

Omuzuma sertçe dürtüldüğümde şiddetli bir ağrı hissettim. Gözlerimi açarken homurdandım ve yatağımın üzerinde dikilen, kendini beğenmiş on beş yaşındaki çocuğa öfkeyle baktım.

"Vermes." Adını yorgun bir küfür gibi söylüyorum, ki tam olarak da öyle demek istiyorum. "Kalktım."

"Öyle görünmüyor." Sarı saçlı çocuk botuyla beni tekrar dürttü, öfkem kabarınca sırıtarak geri çekildi. Kalın vücudu çoğunlukla kaslardan oluşuyordu ve yaşına göre uzundu. Hala benden küçüktü ama buradaki konumumun şiddete başvuracak kadar hassas olduğunu biliyordu. "Başhemşire bugün bir evlat edinme töreni olduğunu ve herkesi hazırlamanız gerektiğini söyledi."

Gözlerimi kapatıyorum. Sabahın erken saatlerinde Başhemşire Atrox ile yaptığım konuşma aklıma gelirken, sinirim yatışıyor. Kuzeye bakan pencerenin perdeleri çoktan açılmış ve güneş ayaklarıma değecek kadar içeri giriyor. "Saat kaç?"

"Bell on dakika önce gitti."

Omzumu ovuyorum. Gece boyunca sertleşmişti ama ağrı azaldı. "Kalktım," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Yeterli miktarda uyumadım ama işimi görecek kadar. "Ona hemen aşağı ineceğimi söyleyin."

"Kendin söyle. Ben hazırlanmak istiyorum." Vermes ben cevap veremeden ayrıldı.

Kendimi zorla kaldırıp banyoya gittim, yüzümü suyla yıkadım ve oradaki aynada giderek uzayan kahverengi saçlarımı düzelttim. Yetimhaneye gelene kadar, Aquirian tarzında saçlarımı tıraş ediyordum—hikayeme uygun olarak

görünüşümü değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum—ama burada izin verilen tek jilet Başhemşire Atrox'unki. Ve o kadının saçlarıma dokunmasına izin vermeyeceğim.

Muhtemelen pek bir önemi yok. Kalın, dalgalı saç telleri yeniden uzasa bile, altlarındaki sert ve çukur yüzü artık neredeyse tanıyamıyorum.

Aşağı kata iniyorum, önce mutfağa uğrayıp kalan yemeklerden biraz alıyorum. Yan odadaki kızlardan bazıları heyecanlı bir şekilde sohbet ederken, yarım yenmiş bir somundan ekmek parçaları koparıyorum. Potansiyel bir evlat edinme her zaman heyecan yaratır—tavsiye mektupları çoğu insan için kolay bulunmaz—ama bugün, havadaki beklentiyi neredeyse hissedebiliyorum. Bir Quintus. Eğer buradaki birisi seçilecek kadar şanslı olursa, ömür boyu rahatlık içinde yaşayacak.

Birkaç dakika yemek yedikten sonra ana salona çıkıyorum. Evin en büyük odası burası ve küçük çocukların çoğu zaten orada oynuyor olacak.

Yaşlılardan bazıları benim geçişimi fark edip neden orada olduğumu bilerek peşimden geliyorlar. Onlara hazırlanma zamanının geldiğini haber vermelerini söylüyorum; karşılık olarak bana Rex diye seslenirken bile itaat ediyorlar. "Kral" anlamına geliyor. Cumhuriyet'te bir lanet ve Aurora Columnae'ye katılmayı reddetmemin, buradaki zayıf otorite maskemin bir alay konusu.

İsmi görmezden geliyorum. Rahatsız edici derecede yakın bir nokta, ama onlar çocuk ve tepki vermek her zaman durumu daha da kötüleştiriyor. Ne dostluk ne de mantık onlarda pek işe yaramıyor. Bu yüzden çoğu gün, onu sadece bir onur ifadesi olarak görmeye çalışıyorum. Çok az kişinin direndiği bir dönemde, benim direndiğimin bir hatırlatıcısı olarak.

Her zaman işe yaramaz.

Çok geçmeden herkes ana salonda toplanıyor. Süslemelerden arındırılmış taş duvarları steril ve karakter yoksunu. Çocukların çoğu ortadaki uzun yemek masalarına oturmuş durumda. Her zaman olduğu gibi, şu anda Başhemşire Atrox'a sözü bırakması gerekenleri tespit etmek kolay. Sessizler, daha az coşkulular. Ciltleri biraz solgun. Özellikle küçük olanlar, beklerken uzaklara dalmış bakışlar ve yavaş göz kırpmalarla bekliyorlar. En azından bugün kısa bir süreliğine rahatlayacaklar, çünkü başhemşire geçici olarak vasiyetnamelerini onlara geri verecek ve böylece görüşmelerinde sözü bırakabilecekler.

Odada bulunan yirmi küsur kişiden yarıdan fazlası yedi ile on yaşları arasında. Ben hariç, en büyüğü on beş yaşında olan Vermes, ardından on dört yaşında Brixia ve Jejun geliyor ve hepsi on iki yaşlarında olan beş kişilik yakın bir grup var. Büyüklerin varlığı genellikle bana yönelik bolca alay, şaka ve laf sokma anlamına gelir, ancak bugün bu en aza indirilmiş durumda. Herkes hazırlanmaya odaklanmış.

“Neden zahmet ettiğinizi anlamıyorum.” Çocukları sıraya dizip saçlarını düzeltmeye ve kıyafetlerini düzeltmeye başlarken Vermes sırıttı. “Bir Quintus burada en çok taviz verebilecek kişiyi ister, o da benim.”

"Umarım kişiliğe önem vermezler," diye mırıldanıyorum, durmadan.

Diğerlerinden bazıları kıkırdadı, ama Vermes'in odaya diktiği bakışlar tüm neşeyi susturdu. "Onların ne istediği konusunda endişelenmene gerek yok, *Rex* ." Eminim ki ben yokken birçoğuna zorbalık yapıyor. Keşke bunu bana doğrulasalar da bir şeyler yapılabilse, ama ben onların güvenini kazanamayacak kadar dışlanmış biriyim.

Verebileceğim herhangi bir yanıt, odaya giren ve çocuklara kutsal bir gülümsemeyle bakan Başhemşire Atrox'un belirmesiyle bastırıldı. Neredeyse hepsi, hatta Vermes bile, aynı gülümsemeyi karşılık verdi. Başhemşireyi çok seviyorlardı. Ve neden sevmesinler ki? Onlara sabır ve saygıyla davranıyordu. Onları besliyor, giydiriyor, onlara bir aile umudu veriyordu. Ve onların tek yapması gereken, düzenli olarak ona ve ara sıra bir iki günlüğüne yabancılara teslim olmaktı.

Onlara gerçeği söylemeyi düşündüm. O yabancıların çoğunun potansiyel evlat edinen değil, aksine Octavii olduğunu, bir şekilde geçici bir avantaj elde etmek için o kadar çaresiz olduklarını ve bu yüzden Matron Atrox'a fazladan vasiyetname için cömertçe para ödediklerini. Eğer bir çocuk vasiyetnameyi reddederse, onu ölümüne döveceğini. Ama söylemiyorum. Onları ikna edebilsem bile, bunun ne faydası olacağından emin değilim.

“Kızlarım ve oğlanlarım! Hepiniz harika görünüyorsunuz.” Başhemşire Atrox, işimi yeterince iyi yaptığımı ima eden hafif bir onaylamayla gülümsedi. “Heyecanlı mısınız?”

Yüksek sesli, karmaşık yanıtlar korosu yükseliyor, hepsi de coşkulu bir "evet"in farklı varyasyonları.

“Pek çok beklemenize gerek yok. Misafirimiz az önce geldi!” Gözleri tekrar bana döndü.

İşareti anlıyorum ve ayrılıyorum.

Bugünkü işlerim çoğunlukla bahçe işleri, ama görüşmeler tüm öğleden sonrayı alabiliyor, bu yüzden salondan mutfaktan çıkıyorum. Kocaman kiler her zaman iyi stoklanmış durumda ve ben de bir dakika boyunca neler olduğunu inceliyorum.

Salonun içinden, coşkulu genç seslerin yükselerek yaptığı selamlaşmaların boğuk sesi kısa süre sonra duyuluyor. Elimde bir elma ve birkaç hamur işiyle duraksıyorum. Diğerleri gibi hayran kalmıyorum, ama daha önce hiç Quintus'u yakından görmemiştim.

Yemeğimi tezgâhın üzerine koydum ve holün kapısını tekrar araladım.

Herkes bana sırtını dönmüş, yeni gelenin etrafını sarmış durumda, böylece onu iyi göremiyorum. Parmak uçlarımda yükselerek yer değiştiriyorum.

Dondurun.

Bu sadece bir anlık görüntü—bir yüzün izlenimi—ama eminim.

Bu, dün gece hapishanede olan adam. Hospius.

Kapıyı olabildiğince yavaşça kapatıp, yiyecekleri unutup bahçeye kaçtım. Neden burada? Tesadüf olamaz. İstihkamcıya dokunduğumu *gördü* . Kesinlikle sebebi bu olmalı.

Yüzüme güneş ışığı vurduğunda ve yetimhanenin geniş bahçelerinin yeşilliğiyle gizlendiğimde, uçuşum fark edilmediğinde ancak tekrar nefes alabiliyorum. Endişeliyim ama tam anlamıyla paniği nasıl kontrol altında tutacağımı biliyorum. Çok uzun yıllar yalan söylemek, tehlikeli durumlar atlatmak... Bu da farklı değil. Sakin kal. Sorunu iyice düşün. Aceleci davranmak, kötü bir durumu daha da kötüleştirebilir.

Önceki geceki konuşmamızı, olayların kronolojisini gözden geçirdim. Ona yetim olduğumu söylemiştim, ama Letens'te bir düzine yetimhane var. Hepsine haberci göndermiş olabilir mi ve burası sadece ilk ya da belki ikinci durağı mıydı? Bu olası görünüyor. Beni bulmak için ince davranmaya çalışıyor, yoksa içeri girip ismimi sorardı. Ve Başhemşire Atrox, ben yetimhaneye dönmeden önce onun geleceğini biliyordu. Beni buraya kadar takip etmedi.

Başhemşire benim varlığımdan bahsetmeyecek. Çocuklardan hiçbirinin de bahsedeceğinden şüpheliyim.

Eğer burada kalırsam, sessiz kalırsam, o da yoluna devam eder.

Evin yönünden gelen en ufak sese bile irkilerek budama ve ot temizleme işine koyuldum. Meditatif bir iş olsa da pek bir şey başaramadım. Düşündükçe durum daha da garipleşti. Dün gece Sextus olduğunu gösteren belgeleri vardı. Quintus'a eşlik mi ediyor yoksa Quintus kılığına mı giriyor? Yoksa dün geceki kılık değiştirme miydi? Ve eğer beni Sapper'a dokunurken gördüyse, neden beni o anda yakalamadı? Neden ayrılıp sonra beni aradı?

Bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu göremiyorum. Ve bu beni tedirgin ediyor.

Yarım saat sonra ayak altında çıtırdayan dallar bu hissi daha da yoğunlaştırıyor.

"Sana ihtiyacımız var, Rex." Bu, Brixia'nın öfkeli bakışları ve aramadan nefes nefese kalmış hali.

"Ne için?"

“Bilmiyorum.” Tombul yüzüne göre çok küçük olan gözleriyle bana bakıyor. “Ama Başhemşire mutlu görünmüyordu.”

Düşünüyorum. Eğer şimdi kaçarsam—eğer Brixia'yı hızlı ve sessizce alt edebilir, odamdaki gizli erzaklarımı toplayabilir ve başka kimse aramadan önce kaçabilirsem—o zaman uzun zaman önce bunu yapmamamın tüm nedenleri devreye girer. Hiyerarşinin nüfus sayımında kayıtlıyım; bu, bir buçuk yıl önce yarı aç bir halde yetimhaneye tökezleyerek girmemin bedeli. Yaşım, adım, tanımım var. Bunlardan ikisi uydurma olsa bile, sorun kayıtta yer almamda yatıyor.

Çünkü sistemdeki yerimden kaçmaya kalkıştığım anda, yasaklanacağım. Beni yakalayıp ihbar edene ödül verilecek. Hiyerarşi bu listeleri korkunç bir verimlilikle dolaştırıyor. Bir gün içinde, benim için tehlikeli olmayan hiçbir yerleşim yeri kalmayacak.

Peki ya Matron Atrox, artık motivasyon kaynağı olmayan açgözlülüğüyle, Will'i teslim etmeyi reddettiğimi de ifşa ederse? Ya da daha kötüsü, Hospius gördüklerinden bahsederse? Ödülüm artar ve yakalanırsam, on sekiz yaşıma

kadar hapse atılma ihtimalim yüksek. Aurora Columnae'ye karşı direnişimden vazgeçmediğim sürece, bir İstihkamcı olmaya mahkumum.

Ellerimi yumruk yapıyorum, sonra parmaklarımı tekrar gevşetiyorum. Hazır değilim. Yeterli param yok, sağlam bir planım yok, bir yönüm yok.

"Gelen."

Eve doğru yürürken Brixia'nın suratı asık görünüyordu. Salona girdiğimizde, aralarındaki kısık, şaşkın fısıltılar kesildi ve yerini bana yöneltilmiş öfkeli bakışlar aldı. Hepsi bir şekilde onları sabote ettiğimi düşünüyor.

Başhemşire Atrox, görüşmesi pek iyi geçmemiş olan küçük çocuklardan Lacrimo'yu teselli etmeyi bırakıp doğruldu. Gözleri bana dikildi.

“Vis.” Yanıma geldi. Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaştı. “Nasıl olup da onun kulağına fısıldadığını bilmiyorum ama sana yemin ederim ki, eğer bunu çocuklar ya da benim için berbat edersen, bunun sonuçları olacak.”

Neredeyse gülecektim. Diğerleri gibi o da bunun istediğim şey olduğunu düşünüyor.

Boğazını temizleyip kapıyı çalarak, bana dik dik bakan bakışların arasından kütüphane kapısına kadar eşlik etti. "Onu buldum, Quintus. İyileşmiş gibi görünüyor." Bana anlamlı bir bakış attı. Anlaşılan, yokluğum için hastalık bahanesi öne sürülmüştü.

"Onu içeri gönderin."

Başhemşire Atrox son bir öfkeli bakışla kapıyı açtı ve beni neredeyse içeri itti.

Yetimhanenin kütüphanesi büyük bir odadan biraz daha büyük. İki uzun pencerenin altında yıpranmış kanepeler duruyor, ancak pencerelerden görünen tek şey yandaki binanın gri taş cephesi. Her yerde, hiyerarşi tarafından sağlanan kitaplarla dolu raflar var.

Hospius—ya da gerçek adı her neyse—odanın ortasına hakim olan masanın karşı tarafındaki bir sandalyeye yaslanmış oturuyor. Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Her şey."

“Sextus.” Oturuyorum. Daha fazla şey söyleme dürtüsüne direniyorum, sessizliği henüz bilmediği şeylerle doldurma riskini göze alıyorum.

“Aslında Quintus. Quintus Ulciscor Telimus. Dün akşam için özür dilerim. Gerekli bir aldatmacaydı ve Ordu tarafından tamamen onaylanmıştı.” Ulciscor

—şimdilik, ismin başka bir sahte isim olmadığını varsayacağım—gömleğinin koluyla oynuyor. “Beni görünce şaşırmadınız, değil mi?”

“İçeri girdiğini gördüm.” Az önce söylediklerini düşünüyorum. Eğer ordu onu gerçekten hapse gönderdiyse, sahte belgelerinin niteliğini açıklayabilir.

Bu da onun üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı anlamına geliyor.

“Hım.” Otururken bile karşımda duran adam, çenesindeki koyu renkli sakalını ovuştururken beni dikkatlice süzüyor ve heybetli bir duruş sergiliyor. Anladığım kadarıyla tanışmanın böyle geçmesini beklemiyordu. “Ve daha önce benimle tanıştığınızı, farklı bir isim kullandığımı başhemşireye söylemeyi akıl etmediniz mi?”

"Bunun pek bir anlamı yok gibiydi."

“Sana inanılmayacağı için mi?”

"Çünkü daha yakından incelenmeyi geçebileceğinizi düşünmeseydiniz buraya gelmezdiniz."

Ulciscor, şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse memnun bir şekilde başını salladı. Neden burada olduğunu sormamı bekledi. Sormayınca, bakışlarını etrafımızdaki kitaplara çevirdi. "Bunlardan kaç tanesini okudun?"

Yön değişikliğinde duraksıyorum. "Birkaç tane." Bu kütüphanenin büyük bir kısmı buraya geldiğim günden beri benim için alakasızdı; materyaller daha küçük çocuklara veya daha az eğitim almış olanlara yönelikti. Geri kalanını ise, buraya geldiğim ilk birkaç ay içinde alternatif olmadığı için neredeyse ezberlemiştim.

"Tahminimce kütüphane kadar geniş bir yelpazeye sahip değil."

Sözler beni derinden etkiledi. O kadar sıradan bir şekilde söylenmişlerdi ki, masanın karşısındaki o koyu kahverengi gözler her sinirsel hareketimi takip ediyordu.

“Hiç de değil. Başhemşire Atrox, buradaki birçok şey için çok yaşlı olduğumu fark ettiğinde beni bazen oraya gönderirdi.” Mükemmel bir iyileşme değil, ama fena da değil.

"Eskiden?"

“Büyüdüğümde, zamanımı başka yerlerde geçirmemin daha iyi olacağına karar verdi.” Aslında, evlat edinilme şansımın olmadığını anladığı anda. Bu yüzden, her kavgadan sonra, kazancımın bir kısmını kütüphanenin gece bekçisine rüşvet vererek içeri girmek için kullanıyorum. Buraya dönmeden

önceki son boş saatlerimde bulabildiğim her konuyu çalışıyorum. Başlangıçta, teslim olmaktan kaçınmanın bir yolunu bulmak içindi; belki de gerekli olmayan uzak bir Catenan eyaleti. Ya da az bilinen bir yasal boşluk. Tarihi bir emsal. *Herhangi bir şey* . Ve seyahat günlüğünden takımadalar gibi sadece kötü seçenekler keşfettikten sonra, yine de oraya gitmeye devam ettim çünkü bilgi her zaman faydalıdır ve Will ve Catenan toplumunun nasıl işlediği hakkında sadece gözlem yoluyla asla öğrenemeyeceğim kadar çok şey öğreniyordum. Daha fazla bilgi, daha fazla saklanma yolu demekti. Daha fazla hayatta kalma yolu.

Ama bunun bir diğer sebebi de orada geçirdiğim zaman, o kitapların içinde kaybolmak... bana Suus'u hatırlatıyordu. Bir zamanlar nefret ettiğim, bir zamanlar kaçındığım derslerimi.

Sanki birkaç saatliğine de olsa eski hayatımın küçük bir bölümünü yeniden yaşamış gibi hissettim.

Elbette, ek gelir elde etmenin bir yolu olmadığı için, artık her şey bitti.

Giderek daha gerginleşiyorum; sanırım asıl mesele de bu. Ulciscor beni dürtüyor, rahatsız etmeye çalışıyor. Dün gece nerede olduğumu bir şekilde biliyor, ya da en azından şüpheleniyor.

Omuzlarım düştü, sesim titremeye başladı.

“Ve... bazı geceler gizlice oraya geri dönüyorum. Belli ki biliyorsunuz. Özür dilerim. Sadece... artık onu görmenin başka bir yolu yok.”

Ulciscor ilk defa gözle görülür şekilde şaşırdı. "Kim?"

“Adını söylemeyeceğim.” Sesime biraz meydan okuma kattım. Aşık bir genç, sevgilisini baş belasına sokmak istemez. Bu, Başhemşire Atrox için düşünülmüş bir önlem, ama burada da işe yarayacak. “Ve eğer beni cezalandırmanız gerekiyorsa, anlarım. Ama onu ele *vermeyeceğim* .”

İyi bir hikaye. Yaptığım şeylerin pervasızlığına uyuyor, eylemlerimin çoğuna motivasyon sağlıyor. Gerekirse Will'i teslim etmeyi reddetmemi bile hikayeye dahil edebilirim.

Ulciscor kollarını tekrar düzeltiyor; düşünürken yaptığı bir alışkanlık gibi görünüyor. Masaya bakıyorum, hem kararlı hem de kırılgan görünmeye çalışıyorum. Suus'tan ayrıldığımda berbat bir oyuncuydum. Şimdi çok daha iyiyim.

Sonsuz gibi gelen uzun bir sessizliğin ardından, hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş duyuluyor.

"Sorun yok, Vis."

Yüzüme yapmacık bir umut takıp tekrar yukarı baktım. Ulciscor yorgun bir şekilde bana el salladı. "Sanırım bir hata yaptım. Gidebilirsin."

Hâlâ onun Bibliotheca'yı nasıl bildiğini öğrenmek istiyorum ama sormaya niyetim yok. Böyle bir affa karşılık muhtemelen bekleyeceği türden gergin bir şekilde teşekkür edip kapıya doğru acele ediyorum.

"Bir adım daha atarsan seni öldürürüm." Bunu net ve sakin bir Vetusian aksanıyla söylüyor.

Çabuk düşünebildiğime inanmak isterim, ama biri bilmediğiniz bir dilde ölüm tehdidi savurduğunda, zihniniz ve bedeniniz birbirleriyle çatışıyor.

İrkilerek sendeledim. Durdum.

Kendimi ele verdiğimin farkındayım, ama yine de kurtarmaya çalışıyorum. "Dün gece konuştuğun dil bu muydu?" Hala kapıya dönük duruyorum.

"Tekrar yerine otur, Vis." Bu sefer bir öneri değil.

Donakaldım. Quintus'tan kaçmanın imkanı yok. Onunla savaşmanın da bir yolu yok.

Ciğerlerime zorla hava dolduruyorum. "Param var."

"İlgilenmiyorum."

Şaşırtıcı değil. Panik yeterince azaldı ve vücudum tekrar kontrolüm altına girdi; arkamı döndüğümde Ulciscor'un beni izlediğini gördüm. Kızgın değil, tedirgin değil, sert değil. Sadece düşünceli.

Ama gözlerindeki siyah ton yavaş yavaş kayboluyor.

Titremeyi engellemeye çalışarak yerime geri döndüm.

“İyi bir denemeydi.” Ulciscor isteksizce etkilenmiş gibiydi. “Kanıtlaması imkansız, ama akla yatkın. Romantik bir yanı olan hiç kimse sana çok yüklenmezdi. Dün geceki konuşmamı anlama yeteneğin olmasaydı, belki de inanabilirdim.”

Övgülerden hoşlanacak bir yanım yok. "Nereden bildin?"

“Bir adamın yüzü, duyarken ve dinlerken farklıdır. Gözlerinde bir şey var.” Ulciscor omuz silkerek, “Eğer bu bir teselli olacaksa, ben de neredeyse kaçırıyordum,” dedi.

Öyle değil.

Durumla boğuşurken sessizlik hakim. Belki de tüm bunlar sadece duyduklarımla ilgili.

"Mahkuma söylediklerinizin çoğunu gerçekten anlamadım. Ve ne yaptığımı da zar zor anladım."

“Bunların hepsi fazla.” Ulciscor’un nazik gülümsemesinde gizli bir tehdit var. “Ama bence bunu ikimizin de yararına olacak şekilde çözebileceğimiz bir yol olabilir. Öyleyse yeniden başlayalım. Bu sefer yalanlar olmadan.”

“Pekala,” diye yalan söylüyorum.

“Güzel. Şimdi. İstihkamcıdan başlayalım. Dün gece ona dokunduğunu gördüm. İnkar etme,” diye uyardı Ulciscor, yapabileceğim herhangi bir itirazı bastırarak. “Etkilenmemenin nedenini biliyor musun?”

Masada o kadar çok özgüven var ki, reddetmek için yer yok. "Hayır."

Ulciscor, yalan söylemediğimi onaylayarak başını salladı. "Bir teorim var, ama önce bana biraz İrade gücü vermen gerekiyor. Sadece biraz."

Göğsümde aniden, tanıdık bir ağırlık hissediyorum. Bu, bir evlat edinme görüşmesinde geleneksel olarak sorulan ilk sorudur, çünkü birinin irade gücünü değerlendirmenin en kolay yoludur. Benim için görüşme de geleneksel olarak burada sona erer. Genellikle öfke, bağırma ve cezalandırmayla birlikte.

"HAYIR."

Ulciscor'un tepkisi bile yok. "Sadece bir dakika sürecek. Ama aramızdaki bu küçük sorunu çözebilmemiz için bunu yapman gerekiyor."

"Hâlâ hayır." diye kesin bir dille söylüyorum. Eskiden, reddettiğim için haksızmışım gibi, lafı dolandırır, özür diler ve bahaneler uydururdum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Ulciscor öne eğildi. “Vis, teorimi kanıtlamama izin ver, dün geceyi unutacağım. İhtiyacın olan kadar para vereceğim. Seni bu yetimhaneden çıkaracağım, istediğin pozisyona atanman için gerekli şartları sağlayacağım. Benden bir söz yeter, buradan sonraki hayatına Sextus olarak başlayacaksın, hangi kariyeri seçersen seç. Gerekirse bunların hepsini yazılı olarak garanti ederim. Vasiyetimle mühürlenmiş olarak. Tek yapman gereken bir dakikalığına teslim olmak.”

Bu, şimdiye kadar aldığım en büyük teklif, hem de çok çok fazla. Ne yazık ki Ulciscor için, ben de cezayı kabul etmek kadar cezayı reddetmekte de rahatım. "Teşekkür ederim Quintus, çok cömertsin, ama cevabım değişmedi. *Değişmeyecek de* ."

Karnımın derinliklerinde, sert ve ağır bir şekilde oturan erimiş öfkeyi ima bile etmemeye özen gösteriyorum. İşte ayrım çizgisi: bir tarafta ben, diğer tarafta ailemi öldürenler. Bu çizgiyi geçme fikri beni tiksindiriyor. Bunu yapmaya hiç niyetim yok.

Ulciscor'un ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

Ona kaşlarımı çatarak baktığımda, içimdeki o kasvetli ve emin güç birden sarsılıyor, başka bir şey yapacak halim kalmıyor. Acaba ifadeyi yanlış mı yorumluyorum diye düşünüyorum. O ise *memnun* görünüyor.

Karşıdaki adam memnuniyetle, "Aurora Columnae ritüellerinden geçmediniz," diye sözlerini tamamladı.

Gözlerimdeki boş bakış bir süre daha dolmuş, sonra anladığımda nefesimi veriyorum. Tabii ki. Savunmacı olmaya o kadar alışmışım, bu gerçeküstü konuşma beni o kadar şaşırtmış ki, fark etmemişim. "Sence Sapper'ın bende işe yaramamasının sebebi bu mu?" Benim de teorim bu—Hiyerarşideki herkesle aramdaki tek belirgin fark bu—ama Ulciscor'un vardığı sonuç sadece bir tahminden daha fazlası gibi geliyor.

“Yıllar önce duyduğum bir şeydi. Sadece boş bir tahmindi...” Sözü yarım kalıyor. Bir anlık hüzün. “Dün geceye kadar unutmuştum.”

“Demek buraya benim sessiz kalmamı sağlamak için geldiniz.” Acımasızlığımı gizlemiyorum. İstihkamcılara karşı potansiyel bir bağışıklık veya sadece direnç, Hiyerarşinin ortaya çıkmasını istemeyeceği bir şey.

“Kısmen.” Ulciscor bana çözmesi gereken bir bulmaca gibi bakıyor. “Neden teslim olmak istemiyorsun?”

"Yani bütün gün dışarıdaki çocuklar gibi yorgun argın dolaşabilir miyim? Sonunda bir Octavii olup ömrümden on, on beş yıl mı kaybedebilirim?"

Hiyerarşi bunu resmen kabul etmese de, son kısmı görmezden geliyor. “Dışarıdaki matronunuza boyun eğmeyi reddetmekten ya da çıkmaz bir piramidin içine yerleştirilmeyi reddetmekten bahsetmiyorum. Bunu anlıyorum. Ama Aurora Columnae'ye hiç boyun eğmemekten mi bahsediyorsunuz?

Sanırım daha önce en azından birine götürüldünüz." Somurtkan bir şekilde onaylıyorum. "Elbette, sadece evlat edinme görüşmelerinde bu yeteneğe sahip olmak için bile olsa, buna değer olurdu."

"Beni zorlayamazlar."

"Sanırım denediler." Bakışları istemsizce omzuma kaydı. Yaralarımı biliyor, nereden geldiklerini tahmin etmiş. Bu da demek oluyor ki o da kavgadaydı, ya da en azından kavgayla ilgili bir rapor duymuştu. Zaten öyle tahmin ediyordum—Bibliotheca'yı bilip de bunu bilmemesi garip olurdu—ama yine de kendimi köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum.

"Yeterince sert değil." Bakışını gördüğümü ve ne anlama geldiğini anladığımı belirttim. "Neden umurunda?"

"Çünkü bu, size sunabileceğim şeyin özellikle ilginizi çekeceği anlamına geliyor. Size garanti ederim ki, en az bir yıl daha Will'i devretmeniz istenmeyecek. Ve ondan sonra, hiç devretmenizi gerektirmeyen bir yere gitme şansını bile elde edebilirsiniz."

"Öyle bir yer yok."

Ulciscor masanın altından bir kitap çıkarıyor. Seyahat günlüğünü tanımam biraz zaman alıyor. Dün gece çektiğim, odamda güvenli bir şekilde saklamam gereken o.

"Nasıl..."

"Tuvaleti kullandıktan sonra yukarı kata çıktım. Merak etmeyin, kimse görmedi. Küçük stokunuzun geri kalanı hala orada."

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl *buldun* ?"

"Bunu anlamanız için konuşmamızın sonuna kadar size süre veriyorum." Parmağını salladı. "Ama dikkatimiz dağılıyor. Ben size yardım edebilecek durumdayım. Siz de bana yardım edebilecek durumda *olabilirsiniz* . Önemli olan bu."

Kitaba bakıyorum. Sözlü olarak ifade edilmiş olsun ya da olmasın, Ulciscor yeterince açığa çıkmış ki, uyarı vaatlerin arasında yer alıyor. Sonuçta Hiyerarşi böyle işliyor: önümüzde ödül potansiyeli, arkamızda ise ceza tehdidi. Her ne kadar bunlardan sadece biri genellikle gerçek olsa da.

"Pekala. Dinliyorum." Kelimeleri biraz kaderci bir şekilde içimden geçiriyorum. Karar verildi. Burada başka ne olursa olsun, hâlâ konuşuyoruz, bu

da Ulciscor'un istediği bir şeye sahip olduğum anlamına geliyor. Bununla çalışabilirim.

Ve Tanrı şahit ki, eğer doğrunun yarısını bile söylüyorsa, bu fırsatı kaçırmayı göze alamam.

Ulciscor ışınları.

Sorular başlıyor.

Başlangıçta yavaş ilerliyor. Tartışma başka bir bağlamda olsaydı sıkıcı olurdu. Ulciscor, etrafımızdaki kitaplarda zaten bolca yer alan temel eğitim konularımı kurcalıyor. Hiyerarşinin yapısı, yasaları ve gelenekleri hakkındaki anlayışım. Coğrafya, hangi bölgelerin eyalet olarak kabul edildiği ve hangilerinin sadece "Caten'in dostları" olduğu. Caten'in kendi tarihi, onların anlatımlarına göre özenle ezberden okuyorum. Sonuncusunun ayrıntıları dışında, Suus'tan ayrılmadan önce tüm bu soruların cevaplarını biliyordum.

Ama sonra ton değişiyor. Hiyerarşinin diğer yönetim sistemlerine yayılmasının ekonomik yönlerini ele almaya başlıyoruz. İradenin ahlakına, üstel büyümesine ve uygulamasına dair felsefi yaklaşımlar. Dağılımı ve bunun gözetim ve kontrol ihtiyacıyla nasıl dikkatlice dengelendiği. Hatta üç yüz yıl önceki Felakete katkıda bulunmuş olabileceği, hatta neden olmuş olabileceği tartışması bile. İlk başta şaşırdım. Bazı sorular, yıllar önce okuduğum belirsiz kitapları hatırlamamı gerektiriyor. Bazılarını ise hiç bilmiyorum. Birçoğunu, ancak Kütüphanede geçirdiğim zaman sayesinde cevaplayabiliyorum. Ve neredeyse hepsi benden gerçek çıkarımlar, gerçek düşünme gerektiriyor, sadece olguları tekrarlamak değil.

Bazen Ulciscor, söylediğim bir noktaya itiraz eder veya cevaplarımdan birinden hayal kırıklığına uğramış gibi görünür. Ama ben işe ısınıyorum ve çoğu zaman, konuyu değiştirdiğimizde memnun görünüyor. Bu, en sevdiğim öğretmenim Iniguez ile yaptığım atışma dolu konuşmaları hatırlatıyor. Dağınık gri saçlı, yaşlı adam, bana asla tepeden bakmayan veya beni asla çocuk ya da prens gibi görmeyen tek kişiydi. Başkalarının potansiyelini aşmak yerine, kendi potansiyelimi gerçekleştirip gerçekleştirmediğimle ilgilenen tek kişiydi.

Sonunda Ulciscor ile iki saat konuştuk. Başhemşire Atrox, ikramda bulunma bahanesiyle beş kez yanımıza geldi. Ulciscor dördüncü müdahalesinde kabul etti.

Son kez kapıyı açtığında, Quintus için hazırladığı içkiyle boğazımı ıslatırken beni buldu. Hiç de memnun görünmüyordu.

Ben de kendi adıma durumu hatırlamaya ve konuşmanın tadını fazla çıkarmamaya çalışıyorum. Ulciscor zeki, iyi eğitimli bir adam; yıllardır konuşmadığım türden biri; ama niyetleri, hatta kişiliği bile anlaşılmaz kalıyor. Bazı konular hakkında konuştuğumuzda veya söylediğim bir şeye şiddetle karşı çıktığında tutku parıltıları oluyor. Ve elbette söylediklerimle ilgileniyor. Ama önemli hiçbir şeyi ağzından kaçırmıyor.

Sorular bittiğinde kupam boştu ve boğazım ağrıyordu. Uzun zamandır tek seferde bu kadar çok konuşmamıştım.

“Sanırım bu yeterli,” diyor Ulciscor. Düşünceli bir ses tonuyla, “Bibliotheca'daki zamanınızı iyi değerlendirdiniz. Eksiklikler var, ama düzeltemeyeceğimiz bir şey yok.”

Yüz ifadesini inceliyorum. "Başka endişeleriniz de var." Endişeli değil, analitik bir ses tonuyla konuşmaya özen gösteriyorum. Ulciscor henüz kararını vermemiş olabilir, ama ben verdim.

Bu fırsatın nereye götüreceğini görmek istiyorum.

"Evet." Bakışlarını gözlerime dikip, arayış içinde, dalgın bir şekilde kolundan çekiştiriyor. "Örneğin, senin mizacın."

Tabii ki. Dün geceki kavga. Henüz ele alınmamış bir konu. "Öfkemi kontrol altında tutabiliyorum."

"Söylemesi kolay ama Vis, kendini nasıl taşıdığın, nasıl konuştuğun önemli. Bence direnmeye o kadar alışmışsın ki, direnmemeyi bilmiyorsun."

Sözler beni biraz rahatsız etti, ama şu an bunu göstermenin zamanı değil açıkçası. "Bu konuda sizi ikna edebileceğimden emin değilim."

“Hım.” Memnuniyetsiz bir şekilde. “Söyle bana. Dün gece neden çıplak dövüştün?”

“Sextus’un kıyafetlerime bulaşmasından ve kaçmamı engellemesinden endişeleniyordum.”

“Bunu yapamazdı. Rafine, esnek malzemeler ve sınırlı zaman, onun seviyesinde... imkansız. Ama sanırım bunu bilemezdiniz,” diyor Ulciscor. “Tek sebep bu muydu?”

"Başka neden yapayım ki?"

"Onu utandırmak için yapmış olabileceğini düşündüm."

"Sanırım onu caydırmak istedim. Ama eğer bunu soruyorsanız, onu küçük düşürmeyi umarak oraya gitmedim."

“Pekala.” Ulciscor bana inanıyor. “Daha önce baskı altında soğukkanlılığını gösterdin. Bu şekilde anında düşünebilme yeteneğin faydalı. Tavrın, diğer pürüzlerin... muhtemelen onları düzeltebiliriz.” Benimle sadece yarım yamalak konuşuyor. Sanki beni belirli bir durumda hayal etmeye çalışıyor.

Ama hâlâ kararsız.

"Bana verdiğin paraya irade gücü yükledin."

Ulciscor göz kırptı, tekrar bana odaklandı. "Neden böyle diyorsun?"

“Beni dövüşe ve kütüphaneye kadar, neredeyse bomboş sokaklardan geçerek, fark etmeden takip ettiniz—ve yalnız çalışıyorsunuz, aksi takdirde neden buraya kendiniz gelip sahte kimliğin size yol açabileceği sorunları riske atıyorsunuz?” Röportajın ilk yarısında, sorular üzerinde neredeyse hiç düşünmeme gerek kalmadığında, sorunu iyice düşündüm. Aklıma gelen tek açıklama buydu. “Ayrıca, dün gece tüm yetimhanelere haberciler göndermiş olmalısınız, ama bu sabah burada olduğumu biliyordunuz. Ve müdireden odamın yolunu sorduğunuzu, hele ki duvardaki o gevşek paneli aramak için zamanınız olduğunu sanmıyorum.”

Sahte olduğu için bir paraya büyü yapmanın neredeyse imkansız olması beklenir, ama *o* bir Quintus.

Ulciscor cebine uzandı. Gümüş bir üçgen çıkardı. Kararını başıyla onaylayınca göğsümdeki sıkıntı hafifledi.

“Pekala,” diyor sessizce. “Haydi başhemşireye iyi haberi verelim.”

BİZ

Kütüphaneden çıktığımızda salon sessizliğe bürünmüştü .

Başhemşire Atrox, Vermes ile olan konuşmasını yarıda kesip bize doğru gelir, gelirken bana ters bir bakış atar. Bütün çocuklar hâlâ burada. Uzun bir aradan sonra, anlaşılır bir şekilde huzursuzlar.

"Quintus! Umarım Vis ortalığı karıştırmamıştır." Bana yine karanlık bir bakış attı. Ulciscor'a bana güvenilmemesi gerektiğini birkaç kez ima etmişti zaten. Şüphesiz, onun hakkında söylediğimi hayal ettiği şeyleri hafifletmeye çalışıyordu.

"Hiç de değil. Çok keyifli bir görüşme yaptık." Ulciscor odadaki herkesin duyabileceği şekilde konuşuyor. "Aslında kararımı verdim, Başhemşire. Lütfen evrakları getirebilir misiniz, evlat edinmeyi resmileştirmek istiyorum."

Başhemşire Atrox ona boş gözlerle bakıyor. Biraz eğlenerek fark ediyorum ki, aynı ifade arkasında da yansıyor.

" *Rex* için mi?" Şaşkınlık içindeki sessizliğe Vermes sesleniyor. Aniden gülüyor, bu kavram ona o kadar imkansız geliyor ki şaka olduğunu düşünüyor. Yine de bu gülüşü çoğunlukla alaycı bir ifade gibi çıkıyor. "Quintus, gerçekten kimi seçtin?"

Vermes'in sırıtan maiyetinden birkaç kıkırdama daha yankılandı. Ulciscor'un ifadesi sertleşince bu kıkırdamalar da çabucak kesildi. Başhemşire Atrox ağzını açtı ama Ulciscor'un yüzünü görünce bembeyaz kesildi ve gerekli belgeleri toplamak için aceleyle uzaklaştı.

" *Onu* gerçekten de *hepimizden* üstün tutuyorsunuz." Vermes her zaman durumları okumakta berbat olmuştur. Geri adım atmayı bilecek öz kontrolü veya aklı da yoktur. "Onu Columnae'ye sürüklediklerinde bile pes etmeyeceğini biliyorsunuz, değil mi? Kimseye faydası yok. Tam bir fiyasko." Sözleri tükürerek

söyledi. Diğer büyük çocuklardan bazıları alçak sesle onaylayıcı mırıltılar çıkardı, ancak arka planda kaldılar. En azından Vermes'ten biraz daha zekilerdi.

“Vermes, değil mi?” Ulciscor iri çocuğa bakıyor. “Neden evlat edinilmediğini öğrenmek ister misin?”

Vermes gözlerini kırpıştırdı. Soruyu anlamamış gibi görünüyordu.

Ulciscor sakin bir şekilde sözlerine şöyle devam ediyor: "Çünkü sen son derece tatsız bir çocuksun. Olgunlaşmamışsın. Kincisin. Ve dürüst olmak gerekirse, pek de zeki değilsin. Bu yüzden iraden ne kadar güçlü olursa olsun, kimse senin gibi birinin yanında yaşamasını istemez. Değişmen gerekiyor Vermes. Kendini geliştirmelisin, yoksa hayatının geri kalanında bir Solum olacaksın."

Bakışları odanın geri kalanını taradı. Diğer çocuklar onun bakışları altında ürperdiler.

Vermes'in dudağı kıvrılıyor. Yüzü kıpkırmızı olmuş.

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Giderken onu izliyorum, garip bir şekilde arkasından seslenme isteği duyuyorum. Ulciscor'un sert konuşmasındaki asidi dengelemek için ona biraz teselli sunmak istiyorum. Bu çocuğu uzun zamandır hor görüyorum, ama ona acımadan da edemiyorum.

"Biraz sert değil mi sizce?" diye mırıldanıyorum, diğer çocuklar Ulciscor'un kararının verildiğini görünce salondan ayrılmaya başlarken. Çok hayal kırıklığına uğramışlar. Küçüklerden birkaçı neredeyse ağlayacak gibi görünüyor.

“Belki onunla daha fazla zaman geçirebilseydim, ihtiyacı olan şefkati gösterebilirdim. Ama geçici olarak söylediğim nazik sözlerin hiçbir etkisi olmayacak. Bazen zorbalar, ne kadar tatsız olursa olsun, gerçekle daha iyi başa çıkarlar.” Bana bakıyor. “Katılmıyor musun?”

"HAYIR."

Başhemşire Atrox elinde evraklarla tekrar ortaya çıkar. Evrakları masaya dizmeye başlar.

"Quintus," diyor dikkatlice, belgeleri titizlikle düzenlerken ikimize de bakmadan. "Bu kararı kesinleştirmeden önce, özel olarak biraz konuşabilir miyiz?"

“Elbette.” Ulciscor bu isteğe hiç aldırış etmedi. “Vis, belki de odandan eşyalarını toplamanın zamanı geldi.”

“Buna gerek yok. Vis’in sahip olmadığı bir şey—”

“İşte.” Ulciscor, omzundan bir çanta indirirken sözünü kesti. “Bu yeterince büyük olur mu?”

Çantayı alıp içine göz attım. İçinde sadece seyahat günlüğü vardı. Sakladığım paralar için fazlasıyla yer vardı.

“Teşekkürler.” Bakışlarımı ondan ayırıp, bana şiddet dolu bir bakış atan Başhemşire Atrox'a, sonra da Ulciscor'a çevirdim. Sırtı hâlâ başhemşireye dönük olan Ulciscor, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını salladı.

Yukarı çıkıp, duvardaki delikten sakladığım uyuşturucuyu çantama aktarmam ve geri dönmem sadece birkaç dakikamı alıyor. Koridorlarda birkaç çocukla karşılaşıyorum. Bana kıskançlıkla bakıyorlar. Hiçbiri bir şey söylemiyor.

Koridora geri döndüğümde, Başhemşire Atrox masada oturmuş, Ulciscor ise belgeleri imzalıyordu. Yüzü bembeyazdı. Titriyordu.

Ulciscor yazmayı bırakıp ona baktı. Kadın ayağa fırladı.

“Vis.” Sesi gergindi, ama artık öfkeden değildi. *Uysal bir şekilde* , küçük bir deri çantayı uzattı. “Bunlar Victorum'dan ve hapishaneden aldığın maaşın. Bunları... senin için saklıyordum.” Kelimeler birbirine karıştı. Çantayı uzatırken eli titriyordu.

Kaşlarımı çatarak alıyorum, ağırlığına şaşırdım. İçine baktığımda, altın rengi parıltılar gözümü kamaştırıyor. Kazandığım miktar olup olmadığını anlamanın bir yolu yok, ama doğru gibi görünüyor.

Ben cevap veremeden Ulciscor son sayfayı gösterişli bir şekilde imzalayıp doğruldu ve sırtıma vurdu. "Hazır mısın?"

“Sanırım öyle.” Her şey çok hızlı oldu. Burada özellikle veda etmek istediğim kimse yok ve veda etmesem de kimse umursamayacak. Ne kadar gerçeküstü olsa da, gitmeme engel olacak hiçbir şey yok.

Kapıya doğru yürümeye başladık, ama bir şey beni durdurdu. Başhemşireye doğru geri yürüdüm. Daha önce hiç bu kadar yaşlı, zayıf ve yorgun görmemiştim. Ama sırtımdaki yaraları düşününce bunun bir önemi kalmadı.

Öne eğildim, fısıltım kulağına ulaşsın diye. "Bir gün geri döneceğim." Sesimde en ufak bir öfke izi yoktu.

Sadece söz ver.

Koruduğu tüm maske düşüyor ve yeşil gözlerinde korku dolu bir ürperti görüyorum. Bir an daha ona bakıyorum, bakışlarını gözlerime kilitliyorum. Anladığından emin olmak için.

Sonra da uzaklaşıyorum, kapıdan çıkıyorum.

Dışarı çıktığımızda Ulciscor öne geçiyor ve ben de hayatımdaki bu büyük değişime hâlâ alışmaya çalışırken onu takip etmekten memnuniyet duyuyorum. Beklediğimden daha soğuk. Bu sabahki güneş kayboldu ve batıdaki yoğun bulutlar yağmur tehdidi oluşturuyor.

"Ona ne söyledin?" diye sordum sonunda.

“Söylenmesi gerekmeyen hiçbir şey yoktu.” Umursamaz bir tavır, ama kelimelerin altında bir yerlerde bir gerginlik var. “Sen?”

"Aynı."

Öğleden sonra vakti ve Letens sokakları hareketli, ancak pazar bölgesindeki kadar kalabalık değil. Ulciscor tüm bu hareketliliği—İrade gücüyle çalışan arabalar, Septimii'leri için çalışan solgun Octavii grupları, tahta kılıçlarla Victorum oynayan bir grup genç Tensian çocuğu—hafif, ancak etkilenmemiş bir merakla izliyor. Belli ki burada uzun süredir bulunmuyor.

“Yani, sanırım bana biraz daha bilgi borçlusun.” Ulciscor'un beni *bir yere* götürdüğünü nihayet anladım, ama bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyorum. Şehrin eteklerine doğru gidiyoruz. Muhtemelen Letens'i tamamen terk ediyoruz.

"Her şeyi yolda açıklayacağım."

“Nereye?”

"Teslim olmak."

Arkamızda bir yerlerden, çocuklardan birinin daha iri rakibini yere devirip üzerine atlayarak kazandığı zafer çığlığını duyuyorum. İrkilerek irkiliyorum. Tamamen sesten değil. Caten, dünyanın başkenti olmadan önce Deditia'nın başkentiydi.

Ama üç yıl geçti ve resmi açıklama benim öldüğüm yönünde. Artık kimse beni aramıyor, eğer daha önce aradılarsa bile. Burada olsam da, Cumhuriyetin atan kalbini koruyan ülkede olsam da, muhtemelen fark etmez.

Üstelik artık geri dönüş yok.

▒ ▒ ▒

Yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından—çoğunlukla sessizlik içinde , çünkü Ulciscor kalabalıklar arasında olduğumuz sürece daha fazla bir şey konuşmak istemiyor gibi görünüyor—Letens'in kenarına varıyoruz.

Şehre ilk geldiğimden beri, yani on sekiz ay önce, böyle bir şey yaşamamıştım. Şehir değişmiş. Octavii ve ailelerinin yaşadığı alçak, derme çatma ahşap binalar yok olmuş, yerlerine ya yükselen taş cepheler ya da onların yarı etli iskeletleri gelmiş. Sokaklar genişletilmiş. Düzleştirilmiş. Asfaltlanmış. Octavii hâlâ buralarda dolaşıyor, ama kalan güçlerini kullanarak taş veya kereste taşıyorlar. İnşaatın kolordusu gibi bir yer burası; Septimii emirler yağdırıyor ve hatta gözleri bulanık bir Sextus bile devasa bir taşı üç kat yukarı kaldırıyor, birkaç zorlanan Octavii'nin havada asılı duran taşı tutmasına izin veriyor.

Ulciscor da Sextus'u fark etmişti. "Verimsiz," diye mırıldandı onaylamaz bir şekilde.

Bu, benim için konuşmaya başlamak için yeterli bir fırsat. "Depo mu inşa ediyorlar?" Aklıma gelen tek şey bu. Aksi takdirde, Letens'in bu bölgesinin gelişmesi garip. Ve bence bu binaların çoğu konut olarak tasarlanmamış. Kapılar çok uzun ve geniş, ayrıca yeterli pencere yok.

“Tensia ile aramızdaki anlaşmanın bir parçası da, topraklarından çıkardığımız kaynakların (çoğunlukla tahıl ve taş) paylaşımıydı. Kendileri hiçbir zaman verimli bir şekilde bu kaynakları çıkaramadılar. Ancak işler ancak altı ay önce düzgün bir şekilde ilerlemeye başladı.”

"Yani bunların hepsi depolama için mi?"

“Bu, Tensian payını depolamak için. Ama sonunda, bunu iyi bir şekilde kullanamayacaklarını anlayacaklar ve bunu kullanıma sokmak için bizden yardım isteyecekler. Ya da burası tamamen dolacak ve bize maliyetine satmaya başlayacaklar.” Dalgın bir şekilde konuşuyor, ne övünüyor ne de bu ihtimal karşısında üzgün. Sadece olayların nasıl gelişeceğini değerlendiriyor.

“Peki Catenan kesimine ne olacak?”

“Caten’e gönderiliyor.”

Alaycı bir şekilde, "O zaman aramızda çok büyük bir mesafe olmamış demektir," dedim. Başkentten neredeyse üç bin mil uzaktayız ve arada Quus Denizi var. Lojistik tam bir kabus olurdu.

Ulciscor sadece gülümsüyor.

Çok geçmeden yükselen binaları ve yorgun işçileri geride bırakıyoruz, bir zamanlar şehri koruyan büyük taş duvarın bulunduğu hattı geçiyoruz—bu duvar, Hiyerarşinin Tensia ile yaptığı ve korunma için yalnızca İradeye güvenmelerini sağlayan anlaşma uyarınca yıkılmıştı—ve uzun, çimenli bir ovaya çıkıyoruz. Nereye doğru ilerlediğimizi tahmin etmek zor değil. Üçgen ve inanılmaz derecede yüksek beyaz monolit, yetimhaneden ayrıldıktan kısa bir süre sonra ufuk çizgisini bozmuştu. Onu gördüğümden beri amacını merak ediyordum, ancak Ulciscor'un örneğini takip edip sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm.

Artık onu iyice görebilecek kadar yaklaştık. Sanırım granit, beyazı siyah çizgilerle benekli. Her kenarı yaklaşık otuz metre genişliğinde. En az iki yüz metre yüksekliğinde. Daha mı yüksek? Sütunun hemen arkasında, ovayı bozan tek bir bina daha var. O da, diğerlerine kıyasla bile, manzaraya hakim olan, alışılmadık derecede uzun bir ahşap, çelik, taş ve hatta cam kütle. İşçiler, monolit etrafından geçen ve çimenleri biçen, yapıyı şehre bağlayan asfalt bir yolda karıncalar gibi yürüyorlar. İrade gücüyle çalışan arabalar gürültüyle ilerliyor.

Ve binanın altında, bazı noktalarda.

Son kısmı tam olarak anlayamadığım için tökezliyorum. Görünürde hiçbir destek yok, ama birdenbire, buradan bile, her şeyin sadece ... *havada asılı durduğu* açıkça belli oluyor.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" diye fısıldadım istemsizce. Gözlerimi kıstım ama hâlâ çok uzakta olduğumuz için ne olduğunu anlayamadım. Tabii sorun mesafe ise...

“Bu bir Transvect.” Ulciscor, tepkimi görünce dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Hiç görmedin mi?”

Gözlerimi o manzaradan ayıramadığım için başımı sallıyorum.

“Çapa noktası altı ay önce tamamlandı.” Bu ince bir ayrıntı ama gurur dolu bir tonda. “Yüklendi ve yola çıkmaya hazır. Aslında sadece bizi bekliyor. Sabah Deditia'da olacağız.”

“Sabaha kadar,” diye tekrarlıyorum kısık bir sesle. Transvektlerden daha önce de duymuştum elbette—hatta yıllar önce Suus’ta bu kavramı kısaca incelemiştim. Dünyanın en uzak köşelerine, ya da bu durumda sanırım, merkezine, devasa asker veya malzeme yükleri taşıyan, en hızlı atın hızının birkaç

katı hızla hareket eden, irade gücüyle çalışan devasa yaratıklar. Varlıklarından hiç şüphe duymadım, ama her zaman propaganda gibi geldiler. Hiyerarşinin uydurduğu bir abartı, güçlerini övmek için yaydıkları bir hikaye. Bu yüzden bir Transvekt'in gerçekte nasıl görünebileceğini hiç hayal etmeye çalışmadım. Kesinlikle o şeyin muazzam *boyutunu* hiç düşünmedim.

Gerçekliğine bakarken bile, bu devasa, havada süzülen yaratığın hızlı hareket ettiğini hayal edemiyorum. Ya da hiç hareket ettiğini.

Soğuk bir rüzgar esintisiyle ilk yağmur damlaları geldi ve ben titreyerek pelerinimi daha sıkıca üzerime çektim.

Transvect'e yürüyüş bitmek bilmez; tam büyüklüğünü kavradığımı sandığım anda, yaklaşıyoruz. Çoğunlukla ahşaptan yapılmış, ancak gövdesi boyunca uzanan, devasa granit şeritlerden oluşan bir çekirdek gibi görünen bir yapı var. Ara sıra pencereler var. Yükleme için devasa kapılar. Şehre en yakın kenar birkaç metre boyunca keskin bir şekilde daralıyor, bodur, yana doğru eğimli bir piramit şeklinde taş bir burun oluşturuyor.

Kendimi bu kadar küçük hissettiğim son zamanı hatırlamıyorum.

Transvect'in gölgesine girerken ve önümüzdeki yüz metre uzunluğundaki platforma çıkan merdivenlere yaklaşırken, önümüzü kesen resmi görünümlü bir kadın tarafından karşılanıyoruz.

"Sadece işçiler girebilir!" diye sesleniyor, biz yaklaştığımız anda. Bu bir uyarı.

"Ve yolcular," diye düzeltiyor Ulciscor onu. İmzaladığı belgeleri çıkarıyor – bu tür belgeleri elde etmede oldukça başarılı görünüyor – ve neşeli bir tavırla uzatıyor.

Kadın—bir Septimus; hareketleri bir Octavus için fazlasıyla fazla enerjik—kağıtları inanmaz bir şekilde kapıyor. Göz gezdiriyor. Duruyor. Yüzü solgunlaşarak tekrar okumaya başlıyor.

Onları geri verirken eli titriyor.

"Magnus Quintus Telimus. Hoş geldiniz. Hoş geldiniz. Bana söylenmedi..." Kadın telaşlanmış durumda.

Ulciscor'un onun unvanını kötüye kullanması konusunda onu düzeltmesini bekliyorum, ama düzeltmiyor. Daha fazla sahte kimlik mi? "Sorun değil. Devam edebilir miyiz?"

“Elbette. Elbette yapabilirsiniz.” Bana bakıyor. Yüzü kızarıyor. “Hiçbir şey yoktu—”

“Bu Vis Telimus. Yanımda bir aile üyesinin bulunmasının sorun olmayacağını umuyorum?” diye sordu. Sinirle pelerinini karıştırmaya başladı. “İsterseniz o belgeleri de sağlayabilirim—”

“Hayır. Hayır. Gerek yok. Elbette, lütfen devam edin Magnus. Üstat Telimus.” Yemin ederim neredeyse başını eğiyor.

Vis Telimus. Tabii ki. Yeni ismin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Her şeyin arasında, artık bir Solum olmadığım neredeyse hiç aklıma gelmedi. Bir fark yaratmamalı; Vis gerçek adım değil ve yetim birinin adı hiçbir zaman bir onur nişanı olmadı.

Yine de, Solum her zaman daha ayrı bir yerdeymiş gibi hissettirdi. Hiyerarşiyle olan ilişkimle uyumluydu. Bu adım sadece sembolik olarak daha yakın, ama yine de içimdeki bir parça, ne kadar kişisel hissettirdiği konusunda rahatsızlık duymadan edemiyor.

Bu düşünceye dalmaya vakit yok. Kadının yanından geçip, yükseltilmiş taş platforma tırmanıyoruz. Transvect görüş alanımı dolduruyor. En ucundan yaklaşık elli metre uzaktayız ve önünden çıkıntı yapan, kısa, piramit şeklinde bir burun daha görebiliyorum.

Merdivenlerin tepesinde farkında olmadan durakladım, ama Ulciscor beni öne doğru dürttü. "Şuradayız."

İstemeyerek de olsa, göze çarpan tek bir kapının olduğu yere doğru ilerliyorum. İçerisi, zengin bir halıyla kaplı bir oda. Duvarlara sabitlenmiş birkaç rahat koltuk. Arkada bir dolap ve üzerinde yiyeceklerin bulunduğu küçük masalar var. İçeride kimse yok.

Transvekt havada hareketsiz asılı duruyor, onu yalnızca İrade'nin havada tuttuğunu gösteren en ufak bir titreme bile yok. Ben hâlâ tereddüt ediyorum.

Ulciscor yanımdan geçip içeri girdi. Arkasını döndü, kollarını açtı, sonra da iddiasını kanıtlamak için birkaç kez zıpladı.

Ona sert bir bakış attım ve yoluma devam ettim.

Ağırlığım platformun güvenliğinden ayrıldığında hiçbir şey yerinden oynamıyor. Sanki yerde yürüyormuşum gibi sağlam.

Ulciscor, benim tereddütlü ilk adımımdan eğlenerek izledi, sonra kapıyı arkamdan kapatıp kendini bir sandalyeye attı ve tamamen evindeymiş gibi görünmeye başladı.

"Sadece biz miyiz?" Bu bölüm özellikle büyük değil, ama yine de şaşırdım. Gördüğüm diğer bölümlerin hiçbiri insan taşımaya uygun görünmüyordu.

"Başka yolcu yok ve tamamen insansız. Önümüzdeki on beş saat boyunca her şey bize ait." Ulciscor koltuğuna yaslandı. "Umarım sorularınızı yanıtlamak için yeterli zamanımız olur."

"Umarım." On beş saat. Yaklaşık üç bin mil yolculuk için on beş saat. Orada durup etrafa bakıyorum, biraz hayrete düşmüş durumdayım. Aslında gözüm korkmuş. Hiyerarşiden nefret etsem de, başardıkları bazı şeyler gerçekten inanılmaz. Kıtanın ucunda, onların en mütevazı ilerlemelerinin bile görülebildiği bu yerde, bunu unutmak kolay. "Bu şey ne kadar İrade gücü tüketiyor?" En acil endişem değil, ama hala dengesizim, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Ulciscor beni karşısındaki koltuğa davet etti. "Sence ne kadar?"

Gözlerinden bunun, her ne kadar doğaçlama olsa da, başka bir sınav olduğunu görebiliyorum. Yıllardır oturduğum her şeyden daha rahat olan, yumuşak bir koltuğa yavaşça yerleşiyorum ve şaşkınlığımın yerini değerlendirme duygusuna bırakmasına izin veriyorum.

İrade kullanımının temelleri—Catenanların *pelifaji* dediği, ancak bu terim nadiren günlük dilde kullanılan—nispeten iyi bilinir. Yetimhanedeki çocuklardan herhangi biri, bir Septimus'un iradesinin yarısını kendisine devreden sekiz Octavii'ye sahip olduğunu, bir Sextus'un ise *topladıkları* iradenin yarısını devreden yedi Septimus'a sahip olduğunu ve bu şekilde Quintus, Quartus, Tertius, Dimidius ve nihayet Princeps'e kadar piramidin tepesine doğru devam ettiğini açıklayabilirdi. Her bir üst seviye giderek daha güçlü hale gelir. Ve daha büyük çocuklar ortaya çıkan matematiği de yapabilirlerdi. Bir Septimus, beş kişinin iradesine eşdeğer bir güce sahiptir: birleşmiş Octavii'lerinden dördü artı kendi iradesi. Bu, bir Sextus'a devrettiklerinde yarıya iner. Bu nedenle, bir Sextus on sekizden fazla kişinin iradesiyle başlar. Ve böyle devam eder.

Ancak hesaplamaların güzel, teorik basitliği burada sona eriyor: Birinin *fiziksel* gücünü anlamak için faydalılar, ancak bu sadece İrade'nin en temel

kullanımı. *Nesnelere* güç vermek –zihinsel çaba yoluyla onları kontrol etmek– Hiyerarşinin gerçek gücünün yattığı yerdir ve bunu yapabilen herkes için bu gücün etkinliğini katlanarak artırır. Yine de ne kadar olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Suus'taki çalışmalarım sadece söylentilere ve gözlemlere dayalı tahminlere atıfta bulundu. Ve Hiyerarşi, yüksek seviye İrade kullanımının sırlarını kitlelere açıkça haykırmıyor. Yıllar içinde kullandıkları yöntemlerden bazılarını anlamaya çalıştım, ancak tüm bunların etrafındaki kesin maliyetler ve verimlilikler benim için en iyi ihtimalle belirsiz kalıyor.

Ulciscor bunu benden daha iyi biliyor elbette; soruları bugün bu alandaki eksikliğimi zaten ortaya çıkardı. Yani benden kesin bir cevap beklemiyor. Yine de, onu etkilemek için saatlerce elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra, biraz gösteriş yapma isteğine karşı koymakta zorlanıyorum.

"Sanırım tek bir Quintus bile yeterli olur," diyorum, gerçeği fark ederken titremeyi bastırarak. Elli beş adamın gücü, ama doğru kullanıldığında çok daha değerli.

"Gerçekten mi?" Ulciscor'un gözlerinde bir mizah, ama aynı zamanda bir şaşkınlık parıltısı da var. "Tek başıma yönetebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Eğer pes etmiyorsanız." Demek ki gerçekten bir Quintus. Muhtemelen. "Alttaki ayrılmış taş şeritlerin güçlendirilmiş olması gerekiyor, bu yüzden sanırım İrade ile birbirine kilitlenmişler. Bu da demek oluyor ki, tümünü kaldırmak zorunda kalmazsınız, sadece en ağır bölümünü." Bibliotheca'da okuduğum bir yöntem. Konuşurken kaşlarım çatık bir şekilde yere bakıyorum. En az yarım düzine ağırlık taşıyan taş levha vardı. "Yine de kaldırmak için güce ihtiyacınız olacak. Ama bu yapıldıktan sonra, tümünü oldukça kolay bir şekilde itmek veya çekmek için daha fazla güçlendirme kullanabilirsiniz. Sanırım dışarıdaki o dev taş sütun bunun için. Çapa noktası, dediğiniz şey bu mu?" Geldiğimiz yöne doğru işaret ediyorum, bulmacayla meşgul olurken sesim ısınıyor. "Yani, evet. Kendiniz gemide olamazsınız—İrade ile kendi kendine hareket etmenin mümkün olmadığını biliyorum—ve altyapıya ihtiyacınız olur, ama aksi takdirde tümünü hareket ettirebileceğinizi düşünüyorum."

Başımı kaldırıp, konuştuğum kişinin kim olduğunu hatırlayınca mide bulantısını gizlemeye çalışıyorum. Ulciscor beni izliyor. Dışarıda yağmur şiddetlenmeye başlıyor, camları titretiyor.

"Harmonik ve Tepkisel," diye mırıldanıyor sonunda. "Nesneler birbirine kilitlendiğinde, bu bir Harmonik ilişkidir. İtme veya çekme yaptıklarında ise, bu bir Tepkisel ilişkidir." Arkasına yaslanıp aniden gülümsüyor ve bilginin şu anda önemli olmadığını belirtmek için elini sallıyor. "Çoğu insan bunlardan birini hareket ettirmek için en az bir Quartus'a ihtiyaç duyulacağını varsayar."

“Çoğu insan aptaldır.” Bu, engelleyemeden ağzımdan çıkan, düşünmeden söylenmiş bir cevap.

Neyse ki bu, Ulciscor'dan sadece bir kahkaha koparmasına neden oldu. "Yanılmıyorsun." Eğlenmesine rağmen, analizimden etkilenmiş görünüyordu. "Ve kötü bir tahmin de değil. Güçlü bir Totius Quintus, teorik olarak, bir Transvect'i çalıştıran tüm mekanizmalara güç *sağlayabilir* . Elbette, onlara bir şey olursa, her şey çöker, bu yüzden..."

"Bu nedenle, en azından güvenlik açısından, aşılama işlemini birden fazla kişi arasında dağıtmanız gerekiyor."

"Kesinlikle."

Pencerenin dışında bir hareketlilik var; platformun ilerisinde bir işçi bir şeyleri kontrol ediyor, sert hava koşullarından korunmak için kaldırdığı peleriniyle kendini yarı yarıya koruyor. Geri çekiliyor ve yere doğru bir işaret sallıyor.

Çok hafif bir sarsıntı oluyor ve biz yükselmeye başlıyoruz.

Platform geriye doğru çekilirken kendimi sandalyemin kenarlarını sıkıca tutarken buluyorum, hareketin kendisi pürüzsüz, oldukça nazik. Pencereler olmasaydı fark bile etmezdim sanırım. "Neden *daha yükseğe* çıkıyoruz?" diye soruyorum, endişeli bir ses tonuyla suyun arasından platforma bakıyorum. Otuz metre yukarıdayız, hala yükseliyoruz. Yerden elli metre yukarıda.

“Engellerden kaçınmanın en kolay yolu. Kaya düşmeleri, toprak kaymaları. Gemiler. İnsanlar. Bu tür şeyler.”

“Ah.” İstikrarlı yükselişimiz nihayet duruyor ve ben koltuğuma daha sıkı tutunuyorum. Yerden yetmiş fit yükseklikteyiz.

"Yükseklik korkunuz mu var?"

Hayır, değilim—Suus kayalıkları bundan daha yüksekti ve ben sürekli oralara tırmanırdım—ama bunu ona söylemeyeceğim. Gözlerim hâlâ giderek uzaklaşan güvenlik yanılsamasına kilitlenmiş durumda. Ulciscor'un sırıtışını neredeyse duyabiliyorum.

Transvekt tekrar hareket etmeye başlıyor. Bu sefer ileri doğru.

Aşağıdaki platformun gözden kaybolmaya başlamasıyla büyüleniyorum. İlk başta yavaş hareket ediyoruz ama giderek hız kazanıyoruz; daha uzağı görebilmek için yüzümü cama dayıyorum, hem Tensia'nın dalgalanan ovaları ve uçsuz bucaksız ormanları boyunca uzanan manzaraya, hem de başkentinin giderek uzaklaşan, kasvetli yapılarına hayranlıkla bakıyorum.

"Ne muhteşem bir manzara, değil mi?" Bu sefer Ulciscor'un sesinde alaycı bir ton yok.

Cevap vermiyorum. Hızımız o kadar arttı ki artık platformu zar zor görebiliyorum. Platformda sadece bir kişi görünüyor, bu açıdan inanılmaz derecede küçük. Sanırım bizi durduran kadın.

“Sana Magnus Quintus dedi.” Midem bulanmaya başladı. Ulciscor'un bunu kendiliğinden dile getireceğini umuyordum ama bunu benim de belirtmem gerekiyor. Her şeyden önce bilmem lazım.

"Bu benim tam unvanım."

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Ona bakarsam şaşkınlığımı görmesinden korkuyorum. "Neden bana söylemedin? Ya da başhemşireye?" Bilmesinin imkanı yok.

“Onu, çünkü evlat edinmenizi siyasi bir avantaj için kullanabileceğini düşünmesini istemedim. Bu yüzden vali evraklara bu konuyu eklememeyi kabul etti. Taşrada iş yaparken oldukça standart bir durum bu.” Sesindeki omuz silkme ifadesini duyabiliyorum. “Ve sizi, çünkü henüz gündeme gelmemişti. Bunun bir önemi var mı?”

Az kalsın gülecektim.

“Quintus” – *beşinci* – hiyerarşi içinde son derece güçlü bir konumdur; Cumhuriyet'te yirmi dört milyon insan var, ancak çoğu piramit hala Sextus'ta zirveye ulaşır. Letens belediye başkanı, önemli ve saygın bir adam, bir Sextus'tur – her ne kadar piramidin en tepesindeki Totius Sextus olsa da. Tüm Tensia'nın mevcut valisi ve dolayısıyla tüm Catenan eyaletinden sorumlu olan Prokonsül Manius, bir Totius Quintus'tur.

Quartus'tan daha yüksekte uzanan sadece üç piramit vardır: herkesin kısaca Askeri, Yönetim ve Din olarak adlandırdığı üç senatörlük piramidi. Bunlara

sadece en güçlüler, en yetenekliler seçilir. Standart piramitlerden Quintii'ler, senatörlük piramidinde Septimus olmak için yarışırlar.

Ve yalnızca senato hiyerarşisinde yer alanların "Magnus" unvanını kullanmasına izin veriliyor.

Bu da Ulciscor'u hiyerarşideki en güçlü adamlardan biri yapıyor.

“Şaşırtıcı doğrusu.” Transvect hâlâ hızlanıyor. Letens’in arkamızda ne kadar hızlı kaybolduğuna bakılırsa, hızla ilerliyor. “Senatör müsünüz?”

“Evet, öyleyim. Aslında Senato'nun evlat edinmenizi onaylaması gerekecek; bu gerçekleşene kadar resmiyet kazanmayacak,” diye ekliyor Ulciscor dalgın bir şekilde. “Bir noktada Caten'de kendinizi onlara tanıtmanız gerekecek.”

"Bu gerekli mi?"

“Bu sadece bir formalite.” Ses tonundaki dalgın sitem, evet, bunun gerekli olduğu anlamına geliyor. “Telimus ismi, Valerius veya Tulius gibi herkes tarafından sevilmeyebilir, ancak tarihi yine de gurur verici. Senato, hak etmeyen birine kapı açmadığımdan emin olmak isteyecektir.”

Başka nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için başımı salladım, dikkatimi dışarıdaki camda yanlara doğru kayan su izlerine odakladım. Aniden, kapana kısılmış olmanın verdiği o iç karartıcı dehşete kapıldım. Acaba aceleci mi davrandım diye düşündüm.

Artık yapacak bir şey yok. Kendimi toparlıyorum, bakışlarımı pencereden ayırıyorum. Zaten yeterince yüksekteyiz, eğilmedikçe yeri göremiyorum. "Peki. Neden buradayım, Baba?"

Ulciscor bu sözlere alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Güzel soru, evlat. Catenan Akademisi'ni duydun mu?"

“Elbette.” Hiyerarşideki herkes Akademi'yi biliyor. Senatörlerin ve şövalyelerin çocukları genellikle özel ders alıyor, ancak çok azı çocukluklarının son on sekiz ayını Caten'in en prestijli enstitüsünde geçiriyor. Liderlik, siyaset, Senato için yetiştiriliyorlar. Caten'in onuru ve şanı için.

Ulciscor bana dik dik bakıyor, bekliyor.

“Ah. *Ah* . Ben mi?” Kıkırdayarak güldüm. Bu fikir o kadar saçma ki, şaka yaptığından eminim. “Benim de Magnus olmamı mı istiyorsun?”

“Tam olarak değil.” Ulciscor bana gülümsüyor ama gözlerinde benim mizahımdan eser yok.

Gülümsemem daha da hastalıklı bir hal alıyor. "Taviz vermem gerekmeyeceğini söylemiştin."

“Yapamazsınız. Akademi, tüm Cumhuriyet'te irade devretmenin veya irade almanın yasak olduğu tek yerdir. Her öğrenci için eşit şartlar olmasını istiyorlar. 'Merdiven başkalarının omuzlarından çıkılmamalıdır' ve benzeri şeyler.” Sonuncusu açıkça bir alıntı, ancak ben tanımıyorum. “Aslında şu anda oraya doğru gidiyoruz—Transvect'in yeniden düzenlenmesini ayarladım. Başvurunuzu resmileştirmek için sizi şahsen sunmamız gerekecek.”

Sessiz kalıyorum, bunun büyüklüğünü kavramaya boşuna çalışıyorum. Bir yerlerde Akademide irade kullanımının yasaklandığını duyduğumu hatırlıyorum. Bu, ikna olduğum anlamına gelmiyor. "Ama her zaman bir şey olacaktır. Bir acil durum. Bilmediğiniz bir sınav, sonunda benden taviz vermemi isteyecekler."

“Ben de orada öğrenciydim. Bu kuralı çiğneyen herkesi, okuldan uzakta oldukları dönem aralarında bile olsa, okuldan *atıyorlar* . İstisna yok. Hiçbir zaman da olmadı.” Ulciscor'un koyu kahverengi gözleri ciddi ve heyecanlı. Kazanacak bir argümanı olduğunu düşünüyor.

“Bunun bir fırsat olduğunu söylemiştin.” Ulciscor’un beni Akademi’de istemesinin açık bir sebebi var, ama buna değinmeden önce, neden orada olmak *istediğimi* düşündüğünü anlamak istiyorum. Bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. “Nankör görünmek istemem ama... bu sadece hayatımı bir süreliğine kolaylaştırır. Ayrıldıktan sonra da durumum daha iyi olmayacak.”

“Akademiden mezun olan hiç kimseye Sextus'tan daha düşük bir pozisyon atanmadı. Ve orada ne kadar başarılı olursanız, o kadar çok seçeneğiniz olur. Yeterince yüksek bir dereceyle mezun olursanız, Totius olabilirsiniz. İrade gücünüzü asla devretmek zorunda kalmazsınız.”

Anladığım kadarıyla, onun yersiz coşkusuna içimden lanet ediyorum. Ulciscor, şimdiye kadar söylediklerime bakılırsa makul bir varsayımda bulunarak, tek amacımın herhangi bir iradeyi *devretmekten* kaçınmak olduğunu varsaymış. Hoşnutsuzluğumun, sistemin bir parçası olmaya kadar uzanabileceği ihtimalini bile düşünmemiş.

“Ya Will’i de kabul etmek istemezsem?” Bunu görmezden gelebilirdim, ama Ulciscor bana burada olmamın gerçek nedenini anlatmak üzere; Nateo’ya yaptığı

gizli ziyaret göz önüne alındığında, bunun geniş çapta bilinmesini istemiyor. Geri adım atma noktasını çoktan geçtim, ama bana bu bilgiyi emanet ettikten sonra seçeneklerim daha da sınırlı olacak.

Ulciscor göz kırpıyor. Fırlatıldı.

“Böyle pozisyonlar var,” diyor yavaşça. “Caten’deki Ebedi Alevin Muhafızları. Sansür’ün emrinde çalışan, en ufak bir haksız etki belirtisi bile göstermeden görev yapması gereken özel denetçiler. Tabii ki, ilki için bakire bir kadın, ikincisi için ise emekli bir senatör olmanız gerekir. Bunlar sizin için ulaşılmaz olabilir.” Düşünüyor. İsteksizce. “Sanırım Jatiere’deki büyükelçiye atanmayı *isteyebilirsiniz* . Onlarla olan anlaşmamızda büyükelçilikten hiç kimsenin İradeyi kullanmasına izin verilmiyor. Ama prestijli olmaktan çok uzak. Ve çok sıra dışı. Senato’nun böyle bir görevi seçmenize izin vermesi için Üçüncü Sınıfta – yani en üst sınıf – mezun olmanız gerekir. Ve bundan emin olmanın tek yolu, tüm Akademi’nin Domitor’u olmanızdır.” Sesinde şüphe var. Benden ne kadar etkilenmiş olsa da, o seviyede olduğumu düşünmüyor.

Duraksıyor. Beni inceliyor. "Çok az insanın iradesi istihkamcılardan gelir. Ve sizin iradenizin de böyle olmamasını sağlamanın yolları var," diye ekliyor, anlayışlı bir şekilde.

Ona sessizce minnettar bir ifade gösteriyorum. İsteksizliğimin yalnızca Letens Hapishanesinde gördüklerimden kaynaklandığını düşünmesini istiyorum.

Ama içten içe, az önce açıkladığı şey beni heyecanlandırıyor. Hiyerarşi içinde uzun vadeli *herhangi bir* resmi pozisyonda kalma arzum yok, ama bu bir süreliğine katlanabileceğim bir seçenek gibi görünüyor. Hayatta kalma, gerçek bir çıkış yolu aramaya devam etme şansı, üstelik bu süreçte kendime tamamen ihanet etmek zorunda kalmadan.

İhtiyaç duyarsam *yıllar* satın alabilirim.

“Pekala.” Sesimin ne kadar sakin çıktığına memnunum. Ulciscor’un bunu ne kadar çok istediğimi bilmesine gerek yok. “Peki neden Akademiye gidiyorum?”

"Çünkü biz, yani ordu, orada göz ve kulağa ihtiyaç duyuyoruz."

"Bir casusa ihtiyacınız var." İstemsizce sırıttım. "Bir okulda."

“Cumhuriyetin en prestijli ailelerinden gelen çocukları barındıran, öğrenci sıralamalarının Caten'in gelecekteki liderliğini belirleyebildiği bir okul.” Ulciscor benim neşeme ortak olmuyor. “Dinin güvenliği herhangi bir kale kadar iyi.

Hatta daha iyi. Praeceptorları, muhafızları, hatta yemek pişiren ve temizlik yapan Octavii'leri bile onlar sağlıyor. Vis, burası bir kale. Kendi başına küçük bir ulus."

"Senatonun geri kalanına kadar mı?"

"Özellikle de Senatonun geri kalanına." Ulciscor'un ses tonundaki kesinlik, tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor. "Dinin görevi açıkça eğitimi kapsıyor ve Akademi onların en değerli mücevheri. Ordunun erişim talep etmesi, dinin Yedinci Lejyon'un kontrolünü talep etmesi gibi olurdu. Bu asla yapılmaz."

Anlayışla başımı salladım. "Bir tür yanlışlığın kanıtı olmadan olmaz." Elbette. Cumhuriyet'te Ordu, Din ve Yönetim'in her birinin kendi yetki alanları var; bunların üç senato piramidi arasında sürekli gerilim ve çekişme kaynağı olduğunu duymuş olsam da, Akademi'nin sorumluluğu açık görünüyor. Bu sınırı zorlamak—Senato içindeki başka bir piramidin yetkisine herhangi bir müdahalede bulunmak—çirkin bir emsal teşkil ederdi.

Daha fazla bir şey söylemiyorum, son ifademi bir soruya dönüştürüyorum.

"Evet. Şey. Sanırım işin *ilginç* kısmı da bu." Ulciscor alaycı, neredeyse utanmış bir şekilde, "Orada ne sakladıklarından tam olarak emin değiliz. Önemli bir şey olduğundan eminiz, ancak henüz ne olabileceği konusunda spekülasyon yapacak kadar bilgimiz yok." dedi.

"Ah, güzel. Yani... *benden bir şeyin* kanıtını bulmamı istiyorsunuz..." Görevin belirsizliğini ifadesiz bir şekilde vurgulayarak, bunun kapsadığı her şeyi geniş bir şekilde işaret ediyorum. "Kolay."

"Eğer kolay olsaydı, size ihtiyacımız olmazdı."

Buna homurdanarak katılıyorum. "En azından neye dikkat etmem gerektiği konusunda herhangi bir öneriniz var mı?"

Ulciscor kolundan çekiştiriyor. "Şu ana kadarki en iyi tahminimiz, bunun Akademi'nin bulunduğu ada olan Solivagus ile ilgili olduğu yönünde. Din, tüm yeri münhasır olarak kullanıyor." Tereddüt ediyor. "Orada çok sayıda eski kalıntı var."

"Kaç yaşında?" Bunu söyleme şeklinden ve daha önce Nateo ile yaptığı konuşmadan cevabı zaten biliyorum.

"Kıyamet Öncesi."

"Yani kayıp bir teknoloji parçası aradıklarını mı düşünüyorsunuz?" Bu tür şeyler günümüzde nadir bulunur.

"Ya da bir silah."

Huzursuzca kıpırdanıyorum. Üç yüzyıl önce tüm dünyayı saran ve her yüz kişiden beşinden azının hayatta kaldığı felaket olan Büyük Felaketin nedenini kimse bilmiyor. Hayatta kalanların çoğu da henüz çocuktu; takip eden kaotik on yıllardan ortaya çıkan kayıtlar azdı ve ortaya çıkanlar da ölülerle dolu kasabaları, yanan şehirleri, bir anda yok olan koca ulusları hatırlatıyordu.

Ama ondan önceki dönemlere dair neredeyse hiçbir şey yok.

O zamandan beri ortaya çıkarılanlardan anlaşıldığı kadarıyla, Kıyamet öncesi uygarlık, Hiyerarşinin hâlâ anlamakta zorlandığı şekillerde İradeyi kullanmıştır. İradenin devredilebilmesinin tek nedeni olan Aurora Sütunlarının amacı, ancak bir buçuk yüzyıl önce Catenan Cumhuriyeti tarafından fark edilmiştir. İstihkamcılar da icatlardan ziyade keşiflerdir. Ve Hiyerarşinin diğer birçok ilerlemesi, Catenan'ın özel bir zekasından ziyade, eski kalıntılardan çıkarılan cihazların parçalanmasından kaynaklanmıştır.

Bu da o dönemden kalma gerçek bir silahın çok, çok tehlikeli olma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyor.

"Din neden böyle bir şey arıyor olsun ki?" diye soruyorum, aslında bariz bir sonuca varılabilse de. "Ve bunu ordudan gizli tutuyorlar?"

Ulciscor'un bana verdiği bakışta belirgin bir rahatsızlık seziliyor. Umursamaz tavrıma inanmıyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Belki. Şimdilik bilmeniz gereken tek şey, bunun bir olasılık olduğu."

İlginç. Suus'taki hocalarımdan Matias, fethedilecek kimse kalmadığında senato piramitleri arasındaki güç dinamiklerinin büyük ölçüde değişeceğini, hatta düşmanca bir hal alabileceğini öne sürerdi. Ben bunu hep hayal ürünü olarak değerlendirmiştim.

“Pekala.” Şimdilik daha fazla yorum yapmadan bilgiyi bir kenara bırakıyorum. “En azından, bu aramayı yapıyor olabileceğini düşündüğünüz belirli kişiler olduğunu varsayıyorum, değil mi?”

“Akademinin Müdürü. Quintus Veridius Julii.” Çok ince bir detay ama Ulciscor'un bu ismi söylerkenki değişiminde bir gariplik var. Gözlerinin etrafında neredeyse fark edilemeyecek bir sertleşme. Bu adamdan hoşlanmıyor.

“Veridius. Hapishanede bu ismi kullandığını duydum.”

“Sanırım Nateo’yu oraya o koydu. Onun Sapped olmasını organize etti. Nedenini çözmeyi umuyordum.” Ulciscor’un itirafı kasvetli. “Nateo, altı yıl önce Veridius ile aynı sınıftan mezun oldu. Veridius o yılın Domitor'uydu ve sahip olduğu her bağ—söylediği her şey, Iudicium’u kazandığı ana kadar yaptığı her eylem—bizim aramıza katılacağını gösteriyordu. Diğer Julii’ler gibi Orduya katılacaktı. Ama bunun yerine, Akademide bir pozisyon istedi. Din alanında.”

"Ve bu... tuhaftı," diye çıkarım yapıyorum.

“Çok. Tartışmalı da aynı zamanda. Sadakat değiştirme meselesi değil, daha çok bu kadar az prestije sahip bir rol istemesi. Hepimiz onun şantaja uğradığını, bir şekilde baskı altında kaldığını düşündük. Ve Akademi'nin son sınavı olan Iudicium'u kazanma şekli... neyse. İki öğrenci daha öldü. Güya kazalar.” Ulciscor'un sesinde bir sertlik var ve devam etmeden önce duraklıyor.

“Tüm bu olaylar etrafındaki öfke sonunda dindi, ama o zamandan beri onu gözlem altında tutuyoruz, gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Selefi öldüğünde, bir yıl içinde Akademinin Müdürü oldu. Bildiğimiz kadarıyla doğal nedenlerden öldü.” Açıklamada yoğun bir şüphe var. “Ama Veridius göreve gelir gelmez işleri değiştirmeye başladı. Akademinin ana kampüsü eskiden Caten'deydi, ancak Veridius'un sınıfı 297'deki tahıl isyanları nedeniyle Solivagus'a taşındı ve Veridius, görevi devraldıktan sonra sınıfın kalıcı olarak orada bulunmasında ısrar etti. Bunun nedeninin yaygın hile yapılması olduğunu, adanın öğrencileri düzgün bir şekilde izole etmenin tek yolu olduğunu söyledi. Din onu destekledi. Ve o zamandan beri, onun sınıfından diğerleri -Nateo gibi- sessizce ortadan kayboluyor. Daha fazla “kaza”, hapis veya Cumhuriyet'in uzak köşelerine ani görevlendirmeler. Kesin bir şey yok. Dava açılabilir bir şey yok. Ama bir örüntü var.” Öne eğiliyor. Yoğun. “Yani, neden şüphelendiğimizi anlıyorsunuz, değil mi?”

Düşünceli bir şekilde evet, öyle olduğumu kabul ediyorum; Ulciscor sessizliğe bürünüyor ve ben de bir süre hiçbir şey söylemiyorum, düşünüyorum. Dışarıda hala öğleden sonra, ama bulutlar gökyüzünü tehditkar bir siyaha çevirmiş, yağmur Transvect'e sürekli ve yüksek sesle yağıyor. Altımızda orman var, su izleriyle kaplı pencereden baktığımda, yakınlardaki ağaç tepeleri görüş alanımın alt kısmında bulanıklaşıyor. Ne kadar hızlı hareket ettiğimizi düşünürsek,

vagonun içi başladığımız zamankinden pek farklı değil. Tam olarak *rahat* olmasam da, bu seyahat biçimine ne kadar çabuk alıştığıma şaşırdım.

"Neden zaten okula gitmesi planlanan başka bir askeri öğrenciyi casusluk yapması için görevlendirmiyorsunuz?" Daha birçok sorum var, ama en bariz olanla başlayacağım.

“Veridius'un etrafta öylece duran kanıtları olmayacak, bu da yakalanırsanız okuldan atılmanıza neden olabilecek yerlerde arama yapmanız gerekeceği anlamına geliyor. Bulduklarınıza bağlı olarak belki daha da kötüsü olabilir. Pek çok veli veya öğrenci bunu riske atmaya istekli değil. Özellikle de okula gitmek onlar için çok şey ifade ederken.” Sesi biraz buruk geliyor. “Ayrıca, onlara güvenemeyiz. Yarısı doğrudan Veridius'a gider, oraya varır varmaz bildiklerini daha iyi bir sıralama elde etmek için kullanmaya çalışır. Diğer yarısı ise hiç çaba göstermez.”

Mantığı takip ederek homurdanıyorum. "Ama *bana* güvenebilirsiniz, çünkü mezun olmadan önce bir şey bulamazsam, ne yapacaksınız? Beni Aurora Columnae'yi kullanmaya zorlayıp sonra da vasiyetimi mi satacaksınız? Beni orduya verip istihkamcılarla deney yapmalarına mı izin vereceksiniz?" Ulciscor beni evlat edindiğine göre, her iki seçenek de yasal olarak mümkün.

"Öyle bir şey." Adamdan ne bir espri ne de bir özür fısıltısı geliyor. Durum böyle işte.

"Ya hiçbir şey bulamazsam? Ya da yakalanırsam?"

"Daha dikkatli bak, ama bakma." Onun soğukkanlılığı, empatiye yaklaşan bir şeye dönüşüyor. "Ama umarım o noktaya gelmez."

“Hadi.” Daha iyisini beklemiyordum, ama bunu bu kadar açıkça duymak rahatsız edici. Bana ihanet etmemden endişelenmiyor; sırtımdaki yaralar, tehdidinin benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatmış. Ve riske girmeye istekli olsam bile, kim bana daha iyi bir teklif sunardı? Askeriyenin şüphelerini biliyorum, Din'in de bundan şüphesiz haberdar olduğunu biliyorum. Belki de çift taraflı ajan olarak sınırlı bir faydam olur. Din için beni özellikle değerli kılacak hiçbir şey yok. Kaçınmaya çalıştığım kaderden beni koruyacak hiçbir şey yok. “Beni oraya neden gönderdiğinizin apaçık ortada olacağı belli değil mi?”

“Kendinizi öne çıkarırsanız sorun olmaz. Senatörlerin, başarılı olacağından emin oldukları birini, bir gün etkili bir konuma getireceğine inandıkları birini

seçmeleri alışılmadık bir durum değil." Sandalyesine parmağıyla vuruyor. "Öte yandan, Veridius sizin neden orada olduğunuzu *kesinlikle* bilecektir. Çok zeki ve çok şüpheci olduğu için bunu bilmemesi mümkün değil. Sizi sebepsiz yere kovmaz – bu sadece bir soruşturmayı tetikleme riskini doğurur – ama onun etrafında dikkatli olmanız gerekecek."

"Yani birbirimizin bir şeyler çevirdiğini bileceğiz ama bilmiyormuş gibi yapacağız. Harika." Ensemdeki gerginliği azaltmak için boynumun arkasını ovuyorum. "Daha yeni tanıştığın birinin yeteneklerine çok fazla güveniyorsun."

"Pekâlâ. Görünüşe göre, kendini nasıl eğittiğine bakılırsa, oldukça zekisin." Bu sözlerde hafif bir alaycılık vardı. Suus'tan beri herkes gibi ben de Ulciscor'a orta sınıf bir Aquiria ailesinden geldiğimi, anne babamın o ülke Hiyerarşi anlaşmasını imzalamadan kısa bir süre önce bir kazada öldüğünü ve ölümlerinin ardından tüm mal varlığımızın soylular tarafından ele geçirildiğini söyledim. Zaman çizelgesi Suus'un işgaliyle yakından örtüşüyor ve dilimiz ve kültürümüz de bir nebze benzerdi. Ayrıca, belgeleme eksikliğiyle meşhur bir bölgeden gelen oldukça yaygın bir hikaye. Bu da onu tamamen doğrulanamaz kılıyor.

Ulciscor şüpheci—sonuçta bugünün yarısını ona hayatımın ilk on dört yılını kapsayan kraliyet eğitiminin meyvelerini göstermekle geçirdim—ama şimdilik meseleyi kendi haline bırakacak kadar memnun görünüyor.

"Beni seçmenizin tek sebebi bu olamaz," diye ısrar ediyorum, sözlerim uzaktan gelen bir gök gürültüsüyle kesiliyor. Dışarıda iyice fırtına kopmaya başlıyor. "Siz bir Magnus Quintus'sunuz; Octavii'lerden ya da Septimii'lerden bir dahi bulmanız sizin için *hiç sorun* olmazdı. Onlardan herhangi biri Telimus olmak ve Akademi'ye katılmak için can atardı. Ve *hepsi* de boyun eğmeye razı olurdu." Son kısma özellikle dikkat çekiyorum. Bunun tüm bunlarda bir etken olması gerekiyor, ama nedenini anlayamıyorum.

"Bu da onların üzerinde hiçbir etkim olmadığı anlamına gelir." Ulciscor bana sinirli bir bakış attı, ama sonunda başını salladı. "Ve tamam. Evet. Diğer öğrencilerden bazıları da henüz Aurora Columnae'ye gitmemişlerdir. Veridius yönetimi devraldığından beri, daha önce hiç taviz vermemiş başvuru sahiplerini tercih ediyor gibi görünüyor. Elbette açıkça değil, ama bakan herkes bu durumu görebilir. Bu, senin yaşındaki biri için *çok* nadir bir özellik." Duraksadı, koyu

kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken hiç tereddüt etmedi. “Aslında benim de bir sorum var.”

"Peki."

“Aurora Columnae’de taviz vermemenin sebebinin Octavii olmak istememen olduğunu söylüyorsun. Bunu anlıyorum ama... Yaralarını gördüm. Kaç tane olduğunu gördüm.” Sessiz ama sözlerinde bir yoğunluk var. Sanki benim adıma öfkeleniyor gibi.

“Bu aslında bir soru değil.” Bana bakmaya devam edince içimden bir ah çektim. “Direndim çünkü alternatifin daha kötü olacağına ikna olmuştum. Bu kadar basit.”

“Hayır, değil. İnanç takdire şayandır, ama bir insanı ancak belli bir yere kadar götürebilir.” Öne eğilir. “Öyleyse bilmek istediğim şey şu, Vis, kendini ne için cezalandırıyorsun?”

Ona bakakaldım, göğsümün derinliklerinde rahatsız edici, mide bulandırıcı bir duygu dalgası hissettim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Transvect titriyor.

Sandalyemin kollarına tutunuyorum, dikkatimin dağılmasından neredeyse rahatlamış gibiyim, sonra Ulciscor'un da aynısını yaptığını görünce tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Böyle mi olması gerekiyor—"

“Hayır.” Ulciscor pencereden dışarı bakıyor, sorusunu unutmuş. Hâlâ hızlı ilerliyoruz ama Transvect'te artık gerçek bir sarsıntı var, dişlerimi gıcırdatan kalın, istikrarsız bir titreşim.

Ve aşağıdaki orman giderek yaklaşıyor gibi görünüyor.

“Acil fren, sanırım. Bir hasar olmalı. Bir süre gecikebiliriz.” Ulciscor ayağa kalktı, sandalyesinin tepesine tutunarak dengesini sağladıktan sonra sendeleyerek diğer taraftaki pencereye doğru yürüdü ve yavaşlayan devin ön tarafına doğru gözlerini kısarak baktı. Benim aksime, o fazla endişeli değildi.

Önümüzdeki bölüm patladığında durum değişir.

VII

Ulciscor bir küfür savurarak, önündeki yağmur izleriyle kaplı camın paramparça olmasıyla geriye doğru sendeledi. İçeride alev alev yanan, turuncu bir sıcaklık yükseliyordu. Sarsıntılı inişimize karşı dengesiz bir şekilde ayağa kalkmaya çalışıyordum, ne yapabileceğimden emin değildim. Transvect hâlâ o kadar hızlı hareket ediyordu ki, alevler momentumun etkisiyle düzleşmiş ahşaptan dökülüyormuş gibi görünüyordu. Bize doğru akıyorlardı.

"Belki de biraz daha uzun sürecek!" diye bağırıyor Ulciscor, arabanın içinden geçen şiddetli yağmurun uğultusu ve rüzgarın çığlıkları arasında. Gözleri tamamen kararmış bir halde, bu sefer çok daha yumuşak bir şekilde alevlerden uzaklaşıp ilerideki büyük bir pencereye doğru ilerliyor. İçeriye, fırtınayla örtülü ormanın hızla geçip gittiği manzaraya bakıyor.

"Saldırı altında mıyız?" diye sesimi yükselttim, ısı ve ışıktan korunmak için kolumu kaldırarak sendeleyerek ona doğru ilerledim. Bu bir patlamaydı. Basit bir arıza ihtimali söz konusu bile değildi artık.

Transvect yeterince yavaşladı, bu yüzden aşağıdaki ağaçlar daha az baş döndürücü bir hızla geçiyor, yine de istediğimden çok daha hızlılar. En uzun olanlar yaklaşıyor. Önümüzdeki alevlerin gölgeleri, hızla geçerken en yakın yapraklarda çılgın, titrek turuncu ve siyah bir hareket yaratıyor.

Panikleme eşiğindeyim, ama son birkaç yıldır bunu çok yaşadım. Kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum.

"Önemli mi?" Ulciscor, ne gürültüden ne de üzerimize doğru gelen kavurucu sıcaktan rahatsız edici bir şekilde etkilenmiyor. Yanımdaki koltuğa umutsuzca tutunmama kıyasla inanılmaz bir dengeyle, bölümümüzün en arkasına doğru ilerliyor, sonra çömeliyor ve kalın halılardan birini kenara çekiyor.

"Ne yapıyorsun?"

“Bir arkadaşım eskiden Transvektler büyüsü yapardı. Her bölümde... *ah!* ” Halının altındaki bir şeye tutunup çevirirken zafer kazanmış bir ifade takınıyor. Çığlık atan rüzgarın gürültüsünün bile üzerinde gıcırtı sesi duyuluyor ve aniden zeminde yaklaşık bir metre çapında kare bir alan eksik kalıyor.

Ulciscor doğrulurken sakince, "Giriş kapağı," diye açıklıyor.

“ *Nereye* ?”

Ulciscor iki uzun adım atarak karşılık verdi ve beni sakat omzumdan yakalayıp sertçe döndürdü. Solumdaki pencere paramparça olup, parıldayan, turuncu benekli kıymıklar Ulciscor beni vücuduyla korurken etrafımda uçuşmadan önce acıya tepki verecek vaktim olmadı. Yaklaşan cehennemin aksine, taze, buz gibi bir rüzgar bizi kırbaçladı.

Ulciscor'un yaralanmış gibi görünmemesi, beni bir bebeği tutar gibi zahmetsizce yerimde tutmasını sağlıyor. "Altında bir platform var. Üstü ve altı taş. Orada canlı canlı yanmadan sığınabiliriz." Gece yarısı gözleri, dehşete kapılmış yüzümü bana yansıtıyor.

Dişlerimi sıkarak bu fikre direndiğimi hissediyorum, ama sırtımdaki sıcaklık çok daha güçlü bir argüman. Ulciscor önden gidiyor, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi kolayca ve hafifçe açıklıktan aşağı iniyor, başı hala zeminin üzerinde görünecek şekilde yere iniyor. Beni takip etmem için işaret ediyor, sonra eğilip gözden kayboluyor.

Ambar kapağının kenarına doğru sendeledim, içeriden geçen buz gibi hava, Transvect'in titremesi kadar dengemi tehlikeye atıyordu.

Aşağıya baktığımda gördüklerim beni pek heyecanlandırmadı. Meğer Ulciscor, aşağıdaki bölümü tarif ederken abartmış. Yaklaşık 60 cm genişliğinde bir taş sütun ve bulunduğum yerden, her iki yanında alevlerle aydınlanmış ağaç tepelerini görebiliyorum. Bir platform değil.

"Burası bir platform değil!" diye bağırdım, hafifçe histerik bir ses tonunu gizleyemeyerek.

Hiçbir yanıt yok ve arkamdan gelen cam kırılma sesleri bana pek seçenek bırakmıyor. Yaralı omzum gıcırdarken, taşlar tuniğimin içinden derime sürtünürken, kenara tutunup beceriksizce kayarak içeri giriyorum. Ayaklarımın çok fazla aşağıya sarktığını hissettiğimde bir panik dalgası geliyor, ama sonra

Ulciscor beni o inanılmaz demir gibi kavrayışıyla sabitliyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni geri kalan yolu kaldırıyor. Ondan daha kısa boyluyum, kabinin içine zar zor görebiliyorum. Görebildiğim her şey zaten alevler içinde.

"Ördek."

Emre itaat ediyorum; bir an sonra taş kapak yerine kayarak cehennemi kapatıyor. Ulciscor hâlâ beni bir eliyle tutuyor, ama ben yine de çılgın bir kararlılıkla yağmurdan ıslanmış bir kirişe tutunuyorum. Ağaç tepeleri şimdi altı metreden daha az bir mesafede, titreyerek geçiyor, karanlığa çok hızlı bir şekilde kayboluyor. Rüzgar uluyor, beni hırpalıyor, bulunduğum yerden koparmaya çalışıyor. Yağmur damlaları bir şekilde Transvect'in altından sızıyor, açıkta kalan tenimi yakıyor. Yukarıda, yangın tahtaların çatlamasıyla birlikte gürlemeye devam ediyor.

Patlamanın üzerinden henüz otuz saniye bile geçmedi.

Ulciscor kolumu daha sıkı kavrayarak dikkatimi kendine çekti. "Transvect ağaçlara çarpmak üzereyken," diye sakince bağırdı, "atlıyoruz."

" *Ne?* " diye karşılık vermeye çalıştım ama başaramadım, çünkü eli adeta mengene gibiydi.

Ulciscor'un dikkati, fırtınada savrulan aşağıdaki bulanık ağaç tepelerine geri döndü. Burası eski bir orman; bu ağaçlar yüz elli fit yüksekliğinde, belki de daha fazla. "Hazırlan."

“Hayır. Sanmıyorum. Hiç şansı yok.” Bu, bir mırıltı gibi çıkıyor ağzımdan. Hâlâ Quintus'un pençesinden kurtulamıyorum.

Ulciscor duyarsa bile cevap vermeye tenezzül etmez. Bunun yerine döner ve beni karşı koyamayacağım bir kucaklamayla sarar. Beni yerden kaldırır.

"İşte başlıyoruz!" diye kulağıma bağırdı.

Sıçrayıp dönüyor, sırtını hızla gittiğimiz yöne çeviriyor.

Midem bulanıyor. Bağırmayı deniyorum, ama arkamızdan tiz bir çığlık geliyor, geceyi dolduran ve çıkarabileceğim her sesi örten bir yırtılma sesi. Alev alev yanan Transvect'in bizsiz ilerlediği, gök gürültülü bulutlara karşı bir ateş yığını gibi durduğu izlenimine kapılıyorum. Sonra dallar hızla yükseliyor, kırılıyor ve yırtılıyor. Bir ağaç gövdesinin yan tarafına doğru bakarken mide bulandırıcı bir sarsıntı oluyor. Ulciscor'un kavrayışı hiç sarsılmıyor.

Yere düştük.

Nemli zeminde sekerek, yuvarlanarak ve kayarak dururken ciğerlerimden hava patlıyor; nefes nefese kalıyorum, öksürüyorum, Ulciscor'un kavrayışına karşı güçsüzce çırpınıyorum. Bu içgüdüsel bir panik. Çarpmanın şiddetini onun üstlendiğini biliyorum. Hayatımı kurtardı. İleride bir yerlerde bir ses patlaması, üzerimizden ve ötesindeki ağaçların arasından geçen gürleyen bir yankı var. Ulciscor'un kucaklaması sonunda gevşiyor ve ben yuvarlanarak uzaklaşıyorum, tam zamanında kalın yaprakların ve karla karışık yağmurun ardında cehennemvari bir parıltının kaybolduğunu görüyorum.

"Ulciscor." Ona doğru dönerken hâlâ yerdeyim. Henüz bir ses çıkarmadığını fark edince en kötüsünden korkuyorum.

Ani bir hareket ve acı dolu bir inilti beni irkiltti. Sürünerek yanına gittim ve yerde yatan adamın omzuna elimi koydum. "İyi misin?"

“Ne düşünüyorsun?” Ulciscor inleyerek yana döndü ve bana dik dik baktı. Gözleri hâlâ karanlıkla doluydu. Homurdanmasına rağmen, herhangi bir yarasını özellikle tercih ediyor gibi görünmüyordu.

Sendelleyerek ayağa kalktım. Çok kötü morarmıştım, sarsılmıştım, hala nefes nefeseydim. Ama her şeyimi hareket ettirebiliyordum. Burada rüzgar ve yağmur o kadar şiddetli değildi, yapraklı ağaç örtüsü biraz koruma sağlıyordu. Ulciscor'a sağ elimi uzattım ve o da zorlanarak bir iniltiyle kendini yukarı çekti, ben de aynı şekilde inledim. "Bu neydi?"

“Sanırım Will mermisi. Yapımı kolay. Önümüzdeki bölümde saklanmış olmalı.” Bacağını ovuştururken yüzünü buruşturdu.

Bu terimi hatırlıyorum. Doğuş Hakkı yabancı savaşçılara genişletilmeden onlarca yıl önce Catenan lejyonları bunu kullanıyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

İri adam her bir uzvu dikkatlice test ediyor. "Transvect'e geri dönüyoruz."

"Bunun bir anlamı var mı?"

“Ana kaldırma ve tahrik mekanizmaları hasar görmemişse, ön kabinde bazı basit kumanda kolları var. Bunları kullanarak tekrar hareket etmeye başlayabiliriz.”

"Ya hasar görürlerse?"

“Öyleyse biraz daha yürüyeceğiz.”

Homurdanıyorum. Quintus için söylemesi kolay. Yiyeceğimiz ve suyumuz yok. Ve Tensia'nın uçsuz bucaksız kuzey vahşi topraklarında en az yarım saattir inanılmaz bir hızla ilerliyoruz. Medeniyete geri dönüş kısa bir yürüyüş olmayacak.

Ulciscor benim isteksizliğimi görmezden gelerek omzumu kavradı. Hem beni sakinleştirmek için, hem de kendisi için. Sanırım sandığımdan daha çok acı çekiyor. "Hadi ama. Ve sessiz ol. O patlama Transvect'i sadece devirdi, yok etmedi."

"Sence birileri onu olduğu gibi bırakmak mı istedi?" Şüpheliyim.

"Şey. Sanırım *tamamen sağlam* değil. Ama burada Anguis'i neredeyse açlıktan öldürüyorduk ve gemide bol miktarda tahıl vardı. Öte yandan, Will mermisini etkili bir şekilde nasıl kullanacaklarını bilmeyen Tensian muhaliflerinin sabotajı da olabilir. İkincisi için umut edelim ama birincisine de hazırlıklı olalım sanırım." Eğilip çimenlerin arasında bir şeyler karıştırıp cebine koyduktan sonra, Transvect'in kaybolduğu yöne doğru neşeli bir şekilde işaret etti.

Onun tekrar ne kadar kolay hareket ettiğini izliyorum, sonra düştüğümüz yöne doğru bakıyorum, gözlerimi kısarak ve yukarıdaki ağaçların arasından süzülen ağır damlalardan koruyorum. Kasvetli bulutlar, aşağıya doğru inerken açtığımız yıkımı gizlemeye yetmiyor; yaprakların arasından neredeyse kusursuz bir yıkım tüneli çiziyorlar. Birkaç ağır dal kırık uzuvlar gibi sarkıyor; özellikle bir ağacın gövdesi kırılmış, üst yarısı komşusuna garip bir şekilde yaslanmış halde neredeyse dik açıyla duruyor.

Bu da *küçük* bir ağaç değil.

Üşüdüm, sonra da yetişmek için acele ettim.

Nemli, sık ve eğimli eğrelti otlarının arasından bir süre zorla ilerliyoruz. Ulciscor'un önümüzde yol açması ve ormanın kasvetli cıvıltıları, rüzgar ve yağmurla yarışan tek sesler. Dakikalar içinde sırılsıklam oluyorum, tuniğim üzerime yapışıyor, yırtık pelerinim soğuğu savuşturmakta pek işe yaramıyor. Sonunda ilerideki ağaçların tepelerinin üzerinde yükselen dumanı görüyoruz ve rotamızı değiştiriyoruz.

Bundan sonra ne kadar daha yürüyeceğimizden emin değilim. On dakika mı? Yirmi dakika mı? İkimiz de konuşmuyoruz, tüm enerjimiz ilerlemeye harcanmış

durumda. Yavaş hareket ediyoruz. Her yerimiz ağrıyor. İlk izlenimlere rağmen, Ulciscor'un da yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Gözleri hala simsiyah. İlerleyebilmek için sadece İrade gücünü kullanıyor.

Sonunda, hem devasa, yok olmuş orman koridoru hem de ardında hala yanan alevli enkazıyla tanınabilen Transvect'in yoluna rastlıyoruz. Oraya ulaşmadan önce, bir dakikadan fazla bir süre boyunca Transvect'in için için yanan tıslama ve çıtırtı sesleri havayı dolduruyor.

Ahşap ve taştan yapılmış bu devasa yapı, çamurda ölmekte olan bir hayvan gibi. Bazı bölümleri hâlâ şiddetle yanıyor, bazıları ise sadece kor halinde kalmış. Diğer kısımlarından ise parçalar kopmuş, çarpmanın etkisiyle dağılmış durumda. Yağmur, çevredeki ormanın büyük bir kısmının tutuşmasını engellemiş gibi görünüyor. Sadece birkaç yakındaki ağaç, şiddetli ve parlak ölüm sancılarıyla kükrüyor.

Ulciscor yaklaşık yüz metre ötede durdu, koluma koyduğu uyarıcı eliyle bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Etrafından dolaşacağız," diye mırıldandı, yağmurun altından kaynayan enkazı izlerken.

Etrafta kimse yok ve ben bitkin, morarmış ve sırılsıklam ıslanmış haldeyim, ama onun peşinden gidiyorum. Transvect'in etrafından dolaşıp, ön tarafa doğru, hâlâ ayakta duran çalılıkların arasından yavaşça ilerlemeye başlıyoruz.

“ *İşte orada* .” diye mırıldandım aceleyle, eğilerek ve işaret ederek. Figürler en ön tarafa yakın bir bölümde ilerliyorlar. Dördü de, aç alevlerin önünde neredeyse silüet halindeler.

Ulciscor aynı şeyi yapmıyor, bir an izliyor, sonra cebine uzanıp bir şeyi yana doğru fırlatıyor. Küçük bir şey, neyse işte. "Burada kal." Gergin. Sıkıntılı. *Öfkeli* . Sanki bu gece yaptıklarının fiziksel şokunu atmaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ama işe yaramıyor. Yaşlı bir ağacın kalın, kıvrımlı gövdesine tutunarak dengesini sağlamadan önce sendeliyor, sonra da açık alana çıkıyor.

Onun önerdiği gibi yapıyorum ve yere yakın duruyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ne kadar yorgun olduğunu bilsem de, Ulciscor bu soruyu buyurgan bir şekilde sorarken hiç yorgunluk belirtisi göstermez.

Öndeki insanlar irkilerek sendelediler ve durdular.

“Ah. Transvect düştüğünde biz de gemideydik. Benim adım Sacro.” Şimdi onları daha net görebiliyorum. Hepsi erkek. Ulciscor'un görünüşüyle

irkilmişlerdi. Konuşanın ince burnu ve dudakları kir ve kan bulaşmıştı. Kirli sarı saçları dağınıktı.

Ne yapıyorsunuz?

"Bakım çalışması. Will direklerinden birkaçı hizadan çıkmıştı. Bunu bakım sırasında düzeltebileceğimizi düşündük—"

Islak, gürültülü bir ses duyuluyor.

Sacro'nun kafası patlıyor.

Tepki vermek için bir saniye bile geçmiyor. Herkes donakalmış. Anlayamıyorlar. Diğer üç adam bağırıp sendeleyerek geriye doğru çekilirken, Sacro'nun bedeni çoktan yere yığılmıştı. Yarı eğilerek, arkadaşlarını öldürenin ne olduğunu anlamak için çılgınca etrafa bakıyorlardı. Transvect'in cephesini kan kırmızısı kaplamıştı. Islak zemine sertçe yapıştım, her kasım bana kaçmam için bağırıyordu.

Ulciscor sadece izliyor. Onun sakinliğini ancak diğerlerinden hemen önce anlayabiliyorum.

"Onu sen öldürdün." Sağdaki tombul, zeytin tenli adamdan şaşkınlık dolu bir ses geldi. Şok. Benim hissettiklerime çok benziyor. Son birkaç yıldır korkunç şeyler yaşadım, ama Birthright sayesinde uzun zamandır ölü bir beden görmemiştim. En son...

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum.

"Bana yalan söyledi. Ve keyfim yerinde *değil* ." Ulciscor bir adım öne atıyor. Diğer adamlar ise telaşla bir adım geri çekiliyor. "Baştan başlayalım. Kimsiniz..."

Çatırdayan Transvect ve şiddetli rüzgarın gürültüsünün üzerinde zar zor duyulabilen, hafif bir vızıldama ve uğultu sesi var. Ulciscor duraksıyor. Sendelleyerek sol bacağının arkasından bir ok fırlamış. Şaşkınlıkla ok'a bakarak yarım dönüyor.

Sonra yüzüstü, çamur yığınının içine yığılıp kalıyor.

Onun hareket etmesini, ayağa kalkıp, vücudundan saplanmış mızrağa rağmen karşılık vermesini bekliyorum. Ulciscor bir Magnus Quintus. Zayıflamış olsa da, ne kadar acı verici olursa olsun, böyle bir yara onu alt etmek için yeterli olmamalı.

Geriye kalan üç adam, kazadan kalan çeşitli enkaz parçalarının arkasına saklanarak kaçıştılar; bakışları Ulciscor'un yerde yatan bedeninden çevredeki

ormana doğru gidip geliyordu, görünüşe göre benim kadar şaşkınlardı.

Sonunda, siyah örgülü saçlı olan donmuş tabloyu bozuyor. "Kim var orada?"

Onun çığlığına sadece sağanak yağmur ve yaprakların sürekli hışırtısı karşılık veriyor. Okun geldiği yöne dikkatlice bakıyorum ama kimse görünmüyor.

Ortamda gergin bir sessizlik var, adamlar siperlerinin arkasına çömelmiş, hareketsiz duruyorlar. Ulciscor'un hareketsiz bedenine bakıyorum, kalkmasını diliyorum. Ona yardım etmeye kalkarsam, kendimi sadece bu yabancılara değil, onu vuran kişiye de ifşa etmiş olacağım.

“Buradan çıkmalıyız.” Sonunda sessizliği bozan şişman adam, devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına saklandığı yerden arkadaşlarına sesleniyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, çevredeki çalılıklardan gelen her sese hâlâ irkiliyor.

Yaklaşık üç metre ötede çömelmiş, zayıf yapılı, kızıl sakallı arkadaşı da hararetli bir şekilde onaylıyor, ancak sonuncusunun sert bakışları Ulciscor'dan ayrılmıyor. "Henüz değil. Sacro'yu öldürdü." Eli yanına doğru kayıyor ve kemerinde bir kılıf görüyorum.

“Yapma, Helmfrid. O en azından bir Sextus. Bizi dünyanın sonuna kadar kovalayacaklar.”

Helmfrid uyarıyı görmezden gelir. Ayağa kalkar, okların uçmadığını görünce tuttuğu nefesi bırakır. Bir an duraksar, sonra diğer ikisi de isteksizce ayağa kalkar. Hala hiçbir şey yok.

Helmfrid, elindeki çeliğin parıltısıyla Ulciscor'a doğru bir adım attı.

Ah, *yaş* ...

VIII

Çamurda hızla koşuyorum, çalılıkların arasından yaprak ve kırılan dalların patlamasıyla fırlıyorum, sırtıma saplanacak bir oku bekliyorum. Sadece elli metre kadar yol kat etmem gerekiyor ama üç adam da tetikte, dikkatleri hemen üzerimde, Helmfrid'in elindeki kısa kılıç bana doğru savruluyor. Ancak kılıcı güvenle tutmuyor, bana doğru gelirken de belirli bir duruş sergilemiyor. Silahı nasıl kullanacağını bilmiyor.

Önce onunla ilgilenmem gerekiyor.

Helmfrid'e olan mesafeyi kat etmek muhtemelen beş saniyeden az sürer. Bana sonsuzluk gibi geliyor. Siyah örgülü saçlı adam kendini hazırlarken gerçekten de sonsuzluk *olmalı* . Yine de garip bir şekilde pasif, uyuşuk; kaçmam gerekeceğini bekliyordum ama ben ona doğru hızla ilerlerken, yumruğumu çenesine doğrultmuşken, o hala geri savurma hareketindeydi.

Özlüyorum.

Her şeyden çok, Transvect'in sert inişinden dolayı iyice çamurlaşmış ve düzgün bir zemin için fazla kaygan olan çamurdu. Temiz bir şekilde temas etmek yerine, sağlam omzum Helmfrid'in göğsüne çarptı ve ikimiz de çılgınca çırpınarak, uzuvlarımız birbirine dolanmış halde yere düştük. Sağ tarafımda keskin, sıcak ve korkunç bir acı vardı, ama hırlayarak ve kıvranarak ondan uzaklaştım. Alnım burnuna çarpmadan önce, Helmfrid'in paniğini yakından görme fırsatım oldu ve duyulabilir bir çıtırtı sesi geldi. Gözleri başının arkasına doğru kaydı.

Yanaklarımdaki alev alev yanan, yapış yapış ıslak yaraya bir elimi koydum ama yarayı kontrol etmek için durmadım, sendeleyerek ayağa kalktım ve yanımda duran tıknaz adama doğru sertçe koştum. Adam, silahlı yoldaşının yere düştüğünü fark edince geriye doğru sendeledi ve çamurda kaydı. Bu sefer

yumruğum isabet etti; dişleri kırıldı ve boğazından hırıltılı bir çığlık attıktan sonra çenesine ikinci bir darbe indirdim. Yere yığıldı.

Kızıl sakallı adam henüz kıpırdamadı. Şok olmuş. Sonra ifadesi kararlı bir hal aldı ve saldırdı, bence bu daha çok çaresizlikten kaynaklanıyordu, özgüvenden değil. Yumruğu, hedefleyebileceği her şeyin çok uzağından geçti; geçerken neredeyse şaşkına döndüm. Sonra, zonklayan yan tarafım yüzünden beceriksizce de olsa, ona yetişemedim. Omzuna hafif bir darbe indirdim, sonra ivmemi kullanarak onu döndürdüm ve kalın, devrilmiş bir kütüğe çarptım. Hâlâ bağlı olan dallar hışırdadı ve titredi.

"Sen kimsin?" diye hırladım, yüzüm onun yüzüne birkaç santim kala, kolumu boğazına bastırarak onu yere sabitledim.

Adamın yüzü çoğunlukla gölgede. İnce telli kızıl saçları gözlerinin üzerine düşüyor. "Anguis," diye kekeleyerek, nefes almakta zorlanarak söylüyor. "Biz sadece yemek istiyoruz."

Bu iddiaya karşı biraz daha sakin olmalıyım, yoksa tereddüdümü sezebilir. Yarama sert bir yumruk indirmeye çalışarak kıvrılıyor.

Ona fırsat vermeden, şakağına dirseğimle vurdum.

“Ne büyük sürpriz,” diye mırıldandım, cansız bedenini ıslak ağaca bırakırken, ama bu gerçek bir tiksintiden çok hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Anguisler. Bildiğim kadarıyla, Cumhuriyet'e karşı hâlâ savaşan tek topluluk onlar. Yıllar önce, Suus'tan sonraki o korkunç aylarda, bu insanlarla temas kurabilmek için bir uzuvumu bile verirdim.

Tabii ki, direnişlerinin sonuçlarını bizzat görmeden önceydi bu. Bir keresinde babamın Anguisleri öfke nöbeti geçiren çocuklar olarak tanımladığını duymuştum, ama küçük bir kuzey Tensian köyüne yaptıkları saldırılardan birinin ardından yaşananları görene kadar buna inanmamıştım. Octavii sakat kalmış ve çalışamaz haldeydi, Septimus ölmüş ve ailesi ağlıyordu. Evler yakılmış, değerli eşyalar yağmalanmış ve kışlık erzaklar çalınmıştı.

Oradaki hiç kimse fatihlerine karşı sevgi beslemiyordu, yine de geçtiğim her köylünün dudaklarından Hiyerarşiyi değil, Anguis'i lanetleyen sözler dökülüyordu. Ve haklı olarak da öyleydi.

Dövüşün heyecanı benden uzaklaşırken ürperiyorum ve kalçamın hemen üzerindeki acıyı fark ediyorum. Hâlâ dizlerimin üzerinde, sol elimi dikkatlice

yaraya götürüyorum. Elim kıpkırmızı. Hem tuniğim hem de pelerinim yırtılmış ve aralıktan kan sızıyor. Elimle yarayı sıkıca kapatıyorum. Çizik yok, ama ölümcül de değil. Düşünüyorum.

"En azından, gerekirse eğitimsiz Octavii'yi alt edebileceğini biliyoruz."

Kadının sesiyle irkildim. Yanan enkazdan gözlerimi çevirirken bir an için alışmam gerekti; ilk gördüğüm şey, yirmi metre ötede, tam kalbime doğrultulmuş ok oldu. Boşta kalan elimi kaldırdığımda, gerilmiş yayın arkasındaki yüz belirdi. Onu tanımaya çalışırken, kafamdaki boşluk her şeyi bastırdı. Kahverengi gözler, koyu ten. Yanaklarına yapışmış kıvırcık kahverengi saçlar. Belki benden birkaç yaş büyük.

“Sen.” Sonunda aradığım kişiyi buldum. Tiyatrodanmış. Gaufrid'den sürekli tanışma isteyen kişiymiş.

“Benim.” Yay hiç kıpırdamıyor. “Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Diago.”

Üç yıldır duymadığım bir isim aklıma geldiğinde zihinsel bir uyumsuzluk yaşıyorum. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca, yanlış duyduğuma ikna olmaktan, dehşete kapılmış bir uyuşukluğa doğru kaçınılmaz bir şekilde ilerliyorum. Kazadan kaynaklanan tehlike, Ulciscor'un eylemlerinin şoku, yaralanmam; bunların hepsi, kendimi ne kadar çıplak hissettiğimle kıyaslandığında çok uzak kalıyor. Ne kadar savunmasız olduğumu hissediyorum.

Dengesizliğim yüzünden tepkimi tamamen gizleyemiyorum ve onayını aldığında gözlerindeki o memnuniyet parıltısını görünce içimden sessizce küfrediyorum.

Bakışlarım, Helmfrid'in yanında, sadece birkaç metre ötede duran çıplak çeliğe kayıyor.

“Hayır.” Başını eğerek beni diğer yöne doğru yönlendirdi. Rahat bir hareketti ama samimi olduğunu anladım. İtaat ettim, ayağa kalktım ve birkaç sert adımla sağa doğru ilerledim. “Daha iyi.”

“Sen kimsin?” Ulciscor’un yerde yatan bedenini göz ucuyla izliyorum, ok sapı bacağından dışarı çıkmış durumda. En azından nefes alıyor, ama uyanıp yardım edeceğine dair hiçbir işaret yok.

“Benim adım... Sedotia.” Bunu özellikle bu şekilde söylemesi, gerçek adının bu olmadığını anlamamı sağlamak içindi. “Ve sadece konuşmak istiyorum.”

“Bunu görebiliyorum.” Hâlâ bana doğrultulmuş oku işaret ederken sesime acının karışmasına izin vermemeye çalışıyorum. Başım dönmeye başladı.

“Bu üçüyle oldukça hızlı bir şekilde ilgilendin. Senin adına herhangi bir yanlış anlaşılmayı önlemenin en iyisi olacağını düşündüm.” Sedotia yüzüme bakıyor, sonra acele etmeden yayını indiriyor. Ancak ok hâlâ yayında takılı. “Ve daha fazlası gelmeden önce fazla zamanımız yok.”

"Onlara?"

“Biz,” diye düzeltiyor kendini, biraz sinirli bir şekilde. “Anguis. Yaklaşık yirmi adam yolda, yakında çuvallar dolusu tahılı serbest bırakmayı bekliyorlar. Onlar gelmeden önce gitmemiz gerekiyor.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum.” Olanları anlamaya çalışırken, baygın haldeki üç adama, sonra da Sacro'ya baktım. Yüzüstü yatıyordu. Kafasının arkasında yumruğum büyüklüğünde, ezilmiş, kırmızı bir delik vardı. “Hepiniz Anguis iseniz, neden birlikte çalışmıyorsunuz?”

“Çürümüş aptalların henüz burada olmaması gerekiyordu. Sanırım kendilerine biraz daha fazla şey almaya çalışıyorlardı.” Bakışlarımı takip ediyor. “Seçimler ve sonuçlar, Diago. Diğer gelenlerle birlikte olmamamın sebebine gelince, Anguis'te şu anda senin gerçekte kim olduğunu bilen sadece üç kişi var. Bunun böyle kalmasını istiyorum ve sanırım sen de istersin.”

Dişlerimi sıktım. "Yani bu baskın tam da bugün mü *gerçekleşti* ?"

“Bu baskın bir ay sonra, çok daha değerli bir kargo taşıyan bir Transvect gemisine karşı yapılacaktı. Dün gecenin büyük bir kısmını planı öne almakla geçirdim.” Son cümle sabırsızlıkla dolu.

"Benim de gemide olacağımı nereden bildin?"

“Dün gece tiyatroda olduğunu fark ettiğim anda”—başını Ulciscor'a doğru çevirerek—“bugün Solivagus için hazır olacağını biliyordum.”

"Bizi kaza yaptırmaya ne zaman karar verdiniz?"

“İlk tercihim değildi.” Sedotia bana sitemli bir bakış attı. “Eğer benimle şu dört farklı seferde iletişime geçmeye çalışsaydınız, çok daha az yangın, şiddet, ölüm ve benzeri olaylar olurdu...” Parmaklarını sayarak devam etti. “Dört mü? Tiyatroda sizinle iletişime geçmeye çalıştığım dört farklı sefer. Ve hâlâ haftalarım olduğunu sanıyordum, ama *biri* ”—Ulciscor'a kızgın bir bakış attı—“Letens Hapishanesine beklediğimden *çok* daha hızlı ulaştı.”

Bir an duraksadı, beklentiyle bana baktı ve anladığım anda nefesim kesildi.

“Quintus’un benimle buluşmasını planlamıştınız.”

“Onun belirli bir mahkumun nakli hakkında yaklaşık bir ay içinde bilgi almasını ve ardından geldiğinde dikkatini çekmenizi planlamıştık. Size verdiğimiz talimatları kasten uyguladık.” Başını salladı. “Yıllardır Akademide birinin olmasını istiyordu, ama yine de... Sizi fark etmesi bizim için bir şanstı.”

Son kısmı bir soru işareti gibi bırakıyor. Onu görmezden geliyorum. Konsantre olmakta zorlanıyorum. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem. "Anguisler beni Akademi'de istiyor, öyle mi? Tamam. Bu, Ulciscor'u kurtarmam ve bu şeyi tekrar havaya kaldırmam gerektiği anlamına geliyor, seninle birlikte gitmem değil."

“Hazır değilsin.” Sesindeki sarsılmaz kesinlik tüyler ürpertici. “Akademiye hazır değilsin ve Magnus Quintus ile başa çıkmaya da hazır değilsin. O... çok güçlü. Geçmişinle, eğitiminle ilgili bir şeylerin ters gittiğini çoktan fark etmiş olacak. Deditia'ya varışından saatler sonra ajanları geçmişinin her yönünü araştıracak. Onunla, arkadaşlarıyla, hizmetkarlarıyla yaptığın her konuşma birer test, birer tuzak olacak. Her biri.” Hâlâ sessiz olan ormana bakarken sesi yumuşadı, bir nebze umutsuzlukla. “Bak, açıkça yaralısın. Yardıma ihtiyacın var. Seni hazırlamak için bize üç hafta ver – en fazla bir ay. Zaten ikinci dönem başlamadan seni Akademiye göndermeyecek.”

Yağmur diniyor, diye fark ediyorum dalgın dalgın. Arkamda, yanan odunların çıtırtısı ve çatırtısı azalıyor. Garip bir sessizlik var.

“Peki Ulciscor’a nasıl geri döneceğim?” Kelimelerimin peltekleşmeye başladığını hissediyorum ama Sedotia bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

“Kolay. Sizi fidye karşılığında serbest bırakırız. Ya da fidye karşılığında serbest bırakmaya *çalışırız* , ama siz Quintus ödeme yapmadan önce kahramanca kendinizi kurtarırsınız. Senato iyi bir hikâyeyi sever.” Tekrar etrafına bakındı. Gergin.

"Tabii ki diğer adamlarınız onu bugün öldürmezlerse."

"O kadar aptal değiller. İyileşecek."

Düşünüyormuş gibi yaparak kendime birkaç saniye süre veriyorum. "Cevap hayır."

“ *Hayır mı?* ” Sedotia'nın sesi tehlikeli. Yayı hafifçe yukarı doğru kıpırdıyor.

“Anguis’in benden ne istediğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum.” Akademide başarılı ol. Hiyerarşide, benden en iyi şekilde faydalanabilecekleri, seçtikleri güçlü bir pozisyona yüksel. Bir yere taviz vermek zorunda kalacağım. “İlgilenmiyorum. Zaten Ulciscor, Solivagus’a gitmeden önce beni eğitmeyi planlıyor.”

“Ulciscor, öğrenmek istediği şeyleri bulabilmek için yeterince uyum sağlamanı istiyor. *Biz* ise senin Domitor olmanı istiyoruz. İnan bana, aralarında fark var.” Sedotia'nın her cümlesinde bir hayal kırıklığı var. “Tanrıların mezarları. Ailenizi öldürdüler. Evinizi çaldılar. Bununla ilgili bir şey *yapmak* istemiyor musunuz?”

Fiziksel acıma rağmen, bu hatırlatma bir hançer gibi saplanıyor, suçlamayla daha da keskinleşiyor.

“Elbette istiyorum,” diyorum usulca. Acı bir şekilde. “Ama *mümkün değil* . Seçimimi üç yıl önce yaptım. Kaçtım.” Bunu ne gururla ne de utançla söylüyorum. Tamamen bir oyun değil, ama kendi planlarım olduğunu veya Anguis'leri etkisiz haydutlardan başka bir şey olarak görmediğimi de eklemiyorum. “Bu, normal bir hayata yaklaşan bir şey bulmak için en iyi şansım.”

Sedotia'nın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum. "Eğer göze aldığım riskleri bilseydin..." Sözü yarım kalıyor ve yayı tekrar gerip, tam bana doğrultuyor. "Önemli değil. Bu şansa sadece benim sayemde sahipsin ve bunun bir tür teklif olduğunu sanıyorsun. Öyleyse, seni taşımak zorunda kalmadan önce gidelim."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Parmaklarımın arasından sızan kanı hâlâ hissedebiliyorum. "Beni vurmaktan hiçbir şey kazanmazsın."

Sedotia oku hedef alarak nişan aldı. "Kendimi daha iyi hissedeceğim."

Elimi havada tutarak nefesimi veriyorum, sonra Ulciscor'a doğru yana doğru bir adım atıyorum. "Onu kucağıma alacağım. Sonra gemiye geri binip gideceğiz."

Transvect'in arka tarafından, ağaçların arasından zar zor duyulabilen uzaktan bir bağırış geliyor. Sedotia da duyuyor ve küfrediyor. "Bir hata yapıyorsunuz."

“Belki.” Bir adım daha atıyorum.

Sedotia gözlerini kapatır, omuzları düşerken yayını indirir. “Velet. Aptal. Nankör küçük...” diye mırıldanır, bunu duymam için yeterince yüksek sesle. Sonra, Ulciscor'a doğru aceleyle giderken daha da yüksek sesle, “Sana yeniden

düşünmen için bir ay süre veriyorum. Jovan Festivali sırasında Caten'de bir naumachia düzenleniyor. Orada ol."

Ulciscor'un kolunu boynuma doladım, onu kaldırmak için çabaladım. Yan tarafımda alevler yükseliyor ve yaralı omzum durmam için bağırıyordu. "Yoksa ne olacak?"

"Ya da herkes kim olduğunu öğrenir. Senato seni idam eder. Belki de şehit olursun. Belki de düşmanın bu kadar derine sızması siyasi kaosa, bizim de faydalanabileceğimiz yeni şüphelere yol açar." Sedotia'nın sesi umut dolu. "Seni buraya getirmek için yatırım yaptık. Hakkımızı bir şekilde alacağız."

Bağırışlar daha da şiddetleniyor. Ulciscor'u da yarı sürükleyerek Transvect'in ön tarafına doğru sendeliyorum. Ona inanıyorum. "Oraya nasıl gideceğim?" diye nefes nefese soruyorum.

"Bu benim sorunum değil." Transvect'in uzunluğuna şöyle bir göz attı, sonra bana doğru ilerledi. Yaklaşmasına karşı tereddütüm, onun eğilip Ulciscor'un uyluğundan oku çekip alması için yeterince uzun sürdü.

Yaradan kan fışkırmasını bekleyerek geri çekildim, ama garip bir şekilde çok az kan vardı. Belki de kendi kendine güç vermesiyle ilgili bir şeydir? Sedotia, taş bir ok ucu gibi görünen şeyden kıpkırmızı bir sıvı fırlattı, sonra döndü ve ormana doğru sinsice ilerledi.

"Bir ay sonra, Diago," diye seslenir ortadan kaybolurken.

Yanımdaki acıya lanetler savurarak, baygın adama yeme alışkanlıkları hakkında küfürler yağdırarak ve vücudumu kalın çamurda ilerlemeye zorlayarak çabalarımı ikiye katladım. Sadece artan endişe, ağrıyan, sersemletici yorgunluğumu bastırıyordu; bağırışlar o kadar yakına gelmişti ki, neredeyse kelimelerin kendilerini duyabiliyordum.

Sonunda ön kabine ulaştım, Transvect'in sivri burnundaki kapıyı açıp Ulciscor'u içeri sürükledim. Küçük, yüksekliği altı fitten biraz fazla ve uzunluğu bunun iki katından az. Kapıda tek, dar bir pencere var. Karşısında, mekanın odak noktası olduğu açıkça belli olan bir taş panelin karşısında bir bank duruyor.

Ulciscor'u koltuğa bırakıp paneli inceliyorum, ama artık hareket etmek bile zor ve son birkaç dakikadır beni rahatsız eden baş dönmesi daha da kötüleşiyor. Dört tane renk kodlu kol var. Üzerinde hiçbir yazı yok.

Müthiş.

Dışarıdan acil çağrılar geliyor, biri yerde cesetleri görüyor. Kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum ve sonra yorgunluğumun sisinden sıyrılıp kumanda paneline bakarak, düzenlemelerinin ardındaki mantığı anlamaya çalışıyorum. Üçü yukarıda, biri ise -gruptaki en sağdaki kırmızı kol- aşağıda. Sanırım bu acil durdurma düğmesi olabilir.

Omuz silkip kendi kendime kırmızı kolu çeviriyorum.

Korkutucu bir sarsıntı oldu ve sendeledim, soğuk taş duvara yaslandım. Dışarıdaki bağırışlar öfkeli ve panik dolu bir hal almıştı.

Transvekt yükselmeye başlar.

Tekrar sendeledim ve ayağa kalktım. Kendimden aşırı derecede memnun olmaktan, yerin kaydığını fark edip gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını anladığımda endişeye düştüm. Ama Transvect, tek bir kişinin buradan ne kadar hasar verebileceğine dair sınırlamalarla inşa edilmiş olmalıydı, değil mi?

Ellerimi diğer üç kolun üzerinde gezdiriyorum. Mavi, sarı, beyaz.

Mavi kolu çeviriyorum, çünkü kırmızı kolun yanında.

Sadece garip bir gıcırtısı duyuluyor ve acaba bir şey olmuş mu diye merak ediyorum. Sonra korkunç bir çarpma sesi beni tek pencereye doğru çekiyor; aşağıya şaşkınlıkla bakıyorum, sonra Transvect'in büyük bir kısmının ormanın içinde yuvarlanarak, çarparak ve parçalanarak ilerlediğini fark ediyorum.

“Doğru olan değil,” diye mırıldandım bulanık bir şekilde, kendimi uyarırcasına başımı sallayarak. Sonra Hiyerarşinin olduğunu hatırlayınca aydınlandım. “Yanlış olan da değil.” Kelimelerim peltek çıkıyordu. Umarım aşağıda kimseyi öldürmemişimdir. İzleyen herkese ne kadar garip görüneceğimi fark edince kendi kendime kıkırdadım. Zihnimin bir kısmı bana, yaşananların yarasına ve şokuna yenik düştüğümü, bizi ileriye taşımam gerektiğini söylüyordu.

İki kol kaldı. Sıradaki sarı olan.

Yükselmeyi bırakıp ileriye doğru hareket etmeye başlıyoruz.

Taş zemine yığılıyorum; oturacak başka yer yok. Ulciscor tek sandalyede uzanmış yatıyor. Hâlâ bilinci kapalı, hâlâ nefes alıyor. Ona dik dik bakıyorum.

"Bunun kıymetini bilsen iyi olur," diye mırıldandım uykulu bir şekilde.

Transvect hızlanıyor. Son kolu onu sınırlamak için mi kullanmalıyım yoksa onu fırlatmak bizi gökyüzünden mi düşürecek, emin değilim. Bunu çözmek için

çok yorgunum. Dalgın dalgın fark ediyorum, tuniğimin altından hala kan akıyor. Ulciscor'u buraya sürüklemek yaramı iyileştirmedi.

Belki de, diye mırıldanıyorum kendi kendime. Uyku yardımcı olur.

IX

Dalgaların yükselişi ve alçalışı , duvarlar tarafından bastırılmış ama belirgin ve çok, çok tanıdık. En puslu, en harika an için, yıllar öncesine dönüyorum ve Suus'tayım. Kendi odamda. Güvende.

Gerçeklik, çirkin ve keskin bir şekilde kendini yeniden gösteriyor.

Yatakta uzanıyorum. Yanımda donuk, zonklayan bir ağrı var. İnsanlar kısık sesle konuşuyor. Her şeyi anlamam, en son hatırladığımda Transvect'in kontrol kabininin zemininde, geri çekilen fırtınanın puslu havasında ilerlediğimizi hatırlamam birkaç nefesimi alıyor.

Zorlanarak gözlerim kapalı, hareketsiz kalıyorum. Seslere odaklanıyorum. Boğazımda rahatsız edici bir gıdıklanma var ama onu bastırıyorum.

"Başımız belaya girecek." Erkek. Fısıldadı. Endişeliden çok sinirliydi.

“Sıkılmaktan iyidir.” Bu sefer kadın sesiydi. Yumuşak ama neşeli bir şekilde yalvarırcasına. “Merak etmiyor musun? O Transvect, Tensia'dan taştan çok küle dönmüş halde çıktı. Çoğu parçası yoktu! Ve olanları bilen tek kişiler Quintus ve *o* .” Söyleme şeklinden bana işaret ediyordu. “Hadi ama. Bunu biraz daha incelikli bir şekilde halledebiliriz.”

“Elbette merak ediyorum. Sadece—”

Boğazımdaki ağırlık dayanılmaz hale geliyor ve olabildiğince hafifçe öksürüyorum, ancak konuşmanın kesilme şekli, artık bilincimin yerinde olduğunu anladıklarını gösteriyor. Uyanmış gibi yapıyorum—ki zaten aydınlatıcı bir şey de söylemediler—ve sonra göz kapağımı aralıyorum.

"Dolu mu?" diye hırıltılı bir sesle tavana doğru sordum.

“Uyandı.” Adamdan bir kıpırdanma, bir itiraz mırıltısı geldi. Sonra elime bir fincan tutuşturuldu ve benim yaşlarımda bir kızın yüzü göründü, bana

bakıyordu. Pürüzsüz, açık zeytin rengi teni ve parlak yeşil gözleri vardı. Düz kahverengi saçları yüzünün üzerine dökülüyordu ve saçlarının arasından bana güneş gibi gülümsüyordu. “Hoş geldin.”

Bardağı kavradım ve sonra bir dirseğimin üzerine yaslandım, vücudum bu hareketi yaptığıma hemen pişman oldu. Tedavi edildim, bandajlandım ve yıkandım ama her yerim, özellikle de yan tarafım hâlâ ağrıyor. Kazanın ve ardından gelen kavganın dehşeti artık içimde yankılanmadığı için, ne kadar kötü bir şekilde yaralandığımı anlamaya başlıyorum.

“Sen kimsin?” Soruyu sorduktan sonra minnetle suyu bir yudumda içtim ve etrafıma bakındım. Yatağımdan biraz uzakta, yine benim yaşlarımda bir çocuk duruyordu, suratı asıktı. Kalın, modaya uygun şekilde dağınık siyah saçları ve çıkık çenesiyle, yakışıklı bir Catenan gencinin tam bir örneğiydi. Zeki kahverengi gözleri beni merakla inceliyordu ama cevap vermedi.

Onun ötesinde, içinde bulunduğumuz oda uzun bir oda. Beş ayrı tek kişilik yataktan birinde yatıyorum. Diğerleri boş. Duvarlar kalın, kusursuz taştan yapılmış ve üzerinde çoğunlukla huzurlu manzaralar ve aralarına serpiştirilmiş çeşitli zevkli tablolar asılı. Resmedilen kişilerin hiçbirini tanımıyorum.

Ancak tek girişin karşısındaki daha kısa duvarda, taşa kazınmış devasa bir sembol yer alıyor: ortak bir hedefe doğru yukarı uzanan üç ayrı çizgi, bir piramit oluşturuyor. Altında ise "BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜYÜZ" yazısı bulunuyor.

Sorumlunun kim olduğunu unutanlar için, sanırım.

“Benim adım Emissa. Şu somurtkan olan da Indol. Kendini boğma sakın,” diye ekledi Emissa, yavaş yavaş boşalan bardağımdan sızan bir damlaya bakarak.

Arkasında Indol kaşlarını çatıyor. "Ben değilim..." Emissa'nın haklı olduğunu kanıtladığının farkına varmış gibi görünüyor ve başını sallayarak, içten ama pişmanlık dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

“Neredeyim?” Yaşları ve Transvect'in asıl varış noktası göz önüne alındığında, cevaptan zaten oldukça eminim. Yine de bilmek daha iyi.

“Catenan Akademisi. Daha doğrusu, Catenan Akademisi'nin revirine. Dün gece bir Transvect ile geldiniz. Yani, kısmen Transvect ile. *İyi pişmiş* kısmen Transvect ile.” Emissa, bunun açıklama gerektiren bir şey olduğundan hiç şüphe bırakmıyor.

Arkasından Indol özür dilercesine gözlerini devirdi. "Belki önce adını sorsak daha iyi olur?"

Her bir uzvumu test ettim ve hepsinin düzgün çalıştığını görünce rahatladım. "Vis." Yırtık ve kanlı tuniğimin yerini sade, iyi oturan beyaz bir tunik almıştı ama ayakkabım ya da pelerinim yoktu. "Benimle birlikte olan Quintus'a ne oldu?" Burada başımın belada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu; bir muhafızın izine rastlamadım ve bağlı da değildim, ama yine de kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Ulciscor'u ne kadar çabuk bulursam o kadar iyi.

“Praeceptorlardan bazılarıyla konuşuyor.” Emissa umursamaz bir hareketle, “O bir Quintus. İyi durumda.” dedi.

"Ve eminim ki yakında gelecektir," diye ekliyor Indol, bana hitaben ama açıkça Emissa'yı kastederek.

"Ne zamandır buradayım?"

“Gecenin yarısı geçti. Şafak söktü henüz.” Emissa beni dikkatlice inceliyor. Yoğun ve meraklı bakışlarla. “Sana ne oldu?”

"İnceliğin vücut bulmuş hali," diye mırıldandı Indol, arkasından, neredeyse fısıldayarak.

“Transvect'imize saldırı düzenlendi.” Bilincimi yeni kaybetmiş zihnimin izin verdiği ölçüde öfkeyle düşünüyorum. Ulciscor bayılmadan önce ne kadarını görmüştü? Ona ne söylemeliyim?

“Kim tarafından?”

"İsimleri alamadım. Yangın, çarpışma ve koşuşturma yüzünden," diye açıklıyorum.

“Bahane.” Emissa’nın dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı. “Yani Quintus seni kurtardı mı?”

"Buna benzer bir şey."

“Garip. Çünkü Belli—o bizim sınıfımızda—sen ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra onun ve Praeceptor Nequias'ın konuşmasını duydu ve *yemin eder* ki, sanki sen konuşuyormuşsun gibi geldi...”

Kapının açılma sesiyle sözü yarıda kesildi. Üçümüz de dönüp baktığımızda, endişeyle içeriye doğru eğilmiş, nefes nefese kalmış bir kız gördük. Beline kadar uzanan kıvırcık kızıl saçlarının altında teni solgundu.

"Biri geliyor," diye tısladı, aceleyle işaret ederek, gözleriyle varlığımı fark etti ama işareti diğer ikisine yöneltti.

“Çürüyen tanrılar. Söylemiştim size.” Indol kapıya doğru koştu.

Emissa bana hem eğlenmiş, hem paniklemiş, hem de özür dileyen bir yüz ifadesiyle baktı. "Geçmiş olsun. Ve sakıncası yoksa, eğer biri sorarsa..."

“Sen hiç burada değildin.”

Bir kez daha gülümsedi, sonra Indol'un peşinden kaçtı.

Onlar gittikten sonra yatağa uzanıyorum. Demek ki Ulciscor saldırıyı buradaki diğerleriyle zaten görüşmüş. Anguis'lerle karşılaştığını hatırlayacaktır—ama onların Anguis olduklarını mutlaka *bilmeyecektir* —ve muhtemelen uyanana kadar hiçbir şey hatırlamayacaktır. Muhtemelen Tensian vahşi toprakları ile burası arasında bir yerde, Transvect'te.

Bir adamı öldürdüğünü söylemekten kaçınmalıyım. Magnus Quintus için sonuçların, Birthright olsun ya da olmasın, mutlaka ağır olacağından emin değilim; ama bunu kesinlikle sadakatsizlik olarak görürdü.

Bir dakikadan kısa bir süre düşündükten sonra kapının tekrar açılmasıyla sözüm kesildi. İçeri giren tek adam beni görünce aydınlandı.

“Uyanıksın.” Yirmili yaşlarının ortalarında. Yakışıklı, kısa, dağınık kirli sarı saçlı ve düşünceli mavi gözlü. Omuzlarında doktor önlüğü var. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Duruma rağmen, onun içtenlikle endişeli tonuyla gerginliğim biraz hafifliyor. "İyiyim." Yanımda keskin bir ağrı hissederek kıpırdanmamla kendimi ele veriyorum. "Neredeyim?" Muhtemelen sadece sağlığımı kontrol etmek için burada, ama başka biriyle konuştuğumu ona söylememe gerek yok.

"Akademi. Güvendesiniz. Magnus Quintus Telimus'un da güvende olduğunu duydum," diye ekliyor pansumanımı kontrol ederken hızlı ve verimli bir şekilde. "Ama maalesef 'iyi' değilsiniz. Quintus sizi elinden geldiğince sardı, ancak merhemler ve dinlenmeyle bile o yaranın iyileşmesi bir iki hafta sürecek."

“Daha kötü de olabilirdi.” Dişlerimi sıkıyorum, o da sırayla her bir uzvumu kavrayıp bastırmaya, çekmeye, döndürmeye ve genel olarak sistematik bir şekilde yoklamaya başlıyor. Her dokunuş yeni bir morluk buluyor gibi. “Bu gerekli mi?”

“Bir şeyin kırık olup olmadığını kontrol etmem gerek.” Omuzuma doğru gelirken, omzumun direncini ve yüzümdeki acıyı fark ederek belirsiz bir hayal

kırıklığıyla başını salladı. “Burada ne oldu?”

“Transvect’ten atlarken darbe aldı.” Bana şaşkınlıkla bakıyor. “Daha havadayken,” diye açıklıyorum.

Doktor, şaşkınlığını belli edecek kadar kısa bir süre duraklıyor. "Ah. Pekala. Bu da işe yarar herhalde," diyor abartılı bir yumuşaklıkla. "Sanırım tıbbi tavsiye, bir dahaki sefere o yoldan *inmemek* yönünde olur."

İkimiz de gülümsüyoruz.

“Letens’ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra bir patlama oldu ve bizim bölümümüz yanıyordu. Üstelik her şey çökecek gibi görünüyordu. Ki öyle de oldu.” Onun nazik ama yine de hafif dokunuşları altında irkiliyorum. “Magnus Telimus düşüşün en büyük darbesini aldı.” Senato onayına ihtiyaç duyulduğu için ona henüz babam diye hitap etmeli miyim emin değilim, bu yüzden etmiyorum.

"Yan tarafındaki o kesik düşmeden kaynaklanmadı."

“Hayır. Saldırıya uğradık. Kılıç darbesi aldım.” Bunu inkar etmenin hiçbir yolu yok.

Doktor omzumu bırakıp başka bir şeye geçiyor. "Quintus orada olmasına rağmen mi?"

“Bayıldı. Nasıl olduğunu bilmiyorum.” Hala biraz sersemlemiş durumdayım, odaklanmakta zorlanıyorum. Sanırım konuşmayı bu konudan uzaklaştırmalıyım.

Bu sefer adamın değerlendirici bakışlarında bir saygı vardı. "Demek onlarla tek başına savaştın? Kaç kişiydiler?"

Kesinlikle tehlikeli bir bölge, ama susarsam garip görünür. “Magnus Telimus vurulduğunda üç kişi kalmıştı. O sırada hala saklanıyordum. Onları gafil avlamayı başardım ve sadece birinin silahı vardı. Doğrusu her şey biraz bulanık. Şanslıydım.” Sanırım Ulciscor'un görmüş olabileceği her şeyi bu özetliyor.

"Kulağa pek hoş bir iş değilmiş gibi geliyor."

"Oldu."

Doktor şefkatli bir ses tonuyla yaramın etrafındaki bandajı dikkatlice açmaya başladı. Yara, koyu yeşil bir merhemle kaplıydı ve dikişli kesikten hala koyu kırmızı bir sıvı sızıyordu, ama beklediğim kadar kötü değildi.

Sarışın adam, nemli bir bezle yarayı silip ardından merhem sürerken dalgın bir şekilde, "Sadece birinin silahlı olduğunu söylemiştiniz," diyor. "Quintus nasıl ok yarası aldı?"

Her biri .

“Ormanın başka bir yerinden geldi. Kimin vurduğunu hiç görmedim.” Cevapta hiç tereddüt etmeden, ne kadar kolay toparlandığımla gurur duyuyorum. “Ben de vurulmayı bekliyordum ama...” Omuz silkiyorum, ancak gövdemde yayılan acıyla bu hareketi hemen pişmanlıkla karşılıyorum.

"Garip." Neyse ki, en ufak bir şüphe izi bile yok. Daha çok dalgın bir gözlem gibi. "Okta olağandışı bir şey var mıydı?"

“Bilmiyorum. Magnus Telimus'u beklediğimden daha çok incitti. Ama belirli bir şey yok,” diye geçiştirdim. Zihnimi kaplayan pus tabakasına rağmen huzursuzluğumun giderek arttığını hissediyordum. Çok fazla soru vardı.

"Bacağının içinden çıkardığınızda bile mi?"

Dışarıdaki gürültü ve yükselen sesler sayesinde bir başka yalan uydurma girişiminden kurtuldum. Tartışma boğuk geliyordu ama Ulciscor'un buyurgan tonunu yine de tanıdım.

Kapı açılıyor ve başka bir adam başını içeri uzatıyor. Esmer ve ince yapılı, şeffaf camlı kalın çerçeveli gözlük takıyor. Yaralarımı tedavi eden adama sorgulayıcı bir bakış atarken gözlerinin etrafındaki koyu halkaları fark etmeden edemiyorum.

Doktor, sinirden çok kabullenmiş bir şekilde içini çekti. "İçeri al onu Marcus. Sonuçta o artık Vis'in babası."

Kapıdaki kafa kayboldu ve bir an sonra Ulciscor içeri girdi. Siyah pelerini yok olmuş, yerine senatör statüsünü gösteren tek bir mor şeritli, bembeyaz bir tunik ve toga gelmişti. Belli ki yıkanmıştı, ama bunun dışında dünkü haliyle aynı görünüyordu. Bacağında belirgin bir bandaj yoktu. Hatta bacağına dokunuyormuş gibi bile görünmüyordu.

Yanıma doğru yürürken, her zamankinden biraz daha koyu olan gözleri beni gözlerinden ayırmadı. Onda kasvetli bir sessizlik vardı. Yatağımın hemen önünde durdu, sonra doktora döndü.

“Selam sana, Veridius.”

X

“ULCISCOR.” Beyaz pelerinli adam ilerleyip Ulciscor'u sıkıca kucakladı. “Uzun zaman oldu.”

“Çok uzun sürdü.” Ulciscor’un düşünceli hali, Veridius’un sırtına birkaç kez vurduktan sonra birden dağılıyor ve başını kapıya doğru çeviriyor. “Muhafız biraz fazla ileri gitti.”

“Özür dilerim. Asistanım. Son zamanlarda biraz güvenlik odaklı çalışıyor. Vis'le ya da sizinle alakası yok.” Neşesi yerini daha özür dileyen bir tona bırakıyor. “Uzun bir hikaye.”

Konuşmayı izliyorum. Gerçekten kafam karışık. *Veridius* . Casusluk yapmam gereken adam. Buradaki yetkili kişi.

“İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” diye soruyorum, cevabı çok açık olan bir soru, çoğunlukla şaşkınlığımı gizlemek için. Az önce açıkladığım şeyi zihnimde tekrar tekrar düşünürken, korkmuş görünmek yerine meraklı görünmeye çalışıyorum. Dikkatli *davranıyordum* . Ama olabileceğim kadar dikkatli değildim.

“Evet, öyle. Veridius aslında Akademi’nin başkanı,” diyor Ulciscor, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. Sanki olağanüstü bir gerçeği açıklıyormuş gibi davranıyor.

“Ne?” diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde Veridius'a bakarak. “Çok özür dilerim, Principalis. Sizin...” Pelerinini işaret ederek, gergin ve pişman bir yarım kahkaha atıyorum.

Veridius içtenlikle kıkırdadı. "Özür dilemenize gerek yok, Vis. Kendimi tanıtmalıydım ama biliyorum ki, potansiyel öğrenciler için varlığım bazen rahatlıktan çok strese neden olabiliyor. Bu koşullar altında, sadece yaralanmanıza

odaklanmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Ben de bu konuda *eğitimliyim* ," diye beni temin etti. "Ulnius genellikle buradaki revirin başında, ama gerektiğinde ben devreye giriyorum. Başka birine bakarken size göz kulak olmamı istedi."

"Bu mantıklı. Teşekkür ederim." Zihnim hâlâ hızla çalışıyor. Veridius her şeyi o kadar akıcı, sevecen, sıcak ve zahmetsizce söylüyor ki. Cana yakın bir çekicilik yayıyor. Yine de konuşmamızı tekrar gözden geçirirken, bilgi edinmeye çalıştığından hiç şüphem yok.

Hem de çok iyi yapıyorum. Bir dakika daha geçseydi, kendimi çok derin bir çıkmazın içine sokabilirdim.

Ulciscor tereddüt etti, sonra bana baktı. "Başvuru yapacağınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Zihnim bomboş, sonra farkına varınca içimden lanet ediyorum. "Hayır." Bir hata daha. Dengemi kaybettim.

"Letens'ten manifestoyu kopyalattık. Sizin onu evlat edindiğinizi görünce öyle varsaydım," diye açıklıyor Veridius, Ulciscor'a. Sırtıma hafifçe vuruyor. "Ulciscor'un öyle herkesi seçmeyeceğini biliyorum—ailesinin burada sahip olduğu tüm geçmişi göz önünde bulundurursak. Başvuru her zaman sadece bir formaliteydi ve kabul etmekten memnuniyet duyuyorum. O saldırıdan sonraki cesaretinize bakılırsa, nasıl başa çıkacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim, Müdür Bey." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ulciscor'un doldurması gereken bazı evraklar olacak, bu yüzden eğer kendinizi iyi hissediyorsanız, o sırada tesisleri gezmek isteyebilirsiniz—"

"Keşke kalabilseydik Veridius, ama Caten'e gitmemiz gerekiyor," diye araya giriyor Ulciscor. "Quartus Redivius ve diğerleri olanları çoktan duymuşlardır ve... şey. Tahmin edebilirsin. Onu kabul ettiğin için teşekkür ederim. Formları en kısa sürede göndereceğim." Hızlı konuşuyor, sanki bir an önce yola koyulmamız gerekiyormuş gibi davranıyor. "Seyahat edebilir mi?"

Veridius o kadar kısa bir süre tereddüt etti ki, bunun hayal gücümden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olamadım. "İyileşecek." Bana döndü. "Sadece olabildiğince çok dinlendiğinizden ve önümüzdeki bir hafta kadar düzenli olarak bir doktora görünerek pansumanlarınızı değiştirdiğinizden emin

olun." Aynı nazik, gerçekten endişeli tavır. Eğer bir oyunsa, neredeyse mükemmel.

“Yapacağım.”

Veridius daha fazla bir şey söyleyemeden Ulciscor öne çıktı. "Öyleyse gitmeliyiz."

“Kapıda buna ihtiyacın olacak.” Veridius, Ulciscor'a temel parçasından çok da büyük olmayan ince, üçgen bir taş karo uzatır.

Ulciscor bunu kabul eder ve iki adam tekrar kucaklaşır, sanki eski dostlarmış gibi görünürler. "Kısa da olsa seni görmek güzeldi."

“Vis buraya geliyorsa, yollarımızın yakında tekrar kesişeceğinden hiç şüphem yok.”

“Umarım öyledir.” Ulciscor bunu nazikçe söyledi ve çıkışa yöneldi. Ben de Veridius'a veda edip Magnus Quintus'un peşinden gittim.

"İntikam alacağım."

Kapının hemen önünde duruyoruz ve Ulciscor dönüyor. Tamamen kayıtsız gibi ama yemin ederim gözlerinin rengi biraz daha koyulaşıyor.

"Buraya ilk defa mı geliyorsunuz?"

“Evet.” Sessizlik. Gözlerindeki o karanlık hayal ürünü değil. Pencereden uzaktayız, bu yüzden Veridius'un loş ışıkta onu görebileceğini sanmıyorum.

“Anıtı, avlunun hemen batısında, gün batımına bakan tarafta bulunuyor.” Veridius’un gülümsemesi kaybolmuş, yerini duygusuz bir hüzün almıştı. “Eğer ilgileniyorsanız.”

Ulciscor gözlerini dikmiş bakıyor ve bir anlığına maskesinin düşecekmiş gibi görünüyor. Boğazı düğümleniyor. Nefesi kesiliyor. Sert bir şekilde başını sallıyor, sonra hızla dönüp uzaklaşıyor.

Ama önce gözlerinin tamamen karanlığa büründüğünü görmeliyim.

⁂ ⁂ ⁂

Ayak seslerimiz, boş koridorun yontulmuş granit duvarlarında yankılanıyor . Sabah ışığı, yüksek kemerlerden taşların üzerine süzülüyor. Yürüdüğümüz koridor bir uçurumun yamacına oyulmuş; kuzeyde geniş, ormanlık bir ada ve her yerde yükselen sular manzarası var.

İkinci manzarayı görünce tökezledim, yürek burkuldum. Dalgaların tepeleri parıldıyordu. Işıltı saçıyorlardı. Tuz kokusunu alabiliyordum. Kıyıdan belki bir mil uzakta, mavi sulardan fırlayan bir dizi devasa beyaz taş monolit manzarayı bozuyordu. Ama bunun dışında, aşağıda her yer aydınlık, temiz renkler ve açık ufuklarla doluydu.

Neredeyse iki yıldır denizi görmedim.

“Gittikten sonra konuşuruz.” Ulciscor’un gözleri tekrar berraklaşmış, düşünceli koyu kahverengi haline dönmüştü. Sanki o bastırılmış, kısık ateşte yanan öfke hiç olmamış gibiydi.

Birkaç dönüşten sonra sarmal merdivenleri tırmanıp devasa bir salona çıkıyoruz; görkemli mermer sütunlar yukarıda kavisli bir çatıyı destekliyor. Bir taraftaki yerden tavana uzanan kemerler, uçurumun en tepesinde olduğumuzu gösteriyor. Karşıdaki birkaç kapı ayrı odalara açılıyor ve hemen dışarıda küçük gruplar halinde toplanmış birkaç öğrenci dolaşıyor ve sohbet ediyor.

Ulciscor duraksamadan ana girişe doğru ilerliyor. Geçerken birkaç bakış üzerimize geliyor, özellikle de sert yürüyüşümle bana. Arkamızda fısıltılı, meraklı mırıltılar bırakıyor.

"Yani burası Akademi mi?" diye soruyorum çoğunlukla, üzerimdeki bakışların baskısından dikkatimi dağıtmak için.

“Burası Curia Doctrina. Ana toplantı salonu.” Binadan çıkıyoruz ve Ulciscor arkamızdaki, az önce geçtiğimiz geniş kemerli geçide doğru işaret ediyor.

Arkamı döndüğümde, üzerinde son derece detaylı işlenmiş kabartmalar görüyorum. Etrius'un ünlü kanatlı kılıcı; Orun Tel kalesinin ele geçirilmesi; ilk Triumvirliğin kurulması. Catenan tarihinden hemen tanınabilir diğer ihtişamlar.

Bir an duraksadıktan sonra, resimlerin birbirine akıp gittiğini, olağanüstü bir sanat eseri gibi birleşerek şu kelimeleri oluşturduğunu fark ediyorum: *BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜ.*

“ *Mawraur, bacpidyn* ,” diye mırıldanıyorum kendi kendime, aslında pek düşünmeden.

Ulciscor beni değerlendirircesine süzdü. "Cymrian mı?"

Dilin varlığını tanımasına şaşırarak başımı salladım: Bu dil sadece nadir değil, aynı zamanda Hiyerarşi tarafından resmen ölü kabul ediliyor. Benim bu dili bilmemin tek sebebi, annemin babasının buzlu Cymrian çöllerinden olması ve

ülkenin Suus'un ölümünden yirmi yıldan fazla bir süre önce yıkılmasına rağmen, annemin bana bu dilde eğitim verilmesi konusunda ısrar etmesiydi. Bu iş için seçtiği adam, Cullen, genç bir prense ana dilinin sunabileceği en küfürlü ifadeleri öğretmekten zevk alırdı. Elbette ben hiçbir zaman isteksiz bir öğrenci olmadım.

"Bu ne anlama geliyor?"

Öksürüyorum. "Şey, eee... savurganlığı diğer eksiklikleri telafi etmek için kullanmakla ilgili bir şey işte."

“Ah.” Ulciscor kabartmaya bakıyor. “Evet. *Mawraur, bacpidyn* ,” diye itiraf ediyor alaycı bir gülümsemeyle.

Doktrin Merkezi'nin önünde daha fazla öğrenci var, ancak geniş beyaz merdivenlerden inerken bizi fark edenlerin sayısı daha az. Uzunluğu ve genişliği üç yüz metreyi rahatlıkla aşan devasa bir açık meydana giriyoruz. Her kenarında binalar yükseliyor—tapınaklar, bir eğitim spor salonu, bir kütüphane, hatta bir hamam kompleksi gibi görünen yapılar—ve neredeyse hepsinden insanlar girip çıkıyor. Güneş ufukta zar zor yükselmiş olmasına rağmen, alan hareketlilikle dolu.

“Hım.” Ulciscor başını yana eğdi. “ *Vek* kullandığınızı duydum. Bir Aquirian laneti mi?”

“Doğru.” Suus ve Aquiria halkları çoğunlukla aynı dili konuşuyordu; lehçeler farklıydı, ancak bu farkı yalnızca anadili konuşanlar anlayabilirdi.

“Peki ya *guiro thanat* ?”

Kaşlarım çatıldı. Bunu bir ara onun önünde söylemiş olmalıyım. "Sytrecialı. Bu daha çok bir hakaret. Kabaca çevirisi, 'yokluğuyla bir odayı aydınlatabilen ya da cesediyle göz kamaştırabilen' biri demek." Hafifçe gülümsedim. Bu deyimi hep sevmişimdir.

“Bütün bunlar iki kelimeyle mi?”

"Öyle görünüyor."

"Biraz Sytreci ve Cymriaca çalıştım ve bu ifadelerin hiçbirini daha önce duymadım."

“Sanırım yeterince çalışmadın.” Onun delici bakışlarını savuşturuyorum. “Aquiria’da bir Cymrian öğretmenim vardı. Bana biraz Vetusca da öğretti—her zaman dillere yatkınlığım olduğunu söylerdi. Ve Sytrecian dilini de beni Tensia’ya götüren geminin mürettebatından öğrendim...”

Sözlerim yarım kalıyor. Bilinçli ve dikkatlice, gerçek aileme dair anıların zihnimi doldurmasına izin veriyorum. Acının içeri girmesine, sadece kısa bir süreliğine de olsa, izin veriyorum.

Ulciscor beni izliyor, sonra başını sallıyor ve konuyu kapatıyor. Bizi meydanın parlak beyazlığından uzaklaştırıp, dar, bahçelerle çevrili bir yola, sola doğru yönlendiriyor. Okyanustan soğuk bir esinti geliyor. Tuzlu havayı ve acı dolu bir nostaljiyi içime çekiyorum.

"Pekala." Ulciscor arkamıza baktı. "Uyandığınızı duyar duymaz geldim. Veridius sizden ne kadar bilgi aldı?" Konuşmamızın güvenli olduğunu düşünse bile, ses tonunda hâlâ bir huzursuzluk vardı.

Bilincimi geri kazandıktan sonra olanları, söylediklerimi olabildiğince doğru bir şekilde aktarıyorum. Ulciscor, binaların çemberinden çıkıp uçurumun tepesini takip eden bir patika boyunca ilerlerken dikkatle dinliyor; kısa bir taş duvar, manzarayı engellemeden güvenlik sağlıyor. Görünüşe göre Akademi'nin tamamı bu yüksek platoya inşa edilmiş.

Konuşurken gözlerim uzaktaki manzaraya kayıyor. Buradan görebildiğim kadarıyla ada çok büyük. Yemyeşil ormanlarla kaplı; büyük bir kısmı da dağlık, dik uçurumlar uzakta alçak bulut kümelerinin içinde kayboluyor. Aralarında derin vadiler oluşuyor. Sanırım içlerinden birinde, yaprakların arasından kıvrımlı bir nehrin parıltısını görebiliyorum.

Batıda deniz çalkalanıyor, beyaz uçlu dalgalar adanın kumsalsız kıyı şeridinin tamamını oluşturuyor gibi görünen kayalıklara çarpıyor. İlk duygusal tepkimin ötesinde, buranın Suus'un altın rengi güzelliğinden eser olmadığını şimdi görebiliyorum. Burası sade. Kasvetli. Dalgalar kıyıya vurmak yerine çarpıyor; gökyüzü gri; hava, kuzeydeki topraklarda neredeyse hiç olmadığı kadar tene sertçe değiyor.

"O zaman saldırıya odaklanmıştı. Özellikle sana değil." Açıklamamı bitirdiğimde Ulciscor rahatladı. "Muhtemelen nasıl yaralandığımı anlamak istiyordu. Üstelik çok az kişinin bizim gittiğimizi bilmesi gereken bir rotada Transvect'in büyük bir kısmını nasıl kaybettiğimi de."

Taş duvarın çok daha yüksek bir bölümüne yaklaşıyoruz; bu kısım yirmi fit uzunluğunda granit levhalardan yapılmış ve tepesi sivri uçlu, içeri girilmemesi için açık bir uyarı. Ya da çıkış, sanırım. Uçurumun kenarından kıvrılarak adanın

vahşi doğasından Akademi'yi ayırıyor. "Nasıl bayıldığınızla kesinlikle ilgileniyordu."

“Orada yalnız değil.” Ulciscor eğilerek bacağının arkasını ovuşturdu. “Ne *oldu* peki? Transvect ile çarpıştıklarını iddia eden adamları hatırlıyorum. Ve sonra... hiçbir şey olmadı.”

Dudaklarımı yalıyorum, Anguis savaş uçağının patlayan kafası silinmez bir görüntü olarak aklımda kalmış.

“Ormanda yaylı okla saklanan bir kadın vardı—seni vurdu ve sanki kafana isabet etmiş gibi yere yığıldın. Sen bayıldıktan sonra çıktı, bacağındaki oku çıkardı, adamlara bir şeyler söyledi ve gitti. Ondan sonra, Veridius'a anlattığım gibiydi. Seni öldürecek gibi görünüyorlardı, ben de şansımı denedim.” Rahatsızca omuz silkiyorum. “Onları gafil avladım ve sanırım sadece Octavii'lerdi. Tiyatroya kıyasla zor değildi.”

İleride, duvarda, yaklaşık otuz fit uzunluğunda ve bunun yarısı kadar genişliğinde, taştan dışarı doğru çıkıntı yapan kemerli, üzeri örtülü bir geçit görüyorum. Sonunda, görevliler tarafından korunan ve kapalı olan yüksek çift kanatlı kapılar var. Sanırım burası Akademi'nin girişi.

Ulciscor bana bakıyor. "Neden tüm bunları Veridius'a anlatmıyorsun?"

“O okun özel bir yanı olduğunu varsayıyorum. Bir Quintus'un böyle yere düştüğünü hiç duymadım—belki duymuşsunuzdur, ama her iki durumda da, bunu herkese anlatmamı isteyeceğiniz türden bir şey gibi görünmedi.”

Pek bir sanat eseri sayılmaz ama cevabı bulmak için ne kadar az zamanım olduğunu düşünürsek, fena değil. Ulciscor onaylayarak başını salladı. "Sessizce etrafta soruşturmam gerekecek. Böyle bir silah hakkında bir şeyler duymak birçok insanı tedirgin edecek. Emin misin kim olduklarına dair herhangi bir ipucu vermediler?"

"Hiçbiri."

Ulciscor daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ancak kapıya vardığımızda sessiz kalıyor.

Kubbeli geçidin iki yanında, ayak bileğine kadar uzanan tunikler ve keskin Catenan kırmızısı renkte stolalar giymiş kadınlar muhafızlar duruyor. Kısa kesilmiş siyah saçlı yaşlı olanı, oldukça nazik bir şekilde de olsa, yolumuzu kesmek için kenara çekiliyor.

“İsimler?”

"Magnus Quintus Ulciscor Telimus. Ve Vis Telimus." Ulciscor, Veridius'tan aldığı taşı ona verir.

Güneşten bronzlaşmış kadın, üçgen taşı duvardaki ince bir yuvaya yerleştiriyor. Granit kapılar gıcırtıyla yana doğru açılıyor, ses koridorda yankılanarak diğer uçtan gelen benzer bir gürültüyle birleşiyor; orada, aynı kapıların ormana doğru açıldığı ve ince bir gün ışığı aralığının büyüdüğünü görebiliyorum.

Diğer muhafıza işaret eder ve o da balmumundan bir tablete not düşer. "Çok iyi, Magnus Quintus. Bir Transvect'in yolda olduğu haberini aldık. Yakında burada olmalı." Taş karoyu geri vermez.

Kısa tünele giriyoruz. İçeri girerken omuzlarımı silkip atıyorum; bu mekânda farklı bir şey var. Anlaşılmaz bir baskı. Adımlarımı hızlandırıyorum.

"Kafese kapatacağız," diye açıklıyor Ulciscor, rahatsızlığımı fark ederek. Sözleri taşa çarparak yankılanıyor.

"Hangisi?"

“Akademiye hiçbir şeyin nüfuz etmemesini sağlamanın bir yolu. Kapılar kapalıyken, geçit tamamen İrade ile çevreleniyor—mükemmel bir mühür. Herhangi bir nesneyle olan dış İrade bağlantılarını kesiyor. Hissettiğiniz şey, etrafınızda başka birinin İradesi.” Muhafızların duymaması için sesini alçaltarak, çevredeki granite kızgın bir bakış attı. “Aşırı. Yapımı ve bakımı inanılmaz derecede pahalı.”

Tüylerimden ürperen ürpertiyi yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. Çok geçmeden tekrar dışarı çıkıyoruz ve nefesimi verip çıkışın tadını çıkarıyorum. Arkamızda, Akademi'nin kapıları gürültüyle kapanıyor, mühürlenmelerinin yankısında bir kalıcılık var.

Hemen karşımızda sık bir orman var, tek patika ise doğrudan önümüzde şiddetli bir şekilde aşağı doğru eğimli. Bunun dışında, ormanın giderek büyüyen kısmı her iki tarafta duvarlar ve üstte kalın bir çatı oluşturarak, başka bir tünele indiğimiz hissini yaratıyor.

Ulciscor, biraz gereksiz bir şekilde, "Transvect bu tarafta," diyor.

Cevap veremeden, uyandığımdan beri birkaç kez hissettiğim bir baş dönmesi dalgası daha beni vurdu ve sendeledim. Ulciscor bunu fark etti. Koluma elini

koyarak beni dengeledi ve sonra durup eğilerek gözlerimin içine baktı.

“Veridius sana bir şey verdi mi? İlaç?”

“Tam da yarama sürülen merhem gibi.”

"Çok riskli; kendi doktorumuzun yakında bakacağını biliyor. Başka bir şey var mı? Yiyecek veya içecek bir şey?"

“Hayır.” Ne demek istediğini anladım. “Elbette bunu yapmazdı.”

“Çok güçlü bir şey değil. Kanıtlanabilir bir şey de değil. Ama bir tutam kara kök, belki biraz öğütülmüş kurt otu, dengenizi bozmaya yeter. Farkına bile varmadan, konuşmada hatalar yapmanıza neden olur.”

Huzursuzca geriye dönüp düşünüyorum. "Bir bardak suyum vardı. Sanırım yatağımın yanında bırakılmıştı. Ama o zaman öğrenciler oradaydı, Veridius değil."

"Öğrencilerden hiç bahsetmediniz."

Doğrusunu söylemek gerekirse, onları unutmuştum. “Üç kişilerdi. Transvect'e ne olduğunu öğrenmek için gizlice içeri girdiler, ama ben onlara hiçbir şey söylemedim. Sanırım sadece canları sıkılmıştı. Zaten neredeyse hiç konuşma fırsatımız olmadı.”

Ulciscor onun kolunu çekiştirdi. "İsimleri hatırlıyor musun?"

Beynimi zorluyorum. "Emissa, Indol ve Belli."

“Hım. Indol, Quiscil’in oğlu olmalı. Magnus Dimidius Quiscil. Askeri bir aileden geliyor,” diye açıklıyor Ulciscor benim için. “Sana bir şey yaptığını sanmıyorum. Diğer iki isim de tanıdık; sanırım onlar da askeri ailelerden geliyorlar. Suyu sana kim verdi?”

"Gönderilmiş."

“Onu araştıracağım.” Yüz ifademi görüyor. “Veridius, Okul Müdürü Vis. Öğrenciler üzerinde büyük bir etkisi olacak.” Tekrar ayaklarımın üzerinde dengede olduğumdan emin olduktan sonra elini bırakıyor. “Tanıştığın kişilerin bir şey yaptığını söylemiyorum; bu muhtemelen sadece vücudunun uyum sağlamaya çalışması. Önemli olan, bunu göz ardı edemezsin. Onları bu açıdan düşünmelisin. Tanıştığın herkesi.”

"Dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var." Ulciscor'un böyle bir ihtimali düşünmüş olması bile rahatsız edici.

İri yarı adam önündeki dik yokuşu görünce kaşlarını çattı. "Bunu başarabilecek misin?"

"Beni kucağınızda taşımanız daha kolay olurdu."

Ulciscor tereddüt etti, sonra homurdandı. "Hadi ama. Bu Transvect'i kaçırırsak, bir sonrakini planlamamız saatler sürecek."

Ulciscor'un endişesiyle alay etmeme rağmen, aşağı doğru inerken yan tarafım ağrıyor. Çevredeki çalılıklar yeşil ve sık, dikenli çalılar ve mevsim dışı yabani meyveler budanmış. Yol boyunca karanlığa doğru birkaç patika daha ayrılıyor. Nereye çıktıklarını merak etmek yerine, adımlarımı atmaya çok odaklanmış durumdayım.

Çok geçmeden zemin düzleşiyor ve bir uçurumun kenarından çıkıntı yapan tamamen boş bir platforma çıkıyoruz. Ağaçlarla çevrili olmayan üç tarafta elli metrelik bir uçurumun göründüğü, geldiğimiz yoldan başka bir iniş yolu yok.

Magnus Quintus'un yanındaki, iki yüz metre uzunluğundaki taşlık alanın kenarındaki banklardan birine oturuyorum. Son bir dakikayı aşağı inerek geçirmemize rağmen, buradan adanın neredeyse tamamını görebiliyoruz; en az yirmi mil genişliğinde, belki de bunun iki katı uzunluğunda olmalı. Bazı kısımlar hala görünmüyor, ancak bir giriş noktası gibi görünen bir yer göremiyorum. Bana Suus'un güneydoğu kıyılarını hatırlatıyor: plaj yok, adaya doğru uzanan yumuşak yamaçlar yok. Sadece uçurumlar ve kayalıklar.

“Din bunu böyle yaptı.” Ulciscor bakışlarımı takip ediyor ve düşüncelerimi okuyordu. “Başlangıçta büyük ölçüde ulaşılamaz bir yerdi, ancak üç yıl önce kalan plajları da kaldırdılar. Deniz duvarını da aktif hale getirdiler.”

“Deniz duvarı mı?”

“Curia Doctrina’daki o demirleme noktaları grubunu gördünüz mü? Adanın etrafını saran bir güvenlik önleminin parçası. Sadece Transvect’lerin geçmesine izin veriyor ve sadece belirli bir erişim noktasından.” Başını sallıyor. “Sanıyoruz ki bu, Felaket öncesi döneme ait. Bir şekilde Veridius tarafından uyarlanmış. Ama Din, ayrıntıları bize açıklamakla pek ilgilenmiyor.”

"Çürüyen tanrılar." Bunun gerçekleşmesi için ne kadar irade gerekeceğini hayal bile edemiyorum. Ya da *nasıl* gerçekleşeceğini. "Sadece Akademi için mi?"

“Öyle diyorlar.” Ulciscor ufka doğru bakıyor.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Kuş cıvıltıları bize doğru geliyor. Uzakta, dalgaların kayalıklara çarpma sesi duyuluyor.

“Küçük kardeşim orada öldü.”

Ulciscor kelimeleri o kadar alçak sesle söylüyor ki, doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Gözlerimi manzaraya dikiyorum, sonra ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

Solivagus'un derin ormanlarından yüzünü çevirmiyor. “Adı Caeror'du. Veridius ile aynı sınıftaydı. Onların sakladığı her neyse onu örtbas etmek için öldürüldüğünü düşünüyoruz.” Tehlikeli bir nefes alıyor, sonra nihayet bakışlarımla karşılaşıyor. Üzgün ve ciddi. İfadesi daha fazla soru sormaya izin vermiyor. “Burası kötü bir yer, Vis. Tehlikeli. Hala geri dönebilirsin, ama bu son şansın. Bu fırsat buna değer mi? Hayatına değer mi?”

Öne doğru eğilip girintili çıkıntılı adaya tekrar bakarken onu inceliyorum. Koyu tenli başını hafif bir ter tabakası kaplıyor, güneşte parıldıyor. Adamla ilgili birkaç şey daha yerine oturuyor.

"Bunu senin ağzından duymam gerekiyor," diye ekliyor sessizce.

Ya bu, ya da en iyi ihtimalle sonsuza dek koşmak. "Evet. Buna değer."

Uzaklara bakmaya devam ederken, hafifçe hüzünlü bir gülümseme takındı. “Genç erkeklerin öleceklerini bildiklerini, ama buna sadece yaşlıların inandığını söylerler. Nedense, bunun senin için geçerli olduğunu düşünmüyorum Vis. Umarım değildir.” İçini çekti. “Pekala. Buradayken incelemen gereken iki yer var, yıllarca süren araştırmalarımızdan önemli olduğuna inandığımız yerler. İlki, Akademi'nin yaklaşık bir mil doğusunda. Religion'ın aktif olarak üzerinde çalıştığı harabeler, ama bundan daha fazlasını bilmiyoruz.”

"Neden şimdi gidip bakamıyoruz?"

“Burada yalnız olduğumuz için bizi izlemediklerini sakın düşünmeyin. Ayrıca, aktif olarak korunmuyorsa alarmlar çalacaktır. *Ve* tam yerini bilmiyorum.”

Üzerimizde gözler olduğu düşüncesiyle ensemde bir ürperti hissettim ve başımı salladım.

Ulciscor hafifçe kuzeye ve biraz batıya doğru işaret etti. "Şuradaki büyük doğal kemeri görüyor musun? Uçurumun kenarından aşağı doğru uzanıyor."

Adanın en azından yarısını geçtikten sonra neyden bahsettiğini anlıyorum.

“Dağın diğer tarafında, yaklaşık bir mil ileride önemli kalıntılar var. Bu ikinci yerleşim yeri. Son üç Iudicia döneminde, Solivagus'un o bölümünün tamamına giriş yasaklandı. Din orada bir şeyleri saklıyor.”

Kayalık çıkıntı kilometrelerce uzakta, geçilmesi neredeyse imkansız görünen bir arazinin ötesinde. Vahşi doğada hayatta kalabilecek yeteneğe sahibim—gerekli eğitimi aldım ve Suus ormanlarında bolca deneyimim var—ama oraya gidip gelmek en az birkaç gün sürer. "Gerçekten bu yerlere gitmemi mi istiyorsunuz?"

"Başka bir şekilde araştırma yapabileceğinizi düşünmediğiniz sürece."

Akademide daha önce gördüklerimi düşünüyorum. Ulciscor'un daha önce anlattığı güvenlik önlemlerini. "Peki, nasıl?"

Ulciscor omuz silkerek, "Vis, buraya problem çözme yeteneğin yüzünden geldin," dedi.

Aşağıda uzanan ağaç tepeleri denizi, adanın üzerinden geçen rüzgar esintileriyle dalgalanıyor; kemerle aramızda dalgalanan yeşil bir okyanus gibi.

"Elimden geleni yapacağım," diyorum sonunda.

Ulciscor bu açıklamayı tam da beklediği cevapmış gibi kabul ediyor. Belki de öyleydi.

Aramızda yeniden sessizlik çöker; önce rahatlatıcıdır, ama sonra Ulciscor'dan gelen bir beklenti duygusuyla ağırlaşır. Konuşmamı bekliyor. Onunla başka bir konuya değinmemi bekliyor.

Geniş ormanlık alana doğru bakıyorum. Kardeşi hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum; bu açıklama çok acı vericiydi, konuşmayı başka bir konuya taşıma çabası açıkça hissediliyordu. Bu konuda endişelerim var—Ulciscor'un çıkarı ilk başta göründüğünden çok daha kişisel—ama bunları dile getirmenin zamanı değil.

Bizi tehdit eden tek bir şey daha var aslında.

"Onu öldürdün." Bunu sessizce söylüyorum, ama etrafımızda sadece doğanın sesleri var. Ulciscor'un duyabileceğinden hiç şüphem yok.

Ulciscor'un manzaraya dikilmiş düşünceli bakışları birkaç saniye boyunca hiç değişmedi. Sonra iç çekti. Yaptığı şeyden pişmanlık duyuyordu, ama benim görebildiğim kadarıyla vicdan azabı yoktu. "Yaptım."

“Peki ya Birthright?”

Sonunda bana baktı. Merakla. "Sence yanlış bir şey mi yaptım?"

Dürüst olma dürtüsüne direniyorum. Ona, Doğuş Hakkı'nın hiçbir ahlaki sebep olmadan, Hiyerarşinin gücünü en üst düzeye çıkarmak için bir araç olarak var olduğunu, yalnızca onların işine geldiği zamanlarda uygulanacağını söyleme dürtüsüne. Düşerken babamın kanlı bedenini, kız kardeşimin hayalet gibi saçlarını suda gördüğümde kalbim bir an duruyor. Eski öfke yeniden canlanıyor.

"Sanırım kanunu tam olarak çiğnememiş oldunuz." Bu, tam olarak bir cevap olmasa da duymak istediği şey. "Yıkıma niyetli bir adamı öldürmenin, yaşam için net bir kazanç olduğunu savunabilirsiniz. Onu yaşatmanın daha fazla ölüme yol açabileceğini söyleyebilirsiniz." İşte bu yasal boşluk. Bunu düşünmek bile ciğerlerimi sıkıştırıyor.

"Yapabilirim. Yapardım." Onun için bu kadar basit. "Bu bir sorun mu?"

"Öyle olsaydı, Veridius'a söylerdim."

Ulciscor duraklıyor, sonra onaylarcasına homurdanıyor. Anlatmak istediğimi belirttim. Konuyu daha fazla kurcalamıyorum, ama başkaları bilse bile göz ardı edileceğine bir an bile inanmıyorum.

Ve onun insanları öldürmesine razı değilim.

Yine sessizlik çöküyor ve ben içten içe öfkeleniyorum, ama bunu belli etmemeye özen gösteriyorum. Doğuştan gelen hak. Her insan hayatının korunması. Hiyerarşinin tek ikiyüzlülüğü değil, ama en büyüklerinden biri. Ve Ulciscor bunu tıpkı hemşerileri gibi kayıtsızca karşılıyor.

Sedotia'yı dinlemeli miydim acaba diye tekrar düşünüyorum. Bu işin üstesinden gelemeyeceğim bir noktaya mı geldim acaba?

Artık çok geç.

Uzaktaki kemerin kayalık kıvrımlarını inceliyorum ve Transvect'in beni Deditia'nın kalbine götürmesini bekliyorum.

XI

Güney Afrikalı bir çocukken, Caten hakkında binlerce farklı hikaye duydum . Deditia'nın büyük liman başkenti. Yenilik, sanat ve güzelliğin parlayan kalesi. Dünyanın atan kalbi.

Onu ilk kez göreceğim için hâlâ hazırlıksızım.

Quus Denizi'nde neredeyse iki saattir yolculuk yapıyoruz, Transvect gemisi en yüksek dalgaların bile yüzlerce metre üzerinde hızla ilerliyor. Güneş bir saat önce doğdu ve su göz alabildiğince parıldıyor, ama şimdi ince, puslu bir kara parçası ufku karartıyor. İleride çıkıntılı bir yarımada şekillenmeye başlarken pencereye yaslanıyorum.

Dakikalar içinde Transvect, en az on mil genişliğinde olması gereken bir körfezin ağzını yarıp geçiyor. Aşağıdaki pırıl pırıl yüzeyde gemiler göze çarpıyor: balıkçı tekneleri, yelkenliler, hatta uzakta bir üç kürekli gemiye benzeyen bir şey. Daha da ileride, hareketlilikle dolu bir dizi taş iskele var.

Ve ötesinde, Caten.

Güneş ışığı, Will'in üstünlüğünü haykıran cilalı taşlardan oluşan bir okyanusun üzerinde parıldıyor. Geniş konaklar, zafer takları, imkansız derecede yüksek kulelerle dolu tapınaklar; her biri kendine özgü, kıvrımlı, açılı ve standart bir inşaat yönteminin asla başaramayacağı şekillerde inşa edilmiş. Bazılarının arasında, aşağıdaki sokaklara buyurgan bir şekilde bakan uzun kemerli geçitler var.

Bütün bunların arasında ve çevresinde... daha fazlası var. Taş yapılardan on kat daha fazla sayıda küçük ahşap yapı. Asfaltlanmış yollar. Hareketli meydanlar. Geniş hamamlar. Heykeller. Buradan bile, her şeyin sürekli hareket halinde olduğunu görebiliyorum; sadece insanlar değil, sokaklarda ilerleyen veya

yuvarlanan daha büyük nesneler de. Muhtemelen, hakkında çok şey duyduğum o büyük, iradeyle çalışan makineler. Tam olarak seçilemeyecek kadar uzaktalar.

"Ne muhteşem bir manzara, değil mi?" Ulciscor beklentiyle beni izliyor.

Korkunç. *Korkunç* . Bu benim düşmanım. Bunlar beni öldürmek isteyen insanlar. Hiyerarşinin gölgesi her yeri kaplıyor ve ben kendimi onların gücüne karşı kör sanmamıştım, ama bu bambaşka bir şey. Şehrin büyüklüğünü hesaplayamıyorum; sonunu göremiyorum. Hem gösterişli hem de köhne binalar körfezin kıyılarını kaplıyor ve sonra yavaşça yükselen arazinin üzerinde yayılıp her yönde ufku dolduruyor. Onun büyüklüğünü kavramanın hiçbir yolu yok, uyandırdığı dehşet verici hayranlığı azaltabileceğim zihinsel bir karşılaştırma yok.

Bazen direnişimin bir anlam ifade ettiğine inanıyorum. Bazen öfkem beni ısıtıyor, kendime bir gün Caten'e olan acı ve kaybı telafi etmenin bir yolunu bulabileceğimi söylüyorum.

Uyumanızı sağlayan yalanlar bu kadar acımasızca ortaya çıktığında çok zor oluyor.

“Fena değil.” Ses tonumu hafif tutuyorum. Ulciscor’a doğru sırıtarak, evet, etkilendiğimi gösteriyorum. Melankoliyi bastırıp, derinlere gömüyorum.

Ulciscor, dikkatimin dağıldığını görünce gözlemini daha fazla kurcalamıyor. Son iki saatte bu durum çok sık yaşandı. Konuşmak istiyor—Akademiye katılmadan önce şüphesiz öğrenmem gereken sayısız şeyi bana anlatmaya başlamak istiyor—ama bana sakinleşmem için zaman veriyor. Son iki günün olaylarını nihayet sindirmem için.

Buna ihtiyacım vardı, onun düşündüğü nedenlerden dolayı olmasa bile. Yolculuğun ilk yarısını Transvect'e yapılan saldırının her anını, Veridius'a ve ardından Ulciscor'a söylediğim her şeyi didik didik ederek geçirdim. Herhangi bir şeyi ele verip vermediğime karar vermeye çalıştım ve daha sonra tutarsızlıklar, garip davranışlar, daha sonra sorgulanabilecek her şey için makul açıklamalarım olduğundan emin oldum.

İkinci yarıda endişelerim tamamen Sedotia'ya odaklandı.

Transvect'in kabinindeki ıslık seslerinin sessizliğinde, onun görmezden gelemeyeceğim bir sorun olduğunu kabul etmek zorunda kaldım: Kadın kim olduğumu biliyor ve ayrılırken söylediği tehdidi tekrar tekrar düşündükçe, blöf

yapmadığına daha da ikna oluyorum. Anguis casusu olmak gibi bir niyetim yok, ama öylece çekip gidemem de.

Bu da demek oluyor ki, bir şekilde bu naumachia'da bulunmak için bir neden bulmam gerekecek. Daha önce bu tür etkinlikleri duymuştum: gladyatör dövüşleri, ama savaş arabaları ve kum yerine gemiler ve su. Catenan halkının zevki için olağanüstü masraf ve çaba harcanarak sahnelenen devasa, gösterişli bir deniz savaşı.

Ulciscor'un beni öylece gidip görmeme izin vereceği türden bir şey değil bu.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" diye soruyorum sesime, bunun herhangi bir Catena sakininin bu deneyimden beklediği bir soru olduğunu bilerek.

"Son sayıma göre bir milyondan biraz fazla. Dış bölgeleri de sayarsak daha fazla."

“Tanrıların mezarları.” Bunu neredeyse kendi kendime mırıldanarak söylüyorum. “Victorum’u denetleyen eski gladyatörler buradaki büyük arenalardan, kaç kişinin geldiğinden bahsederlerdi ama ben onlara hiç inanmadım.” Sonunda Ulciscor’a bakıyorum. “Catenan Arenası elli binden fazla insanı alabiliyor mu gerçekten?” Sayıyı küçümseyerek, nasıl tepki vereceğini tahmin etmeye çalışıyorum.

"Yüz binden fazla." Bu seferki gurur açıkça ortada.

Alaycı bir şekilde başımı salladım, sanki hala tam olarak kabullenmek istemiyormuşum gibi. Hem etkilenmiş hem de inanmaz bir haldeydim. "Bunu hayal bile edemiyorum."

Ulciscor, sesinde hafif bir rahatsızlık belirtisiyle, "Yine de," diye ısrar ediyor.

“Gördün mü? Doluyken orada bulundun mu?”

“Bir iki kez. Bu oyunlar senatörlerden çok halk için bir eğlence, ama zaman zaman gerekli oluyor. Ve muhteşemler,” diye itiraf ediyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. Benim bu düşünceye olan ilgimi, merakımı görünce gülümsüyor. “Belki bir gün siz de onları kendi gözlerinizle görme fırsatı bulursunuz.”

Şehri gözlemlemeye devam ediyorum, meseleyi burada bırakmakla yetiniyorum: Eğer daha fazla ısrar edersem Ulciscor bunu şüpheli bulacaktır, ama tohum ekilmiş durumda. Jovan Festivali sırasında düzenlenen oyunları

görmek istediğimi dile getirdiğimde, bu konuşmayı hatırlayacak ve ilgimi çektiğini düşünecektir.

Ulciscor sonunda özür dileyerek, "Bugün şehrin kendisini pek göremeyeceğiz," diyor. "Transvect treni Praedium Bölgesi'nde duracak. Çoğunlukla depolar var. Oradan Sarcinia'ya at arabasıyla gideceğiz."

Bu mantıklı. Bu Transvect gemisi, bizi almak için doğu illerinden yönlendirilmişti; gördüğüm kadarıyla kargosunun büyük kısmı tahıl. Magnus Quintus gibi bir gemi için bile, kimsenin tüm bir tedarik sevkiyatını gerekenden daha uzağa yönlendirmeye istekli olacağını sanmıyorum.

“Malikaneniz orada mı?”

Başını salladı. "Yaklaşık bir saatlik yolculuk."

Ulciscor'un aile mülküne doğru yola çıktık, önümüzdeki iki ayı orada geçireceğim. Akademinin mevcut bir buçuk yıllık kursu dört ay önce başladı; Jovan Festivali'ndeki bir aylık tatil sadece birkaç hafta sonra, bu yüzden Quintus tatil bitene kadar bana özel ders verilmesine karar verdi. Ona göre, beni hemen kurtların önüne atmaktansa, "pürüzlerimi gidermek" daha iyi.

Ayrıca birkaç gün içinde Caten'deki ikametgahına gideceğini ve beni başkalarının gözetimine bırakacağını da söyledi. Bunun ne anlama geldiğinden hala emin değilim. Bir yandan mantıklı: senatörlük görevleri var ve zaten eğitimim sırasında beni başkentin siyasi entrikalarından uzak tutmak istediğini açıkça belirtti. Öte yandan, beni kişisel gözetim olmadan bırakmaya bu kadar istekli olması garip geliyor.

“Will...”—adını hatırlamaya çalışıyorum—“Lanistia orada bizimle buluşacak mı?” Anlaşılan derslerimden sorumlu olacak Sextus.

"Zaten orada olması gerekiyordu."

Sesindeki şüphe tonuna dikkat kesilerek gözlerimi kıstım. "Geldiğimizi biliyor mu?"

“ *Geldiğimi* biliyor.” Ulciscor biraz mahcup bir şekilde, “Senin hakkında kamuoyuna açık bir şekilde çok fazla şey söylemek istemedim. Bu yüzden bir... sürpriz olacaksın.” diyor. Söyleme şekline bakılırsa, Lanistia'nın hoşuna gidecek türden bir sürpriz olacağımdan emin değilim.

“Ah. Ama Veridius'u biliyor, değil mi? Yaptıklarımızı?” Bakışlarım tekrar şehre kaydı; limandan karaya geçmek üzere, şehre doğru eğik bir açıyla

ilerliyoruz. Bir yelkenli gemi görüş alanıma giriyor ve yelkenleri açık olmamasına rağmen, pruvasının dalgaların üzerinde hızla yükselip alçaldığını fark etmeden önce ona pek dikkat etmiyorum. Hızla altımızdan geçip gözden kayboluyor.

“Evet, öyle yapıyor ve bu konuda yalnız. Bu da demek oluyor ki, konuştuğunda benim sesimle konuşuyor; ondan beklediğim saygıyı göstermenizi ve ne kadar zorlarsa zorlasın, istediği her şeyi yapmanızı bekliyorum. Bana söylemeniz gereken bir şey varsa, ona da söyleyebilirsiniz. Ona tamamen güveniyorum.”

Transvect yavaşlamaya başlarken, giderek daha tanıdık hale gelen demirleme noktası şekli beliriyor. Rıhtımlar şimdi altımızda, öğlen güneşinde bir sanayi kovanı gibi, yüzlerce karınca gibi insan devasa gemileri ve uzun, at arabaları gibi görünen şeyleri yükleyip boşaltıyor. Bunlardan bazılarının Octavii grupları tarafından yönlendirildiğini ama açıkça Will tarafından çekildiğini görüyorum. Çuvallarla dolu, bizimle aynı yöne gidiyorlar.

Bakışlarımı pencereden ayırıyorum. Caten uçsuz bucaksız ve yabancı; bunu zaten biliyordum. Dikkatimin dağılmasına izin veremem.

Beş dakika sonra bir durağa varıyoruz ve büyük, sıradan, birbirine benzeyen ahşap depoların ortasında mola veriyoruz. Karşımda, Ulciscor cebinden bir çift renkli gözlük çıkarıyor—Sextii ve üstü için ayrılmış, Nyripk'in uzak çöllerinde özel bir işlemle yapıldığı söylenen türden—ve ayağa kalkıyor. "Hadi."

Magnus Quintus'un gözlükleri mi, cübbesindeki mor çizgi mi yoksa ikisi birden mi bilmiyorum ama önünde bir dalga gibi Transvect parçalarını boşaltmak için acele eden işçi kalabalığı dikkatimi çekti. Yüzlerce meraklı gözün baskısını hissederek onun peşinden gittim.

Sokak seviyesindeki hava yoğun, pis kokulu; toz, ter, balık ve Octavii'nin yakındaki ara sokaklarda ihtiyaçlarını giderdiği insan dışkısıyla karışmış durumda. İlk nefesimde midem bulanıyor. İşçiler birbirleriyle iletişim kurmak için yarışırken, kaldırım taşlarının üzerinden bir gürültü, bir bağırış çağırış yükseliyor. Kaotik. Hoş olmayan bir durum.

“Buraya gel.” Ulciscor beni caddenin karşı tarafında bekleyen bir arabaya doğru çağırıyor.

Şoför bizi görünce koltuğundan indi. "Sextus Tohrius en içten selamlarını iletsin, Magnus Quintus." Yüzünde çilli izler olan kum rengi saçlı adam kapıyı

açarken hafifçe eğildi.

"Seni tekrar görmek güzel, Marius. Lütfen ona yardımından dolayı minnettar olduğumu ve iki gün sonra tekrar Caten'de olacağımı ilet."

“Tamam.” Şoför, Ulciscor’un arkasına sertçe binmemi bekledi, saygılı bir şekilde beni onayladıktan sonra vagonun kapısını kapattı ve yerine oturdu. Birkaç dakika içinde hareket etmeye başladık ve Marius’un boğuk sesinin, yolu açmak için diğerleriyle yarıştığını duyabiliyordum.

Ulciscor, yanındaki perdeyi çekerek bizi gözlerden saklarken, “Tohrius benim müşterim,” diye açıklıyor, “ve Marius'un ağzını kapalı tutacağına güvenilebilir. Sarcinia, Caten'den yeterince uzakta, bu yüzden orada olduğunuzdan emin olunmadığı sürece kimse yolculuk yapmaya zahmet etmeyecektir.” Benim tarafımdaki perdeyi de çekmem için işaret ediyor.

Öyle yapıyorum. "Gerçekten birilerinin bu kadar ilgileneceğini mi düşünüyorsun?"

“Birdenbire yetim kalmış, Caten’in en eski soylu ailelerinden birine evlat edinilmiş bir Telimus’ta mı? Evet, Vis. İlgileneceklerdir.” Kuru bir küçümseme. Dikkatini yanındaki koltukta bekleyen bir yığın belgeye çevirdi. “Burada halletmem gereken birkaç şey var. Uyuyabilirsen uyumalısın. O yaradan biraz daha iyileşmeye çalış. Bir süreliğine son şansın olabilir.” Parmağını yaladı ve sayfaları karıştırmaya başladı, tamamen içeriğe odaklandı.

İstemeyerek de olsa ona selam verdim, sonra koltuğuma yaslandım ve araba kaldırım taşları üzerinde sarsılarak Caten'den çıkmaya başlarken gözlerimi kapattım.

▒ ▒ ▒

“BURADAYIZ.”

Ulciscor'un sözleri beni güneşin etkisiyle oluşan uyuşukluktan uyandırıyor. Gözlerimi bulanık bir şekilde kırpıyorum, vagonun sürekli sarsıntısına karşı kasılmış kaslarımı geriyorum. Ne zaman uykuya daldığımdan emin değilim ama bir ara Ulciscor perdeleri tekrar açtı. Öğleden sonranın ortası.

Boynumu uzatarak ileriyi görüyorum. Az önce bir tepeyi aştık ve kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Her yer yemyeşil. Ara sıra bulutların arasından süzülen güneş, zeytin tarlalarına, özenle dikilmiş meyve bahçelerine ve

uzaktaki altın sarısı buğday tarlalarına vuruyor. Octavii'ler—tahminime göre—manzaraya serpiştirilmiş durumda; Will gücüyle çalışan makinelerle toprağı işliyorlar, meyve topluyorlar veya bazı durumlarda hayvanlara bakıyorlar. Yüzlerce Octavii var.

“Sarcinian arazilerimiz.” Ulciscor, sergilenen güzelliğe rağmen, gururlu bir tonlama olmadan söylüyor bunu. Ağaçlarla çevrili çakıllı yolun kıvrılarak yaklaştığı ilerideki malikaneyi işaret ediyor. “Önümüzdeki iki ay boyunca eviniz burası olacak.”

"İşe yarayacak gibi görünüyor."

Bana şöyle bir baktı, sonra kıkırdadı. "Kadmos'un böyle bir şey söylediğini duymasına izin verme." Yanındaki kağıtları toplamaya başladı.

"Kim olduğunu sormaya fırsat bulamadan, araba durdu ve Marius öndeki yerinden atlayarak, ustaca bir hareketle Ulciscor için kapıyı açtı. "Sarsıntılı yolculuk için özür dilerim, Magnus."

“Senin suçun değil, Marius. Buradaki yolların bakıma ihtiyacı var, ama son zamanlarda haydutlarla ilgili sorunlar yaşıyoruz.” Ulciscor iniyor ve ben de onu takip ediyorum. “Dönüş yolculuğunda dikkatli olmalısın.”

"Tamam, Magnus."

"Gitmeden önce dinlenip yemek yiyebilirsiniz."

“Minnettarım, ama Sextus Tohrius'un beni gece düşmeden Caten'de geri getirmesi gerekiyor.” Yüzünde çilli izler olan adam saygılı bir şekilde eğilir ve Ulciscor'un onu tanıdığını görünce kendini tekrar sürücü koltuğuna atar. Ustaca bir taş kadranı ayarlamasını ve ardından arabayı ileri doğru hareket ettirirken ahşap direksiyonu kullanmasını izlerim.

"İntikam alacağım."

Kadının düz sesi hem Quintus'u hem de beni şaşırttı. Genç bir kadın, villanın girişindeki sundurmada kollarını kavuşturmuş duruyordu. Dalgalı siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu ve irade gücüne sahip birinin taktığı yansıtıcı koyu renk gözlükleri takıyordu.

Bunların hiçbiri yüzündeki somurtkan ifadeyi örtmüyor. Belli ki bana yönelik değil, ama bu benim bir adım geri çekilmemi engellemiyor.

“Lanistia!” Ulciscor tıraşlı ensesine elini sürdü, yüzünde hem gerçek bir memnuniyet hem de mahcubiyet karışımı bir ifade belirdi. Lanistia'nın

görüşünü engellemek istercesine önüme geçti. “Senin—”

"Bu kim?"

"Bu Vis. Vis... Telimus," diye ekliyor öksürerek.

Lanistia'nın gözleri gözlüklerinin altında gizli ve yüzünün geri kalanı da kıpırdamıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Onaylamaması hâlâ fiziksel bir ısı gibi yayılıyor.

Sessiz kalmaya karar verdim.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Tensia'dan gelen Transvect saldırıya uğradı," diye devam etti Ulciscor, garip bir sessizliğin ardından.

“Duydum. İyi misin?” Son kısma isteksizce bir özen gösterdi. Sanırım ona kızmak istiyor ama sormadan edemiyor, çünkü çok endişeli.

“Vis sayesinde.” Ulciscor ona çok hafif bir baş sallaması verdi. Gerçekten iyi olduğuna dair bir güvence.

Lanistia'nın yüzünde bir yumuşama beliriyor. "Güzel." İleri doğru adımlarla ilerliyor. Hareketlerinde doğal bir atletizm var, bu da Tiyatro'da savaştığım daha yetenekli Octavii'leri hatırlatıyor. Şimdi daha yakınımda olduğuna göre, benden beş altı yaş büyük olamayacağına karar veriyorum. "Ben Lanistia," diyor bana.

"Her şey."

Tanışmalar tamamlanmış gibi görünüyor, Ulciscor'a geri dönüyor. "Ev henüz hazır değil."

"Kadmos halleder." Ona sırıttı. Onu ilk kez gözleriyle gülümserken gördüm.

Homurdanır ama dudaklarının kenarları ona doğru kıvrılır. Demek ki ilk başta göründüğü kadar sert değilmiş. "Pekala. Hadi gel." Konağa doğru geri döner.

Ulciscor bana alaycı bir bakış attı, sonra da beni takip etmem için işaret etti.

"Villa Telimus'a hoş geldiniz," diye mırıldandı.

XII

beden dilinde tuhaf bir şey var İki insanın özel olarak bir şey hakkında konuşmak için can attığı anlardaki . Gizli bir gerilim, etkileşimlerinde bilinçsiz bir katılık. Son birkaç ayda bunu ebeveynlerim arasında sık sık gördüğümü hatırlıyorum, ama nedenini merak edecek kadar genç ve saf değildim.

Ve Ulciscor ile Lanistia'nın konuşma tarzlarında bunu şimdi görebiliyorum, ne kadar iyi saklamaya çalışsalar da.

Çiftin peşinden gidiyorum. Kırsalın sessizliğinde, ayaklarımızın altında çakıl taşları çıtırdıyor. Ev üç katlı ve benekli kumtaşından yapılmış, Will'in inşaat işlerinde kullanılmadığı bir döneme aitmiş gibi görünüyor.

"Demek bir oğul getirdin." Lanistia omzunun üzerinden bana baktı; gülümsedim ama o karşılık vermedi. "Bu çok ani oldu."

"Ne kadar sıkıldığınızı biliyorum. Şimdi önümüzdeki iki ay boyunca yapacak bir şeyiniz var."

Lanistia hiç de eğlenmiyor.

Üç yüksek kemerli geçitten geçiyoruz, Lanistia bizi içeriye yönlendiriyor. Villa zengin bir şekilde döşenmiş, büyük odalar kalın perdeler ve dekoratif kafes işleriyle alt bölümlere ayrılmış, her şey Catenan elitinin popüler tarzına çok uygun. Odalar havadar, doğal ışık yüksekte bulunan pencerelerden süzülüyor. Birkaç bölme duvarı mozaiklerle kaplı. Bir kenarda, büyük bir özel hamamın girişi gibi görünen bir yer görüyorum.

"Relucia ne dedi?"

"Henüz bir şey yok."

Lanistia olduğu yerde donakalır. "Ona söylemedin mi?"

Ulciscor sadece yüzünü buruşturuyor.

Öksürüyorum. "Relucia kim?"

"Kahrolası *tanrılar* ... *Ona* söylemedin mi?" Lanistia'nın onaylamayan sesi koyu renk gözlüklerinin ardında belirgin bir şekilde hissediliyordu.

Ulciscor içini çekerek bana döndü. "Relucia, Sextus Relucia Telimus'tur. Karım. Muhtemelen Akademi'nin ikinci üç aylık dönemi başlamadan Sytrece'den dönmeyecek," diye ekledi, belli ki Lanistia'nın duyabileceği şekilde.

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. O kadın yasal olarak annem demek oluyor. Bunu mutlaka belirtmesi *gerekirdi* . "Bütün bunlarla başa çıkabilecek mi?"

“Akademiye gönderebileceğim birini bulmayı umduğumu biliyor.” Ama nedenlerini, kelimelerini kullanma biçiminden anladığım kadarıyla, bilmiyor. Gözlerini duvarlara çevirmesi, burada bu konuda hiçbir şey söylememem gerektiğini gösteriyor. “Hatta kısa süre önce evlat edinmeyi bile önerdi. Sorun olmaz. Önümüzdeki yıl Sansür'e yardım etmek üzere seçildi – sık sık yurt dışında oluyor – anlayacaktır. Mezun olana kadar onunla tanışma şansınız bile olmayabilir.”

Sanırım şaşırmamalıyım. Ulciscor yirmi üç yaşını çoktan geçti, bu yaştan sonra bekarlar için vergi yükü oldukça artıyor. Ayrıca Cumhuriyet'te çocuk sahibi olmanın bolca maddi ve sosyal avantajı var; en azından Relucia, evlat edinmemi akıllıca bir mali hamle olarak değerlendirecektir. Tabii ki, kendilerinin zaten çocukları yoksa.

"Bu geceye kadar mutlaka haber göndereceksin." Lanistia kararlıydı. Onunla konuşma şekli, vardığımız anda doğal bir şekilde uyum sağlamaları, samimiyeti haykırıyordu. Kaba tavrına rağmen, bu sadece dostlukla gelen bir rahatlıktı.

"Yani, bahsetmediğiniz başka bir erkek veya kız kardeşim yok mu?" Sormak garip geliyor ama sormam gerekiyor sanırım.

“Hayır.” Ulciscor daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes alıyor, sonra fikrini değiştiriyor. “Hayır.”

“Tanrım!”

Ellili yaşlarında, sakalsız ve sarkık yanaklı bir adam soldaki geçitten enerjik bir şekilde ayrılırken üçümüz de durduk. Saçları ciddi şekilde dökülüyordu ve bunu telafi etmek için hâlâ siyah olan saçlarının geri kalanını uzatmış gibi

görünüyordu. Omuzlarına kadar sarkan incecik saç yığını görünümünü hiç iyileştirmiyordu. Yine de gülümsemesi heyecanlı, geniş ve davetkardı. Samimi görünüyordu.

“Kadmos.” Ulciscor, gülümseyerek onu omzundan kavradı. “Seni görmek güzel. Her şey yolunda mı?”

“Doğu tarlalarındaki biçerdöverin değiştirilmesi gerekiyor. Zeytin mahsullerinin bir kısmı daha o garip çürümeden etkilendi. Ve Incusi, düzgün bir şekilde ücretlendirilmelerine rağmen ne kadar çok işleri olduğundan arkadaşlarına söylenip duruyor. Yani, her zamanki gibi, Dominus.” Haberler neşeli bir şekilde veriliyor. Acil bir durum söz konusu değil.

Sonunda varlığımı fark edince gülümsemesi biraz soldu. Tam olarak hoşnutsuz değildi, daha çok kafası karışmıştı.

Ulciscor kıkırdadı. “Hepsine yakında değineceğiz. Söz veriyorum.” Kadmos’un bakışını fark etti ve beni de konuşmaya dahil etti. “Ama bu arada, Vis ile tanış. Onu evlat edindim ve ikinci dönemin başında Akademiye başlayacak. Vis, bu da İlaççı Kadmos. Villada ihtiyacın olan her şeyde sana yardımcı olabilir.”

Kibarca başımı salladım. Giriş bölümü, evin kâhyasına Lanistia kadar güvenilmediğini ima ediyordu ve bu varsayım, Kadmos'un bana ve Ulciscor'a bakarkenki şaşkın, belirsizce hayal kırıklığına uğramış ifadesiyle de destekleniyordu. Bu kesinlikle onun için bir sürprizdi.

“Kadmos, lütfen Vis'i mutfağa götürüp bir şeyler yedirebilir misin, sonra da odalarına? Sanırım misafir odalarına. Yarın daha kalıcı bir yer ayarlayabiliriz.”

“Elbette, Efendim. Üstat Vis, lütfen beni takip eder misiniz?”

Ulciscor bana güven verici bir şekilde, "Yerleş," diye ekledi. "Biraz daha dinlen. Lanistia yakında gelip seni bulacak."

Kabul ediyorum, ancak Kadmos'u takip ederken Lanistia ve Ulciscor'un yürümeye başladıkları yöne dikkatlice bakıyorum. Magnus Quintus'un bana yalan söylediğini düşünmüyorum, ancak itiraf ettiğinden daha fazlası oluyor.

“Villa Telimus'a hoş geldiniz, Üstat Vis.” Kadmos'un hafif bir Sytrek aksanı vardı, bu da kökeni hakkındaki izlenimimi pekiştiriyordu. Sesindeki neşeli ton tamamen kaybolmuştu. Kaba değildi, ama beni konağın derinliklerine doğru

yönlendirirken de kibarlığın ötesinde bir tavır sergilemiyordu. “Odalarınıza taşımamı istediğim eşyalarınız var mı?”

"HAYIR."

Giysilerime bakıyor. Akademiden kalma olanlar. Temizler ama Ulciscor, Solivagus'tan ayrıldıktan sonra onları bıçakla dikkatlice kesmişti; Veridius'un beni takip etmek için kullanmış olabileceği herhangi bir büyüyü yok etmek için yeterliydi bu. Kadmos'un, kökenimi çözmeye çalışırken bile, alması gereken şeylerin bir listesini zihninde derlediğini şimdiden görebiliyorum. "O zaman bir gardıroba ihtiyacın olacak."

"Evet. Teşekkür ederim."

Bana durmam için işaret verdi ve yerleri süpüren genç Octavii'nin yanına gidip bir talimat mırıldandı. Tombul, çilli kız Kadmos'a saygıyla başını salladı ve aceleyle uzaklaşırken bana şaşkın gözlerle baktı.

Yetimhanedekinden bile daha büyük ve daha iyi donanımlı mutfağa varıyoruz. Ortada aşçı yok, bu yüzden istediğim yiyecekleri dolu tezgahlardan iki ayrı tabağa alıyorum. Bir önceki günden beri neredeyse hiç yemek yememiştim ve tezgahtaki yiyecekler -kurutulmuş etler, zeytinler ve ballı taze pişmiş buğday ekmeği- uzun zamandır yediğim her şeyden daha iyiydi.

Kadmos, gereğinden fazla olan yükümü onaylamayan bir bakışla izliyor ama beni ve dengesizce duran yükümü konağın ikinci katındaki misafir kanadına götürürken hiçbir şey söylemiyor. Girişte durup, yakındaki bir koltukta bekleyen katlanmış bir tuniği bana uzatıyor ve içeri girmem için işaret ediyor. "Bugünlük bu yeterince uygun olmalı." Octavii işini hızlıca yapmıştı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, Üstat Vis, kapıdaki zili çalın, birileri gelecektir."

Oda geniş, yetimhanedeki odamın on katı büyüklüğünde. Ortadaki yatak da devasa, bronz işlemeli başlığın altında kuş tüyü bir şilte var gibi görünüyor. Bu manzarayı görünce içimde özlem uyandı.

“Teşekkür ederim, Kadmos.” Kapıya yerleştirilmiş bir taş karoyu diğeriyle eşleştirdiğini görmek için görevliye döndüm. “Ne yapıyorsunuz?”

“Güvenliği devre dışı bırakıyorum. Magnus Quintus, burada ağırladığımız kişilere her zaman güvenmiyor.” Fayansı cebine geri koyuyor.

Sinirimi sahte bir ilgisizlikle gizliyorum. Hizmetçi beni görmek istedi. Yalan söyleyip söylemediğini anlamamın imkansız olduğunu ve kapının evin başka bir

yerindeki bir göstergeye kolayca bağlı olabileceğini biliyor; yani kapıyı açar açmaz birileri anlayacak. Şimdi gizlice dışarı çıkma riskini alamam.

İki tabak yemeğimi büfenin üzerine bıraktım, bu hareketle birlikte gelen esneme taklidi yapmama gerek kalmadı. "Sanırım birkaç saat daha bir yere gitmek istemeyeceğim."

“Öyleyse sizi dinlenmeye bırakıyorum. Afiyet olsun, Üstat Vis.” Hafif, kibar ve saygılı bir şekilde başını eğdi ve ben cevap veremeden kapıyı arkasından kapatıp gitti.

Tabaklardan birinden bir dilim ekmek kapıp hızla yedim, biraz sinirlenmiştim ama adamın temkinli davranmasını da yadırgamazdım sanırım. Belli ki varlıklı olmayan bir yabancıydım ve birdenbire muhtemelen hayatı boyunca hizmet ettiği soylu ailenin varisi olmuştum. Magnus Quintus'a karşı kötü niyetli bir şey denemek için tamamen deli olmam gerekse de, adamın bazı çekinceleri olmasını yadırgamak zor.

Yıpranmış kıyafetlerimi (omuzlarım isyan ediyor, bandajlı yanlarım rahatsız edici bir şekilde geriliyor) atarken tereddüt ediyorum ve yeni kıyafetlerimi giyiyorum. Yeni kıyafetlerimin alıştığımdan çok daha ince olduğunu ve söz verildiği gibi neredeyse mükemmel bir şekilde üzerime oturduğunu görünce memnun oluyorum. Tunikimi iyice bağladıktan sonra biraz daha yemek yiyorum ve ardından panjurları sonuna kadar açarak doğuya bakan büyük pencereye doğru yürüyorum. Manzara, en yüksekleri batan güneşin son ışınlarıyla aydınlanan yemyeşil tepelerden oluşuyor. Kilometrelerce uzağı görebiliyorum.

Manzarayı iyice incelemek için oyalanmıyorum; yeterince güzel, ama ben her zaman okyanusun ışıltısını ve berrak ufuklarını tercih etmişimdir. Önemli olan, kararan tarlaların hareketsiz olması. Octavii ailesi ya evlerine döndüler ya da villanın içinde meşguller.

Pencere pervazına taş karo döşenmemiş, bunu görmek beni rahatlattı. Arkadaki kumtaşı tuğlalar arasında, harcın aşınmasından kaynaklanan belirgin yarıklar var. İdeal tutunma yerleri değiller, ama parmaklarımın tutunabileceği kadar yeterli.

Tereddüt ediyorum, sonra çıkıntıya oturuyorum. Yakalanırsam bu kötü görünecek, ama benden bir şey saklanıp saklanmadığını bilmem gerekiyor. Suus

kayalıklarında çok daha yüksek yerlerde daha zorlu tırmanışları başardım. Ağrıyan omzum ve yanıma rağmen, bir kat aşağı inip fark edilmeden içeri girebileceğime eminim.

Pencereden dışarı adımımı attığım anda düştüm.

Omzumdaki beklenmedik derecede şiddetli ağrı mı yoksa yılların pası mı beni yanlış anda irkiltti bilmiyorum. Her iki durumda da, aniden geriye doğru savruluyorum, kalbim boğazımda, tutunacak bir yer bulamıyorum. Yere on beş metreden fazla mesafe yok ve havada dönerek sağlam tarafıma düşmeyi başarıyorum. Hala acıyor.

Çimenin üzerinde uzanmış, ciğerlerimden çekilen havayı geri kazanmaya çalışırken bir yandan da sessiz kalmaya gayret ediyorum. Nefesimi kontrol altına almam on saniye kadar sürüyor ve uzuvlarımı kontrol edebilecek kadar kendime gelmem de bir o kadar daha zaman alıyor. Kırık bir şey yok, diye düşünüyorum. Villanın içinden kısık sesle konuşmalar geliyor, ama bağırış yok, kimsenin bir şey gördüğüne veya duyduğuna dair bir işaret yok.

" *Aptal* ," diye fısıldadım kendi kendime, zorlukla ayağa kalkarken, üzerimdeki tozları silkeleyip yeni beyaz kıyafetlerimi lekelemediğimden emin olamadan. Yaptığım hataya mı yoksa bir daha hata yapmayacağıma olan güvenime mi daha çok sinirlendiğimi bilmiyorum.

Artık alacakaranlık çökmüş, dünyanın şekli hala görülebiliyor ama renkler neredeyse tamamen kaybolmuş. Villanın girişindeki meşaleler cızırtılı bir şekilde yanıyor; etrafta kimseyi göremiyorum ama yine de onları atlayarak Ulciscor ve Lanistia'nın kaybolduğu binanın bölümüne doğru ilerliyorum. Pencerelerin çoğu karanlık, ancak birkaçında kapalı panjurların etrafında ışık izleri var.

Birinden gelen derin tonları kısa sürede fark ediyorum. Ahşabın etkisiyle biraz boğuk olsa da kesinlikle Ulciscor. Pencereye doğru yaklaşıyorum. Ne yazık ki açık bir alanda, yoldan geçen biri olursa saklanabileceğim yakınlarda bir yer yok. Çevremde herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra başımı dikkatlice pencere açıklığının yanına yerleştiriyorum.

Ulciscor, Transvect'e yapılan saldırıyı anlatıyor; sesi boğuk, ama dışarıdan gelen sessizlik kelimeleri duymamı sağlıyor. Dramatik bir anlatım yerine kuru gerçekleri birkaç dakika içinde aktarıyor, sadece Lanistia'nın birkaç kısa

sorusuyla kesiliyor. Sacro'yu öldürmesinden ve nasıl bayıltıldığından da hiç çekinmiyor.

Anlatımını, hareket halindeki Transvect'te, Akademi'ye doğru giderken, benim de yanında yerde kanlar içinde yattığım bir sahneyle bitiriyor. Anlatımı bittikten sonra kısa bir sessizlik oluyor.

“Anguis, öyle mi? Melior’un da işin içinde olduğunu düşünüyor musun?” Lanistia’nın daha ince sesi, nemli ahşaptan daha kolay duyuluyordu. İsmi hemen hatırladım. Melior, Anguis’in lideriydi. Yasaklanması ve yakalanması için verilen ödülün büyüklüğü sayesinde tanınmış bir isimdi.

“Yerel bir fraksiyon için fazla bilgiliydiler. Ayrılmadan birkaç saat önce Transvect'in yeniden hizalanmasını istedim sadece.” Ulciscor bu durumdan rahatsız. “Ve beni bu kadar kolay alt edebilmeleri tesadüf olamaz. Böyle bir silahı öylece yanınıza alamazsınız.”

"Ne olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

“Hiçbir şey olmadı. Ama hiç hoş değildi. Uyandıktan sonra saatlerce kustum.”

“En azından uyandın.” İçlerinden biri kıpırdanınca mobilyaların gıcırtısı duyuluyor. “Masen'de daha fazla ceset bulmuşlar. Diğerleri gibi kafaları parçalanmış.”

“Tanrıların mezarları. Kim? Ne zaman?”

“İki Sextii üyesi. Bölge liderleriydiler, ama ikisinin de adını tanıyacağınız türden değillerdi. İki gün önceydi.”

“Quiscil ve diğerleri nasıl tepki verdi?”

“Senato'da mı? Cinayetleri korkakça yapılan saygısızlıklar olarak kınadılar. Ama söylentilere göre, bu durum onları rahatsız etmiş. Bu saldırılarla ilgili onları endişelendiren bir şey var, sadece Anguis ailesinin daha da cesurlaşmasının ötesinde.”

"Belki de hedefledikleri kişiler önemlidir."

"Bildiğim kadarıyla bu ikisi ile diğerleri arasında bir bağlantı yok. Ama araştırmaya devam edeceğim."

“Evet. Melior'u yakalamaya çok yakın olduklarını söylediklerinde onlara inanıyorum. Ama bu gerçekleşmeden önce neler olup bittiğini bilmek istiyorum.”

Yüzümü buruşturuyorum. Anguis'in başındaki kişinin benim kim olduğumu bilenlerden biri olma ihtimali yüksek.

Hafif bir tıkırtı duyuldu—sanırım bir bardağın masaya bırakılışıydı—ve ardından bir iç çekiş geldi. "Peki ya Düzeltmenler? Daha fazla test yapmaya başladılar mı?"

“Geçen hafta Magnus Quintus Cerrus'tan kan aldılar. Duyduğum tek yeni vaka o. Ama enfekte olmadığını söylediler.”

Ulciscor'dan bir homurtu geldi. "Yazık." Lanistia'dan kısık bir kıkırdama duyuldu.

Ortamda sessizlik var ve ikisinden birinin veya her ikisinin odadan çıkıp çıkmadığını merak etmeye başlıyorum. Villanın dışında hala hiçbir hareketlilik yok.

“Oğlunuz iyi birine benziyor.” Lanistia’nın bu ani yorumunda iğneleyici bir ton var.

“Bak, Lanistia—”

“Ne *düşünüyordun* ?” Ses kısık ama yoğundu. “Nasıl bu kadar düşüncesiz olabildin?”

“Sen orada değildin. Eğer tanrılara inansaydım, beni ona onların yönlendirdiğini söylerdim. O bunun için *yaratılmıştı* .”

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

“Yollarımızın nasıl kesiştiğinin her yönünü inceledim ve çok fazla tesadüf vardı. O kimsenin casusu değil.” Bunu mutlak bir güvenle söylüyor ve bu sözler karşısında göğsümde bir rahatlama hissediyorum.

"Anguis'le tanıştıktan bir gün sonra onun pusu kurmasına rağmen."

“Beni o *kurtardı* . Eğer onların arasında olsaydı, tüm saldırının tek amacı onun biraz daha güvenini kazanmak olurdu. Anguisler bile kaynaklarını bu kadar savurgan kullanmıyorlar.”

“Ama onu *tanımıyorsun* . Geçmişini araştırmak için vaktin olmadığını biliyorum.” Lanistia hayal kırıklığı ve yalvarış arasında kalmıştı. “Ya hata yaparsa? Ya da çökerse? Ya da taraf değiştirirse?”

“İşte bu yüzden önümüzdeki iki ayı onunla geçireceksiniz. Eğer sonunda hazır olmadığını veya ona güvenilemeyeceğini söylerseniz, her şeyi iptal ederim.” Ulciscor içini çeker. “Onda bir gariplik *var* . Bir savaş yetiminin sahip

olabileceğinden çok daha iyi eğitimli. Aurora Columnae'de boyun eğmek yerine defalarca kırbaçlanmayı da kabul etti. Yük altında, inatçı, öfkeli ve kesinlikle bir şeyler saklıyor. Ama onu ne yönlendiriyorsa, bundan faydalanabiliriz."

"Ya Veridius onu öldürmeye karar verirse?"

"Böylece yasal dayanağımızı elde ederiz. Solivagus'ta bir başka Telimus'un ölmesi, bu sefer Senato'yu harekete geçmeye zorlayacaktır."

"Ulciscor." Lanistia'nın yumuşak, ağır onaylamazlığı, içimden geçen ürpertiyi hafifletmeye yetmiyor.

Ulciscor'un eklediği şu sözlerden önce biraz fazla uzun bir sessizlik oluyor: "Veridius bunu benim kadar biliyor zaten. Bu yüzden yapmayacak."

"Tahmin yürütüyorsun."

"Önemli değil. Zamanımız tükeniyor, Lanistia."

"Bunun hiçbir kanıtı yok."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye sitem ediyor. "Yoksa onu bu işe karıştırmazdım."

Bir yanıt varsa da duymuyorum; yakındaki bir kapının gıcırdama sesi beni doğrultup tekrar yola atlıyor. Saklanacak yer yok, bu yüzden ellerimi arkamda kenetleyerek kapıdan uzaklaşıyorum. Omuzlarımdaki gerginliği atıp yavaşça yürüyorum. Sanki sadece gece havasının tadını çıkarıyormuşum gibi.

"Usta Görselleştirme."

Sözler üzerine irkildim, arkamda kollarını kavuşturmuş Kadmos'u görünce ona içten bir gülümsemeyle baktım. "Yakalandım." Kaşlarını çatması daha sorgulayıcı bir hal alınca, hafif bir utançla yıldızlarla aydınlanmış tepeleri işaret ettim. "Fikrimi değiştirdim. *Yıllardır* bu kırsalda bulunmamıştım. Ne kadar huzurlu olduğunu unutmuşum."

"Ah." Bakışları benden beş adım ötedeki kapalı pencereye kayarken, cansız bir saç tutamını yüzünden çekti. Hazırlıksızdı ama aptal değildi. "Buraya nasıl geldin?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Hafif bir şaşkınlık numarası yapıyorum.

"Ben..." Sözünü yarım bırakıyor. Sinirli, ama bunu gizlemeye çalışıyor. "Odanızdan çıktığınızı görmedim." Kapıyı açtığımda bir uyarı beklediğini doğrulamak istemiyor. Muhtemelen kasıtlı olarak bundan kaçındığımdan mı yoksa bir nedenden dolayı çalışmadığından mı emin değil.

Kendi şaşkınlığımı da belli ediyorum. "Bir sorun mu var? Çok uzun sürmeyecek. Güvenliği devre dışı bırakacağınızı söylemiştiniz, bu yüzden kendimi eve kapatmak zorunda olmadığımı varsaydım." Ses tonuma bir soru işareti de ekliyorum.

"Hayır, sorun yok," diyor Kadmos, oysa durum hiç de öyle değil. Şişman adam tekrar kapalı pencereye bakıyor. "Ama belirtmeliydim: Magnus Quintus çok özel bir insan ve sanırım bazı alanların onun için erişilemez kalmasını tercih edeceğini düşünüyorum. Bu yüzden bu akşam içeride kalmanız beni çok daha rahatlatır. Onunla daha fazla konuşana kadar ve yarın size resmi bir tur düzenleyene kadar."

"Elbette." Zaten bu akşam tekrar dinleme şansım olmayacak gibi görünüyor.

Kadmos bana onu takip etmem gerektiğini söylüyor. Anlaşılan kendi başıma geri dönmeme izin vermek istemiyor.

Villaya tekrar girerken, Dispensator'ın sırtına kaşlarımı çatarak baktım. Garip olan şu ki, evin içinde hâlâ telaşla dolaşan birkaç Octavii'den biri yerine, o bana rastladı. Hem de bu kadar kısa sürede. Odamdan çıktıktan on dakikadan daha kısa bir süre sonra.

Kadmos konuşuyor ama şu an boş laflar ediyor, dikkat etmem gereken bir şey değil. Penceredeki panjurları hareket ettirmek de bir şeyleri tetiklemiş olabilir mi? Pek olası değil; biraz hava girmesi gibi zararsız eylemleri izlemek zaman kaybı olurdu. Ayrıca, çok iyi kanıtladığım gibi, dış duvardan aşağı inmek en kolay işlerden biri değil.

Bu da üzerimde bir tür takip cihazı olduğu anlamına geliyor. Mantıklı—Kadmos'un beni bulmasına olanak tanır, ancak aynı zamanda nerede olduğumu aktif olarak kontrol etmesini gerektirir; bu da beni bulmaya gelmeden önce neden birkaç dakika süren bir boşluk olduğunu açıklar.

Yeni tuniğime sinirli bir şekilde vuruyorum.

Odamıza ulaştık ve Kadmos, dışarı çıkmak için kullandığıma dair hiçbir işaret olmamasına rağmen, açık pencereye kaşlarını çatarak beni tekrar içeri aldı. Kapı kapanana kadar neşeli ifademi korudum ve sonra yatağa yığıldım. Bütün gün kendimi odaklanmaya, söylenen her şeye ve olan her şeye dikkat etmeye zorladım. Kulak misafiri olduğum şeyler endişelerimi daha da artırdı. Yanım ağrıyor. Omzum ağrıyor. Başım ağrıyor.

Artık biraz dinlenmeye hazırım.

XIII

Güneş henüz ufku aydınlatmaya başlamadan, sert bir kapı çalma sesi duyuldu . Tam olarak uyanamadan ve davetsiz bir şekilde, salondan gelen lamba ışığı kapı aralığından içeri doldu, sadece Lanistia'nın silueti bu ışığı böldü.

“Umarım biraz uyumuşsundur.” Dışarıdaki şafak öncesi loşluğa rağmen, hâlâ o yansıtıcı koyu renk gözlüklerini takıyordu. “Başlama vakti geldi.”

"Şimdi mi?" Dirseğime dayanarak doğruldum ve yastığıma uykulu, özlem dolu bir bakış attım.

"Şimdi." Gidiyor, belli ki benim de peşinden geleceğimi bekliyor.

İnliyorum ama Ulciscor'un burada üzerimdeki otoritesini nasıl vurguladığını ve daha sonra Akademiye uygunluğumu değerlendirme işini tamamen onun ellerine bıraktığını hatırlayarak, ağrıyan bedenime yataktan kalkmamı, üzerime birkaç kıyafet giymemi ve onun peşinden ağır adımlarla gitmemi emrediyorum.

Villada her şey sessiz. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama herkes hâlâ, mantıklı bir şekilde, derin uykuda gibi görünüyor. Aşağıya inip açık bir avludan geçerek evin doğu kanadına doğru yürüyoruz; serin sabah havasında kısa bir yürüyüş kafamı toplamaya yetiyor. Çok geçmeden, duvarda kitap rafları bulunan özel bir ofise yerleşiyoruz. Lanistia karşımda bir sandalyede oturuyor. Elleri kenetlenmiş ve öne doğru eğilmiş, aramızda yanan lamba yüz hatlarını belirginleştiriyor.

“Ulciscor, geçmişinize bakıldığında oldukça iyi eğitimli olduğunuzu söylüyor.” İlk kısmı şüpheli, ikinci kısmı ise güvenilmez kılmayı başarıyor. “Ayrıca bazı alanlarda eksik olduğunuzu da söylüyor. Hangileri olduğunu belirlememiz gerekiyor.”

Hafif bir sinirlenme hissine direniyorum. Dün gece duyduklarıma dayanarak bu kadını etkilemem gerektiğini kendime tekrar hatırlatıyorum. "Pekala."

Lanistia, yanaklarına değen uzun, koyu saçlarının birkaç telini geriye itti. Derin bir nefes aldı.

Başlıyor.

Sonraki üç saat bulanık geçti. Ulciscor'un araştırdığı yerlerde Lanistia acımasızca saldırdı. İrade gücüyle çalışan bir aracın mekaniğini tahmin etmeye çalışırken, üç senatörlük piramidi arasındaki tarihsel yasal kontrol alanları hakkındaki anlayışımı açıklıyor, ardından Arinus'un felsefi düşüncelerini mevcut Catenan eyalet politikalarıyla karşılaştırıyordum - bunların hepsi birkaç dakika içinde oldu. Beğendiği cevaplar homurdanma ve hızlı bir konu değişikliğiyle karşılandı. Beğenmediği cevaplar -ki bunlar rahatsız edici derecede çoktur- saldırıya uğradı, kötü muamele gördü, parçalara ayrıldı. Kusurlu bir argüman sunarsam, sadece çürütülmekle kalmadı, kuduz kurtlara atılmış kanlı et oldu. İlk on dakikadan sonra uykulu halim tamamen kayboldu. Bir saat sonra başım dönüyordu. Sonunda neredeyse hiç düşünemez hale gelmiştim.

Ama sonunda bitiyor, tam da güneş ufuk çizgisinin yeterince üzerine çıkıp doğuya bakan pencereden içeriye temiz ışık saçmaya başladığı anda. Bir soruyu cevaplamayı bitiriyorum ve Lanistia ayağa kalkıyor.

"İşimiz bitti mi?" diye ihtiyatlı bir şekilde soruyorum.

Gözlüklerinin arkasından beni inceliyor. Sanırım gözlüklerini hiç çıkarmıyor. "Evet."

“Peki.” Sandalyemde kıpırdandım. “Ne düşünüyorsun?”

“Ne düşünüyorum?” Lanistia, yavaş yanan lambayı söndürür. “Bence Ulciscor seni evlat edinmekte aceleci davrandı. Bence yeteneklerini fazlasıyla abarttı. Belki de sende benim görmediğim bir şey gördü, ama Akademi için hazır değilsin. Yakından bile değil. Ve önümüzdeki iki ay içinde seni hazır hale getirebileceğimden emin değilim.”

Tepki verme içgüdüsüne karşı koyarken çenem kasılıyor. Sözler canımı yakıyor. Suus'taki hocalarım öğrenme yeteneğim konusunda genellikle coşkuluydular, ancak bu coşkunun ne kadarının sonuçlarımdan ziyade statümden kaynaklandığını hep merak etmişimdir.

“Ama *asıl* ne düşünüyorsunuz? Dürüst olun şimdi.”

Lanistia'nın yüz ifadesi bile değişmedi. "Sözlü laflar sana yardımcı olmayacak." Bunu söylerken kitaplığa doğru ilerledi ve aradığı kitabı bulana kadar parmağıyla kitapların sırtlarını yokladı. Bu işlemi iki kez tekrarladıktan sonra topladığı kitapları kucağıma bıraktı. "Bunlar yardımcı olacak. En zayıf yönlerini ele alıyorlar. Okuyun bunları. *İyice* okuyun. Yarın bu konulara tekrar döneceğiz ve gerçekten öğrenmeye yetenekli olup olmadığını göreceğiz."

"Bunları bugün bitirmemi mi istiyorsunuz?" Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum. Zaten çok yorgunum ve kitapların hiçbiri kolay iş gibi görünmüyor.

"Sorun?"

“Hayır.” Meydan okurcasına söylenmiş bir yalan. “Ama bugün Ulciscor ile konuşmayı umuyordum.”

"O burada değil."

"Nerede o?"

“Şu anda mı? Bu sabah aldığı bazı müşteri endişeleriyle ilgileniyor. Ama ondan sonra Caten’e dönecek.” Şaşkınlığıma karşılık omuz silkti. “Senato *üyesi* . Transvect’e yapılan saldırıyla ilgili raporunu sunması ve diğer şeylerin yanı sıra sizi evlat edindiğini resmen açıklaması gerekiyor.”

Bu bir oyalama taktiği. Ulciscor bu kadar çabuk ayrılmayı beklemiyordu.

"Ne zaman dönecek?" diye homurdandım. Bana Lanistia'ya güvenebileceğimi söylemişti ama onu tanımıyorum. Ve belki de daha da önemlisi, dürüst olmak gerekirse, ondan pek hoşlanmıyorum.

"İşi bittiğinde." Bu ifade küçümseyici değil, aksine gerçekçi bir tonda söylenmiş, ancak bunu küçümseyici olarak algılamamak da zor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Lanistia, iddiasına itiraz edersem geri adım atacak türden biri gibi görünmüyor.

Sessizliğimi teslimiyet olarak algılıyor. "Kadmos daha sonra bandajlarını kontrol etmeye gelecek. Acıktıysan mutfakta yemek var."

Başka bir şey söylemeden ayrılıyor.

Arkasından ters ters bakıyorum ama henüz yemek yemediğimi hatırlayınca harekete geçiyorum. Bu sefer mutfak çok kalabalık ama kimse beni hurma ve ballı buğdaylı krep tabağımı doldurmaktan alıkoymuyor. Yiyecekleri ve kitapları odama taşıyorum. Hava aydınlıkken villada daha fazla dolaşmanın bir anlamı yok.

Penceremin dışında, güneş, yemyeşil tepelerin üzerinden yükselirken sıcak, uykulu bir altın renginde parlıyor. Octavii çoktan çalışmaya başlamış, ancak oldukça mutlu görünüyorlar; yakındaki bir grup çalışırken neşeli bir şekilde sohbet ederken kahkaha sesleri bana kadar yankılanıyor.

Her şeye dik dik bakıyorum, dişlerimi sıkıyorum. Ulciscor'un yokluğu bir sorun. Gitmeden önce Quintus ile en az bir kez daha konuşmayı umuyordum, önümüzdeki ay için bazı özgürlükler pazarlığı yapmayı umuyordum. Önemli bir şey değil—küçük bir maaş, arada sırada en yakın köye kadar yürüyebilme imkanı—ama beni gerçek bir Telimus olarak, sadece isim olarak bir mahkum değil, kabul ettirecek şeyler. Jovan Festivali için Caten'e bir geziye ve dolayısıyla naumachia'ya dönüştürebileceğim türden bir güven.

Lanistia'nın böyle bir şeye asla razı olmayacağını şimdiden anladım. Ama görünüşe göre artık onunla baş başa kaldım.

İçimden bir ah çekip okumaya başlıyorum.

Kitaplar, bir süre sonra isteksizce de olsa itiraf etmeliyim ki, iyi seçilmiş ve daha önce erişemediğim geniş bir bilgi yelpazesini kapsıyor. Yorgunluğum geçiyor. Letens Kütüphanesi bilgi açısından çok zengindi, ancak oradaki zamanım yine de kendi kendime yönlendirilmişti; zorunluluktan dolayı yeni yetenekler yaratmak yerine mevcut yeteneklerimi geliştiriyordum. Bu kitaplar ise eğitimin tamamen farklı alanlarını ortaya koyuyor. Araştırmayı bile aklıma getiremeyeceğim şeyler.

Kadmos öğleden önce kendini belli etti, yaramı kontrol etti ve krem sürdü. Bu sefer kahverengi bir kremdi ve yaraya değdiği yerde hafif bir karıncalanma hissi verdi.

“Bu merhem kaşıntı yapacak ama iyileşme sürecini diğer her şeyden daha hızlı hızlandıracak,” diye açıklıyor çalışırken. “Yine de en az bir iki hafta boyunca biraz rahatsızlık hissedeceksiniz ve Sextus Lanistia, hemen tam hareket kabiliyetine sahip olmanız gerektiğini söylüyor. Bu yüzden yarın sabahtan itibaren günde iki kez içmeniz için size bir çay demleyeceğim. Antrenman yaparken dikkatli olmanız gerekecek, ancak ağrıyı uyuşturacak ve odaklanmanızı sağlayacak. Sadece gece etkisi geçtikten sonra biraz yorgunluk hissedeceğinizi unutmayın.”

"Çayın içinde ne var?"

“Biraz aslan otu. Sana özü. Çok az miktarda voluptasia. Başka şeyler de.” Kadmos beni tekrar sarmaya başlar, sonra huzursuzca kıpırdanınca duraksar. Hafifçe yumuşar. “Ne yaptığımı biliyorum, Üstat Vis—otuz yıla yakın süredir Telimus hekimiyim. Uzun süre devam etmediği sürece bir zararı olmaz.”

İfadeyi isteksizce kabul ediyorum. Voluptasia'nın yüksek dozlarda tehlikeli olduğuna dair belirsiz bir anım var, ama adını biliyorsam, tıbbi özellikleri de olmalı. Diğer içerikleri tanımıyorum. Yine de, yan ve omuz ağrılarım bugün zaten dikkatimi dağıtıyor ve bu sadece otururken oluyor. Eğer bana yardımcı olabilecek bir şey varsa, onu alırım.

Kadmos kısa süre sonra ayrılıyor ve ben okumaya devam ediyorum. Pencerenin dışında güneş yükseliyor ve sonra batmaya başlıyor; ilerleyişini fark ettiğimde, uzayan gölgeler öğleden sonranın iyice ilerlediğini gösteriyor. Mola verme fikrini düşünüyorum, sonra da vazgeçiyorum. Metinlerde iyi ilerleme kaydediyorum, ancak rahatlamak için yeterince hızlı değil.

Üstelik, itiraf etmek ne kadar garip olsa da, keyif alıyorum.

Konu kolay değil elbette—hatta çok zor—ama bütün bir gün sadece bununla mı geçecek? Karnım tok, sıcak ve meşgul bir şekilde, Başhemşire Atrox için canımı dişime takarak çalışmak yerine? Kütüphanede geçirdiğim çalınmış saatlere benziyor, ama daha da iyi. Uzun zamandır eski hayatımı yeniden yaşamaya en çok yaklaştığım an bu oldu.

Kadmos, tam lambaları yakarken, dışarıda alacakaranlık yerini berrak, yıldızlı bir geceye bırakırken, kısa bir süreliğine gelip bir yemek tepsisi getirdi. Akşamın sakinliği, perdeleri hışırdatırken ve aşağıdaki boş bağlar ve tarlalar arasında fısıldarken hala hafif bir sıcaklık hissi taşıyordu. Üç kitabın sonuncusunu kapattığımda, gökyüzünde ince bir ay belirmişti. Gözlerim bulanıklaşmaya başlamıştı – hem uzun süreli konsantrasyondan hem de fiziksel yorgunluktan – ama sanırım okuduklarımın temellerini artık anlıyorum. En azından Lanistia'nın sabah benim için planladığı sınavı geçmek için yeterli.

Lambaları söndürüp yatağa yığılıyorum. Bilinçsizlik beni hevesle karşılıyor.

Uyandığımda en fazla birkaç dakika geçmiş olmalı. Tetikteyim.

Odaya başka biri girdiğinde bir şeyler değişiyor, diye düşünüyorum. Havada yeni bir baskı, yalnızken hissettiğinizden ince bir şekilde farklı bir ağırlık var. Bunu Suus'ta hiç fark etmemiştim, çocukken de hiç düşünmemiştim. Ama

yıllarca koşmak, bu algımı keskinleştirdi. Anında tanınabilir bir şeye dönüştürdü.

Ağır ve şiddetli bir şeyin yatağa çarpmasıyla kendimi çaresizce yana doğru attım. Oda loştu, sadece hâlâ açık olan perdelerden sızan gümüşi ışıkla aydınlanıyordu, ama saldırganımın siluetini görebiliyordum. Yatağın üzerinden sendelerken bacağımı savurdum, darbenin arkasında ağırlık ve ivme vardı. Hafif bir homurtu duyuldu ve yaklaşan figür bir adım geriye sendeledi, ama çıplak ayağım sanki tuğlaya çarpmış gibi hissediyordu.

O halde bir Will kullanıcısı. İyi değil.

Geriye doğru sendeledim, tekrar dengemi bulmaya çalıştım. Yaralı favorim bu istenmeyen hareketle yanıyordu. Karanlık şekil kendine geldi ve bana doğru atıldı. Tekrar yuvarlanarak uzaklaştım, yuvarlanırken yerden bir sandalet kaptım ve arkama fırlattım, davetsiz misafirin en azından bir anlığına dikkatini dağıtmayı umuyordum. Bu savaşı kazanamam. Buradan çıkmam gerek.

O figür benimle kapı arasında. Pencereye doğru koşuyorum. Çok yavaşım. Ciğerlerimden hava patlıyor, demir gibi bir kavrama beni yakalıyor ve yere seriyor. Sonra saldırgan üzerime oturuyor. Eli boğazımda. Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

“İradeye dayalı koşullu ilişkilerin üç incelikli türü nelerdir?”

Donakaldım. Anlayamıyorum. "Lanistia?" diye soruyorum, inanmaz bir hırıltı gibi çıkıyor ağzımdan.

Boğazımdaki baskı daha da artıyor. "Cevap ver." Onun sesi. Bir hırıltı, ama onun sesi.

"Alt harmonik, kontrollü ve... nedensel," diye hırıltılı bir sesle mırıldanıyorum, başka ne yapacağımı bilemeden. Rahatlamam gerekirdi ama öyle hissetmiyorum. Ulciscor'un sırdaşı beni öldürmeyecek.

Sağ?

Yanıtıma herhangi bir tepki yok, en azından görebildiğim kadarıyla. Lanistia'nın yüzü karanlığa bürünmüş.

“Caten’in son yüz yıldaki en önemli inovasyon alanı nedir?”

"Tarım."

"Neden?"

“Acaba—”

“ *Cevap ver* .” Boğazımdaki baskı o kadar sıkılaşıyor ki, cevap verip veremeyeceğimden emin değilim.

“Çünkü bu nüfus için çok önemli.” Öksürük sesim boğuk çıkıyor. “1920'lerin tarımsal gelişmeleri, gıda üretiminde büyük bir artışa olanak sağladı; bu da hükümet teşviklerinin yarattığı nüfus patlamasına yol açtı.”

Sorular ardı ardına geliyor. Hızlıca, doğru cevap verip vermediğime dair hiçbir işaret yok. Bu sabahki kadınla olan yorucu seans gibi, ama sonsuz derecede daha stresli. Yaralarım dinmiyor. Her mücadele ettiğimde, cevap vermeyi reddettiğimde veya neler olup bittiğini sorgulamaya çalıştığımda, bastırılıyorum. Bir kere, her şeyin dönmesine yetecek kadar sert bir tokat yiyorum. Bu aşağılayıcı. Sinir bozucu. Korkunç.

Bir dakika sonra ise, kalıbı görmek oldukça kolaylaşıyor. Arada bir de alakasız sorular serpiştirilmiş, ama hepsi bugün okuduğum kitaplar etrafında yoğunlaşmış. Bu detaya odaklanabildiğimde, işler daha yönetilebilir hale geliyor. Bu bir sınav, her ne kadar beni bir yandan tedirgin eden, bir yandan da öfkelendiren bir sınav olsa da.

Son bir soruya cevap veriyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, boğazımdaki o amansız baskı dinmiyor. Sonra gevşiyor. Göğsümdeki ağırlık kayboluyor.

Yanıma dönüyorum, rahatlamanın verdiği hırıltılı ve kesik kesik sesler çıkarıyorum. Karanlıkta bir hareket var, sonra da bir lambanın yumuşak ışığı.

Yavaşça doğruldum, yanımdaki yaranın açılıp açılmadığını kontrol etmek için elimle yokladım ve öfkeli bakışlarla etrafa baktım. Lanistia kapı aralığında, kolları kavuşturmuş, ifadesiz bir şekilde duruyordu. Hâlâ o lanet olası koyu renk gözlüklerini takıyordu.

“Bu da neyin nesi?” diye hırladım, ama sesimin kısıklığı sözlerin etkisini azalttı. “ *Neden?* ” Ellerim yumruk oldu. Yıllardır kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bana bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlattığı için ondan nefret ediyorum.

"Baskı altında hafızanızı test etmem gerekiyordu."

"Bunu yapmak için bana saldırmanız mı gerekiyordu? Ben zaten *yara* bere içindeyken mi?"

“Fiziksel durumunuzun önemi yok.” Bunu söylerken sinir bozucu bir sakinlik sergiliyor. “Ulciscor sizin mizacınız hakkında şüpheler taşıyordu; sizi

Akademi için entelektüel olarak hazırlayabilirim, ama duygusal olarak değil. Ve eğer ikincisine hazır değilseniz, birincisi için zamanımı boşa harcıyorum demektir. Bu yüzden görmek zorundaydım."

"Burası lanet olası bir *okul* ," diye tükürdüm. "Arkamı kontrol edin. Bana yapabilecekleri başka bir şey yok."

Lanistia elini yüzüne götürüyor. Gözlüklerini çıkarıyor.

Tereddüt ediyorum.

Gözlerinin olması gereken yerde, beyaz yara izleriyle dolu ve boş iki göz çukuru var. Kibar bir içgüdüyle bakışlarımı kaçırıyorum, sonra zorla tekrar ona bakıyorum. Etrafta dolaşmakta hiç zorlanmıyor, eksikliğinden dolayı sakat kalmış gibi görünmüyor. Nasıl?

"Bu, Akademinin benden aldığı şeylerin küçük bir parçası." Gözlüğünü yerine takarken elinin neredeyse fark edilmeyecek kadar titrediğini görüyorum. "Her zaman kaybedecek daha çok şey vardır, Vis."

Dudaklarımı ısırıyorum. Şimdi çok daha fazla sorum var, ama yorgunum, her yerim ağrıyor, hâlâ şaşkınım ve bir yandan da Lanistia'nın bana yönelik saldırısının sona ermiş olmasına minnettarım. Tek ve keskin bir şekilde başımı sallayarak onaylıyorum.

Lanistia bunu görebiliyor gibiydi. "Güzel. Uyuyun. Derslerinize şafak vakti başlayacağız." Kapıya doğru döndü.

"Soruları doğru mu sordum?" En azından bunu bilmek istiyorum.

"Eğer öyle yapmasaydın, sıkmaya devam ederdim."

O gidiyor.

XIV

"İyi tepkiler veriyorsun. Dövüşte iyi içgüdülerin var."

Bugün hava çok sıcak, güneş tam tepeden yakıyor. Lanistia ile öğle yemeği yiyoruz, masamız avlunun neredeyse tüm uzunluğu boyunca uzanan, özenle budanmış, havadar, ışık benekli yeşil bir tünel oluşturan çitin gölgesinde. Arka planda hoş bir şekilde şırıldayan bir çeşme var.

Yalnız başımıza olmamıza rağmen Lanistia'nın benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. Sanırım bana iltifat etmeye en yakın şeyi ilk kez söylüyor.

Ağzımdaki ekmeğin arasından temkinli bir şekilde "Teşekkürler," diyorum, ardından gelecek darbenin ne olacağını merak ederek. Ve bunun sadece mecazi olup olmayacağını da. Kadmos sözünde durmuş ve vücudum onun çayından içtikten sonra iyi, hatta neredeyse iyi hissediyor olsa da, dün geceki saldırısından dolayı duygusal olarak hala yaralıyım.

"Ulciscor senin savaştığını söyledi. Septimii'ye karşı. Hatta bir Sextus'a karşı."

"Evet." Konuşmanın bu şekilde değişmesi beni şaşırttı. Uyandığımdan beri Lanistia'nın her nefesi ya bir şeyi bilip bilmediğimi anlamaya ya da onu öğrenmemi sağlamaya yönelikti.

"Neden?"

"İyi bir paraydı."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, *"Neden?"* diye sordu.

"Nasıl görebiliyorsunuz?" Bu açık sözlü bir karşılıklı soru, ama bu soru beni rahatsız ediyordu. Eğer sorgulaması kişisel bir hal alacaksa, tek taraflı olmasına izin vermenin bir anlamı yok.

“Sence nasıl?” Hiç tereddüt yok. Hiçbir kırgınlık belirtisi yok. Muhtemelen bu soruyu bir süredir bekliyordu.

Düşüncelerimi toparlıyorum. "Bir şekilde Will'i kullanıyorsun." Bu çok açık hale geldi. Kadın, gözlerinin tam olarak işlevini yerine getiriyormuş gibi hareket ediyor. Çoğu zaman tam işlevinden de öte. Ona gizlice yaklaşmaya çalışmak istemezdim. "Tahmin etmem gerekirse, bir şekilde etrafındaki havayı dolduruyorsun diyebilirim. Ondan geri bildirim alıyorsun. Ama bunu yapmak için, değişen alıcıyı hesaba katmak için sürekli olarak yeniden doldurman gerekir..." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. En iyi tahminim bu, ama saçma.

“Saniyede iki yüz kez.”

Yüzümdeki alaycı gülümsemenin silindiğini hissediyorum. "Ne?"

“Bu, benim güç verme hızım hakkındaki tahminimiz.” Lanistia gülümsemez. “Şimdi, neden savaştınız?”

Kendime gelmem biraz zaman alıyor. Yalan olduğuna inanmak istiyorum, ama yalan olmadığını da anlıyorum. Bunu sürdürebilmek için gereken o muazzam konsantrasyon, yoğunluk ve odaklanma? Sadece *görebilmek* için mi? Hayal bile edemiyorum.

Lanistia bekliyor. Onun yansıtıcı tonlu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

“Çünkü hoşuma gitti.”

Bir devam açıklaması bekliyordum. Ama yok. Lanistia beni inceliyor, sonra ayağa kalkıyor.

"O halde bu öğleden sonranın da hoşunuza gideceğini tahmin ediyorum."

⁂ ⁂ ⁂

Vücudum kaldırım taşı üzerinde geriye doğru kayarken altımdan bir toz bulutu yükseldi . İnleyerek, beceriksizce durdum, yanımı tutarak ayağa kalkmaya çalışırken merhamet dilemek için elimi kaldırdım.

“Biraz... bir dakika,” diye nefes nefese kaldım, ağrı başka yerlerdekinden daha kötü olmamasına rağmen, bandajlı bölgeyi gergin bir şekilde yokladım.

Rakibim Totius Octavus Conlis, açıkçası çok iri bir adam ve Letens'te karşılaştığım herkesten kesinlikle daha büyük; ya beni duymuyor ya da daha büyük olasılıkla isteğimi yerine getirmeyi umursamıyor. Geniş yüzünü ikiye

bölen sırıtışıyla dişlerini göstererek, keskin gri gözleri bana dikilmiş bir şekilde ağır ağır ilerliyor. Sanki bir arı kovanını kırmaya hazırlanan dev bir ayı gibi.

"Bu sefer gerçekten vurmayı dene bakalım!" diye sert bir sesle seslendi Lanistia, oturduğu taş banktan. Ona doğru kaşlarımı çatarak baktım ve birkaç adım daha geriye sendeledim, kendime manevra alanı açtım. Tiyatrodaki Octavii gibi, Conlis'in iri cüssesi onu bana kıyasla hantal gösteriyordu, ama ben fazla özgüvenliydim. Lanistia'nın akademik yeteneklerime karşı kayıtsızlığından sonra gösteriş yapmaya çok hevesliydim. O sert darbeyi hak etmiştim, ama bir daha vurmasına izin vermeyeceğim.

Conlis, ilk başarısının verdiği keyifle hâlâ gülümseyerek tekrar üzerime geliyor. Onun kontrolsüz ikinci yumruğunu savuşturduktan sonra yüzündeki ifadeyi siliyorum ve yumruğumu sertçe yan tarafına indiriyorum, bu da şaşkın bir homurtuya neden oluyor. Ben, kendini toparlamaya çalışan adamlara yumruk atmaya alışkınım. Conlis tamamen kas yığını olabilir, ama ona nerede acı hissettireceğimi tam olarak biliyorum.

Pes etmiyorum, geri çekilmesine izin vermiyorum ve on saniye içinde kazanacağımı biliyorum. Bunun bir akışı var. Rakibinizin size denk gelme umudunun olmadığını fark ettiğinizde, rüya gibi bir sevinç duyuyorsunuz. Yumruklarının o kadar uzaktan geldiğini görüyorsunuz ki, onlara gerekenden daha fazla yaklaşmalarına izin vermek cazip geliyor. Nereye vuracağınızı, ne zaman vuracağınızı seçiyorsunuz. Dövüşü neredeyse soyut bir şekilde düşünüyorsunuz. Oraya vur. Şunu etkisiz hale getir. Yüzlerinde yavaş yavaş beliren farkındalığı görebiliyorsunuz. Kaybı fark ettiklerini, yere düşmeden çok önce görebiliyorsunuz. Siz gelgit oluyorsunuz. Durdurulamaz.

"Yeterli!"

Conlis sendelerken ben de sendeliyorum, durma çabası neredeyse dövüşmek kadar fiziksel. Lanistia'nın çağrısıyla rahatlıyor. Ben ise sinirleniyorum, ama bu duyguyu çabucak bastırıyorum. Bu Letens değil, para için bir dövüş değil. Haklı olduğumu kanıtladım.

İri yarı adam beni tedirgin bir şekilde izliyor, belki de duruşumdaki ateşi görmüş ve sonra nazikçe yan tarafını ovuşturuyor.

"İyi dövüştü," diye mırıldandı isteksizce. Elini uzattı.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra da alıyorum. "Teşekkürler."

“Aferin, Conlis.” Lanistia, iri yarı adama nadir görülen bir gülümseme bahşeder, ancak bu açıkça bir kovma anlamına da gelir. Ayrılmadan önce başını eğer. Atletik kadın, adam gözden kaybolana kadar onu izler ve ikimiz tekrar yalnız kalırız.

Yaralarınız nasıl?

"Onları hissedebiliyorum ama bana etki etmiyorlar."

"O zaman kendinizi geliştirmeniz gerekecek."

Kendimi tutamadan ona öfkeyle baktım. "Kazandım."

“Minimum strateji ve teknikle kazandınız. Eğitimsiz bir Octavus'a karşı yumruk yumruğa bir dövüş için yeterince etkiliydiniz, ancak Akademi'de sınanırsanız, bu onları etkileyecek bir ölçüt olmayacaktır.”

"Neden beni böyle bir dövüşe soktular ki?" Kendimi hakarete uğramış ve -gizlice- biraz da hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

“Dün o kitapları okudunuz mu, okumadınız mı?”

Birden duraklıyorum, sonra da onaylarcasına homurdanıyorum. "İrade üzerinde fiziksel kontrol ihtiyacı." Somurtkan görünmemeye çalışıyorum. "Daha yüksek kademelerde onu manipüle etmek sadece odaklanma ve kaba kuvvetten daha fazlasını gerektirir. Hassasiyet, hız ve dayanıklılık gerektirir."

Lanistia onaylarcasına başını salladı. Yapabileceği en olumlu jest buydu. "İşte bu yüzden Akademide fiziksel beceriler de çok değerli. Sadece akademik olarak başarılı bir öğrenci elbette yükselebilir. Ama sadece belli bir yere kadar."

"Kendimi zaten sadece bir akademisyenden çok daha fazlası olarak görüyorum."

"Pekala. İkinci bir kategoriye geçmeden önce sizi bir kategoriye yerleştirelim." Lanistia bu sözleri her zamanki kuru üslubuyla söylüyor.

Onun küçümseyici tavrının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama görmezden gelmek zor. "Abartıyorsun," diyorum dümdüz bir şekilde. "Gelişmem, daha çok şey öğrenmem gerektiğini biliyorum, ama senin iddia ettiğin kadar yetersiz olmam imkansız."

Lanistia'nın ağzı büküldü. "Ulciscor, gururunun sorun olabileceğini söyledi." Ayağa kalktı, pelerinini omuzlarından attı. Altındaki tunik nispeten kısaydı, daha çok bir savaşçı tarzındaydı. Kolları çıplaktı. Ellanher'inki gibi kaslı değildi

ama kesinlikle şekilliydi. "Eğer bu kadar eminsen, Akademi'ye gerçekten gitmiş biriyle nasıl başa çıkacağını görelim."

“Sen bir Sextus’sun.” Huzursuzum, hem de sadece bu gerçek yüzünden değil. Onun özgüveni tehditkar bir hava taşıyor.

Öne eğildi. Az önce oturduğu taş banka elini koydu. "İşte. Artık Will'i de Conlis gibi tutmuyorum. Geri kalan her şey vizyonuma gidiyor."

“Nasıl yaparım—”

Bank kısa bir süre havada kaldıktan sonra tekrar yere indi. Ağzımı sıkıca kapattım. Granitten yapılmış, kalın, neredeyse 1,8 metre uzunluğunda. Eğer o kadar hızlı bir şekilde yeterince irade gücü kazanıp böyle bir şeyi kaldırabiliyorsa, sözüne inanmak zorundayım.

Lanistia yakındaki bir çite doğru yürüyor, etrafı eşeliyor, sonra uzun bir dalı kırıp kabuğundan ayırıyor. Belki yirmi santim uzunluğunda. İncecik. Dalını önünde ileri geri sallıyor, ıslık sesi çıkarıyor.

“Bana dokunabilirsen, dururum. Ve bir daha asla senin *yetersiz* olduğunu ima etmem.”

"Yani sadece sana dokunmam mı gerekiyor?"

“Bir darbe. Bir dokunuş. Bir parmak. Temas kurarsan, kazanırsın.” Lanistia yeni oluşturduğu anahtarı havada tekrar fısıldadı. “Elbette, yaralandın. Ve benim de bir silahım var.”

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yok. Ücret alıyorum.

Çok basit olmalı. Atletik, kaslıyım ama aşırı iri bir fiziğe sahip değilim. Hızlı tepkilerim, uzun kol mesafem ve yüksek acı toleransım var. Yaralanmalarım da beni rahatsız etmiyor. Tek yapmam gereken Lanistia'nın o incecik dalın ona verdiği savunmayı paramparça etmek ve gerisi önemli olmayacak. Onun kurallarına göre her şey bitecek.

Elbette bu o kadar kolay değil.

Bileğini hızla uzattı ve nedense, ona ulaşmadan hemen önce, Kadmos'un çayının uyuşturucu etkisine rağmen, sol gözümün altında şok edici, yakıcı bir ateş belirdi. Homurdandım ve geri çekildim; arkamı döndüğümde, Lanistia geriye ve yana doğru hareket etmişti. Ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Ama geri çekilme olarak algılanabilecek kadar da uzakta değildi.

Yanağımdaki acı beni caydırmaya yetmiyor; bu sefer daha hızlı bastırıyorum, başka bir darbeden korunmak için kollarımı yukarı kaldırıyorum. İşe yaramıyor. Eğiliyor ve uzanıyor, sonra neredeyse aynı noktada daha yakıcı bir acı hissediyorum. Geri adım atmamak imkansız. Yine uzaklaşıyor.

Bu sefer durup onu inceliyorum, nefesim istediğimden biraz daha ağırlaşıyor. Lanistia hareketsiz. Gülmüyor. Eğlenmiyor ya da keyif almıyor. Aksine, sıkılmış görünüyor.

"Vis, yaralarının seni yavaşlatmadığından emin misin?"

Onu inceliyor, bir sonraki saldırımı planlıyordum ki, dans eder gibi iki adım öne attı. Sol yanağıma üçüncü kez ıslık çalan, ısıran bir darbe indirdi, sonra da öfkeyle homurdanarak geri çekilirken sağ yanağıma bir darbe daha indirdi. Acı bir an için beni kör etti, paniğe kapılmama neden oldu. Sendeledim.

Gözlerim netleştiğinde, Lanistia başladığı yerdeydi. Tam olarak aynı duruşta. Sanki hiç hareket etmemiş gibi.

"Bu adil değil." Yanaklarımdaki yanık izlerine dokunuyorum.

“Gözlerim yok ve silahım da bir dal parçası. Bana *dokunmanız* yeterli.” Bu ifadeyi düz bir şekilde bitirirken bir şekilde tekrar öne doğru geliyor. Tepki vermeye, saldırıya geçmeye çalışıyorum. Yine de yanımdan sıyrılıyor. Sağ yanağıma, sinir bozucu bir kayıtsızlıkla indirilen bir başka acı verici darbe. Yüzüm perişan halde olmalı.

Şu an öfkeliyim. Alaylara öfkeliyim; ne kadar soğukkanlılıkla söylenmiş olsalar da, bunların alay olduğunu biliyorum. Son altı aydır gurur duyduğum şeylerden birinin bu kadar kapsamlı bir şekilde yetersiz olduğunun kanıtlanmasına öfkeliyim.

Onun benim hakkımdaki düşüncelerimde haklı olma ihtimali beni çok kızdırdı.

Yerden bir taş kapıp ona fırlattım, dengesini kaybettiği anda arkadan saldırmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Lanistia sorunsuz bir şekilde döndü, zahmetsizce kayarak taşın arkasındaki kaldırıma çarpıp parçalanmasına izin verdi. Sağ yanağımda bir acı daha hissettim, ardından karnıma bir yumruk geldi. Sert değildi ama nokta atışı bir vuruştu. Nefesim kesildi. İki büklüm oldum.

Arkamdan dolanıp kollarımı yakaladı ve kendime gelemeden beni yere itti. Yüzüm çakıllara sürtündü. Çırpındım ama tutuşu çok sıkıydı.

“Pes mi ediyoruz?”

Onu kafayla vurmak için geriye doğru ani bir hareket yaptım ama o kadar kurnaz ki bu kadar yaklaşmaya cesaret edemedi. Sadece boynum acıdı, sonra da Lanistia karşılık olarak kolumu uyarıcı bir şekilde çekiştirince omzum ağrıdı.

Dişlerimi sıktım ve vücudumu gevşettim.

“Güzel.” Sırtımdaki baskı kayboldu ve Lanistia’nın gölgesinin uzaklaştığını gördüm.

Orada uzanıp utancımdan kurtulmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Sonunda, gözlerine bakmak istemeyerek oturur pozisyona geçiyorum, tuniğimdeki tozu silkeliyorum ve sonra yanan yanaklarımı ovuyorum.

“Demek benden daha hızlısın.” Sesim kelimeleri titreterek çıkıyor.

Lanistia, her zamanki duygusuz ve dobra tavrıyla, “Ben senden daha iyi eğitimliyim. Daha disiplinliyim,” diyor. “Git kendini toparla, sonra bunu nasıl değiştirebileceğimiz hakkında konuşabiliriz.”

Ona ters ters baktım ama kendimi toparlayıp yakındaki çeşmeye doğru yavaşça yürüdüm. Havuz altıgen şeklindeydi, ortasındaki heykelsi sütundan sürekli, pırıl pırıl berrak bir sıvı akıyordu.

Hafifçe dalgalanan suya bakıyorum, yansımamı görünce duraksıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Daha yakından bakıyorum.

Yanaklarımda neredeyse aynı büyüklükte kabarık izler var. Altı ince çizgi, neredeyse eşit aralıklarla sıralanmış.

" *Kahretsin* !" Yüzümü suyla yıkarken sudaki görüntüyü siliyorum, sonra Lanistia'ya dönüyorum.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

XV

Önümdeki antrenman alanı -eğer gerçekten bir antrenman alanıysa- daha önce hiç görmediğim bir şeye benziyor.

Will tarafından kilitlenmiş birkaç kapıdan geçerek villanın doğu kanadının altındaki bir tür bodruma indik. Lanistia yakındaki duvarda meşaleler yakıyor; her yaktığında, daha uzakta düzinelerce meşale anında yanıyor ve mağara benzeri odanın daha fazlasını ortaya çıkarıyor. En az 60 metre genişliğinde, belki de beş kat daha uzun. Ancak büyük bir kısmı devasa bir çukurdan oluşuyor. Sadece 4,5 metre genişliğindeki taş platform—üzerinde durduğumuz platform—bizim boyumuzdaki duvara yaslanmış, derin alt katmanı çevreliyor.

Ancak dikkatimi çeken asıl yer aşağıdaki alan. Titreyen turuncu ışık, uçsuz bucaksız alanı çaprazlayan yüzlerce kaba yontulmuş taş duvarı ortaya çıkarıyor. Gözlerim, oluşan kıvrımlı geçitlerde bir yol bulmaya çalışıyor. Ama bulamıyor.

“Bu nedir?” Sesim yankılandı.

“Yardımcı olacak bir şey.” Lanistia meşaleleri yakmaya devam ediyor.

Duvara oyulmuş bir raf var, üzerinde dolu bir deri çanta ve uzun, ağır işlemeli bir bileklik duruyor. Tuhaf. Daha yakından incelemek için yaklaşıyorum.

"Hiçbir şeye dokunmayın."

Kaşlarımı çatıyorum. Neredeyse tüm meşaleler yanıyor ama o sırtını dönmüş. Buna rağmen beni görebiliyor mu acaba? Bilekliğe uzanıyorum.

"İçtenlikle söyledim."

Bu küçük zaferden memnun bir şekilde elimi geri çekiyorum. İyi bilmek güzel.

Lanistia görevini tamamlar. Odanın kenarlarındaki meşaleler parlak ve eşit aralıklarla yerleştirilmiş, dumanları tavandaki bir tür havalandırma deliğinden

dışarı süzülüyor. Aşağıda, gölgeli taşlardan oluşan şaşırtıcı bir deniz beliriyor.

“Buna Labirent deniyor. Akademideki bir eğitim cihazının birebir kopyası.” Lanistia omzuma gelip durdu.

“Neden burada bir tane bulunduruyorsunuz?”

“Eğitim amaçlı.”

Derin bir nefes aldım, sonra tekrar nefesimi verdim ve ona öfkeli gözlerle baktım.

“Gelişin sürpriz oldu Vis, ama *birini* hazırlamak zorunda kalacağımız gerçeği sürpriz değildi.” Bakışları meşalelerle aydınlatılmış çukura odaklanmış, elleri arkasında kenetlenmişti. “Ve bu, birinin Will'i ne kadar iyi idare edebileceğine karar vermek için en etkili test olarak kabul ediliyor. O okulun en zeki ve en güçlü öğrencisi olabilirsin, ancak Labirent'te yüksek düzeyde yetkinlik gösteremezsen, işe yarar olmak için yeterince ilerleyemezsin.”

Duvarlar denizine kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu nasıl çalışıyor?"

Lanistia beni rafa doğru çağırıyor, bilekliği alıp bana gösteriyor.

Eğer *bu* bir bileklikse, daha önce gördüklerimden tamamen farklı. Deri bir taban, üç ince gri taş parçasıyla çevrili; bunların üzerine, her biri tırnaktan daha küçük, oniks gibi görünen, mükemmel şekilde kesilmiş daireler dizilmiş. Her şeritte yirmiye yakın garip taş var. En hafif tabirle, kullanışsız görünüyor.

Lanistia onu koluna bağladıktan sonra, yaklaşık elli metre aşağıda bulunan Labirent'in bir bölümünü işaret etti. "İzleyin."

Oniks taşlardan birine dokunuyor ve onu hafifçe sola doğru kaydırıyor.

O kadar hızlı oluyor ki anlamam bir saniye sürüyor. Gıcırtılı bir ses duyuluyor; Lanistia'nın işaret ettiği yöndeki duvarın bir bölümü aniden hareket ediyor, yana doğru çarpıyor ve anında yeni bir yol açarken, bir diğerini de kapatıyor.

Az önce değişen Labirent bölümünü inceledikten sonra, koyu saçlı kadının sol koluna göz attım.

“Demek bu taşlar bir şekilde aşağıdaki bölümlere, duvarın parçalarına, irade gücüyle kilitlenmiş durumda,” diye öne sürüyorum, olayı çözmeye çalışarak. “Düzeni istediğiniz gibi değiştirebilirsiniz?”

“Sınırlamalar var ama evet. Her kontrol taşı belirli bir panele kilitlenmiş durumda. Buradaki sembol hangisi olduğunu gösteriyor.” Destekleyici aleti bana

doğru kaldırıyor ve ben de daha yakından bakarak az önce kullandığı taşın üzerindeki üç yatay çizgiyi görüyorum. Gerçekten de, aynı sembol az önce aşağıya doğru hareket eden bölümün üzerine büyük harflerle kazınmış. “Panelleri de şöyle yeniden yönlendirebilirsiniz.” Siyah daireyi dikkatlice çeviriyor ve altı fit genişliğindeki levha, daha önce oluşmasına yardımcı olduğu koridoru düzgün bir şekilde keserek, dik bir konuma şiddetle oturuyor.

Kaşlarımı çatarak labirente bakıyorum. Lanistia'nın bilekliğinde en az elli oniks taşı var ve muhtemelen duvarın bazı bölümlerine oyulmuş sayısız farklı sembolden de aynı sayıda var. "Nasıl çalışıyor?" İrade hakkındaki anlayışımın hala sınırlı olduğunu biliyorum, ancak Hiyerarşinin icatlarının çoğu en azından bir nebze anlaşılabilir. Transvect gibi—uygulaması hiç de basit değil, ama nasıl *işleyebileceğini* görebiliyorum.

Bu... bu çok daha karmaşık bir şeye benziyor.

"Mekanik detayları sizin eğitim seviyenizde açıklamak çok zor. Bilmeniz gereken tek şey, bunun işe yaradığıdır."

İğneleyici bir karşılık vermekten kendimi zor tutuyorum. Ses tonunda kişisel bir şey yok. Ve burada işleyen sistemleri gerçekten tahmin edemediğim göz önüne alındığında, haklı da olabilir.

“Peki, amacı nedir?”

“Akademide bu bir yarışma. Bunu takan kişi Labirentin bir ucundan diğer ucuna geçmek zorunda, diğer öğrenciler ise onu durdurmaya çalışmak için takım oluşturuyorlar—bazıları labirentte koşuyor, diğerleri ise kenarlarda gözcülük yapıyor.” Lanistia bilekliği çözüp bana uzatıyor. “Ama bedenlerimiz olsa bile, henüz buna hazır değilsin. Burada ve şimdi, sadece duvarları doğru şekilde nasıl kullanacağını öğrenmene odaklanacağız—ve bu bile muhtemelen biraz zaman alacak. Bu yüzden bunu tak ve sana nasıl yapacağını anlatmamı bekle.”

Beklediğim ağırlığı bile zor takıyorum ve sonra sol koluma sıkıca bağlıyorum, omzumdaki hafif çekmeyle yüzümü buruşturuyorum. Sanki... şey. Sanırım ön kolum taşa bürünmüş gibi hissediyorum. Zorlanarak bilekliği yukarı kaldırıp üzerindeki oniks parçalarına daha yakından bakıyorum. Her dairenin yüzeyine soyut ama kolayca tanınabilir bir sembol kazınmış. Lanistia'nın kullandığı üç yatay çizgili taşı buluyorum. "Çok karmaşık görünmüyor."

“Yapma—”

Taşı sola doğru hafifçe itiyorum.

Aşağıdaki panel titreyip sarsılırken tiz bir ses duyuluyor. Üzerine bastığım taş aniden yanıyor; tenime yakıcı bir ışık çarpıyor ve ardından oniks parçalanıyor, işaret parmağım yeni oluşan pürüzlü kenara sürtünüyor. Şaşkınlıkla acı içinde bağırıyorum, elimi hızla geri çekip şiddetle sallıyorum. Kırık taş bilekliğinden ayrılıp yere düşerken parlak kırmızı damlacıklar havada uçuşuyor.

“Aptal.” Lanistia elimi tuttu ve kesiği incelerken elimi sabit tuttu. “ *Aptal* .”

Yüzümü buruşturuyorum ama hem incelemeyi hem de azarlamayı sessizce karşılıyorum. İçimden kendime çok daha kötü küfürler savuruyorum zaten.

“Bu çok derin.” Lanistia cebinden bir bez parçası çıkarıyor – asıl amacının ne olduğundan emin değilim – ve onu hiç de nazik olmayan bir şekilde parmağıma bastırıyor. “Beni dinlemen gerekiyor.”

“Belki de yapardım, eğer sürekli bu kadar küstahça davranmasaydın.” diye çıkıştım. Yine sinirlenmiştim. Çok aceleci davrandım, ama bu onun sürekli küçümsemesine katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Yeteneklerinize konusunda gerçekçi olduğum için mi? Sizi şımartmayacağım."

Bezi uygulama işini ondan devralıyorum, bunu huysuz bir hareket gibi göstermemeye çalışarak. “Şımartılmak istemiyorum ve yalan söylemeni de istemiyorum. Dinleyeceğim, çok çalışacağım. Bu yaraları atlatmak için Kadmos'un çürümüş çayını içeceğim. Gelişmem gerektiğini kabul ediyorum.” Sözler ağzımda kül gibi kaldı ama babamın tartışmaları çok defa kazandığını gördüğüm için alınganlığa kapılmayacağım. “Ama bana bunu her birkaç cümlede bir hatırlattığında, sadece sana haksız olduğunu kanıtlamak istiyorum. O yüzden belki de yargılanması gereken bir şey yaptığımda beni yargılasan iyi olur?”

"Az önce olduğu gibi mi?"

Gözlerine bakıyorum, sonra istemsizce hafifçe homurdanıp başımı sallarken bakışlarımı kaçırıyorum, öfkem istemsiz bir gülümsemenin altında eriyor. "Tıpkı az önce olduğu gibi." Sızan parmağımı bezle daha sıkı sarıyorum, ardından gelen yanmayı umursamıyorum. "Özür dilerim."

"Eninde sonunda herkesin başına gelir." Lanistia sert ama yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Hadi ama. Bunu dikmemiz gerek."

Merdiven boşluğuna geri dönüyoruz. Başka hiçbir şey söylemiyor, ama sanki karakterinin bir parçası olduğunu düşündüğüm gerginlik, bilinçsiz saldırganlık duruşundan biraz olsun azalmış gibi geliyor.

Yaralı parmağımı sıkıyorum. Belki de sadece hayal gücüm de öyledir.

Zaman gösterecek.

▒ ▒ ▒

Yıllar içinde birçok kez dikiş attırdım . Lanistia kraliyet cerrahı kadar yetenekli değil belki ama iğneyi etime batırıp çıkarırken oldukça becerikli ve şaşırtıcı derecede nazik davranıyor.

“Bunu daha önce de yaptınız.”

"Küçük erkek kardeşler." Bunu dalgın bir şekilde söylüyor, tüm dikkati yarama odaklanmış durumda.

Kişisel bilgi kırıntısını yakalayınca yüzüm aydınlandı. "Kaç tane var sizde?"

İğne çok derine saplanınca bir acı hissettim ve irkildim, Lanistia sendeledi. Ya da belki de beni dürttü. "Yeter." Ses tonunda bir şey bana konuyu uzatmamam gerektiğini söylüyordu.

Yarama şöyle bir baktım. Kötü bir kesik, derin, işaret parmağımın ucundan ikinci boğumuna kadar uzanıyor. Bol miktarda kan var. Kadmos'un çayı hâlâ iş başında olduğu için şanslıyım. İstemeyerek elimi ona geri uzattım, sonra yaraya değil, yüzüne odaklandım. Siyah gözlükleri pencereden süzülen ışığı yansıtıyordu.

"Bunu yapabilmek için oldukça iyi görebilmeniz gerekiyor," diye ihtiyatlı bir şekilde belirtiyorum.

Lanistia bir an cevap vermiyor ve sanırım beni yine görmezden gelecek.

“Odaklandığımda görebiliyorum.” Bu kısmen soruya yönelik sinirli bir itiraz, ama derin bir nefes alıp devam ediyor. “Eğer Will'i belirli bir şeye odaklanmak için kullanırsam, onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Her ayrıntıyı ve her açıdan. Normal görüşe sahip birinin görebileceğinden çok daha iyi.”

“Ama?” Burada açıkça bir “ama” var.

“Ama bunu yaptığımda başka hiçbir şey göremiyorum. Ya da görebiliyorum ama her şey anlık olarak hareket ediyor.” Tereddüt ediyor, kelimeleri ararken iğne işaret parmağımın üzerinde duruyor. “Gözlerinizi kapalı tutmanız gerektiğini

ama her saniye bir anlığına açabileceğinizi hayal edin. Çok yavaş, sürekli bir göz kırpma gibi. Şu anda her şey bana böyle görünüyor, elinizin etrafındaki alan hariç." Bunu gayet doğal bir şekilde söylüyor, ama ifadesinin altında bir rahatsızlık var. Bu konuda konuşmaya alışkın değil.

"Dikkat dağıtıcı olacağa benziyor."

"Alışacaksın." Konuyu kapatarak, dikişine devam etti, son birkaç ilmeği düzgünce ekledi ve ipliği bağladı. "İşte. Önümüzdeki bir hafta kadar dikkatli olman gerekecek, ama iyileşecek."

"Teşekkürler."

Başını sertçe salladı. "Bir dahaki sefere beni dinleyin."

Azarlamayı kabul ediyorum ve sessiz bir anlaşmayla villanın doğu kanadına doğru geri dönmeye başlıyoruz. Öğleden sonra, koridorlar gölgeli, serin ve sessiz. Uzakta birkaç Octavii'nin bir iş için acele ettiğini görüyorum, ama başka kimse yok.

Lanistia aramızdaki sessizliği aniden bozarak, "Dolayısıyla, bir duvarı olması gereken konumdan farklı bir konuma getirmeye çalışırsanız, kontrol taşları parçalanabilir," dedi.

"Dikkat etmem gereken bir şeye benziyor."

"Hımm-hım." Bir duraklama oluyor ve ardından, "Destekleyiciyi kullanmak mutlak hassasiyet gerektiriyor. Taşı doğru yöne hareket ettirmiş olsanız bile, çok fazla itmek kolaydır. Ya da yeterince itmemek. Ya da biraz yanlış açıyla. Bunlardan herhangi biri kontrol taşına aktarıma neden olabilir. Bu genellikle onu kırmaz – bunun olması için *gerçekten* yanlış yere itmeniz gerekir – ama düşmesine, sıfırlanana kadar çalışmasını durdurmasına neden olur. Bu da Akademide otomatik bir kayıp kadar kötü bir şeydir," diye ekliyor.

Labirentte hızla koşmanın zorluğunu, hem kendi yolumu açmaya hem de takipçilerden kaçmaya çalışırken bilekliği doğru bir şekilde kullanmanın zorluğunu düşünüyorum. "Yani bu yarışmalar gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Birini kazanmak için hafıza, mantık, hız, hassasiyet ve fiziksel güce ihtiyacınız var. Birden fazla probleme aynı anda odaklanabilme yeteneğinden bahsetmiyorum bile. Daha yüksek rütbeli İrade kullanımı için bu niteliklerin hepsi çok önemli. Ve Akademi sonuçlara çok önem veriyor." Avluyu geçmeye başlıyoruz. "Yani, evet. O kadar önemliler."

“Ama elbette bu tür şeyleri test etmenin daha iyi yolları vardır.”

“Tek başlarına mı? Belki. Ama birlikte...” Ellerini yana açarak şöyle dedi: “Ben de ilk başta şüpheciydim, ama Labirent'te yarışmak *tam olarak* İradeyi kullanmak gibi hissettiriyor. Ulciscor'a da sürekli aynı şeyi söylüyorum. Sadece açıklaması zor.”

“Ulciscor tecrübeden mi bilmiyor?”

“Labirent, o Akademideyken yoktu. Yaşlı.” Ses tonunda bir sevgi kırıntısı var, ama hemen kayboluyor. “Ancak şu zaman ortaya çıktı...”

Sözleri yarım kalırken önümüzdeki kapı aralığında bir figür beliriyor.

“Yine mi yaralandınız genç efendi?” Kadmos, elinde belli ki ağır bir sandık taşıyan tıknaz adam, yaklaşırken bu sözleri hırıldayarak söyledi. Tam önümüzde durdu, hantal sandığı yere koyarken zorlanarak inledi, sonra burnundan süzülen teri sildi.

"Antrenman kazası. Bir taşa çarparak kendini kesti. Ciddi bir şey yok," diyor Lanistia ben konuşmadan önce.

"En iyi başlangıç değil."

“Hayır,” diye onayladı Lanistia. “Seninle karşılaştığımıza sevindim, Kadmos. Magnus Quintus seninle Vis'in eğitimi hakkında konuştu mu?”

"Evet, öyle yaptı, Sextus."

“Yarın sabah başlamanızı istiyorum.”

Kadmos ikimize de saygıyla eğildi. "Bu arada sizi nerede bulabilirim, Üstat Vis? Yeni kıyafetlerinizin ölçüsünü daha önce almak istiyordum ama kimse nerede olduğunuzu bilmiyordu."

Ben daha ağzımı açamadan Lanistia tekrar cevap verdi. "Magnus Quintus'un antrenman sahasındaydık. İşimiz bitince gelip seni bulacağız." Bu kesinlikle bir geçiştirme cevabıydı.

“Ah.” Kadmos tekrar eğildi, birkaç ince saç teli gözlerinin üzerine düştü. Bakışları aramızda gidip geldi, sonra eğilip homurdanarak yükünü tekrar kaldırdı. “Dört gözle bekliyorum. O zamana kadar, genç efendim. Sextus.” Tekrar yorulmanın verdiği yorgunlukla ağır ağır nefes alarak uzaklaştı.

Doğu kanadına doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Ses mesafesinden uzaklaştığımızda Lanistia'ya şöyle bir bakıyorum. "Eğitim alanı mı?"

“Daha önce söylemeliydim. Labirent, burada olması gereken bir şey değil *aslında* . Ulciscor, planları ele geçirmek için birkaç kişiyi Silencium fermanını çiğnemeye zorladı. Kadmos ve diğer personel bundan habersiz. Senden, benden ve Ulciscor'dan başka kimse bilmiyor.”

Açıklamayı değerlendiriyorum. "Demek ki bu sadece Akademi'ye özelmiş," diye düşünüyorum. "Hile mi yapıyoruz?"

“Diğer öğrenciler zaten sizden birkaç ay öndeler. Bu size arayı kapatma şansı veriyor.” Bakışlarımı görünce omuz silkti. “Evet. Hile yapıyoruz. Avantaja ihtiyacınız var.”

Bu iddiayı kabul ediyorum, bu sefer neredeyse hiç rahatsızlık duymuyorum. "Tanrı aşkına, bunu kimse bilmeden nasıl inşa ettiniz?"

“Yavaş yavaş. Taşları soru işareti yaratmadan temin etmemiz gerekiyordu, bu yüzden farklı tedarikçilerden, farklı bölgelerden aldık. Dolambaçlı yollarla taşıttık. Aylar sürdü.” Labirentin dış kapısını açıyor ve merdivenlerden aşağı inmeye başlıyoruz.

Neredeyse gülecektim. Bu devasa mahzeni inşa etmek için gereken insan gücünden bahsediyordum—ama elbette Magnus Quintus bunu tek başına da fazlasıyla yapabilirdi. "Çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor."

"Öyleydi. Bunu boşa harcamayın."

Devasa labirentin üzerinde duran platforma çıkıyoruz. Meşalelerin hepsi hala yanıyor, bileklik bıraktığım yerde yerde duruyor. Kaldırırken taşlara çarpmamaya dikkat ediyorum, ittiğim parçanın kırıldığı boşluğu inceliyorum. "Bunu nasıl tamir edeceğiz?"

Lanistia, taşın ilk durduğu rafa doğru ilerledi, oradaki deri çantaya uzandı ve yuvarlak bir oniks parçası çıkardı. Sonra tekrar yanıma geldi. Taşı başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu ve bilekliğin üzerindeki boşluğa yerleştirdi.

Kadın kıpırdamıyor, ama oniks aniden elinden çekilip yerine oturuyor. İrkilerek geri çekiliyorum. Çizilme ve sürtünme sesleri duyuluyor ve yanık kokusu burnuma dolarken taşın yüzeyi değişmeye başlıyor, üç yatay çizik yavaş yavaş yüzeyine kazınıyor.

“Tanrıların mezarları. Nasıl...”

“Sana söylemiştim. Eğitim seviyenin ötesinde.”

Gözlerimi yeni oyulmuş taştan ayırıyorum. "Bütün bunların yürütülmesi için ne kadar irade gerekiyor?"

“Çok fazla.” Lanistia bana acımasızca bakıyor ve ben de ona baktığımda homurdanıyor. “Sana bir teklifim var. Labirenti tamamen çözdüğün anda, kafanı onun nasıl çalıştığına dair tüm alakasız ayrıntılarla dolduracağım. Anlaştık mı?”

"Seçme şansım var mı?"

“Pek sayılmaz.” Zoraki bir gülümsemeyle, “Hadi işe koyulalım.” dedi.

İki saatlik pratikten sonra , Lanistia'nın bana uzlaşma teklifinde bulunmakta neden bu kadar rahat olduğunu anlamaya başlıyorum.

Puslu meşale ışığı, çoğu artık yüzeylerinde çirkin çizikler bulunan taş panellere karşı hareket ediyor ve titriyor. Burası serin, kavurucu güneşten uzaktayız ama avuçlarım nemli. Gerginlik ellerimi kramp sokuyor. Kesik parmağım, yanım ve omzum donuk bir ağrıyla zonkluyor. Sanırım Kadmos'un çayı etkisini kaybediyor.

“Sol geçidi kapatmak için çift üçgeni kullanmayı dene.” Lanistia kollarını kavuşturmuş, beklentiyle Labirent'in üzerine bakıyor. Bana doğru bile bakmıyor.

Gözlerim ve elim, ilgili sembolü taşıyan taşı bulmadan önce tam üç saniye boyunca bilekliğin üzerinde tereddütle dolaştı. Her kasım gergindi. Nefesimi yavaşlattım. Aşağıdaki ilgili panelin nerede olduğunu, nereye yerleştirilmesi gerektiğini değerlendirdim. Yönümü kontrol ettim. Umut dolu bir kalp atışına izin verdim.

Ardından oniks taşını yaklaşık çeyrek inç sola kaydırıyorum. Hızlı ve kararlı bir hareket. Tek yöntem bu.

Sarsıntılı bir direnç. Korkunç, titrek bir çığlık. Taşlar birbirine sürtünürken aşağıda kıvılcımlar uçuşuyor. Ses, başladığı kadar anında yankılanıyor, elimi hızla çektiğim anda panel tekrar hareketsiz kalıyor. Labirentin o bölümünden, meşale ışığında kızıl renkte ince bir toz bulutu yükseliyor. Ani sessizliği sadece bilekliğimden düşen taşın gıcırtı sesi bozuyor.

“ *Çürüyen lanetli tanrılar* .” Geri adım atıyorum. Bu noktaya kadar öfkemizi bastırmıştım ama baraj yıkılıyor. “Bu imkansız.”

Bu çok hassas bir işlem. O minik hareketin mükemmel bir açıyla yapılması gerekiyor; titreme olmamalı, hareket boyunca bir yana ya da diğerine en ufak bir sapma olmamalı. Aksi takdirde, hata aşağıda yüz kat daha büyütülüyor. Hareket ettirilen panel bir duvara çarpıyor. Her şey kırılıyor.

Ve bunu, hareketsiz bir şekilde ayakta dururken, tüm dikkatimi vererek yapıyorum.

“Bugün ilk günün.” Lanistia yerinden kıpırdamadı, ancak aşağıdaki dağılan buluta kaşlarını çatarak bakıyordu. Bu bakışlar gözlüğüne de yansıyordu.

"Yani öğrencilerin çoğu baştan beri bu kadar mı kötü?" Bu soru karşısında hem hayal kırıklığı hem de umut hissettim.

“Hayır.” Lanistia sonunda bana doğru baktı. “Ancak İradeyi manipüle etmenin anahtarı hassasiyettir, bu yüzden çoğu öğrenci bu tür becerileri geliştirmek için yıllarca eğitim almıştır. Sen bir dahi değilsin, ama şu ana kadar kaydettiğin ilerleme de umutsuzluğa kapılmana neden olmuyor.”

Onu inceliyorum. Ses tonunda sıcaklık, duruşunda ise şefkat yok. Beni yatıştırmaya yönelik bir girişim de göremiyorum.

Nefesimi veriyorum. Kolumu tekrar yukarı kaldırıyorum.

“Güzel. Dördüncü sırayı açmak için elmas ve kare.” Lanistia çoktan labirentin üzerinden dışarıya bakıyordu. “Fazla düşünme.”

Panelin hedef noktasına göre konumunu hızlıca değerlendiriyorum, ardından taşı buluyorum. *İtiyorum* .

Üzerine elmas ve kare sembolleri işlenmiş panel, koridor boyunca kayıyor. Yerine oturana kadar gıcırtılı bir ses çıkarıyor. Tam da olması gerektiği gibi.

Oniks taşı bilekliğimden hala düşüyor ama bu sefer gülümsememi bastırıyorum.

“Daha iyi.” Lanistia, geçidin sağ tarafından yükselen toz bulutunu izliyor. Eskisinden daha tetikte ve şaşırmış görünüyor. “Elbette hâlâ yeterince iyi değil, ama... daha iyi. Şimdi, merkeze giden bir yol açın.”

Küçük zaferimin tadını çıkarmak için biraz daha derin nefes alıyorum, sonra itaat ediyorum. Girişim, önceki girişimlerin neredeyse tamamı gibi sonuçlanıyor.

Ancak aşağıdan gelen gıcırtılar ve çarpma sesleri, dişlerimi o kadar da gıcırdatmıyor.

Sadece pratik yapmaya devam etmem gerekiyor.

XVI

Suus hakkındaki eğitimimin yoğun olduğunu her zaman düşünmüştüm . Ulciscor'un villasında kalışımın ikinci haftasında, genç halimin izlenimini yeniden değerlendirmeye çoktan başladım.

Burada her gün karanlıkta uyanıyorum—ya da daha doğrusu, Kadmos'un iğrenç kokulu çayının ilk dozunu getiren, tehlikeli derecede mutlu bir Lanistia tarafından uyandırılıyorum. Sadece o zaman neşeli görünüyor, sanki uyanmamın acısı bir çeşit merhem gibi.

Gün ağarmadan önce, kimseyi rahatsız etmemek için ana evden biraz uzakta, kusursuzca bakımlı çimenlikte bir saatlik fiziksel antrenmanla başlıyoruz. Çimenlerin üzerinde her zaman çiğ var ve hava hiç geçmiyor. Odak noktam hızım. Tepkilerimin her zaman hızlı olduğunu düşünmüşümdür, ancak Lanistia beni sürekli yanıltıyor ve dersi pekiştirmekten de çekinmiyor. Yaralı tarafıma veya omzuma asla vurmuyor, yine de güneş ufuktan yükselene kadar genellikle morlukların üstüne morluklar eklenmiş oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, Suus'ta olsaydım, onu ilk hafta içinde öğretmenlikten çıkarırdım. Tavrı hiç yumuşamadı, hiç ısınmadı: O beni sevmiyor, ben de onu sevmiyorum.

Ama hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar acı verici olsa da, o zeki. Etkili. Muhtemelen şu anda ihtiyacım olan şey bu.

Dinlenmek için villanın ısıtmalı banyolarını kullanmak üzere yarım saate kadar izin veriliyor ve ardından her zamanki gibi doyurucu ve lezzetli olan kahvaltımı yapıp çalışmalarıma başlıyorum. Bu noktada Lanistia ortadan kayboluyor ve yerini Kadmos alıyor. Her gün farklı bir konu, bala batırılmış taze pişmiş ekmek lokmaları arasında okunacak farklı metinler var. Bana sunulan bilgiler her zaman Kadmos'un kendisi tarafından tamamlanıyor ve ilk başta

duyduğum şüpheye rağmen, Dağıtıcı'nın fazlasıyla yeterli bir öğretmen olduğu kısa sürede anlaşılıyor. Jeopolitik incelemelerden mekanik dağılım oranlarına, Echelon Felsefelerine kadar her konuda kendinden emin, sert bir otoriteyle bilgelik aktarıyor.

Kadmos'un dersleri öğretici olsa da, öncekilerden daha keyifli değil. Onun soğukluğu farklı bir tür. Lanistia küçümserken, o şüpheci. Lanistia sertken, o mesafeli. Düzeltmeye ihtiyacım olduğunda kin beslemeden düzeltiyor, başarılı olduğumda takdir ediyor. Her zaman kibar. Ama her zaman, öğrenmemi izlemekten çok beni gözlemlemek için orada olduğu hissi var. Beni hâlâ bir davetsiz misafir olarak görüyor.

Lanistia ancak dördüncü günde, Sytrece'nin en saygın eğitim kurumu olan Azriat'ın en genç başkanı olduğunu, ancak daha sonra yasaklandığını, mal varlığına ve mülküne el konulduğunu ve birkaç on yıl önce bir Octavus olarak Caten'e götürüldüğünü belirtiyor. Bunu onunla konuşmaya çalışıyorum, ancak konuyu açtığım anda hemen geçiştiriyor. Hiyerarşinin yasaklama listelerinden birinde adınızın yer almasının üstesinden gelinebilecek bir şey olduğunu hayal edemesem de, bunun onun için artık hassas bir nokta olduğunu düşünmüyorum. Sadece benimle kişisel konuları tartışmak istemiyor.

Kahvaltı bittikten sonra, gölge ve mahremiyet sağlayan iç avluya geçiyoruz. Lanistia gözlemci olarak bize tekrar katılırken, Kadmos önceki günün konusuyla ilgili sorular sormaya başlıyor. Çoğunlukla hafızamla ilgilenmiyor. Benden hiçbir zaman gerçekleri ve rakamları ezberlememi istemiyor. Bunun yerine, açıklamalar istiyor. Çıkarım yapmamı, sonuçlara varmamı istiyor. Bilgiyi ezberlemek yerine gerçekten özümsediğimi kanıtlamamı istiyor.

Burada çoğunlukla başarılıyım. Lanistia asla iltifat etmez, ama izlerken de nadiren eleştirir. Bunu onun için bir eşdeğer olarak algılamaya başladım.

Bundan sonra—ben zaten günün yorgunluğundan bitkin düşmüşken—Kadmos başka bir yerdeki görevine devam ediyor ve Lanistia ile öğle yemeği yiyoruz; hafif bir yemek eşliğinde Caten'in siyasi manzarası hakkında uzun uzun konuşmalar dinliyoruz. Sindirilecek *çok şey* var; Senato dört yüz elli dokuz senatörden oluşuyor ve bunların en az yarısı şu ya da bu şekilde önemli kabul ediliyor. Bu yüzden sorumluluklarını gözden geçiriyoruz. Yönetim alanları. Soy geçmişi. İttifaklar. Eski ve yeni kinler. Bazılarını bilmem gerekiyor çünkü

çocukları Akademi'ye gidecek ve Lanistia'nın ısrarla söylediği gibi, oradaki arkadaşlarımı akıllıca seçmem gerekecek. Diğerleri ise, diyor ki, onlardan habersiz kalıp tam bir kaba adam gibi görünmemem için çok önemli.

İtiraf etmekten nefret etsem de ve yorgunluğa bağlamak istesem de, bu derslerde pek becerikli değilim. Düzinelerce isimsiz insan var ve Lanistia onları bir sonraki sefer bahsettiğinde ayrıntıları çok çabuk kayboluyor. Sanırım bu kısmen içgüdüsel bir ilgisizlik: Gücün etrafında kaçınılmaz olarak oluşan dedikoducu, çirkin ilişkiler ağından her zaman nefret etmişimdir. Ama Lanistia'nın bunun önemli olduğunu söylediğine de inanıyorum. Bu yüzden deniyorum ve o da ısrar ediyor.

İkinci çayımı içtikten sonra, öğleden sonra rutinimiz devam ediyor ve neredeyse tamamen Labirent'in nispeten serin ortamında vakit geçiriyoruz. Labirenti manipüle etmede, kontrol taşlarını hızlı ve hassas hareketlerle kaydırıp döndürmede giderek daha iyi oluyorum. Lanistia'nın talimatlarına hızla yanıt vermek, aşağıdaki panelleri giderek artan bir güvenle yerine oturtmak tatmin edici, hatta eğlenceli. Her dört veya beş denemeden sadece birinde oniks parçası bilekliğinden ayrılıyor. Lanistia'nın bana hatırlatmak için büyük çaba sarf ettiği gibi, her şeyi mükemmel bir şekilde hareketsiz durarak, yüksek bir noktadan yapıyor olsam bile.

Labirentte geçirdiğim o saatler, günün geri kalanındaki akademik öğrenme ve fiziksel antrenmandan çok daha yorucu. O kadar yoğun ve sürekli odaklanmam gerekiyor ki, labirentten çıktığımızda uyumaya hazır oluyorum. Gerçi buna fırsat bulamıyorum. Akşam yemeği ve sonrasında Lanistia ile daha fazla ders, daha fazla çalışma, daha fazla zorlu sınavlar geçiyor.

Ve sonunda, şükürler olsun ki -her ne kadar çok kısa sürse de- odalarıma çekiliyorum.

Her gün başımı tüylü yastığa koyarken, kaygılarımı bulanık bir şekilde sıralamaktan kendimi alamıyorum. Önemli gibi görünen ama Lanistia ve Kadmos'un yetersiz geri bildirimleriyle ölçmekte zorlandığım ilerlemem. Ulciscor'un Jovan Festivali'nden hemen sonrasına planladığı Senato'ya yapacağım sunum.

Ve elbette, ondan önce de naumachia'ya nasıl ulaşılacağı sorusu çözülmesi gereken büyük bir bilmece var.

Ulciscor'un sürekli yokluğu, oraya nasıl gideceğimi müzakere etmeyi, mümkün olup olmadığından bile emin olmadığım bir görev haline getirdi. Sanırım Magnus Quintus zamanla beni bırakacak kadar ikna olmuş olabilir. Lanistia ise farklı bir hikaye. Jovan Festivali'ni en iyi ihtimalle önemsiz görüyor; bir keresinde bahsettiğimde o kadar acımasızca küçümsemişti ki, ilgimi belli etmekten korktuğum için tekrar gündeme getirmeyi göze almadım.

Bu durumda geriye tek seçeneğim gizlice kaçmak kalıyor. Oraya ulaşmak zaten kolay bir iş değil: tüm kıyafetlerim Kadmos tarafından sağlandı ve eğer takip ediliyorsam, Caten'e kadar yakalanmadan ulaşmam imkansız. Ve ulaşsam bile, yokluğumun fark edilmemesi için yolculuk çok uzun. En iyi ihtimalle Akademi'ye devam etmek için yeterince iyi bir bahaneyle geri dönerim, ama bu süreçte burada kurmayı başardığım azıcık güveni de yok ederim.

Yine de, gitmeme riskini göze alamayacağım gerçeğini ağır bir şekilde kabul ettim; Anguis'lerin üzerimdeki tehdidi görmezden gelinemeyecek kadar büyük. Her şeyi mahvetmeden oraya ulaşmanın bir yolu olmalı. Gözden kaçırdığım bir çözüm olmalı. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Ama ne kadar kararlı olsam da, dediği gibi, Kadmos'un karışımının etkisi geçmeye başlar başlamaz kendini gösteriyor. Gözlerim bunu anlayacak kadar uzun süre açık kalmıyor.

⁂ ⁂ ⁂

Villa Telimus'a varışımın üzerinden on altı gün geçtikten sonra , bedenim Lanistia'nın ısrarlı ve kararlı dürtülerinin sonucu olarak değil, bu dürtüleri bekleyerek uyanıyor.

Karanlıkta uzanmış, acaba korkunç bir şekilde erken mi uyandım diye düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla dışarıdan veya evin derinliklerinden beni rahatsız edebilecek hiçbir ses yok. Pencerenin dışında ise şafak öncesi ilk ışık huzmeleri, doğudaki simsiyah gökyüzünü koyu mora çeviriyor. Lanistia normalde bu saatlerde burada olurdu.

Kalkıyorum. Yüzümü bir leğen ılık suya çalkalıyorum. Kapalı kapıyı izliyorum, açılmasını bekliyorum. Hala bir şey yok.

Yatağa doğru bir bakış atıyorum. Gelmeyecekse, ya da sadece gecikecekse...

Ama antrenman yapmam gerekiyor. Lanistia'nın derslerindeki baskıcılığı bir tür birikmiş öfkeden kaynaklanmıyor: yaptığı işte gerçek bir aciliyet, sadece mizacından değil, daha fazlasından kaynaklanan bir kararlılık var. Bana Akademi için hazır olmadığımı söylediğinde, bu sadece beni motive etmeye çalıştığı için değil.

İçimden bir ah çekerek, özlem dolu bakışlarımı oradan ayırdım, ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm ve açtım.

“Usta Görselleştirme.”

Uykudan uyuşmuş duyularım koridordaki figürü algılamadığı için irkildim. Koridorun sonunda loş bir lamba yanıyordu ama görüş mesafesini zar zor sağlıyordu.

“Kadmos mu?” Gözlerimi kısarak baktım. Uykuluydum ama kahyanın odamın dışındaki karanlıkta pusuya yatmış olması fikri beni hafifçe rahatsız ediyordu.

“Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim.” Adam öne doğru bir adım atarak fenerin yüzünü daha iyi aydınlatmasına izin verdi. Sarkık yanakları, gözlerinin altındaki koyu halkalarla daha da belirginleşmişti. Bu saatte ayakta olmaktan benim kadar memnun görünüyordu. “Sextus Scipio, uyandıktan sonra sizi hamamlara yönlendirmemi istedi.”

"Lanistia beni hamamda mı istiyor?" diye tekrarladım, anlamamış bir şekilde.

“Hamamlar.” Omuzlarını yorgun bir şekilde silkerek, benim kadar şaşkın olduğunu belli etti. Sonra tereddüt etti. “Bu sabah baş ağrınız yok muydu?”

Bu sersemliğimin saat itibariyle olağan dışı bir durum olup olmadığını düşünüyorum. Yan tarafım artık bandaj gerektirmediğinden beri, son birkaç gündür beni çaydan uzaklaştırmaya çalışıyor. Dün ilk kez hiç bandaj takmadım. "Hayır."

“Peki ya yaralanmalarınız?”

Sol omzumu çeviriyorum. "Sanırım tamamen iyileşti. Yan tarafımda hafif bir kaşıntı dışında pek bir şey yok."

"İyi."

Henüz kibarca bir karşılık verecek enerjim yok. Gözlerimi ovuşturup, tek kelime etmeden koridorda yavaşça uzaklaşıyorum.

Suus'ta hamamlarımız yoktu: bunlar her zaman Catenanlara özgü bir şeydi, onların kültürünün bir parçasıydı, bizim değil. Babamın danışmanlarının bir keresinde bir hamam inşa etmemizi önerdiklerini hatırlıyorum; ziyaret eden devlet büyüklerinin kendilerini daha "rahat" hissetmelerini sağlamanın bir yolu olarak. Ancak herkes neden gerçekten bir hamama ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Hamamlar, Catenanlar için yüzyılı aşkın süredir medeniyetin sembolü olmuştur. Krallığın gerçek işlerinin yürütüldüğü, gücün aktığı ve Hiyerarşide anlaşmaların yapıldığı yerlerdir. Tek bir hamamımızın bile olmaması, yurt dışından gelen alaycı eleştirilerin kötü gizlenmiş bir kaynağıydı.

Babam inatçı bir adamdı ve dürüst olmak gerekirse, Catenan ziyaretçilerimizi rahatsız etme fikrinden hoşlandığını düşünüyorum. Ya da hiyerarşiye özgü herhangi bir şeyi benimseme fikrinden nefret ediyordu. Ya da her ikisi birden. Her iki durumda da, danışmanlarına verdiği yanıt... oldukça küçümseyiciydi. Öyle ki, bildiğim kadarıyla konu bir daha asla gündeme gelmedi.

Onun bu uygulamaya duyduğu tiksinti aklımda kaldı; antrenmandan sonra toparlanmak için isteksizce ısıtmalı havuzu kullandım, ama villanın o bölümüne başka türlü hiç yaklaşmadım. Bu saatte oraya gitmek özellikle garip geliyor, ama neler olup bittiğini anlayamayacak kadar uykudayım. Tek duyduğum ses, loş avluyu geçerken ayaklarımın kaldırım taşlarına çarpma sesi ve gece havasının keskinliği. Yukarıda birkaç yıldız hala parıldıyor. Villanın geniş kuzey kanadını koruyan iki süslü sütun arasında yer alan hamamların girişi, tek bir titrek meşale ile aydınlatılıyor.

Lanistia, duvara yaslanmış, aşağıda bekliyor. Eli, taş zemine düzenli bir ritimle vuruyor. Karşısında ve biraz uzakta iki adam duruyor.

“Neler oluyor?” diye soruyorum yabancılara bakarak.

“Bir ziyaretçiniz var.”

"Ne?" Uykulu bir şaşkınlıkla bu ifadeyi anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Kim?"

“Magnus Quartus Advenius Claudius. İçeride, bekliyor.” Bunu dişlerini sıkarak söylüyor.

“Anlıyorum.” Anlamadığımı açıkça belli ediyorum. Claudius önemli bir adam; adını günlük derslerimden hatırlıyorum, ancak kim olduğuyla ilgili

ayrıntılar belirsiz. Yönetimden. Ekonomik bir şeyden sorumlu senatör... Şövalyelerle ilgili sanırım?

“Yakınlarda ziyaret ettiği malikaneleri var ve Telimus ailesinin en yeni üyesini karşılamak için uğramayı düşündü.” Resmi sebep bu, kadının inandığı sebep değil. “Kızı Aequa şu anda orada olduğu için, potansiyel bir Akademi öğrencisiyle tanışmak da isteyeceğini tahmin ediyorum.”

“Ama neden bu kadar erken geldin? Neden...?” Arkasındaki hamamları işaret ettim. Hâlâ kafası karışıktı.

"Sizce neden?"

Soğuk havayı ciğerlerime çekip gözlerimi kapatıyorum. Lanistia'nın sorusu yerinde. Kesinlikle retorik değil.

Saat, Advenius'un burada olduğunu kimsenin bilmesini istemediğini gösteriyor; eğer daha geç, tüm Octavii'ler çalışırken gelmiş olsaydı, haber yayılırdı. Ve hamamlar, mahremiyet istediğini gösteriyor: Ulciscor'un Caten'de olduğunu biliyor olmalı ve Lanistia'nın bizimle birlikte yıkanmaya çalışması uygunsuz olurdu.

Elbette, adam benimle özel bir görüşme de talep edebilirdi—sonuçta o bir Quartus—ama bu Catenanların tarzı değil. Onlar böyle doğrudan bir yaklaşımı beceriksizce, kabaca ve gücün israfı olarak görürlerdi.

Lanistia benim fark ettiğim şeyleri görüyor, ama belli ki Advenius'un adamlarının önünde fazla konuşmamaya özen gösteriyor. "Ve eminim ki, Telimus adını hak etme nedeninizi öğrenmek için meraklıdır."

Elbette. Eğer burada zayıflık gösterirsem, Advenius şüphesiz bu bilgiyi Senato'ya sunacaktır. Kendimi savunma şansım olmadan evlat edinmemin onaylanmasını engelleyecektir. "Ona göstermeyi dört gözle bekliyorum." Bunu karşıdaki iki adamın da duyabileceği şekilde söylüyorum.

“Güzel. Özellikle de onun ve babanızın yıllardır yaşadığı anlaşmazlıkları göz önüne alırsak.” Sırtı adamlara dönük bir şekilde bana anlamlı bir bakış attı. Demek Ulciscor ve Advenius arasında kişisel bir çekişme var. Daha da iyi.

Avucumun içiyle alnımı siliyorum ve kumtaşı sütunların arasına giriyorum.

Yıllar içinde gördüğüm diğer bazı hamamlara kıyasla mütevazı bir yer olsa da, bu onların etkileyici olmadığı anlamına gelmiyor. Hamam ritüelinin her aşaması

için farklı ısıtılmış bir oda ve havuz, hatta egzersiz için yan tarafta bir avlu bile var. Duvarları çarpıcı mozaikler süslüyor.

Magnus Claudius'u dört havuzun en hoş ve ılık olanında, yarı kapalı gözlerle uzanmış halde buldum. Neredeyse tamamen kel, zeytin tenli, iri bir adamdı; ancak birkaç nemli saç teli hâlâ umutsuzca yanlarına yapışmıştı. Varlığımı fark edince kıpırdandı ve göğsü ile karnındaki yağlar sallandı. Ancak bu dış katmanın altında ağır kaslar gizleniyordu; gerinme şekli, ilk görünüşünün aksine bir güç gösteriyordu. Hiç de yumuşak bir adam değildi.

Beni izliyor. Yanına doğru yürürken yerden yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Duyulan tek sesler, duvardaki bir yarıktan küvete akan suyun hafif şırıltısı ve çıplak ayaklarımın suya çarpma sesinin yankısı.

“Vis Telimus.” Advenius’un sesi neredeyse alaycı bir gülüşe neden oluyor; tiz ve iri yapısına göre çok yüksek perdeden. “Tanıştığımıza memnun oldum, genç adam.”

Dostça sözlerine rağmen Quartus'un tonu tembel ve küçümseyici. Sinirlenmemeye çalışıyorum. "Sizinle de, Magnus Quartus. Bu bir onur." Kibar ama yapmacık bir samimiyet ile alaycılık arasında bir denge kurmaya çalışıyorum. Nazik olacağım ama adama yaltaklanıyormuş gibi yapmayacağım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Oturabilirsiniz. Oturun," diye ısrar etti o uyumsuz sesiyle, karşısındaki çukur beton koltuğu işaret ederek. "Ulciscor'un evlat edinildiğini duyduğumdan beri sizinle tanışmayı çok istiyordum."

"Bu yüzden uykusuz kalıyorsun, öyle mi?" Sıcak suya girerken esneyerek bunu vurguladım.

Advenius kıkırdadı. Daha doğrusu hafifçe güldü. "Saat için özür dilerim. Ülkede üç hafta daha kalıp uğrayacağımı sanıyordum, ama Senato dün gece bana aksini bildirdi. Caten'e giden arabam şafaktan kısa bir süre sonra kalkıyor." Ellerini açtı. "Korkarım ki onların programının keyfine kalmışım. Akademinin bir sonraki üç aylık döneminden önce kendimi tanıtmak için tek şansım buydu."

Sanki ağzından çıkan kelimelere gerçekten dikkat etmiyormuş gibi, kayıtsızca konuşuyor. Başka bir adamda, sıkıldığını, dalgın olduğunu ya da söylediklerinin doğru olabileceğini düşünebilirdim. Advenius'un karşısındaki basamağa kayarak,

göğsüme kadar suya girdim, bunu yaparken sırtımı göstermemeye dikkat ettim. Yaralarımı görürse çok fazla soru sormak zorunda kalırdım.

"Burada olduğumu kimsenin bildiğini sanmıyordum."

"Ama işte buradayım." Alabileceğim en iyi açıklama bu.

"Ve iltifatın için teşekkür ederim." Hâlâ ne alaycı ne de samimi bir tavırla. Kibar, ama hiç de etkilenmiş değil. "Yine de bu ilgiyi hak ettiğimden emin değilim."

"Hayır mı?" Advenius, havuza yerleşirken kaşını kaldırdı. "Senato'nun en içine kapanık adamlarından biri tarafından bilinmezlikten çıkarıldın. Herkesten tam bir dönem geride başlaman anlamına gelse bile Akademi'ye gönderildin. Sonra sadece bir Anguis saldırısından sağ kurtulmakla kalmadın, aynı zamanda tek başına Magnus Quintus'u kurtardın." Beni uyuşuk bir merakla izledi. "Bunu Ulciscor'un duvarlarla çevrili bahçesinde duymuyor olabilirsin evlat, ama beklentiler yüksek. İnsanlar *konuşuyor* ."

"Görünüşe göre çok ileri gidiyorlar." Quartus'un söylediklerini geçiştirmeye, önemsizleştirmeye çalışmaktan kendimi alamıyorum. Bunun muhtemelen Ulciscor'un istediği şey olduğunu biliyorum; eğer öne çıkmazsam Akademide ilerlemek zor olacak. Bu beni daha az rahatsız etmiyor. İlginin getireceği ekstra baskıyı kaldırabilirim—sonuçta çok daha kötü şeylerle büyüdüm. Ama bu kadar uzun süre görünmez olmak için çok çalıştıktan sonra, bu kadar yakından incelenmek, kabullenmesi zor bir şey.

"Ayrıca mütevazı mısınız?" İri yapılı adam kıpırdandı, vücudundan yavaş dalgalanmalar yayıldı. Rahat duruşuna rağmen, kahverengi gözlerinde keskin bir ifade vardı. "Ne kadar ferahlatıcı. Çağdaşlarınız arasında bulması zor bir özellik. Gerçi onların yetiştirilme tarzlarının sizinkinden farklı olduğunu tahmin ediyorum."

"Detayları duymak istiyorsunuz sanırım." Bu sefer biraz fazla açık sözlü ve yorgun bir tavır, kibar sayılmaz. Daha erken ve incelikli davranmaya çalışmayacağım.

Advenius'un yüzünde kısa süreli bir rahatsızlık ifadesi belirir. *Kültürlü* Catenanlar, bu özenli sohbet danslarına katılmak için her zaman çaba gösterirler. Yine de, neredeyse hiç duraksamadan toparlanır. "Sanırım merak ediyorum."

Bu yüzden ona sakin ve özlü bir şekilde anlatıyorum. Doğrulayabileceği daha yeni kısımlar hakkında tamamen dürüstüm. Geri kalan her şey ise ezberlenmiş bir yalan. Öyle rahat ve tanıdık kelimeler ki, gerçekten olmuş şeylerden, gerçekten yaşadığım hayattan bahsediyor olmak çok daha tuhaf hissettirirdi. Aquiria'daki ayrıcalıklı çocukluğumu anlatırken dalgın bir şekilde gülümsüyorum. Sevgili ebeveynlerimi benden alan talihsiz nehir gemisi kazasından bahsederken kendimi toparlıyorum. Yerel lordumuzun beni evden çıkarmaya geldiği gün bana o korkunç haberi nasıl verdiğini anlatırken sessiz bir öfkeyle dişlerimi sıkıyorum, neredeyse boğuluyorum.

Sonunda, yaşananları anlatırken ciddileşiyorum, düşüncelere dalıyorum. Aquiria'nın Caten ile antlaşma imzalamasının ardından yaşananlar ve bunun, ülke genelinde yalnız ve parasız dolaşan bir çocuğu nasıl etkilediği. Sonra Letens'teki yetimhanede geçirdiğim zaman ve Ulciscor ile üzerinde anlaştığımız hikâyede, Quintus'un beni orada tamamen tesadüfen bulması. Görüşmede onu nasıl etkilediğimi anlatırken yüzüm aydınlanıyor. Beni evlat edineceğini Başhemşire Atrox'a bildirdiği anı anlatırken ise hafif bir memnuniyet hissediyorum.

Aslında sonuncusu büyük ölçüde samimi. O kısmı hatırlamaktan keyif alıyorum.

İşimi bitirdiğimde, Advenius sanki başladığımdan beri ilk nefesini veriyormuş gibi derin bir nefes veriyor. Gözlerini kırpmadan beni izliyor. Her kelimemi, her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, adeta içine çekiyor. Eminim ki bu en azından kısmen bir oyun. İnsanlar, onlara ilgi duyduğunuzu hissettiklerinde daha uysal, daha açık sözlü olmaya meyilli oluyorlar.

“Dikkat çekici.” Tombul adam başını salladı, tiz sesi hâlâ uyumsuzdu. “Ve şimdi buradasın. Cumhuriyetin en güçlü adamlarından birinin evinde eğitim görüyorsun.” Beni uyuşuk bir şekilde süzdü. “İşler iyi mi gidiyor?”

"Eh, yeterince iyi." Mümkün olduğunca belirsiz bir yanıt verdim.

"Önceki eğitim seviyesi bu kadar düşükken, Akademi gibi bir şeye hazırlanmak zor olmalı."

“Ailem, Cartiz’deki en iyi öğretmenlerden ders almamı sağladı.” Savunmaya geçmek yerine gerçekleri aktarmaya çalışıyorum. Bu, hikayemin en zayıf noktası; senatörler arasında evlat edinme yaygın bir durum, ancak genellikle bir çocuğun

Akademiye gitmesinden yıllar önce gerçekleşiyor. Benim yaşımda, kapsamlı bir örgün eğitim almamış birinin orada yarışmasının beklenmesi... çok uzak bir ihtimal. Bana bile.

"İsimleri neydi?"

"Ailem?"

"Öğretmenleriniz." Hâlâ uykuya dalmak üzereymiş gibi konuşuyor ama sorudan kaçmanın yolu yok. "Hiyerarşideki en iyi eğitimcilerin hepsini takip etmeye çalışıyorum. Belki de adlarını duymuşumdur."

Ona inanıyormuş gibi başımı salladım. "Falcona De Guez ve Servanda Arales."

"İkisi de kadın mı?" Şaşırdım.

“Evet.” Bunlar Aquiria isimleri—Ulciscor'a verdiğim isimlerle aynı, bu hikayeyi duyan herkese verdiğim isimlerle aynı—ama gerçek insanlar değil. Bunun bir önemi olmayacak. Aquiria'nın kötü şöhretli kayıt tutma sistemi, Hiyerarşi ile karmaşık ve düzensiz birlikteliğiyle birleştiğinde, bu iki kadının var *olmadığını* belirlemenin hiçbir yolu olmayacak. Önemli olan da bu zaten. “O zamanlar Aquiria'da Birthright yoktu.” Hiyerarşide kadınların güç ve eğitim pozisyonlarında bulunmasına karşı bir yasa yok, ancak Birthright'ın karmaşık vergilendirme sistemi ve evlilik ve çocuklarla ilgili yasal yükümlülükleri onları daha nadir hale getiriyor.

Advenius düşünceli bir iç çekişle bu noktayı kabul etti. Sonunda gözlerini benden uzaklaştırıp, cam gibi pürüzsüz havuzun hafif dalgalarına baktı.

"Söyle bana Vis," diyor sonunda. "Magelicus'u inceledin mi?" Ses tonunda hiçbir değişiklik yok ama yine de ince bir kayma, konuşmanın öneminde bir artış hissi var. Sonunda konuya geliyoruz.

“Elbette. İrade, iradeyi güçlendirir. Hiç kimse kendi içinde gerçekten öğrenemez, gelişemez veya bilge olamaz.” Magelicus’un felsefeleri yüz yıldan fazla bir süre öncesine dayanıyor; o zamanlar irade kullananlar, Catenan toplumunda küçük, şüpheyle bakılan bir tarikattan ibaretti. Adamın öğretilerine pek değer vermiyorum, ama Hiyerarşide saygı görüyor, ulusun kurucusu olarak kabul ediliyor. Onu senatöre karşı kötülemeye niyetim yok.

“Bunun özellikle akranlar için geçerli olduğunu her zaman düşünmüşümdür. Onlar olmadan hiçbirimiz potansiyelimize ulaşamayız.” Advenius'un gözleri içe

dönük düşüncelerinden sıyrılıp tekrar benimkilerle buluştu. “Kızım Aequa da bu dönem Akademi'ye gidiyor. Beşinci sınıfta ve övünecek olursam, olağanüstü bir zekaya sahip. Ama ilk üç aylık dönemin sonunda, ben Caten'e gideceğim için, o buralarda pek bir şey yapmadan kalacak.”

Onu orada bırakıyor. Bekliyor.

“Çok yazık. Lanistia bana bu kadar özel alanlarda yardımcı olmaya odaklanmasaydı, bir antrenman partnerim olmasını isterdim.”

“Aequa’nın yardımcı olabileceğine eminim. Zaten aşina olduğu bir konuyu ele alıyorsanız, şüphesiz ki değerli bir katkı sağlayacaktır. Ve her iki durumda da, haftalarca kendini izole etmesindense Lanistia’yı dinlemekten daha çok fayda görecektir.” Samimi bir gülümsemeyle ekliyor: “Akademi hakkında da size değerli bilgiler verebilir. Sonuçta Lanistia ve Ulciscor’un Akademiye gitmesinin üzerinden yıllar geçti.” Rahat bir üslupla söylenmesine rağmen, bu boş bir istek değil, burada bulunduğu sırada aklına esip istediği bir şey de değil. Nedenini henüz bilmiyorum ama Advenius bunu istiyor.

"Yine de, ikisinin de bu konuda ne düşüneceğinden emin değilim."

Advenius buna karşılık yine tuhaf, hafif, kıkırdayarak gülüyor. Bu, onların bu konuda ne hissedeceklerini tam olarak bildiğimizi ima etme şekli. "Size soruyorum; eğer kabul ederseniz, gerisi sadece ayrıntı. Ulciscor ve Lanistia'ya son derece saygı duyuyorum, ancak muhalefetlerinin sizin başarınızla ilgili endişeden ziyade Akademi ile olan geçmişlerinden kaynaklanabileceğinden endişeleniyorum."

Advenius sözlerini bitirirken bakışları hiç değişmiyor. Sessizlik uzayıp gidiyor.

En azından ilk kısımda haklı: bir Telimus olarak, eğer söz verirsem, sözümden dönmek kolay olmayacak. Lanistia bu kararı geçersiz kılamayacak ve Ulciscor bunu duyduğunda, bir Quartus ile bu konuda tartışmaya gireceğinden şüpheliyim.

Ancak dikkatimi çeken şey, söylediği ikinci ifade oldu. Çok ince bir detay ama söyleme şekli, bana bakış biçimi, bahsettiği şey hakkında hiçbir şey bilmediğimi bildiğini veya en azından bundan şiddetle şüphelendiğini gösteriyor.

“Ulciscor’un kardeşinden mi bahsediyorsun?” Lanistia’nın geçmişinden de bahsediyor olabilir—Akademiyle olan geçmişi açıkça karanlık—ama benim en iyi tahminim bu.

“Genç Caeror. Trajik intiharı. Evet, evet, bunun bir parçası bu, ama...” Şaşkınlığımı fark ettiğinde, saklamaya çalışsam da, uygun bir şekilde, utangaç bir rahatsızlık hissetti. “Ah. Belki de çok fazla şey söyledim. Size söylenmiş olduğunu düşünmüştüm. Bunu gündeme getirdiğim için özür dilerim.”

Başımı sallayarak kendime geliyorum. Yani resmi hikaye intihar ettiği yönünde. Bu, Ulciscor'un bana söyledikleriyle mutlaka çelişmiyor, ama Advenius'un bunu özellikle vurgulaması garip. Lanistia veya Kadmos'a Caeror'un ölümü hakkında soru sormadım: Daha fazla bilgi edinebileceğimi düşünmedim ve en azından zamanım olmadı. Bunu düzeltmem gerekiyor gibi görünüyor. "Hiç de değil. Aslında, daha fazla bilgi edinirsem, Aequa hakkındaki kararımı daha kolay verebilirim."

“Yine de, bu benim işim değil.” Sözlerinde özür dileyen bir kesinlik vardı. “Ve eminim söylemeye gerek yok ama eğer Aequa ile vakit geçirmeyi kabul ederseniz, lütfen onu bu konuda rahatsız etmeyin. O harika bir kız, ama bu tür konularda pek de ihtiyatlı davranmıyor.”

Yani, onun benim için önemli olması gerektiğini düşündüğü bir şey bu. Ya da, aynı derecede muhtemel olarak, anlaşmazlık çıkarmaya çalışıyor.

Advenius aniden öne eğildi, suyun içinde buruşukluklar şişman göğsünden kayıp gitti. "Söyle bana, Vis. Anguis senin Transvect'ine saldırdığında Magnus Quintus nasıl tepki verdi?"

Konunun aniden değiştirilmesine kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Panik mi yapmıştı, yoksa sakin miydi?"

"Sakin. En azından bana kıyasla."

"Şaşırdığını söyleyebilir misiniz?"

“Elbette. Ama çabuk iyileşti.”

“Hım.” Advenius düşünceli bir şekilde bakıyor. “Peki ya kazadan sonra saldırganlarla karşılaştığında? Herhangi bir tanıma belirtisi gösterdiğini hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Artık ima açık ve öfkenin sesime sızmasına izin verdim. Benden beklendiği gibi.

“Ah.” Advenius yatıştırıcı bir jest yapar. “Sadece soruyorum çünkü... araştırmam istenen söylentiler var. Ve bu, sonuçta çok garip bir saldırıydı. Çok tesadüfi. Hiçbir ilginizin olmadığı bir şeyin ortasında yakalanmak korkunç bir

şey olurdu. Gerçekten korkunç. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa, tarafsız bir gözlemcinin sizin olaya karışmadığınızı teyit etmesi iyi olur."

Yani Transvect saldırısını araştırmak için burada ve Ulciscor'un bir şekilde Anguis'lerle iş birliği içinde olabileceğini düşünüyor? Bu fikir saçma—ama sanırım, sadece gerçeği bildiğim için böyle düşünüyorum.

Advenius'un kızını burada "tarafsız bir gözlemci" olarak istediğine bir an bile inanmıyorum elbette. Bu bir pozisyon alma manevrası, kendi gündemini bir şekilde ilerletme girişimi. Muhtemelen Ulciscor ile arasındaki husumetle bir ilgisi var.

Ama birden bunun işe yaradığını fark ediyorum.

Düşünürken, suyun havuzun kare kesilmiş taş kenarlarına hafifçe çarpma sesini duyuyorum.

"Aequa ile birlikte antrenman yapacak olursak," diyorum isteksizce, "önce onu tüm bunlardan uzakta tanımayı tercih ederim. Buradaki program çok yoğun. Tanışmak için en uygun ortam değil."

"Elbette bir şeyler ayarlanabilir. Belki bir akşam yemeği, ya da—"

"Jovan Festivali için Caten'i ziyaret etmeyi düşünüyordum. Gezilecek yerleri görmek, bazı oyunları izlemek isterdim." Ona umutla bakıyorum. Şimdi onu yetim, toplumun bu seviyesine sürüklenmiş, deneyimsiz bir çete üyesi olarak görmesine izin veriyorum. "Daha önce hiç gitmedim."

"Elbette. Elbette! Eğer hiç gitmediyseniz, mutlaka *gitmelisiniz* . Bu kadar uzun süre mahrum kalmış olmanız bir trajedi. Babanıza Aequa'ya eşlik etmeniz için size bir gün izin vermesi konusunda *ısrar* edeceğim." Advenius'un memnuniyetinin tek göstergesi, verdiği yanıttaki pürüzsüz ve hızlı tepkidir. Yüksek sesle yaptığı bu açıklama odanın içinde yankılanır.

"O zaman bir antrenman partnerim olsa çok memnun olurum." Zoraki gülümsememle kelimeleri zorluyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum. Lanistia, Aequa'dan Labirenti saklamak zorunda kalmanın verdiği rahatsızlıktan dolayı... hoşnutsuz olacak. Ulciscor da bunu duyduğunda öyle. Sonrasında onlara ne kadar doğru anlatırsam anlatayım, Advenius'un bana tam olarak ne teklif ettiğini merak edecekler.

"Harika. Evet. Harika." Quartus ışıl ışıl parlıyor ve ayağa kalkıyor, üzerinden sular akıyor. Bakışlarımı kararlılıkla yüzüne dikiyorum. "Seninle daha fazla

konuşmayı çok isterdim evlat, ama ne yazık ki zamanımız yetmedi. Korkarım ki bir sonraki banyoda biraz terlemeye bile fırsat bulamadık. Aequa ile gerekli düzenlemeleri yapıp haber göndereceğim. Genç Lanistia ile detayları halletmenizi rica ediyorum." Elbette, onun herhangi bir itirazının boşa çıkmasını sağlayacağımı ima ediyor. Onay beklemeden sudan çıkıyor ve yakındaki bir bankın üzerine serilmiş bornozu giyiyor.

"Bunu yapabilirim."

"Güzel. Güzel. Tanıştığımıza memnun oldum, evlat." Advenius, koluyla başının yan tarafına yapışmış siyah saç tellerini düzeltti. Cılız sesi taş duvarlarda yankılandı. "Önümüzdeki yıllarda birbirimizi çok daha sık göreceğimizden hiç şüphem yok."

"Eminim ki başaracağız."

Advenius, nezaket sözlerine karşılık vermediğim için rahatsız olmuşsa da bunu belli etmiyor. "Birlikte daha güçlüyüz, Vis." Çıkışa doğru ilerlerkenki hareketleri, konuşması kadar uyuşuk, ama hareketlerinde gözle görülür bir güç var. Her hareketinde gizli bir enerji var, giderken fark etmemek imkansız.

Bu, kilolu, orta yaşlı bir adama yakıştırılması zor bir fiziksel güç hissi, ama biliyorum ki bunun sebebi onun bir Quartus olması. Bin beş yüzden fazla insanın ona boyun eğdiği bir piramit. Korkutucu bir düşünce. Dürüst olmak gerekirse, Ulciscor da benzer bir tanımlanamaz güç hissi veriyor, ancak bir Quintus'un altında kıyasla sadece birkaç yüz kişi var. Bu çok farklı bir şey.

Advenius gözlemimin farkındaysa da bunu belli etmiyor. Arkasına bile bakmadan ortadan kayboluyor.

Havuzun sıcaklığında biraz daha oturup, sakin dalgalanmasını seyrettim. Sonra iç çektim. Kendimi sudan çıkardım.

Lanistia ile yüzleşme zamanı.

XVII

BİRLİKTE *DAHA GÜÇLÜYÜZ*.

Bu, hiyerarşinin büyük yalanı; bu kavrama esir düşmüş, sürekli büyüyen bir kalabalık tarafından nesilden nesile tekrarlanıyor. Bir yanım nedenini anlıyor. Bu ifadenin bir gücü, bir cazibesi var. Dahil olmayı, korumayı, dostluğu, ortak amacı, *aidiyeti vaat ediyor*.

Ama onun ikiyüzlülüğünü görmek için çok uzağa bakmanıza gerek yok.

“O bir casus.” Lanistia, darbemden zahmetsizce sıyrılıyor. Eşsiz görüşü sayesinde, saldırıya başlamadan önce bile kaslarımın gerildiğini görebiliyor. Eskisinden daha hızlı ve zekiyim, ama yine de nadiren temas kurmayı başarıyorum.

“Elbette.” Ulciscor’un arazisinin yemyeşil, ıssız, loş tarlalarının yanında dövüşürken, hâlâ nemli olan tenime serin bir hava değiyor. Şafak öncesi sessizlikte çakıl taşları ayaklarımın altında çıtırdıyor. Rüzgar, tahıl tarlalarının arasından fısıldayarak her dokunuşta gölgeli dalgalanmalar oluşturuyor. Batıdaki yıldızlar hâlâ parlak bir şekilde parlıyor, doğudakiler ise gözden kayboluyor.

Lanistia, soluma doğru dönerken gözlükleri arkamdaki ufuk çizgisinin yansımasını gösteriyor. "Peki sana ne teklif etti?"

"Yasal kovuşturmadan korunma. Transvect saldırısını araştırıyor. Ulciscor'un bir şekilde Anguis'lerle iş birliği içinde olduğunu düşünüyor. Ya da öyle olmasını istiyor."

“Advenius bu bağlantıyı kanıtlamaya sonsuza dek çalıştı.”

"Neden?"

Lanistia öne doğru bir hamle yapar, ancak benden hiçbir tepki alamayınca yana doğru kaçmaya devam eder. “Advenius ve Ulciscor arasında her zaman bir

rekabet olmuştur. Birkaç yıl önce, Anguis'ten biri Advenius'un kız kardeşinin karıştığı bir ilişkiyi ortaya çıkardı. Advenius, Sansür olmaya hazırlanıyordu, ancak ayrıntılar kamuoyuna açıklanır açıklanmaz, Yönetim onu adaylıktan çıkardı. Her şey oldukça çirkin bir hal aldı." Tekrar hamle yapar. "Eğer Advenius Sansür olsaydı, Askeriyenin Ulciscor'u Senato için aday göstermesini asla onaylamazdı. Bu yüzden doğal olarak Advenius, Ulciscor'un bu işte bir şekilde parmağı olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Hayır. Eğer öyle olsaydı, Anguis'i asla kullanmazdı."

"Güzel." Advenius'un zihnimde en azından bir şüphe gölgesi bıraktığını düşünmesine izin vermeliyim.

"Umarım Claudius kızını buraya kabul etmenizin tek sebebi bu değildi. Onu Labirent'ten uzak tutmak tam bir kabus olacak."

Sağ kolumdaki kasları hafifçe geriyorum. Lanistia tereddüt edince sol kolumla saldırıyorum. Saldırı çok yaklaşıyor. Yine de kaçıyor.

"Biliyorum, ama Quartus bir konuda haklıydı: kızı Akademi'de sizden veya Ulciscor'dan çok daha yakın zamanda eğitim gördü. Bana sizin ikinizin söyleyemeyeceği şeyleri söyleyebilir." Şimdi yorgunluğumu hissediyorum, nefesim yüzümün önünde buharlaşıyor. "Ve bence başka bir öğrenciyle birlikte antrenman yapmak yardımcı olacak. Şu anda ilerlemem için hiçbir ölçütüm yok. Hiçbir karşılaştırma yapamıyorum."

Lanistia aniden öne doğru fırladı ve ben yana doğru eğildim. Hareket ederken bacağımı yerden kesti. Sırtım sertçe yere çarptı.

Şafak vakti silüeti belirmiş bir şekilde, tam üzerimde duruyor. "Ben ölçütüm, Vis. Onu buraya davet ederek hata yaptın."

"Göreceğiz." Bu ifade, hırıltılı nefes alışımla biraz da olsa geçersiz kaldı.

"Elbette faydaların risklerden daha ağır bastığını görüyorsunuzdur."

Suus'u düşünüyorum. Ysabel'in bir kitaba eğildiği anı hatırlıyorum; yıllar içinde o kadar solmuş ki, bu görüntü zihnimde canlanıyor. "Benim için de öyle."

Lanistia sesimde bir şey duymuş gibi görünüyor. Eğiliyor ve elini uzatıyor.

Elini kavradım ve ayağa kalkmama izin verdim.

"Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Quartus, Caeror'un ölümünün intihar olduğunu özellikle vurguladı."

Henüz bırakmadı ve tutuşu giderek sıkılaşıyor. "Öyle değildi."

“Ulciscor’un daha önce söylediklerine bakılırsa öyle tahmin etmiştim. Ama tam olarak ne oldu?” Ona bu kadar yakın olmak ürkütücü, ama bakışlarımı sabit tutuyorum. Beni bırakmak için kıpırdamıyor.

Dudakları inceliyor. "Veridius onu öldürdü ve yalan söyledi. Ayrıntıların önemi yok."

"Advenius öyle düşünüyor gibi görünüyor."

“Advenius bir yılandır.”

“Bu onu haksız yapmaz. Veridius'un onu öldürdüğünü nereden *biliyorsun* ?” Cevap gelmeyince huzursuzlanmaya başladım. “Bak—Ulciscor, Akademide neler olup bittiğini öğrenmezsem İstihkamcı olacağımı açıkça belirtti. Ama biliyorum ki şüphelerinin bir kısmı kardeşine olanlardan kaynaklanıyor. Eğer Caeror gerçekten yaptıysa—”

" O yapmadı ."

Sözler alçak sesle ve ani bir şekilde çıktı. Ondan daha önce hiç bu kadar duygu, inanç, üzüntü ve öfke duymamıştım.

Sözlerim boğazımda düğümlendi, sonrasında ne söyleyeceksem unuttum.

Kendine gelmiş gibi görünüyor, elimi bırakıyor ve uzaklaşıyor. Parmaklarım, kanı sıktığı yerlerde bembeyaz olmuş.

"Yapmadı," diye tekrarladı, her zamanki sert ve kararlı tonuyla. "Ve bundan eminiz."

Elime masaj yaparak hissi geri kazandırıyorum. "Onu tanıyordun." Bunu bir soru gibi sormuyorum. Lanistia'nın yaşı hakkındaki tahminim, onun ve Caeror'un aynı dönemde Akademide olduklarını gösterdiği için bunun doğru olup olmadığını merak etmiştim. Ama o bunu hiç gündeme getirmedi. Aslında, oradaki geçmişi hakkında hiç konuşmaya istekli olmadı, hatta yaptığım birkaç soruyu kasten geçiştirdi.

Kızgın görünüyor, ama bence bu kızgınlık benden çok kendine yönelik. "Ulciscor'un kardeşi hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, *onunla* konuşmanız gerekiyor." Ses tonundaki kesinlikten şüphe yok. Bu konu pazarlık konusu değil.

“Söylemesi kolay,” diye homurdanıyorum, “çünkü kendisi burada değil ve konuşmuyor.”

“Sabır. Dün gece haber aldım: Senato'ya sunumunuz Jovan Festivali'nden hemen sonra yapılacak. Yani festivalde Claudius kızıyla görüşebilir, ardından Senato toplanana kadar Ulciscor'la kalabilirsiniz. O zaman onunla konuşmak için bolca vaktiniz olacak.” Giysilerimi silkelerken öfkesinden çok daha sert bir tavır takındı. “Karar verme konusuna gelince... olan oldu. Caten'e ulaşımınızı yakında ayarlamamız gerekecek. Festival yaklaştıkça bunu ayarlamak zor olabiliyor.”

Bana tepki verme veya daha fazla baskı yapma fırsatı vermeden pozisyonunu alıyor. Alışkanlık gereği onu taklit ediyorum. Şafağın ilk ışınları gökyüzünü delerken mücadelemize devam ediyoruz.

Görünüşe göre konu burada sona eriyor.

⁂

Caeror'un ölümünü çevreleyen koşullar, önümüzdeki üç hafta boyunca zihnimin bir köşesinde beni rahatsız etmeye devam edecek. Advenius'un intihardan kasten bahsettiğinden hiç şüphem yok. Sanırım bu, burada antrenman yaparken ortalığı karıştırmak, anlaşmazlık çıkarmak için yapılmış olabilir.

Daha da vahim bir anlamı da olabilirdi. Ulciscor'un Caeror'un öldürüldüğünü düşündüğü yaygın olarak biliniyorsa -ama kimse ona inanmıyorsa- o zaman beni evlat edinmesinin, beni Akademi'ye göndermesinin ardındaki motivasyonlar, kendisinin veya Lanistia'nın itiraf ettiğinden çok daha açık olabilir. Ve *bu* bir sorun olabilir.

Bunu öğrenmek için Aequa ile tanışmamı beklemem gerekecek.

Bu endişelerimin hiçbirini Lanistia'ya anlatmıyorum ve Advenius'un ziyaretinden sonra işler hızla aynı yorucu ritme geri dönüyor. Antrenman yap. Öğren. Test et. Ye. Uyu. Yaralarım tamamen iyileşiyor. Aynada iyi beslenmenin ve günlük, yorucu aktivitenin etkilerini görmeye başlıyorum; vücudum gelişiyor, Letens'teki koşullarımın asla izin vermeyeceği kadar sertleşiyor. Tiyatrodan kalma kaba, boksörvari bir gücüm vardı, ama bu onu zarif bir atletizme dönüştürüyor; egzersiz çeşitliliği vücudum üzerinde çok daha eksiksiz bir hakimiyet sağlıyor.

Bu durum Labirent'i kontrol etmemde de kendini göstermeye başladı. Tepkilerim keskinleşiyor, anlık ve hassas hale geliyor; Lanistia'nın bana manipüle etmem için ardı ardına bölümler çıkardığı yorucu öğleden sonralarında bile bilekten taş düşürmüyorum artık. Koyu saçlı kadın asla sertliğini kaybetmiyor, ama o bile gelişimimi kabul ediyor. Jovan Festivali başlamadan bir gün önce, Caten'den döndükten sonra Labirent'te bölümleri değiştirerek koşma mücadelesini denemeye hazır olacağımı söylüyor.

Yaklaşan o yolculuğun ağırlığı—önce Sedotia ile görüşmeye çalışmak, sonra da tüm Catenan Senatosu'na tanıtılmak—uzak görünüyordu. Çoğu gün bunu hissetmeye vaktim olmuyor.

Ama rutin içinde geçen haftalar kayboluyor ve bir sabah kendimi naumachia'ya yapacağım yolculuk için giyinirken buluyorum.

XVIII

Öğleden sonra geç saatler, ağaçların tepelerini boyarken , arabam yolda gürültüyle ilerliyor, atların toynaklarının sesi çevredeki tepelerden yankılanıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, toga'mla oynuyorum. Festival için uygun olduğu üzere, statüyü gösteren hiçbir çizgisi olmayan, bembeyaz bir toga.

Arabada yalnızım ve Villa Telimus'tan ayrıldığımızdan beri neredeyse yarım saat geçti. Bugün atlı bir araba ve yanımda bir düzine kadar süvari var. Hepsi Septimii soyundan. Hepsi de önce Villa Claudius'a, sonra da Caten'e giderken haydutların bana sorun çıkarmamasını sağlamak için buradalar.

Kendimi hiçbir zaman gerçek bir yurttaş gibi bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

“Buradayız, Üstat Vis.” Koruma birliğimin sert görünümlü başı Torvus, benim önden baktığımı fark etti. Çevredeki tarlaların ortasında yükselen malikaneyi çoktan görmüştüm. Villa Telimus'tan daha yeni ve gösterişli olan bu yapı, ön tarafta uzun bir havuzun etrafına yayılmıştı. Sundurmayı, Will tarafından kesilmiş beyaz taştan sütunlar süslüyordu; çiçekli bahçeler ise kusursuz bir şekilde bakımlı ve mükemmel simetrik çitler ve kavak ağaçlarıyla çevriliydi. Balkonlarda, bayrama uygun olarak alacakaranlıkta yakılmaya hazır mumlar vardı.

Görüş alanında sadece, alçak bir duvara oturmuş, yaklaşımımızı izleyen genç bir kadın var. Üzerinde şık mavi ipek bir tunik ve omuzlarına atılmış çok katlı beyaz bir pelerin var; simsiyah saçları pelerinin üzerinden dökülüyor, arkasındaki batan güneşin ışınlarını yakalayan tutamlar halinde. Fayton durunca şoför eğilip kapıyı onun için açıyor. Kadın şoförü süzüyor, sonra yumuşak bir şekilde ayağa kalkıp şoförün kendisine yardım etmesine izin veriyor.

“Vis olmalısınız.” Utangaç bir tavırla, ancak tanışmada hiçbir tereddüt göstermeden, “Ben Aequa Claudius.” dedi. Avuç içi aşağıya dönük şekilde elini uzattı ve o karşıma otururken resmi selamlaşmayı tamamlamak için elini kısaca sıktım.

“Memnuniyetle.” Kapı çoktan kapandı ve tekrar uzaklaşıyoruz. “Bu akşam bana eşlik etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Yüz ifadesinde alaycı bir mizahın izleri açıkça görülüyor. "Elbette."

“Dövüşmeyi dört gözle bekliyor musunuz?”

“Naumachia mı?” Sanki acı bir şey tatmış gibi görünüyor. “Hayır. Değil... özellikle değil.” Sözlerindeki özür, kaba olmamak için yeterliydi. Beklendiği gibiydi. Çoğu soylu gibi, bu tür bir etkinliğe katılmanın kendisine yakışmadığını düşünüyordu.

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıp öne eğildim, ses tonuma heyecan kattım. Sıradan bir yetim olarak, birkaç ay önce hayal bile edemeyeceğim bir etkinlikten bahsediyordum. “Ben... Caten Arenası'na hiç gitmedim. Tabii ki at arabaları ve gladyatörlerle de ilgileniyorum, ama bunun olduğunu duyunca bir şekilde oraya gitmem gerektiğini biliyordum. Ama Caten'e vardığımızda kendi eğlencenizi bulmayı tercih ederseniz, anlarım.”

Beni inceliyor ve bunu gizlemeye çalışsa da gördüklerinden sıkılıyor. Bu iyi. Bugün beni hafife almasını, zamanı geldiğinde nerede olduğumu umursamamasını istiyorum.

"Hayır," diyor sonunda isteksizce. "Babam duyarsa hoşuna gitmez."

Villa Claudius'u çoktan geride bırakıyoruz, Will tarafından inşa edilen güneye doğru giden yol düzleşip genişledikçe hızımız artıyor. Aequa'da Advenius'un izleri var, ancak şaşırtıcı bir şekilde görünümünü bozan çok az şey mevcut. Cevabını nazikçe kabul ediyorum. Denemeye değerdi.

Birkaç saniye boyunca duyulan tek ses, taş zemine vuran at toynaklarının ritmik sesi ve arabanın gıcırtısı oluyor.

“Peki. Bana Akademi hakkında biraz bilgi ver,” diyorum sessizlik iyice garip bir hal almadan önce. “Baban senin Beşinci Sınıfta olduğunu söylemişti?”

"Dört," diye düzeltiyor Aequa beni. "Giriş sınavından yaklaşık bir hafta önce ata binerken kolumu kırdım, bu yüzden beni Altıncı sınıfta başlattılar. Ama yavaş yavaş yükseldim."

“Bunu yapmak zor muydu?”

Boğazı düğümleniyor. "Altı ayda iki terfi mi? Bunu daha önce kimse yapmadı."

Elimden bir şey gelmiyor. "Ama bu *zor* mu?"

Bu sefer kaşlarını çatıyor. Yalvarmaya çalıştığımı görüyor ama bundan en ufak bir şekilde etkilenmiyor. "Evet."

Ona neşeli bir şekilde sırıtıyorum, yolculuk boyunca cana yakın ve rahat tavrımı korumaya kararlıyım. Kısmen bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum ve neden burada olduğunu gerçekten biliyorum. Kısmen de dışarıdan arkadaş canlısı olan herkesi hafife alan bir tip gibi görünüyor. "Öyleyse çok etkileyici."

Onun bıkkın bakışı neredeyse beni güldürüyor.

“Sanırım seni Yedinci Sınıf'tan başlatacaklar, böylece yakında kendin deneyimleyebileceksin.” Bu düşünce onu biraz daha iyi hissettirdi. Beni düşünürken rahatladı. “Magnus Telimus seni Akademiye ne kadar zamandır hazırlıyor?”

"Yaklaşık bir ay mı?"

Şüpheyle gülümsedi. "Gerçekten ne kadar zamandır?" Gözlerimi devirerek ona boş boş baktım. "Güzel bir hikaye; yetenekli bir savaş yetimi, tesadüfen keşfediliyor, Magnus tarafından himaye altına alınıyor ve doğrudan Catenan Akademisi'ne yükseltiliyor. Ama babam, Magnus Telimus'un seni bir süredir hazırladığını anlayabildiğini söyledi."

Şaşkınlıkla karışık bir kıkırdamayla öksürdüm. "İltifatınız için teşekkür ederim. Ama Ulciscor ile ilk kez bir ay önce tanıştım."

Şaşırmamış ve bana inanmamış bir şekilde iç çekti. "Şey. Her halükarda, önümüzdeki birkaç hafta birlikte eğitim alacağımız göz önüne alındığında, bu gezi birbirimizin yeteneklerini öğrenmemiz için iyi bir fırsat." Aequa, bu ihtimal karşısındaki tereddüdünü gizlemeye çalışmadı. Gözleri, benimkilerle buluştuğunda şaşırtıcı bir mavi tonundaydı. Neredeyse mor. "Herhangi bir itirazınız var mı?"

"Hiç de değil." Nezaket gösterişe pek yatkın biri olmadığı çok açık.

“Öyleyse ben başlayayım.”

Sonraki bir saat büyük ölçüde Aequa'nın bana sorunlar yöneltmesi ve benim de ara sıra, isteksizce de olsa, karşılık vermemle geçti; bu sırada kırsal alan hızla akıp gidiyordu. İtiraz etmedim. Sorularının hiçbiri özellikle zorlayıcı değildi; aslında, Lanistia'nın neredeyse hakaret içeren sorgulamalarından sonra neredeyse gülünçtüler. Doğru cevap vermeye özen gösterdim—Aequa'yı uzaklaştırmaya çalışmıyordum—ama ona herhangi bir rahatlık veya çeviklik duygusuyla da etkilemeye çalışmadım. Beni potansiyel bir rakip olarak görmesinin bir faydası olmazdı.

Bu oldukça kolay bir hile, çünkü aklım büyük ölçüde önümdekilere odaklanmış durumda. Vardığımızda Sedotia beni nasıl bulacak ki? Onunla iletişim kurmanın, nerede olduğumu ona bildirmenin hiçbir yolu yok. Ve Catenan Arenası'nda naumachia'yı izleyen yüz bin kişi olacak. *Yüz bin kişi* ...

Bu sorunu zaten haftalardır kafamda kurcalıyorum ve fazladan bir saat de yardımcı olmuyor. En azından, dalgın halime rağmen, Aequa'nın sorgulamasındaki küstahlığın azalmaya başladığını fark ediyorum. Tahmin ettiğinden daha eğitimliyim.

Son yirmi dakikada yol kalabalıklaştı, uzun bir hacı kafilesi oluştu. Dışarıdaki geç öğleden sonra ışığı, bir tepeyi aştığımızda gerçek bir altın rengine

dönüşürken, Caten'in muazzam, heybetli genişliği önümüzde belirdi.

Cevabım yarıda kesiliyor, çünkü manzarayı birden görüyorum. Şehir hakkındaki ilk izlenimim, kısa da olsa, aklımda kalmış ve o zamandan beri hafızamın şehrin çirkin, ürkütücü ihtişamını abartmış olup olmadığını merak ediyorum. Aslında umuyordum. Kuzeydoğudan yaklaşıyoruz. Ufuk, gün batımının soluk turuncu ışığına karşı siluet halinde beliren binalar, yollar, kuleler ve her yere koşturup duran insanlardan oluşan bir okyanusa dönüşmüş.

Caten hakkındaki anılarım tamamen doğru.

“Daha önce burada bulunmadınız mı?” Aequa bakışlarımı takip ediyor. Daha yüksek yapıların bazılarının dış cephelerinde renkli ışıklar yanıp sönüyor, cepheleri çarpıcı, şenlikli tonlarla boyayan özel fenerler var. Araba yolda alçalmaya başlarken, alacakaranlığın hafif parıltısını yansıtan körfezin bir kısmını görüyorum. Körfez, bazıları binalar kadar gösterişli bir şekilde aydınlatılmış daha büyük gemilerle dolu.

"Sadece kısa bir süreliğine."

“Şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük şehir.” Aequa’nın sesinde hiçbir ironi yok, değerlendirmesinde samimiyetsiz olduğuna dair hiçbir izlenim de yok.

“Peki ya Tolverium? Ya da Sena Corlisis?” Bunu kafamdan atmalıyım ama bu yeri görür görmez içimden bir ses savunmaya geçiyor.

"Yani onların harabelerini mi kastediyorsunuz?"

“Ama onların zamanında,” diye ısrar ediyorum. İnatçıyım. “Tolverium, Caten’in iki katı büyüklüğündeydi. Ve elli yıl sonra bile, Sena Corlisis’te hala yeni yenilikler buluyoruz.”

“Felaketten önceki şehirleri şimdikilerle karşılaştıramazsınız. Onlar hakkında yeterince bilgiye sahip değiliz.” Aequa, burada herkesin de aynı fikirde olacağı gibi, benim de onunla aynı fikirde olmadığımı belirtti. Caten'i “en büyük şehir” olarak tanımlamak, sıradan bir sohbet gibi. Hatta retorik bile değil. Tıpkı berrak gökyüzünü mavi olarak tanımlamak gibi.

"Kabul ediyorum."

Aequa kaşlarını çatar ama konuyu daha fazla kurcalamak istemediğini belli etmek için işaretler yapar.

Vagon ilerlemeye devam ediyor ve ben de dış dünyaya bakışımı çeviriyorum. Açık alanları geride bıraktık, yokuş aşağı iniyoruz ve düz çatılı, yere çok yakın

inşa edilmiş ahşap binalara bakıyoruz. Caten'in bu dış mahallesi ışıl ışıl aydınlatılmış, her kapı girişinde mumlar var, ancak seyahat ettiğimiz ana yoldan uzakta, devrilmeye tehlikeli derecede yakın görünen, üç kat yüksekliğinde derme çatma yapılar görüyorum. Her şey burada birbirine sıkışmış, kirli ve pencereden içeri sızan koku bir saldırı gibi.

Ancak bu durum eğlenenleri rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Sokaklar tıklım tıklım dolu; Septimus Torvus'un öndekilere yolu açmaları için bağırdığını duyabiliyorum.

"Burası Esquilae Bölgesi. Çoğunlukla Octavii." Aequa öfkesini atlattı ve dikkatimi ilerideki devasa bir heykele çekti. "Sere dışında burada pek bir şey yok."

Catenan bahar ve bereket tanrıçasını kolayca tanırım. Hüzünlü bir ifadeyle çıplak bir kadın, eli uzanmış, uzaklara bakıyor. Heykel yirmi fit yüksekliğinde, mermerden ve güzelce işlenmiş, çevresiyle uyumsuz. Şüphesiz ki irade gücüyle yaratılmış. Dini sembollerin kanunen korunması gerekiyor.

Birkaç dakika içinde harap haldeki konutları geride bırakıp Caten'in genişleyen merkez bölümüne yaklaşıyoruz. Yollar genişliyor. Evler daha görkemli hale geliyor, aralarına tapınaklar, heykeller ve kabartmalar serpiştirilmiş. Her yerde renkli fenerler var, bazıları binalara kendine özgü renkler vermek için özenle koordine edilmiş. Serin maviyle aydınlatılmış, sivrilen, sanatsal bir şekilde kıvrılan bir kule. Açılı, cilalı taştan yapılmış, kırmızıya boyanmış bir ucube. Bir diğeri yeşil, bir diğeri sarı, bir diğeri de koyu bir mor tonunda.

Ve tüm bunların altında, ışıl ışıl aydınlatılmış her sokağı dolduran insanlar var.

Çok fazla insan.

Arabamız kalabalığın arasına dalıyor. Caten'in tamamı limana doğru eğimli ve binaların arasından mükemmel bir görüş açımız var. Gözün görebildiği her yerde hareket var. Bireyler, çiftler, aileler. Sokakları dolduran tezgahları, sıcaktan kızarmış yüzlü tüccarları, göz teması kuracak kadar aptal olan herkese mallarını bağırarak satmaya çalışırken görüyorum. İnsanların, birbirlerinin etrafında dönen erkeklerin oluşturduğu derme çatma halkaların etrafında toplandığını, birinin diğerine vurduğunda heyecanla yumrukların havaya kalktığını görüyorum. Çocukların ve yetişkinlerin beceri veya şans oyunlarında şanslarını

denediklerini görüyorum. Yiyecek dağıtılıyor. Güç yarışmaları. Hız yarışmaları. İrade yarışmaları. İzlemek baş döndürücü, yüzlerin, bedenlerin ve hareketin titreşen bir yığını.

Burada on bin kişi olmalı. Daha da fazla.

Dakikalar sonra gözlerimi pencereden ayırıyorum. Aequa'nın sorularını hâlâ cevaplıyorum, ama dalgın dalgın ve ancak şimdi, benim bunalmış halimi izlerken yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi fark ediyorum. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

Sanırım bu kargaşaya şaşırmamalıyım. Jovan Festivali, Hiyerarşinin en büyük kutlamalarından biridir; her büyük şehirde sokaklarda partiler düzenlenir, oyunlar oynanır ve kutlamak için sayısız görkemli, İrade gücüyle yapılmış gösteriler sergilenir. Ben bile yetimhaneye katılmadan önce Letens'te bir kez katılmıştım. Bazı yerlerde kalabalığa yiyecek ve içecek dağıtılır, bunların hepsi Triumvirate tarafından, yani senato piramitlerinin tepesindeki üç Prens tarafından ödenir. Bu, onların cömertliğinin, Caten'in zenginliğinin, güvenliğinin ve büyüklüğünün bir ifadesidir.

Onların sadakalarını almaktan neredeyse hiç hoşlanmıyordum, taviz verme fikrinden de aynı derecede hoşlanmıyordum; ama bazen açlık ilkelerin önüne geçebiliyor.

“Usta Vis.” Torvus yaklaşıyor ve pencereye doğru eğiliyor. “Sanırım bu, yaklaşabileceğimiz en yakın nokta.”

Yavaş yavaş ilerleyen vagon, etrafı kalabalıkla çevrilince tamamen durdu.

“Buradan sonrasını biliyorum.” Aequa kapıyı açıp ben ne olduğunu anlamadan önce indi.

“Ah...” Torvus bana sorgulayıcı bir bakışla baktı.

Onu takip ederken şaşkın bir bakış attım. "Teşekkür ederim, Septimus. Babama görevini hakkıyla yerine getirdiğini mutlaka bildireceğim."

Torvus rahatladı. "Bize ihtiyacınız olursa, Alta Semita'daki handa odalarımız ayırtıldı." Aequa'ya baktı, o da yeri tanıdığını başıyla onayladı. "Sabaha kadar orada olacağız."

Aequa vagondan uzaklaşıyor ve ben de onu Caten'in kalbine doğru takip ediyorum. Etrafımızdaki yapılar yükseliyor, çaprazlama taş yollar hala solmakta olan gökyüzünün bazı bölümlerini kaplıyor ve içerisi klostrofobik bir hal alıyor.

Etrafımızdaki herkes konuşuyor, gülüyor, uzaktaki birine sesleniyor gibi görünüyor. Her köşede müzik çalıyor, notalar birbirine çarpışarak uyumsuz bir hal alıyor. Bu müzik, alçak, rahatsız edici bir gök gürültüsüne dönüşüyor.

Bundan nefret ediyorum. Daha önce şehirlerde, hatta festivallerde bile bulundum, ama hiç böyle bir insan kalabalığıyla karşılaşmadım. İtiş kakış, sıcaklık, koku, gürültü: hepsi tatsız, hepsi bir an önce bitmesini istediğim deneyimler. İnsanlar buraya böyle olacağını bilerek nasıl gelebiliyorlar? Nasıl bundan *zevk* alabiliyorlar?

Geçtiğimiz her yüzü inceliyorum, Sedotia'yı ya da tanıdığım başka birini görmeyi beklemiyorum ama yine de tetikteyim. Hepsi yabancı.

“Caeror Telimus’un intiharı hakkında bilgi edinmek istediğinizi anlıyorum.”

Aequa'nın sözleri, gürültünün arasında neredeyse bağırarak söylendi; konu ne kadar beklenmedikse, o kadar da aniydi. Neredeyse boğuluyordum. "Ben... ah." Durum göz önüne alındığında, sesimi olabildiğince alçak çıkarmak için yaklaştım. "Evet."

“Altı yıl önce Akademi Iudicium sırasında öldü. Kendini bir uçurumdan aşağı attı. Görünüşe göre Iudicium başlamadan haftalar önce de tuhaf davranışlar sergiliyordu. Bu yüzden neredeyse Üçüncü Sınıftan atılacaktı.” Aequa, önümüzde uzanan yola odaklanırken bunları anlatıyor. Sadece bilinen gerçeklerin bir hatırlatılması, özel bir şey olarak görmediği bir şey. “Şimdi Akademinin Müdürü olan Quintus Veridius, olayı gördü. Arkadaşlardı. Korkunç bir kaza oldu ve Caeror, yarışan başka bir öğrenciyi öldürdüğünü sandı. İstihkamcılarla yüzleşmek istemedi, bu yüzden...” Abartılı, zıplayarak bir adım öne atıyor ve olayı taklit ediyor.

Bu bir haber. "Yani birini mi öldürdü?"

“Öldürdüğünü *sanıyordum* ,” diye düzeltiyor Aequa, uzun siyah saç tutamını yüzünden geriye iterek ve çuval taşıyan iri, terli görünen bir adama dokunmamak için yana dönerek. “Müdür de onların öldüğünü sanıyordu, ama hayatta kaldıkları ortaya çıkınca onları tek başına geri taşıdı. Neredeyse bir gününü aldı. Müdür bu konuda konuşmayı sevmiyor, ama bu hikaye Akademi'de bir efsane haline geldi.”

Bu konuşmanın kamuoyuna açık olması sinir bozucu, ama kimse bize ikinci bir bakış bile atmıyor. Sanırım Aequa birçok açıdan zaten yaygın olarak bilinen

şeylerden farklı bir şey anlatmıyor. "Peki, yaralanan öğrenci ne dedi?"

“Hiçbir fikrim yok. Ancak Principalis'i cinayetle suçlamadıklarını varsayıyorum, çünkü ona bizzat Princeps Exesius tarafından Koruyucu Tacı verilmişti. Gördüm. Ofisinde sergileniyor.”

Dudaklarımı ısırıyorum. Haklı: böyle bir onur, kurtarma operasyonunun hiçbir zaman gerçek bir şüphe altında olmadığını gösteriyor. "Baban neden bunu belirtmeye değer buldu?" Aequa, Advenius'un yaptığı oyunlara girmeye meyilli görünmüyor. Doğrudan sormakta fayda var.

“Çünkü babanız”—kelimede hafif bir tereddüt var—“aylarca dinleyecek herkese Principalis'in yalan söylediğini anlatmaya çalıştı. Sonunda, ailenizin geri kalanı devreye girip onu durdurması için ısrar etmek zorunda kaldı.” Etraftaki gürültünün üzerinde duyulabilmek için hâlâ yüksek sesle konuşuyor. “Babamın anlattığına göre, olanları bir türlü kabullenemedi. Ama çok kamuoyuna açık, çok acı bir olaydı. Kimse unutmadı.”

İçimden bir ah çektim. Özünde tam da korktuğum şeydi. "Yani herkes benim Akademi'ye Müdür'den intikam almak için geldiğimi düşünecek."

"Öyle değil misin?"

“Elbette hayır. Bunların hiçbirinden haberim yoktu.” Ulciscor, ayrılmadan önce bana en azından bir kısmını anlatmayı planlamış olmalıydı; Akademiye vardığımda her şeyi öğreneceğimi fark etmiş olmalıydı. Belki de hikayenin daha fazlası var ve henüz her şeyi açıklamak için zamanı olmadı.

Ya da belki de, bu bilgilerden ne çıkarım yapacağımı bildiği için olabildiğince uzun süre bekliyordu. Okula girdiğim andan itibaren bu kadar şüphe altında olacaksam, Ulciscor'un beni evlat edinecek senatör olması gerçekten çok kötü bir seçim gibi görünüyor.

Bu da muhtemelen ordunun hiçbir desteğine sahip olmadığı anlamına geliyor.

Midem bulanıyor ama mantıklı geliyor. Bu olay onun için kişisel bir mesele. Kardeşinin ölümüyle tetiklenen bir haçlı seferi. Bildiğim kadarıyla, ordu din ile bir sorun çıkma riskini göze almak istemediği için akademiye katılmama aktif olarak *karşı çıkıyor* olabilir.

Ve daha da kötüsü – benim için çok daha kötüsü – Ulciscor'un bahaneler uydurması ihtimali. Orada perde arkasında hiçbir şey olmuyor, Caeror gerçekten

intihar etti. Eğer durum böyleyse, bulabileceğim hiçbir şey olmayacak. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Ulciscor beni suçlayacak. Sonunda bir İstihkamcıya düşeceğim.

Kasvetli düşüncelerim, sokaktan aşağıya doğru gürleyen bir hava patlamasıyla bölünüyor ve tepemden geçen devasa, karanlık bir şekille irkiliyorum. Tepki veren tek kişi benim.

"Bu seni öldürmeyecek."

Gözlerimi gözden kaybolan Transvect'ten ayırıp Aequa'nın beni eğlenerek izlediğini, sonra da hafifçe utanarak homurdandığını gördüm. "Şimdiye kadar onlarla ilgili deneyimim böyle olmadı."

“Ne? Ah.” Başını sallayarak kendi kendine sitem etti ve tekrar yürümeye başladık. “Tabii ki. Bir çeşit saldırıydı, değil mi? Akademide duydum.” Şaşırtıcı değil; Praeceptorların böyle dedikoduların yayılmasını engelleyebileceklerini sanmıyorum. “Kimin yaptığını biliyorlar mı?”

"HAYIR."

"Söylentilere göre, babanı onlardan kurtarmışsın."

Buna burun kıvırdım. "Onun bir Quintus olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Herkes bunu söylüyordu." Aequa ileriyi işaret ederken bu açıklamaya tepki verecek vaktim olmadı. "Buradayız."

Bir süredir ilk kez gözlerimi etrafımdaki insan kalabalığının ötesine kaldırdığımda sendeledim. Sedotia'nın herhangi bir izini aramakla o kadar meşguldüm ki, ufkun yavaş yavaş kaybolduğunu fark etmemiştim. Etrafımızdaki insan yığınının bir akıntıya dönüştüğünü, hepsinin kaçınılmaz bir şekilde aynı yöne doğru aktığını, önümüzdeki yükselen yapının karşı konulmaz bir girdap oluşturduğunu fark etmemiştim. Kemerler, freskler ve görkemli sütunlar, sönmekte olan ışığa karşı görüş alanımı dolduruyor, 100 metre yukarıya uzanıyor ve en az on kat daha uzun bir mesafe boyunca devam ederek tüm uzunluğu boyunca nazikçe kıvrılıyor. Kalabalık yaklaştıkça ayrı ayrı küçük akıntılara ayrılıyor, her biri Catenan Arena'nın içine, görevliler tarafından kontrol edilen bir düzine girişten hevesle akın ediyor.

Naumachia'ya vardık.

XIX

Bundan nefret ediyorum . Bu ezici çaresizlik duygusundan . Aynı anda hem hayranlık hem de hayal kırıklığı hissetmekten.

Catenan Arena'nın dışı etkileyiciyse, içi de muhteşem ötesi. Büyük, kemerli, yankılanan tünelden çıkıp, uzayıp *giden* , taş sıraların büyük bir oval şeklini aldığı, beyaz bir hareket ve gürültüyle dolu tribünlere ulaşıyoruz. Her şeyin ortasında, bulanık sularının çevreleyen bariyerlere çarparak şırıldadığı, tuz kokusunun binlerce başka, daha az hoş kokuyla karıştığı devasa bir göl var.

Geçici iskelelere demirlemiş gemiler yakınlarda yükseliyor ve manzaranın bir kısmını engelliyor. İki kürekli tekneler, hazırlık yapan kadın ve erkeklerle dolu devasa bir üç kürekli geminin etrafını sarmış, sallanıyorlar. Arenanın karşı tarafında da benzer bir filo görüyorum; ilk bakışta daha küçük olduğunu düşünüyorum, ancak daha dikkatli bir inceleme bunun sadece mesafeden kaynaklandığını gösteriyor. En az bir mil ötede, suyun karşısındalar. Güvertelerindeki kişileri seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor.

Güneş duvarların ardında gizlenmiş olsa da, her yer ışıl ışıl parlıyor. Tribünlerde düzenli aralıklarla uzun direklere asılı fenerler var ve sayısız mum, Işık Tanrısı'nı kutlamaya hazır hevesli seyircilerin elinde çoktan yanıyor. Suyun çok yukarısında, binlerce karanlık nokta havada asılı duruyor, solmakta olan gökyüzünü kaplıyor. Daha fazla fener, diye fark ediyorum. Will tarafından asılmış, henüz yakılmamış.

Kalabalığın arasında savrulurken Aequa kolumu tutup çekiyor, belli ki tüm bunların büyüklüğünden pek de şaşırmamış. Arkasından sendeleyerek ilerliyorum, hesaplamaya çalışıyorum. Tüm bunları yaratmak için ne kadar İrade gücü kullanılmıştı? Limandan bu kadar suyu tahliye etmek ne kadar zaman, çaba

ve mühendislik gerektirmişti? Bu gemileri inşa etmek? Hatta sadece o fenerleri havada tutmak bile?

Hepsi bir gösteri için. Tamamen eğlendirmek amacıyla yapılmış bir anlamsızlık.

Ya da babamın ısrar edeceği gibi, dikkat dağıtmak için.

Aequa ve ben bir süre kendimizi itilmeye bıraktık; bugün sadece doğu girişleri açıktı—diğerleri muhtemelen suyu kontrol altına almak için kapatılmıştı—ve koltuklarımız karşı taraftaydı. En ön sıralara doğru inmemiz uzun dakikalar sürdü. Kırmızı üniformalı Praetorianlar bu bölgede devriye geziyor, yansıtıcı koyu renk gözlüklerinin arkasından yeni gelenleri gözetliyordu. Yanlarında asılı duran, parıldayan, sivri obsidyen parçalarını yanlış anlamak mümkün değildi. Jiletler kendi elleriyle oyulmuş ve İrade ile donatılmıştı. Hiyerarşide daha etkili silahlar vardı, ama hiçbiri bu kadar korkunç değildi.

En yakınımızdaki muhafız bize uzun uzun baktı, ama Aequa'nın kıyafetleri burada bulunma hakkımız olduğuna onu ikna etmeye yetmiş gibiydi. Durmadan yanımızdan geçti ve midemdeki kasılma biraz hafifledi.

Orta yaşlı bir çiftin yanındaki minderli bir banka oturuyoruz; onlar bizi görmezden gelip, Naumachia törenini düzenlemenin, suyu buraya yönlendirmek için yerel hamamları kapatmaya değip değmeyeceği konusunda tartışmaya devam ediyorlar. Birçoğundan daha geç kaldık ve stadyumdaki koltukların çoğu zaten dolmuş durumda. Kalabalığın yaşları, benden en az on yaş küçük olanlardan, yerlerini yardımsız bulamayacak kadar yaşlı erkek ve kadınlara kadar uzanıyor. Sanki bütün şehir gelmiş gibi.

"Akademiden başka kimse burada olacak mı?"

“Böyle bir şey hayal bile edemiyorum. Çoğumuz çocukken bu şeylerden bıkmıştık.”

"Sanırım sen de dahil?" Aequa'dan oldukça açık bir iğneleme ama ben dostane tavrımı sürdürüyorum.

"Evet."

"Anne baban mı getirdi seni?"

“Tisiphone birkaç kez yaptı.” Sorgulayan bakışım karşısında kıpırdandı. “Octavii'lerimizden biri. Annem Sextus'tu ve çok sık uzaktaydı, bu yüzden...”

Bir nebze de olsa sempati duyuyorum. Anladığım kadarıyla, yüksek rütbeli Catenanların çocuk yetiştirme işini eğitimli Octavii'lere bırakması yaygın bir uygulama.

"Kardeşler?"

"Resmi olarak tanıdığımız kimse yok." Ses tonu, etkilenmemiş olamayacak kadar umursamaz.

“Ah.” Demek ki yalnız bir hayat. Muhtemelen babasının gayrimeşru çocukları, özellikle de erkek çocukları varsa, hakkındaki endişelerle boğuşuyor.

Aramızda sessizlik çöker ve ben de bu fırsatı değerlendirerek kalabalığı tararım. Kimse bana özel bir ilgi göstermiyor gibi görünüyor. Yanımda sinirli bir şekilde yumruğumu sıkarım. Burada, ön saflarda, çok açıkta kalmış durumdayız. Sedotia'nın nerede olduğumu bilse bile yaklaşması için çok fazla göze çarpıyoruz.

Heyecanlı sohbetler giderek boğucu, boğucu bir uğultuya dönüşüyor; herkes canlı, coşkulu, beklenti içinde. Şan, zafer ve kahraman gibi kelimeler duyuyorum. Kimin kazanacağı, kimin düşeceği ve en çok "öldürme" ödülünü kimin alacağı üzerine bahisler oynanıyor.

“Peki bu nasıl işliyor?” Suus’taki derslerimden büyük ölçüde biliyorum zaten, ama Letens’li bir yetimin bu kadar net bir fikri olmazdı. Yakındaki gemilere binen zırhlı adamların sıralarını işaret ediyorum. “Bu silahlar gerçek çelik gibi görünüyor. Orada Doğuştan Gelen Hak'ı nasıl koruyorlar?”

“Zırhları koşullu olarak güçlendirilmiştir. Yanlış bölgelere çok fazla hasar gelirse, onları savaş dışı bırakır.”

“Ama *binlerce* kişi var.” Eğer aynı sayıda dövüşçü Arena'nın karşı tarafında da dövüşmeye devam ediyorsa, bu abartı olmaz. “Ya birinin yüzüne bıçak saplanırsa? Ya da denize düşerse, ya da—”

“Elbette bazıları utanç verici bir sonla karşılaşacak,” diye araya giriyor Aequa sabırsızca, sanki havayı tarif ediyormuş gibi. “Sonuçta, izlemeyi bu kadar gergin kılan da bu. Ve çok sayıda yaralanma olacak. Ama düşenlerin çoğu İstihkamcılar için hayatta kalacak.” Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı, çünkü uzlaşmacı bir hareket yapıyor. “Çoğu zaten hüküm giymiş *suçlular* , Vis. Doğuştan gelen hak teknik olarak onlara uygulanmıyor bile.”

İçimdeki tiksinti dalgasını bastırıp başımı sallıyorum, sanki açıklaması tamamen kabul edilebilirmiş gibi. Hiyerarşidekilerin çoğunun da bilmediği

izlenimine kapıldığım için, Aequa'nın İstihkamcıların gerçekte nasıl oldukları hakkında hiçbir fikri yok gibi görünüyor, ama bu soğuk bir değerlendirme. Bir süreliğine, Ulciscor'un villası beni bu dünyadan, bu insanlardan izole etmişti. Sadece Lanistia ve Kadmos'la birlikteyken ve bu ikisi de sadece eğitimime odaklanmışken, onların çirkin gerçeklerini unutmak kolay olmuştu.

"Bu kadar çok kişi için istihkamcıları nasıl bulacaklar?" Cevabı bilemeyeceğini biliyorum; Hiyerarşinin tedarik kaynağı her zaman bir gizem olmuştur, sınırları Senato'daki birkaç kişi dışında kimse bilmez; ama yine de ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Konuşmaya istekli olmadığı anlaşılınca ayağa kalkıyorum. "Her şey başlamadan önce biraz dolaşmak istiyorum. Bacaklarımı uzatayım. Her şeyi içime sindireyim." En azından Anguis'e benimle iletişime geçme fırsatı vermem gerekiyor.

Aequa da ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyor. "Pekala."

Öksürüyorum. "Ve... bir tuvalet bulmam gerek."

Gözlerini devirdi ve koltuğuna geri çöktü; tuvalet ihtiyacını giderme gerekliliği onun için önemsiz görünüyordu. "Yaklaşık yirmi dakikanız var."

Koltuklarımızın yerini dikkatlice not alarak ayrılıyorum, sonra gözden kaybolup etrafta dolaşmaya başlıyorum. Her yüz yabancı ve *çok* fazla yabancı var.

Bir dakika geçti. İki dakika. Bu bir hataydı. Her şey için pazarlık yapabilirdim. Advenius'u bir şekilde Akademi'den sonra güvenliğimi garanti etmeye zorlayabilirdim. Ya da Aequa ile hiç eğitim almayı reddedebilirdim. Ama işte buradayım. Hiyerarşinin en büyük anıtının iradeyle şekillendirilmiş yollarında dolaşıyorum, Catenan çetesinin sıradan bir üyesi olarak.

Hayal kırıklıklarıma o kadar kapılmıştım ki, omzumdaki baskıyı ilk başta fark etmedim.

Sedotia'yı tanımam biraz zaman alıyor. Yanan Transvect'in ışığında sert ve soğuktu. Burada ise şık giyimli, derli toplu ve peçenin ardında yarı gizlenmiş. Demek ki evli ya da anonim kalmak için evliymiş gibi yapıyor. Fener ışığının pembe parıltısı altında daha küçük, hatta solgun görünüyor.

"Benimle gel."

"Beni nasıl buldunuz?"

“ *Benimle gel* .” Tereddütümü görüyor ve sesini yükseltmese de söylediklerinin ciddiyetinden şüphe yok. “Şimdi.”

Tartışmaya girmiyorum. Kalabalığın arasından konuşmadan geçiyoruz. Aequa'nın oturduğunu bildiğim yere, omzumu geriye doğru endişeyle çevirmeden edemiyorum ama endişelenmeme gerek yokmuş. Koltuklarımız gözden uzak bir yerde.

“Uzun süre kalamam.”

“Biliyorum.” Bakışları acımasız. “Yalnız gelseydin daha iyi olurdu.”

“Ah. Bunu düşünmeliydim.” Alnıma hafifçe vurdum. “Neden bunu düşünmedim ki?”

Sedotia hiç de memnun değil. "Her şey başlamadan önce yerinize geri döneceksiniz."

Arenanın kapalı dış halkasına giden bir geçitten geçip, çoğunluğun aksine bir merdivenden aşağı iniyoruz. İlk başta Sedotia'nın tamamen ayrılmayı planladığını düşünüyorum, ancak endişemi dile getiremeden, kenara çekilip başka bir merdivenden aşağı iniyoruz; bu merdiven, halka açık alandan ustaca gizlenmiş ve tek bir kişinin bile zar zor geçebileceği kadar dar. Başka kimse gelip gitmiyor, ama yanımızdan aceleyle geçen hiç kimse bize bir bakış bile atmıyor. Hepsi zamanında yerlerine oturmak için acele ediyor.

“Nereye gidiyoruz?” Sesim taştan yankılandı. İleride, şırıltı duyabiliyorum. Burun deliklerim genişledi ve iğrenç koku yüzünden öksürdüm.

“Birisiyle buluşmak için.” Merdivenlerin dibine ulaştık; merdivenler aniden dört ayak yüksekliğinde bir çukurla son buluyor ve bu çukur uzun, alçak, kemerli bir tünele açılıyor. İçeride su—ya da bir çeşit sıvı—çalkalanıyor.

Sedotia eğilip duvardaki göze çarpmayan bir oyuğa uzandı ve elinde bir avuç kumaşla çıktı. Yıpranmış tuniği bana fırlattı. "Daha ileri gitmeden önce, kıyafetlerini değiştirmen gerekiyor."

“Ne? Neden böyle bir şey yapayım ki... ah.”

Başını salladı. "Ulciscor'un sana verdiği her şeyi buradan götürmen gerekiyor. Zaten en iyisi bu. Giydiğin şeyin kokusu pek hoş olmayacak."

Tartışmaya girmeye gerek duymuyorum; Lanistia'nın beni takip etmesinden şüphe etmem. Tunikimi başımın üzerinden geçiriyorum.

"Yaranız iyi iyileşmiş."

Dalgın bir şekilde katılıyorum. "Zımba telleri birkaç hafta önce çıktı."

"Şanslısın." Ona şüpheyle baktığımda, "Bizim de onları çıkarmamız gerekirdi," diye ekliyor.

Olayın anlamını kavrayınca gerildim, sonra giyinmeye devam ettim. Bunu hiç düşünmemiştim. Onları uygulayan Veridius'tu.

"Ayakkabılarınızı da burada bırakın, koku onlara da siner."

Söyleneni yapıyorum, genç kadını kanalizasyona doğru takip ederken yüzümü buruşturuyorum. Çıplak ayaklarımın altında soğuk ve yapışkan bir his var, çamur parmaklarımın arasına sızıyor. İçinde ne olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Daha önce burnumu rahatsız eden o kötü koku şimdi saldırıyor, her isteksiz nefesimde öksürmeme ve boğulmama neden olacak bir saldırı. Duvarlar loş ve nemli ortamda terleyerek parıldıyor. Onlara dokunmamaya çalışıyorum. Bunun sadece su olduğundan da tam olarak emin değilim.

“Sessiz olun. Bu yollar birkaç saat içinde sular altında kalacak, ama yine de etrafta işçiler olabilir.” Sedotia önümden ilerliyor. Çamurun içinde dikkatli. Tanıdığım kadınların çoğu, bu kadar aşağıya inebilseler bile, boğulup her adımı zorlayarak atacaklardı.

“Sular altında mı kaldı?”

“Naumachia bittiğinde.”

Anladığım kadarıyla bir huzursuzluk var. Yukarıdaki gösteri bittikten sonra, hiyerarşi yapay gölü kurutmakta hiç vakit kaybetmeyecek. Ve tüm o suyu limana geri boşaltmak için kullanacakları kanalizasyonlar bunlar olacak.

Diz hizasına kadar gelen su akıntıları arasından ilerliyoruz, çamurla kaplı taşların üzerinde her adımda temkinli davranıyoruz. Çoğu zaman birkaç adımdan ötesini görmek zor; yukarıdaki sokakların aydınlatması –bu noktada Arena'nın duvarlarını geçmiş durumdayız– uzun, dar boruların ucundaki küçük ızgaralardan zar zor yansıyor. Konuşmalar, şarkılar ve kahkahalar, alçak kemerli tünel sisteminde yankılanarak bizi çevreliyor. Çıkardığımız tek ses, küçük, şapırdayan su sıçramaları.

Burası tam bir labirent gibi, ama biz daha bir dakika yürümemişken Sedotia aniden durup yan taraftaki bir açıklığı işaret etti. Onu geçtikten sonra, yukarıdaki şenliklerin yaydığı ışıktan daha parlak, yağlı taş duvara yansıyan turuncu bir ışık gördüm.

Alçak kemerli geçidin altından geçmek için neredeyse ikiye katlanıyorum. Duvara sabitlenmiş bir meşaleden sönmekte olan közler sızıyor ve yaklaşık otuz metre yukarıya doğru kaybolan başka bir merdiven boşluğunu ortaya çıkarıyor. Bu alan biraz yükseltilmiş ve kanalizasyon sadece ayak bileği hizasına kadar geliyor, ancak koku daha iyi değil.

Çamurun bir basamak yukarısında, rahat bir şekilde oturan bir adam var; yüz hatları gölgede kalmış. Sade giyinmiş ve çevremize rağmen oldukça rahat görünüyor. Oturuş şekli, bir tür sıkılmış özgüveni yansıtıyor.

Sedotia bana katılmak için açıklığın altından eğilirken o da gevşiyor. Muhtemelen benim boyumda, ama fazladan bir adım atması yüzünden bize yukarıdan bakıyor. Yüzünü hâlâ tam olarak göremiyorum.

“Diago.” Sesi yumuşak ve derin. Dar alanda yankılanıyor.

Bunu itiraf etme riskini göze alamam, hele ki yüksek sesle. Caten'in çürümüş kalıntıları arasında, karanlıkta bile. "Benim adım Vis."

“Elbette.” Sözlerinde bir mizah var. İkimizin de yalan söylediğimi bildiğinin açık bir göstergesi, ama o benim yalan söylüyormuş gibi yapmama izin vermekten mutlu. “Ve ben Melior’um.”

İleri doğru bir adım atıyor. Tünediği yerden inip, bizimle birlikte çamurun içine giriyor ve yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. Kırklı yaşlarında olabilir, kısa kesilmiş saçlarında ve açık renk sakalında hafif gri teller var. Fener gibi çeneli, güneşten bronzlaşmış teni ışıkta koyu altın renginde.

Ve onu tanıyorum. Kim olduğunu hemen anlayamıyorum, ama zihnim yüzü çevresinden ayırmaya çalışırken anında bir aşinalık ve kafa karışıklığı hissediyorum. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyorum, adam sab patiently bekliyor.

Sonunda, darbe geldi.

“ *Estevan mı?* ” Daha yaşlı, daha kır saçlı ve daha kötü giyimli, sakalı da yeni. Ama Estevan işte. Çok fazla ilişkim olmayan bir adam, ama Suus'lu—babamın en güvendiği danışmanlarından biri ve Hiyerarşiye karşı diğerleri kadar şiddetli bir şekilde karşı çıkan biri. İşgalden sonra ya ölmüş ya da bir istihkam birliğinde olacağını varsaydığım biri.

"Bundan sonra size Diago diye hitap edebilir miyim?"

“Vek. Çürüyen tanrılar. Ben... *vek* .” Sırıtıyorum. Gülüyorum. Ona sarılmak için öne doğru bir adım atıyorum ama beni geri çeviriyor.

“Özür dilerim. Açıklaması zor ama daha fazla yaklaşmayın lütfen.” Bana gülümsedi. “Yine de sizi görmek güzel, prensim.”

Başlığı duyunca boğazımda bir yumru oluştu. “Sen de, Estevan. Vek. Sen de.” Kafamda binlerce soru dönüyor, naumachia'dan yokluğum birdenbire ikinci plana atılıyor. “Nasıl çıktın? Yanında başkaları var mı? Beni nasıl buldun?” Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. “Gerçekten Melior musun?” Sedotia'nın kimliğimi bilmesi birdenbire çok daha mantıklı geliyor.

“Evet, öyleyim. Suus’tan sonra güvenli bir limana ihtiyacım vardı ve Anguis’in de benim sağlayabileceğim bilgi ve bağlantılara ihtiyacı vardı. İyi bir eşleşme oldu.” Konuşmayı ilgiyle izleyen Sedotia’ya baktı. Genç kadın başını salladı. Estevan iç çekti. “Geri kalanına gelince, Majesteleri, daha fazla zamanımız olana kadar beklememiz gerekecek. Görüşmemiz gereken daha acil konular var.”

"Örneğin?"

“Bize yardım ediyorsunuz.”

Birbirimize bakıyoruz, burada olma sebebimi hatırladıkça içimdeki o neşeli sevinç azalıyor. Dalgalar taşa çarpıyor.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

" *Şimdi* dinlemeye razı," diye mırıldandı Sedotia arkamdan.

“Akademide Domitor olmanıza veya ona en yakın pozisyonda bulunmanıza ihtiyacımız var. Mezun olduktan sonra, Caten'de yer almanızı sağlayacak, ancak Din veya Yönetimle ilgili istediğiniz herhangi bir pozisyonu seçin. Askeri bir pozisyon olmasın.”

"Hepsi bu kadar mı?"

“Elbette bu *her şey* değil. Ama şimdilik sizden yapmanızı istediğimiz şey bu.”

Düşünüyorum ve sessizlik uzuyor. Ama cevabımı neredeyse anında biliyorum.

"Üzgünüm, Estevan." Gerçekten üzgünüm.

Babamın eski dostu kaşlarını çattı. "Dövüşmek istemiyor musun?"

“Bildiğim kadarıyla senin istediğin gibi değil.” Yarısı açıklama, yarısı yorgun bir itiraz. Anguis ailesini kızdırmak istemiyorum ama Estevan'ın varlığı beni

silahsızlandırdı, dürüst olmaya zorladı. Aslında, bu aylardır söylediğim en dürüst şey olabilir.

"Sana söylemiştim. Kırık bir bıçak," diye mırıldandı Sedotia.

Estevan onu görmezden geliyor, gözlerini benden ayırmıyor. Kızgınlıktan ziyade meraklı bir ifadeyle. "Neden olmasın?"

Cevabımı düşünüyorum. Onun anlamasını çok istiyorum.

"Suus'tan yaklaşık altı ay sonra Tensia'da seyahat ediyordum. Bir tepenin yamacında küçük bir köy vardı. Aiobhinn. Belki yüz kişi—çoğunlukla çiftçi, sadece dört Septimii. Param yoktu, yiyeceğim yoktu. Kimliğim de yoktu. Catenan yasalarının ne gerektirdiğini bilmeleri gerekiyordu, ama bunun yerine beni beslediler, çatının altında uyumama izin verdiler ve etrafta bıraktıkları birkaç parayı cebime attığımda göz yumdular. Çok fazla değildi, ama pes etmeye hazır olduğumda beni ayakta tuttu. Bu tek deneyim sayesinde bir yıldan fazla bir süre Catenan yetimhanelerinden uzak kalmayı başardım."

Tereddüt ediyorum. Bu kadar dürüstlüğün iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim, ama yine de devam ediyorum. "Yaklaşık yarım yıl sonra geri döndüm. Hasat zamanıydı ve biraz iş bulabileceklerini düşündüm. Oraya vardığımda, Anguisler onları yeni yağmalamıştı. Köyün yarısı yerle bir edilmişti. Beni himayesine alan adamın çocukları ve karısı onu gömmekle meşguldü. Ve herkes prokonsülle konuşmak için sıraya girmişti. Ona saldıran adamların tariflerini vermek ve Caten'in koruması için *yalvarmak* için." Konuşurken ayak bileklerimdeki suya bakıyordum, ama şimdi başımı kaldırıp Estevan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu yüzden ayrıldım, çünkü bu sefer ne olacağını biliyordum. Anguisler kalpleri kazanmıyor, Estevan—onları sertleştiriyorsun. Cevabın ne olduğundan, alternatifin ne olduğundan emin değilim, ama... senin yolun işe yaramıyor. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Sessizliğe bürünüyorum. Bitti. Bilmek istiyordu ve şimdi biliyor.

Sedotia sessizce, "Onlar hiyerarşinin bir parçasıydı. Saldırıya uğramadan çok önce düşmanlarımızdı," diyor.

"Onlar masumdu."

"Masum muydular?" Estevan az önce dikkatle dinliyordu ama bu söz üzerine gücenerek kıpırdandı. "Onlar, Caten'in amaçları için iradelerini Caten'e devreden Octavii ve Septimii değil miydiler?"

“Evet, ama—”

"O halde onlar da katılımcıydılar ve tanım gereği suçu paylaşıyorlardı."

"Başka seçenekleri yoktu."

“Sen mi yaptın? O mu yaptı, yoksa ben mi?” Estevan’ın sözlerinin ardında sarsılmaz bir güç var, sesi taş gibi sert. “Yoksa başkalarını kendimize koyduğumuz standartlara göre değerlendirmemeli miyiz? Onlara karşı koymayan herkes, Diago, onlara güç veriyor. Yaptıkları her şeyde suç ortağı oluyor. Octavii sadece suçlu değil, tüm Hiyerarşiyi omuzlarında taşıyorlar. Bence, herkesten çok, bu yüzden onlardan nefret etmek için haklı bir nedenin olmalı.”

“Ve evet, öyleyim.” Bu itiraf, niyetimden daha ham, neredeyse bir hırıltı gibi ağzımdan dökülüyor. Kendimi toparlıyorum. Sakinleşiyorum. “Ama şiddete başvurmadan da nefret edebilirim.”

“Nefret kendi başına bir şiddettir, prensim. Tek seçeneğiniz, bunun onlara mı yoksa size mi zarar vermesine izin vermektir.” Yaşlı adam düşünür. İçini çeker. “Pekala. Sizi tehdit etmeyeceğim. Ama sizden de vazgeçmeyeceğim.” Arkasını dönüp suyun dışına, çıkıntıya geri adım atar. “Cumhuriyet'in o gün neden saldırdığını hiç merak ettiniz mi?”

“Elbette. Her zaman.” Kaşlarımı çatıyorum. “Ama direnen son bizdik. Sanırım ordudaki birileri sabırsızlandı ve—”

“Hayır.” Estevan’ın yüzü yine gölgede kalmış, ama sesindeki inancı duyabiliyorum. “Zaten yirmi milyon piramidleri varken, piramitlerini desteklemek için fazladan on bin parça mı? Hayır. Caten’in yapması gereken tek şey arkasına yaslanıp propagandalarının etkisini göstermesini beklemekti. Oradaydın, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Er ya da geç baban *bir şey* imzalamak zorunda kalacaktı, yoksa devrimle karşı karşıya kalacaktı. Belki hemen değil. Belki beş, on yıl sonra. Ama sonunda.” Kollarını kavuşturuyor. “Öyleyse neden yapsınlar? Neden direniş riskini alsınlar, potansiyel olarak Octavii olarak istedikleri insanları öldürmek zorunda kalsınlar? Ve sonra neden aileni öldürsünler?”

Çünkü bizim bildiklerimizden korkuyorlar . O gece sarayın gizli tünellerinden kaçarken babamın bana söylediği son şeylerden biri buydu; ben de ona aynı şeyi sormuştum. Son üç yıldır üzerinde durmamaya çalıştığım bir şey. Her şeyi kastetmiş olabilirdi. Ve daha fazla açıklama fırsatı bulamadı.

"Bilmiyorum."

“Evet.” Estevan derin bir nefes aldı. “Çok geçmeden sen de aynısını yapacaksın, Diago. Umarım bu, fikrini değiştirip bize katılmanı sağlar.” Sedotia'ya baktı, Sedotia da ona işaret etti. “Zamanımız doldu. Söylediklerimi aklında tut. Kurbanlar hâlâ düşman olabilir.” Arkasından geçerek ayrılmak üzere hareket etti.

“Estevan? Dikkatli ol. Magnus Telimus’un senin hakkında konuştuğunu duydum. Melior hakkında. Anlaşılan Senato seni yakında yakalayacaklarından emin.”

Merdivenlerin dibinde oyalanıyor. Arkasını dönmüyor, ama önündeki duvarlardan hafif bir kıkırdama yankılanıyor. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

O gidiyor.

Toplantı bitince Sedotia'ya döndüm, o da başını alçak kemerli geçide doğru salladı. "Seni geri götürelim. Yakında başlayacak." Sesi gergindi. Konuşmamın sonucundan memnun değildi.

Onu takip ediyorum, bir kez daha akan bulanık suya dalıyorum. Bir dakika kadar gergin bir şekilde yürüyoruz. Gözlerim, bu sefer ayaklarını ne kadar dikkatli yerleştirdiğini görebilecek kadar alışmış durumda. Ara sıra yaptığı kaymalar ve bunlardan kurtulmak için neredeyse yarım adım geç kalması. Sonrasında duraklaması, gözlerinin takip etmekte zorlanması, dengesini sağlamaya çalışırken sendelemesi.

"Transvect'te Ulciscor'u nasıl alt ettiniz?"

“Melior’u duydun. Cevap istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

"Denemeye değer."

Yukarı doğru giden yolun dibine ulaştık. Sedotia gizli oyuğun içinde bir şeyler karıştırdı ve bu sefer dolu bir su tulumu ve kaba bir sabun parçasıyla çıktı. Yarı ıslak tuniğimi çıkardım ve bir basamağa oturup aceleyle bacaklarımı ve ayaklarımı ovdum, sonra tuniğin kuru üst kısmını kullanarak bacaklarımdaki ve ayaklarımdaki nemi havluyla kuruladım. "Pes ediyorsun." Artık eminim, solgun teni ışıkta belirgin. "Estevan'a mı?"

Cevap vermiyor ama omuzlarının duruşundan cevabı görebiliyorum.

“Anguis’lerin bundan daha iyi olduğunu sanıyordum.” Acımasızlığımı gizlemeye çalışmıyorum. Senato’nun Melior’u bulmakta bu kadar ısrarcı

olmasına şaşmamalı.

“Öyle değil...” Başını salladı. “Pekala. Ne düşünürsen düşün. Ama haklıydın —bu savaşı kazanamayız, şu anki savaş tarzımızla kazanamayız. Ve eğer düşmanın silahını onlara karşı kullanmakla teslim olmak arasında bir seçim yapmak zorundaysam, her zaman hangisini seçeceğimi biliyorum.” Ben iyi, kuru tuniğimi tekrar giymek için hareket ederken elini kaldırdı. “Bekle.”

Geçen her saniye daha da ağır geliyor, yukarıdaki yokluğum gittikçe daha da şüpheli hale geliyor. "Ne?"

“Bununla kan almam gerek.” Sabunun saklandığı aynı oyuktan taştan bir kalem çıkarıyor. Yaklaşık on inç uzunluğunda, bazı erkeklerin kalçalarında taşıdığı çelik ve bronz olanlara benziyor. Şehir sınırları içinde silah taşımak yasak, bu yüzden uzun kalemler –ki bunlar teorik olarak balmumu tabletlere yazı yazmak için kullanılır, ancak bir kavgada bıçakların yerine mükemmel birer alternatif oluştururlar– oldukça moda.

“Benden mi?” Kafam karıştı.

"Evet."

Yerimde saydım. "Teşekkür ederim, gerek yok."

Gözlerini devirdi ve ben tepki veremeden hareket ederek ince gri sivri ucu çıplak göğsüme doğru savurdu. Ucu keskin ve göğsümde çizikler oluşturdu, kan hemen o çizgi boyunca fışkırdı. Acıdan hırladım ve kendimi savunmaya hazırlanarak geri adım attım, ama Sedotia tehditkar değildi. Kalemi bana doğru kaldırdı.

Tam da kızıl rengin parıldayıp damlacıklar halinde belirdiği noktada, buhar çıkmaya başlıyor.

“Güvenlik için biraz daha bilgiye ihtiyacımız var.” İleri doğru bir adım atıyor; ben ise hem şaşkın hem de öfkeli bir şekilde geri çekiliyorum, ama aniden çıplak sırtım soğuk taşa değiyor. Bu sefer, kalemin ucunu kanayan yarama bastırıyor. Duyulabilir bir *tıslama sesi* geliyor.

“Ne *yapıyorsun* ?” Öfkeyle onu ittim. “Bu ne?”

“Koruma.” Boş bakışlarıma sinir bozucu bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Şimdi kıyafetlerini giy. Vaktin tükendi.” Ona dik dik baktım, ama ne kadar zamandır uzakta olduğumu bilmek üzerimdeki baskıyı çok fazla artırıyordu.

Kıyafetlerimi öfkeyle tekrar yerine çekene kadar bekledi, sonra kalemi bana uzattı. “Kaybetme. Hiçbir koşulda.”

Tereddüt ettim, sonra silahı aldım. Taşın temas ettiği yerde tenimde bir karıncalanma hissettim. Yüzeyinde tek bir damla kanımın bile kalmadığını göremedim.

“Anlamıyorum.” İstemeyerek de olsa kalemi cübbemin bir kıvrımına geçiriyorum. Çıkardığımda delik belli olacak ama o zamana kadar kimse görmeyecek.

“Yapacaksın. Şimdi git.”

Kafam karışık, öfkeliyim ve inatçıyım. Ama Aequa'dan ayrılalı yirmi dakika oldu. Muhtemelen daha fazla.

Dilimi ısırdım ve öfkeyle merdivenlerden yukarı çıktım.

⁂ ⁂ ⁂

"Pekala, tuvaleti bulmuşsun demek ki," diye gözlemledi Aequa, ben otururken burnunu kırıştırarak.

Yüzümü buruşturuyorum. Belli ki yeterince titizlikle temizlememişim. "Sonunda. Burası..." diye işaret ediyorum, buranın büyüklüğünü kelimelerle ifade edemediğimi belirtmek için.

“Sanırım senin için öyle olurdu.” Uzun süredir yokluğumdan rahatsız olmuş gibi görünüyor, ama şüphelenmiyor. “Önemli değil. Tam zamanında geldin.”

Kalabalık yavaş yavaş sessizleşiyor, etrafımızdaki konuşmaların gürültüsü, stadyumda yüzlerce spikerden biri (anladığım kadarıyla) yeniden canlandırılacak olan savaşın ayrıntılarını haykırırken hafif bir uğultuya dönüşüyor. Göğsümdeki çizgi yanıyor ve her hareket ettiğimde vücudumda gizli kalemin sert direncini hissedebiliyorum. Batıda, güneşin son ışınları gökyüzünden sızıyor, geriye sadece arenayı çevreleyen binlerce fenerin parlak aydınlatması kalıyor. Erkekler ve kadınlar, güvertelerde gergin bir şekilde hazır bekliyor, tam zırhlı, bıçakları çekilmiş halde yapay gölün karşı tarafına bakıyorlar.

Spiker konuşmasını bitirir ve Arena'nın dört bir yanında meslektaşları birer birer sessizliğe bürünür. Ardından, etrafımızdan korna sesleri yükselir. Açık. Zorlu.

Aşağıda, naumachia başlıyor.

XX

muhteşem balinaSuus'un avı gemilerinin, dünyanın en yetenekli denizcilerinden bazıları tarafından yönetilip yönlendirildiği açık denizdeki eğitimlerini gördüm . Fırtınalarda, gemilerinin iki katı yüksekliğindeki dalgalara karşı küçük balıkçı teknelerinde cesaret ve kahramanlık gösteren adamları gördüm; bunlar hayal gücünü zorlayacak şeylerdi. Uçurumun tepesindeki penceremden kaç kez izlediğimi ve en ideal koşullarda bile imkansız olması gereken, hele ki denendikleri fırtınalarda, çılgın manevraların başarıyla gerçekleştirildiğini sayamam.

Naumachia'da bunların hiçbiri yok.

Burada denizcilikten eser yok. Dalga yok, rüzgar yok. Gemiler, iki devasa üç kürekli geminin önderliğinde, iskelelerinden usulca fırlıyor, pruvalarından su ruhsuzca dalgalanıyor, kürek ve dümen yerine irade gücüyle hareket ediyorlar. Her gövdeye, çarpıştıklarında parçalanan tahtalar ve kaotik sahte ölüm platformları gösterisi yaratmak için kötücül bir koçbaşı takılmış. Her şey koreografik, ardından gelecek çığlıklar, kan ve umutsuzluk için gösterişli bir dekorasyon.

Bu durum, başlangıç sinyaliyle birlikte gelen seslerin gürültüsü arasında hayranlık dolu nefes kesmelerine neden olan, gölü aniden aydınlatan cehennemvari ışık patlamasında daha da belirginleşiyor. Binlerce havada asılı duran feneri görünce irkiliyorum. Hepsi aynı anda canlanmış, bir tür İrade tarafından tetiklenen mekanizma onları aydınlatmış. Ancak tribünlerdeki fenerlerin sıcak altın renginin aksine, bunların hepsi derin, çirkin bir kırmızı renkte yanıyor, gemileri ve suyu aynı şekilde lekeliyor.

Işığın neyi sembolize ettiğini tahmin etmeye gerek yok.

İzlerken, havada asılı duran fenerler hareket etmeye başlıyor. İlk başta ağır ağır, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, ancak gemiler hızlanmaya başlayınca ışıklar da hızlanıyor, her biri arenanın merkezinin etrafında kendi turunu çiziyor. Gemiler gittikçe yaklaşıyor ve ışıklar gittikçe hızlanıyor. Önce hızlı, sonra acil, sonra gemiler birbirine bağırma mesafesine geldiğinde girdap gibi dönen, vahşi bir kırmızı kasırgaya dönüşüyorlar. Zırhlı naumachiarii'ler güvertelerde sıraya diziliyor, kendilerini hazırlarken karanlık bir şekilde parıldıyorlar. Etrafımdaki kalabalık çığlık atıyor, tezahürat yapıyor, sesleri çoktan kısılmış durumda.

Açlıkları, tahtaların birbirine çarpma seslerinin, koçbaşlarının gövdeleri parçalayıp yırtmasının, güvertelerdeki erkek ve kadınların havaya savrulup kendilerini güvende tutacaklarını sandıkları her şeye tutunamamalarının çıkardığı sesleri bastıramıyor. Birçoğu direklere veya donanımlara çarpıyor, uzuvları aniden garip açılarda dışarı çıkıyor veya geminin yanından yuvarlanıp bir iki kez suya düşüyor, zırhları tarafından aşağı çekilip köpüren dalgaların altında hızla kayboluyor.

Kalabalık daha da yüksek sesle kükredi.

Sonra ilk bedenler havaya yükseliyor, bazıları çırpınıyor, diğerleri zırhlarının taşıdığı cansız bedenler kör edici kızıl dervişin içinde kayboluyor. Hayattan utanç verici bir şekilde çekilmelerini, tarihten silinmelerini simgeliyor bu. Boğulmaktan kurtarıldılar ki istihkamcılara yem edilsinler. Çığlıklarını duyamayacak kadar uzakta olsam bile, o çaresiz, çırpınan bedenlerin her birindeki anlamsızlığı hayal ettiğimi sanmıyorum.

Arkamızdaki kalabalığın çoğu ayakta duruyor, ancak en azından soylular ve şövalyelerle dolu ön sıralarda oturanlar, tezahürat yaparken oturma nezaketini gösteriyorlar. Bağırışlar artık eskisi kadar sağır edici değil, daha çok aralıklı; seyirciler bir veya iki özellikle etkileyici dövüşü fark edip coşkularını yeniledikçe sesler yükseliyor.

Aequa'ya şöyle bir baktım. Olan biteni ilgiyle izliyordu, ama etrafımızdakilerin sergilediği vahşi sevinçten eser yoktu. Aksine, tüm bu olaydan neredeyse benim kadar tiksindiği anlaşılıyordu.

"Sence orada kaç kişi var?" diye sordum tezahüratların arasından, bir yandan da kendim tahmin etmeye çalışıyordum. Toplamda otuz kadar gemi. İki kürekli gemiler ve birbirine çarpmış olan iki üç kürekli gemi.

Aequa, katliama bakmaya devam ediyor. "İki bin belki?"

Tahmin ettiğim sayıya oldukça yakın. İki bin erkek ve kadın. Biliyorum, bazıları gönüllü olacak: Totius Octavii, hatta adını duyurmak isteyen Septimii bile. Ama savaşta yer alanların büyük çoğunluğu hapsedilmiş Octavii olacak.

Triremelerdeki naumachiarii'ler darbenin etkisinden neredeyse kurtuldular, ancak daha fazla gemi konumlarına doğru akın ediyor. Tekrar tekrar vurulacaklar. Hangi tarafın hangisi olduğunu anlamak kolay; bir taraf Cumhuriyet'in geleneksel kırmızı üniformasını giyerken, diğer taraf Butaria'nın kahverengi ve altın renkli üniformasını giyiyor... Sanırım spiker öyle dedi. Yaklaşık elli yıl önce gerçekleşen Callage Savaşı'nın canlandırması.

Yüzlerde beliren, parıldayan, su olamayacak kadar kalın ve koyu lekeleri görüyorum. Zırhları ve kılıçları da boyamaya başlıyorlar. Bir canavar gibi adamın çılgınca kılıç salladığını, düşman güvertesine doğru ilerlerken çığlık attığını ve bu sırada kafataslarını ezdiğini görüyorum. Her darbe, sakat bir savaşçıyı yukarıdaki öfkeli kırmızı girdaba fırlatıyor. Kalabalıkta insanlar onu işaret ediyor, tezahürat yapıyor. Adını haykırıyorlar. Vulferam?

Her yerde kalabalık kan istiyor. Ne kadar hasta olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Oradaki savaşçıların çoğu yem, nefes nefese kalmış, dehşete kapılmış ve sadece en temel eğitimle kullandıkları silahları sallayan mahkumlar. İstihkamcılardan korkuyorlar ve affedilmek için çaresizler. Bin kişiden belki bir veya ikisi, affedilmek için yeterince etkileyici olabilir. Ama her şey gibi, Hiyerarşi de bunu sunuyor. Mahkumlar için bile her zaman bir çıkış yolu var. Yeterince çalışırsanız, yeterince savaşırsanız, şansınızı denerseniz, üzerinize yığılan sefaletin altından her zaman bir çıkış yolu vardır.

İnsanlar, küçük gemilerin sonuncusu da kaosa doğru yolculuğuna başlarken koltuklarına geri yerleşmeye başlıyor. Bu durum, izlediklerimizi bir şekilde daha da kötüleştiriyor. Adamlar hâlâ çığlık atıyor ve ölüyor, hâlâ cesurca ya da çılgınca savaşıyor, hâlâ nefes nefese ve kan içinde hayatta kalmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Ama artık coşkulu alkışlar eşliğinde değil. İnsanlar cesaretlendirici sözler söylüyor ya da korkunç bir şey olduğunda nefes nefese kalıyorlar, ama bunların hepsi artık alçak, boğuk bir uğultuya dönüşüyor. Daha sıradan bir şeye. İlk heyecan geçti ve herkes sadece eğleniyor.

Bu durum uzun sürmüyor. Belki de özellikle aradığım içindir, ama bir şeylerin ters gittiğini ilk fark edenlerden biri olduğumu düşünüyorum.

Başlangıçta suda bir köpürme oluyor. Arenanın kenarından, triremelerin bulunduğu tam merkeze kadar çirkin, kırmızı, kabarcıklı çizgiler. Gölün etrafında, tekerlek jantları gibi eşit aralıklarla beş altı tane var. Kimse tepki vermiyor, kimse bunun hakkında bir şey düşünmüyor gibi görünüyor.

Sonra sudan taşlar fışkırarak ince, koyu bir sıvı bulutunu havaya yükseltiyor, dev dalgalar bu bulutun ortaya çıkışından uzaklaşıyor. Yeni oluşan, girintili çıkıntılı yollar, üzerlerine düşen su damlacıklarıyla parlak ışıkta parıldıyor. Her yerde insanlar ayağa kalkıp bağırıyor ve işaret ediyor; üç kürekli gemilerden biri yana doğru eğiliyor, omurgası görünür hale geliyor ve naumachiarii'ler keskin eğimli güvertesinden yuvarlanırken çığlık atıyorlar. Diğer, daha küçük gemiler kayalık yarımadalara sertçe çarpıyor, gövdelerinde açılan yaralardan tahtaların yırtılma çığlıkları buradan duyulabiliyor.

Bu gelişme üzerine konuşmalar hız kesmeden devam ediyor. Herkes bunun eğlencenin bir parçası, beklenmedik bir sürpriz olduğunu varsayıyor. Dövüşçülerin savaşabileceği Arena'ya yeni ve dramatik bir özellik ekleniyor.

Estevan'la konuştuktan sonra artık o kadar emin değilim.

Sonra bir şey gürlüyor. Hafif, sanki uzaktan geliyormuş gibi, ama aynı zamanda derin ve bir şekilde her şeyi kapsayan bir ses. Hava titriyor.

"Bu neydi?" Aequa, etrafımızda sorulan aynı soruyu tekrarlıyor.

Bir başka sarsıcı çan sesi. Bu sefer daha yakından. Daha yüksek sesle. Kalabalığın giderek artan telaşlı mırıltılarının üzerine biniyor. Savaş sisini delen sesin etkisiyle geriye kalan üç kürekli gemideki savaşçıların sendelediğini görüyorum. Rakiplerinin bazıları bunu görmezden geliyor ve acımasızca bundan faydalanıyor.

Şelalenin üzerinde yüzen fenerler.

Kalabalığın yeniden sessizliğe bürünmesiyle, neredeyse güzel bir manzara oluşuyor; kıpkırmızı ışıklar sessizce aşağıya doğru yağıyor, gölden yansıyan ışıklar gittikçe daha da parlaklaşıyor ve sonunda çoğu aniden sönüyor. Geri kalanlar parçalanıyor; bazıları dağılıp alevli yağ birikintilerini Arena'nın merkezine giden uzun yollara yayarken, diğerleri direklerde ve güvertelerde parçalanarak paniğe

neden oluyor. İki kürekli teknelerin yavaşladığını fark ediyorum. Hala ilerliyorlar, ama suyu sürmek yerine suyun içinde süzülüyorlar.

“ **CATEN HALKI** .”

Kelimeler arenada kükreyerek, dönerek, çarpışarak ve yankılanarak, sanki tanrılardan biri konuşmaya kalkışmış gibi yankılanıyor. Binlerce ağızdan şok olmuş bir iç çekiş yükseliyor. Trireme üzerindeki savaşçılar donup kalıyor ve sonra, söylenmemiş bir anlaşmayla, temkinli bir şekilde birbirlerinden uzaklaşıyorlar.

Onu fark ettim, etrafımdakiler heyecanla işaret ederken gözlerim ona takıldı. Yeni oluşmuş taş patikalardan birinde, alev rengindeki suyun her iki yanında hâlâ sakin olduğu bir halde, gölün ortasına doğru ilerliyordu.

Epey uzakta, belki de bir buçuk metre kadar, ama Estevan'ı tanımamak mümkün değil.

“ **BENİM ADIM ARTURUS MELIOR LEOS. SİZİN YARATTIĞINIZ DÜNYADAN DAHA İYİ BİR DÜNYA İÇİN SAVAŞAN ANGUIS OLARAK BİLDİĞİNİZ GRUBUN LİDERİYİM** .” Gölün ortasına doğru yarı yolda durup arkasına dönerek kalabalığa baktı. “ **VE HİÇBİR YANILGI OLMASIN: BU DÜNYAYI YARATMAKTAN SİZ – HEPİNİZ – SORUMLUSUNUZ. İKTİDARDAKİLER DEĞİL. ONLARA VERDİĞİNİZ ŞEYLERİ KULLANANLAR DEĞİL, *ÇÜNKÜ SİZ ONLARA VERİYORSUNUZ. ONLARIN OMUZLARINIZDA DURMASINA İZİN VERİYORSUNUZ, HEPSİ BİR GÜN BAŞKALARININ ÜZERİNDE DURABİLME HAYALİ İÇİN. İÇTEN İÇİNİZDE BUNUN BİR İLLÜZYON OLDUĞUNU BİLİYOR OLSANIZ BİLE* . ÇOĞUNUZ İÇİN ULAŞILMAZ OLDUĞU KADAR BENCİLCE DE** .”

Estevan'ın sesi, daha önce hiç duymadığım kadar güçlü ve baskın bir şekilde havayı yarıyor. Acı veren bu sesin kalıcı hasara yol açacağından korkarak ellerimi kulaklarıma bastıran tek kişi ben değilim.

“ **BİR PİRAMİDİN GÜCÜ ZİRVESİNDE DEĞİL, TEMELİNDEDİR. BU YÜZDEN BUGÜN BURAYA YARGILAMAK İÇİN GELDİM. KARARLARINIZIN, ZAYIFLIĞINIZIN,**

KÖRLÜĞÜNÜZÜN, KORKAKLIĞINIZIN VE SUÇ ORTAKLIĞINIZIN HESABI AÇMAK İÇİN GELDİM ."

Kalabalık hızla heyecandan korkuya, oradan da öfkeye doğru gidip geliyor. Estevan'ın konuşması uzadıkça bağırışlar daha da artıyor. Babamın eski danışmanına küfürler yağıyor, binlerce dilden lanetler dökülüyor; izleyiciler bağırıyor, parmakla gösteriyor ve sanki hep birlikte bariyeri aşıp ona saldırmak istercesine öne doğru hücum ediyorlar.

Dehşet içinde izlemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Delirdi mi bu adam? Bu insanların çoğu Octavii veya Septimii, ama daha yüksek rütbeli birçok İrade kullanıcısı da olacak. Buradaki yüzlerce Praetorian'dan bahsetmiyorum bile. Adını tanıdıklarını varsayarsak -ki Caten'de yeterince kötü şöhretli- önümüzdeki on saniye içinde bir sürü Jilet tarafından öldürülecek.

"Kimse Will'i kullanamaz."

Aequa koltuğunda öne doğru eğilmiş, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Arena'yı inceliyor, dehşet dolu mırıltısı gürültünün arasında zar zor duyuluyor. Bakışlarımı göle çeviriyorum, onun gördüklerini görüyorum. Düşmüş fenerler. Yükseltilmiş taş yollara doğru yavaşça duran gemiler.

Cumhuriyetin en çok aranan adamlarından birine yönelik hiçbir saldırının yapılmaması.

"Çürüyen tanrılar," diye fısıldıyorum.

Böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekirdi, ama Aequa haklı. Sadece altı metre ötede kırmızı üniformalı bir Praetorian askeri görüyorum. Yüzünde dehşet ifadesi var. Tamamen panik içinde.

Ortada, Estevan, hâlâ alev alev yanan bir petrol birikintisinin önünde keskin bir şekilde aydınlatılmış Arena'nın merkezine doğru döndü. Çoğu artık tekerlek jantı gibi yollara oturmuş olan gemilere ve ihtiyatlı bir şekilde karaya çıkmaya başlayan savaşçılara doğru bakıyordu.

" **Selam sana, Naumachiarii. Şeref ve zafer. Dikkat dağıtma sunağına kurban edildiğin için üzgünüm. Yoldaşının sana bu kadar derinden ihanet ettiği için üzgünüm. Bugün sana bu aşağılanmadan kurtuluş sunuyorum. Sana bir çıkış yolu sunuyorum. Ama giderken buraya nasıl geldiğini veya bundan kimin sorumlu olduğunu unutma. Özgür kaldığında bizi ara. Angius'a katıl** ."

Son sözler sudan yankılanıp uzaklaşırken, gürültülü bir tezahürat yükseliyor. İlk başta bunun bir karşılık olduğunu düşünüyorum, ama sonra solumda bir yerdeki harekete dönüp, kalbim boğazımda atarken, bir düzine Praetorian'ın Estevan'ın taşlı yarımadasına bariyeri aşıp atladığını izliyorum. Birkaç adam da ellerinde styliu'larla onları takip ediyor, şüphesiz Anguis'in liderini öldürmenin zaferine ortak olmak için can atıyorlar. Saldırılarını fark eden kalabalıkta yüzlerce kişi de onları coşkuyla teşvik ediyor.

Gemilerin karaya oturduğu gölün ortasında, naumachiarii (savaşçı askerler) darmadağınık halde. Birkaç tanesi, başka bir şey düşünemezmiş gibi, savaşmaya devam ediyor; güvertelerin ve yelkenlerin yanışına karşı koyu turuncu renkte parlayan çelikler. Birçoğu, Estevan'ın onlara az önce vaat ettiği özgürlüğe doğru, stadyumun kenarına doğru uzak kayalık yollardan akın ediyor. Seyircilerin onların gittiği yerden kaçtığını şimdiden görebiliyorum.

Naumachiarii'nin geri kalanı Estevan'a doğru koşuyor. Kılıçları çekilmiş ve hücum şekillerinden anlaşıldığı üzere, Praetorianlardan ziyade Estevan'ı hedef alıyorlar. Ölümcül darbeyi indirmeyi umuyorlar. Bunu başaranı kesinlikle bir ödül, bir af bekleyecekti.

Estevan konuşmasını bitirdi ve hem onların hem de muhafızların kendisine doğru yaklaştığını görmeliydi. Yine de, saldırganları yaklaştıkça başı öne eğik bir şekilde öylece duruyordu. Yüz metre. Elli. Yirmi.

Arenada derin, uyumsuz bir *uğultu* yankılanıyor.

Estevan'ın etrafındaki karanlıkta, yıldırım çarpmasının ardından kalan görüntü gibi bir parıltı beliriyor ve ona doğru koşan erkekler ve kadınlar adeta... buharlaşıyorlar.

Bir an sonra, gölün karşı yakasında, doğu tribününün arka bölümü patladı.

O ilk korkunç saniyelerde anlamak imkansız. Kimse koşmuyor, çığlık atmıyor ya da paniklemiyor. Sadece hareketsiz. Dilsiz. Şaşkın. Uzaklardan gelen parçalanan taşların gürültüsünün etrafında... sessizlik var. Karanlık, dalgalanan bir kum bulutu yükseliyor; stadyumun hala ayakta duran kısmı bunun göle doğru akmasını büyük ölçüde engellese de, şehirde nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Uzaktaki figürler, az önce olan her neyse ondan kaçmak için telaşlanıyor. Oradaki fenerler, toz bulutuyla kaplanırken hızla sönüyor. Karanlık peşlerinden geliyor.

Bir *uğultu* daha. Havada bir dalgalanma, bu sefer daha yakın, solumdaki tribünün yaklaşık beş yüz metre yukarısında. Bir *basınç* hissediliyor. Kulaklarımın patladığını hissediyorum.

Ve o bölümdeki her insan—dört, belki beş bin kişi—tek bir vücut gibi, mide bulandırıcı, şiddetli bir kızıl sis bulutunun içinde patlıyor.

Bir saniye daha. Sadece kalbimin gümbür gümbür atışı. Etrafımda korkunun giderek arttığını, yoğun ve keskin bir şekilde yükseldiğini hissedebiliyorum.

Sonra koşuşturma, bağırma ve panikleme başlıyor.

Her yer kaos içinde. Her şey bulanık. Koridorlar tıkalı, insanlar düşüyor ve diğerleri kaçmak için onları ezip geçiyor. Bedenler çırpınıyor, koltukların üzerinden atlıyor. İnsanlar körü körüne yanımdan geçmeye çalışırken her taraftan itilip kakılıyorum. Doğu tribünündeki çıkışa doğru koşuyorlar, tek çıkış yolu orası, ama neredeyse eminim ki orası az önce yerle bir oldu.

Aequa ve ben ayakta duruyoruz; yüzü solgun, nefes nefese, eskiden insanların oturduğu, parıldayan, iç organlarla kaplı banklara gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakarken sanki o da koşmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Hakkını vermek gerekirse, o da durumu değerlendiriyor gibi. Paniğe kapılmayı reddetmesi yardımcı oluyor ve ben de derimin altında sürünen, kalabalığı takip etmem için yalvaran saf, hayvani korkuya şiddetle direniyorum. Etrafımızdaki koltuklar çoktan boşalmış durumda.

“Ne yapacağız?” Aequa’nın sesi titriyor. Dikkatini gölün karşı tarafındaki enkaz bulutuna vermişti. Bu yüzden yerinden kıpırdamamıştı. Tek çıkış yolunun artık kalmadığını anlamıştı.

Bakışlarım yine Estevan'da, kafam hâlâ çok dolu, çok gergin ve bunalmış, cevap veremiyorum. Adam şimdi bağdaş kurmuş oturuyor. Başı yine öne eğik. Bunların hiçbirini nasıl yaptığını hayal edemiyorum ama burada işinin bittiğine bir an bile inanmıyorum. Pasif pozisyonunda bile, bu mesafeden bile, ondan yayılan elle tutulur bir tehdit havası var. Ağır, düşmanca bir katman, tüm stadyumu korkuyla kaplıyor.

Ani ve keskin bir netlik. Aequa'nın kolunu yakalayıp onu kaçan kalabalığın akışına karşı çekiyorum. "Beni takip et."

Aequa direniyor. Gideceğimiz yeri, yani Estevan'ın binlerce insanı öldürdüğü yeri, sonra da beni değerlendiriyor. "Sen deli misin?"

“Nasıl yapıyorsa yapsın, olabildiğince çok insanı öldürmeye çalışıyor. Boş bir standı hedef almayacak.” Sesimin ne kadar sakin olduğuna inanamıyorum. Sanki uzaktan, başkasının sesiymiş gibi gelse de. “Sanırım bir çıkış yolu biliyorum.”

Arkamı dönüp hâlâ akıp giden çılgın kalabalığa bakıyorum. Tüm stadyum çığlıklar, bağırışlar, acı ve kafa karışıklığı feryatları ve tam anlamıyla çılgınca bir korkuyla dolu. Bu gürültünün içinde sesimi duyurmam imkansız.

“Yapma!” Bu Aequa’nın yalvarış ve emir arasında bir yerde kulağıma fısıldadığı ses. Başını benimkine yaklaştırdı. “Seni dinlemeyecekler. Dinlerlerse de panik yaşanacak ve hiçbirimiz kurtulamayacağız.”

Dişlerimi sıkıyorum. Başımı sallıyorum.

Gökyüzündeki son ışığa doğru, batıya doğru zorla ilerliyoruz. Zor değil; önümüzdeki koltukların neredeyse tamamı boşalmış ve sadece geride kalanlar, gözleri donuk ve yüzleri travma geçirmiş bir halde, itişip kakışarak geçiyorlar. Tribünlerde henüz hareket etmemiş olanlar da var. Sadece oturan veya ayakta duran, boş boş bakan insanlar.

Taşların arasından titreşerek göğsüme işleyen karanlık bir *uğultu* daha duyuyorum. Tökezliyorum, sesin taşıdığı dehşete rağmen dönüp bakıyorum.

Estevan, Arena'nın kuzeydoğu bölümüne doğru bakıyor; burası, birbirine boş yere itişen umutsuz bedenlerin ezildiği, kıpır kıpır bir yer. Sağ eli avuç içi dışa dönük şekilde uzanmış.

Elini yumruk haline getiriyor.

Karanlığa karşı o parıltı, havanın yırtılması, bu sefer Estevan'dan suyun üzerinden hızla geçiyor. İçinde bir şey var, diye düşünüyorum. Bir bozulma. Bir *görüntü* , ama o kadar hızlı ki neye ait olduğunu anlamak imkansız.

Sonrasında olacakların yanında bunların hiçbiri önemli değil. Yutkunurken boğazım yanıyor. Bu sefer kaç kişinin öldüğünü bile bilmiyorum. On bin mi? On beş mi? Bu mesafeden söylemek imkansız, ama stadyumun bir kanadı ıslak, koyu kırmızı bir renkte parıldıyor. Katledildiler. Bir anda katledildiler.

Estevan onların kaçmasını bekliyordu. Tam da yaptıkları gibi, bir araya toplanmalarını.

Çığlıklardaki panik, mümkünse, daha da sertleşiyor, daha da yıpratıcı hale geliyor. O tribüne doğru akın eden insan kalabalığı tereddütle dalgalanıyor. İnsanların suya atlamaya başladığını görüyorum. Daha yukarıda, stadyumun

arka duvarını tırmanan gölgeler görüyorum. Caten'e doğru kendilerini fırlatırken kayboluyorlar. Düşüş, caddeye doğru yüzlerce metre.

Titreyerek ilerliyorum, Aequa yanımda. İlk saldırının gerçekleştiği tribünün kenarına yaklaşıyoruz ve aciliyetimize rağmen ikimiz de tereddüt etmeden edemiyoruz. İlerideki alandan hafif bir buhar yükseliyor, beraberinde çürümeyi andıran tuzlu, nemli bir koku getiriyor. Altında ceset olarak tanımlanabilecek hiçbir şey yok, insan kalıntılarına benzeyen hiçbir şey yok. Her şey sadece parçalanmış et ve kan. Çiğ kas ve kıkırdak yığınlarının arasından fırlayan parçalanmış kemikler, bankların ve zeminin üzerine rastgele dağılmış. Sonsuz derecede grotesk bir ölüm yığını.

"Hadi gel." Hem özür dileyerek hem de yalvararak Aequa'yı kırmızı, nemli suya doğru çekiyorum. Sanırım sadece arkamızdan gelen dehşet korosu Aequa'yı benimle gelmeye itiyor.

Burnumuza dolan ve ağzımıza sızan o yakıcı kokuyla ikimiz de boğulup öksürdük. Yırtılmış etlerin üzerinden dikkatlice ilerledik, ben Aequa'yı merdiven boşluğuna doğru yönlendirdim. Ayaklarımız ıslak zeminde şapırdadı. Aequa ses çıkarmıyordu ama gözleri kızarmış, yanaklarında gözyaşları vardı.

Arenanın dış halkasına inen karşılama tüneline ulaşana kadar geçen süre sonsuzluk gibi. Aequa'yı önüme geçirdikten sonra geriye bir bakış atıyorum. Estevan hâlâ oturmuş, yine yere bakıyor. Aldığı darbeden sonra kendine geliyor, bir sonrakine hazırlanıyor. Daha fazla insan bariyerleri aşmış ve ona doğru koşuyor. Onların yerinde olsam ben de muhtemelen aynısını yapardım.

Sonucu görmeyi beklemiyorum. Sonucun ne olacağını zaten biliyorum.

Ruhumu sarsan bir başka uğultu beni koridora doğru kovalıyor.

Merdivenler, yukarıdaki oturma yerleri kadar iç organlarla kaplı olmasa da, yine de bolca ölüm izi var. Arena'nın iç halkası için de aynı şey geçerli. Taş, Estevan'ın yaptığı her şeye karşı bir kalkan değil.

Kanalizasyon merdiveninin etrafı ıssız. Sessiz, uzaktan gelen çığlıklar kalın taş duvarın altında neredeyse tamamen kaybolmuş durumda, ancak kısa süre sonra başka bir sarsıcı, uyumsuz akor homurdanarak duyuluyor. Aequa ve ben ikimiz de irkiliyoruz. Estevan'ın daha kaç kişiyi öldürdüğünü kim bilir?

“Bu nereye gidiyor?” Aequa’nın nefesi sığ, kısa nefesler halinde geliyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de ondan çok farklı değilim. Kendini

inanılmaz derecede iyi tutuyor.

"Kanalizasyonlar." Açıklamaya gerek duymuyorum, girişten gelen hafif koku —iğrenç ama yukarıda yaşadıklarımızdan çok daha iyi—sözümü destekliyor. Aequa yarım adım duraklıyor; dudaklarında oluşan soruları neredeyse görebiliyorum. Sonra çenesini sıkıyor ve aşağı doğru ilerliyor.

Dibine ulaşmadan tam yirmi saniye önce, hızla akan suyun sesi bizi karşılıyor. İlk iki adımımız su altında, akıntı dizime kadar bile gelmiyor. Akıntıya adım attığım anda, oldukça hızlı olduğunu da hemen fark ediyorum. Beni yerden kaldırmıyor ama dengemi bozacak kadar güçlü.

"Dikkatli ol." Aequa'nın kolumu tutmasına izin verdim ve aceleyle suya girdik. Bu, ayakta durmayı zorlaştırıyordu ve birkaç kez neredeyse kayıp düşüyordum, ama o benden daha hafifti, ekstra desteğe ihtiyacı vardı. Burası neredeyse tamamen karanlıktı. Yanımızdan akan selin üzerinde onun ağır nefes alışverişini duyabiliyordum. Başka bir *titreşim* etrafımızdaki taşı titreştirdi ve Aequa'dan bir ciyaklama sesi çıktı, ama o hiç durmadan hareket ediyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve su seviyesinin yükseldiğini hayal etmemeye çalışıyorum. Estevan, göl boyunca yollar açmak için Arena'nın temelini yıkmıştı; bunun ne tür hasara yol açtığı, Arena'nın havzasında ne tür zayıflıklar yarattığı bilinmiyor. Bu akıntı her an ölümcül bir sele dönüşebilir. Eğer öyle olursa, sığınacak hiçbir yer yok.

Yavaş ilerliyormuş gibi hissetsek de, Estevan'la buluştuğum dar kemerli geçide ulaşmamıza muhtemelen sadece bir dakika var. Suya çok yakın olduğu için altından geçemiyoruz, ama başarıyoruz; içerideki fener sönmüş ama merdivenlerin bittiği yerden aşağıya doğru ışık süzülüyor. Suya bata çıka geçip Aequa'yı ilk basamağa çıkarıyorum. Ayakları tekrar kuru toprağa değdiğinde rahatlamayla hıçkırarak ağlıyor.

"Bunlar çıkış yolu olmalı. Buradan uzaklaşın. Yaptığı *şeyin* nereye kadar uzandığı belli değil."

Duraksıyor. Sözleri idrak edemeyerek başını sallıyor. "Ne?"

Tereddüt ediyorum. Bu yan odada akıntı güçlü değil, sadece derin. Ters yöne doğru gitmesine karşı savaşmak zorunda kalacağım. Karanlıkta. Tek başıma.

Aequa ile birlikte gitmem gerektiğini biliyorum ve içgüdülerim de tam olarak bunu yapmam için bana yalvarıyor. Sadece korkudan değil. Eğer uzaklaşırsam,

gerçekten düşünebilirim. Anguis'in bu korkunç güce sahip olmasının ne anlama geldiğini değerlendirebilirim. Sonuçlarını anlayabilir, Estevan'ın Hiyerarşinin Suus'u işgal etmesinin nedeninin *bu* olduğuna dair ima ettiği şeyi kavrayabilirim.

Ve... Estevan'ın yaptıklarından ne kadar dehşete düşsem de, sözleri yankı buluyor. Bu insanlar benim *düşmanlarım* . Buradaki Octavii'ler kendi taraflarını *seçtiler* . Sonuçlarının olacağını beklemedikleri kendi hataları, başkasının değil.

Ancak.

Babamın sesi, hayatımda sık sık olduğu gibi, zihnimde yankılanıyor. *Koruma gücü en yüce sorumluluktur, Diago. Bir insana bu güç verildiğinde, görevi sadece layık gördüğü insanlara karşı değildir.*

O zamanlar liderlikten bahsediyordu, ama şimdi bana ne söyleyeceğini biliyorum. Benden ne yapmamı isteyeceğini biliyorum. Kendisinin ne yapacağını biliyorum.

Sedotia'nın söylediklerine dayanarak tahmin etmem gerekirse, hâlâ göğsüme sıkıca dayalı olan kalem, Estevan'ı durdurmak için ona yeterince yaklaşabilecek tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor olabilir.

"Şans Eşittir."

Onu teselli etme çabasıyla kolunu sıktım, sonra arkamı dönüp buz gibi suya geri daldım.

XXI

Su beklediğimden daha hızlı yükseliyor . Ona karşı mücadele ediyorum. Dengemi kaybetmeme izin veremem—yıllardır yüzmedim. Suus'tan beri. Ama dizlerime kadar yükseldi. Beni döverken daha güçlü, daha hızlı, daha şiddetli. Dokunduğu her yer uyuşmuş. Uyluklarıma kadar yükseldi. Belime kadar. Kayıyorum. Bir şekilde kendimi kanalizasyon duvarının kaygan taşına tutunarak yakalıyorum. Devam ediyorum.

Sonra dışarı çıktım, kendimi merdivenlerden yukarı sürükleyerek, suyun sıçramasıyla nefes nefese ve öksürerek ilerledim. Arkamda, bir selin hızla akıp geçmesiyle oluşan gurgur sesi duyuldu, o kadar yüksek köpürüyordu ki neredeyse girişi sular altında bırakıyordu. Bir yerlerde, göl ile bu tüneller arasındaki yol çatlamıştı.

Arena kuruyana kadar buradan çıkış yok artık.

Nefesimi toparlamak ve sırılsıklam olmuş cübbemi hızla çıkarmak için kıymetli saniyelerimi kullanıyorum, kalemi kıvrımlarından kurtarıyorum. Taş parçası elimde sıcak bir his bırakıyor. Sonra kendimi dar merdivenlerden yukarı, Arena'nın dış halkasının mozolesine doğru sürüklüyorum. Ana stadyuma tekrar tırmanırken, çiğ et ve sızan kanın arasından hızla geçiyorum.

Çığlıklar uğursuz bir şekilde azalmış. Dehşetten çok keder, panikten çok umutsuzluk var. Daha zayıf ve aralıklı. Kırmızı ceketli tribünlere çıktığımda, o sıcak, yoğun, boğucu kokuyla karşılaşınca birden duruyorum. Göl kurumaya başlamış; Estevan'ın yarattığı girintili çıkıntılı patikalar, ölülerle kaplı gemilerin karanlık enkazlarıyla süslenmiş halde sudan yükseliyor. Alevler hala her yerde yanıyor, ancak şimdi daha alçakta, daha koyu turuncu bir renkte. Ama bu,

ortada bağdaş kurmuş, ayrıldığım zamanki kadar sakin görünen tek adamı aydınlatmaya yetiyor.

Bakışlarım tribünlere kayıyor ve göğsümde bir şey kırılıyor. Eskisinden çok daha az insan var. *Çok* daha az. Geri kalanlar korkmuş hayvanlar gibi birbirlerinin arkasına saklanmış, çıkışların olması gereken yerlerin etrafında toplanmışlar. Stadyumun büyük bölümleri bomboş. Bu mesafeden ve bu ışıkta söylemek imkansız ama etrafımdaki o korkunç, kaygan katliamın görüntülerini zihnimde canlandırmak zor değil.

Estevan'ın iskelesinin koltuklarla birleştiği yerden başlıyorum. Çok uzak değil, ama kilometrelerce gibi geliyor. Bir gözüm Estevan'da, ama ya beni fark etmiyor ya da beni görmezden geliyor.

Pürüzsüz, Will tarafından oyulmuş taşların, Arena boyunca uzanan düzensiz yolla buluştuğu kavşağa ulaşıyorum. Sadece birkaç metre genişliğinde, Estevan'ın saldırganlarını patlattığı yerlerde yer yer kırmızı lekelerle kaplı, suyla kaygan bir yer. Elimdeki kalem ısınıyor.

"Aptal," diye mırıldandım kendi kendime, bariyerin üzerinden tırmanıp dar köprüye adım atarken. "Vek. Aptal. *Vek* ."

Su hızla çekiliyor ve ben burada yüksek bir yerdeyim. Tehlikeli bir durum. Kayıp aşağıdaki karanlık dalgalara düşsem de ölmem ama kolayca çıkmanın da bir yolu olmayacak. Sandaletlerim sağlam yapılmış ve en azından iyi bir zemin sağlıyor. Estevan'ın gücüne karşı bir totem gibi kalemi sıkıca tutarak, yavaş yavaş adım adım ilerliyorum.

Havadaki bozulmayı görmeye başladığımda yaklaşık 15 metre uzaktaydım.

İlk başta neredeyse görünmez. Yaklaşan karanlık ve korkunun bir karışımına bağladığım bir titreme, bir sarsıntı. Ama her adım, uzaktaki tribünlerin fonunda daha belirgin hale getiriyor. Estevan'ın tam ortasında olduğu, girintili çıkıntılı bir görsel çarpıtma. Babamın eski danışmanı, hâlâ oturmuş, başı öne eğik, bir silüetten ibaret. Havadaki bulanık tedirginlik, saniyede yüzlerce kez varoluştan yok olup gidiyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

Elimdeki kalem şu an çok sıcak. Neredeyse tenimi yakacak kadar sıcak ve korkudan titreyen tutuşuma sürtünerek kurtulmaya çalışıyor. Ama izin vermiyorum.

Estevan hâlâ bana sırtını dönmüş; ona seslenmek, durması için yalvarmak istiyorum ama daha önce ona yaklaşan adamların görüntüleri, kaderleri zihnime kazınmış durumda. Uyuşmuşum, sadece tuniğim hâlâ soğuk ve ıslak bir şekilde tenime yapıştığı için değil. Ne yapıyorum ben? Buradaki hava daha yoğun, yüzüme daha sıcak ve sert geliyor. Korku damarlarımda dolaşıyor. İleri adım atıyorum. Tekrar. *Tekrar* . Eğer hareket etmeyi bırakırsam, tekrar başlayamayacağım.

Son birkaç metrede beceriksizce, umutsuzca koştum, dizlerimin üzerine kaydım ve nefes nefese Estevan'ı yakaladım, kalemimin sivri ucu boynuna dayandı.

Ona dokunur dokunmaz her şey *titriyor* .

Bir an için—bir saniye bile değil—artık Arena'da değiliz. Hâlâ engebeli taşların üzerindeyim, topraktan fırlayan tekerlek jantı gibi bir desen var. Ama su gitti. Çevredeki duvarlar, ötesindeki tribünler yok oldu.

Caten gitti.

Bir izlenimden fazlası için çok kısa. Dumanlı, şimşek çakmalarıyla çatlamış gökyüzünün mor ve turuncu morlukları. İnanılmaz derecede büyük bir piramit, yüzeyi pürüzsüz, siyah ve aynalı, tabanı kilometrelerce uzanıyor. Liman, onu ikiye bölen devasa, ışıklı bir köprüyle çevrili, yüzlerce metre yüksekliğinde heykellerle dolu. Dalgalar, devasa kıvrımlı beyaz köpükler, üzerlerinde yükseliyor. Onlara çarpıyor ve patlıyor.

Bu manzaraya acı eşlik ediyor. Vücudumda dalgalanmalar, içten dışa doğru bir yanma. Çığlık atıyorum. Kör gibiyim. Kanım kaynıyor, etim soyuluyor, her kasım ve eklemim acımasızca, amansızca birbirinden ayrılıyor.

Sonra kendime geliyorum, nefesim kesik kesik hıçkırıklarla geliyor, kalemi tutabilecek kadar bile kendimde değilim. Estevan hâlâ karşımda. Hâlâ yarı karanlıkta, kaygan, yırtık kayaların önünde diz çökmüş haldeyiz, etrafımız karanlık taş ve ölümle çevrili. Geriye sadece o yerin anısı ve ona eşlik eden ıstırap kalıyor.

“Demek geldin.” Bu Estevan. Şaşırmamış gibi görünüyor. Boynuna dayanan ucu hissetmesine rağmen kıpırdamadı. Sesi çatlak ve kasvetli.

“Ne yapıyorsan bırak, Estevan.” O yeterince sakin, ama ben aynı durumda değilim. Az önce olanların yankılarından başım dönüyor, kalemi boğazına daha

sert bastırıyorum. Hava ağır ve gergin, vızıldıyor. Elimdeki taş neredeyse tutulamayacak kadar sıcak. “ *Lütfen* ... Bunu bana yaptırma.”

“Hayır, değilim. Hala uzaklaşabilirsin.” Etrafımızdaki titreşim daha hızlı, daha sert bir şekilde yükseliyor.

“Hayır, yapamam.” Dişlerimi sıktım. “ *Hadi* ama Estevan. Aynı taraftayız. Canavar değiliz.”

Estevan başını yukarı ve yana doğru eğdi, böylece yüzünü görebildim. Gözleri kızarmıştı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Biz, onların bizi şekillendirdiği şeyiz, Diago."

"Böyle olmak zorunda değiliz."

Suyun üzerinden bize yankılanan dehşetin uhrevi iniltilerine karşı boş bir kahkaha attı. “İşte Hiyerarşinin gücü bu—biz yapıyoruz, çünkü ayrı durmak mümkün değil. Çoğunluğun zulmüne karşı savaşırsın ya da onlardan biri olursun.” Başını tekrar öne eğdi. Yorgun. “Sessizlik bir beyandır, Diago. Hareketsizlik bir taraf seçmektir. Ve bunlar kişisel çıkara yol açtığında, suç ortaklığıdır.”

Bu, kötü niyet olmadan dile getirilen, tuhaf bir şekilde melankolik bir ifade. Yine de bu suçlamanın etkisini hâlâ hissediyorum.

Çevremizde enerji birikmeye devam ediyor, tenime titreşiyor. Estevan'ın kaslarının tutuşumun altında gerilmeye başladığını hissedebiliyorum. "Belki haklısın, ama daha iyi bir yol olmalı. Eğer bunu yaparsak, neyi hak *ediyoruz* ?" Sesim titriyor. Kalem derisini delmiş, ince bir kan çizgisi boynundan aşağı doğru akıyor. "Gerekirse sana yardım edeceğim. Eğer *durursan* Anguis'e yardım edeceğim."

“Hayır, yapamayacaksın. Sedotia senin hakkında haklıydı.” Estevan içini çekti. Hâlâ yere bakarken, yavaşça, nazikçe uzanıp kalemi tuttuğum elimi kavradı. Rahatlatıcı bir hareket. “Ama kırık bir bıçak yine de kesebilir, Diago.”

Aniden kavrayışı sıkılaştı.

Ardından tek bir vahşi, keskin hareketle kalemi büküp yukarı doğru, boynundan geçirerek beyninin derinliklerine doğru itiyor.

XXII

hiç insan öldürmedim Eğitimim bana nasıl yapılacağını öğretmiş olsa da, . Suus'tan beri birkaç kez çok yaklaştım. Gerektiğinde yapabileceğime her zaman inandım.

Estevan'ın bedeni göğsüme yaslanırken, sıcak kan saplanmış kalemin üzerinden ellerime doğru akarken, dehşete düştüm. Şaşkına döndüm. Midem bulandı.

Ve o utanç verici an için, kararın benden alınmış olmasından dolayı rahatladım.

Eski hemşehrimi kucaklıyorum, etrafımızdaki korkunç enerji birikimi kayboluyor ve yerini ürkütücü bir sessizlik alıyor. Dalgalar yolu okşuyor, şimdi daha yumuşak, hareket, çok aşağıda bir yerlerden akan suyun sürekli akışından kaynaklanıyor. Neredeyse karanlıkta ara sıra yankılanan çığlıklar, şok ve kederi anlatan feryatlar duyuluyor, ancak tribünde kalanların çoğu sessiz.

Başımı, bana yaslanmış bedenin üzerine eğiyorum, sadece nefes alıyorum. Zihnim şok ve az önce yaşadıklarıma rağmen beni çok fazla saran bir yorgunlukla bulanmış durumda. İnsanlar beni izleyecek; on binlerce insanı öldüren bir adam için yas tutuyormuş gibi görünemem. Ve bu garip kalemi üzerime bağlayamam.

Bu yüzden, midem bulanmasına rağmen, taş sivri ucu çıkarmak için mümkün olan en küçük hareketi yapıyorum. Sıcak, yapışkan bir sıvı parmaklarımın üzerinden Estevan'ın tuniğine dökülüyor. Sonra ayağa kalkıyorum, cesedinin üzerimden kaymasına izin veriyorum. Dar yarımadanın kenarına doğru sendeliyor. Dengesini kaybediyor.

Zorlanarak ayağımla Estevan'ın bedenini kenardan ittim.

Bedeni karanlığa doğru yuvarlanıyor; bir sıçrama sesi duyuluyor ve sonra yüzüstü, zar zor görünür bir şekilde, suyun üzerinde süzülüyor. Kalemi ters yöne, bir yelkenlinin çıkıntılı direğine doğru fırlatıyorum, bunu öfkeli bir saygısızlık eylemi gibi göstermeye çalışıyorum. Yaptığım şeyi pek çok insanın görebileceğini sanmıyorum—kırık fenerlerin yarattığı cılız ışık bu noktada neredeyse tamamen kaybolmuş durumda—ama şüpheci değil, küçümseyici görünmesi gerekiyor.

Kalem ucu çok az bir sıçrama yapıp gözden kayboluyor. Bulunsa bile, burada yaşananların enkazı arasında fark edilse bile, bugün birçok insan kalem ucu taşıyor. Kullandığım kalem ucu olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yok. Olağandışı bir şey olup olmadığını incelemek için de hiçbir sebep yok.

İş tamamlandı ve beni ayakta tutan o yoğun korku nihayet yavaş yavaş kayboluyor, kendimi ellerime bakarken buluyorum. Titreyen ellerimden kıpkırmızı kan damlıyor.

Simsiyah suyun üzerinde yankılanan tezahüratları fark etmem birkaç saniye sürüyor.

Yukarı bakıyorum. Uzakta insanlar hareket ediyor. Ayakta duruyorlar. Kapalı çıkışların önündeki kümelerinden çıkıyorlar, gölü daha iyi görebilmek için dikkatlice yer değiştiriyorlar. Beni de görebilmek için.

Bütün vücudum korkudan, stresten, acıdan titriyor. Alkışlar da bir başka saldırı gibi. Etrafıma bakınmaya, beni ele verebilecek bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Sedotia tüm bunların neresinde? Kaçtı mı? Az önce yaptıklarım göz önüne alındığında, intikam peşinde mi olacak? Yıkılmış stadyumda hala çok fazla insan var ve görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor; eğer yakınlardaysa, onu göremiyorum.

Dizlerim titriyor ve yere yığılıyorum. Yattığım yerde kan var ama umursayacak kadar bile yorgunum. Bu doğal bir yorgunluk değil. Yüzüm yapış yapış, soğuk bir taşa çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve etrafımda yankılanan alkışlar eşliğinde kendimi kaybediyorum.

⁂ ⁂ ⁂

Uyandığımda bir yatakta yatıyordum . Sıcak ve rahat, ama sert bir his veriyordu. Çok fazla ışık vardı ve gözlerimi açmak acı veriyordu; birkaç saniye boyunca alışmaya çalıştım, göz kamaştırıcı beyaz acı görüntülere dönüştü.

Ulciscor'un villasındaki odamdayım. Güneş ışığının pencereden vurduğu açıdan anlaşıldığı üzere, öğleden önce geç saatler. Bir an için fazla uyuduğumu düşündüm ve vücudum gerildi, içgüdüsel olarak kalkmaya çalıştı. Aniden gelen bir ağrı beni yere serdi ve birdenbire, şimdiye kadarki son uyanık anlarımın görüntülerini yeniden yaşamaya başladım.

Ah.

Bu sefer uzuvlarımı daha dikkatli test ediyorum; ağrılarım var ama bir şey yaralanmış gibi görünmüyor. Naumachia'dan bu yana ne kadar zaman geçti? En azından gece ve sabahın bir kısmı. Buraya geri dönersem muhtemelen daha uzun zaman olmuştur.

Etrafta kimse yok ve kapı kapalı, bu yüzden kendimi hazırlamak için biraz zaman tanıyorum. Oturur pozisyondayken bile oda dönüyor gibi geliyor. Büfenin üzerinde bir tepsi ekmek ve su var ve birkaç derin nefes aldıktan sonra ne kadar aç olduğumun farkına varıyorum. Ekmeği hızla yemeye başlıyorum.

Kapı açıldığında ben hâlâ kopardığım ekmek parçalarını hızla yiyordum.

“Usta Vis!” Bu Kadmos ve şaşkınlığıma rağmen, beni gördüğüne hem sesiyle hem de görünüşüyle memnun olmuş. “Nasıl hissediyorsun?”

Yutkunarak, kısmen çiğnenmiş bir lokmayı boğazımdan aşağı zorla indiriyorum. "Ağrıyor."

“Duyduklarımdan anladığım kadarıyla, bu anlaşılabilir bir durum. Çok anlaşılabilir.” Hâlâ gülümsüyor. Hatta o kadar ışıl ışıl ki, benimle paylaşmak istediği korkunç bir haber olup olmadığını merak ediyorum. “Magnus Quintus uyandığınıza çok sevinecektir.”

"Burada kendi intikamımı mı alıyorum?"

"Öyle." İsmini bu şekilde kullanmama bile tepki vermiyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne kadar zamandır uyuyordum?"

“Bir haftanın büyük bir bölümü geçti, genç efendim.” Bunu söylerkenki kasvetli tavrından, uyanma şansım konusunda bir tartışma yaşandığını anlayabiliyorum. “Bu da Magnus Quintus’u hemen getirmem gerektiği anlamına geliyor.” Gitmek için hareket etti, sonra tereddüt etti. Bana başını

salladı, gerçekten saygılı bir şekilde. “Sizi iyi gördüğüme sevindim, Efendi Telimus.”

Şişman adam o kadar hızlı uzaklaştı ki, çenemin açık kaldığını fark ettiğini sanmıyorum.

Kadmos'un sözlerini ve saygılı tavrını sindirmeye vakit bulamadan salonda tekrar bir hareketlilik başladı.

Ulciscor kapıdan içeri girerken gülümsedi, kahverengi gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri rahatlamayla yatıştı. Sakin görünüyordu ama kısa kesilmiş siyah sakalı biraz dağınık duruyordu, sanki son birkaç sabahtır tıraş etmeyi ihmal etmiş gibiydi.

"Eh, sonunda," dedi yatağa doğru yürüyüp kolumu sevinçle kavrayarak. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

“Ağrılarım var. Kafam karışık. Kadmos bana naumachia'dan beri bir hafta geçtiğini söylediği için biraz endişeliyim.” Onay almak için Ulciscor'a bakıyorum, o da kasvetli bir şekilde onaylayınca hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıyorum. *Vek* . O zaman bir haftalık antrenman boşa gitti. Öylece. “Yaralandım mı?”

“Bilmiyoruz. Fiziksel olarak hiçbir şey bulamadık, ama Melior’un yaptıklarından sonra...” Ulciscor bana bakıyor. “Gerçekten sadece biraz ağrın mı var? Daha kötüyse saklama. İstendiğinde yiyecek ve su alıyorsun ve tuvalete gidiyorsun—ama aksi takdirde, ölmüş gibi olurdun.”

Bu düşünceyle rahatsızca kıpırdandım ve sonra dikkatlice gerinerek her şeyi kontrol ettim. "Dürüst olmak gerekirse, eğer bir haftadır burada yatıyorsam, bu muhtemelen sadece sertleşmedir."

“Güzel. Bu iyi. Ama bir sorun olursa hemen birine haber ver.” Gerçekten rahatlamış görünüyor. “Birçok insan iyi olduğunu duyduğuna sevinecek.”

"Görünüşe göre Kadmos bile."

“ *Özellikle* Kadmos. Çürüyen tanrılar, adam sürekli senin için bir Vitaerium ayarlamam için beni sıkıştırıyor.” Boş bakışlarıma karşılık elini salladı. “Biraz istihkamcılara benziyorlar, ama insanları hayatta tutmak için. *Çok* pahalılar. Yine de, senin üzerinde işe yarayacağını düşünseydim, denemiş olabileceğim bir şey.”

Denemediğine sevindim. Onları daha önce hiç duymamıştım ama düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. "Beni pek sevdiğini sanmıyordum."

“Haklıydınız. Ama Telimus ismine yaptığınız bu katkı sayesinde artık durum böyle olmayacak.”

Sözü sessizce sindiriyorum. Demek ki hiçbir şüphe altında değilim.

"Daha mı iyi?" diye soruyorum sonunda.

“Tamamen öldü.” Ulciscor’un sesinde bir memnuniyet var. Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı çünkü gözlerime ciddi bir şekilde bakıyor. “Yaptığın şeyden utanma Vis. O bir canavardı ve onun canını alarak binlerce insanın hayatını kurtardın. *Binlerce* .” Son kelimeye gerçek bir ağırlık veriyor, önemini vurgulamaya çalışıyor. “Arenadaki insanların yarısından fazlasının senin sayende hayatta kaldığını söylüyorlar.”

Başımı boş bir şekilde sallıyorum. Artık üzüntü veya pişmanlık belirtilerini bastıracak kadar kendimi toplamıştım. Estevan ne yaparsa yapsın, Suus'un tebaasıydı. Ve benim gibi insanlar için savaşıyordu.

“Peki ya Aequa?”

“İyidir. Seni kontrol etmek için birkaç kez uğramayı istedi.” Bu sözlerden hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibi görünüyor. “Senin... hastalığın, en azından onunla yapacağın antrenmanı ertelememize bir sebep verdi.” Ses tonu, bunun ayrı bir konuşma olduğunu gösteriyor. Ve bu konuşmayı benimle er ya da geç yapacak.

Dudaklarımı ısırıyorum. Sormak istemiyorum ama eninde sonunda öğrenmem gerektiğini biliyorum.

“Bundan sonra ne oldu...” diye sözümü yarım bırakıp başımı işaret ettim.

Ulciscor karşısına oturur ve Estevan'ın intiharından bu yana yaşanan olayları hızla anlatmaya başlar.

Saldırının hemen ardından gelen saatler, doğal olarak, tam bir kaostu. Tüm tahminlere göre stadyumdaki insanların üçte birinden fazlası öldü; bunun sonucunda bazı İrade piramitlerinde oluşan büyük zayıflıklar, Hiyerarşinin hâlâ çözmeye çalıştığı bir dizi altyapı sorununa yol açtı. Şehir fenerlerinin yanmaması gibi küçük sorunlardan, üç yüzden fazla askeri taşıyan bir Transvect'in Sytrece'nin kuzeyinde bir yere düşmesi gibi olaylara kadar birçok sorun yaşandı.

Anguis'in bunu beklediği ve buna göre plan yaptığı, başkentin başka yerlerinde daha fazla saldırı koordine ettiği anlaşılıyor. Forum'daki kutlamaları denetlemeye giderken üç senatör öldürüldü. Praedium Bölgesi'ne yapılan bir

saldırıda bir düzine Sextii öldü. Ancak diğer baskınlar geri püskürtüldü; Anguis savaşçıları, hedeflerinin bekledikleri kadar zayıflamış olmadığını keşfettiklerinde yok edildiler.

İki sonuç da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Magnus Quintus konuşurken fazla bir şey söylemiyorum. Arada sırada bir açıklama istiyorum veya söylediklerini onaylıyorum. Dinliyorum ama aynı zamanda bu zamanı hızla olup bitenleri takip etmek için de kullanıyorum. Naumachia'da adımlarımı yeniden gözden geçiriyorum. Beni ele verebilecek bir şey görmüş olabilecek kişiyi bulmaya çalışıyorum.

"Caten'de büyük kalabalıkların toplanması, önlem olarak geçici olarak yasaklandı. Halktan, yasaklanma için şüpheli Anguis üyelerinin isimlerini bildirmeleri istendi ve bu işlem bir hafta daha devam edecek. Senato, bu süreç sona erene kadar askıya alındı." Ulciscor şimdi daha yeni sonuçlara geçiyor. "Ancak Arena'daki kayıplar arasında çok sayıda Magnus Octavii ve Magnus Septimii vardı. Bu kadar çok kilit rolün nasıl doldurulacağı konusunda anlaşmazlıklar var. Hatta Ordu içinde bile en güçlü adayların nasıl paylaştırılacağı konusunda bazı çekişmeler yaşanıyor." Bundan tiksinmiş gibi görünüyor.

"Etkilendiniz mi?" Birden meraklandım.

Ulciscor'un doğrulaması kasvetli. "Forum'da yürüyordum ve bir anda kendimi yerde buldum. Acı verici değildi. Sadece... böyle küçülmek, kendimi çok daha güçsüz hissetmek şok ediciydi. Sanki aniden bağlanmış ve gözlerim bağlanmış gibiydim." Sesi kısık. Koyu renkli alnını ovuşturuyor. "Piramidimde sadece on yedi ölüm oldu ve bunların çoğu sadece Octavii'ydi. Diğerlerinin bazılarında yüzlerce ölüm olmuştu."

Ulciscor'u inceliyorum. Bence samimi biri. Son konuştuğumuz zamana göre çok daha açık sözlü. Saldırı onu gerçekten sarsmış.

"Üzgünüm."

Hafifçe homurdanır. "Senin, bunca insan arasında, buna ihtiyacın yoktu. Sen olmasaydın durumun ne kadar daha kötü olacağını hayal bile edemiyorum. Toparlanmamız aylar sürecek, ama sen yaptığını yapmasaydın, bu yıllar sürebilirdi." Quintus zoraki bir gülümseme takınır. "En azından ulusal kahramanların Akademi'de ilerleme şansı çok daha yüksek."

Kıkırdıyorum ama Ulciscor'un ciddi olduğunu fark edince mizahım kayboluyor. "Lanistia bana dikkat çekmemenin en iyisi olduğunu söylüyor. Akademideki insanları etkilemeye odaklanmalıyım, beklentileri yükseltmeye değil."

"Tanrım, Vis! Anguis'in liderini öldürdün ve Caten'e tarihindeki en ölümcül saldırıyı tek başına durdurdun. Senato seni Vis Telimus Catenicus ilan etti! Sessizce gelmek için çok, çok geç." Hayal kırıklığım yüzüme yansımış olmalı, çünkü o benim mütevazılığıma gülüyor. "Bu *iyi* , evlat. Gurur duy! Biz Catenliler kahramanlarımızı severiz. Daha mükemmel bir tanıtım isteyemezdin."

Vek . Bunu motive edici olması için söylüyor. Sanki yıkanmam gerekiyor gibi hissediyorum.

"Hâlâ dışarıda olan Anguis'lere ne olacak?" diye soruyorum sonunda. Sedotia, yaptıklarımı affedecek türden biri gibi görünmüyor. Aslında, beni henüz ifşa etmemiş olmasına şaşırdım. Bunun ağırlığı –yaklaşan bir tehdidin farkına varmak– derinden yerleşiyor.

"Burada olduğunuzu sadece birkaç kişi biliyor, ama yine de villanın etrafında ek koruma önlemleri aldık. Akademi de güvenlik önlemlerini artıracağına söz verdi." Ulciscor bu konuda özür diliyor. Bunun, oraya vardığımda işimi zorlaştıracağını biliyor. "Ayrıca, normalde üç gün öncesinden gelmeniz gerekirken, derslerin ilk gününde gelmeniz için size özel izin verdiler. İyileşmeniz için mümkün olduğunca çok zaman tanımak amacıyla."

"Ne kadar da nazikler," diye mırıldanıyorum, hızlı bir hesaplama yaparak. Demek ki antrenman için tam iki haftam daha var. Yine de çok az.

Ulciscor bana bakıyor ve sonunda buraya geldiğinden beri sormak için can attığı şeyi soracağını anlıyorum.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz? Duyduğuma göre, sizin yaptığınızı yapmaya çalışan birçok kişi hayatını kaybetmiş."

Naumachia'nın kendi versiyonumu, cesaret edebildiğim kadar ayrıntılı bir şekilde sunuyorum. Saldırıdan önce kanalizasyon girişini tesadüfen fark ettim, amacını tahmin ettim ve sonra bunun Aequa için bir çıkış yolu olabileceğini anladım. Geri dönerken yere düşmüş bir kalem buldum. Melior'un saldırılarına nasıl hazırlandığını fark ettim ve o sırada dikkati dağılmışken saldırdım. Sonra da etrafındaki garip enerjiye yenik düştüm.

Aequa'nın ne dediğine dair hala hiçbir fikrim yok, ama işim bittiğinde, Ulciscor, rahat bir nefes alarak, memnun görünüyor.

“Belki de onun yaptıklarına karşı direndiniz çünkü asla taviz vermediniz,” diye düşünüyor, daha önce ima ettiğim bir şeye başıyla onay vererek. “Bu zor bir durum. Adamın kullandığı güce karşı koymanın bir yolunu bulmamız önemli, ancak sizin durumunuzu kamuoyuna açıklamak istemiyoruz. Çok fazla soru işareti var.” Öne eğilip yere bakıyor, derin düşüncelere dalmış durumda.

"Beni Senato'ya tanıttığınızda bu konuda endişelenmem gerekecek mi?"

“Ne?” Ulciscor bana boş boş baktı, sonra, “Ah! Bu konuda da iyi haberler var. Evlat edinme kararınız, işler askıya alınmadan önce oy birliğiyle onaylandı. Görünüşe göre altmış bin kadar Catenanlının hayatını kurtarmak, senatörler nezdinde bile size itibar kazandırıyor.” Sırıttı. “Advenius'un diğerleriyle birlikte durduğunda yüzünü görmeliydiniz.”

Biraz eğlenmeme izin veriyorum, sonra öksürüyorum. "Şu konuda..."

“Advenius beni kötü bir bahismişim gibi gösterdi ve sen de paniğe kapıldın.” Ulciscor içini çekti. “Lanistia bana her şeyi anlattı. Haberi duyduğumda hiç memnun olmadım. Ama olan oldu, geride kaldı. Her şey yoluna girdi, anlaşılan o ki. Artık bundan bahsetmemize gerek yok.”

Bir an durdu ve yüz ifademi görünce bu sefer derin bir iç çekti. "Belki de öyledir?"

“Advenius... Advenius, kardeşinin intihar ettiğini söyledi. Aequa da bana herkesin buna inandığını, senin hariç. Veridius’un sorumlu olduğuna dair fikrinin herkesçe bilinen bir şey olduğunu söyledi.” Zihnen hâlâ olanları anlamaya çalışıyorum ama bilmem gerekiyor ve bunu daha incelikli bir şekilde nasıl dile getirebileceğimi bilmiyorum. “Lanistia’ya sordum ve o da sadece Veridius’un onu öldürdüğünden emin olduğunu söyledi. Detaylara girmek istemedi.” Rahatsızca kıpırdanıyorum. “Sadece... anlaşmamız göz önüne alındığında... bu beni endişelendiriyor.”

“Sizce ben boşuna çabalıyorum. Kanıtları takip etmek yerine kardeşimin onurunu kurtarmaya çalışıyorum.” Yüz ifadesi bu konuda ne düşündüğünü belli etmiyor. “Sizce Akademide bulabileceğiniz hiçbir şey olmayabilir.”

Hayır. Sadece neden böyle düşünmemem *gerektiğini* anlamak istiyorum.

Ulciscor birkaç saniye daha beni kayıtsızca izliyor, sonra geriye yaslanıyor. Hareketinde yorgun bir kabulleniş var.

“Dediğim gibi, Caeror, Solivagus'ta ilk eğitim alan gruptaydı. Bir süre tahıl isyanları yüzünden tüm Akademi döneminin iptal edileceğini düşündük ve o çok üzüldü. Sonra taşınma kararı açıklandığında *çok* heyecanlandı. Daha ayrılmadan önce bile Üçüncü Sınıf'ta olacağını hepimiz biliyorduk. Ailem onunla çok gurur duyuyordu. Ben de öyle.” Şimdi kasıtlı konuşuyor, sesinde bir gerginlik var. Sanki kelimelere odaklanmaya ve anılardan kaçınmaya çalışıyor.

“İlk üç ayda her şey yolunda gidiyor gibiydi. Jovan Festivali için eve geldi ve her şeyden çok mutluydu. Gelişiminden, öğrendiklerinden, yeni arkadaşlarından, Veridius da dahil olmak üzere.” Ulciscor'un ses tonuna bu noktada bir asitlik karışıyor. “Ve sonra iki ay sonra, Atalar Festivalini kaçırdı.”

"Bu alışılmadık bir durum muydu?"

“Çok öyle. Ve onu görmeye gitmeye çalıştığımda durduruldum. Engellendim. Din bize ziyaretlerle ilgili yeni kurallar olduğunu söylemişti ama uygulayacaklarını düşünmemiştim.” Dalgın dalgın koluyla oynuyor. “Ama çok da önemsemedim. Din her zaman Akademi'yi korumuştur. Ve orada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamanız gerekiyor. Dış dünya çok uzak geliyor. Caeror'un da bu hayata kapıldığını varsaydım.”

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Söz kesmek istemedim.

“Birbirimizle iletişim kurmamamız gerekiyordu, ama o zamanlar Solivagus'taki güvenlik hâlâ çok basitti. Girişte Will kafesi yoktu, bu yüzden festivalden sonra, ona benim tarafımdaki bir cihaza alt harmonik olarak kilitlenmiş bir kalem sokmayı başardım. Sık sık kullanmak çok riskliydi, ama zaman zaman bana mesajlar gönderirdi. Çoğunlukla şakalar. Aptalca şeyler.” Bu sırada hüzünlü bir gülümseme beliriyor yüzünde. “İyi görünüyordu. Hatta memnundu. İkinci üç aylık dönemin bitimine az kala, planladığımız gibi Caten'de benimle kalmayacağını söyleyen bir not gönderdi. İki arkadaşıyla birlikte kışı Solivagus'ta geçirecek ve Iudicium'a hazırlanacaktı. Biraz garip geldi ama onun adına da heyecanlandım. Onunla vakit geçiremeyeceğim için üzüldüm, ama on yedi yaşındaydı ve orada bir kızla birlikte olduğu oldukça açıktı. Onu oradan uzaklaştıracak kişi ben olmayacaktım.”

Gülümsemesi soluyor. “O zamanlar Quintus’u yeni kurmuştum zaten. Gece gündüz çalışıyordum. Ailem birkaç kez nüfuzumu kullanarak onu kontrol etmemi istedi, ama ben onlara bunun uygunsuz olacağını, iyi olduğunu söyleyip durdum.” Yutkunuyor. “Üçüncü dönemde mesajlar azalmaya başladı, ama ben onun sadece çok çalıştığını varsaydım. Sonra Iudicium’dan yaklaşık bir hafta önce bana bir mesaj gönderdi. Uzun bir mesajdı. Gerçekten görüşmek istiyordu, ama ben onun sadece gergin olduğunu düşündüm ve... kurallara aykırı olurdu. Okuldan atılabilirdi ve benim konumum da etkilenebilirdi. Bu yüzden görmezden geldim.”

Son cümlede çok fazla pişmanlık var.

“İki hafta sonra, Iudicium sırasında korkunç bir şey olduğunu öğrendik. Bir kaza olmuştu ve Caeror'un birlikte olduğu kız feci şekilde, kalıcı olarak yaralanmıştı—muhtemelen ölecekti. Caeror kendini suçlamıştı. Orada bulunan tek diğer kişi olan Veridius, teselli edilemez olduğunu söyledi. Suçluluk duygusuyla bir İstihkamcıya gitme fikriyle yüzleşemiyordu. Veridius'un tüm çabalarına rağmen, delirdi ve kederden bir uçurumdan kendini attı.” Sözlerini yumuşak bir sesle bitiriyor. Kelimeler ham ve dokunaklı.

Sessiz kalıyorum, Ulciscor için bunun ne kadar zor olduğunu ilk kez idrak ediyorum. Ailesi için de. Sadece kayıp değil, ölüm şekli de. Hiyerarşide intihar, en temel onursuz eylem, en büyük utançtır. Caeror'un ölümünün koşulları, bugün bile Telimus adına bir leke olurdu.

Ancak bunların hiçbiri Ulciscor'un bunun bir yalan olduğuna neden bu kadar emin olduğunu açıklamıyor.

“Özür dilerim,” diyorum. Tereddüt ediyorum.

Ulciscor kararsızlığımı görüyor, beni uygunsuz sorudan kurtarıyor. "Onu tanıyordum Vis. Onu *tanıyordum* . Ne olursa olsun, umutsuzluğa düşmeye daha az meyilli bir ruh hayal edemiyorum." Cevap vermek için ağzımı açtığımda elini kaldırıyor. "Ama onu neredeyse bir yıldır görmemiştim, bu tek başına yeterli olmazdı."

Cebine uzandı, düzgünce katlanmış iki kağıt çıkardı. Birini aramızdaki masanın üzerine açtı, kırışıklıkları özenle düzeltmesi neredeyse sevgi doluydu. “Bu, Caeror'un ölümünden iki gün önce geldi. Neredeyse tekrar bakmadan çöpe

atacaktım. Kendime işkence etmek istemedim." Bana doğru itti. Eskiydi, mürekkebi solmuştu. "Bana ne gördüğünü söyle."

Mektubu şöyle bir gözden geçiriyorum. Iudicium konusunda endişeli olduğunu anlatıyor. Yazım tarzı dağınık ve yer yer yapmacık, dağınık. Ama hepsi bu kadar.

Başımı salladım. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Caeror ve ben çocukken Catenan ordusunda casusmuş gibi davranır, birbirimize şifreli mesajlar gönderirdik. En sevdiğimiz şifre, 'kardeş' kelimesinden sonraki her üçüncü kelimenin ilk harfinden oluşan üçlü kuralıydı." Ulciscor kağıdı işaret ederek, "Tekrar bak," dedi.

Evet, acele etmeden yapıyorum.

"İlk kelime 'çeviri'." Haklı. Burada gizli bir şey var.

Ulciscor ikinci kağıdın üzerine de yazılar yazıyor. Daha kısa ve farklı, daha düzgün bir el yazısıyla yazılmış.

"' *Çeviri doğru. Obiteum kayıp. Luceum bilinmiyor.* ' " Kaşlarımı çatarak ilk kısmı yüksek sesle okudum. "Bunu hapishanede Nateo'ya söylediğini hatırlıyorum. Ama 'Obiteum' ve 'Luceum'... bildiğim hiçbir dilde bir anlam ifade etmiyorlar." İkinci sayfadaki kelimeleri Caeror'un mektubuyla karşılaştırırken tekrar sessiz kaldım. *Scintres Exunus çalıştı. Kapı hala açık. Felaket öncesi daha garip bir güç. Sadece Veridius biliyor.* Her şey uyuyor.

Bir süre daha inceledikten sonra kağıtları geri verdim. "Haklısın, bir mesaj bu. Ama pek bir anlam ifade etmiyor."

"Ondan önce düzinelerce mektup vardı. Bazılarının garip bir şekilde yazılmış olduğunu hatırlıyorum, ama yeterince dikkat etmedim. Ona kalemi vermemin asıl amacı bana özel olarak yazabilmesiydi; neden şifre kullanması gerektiğini bilmiyorum. Böyle bir şey aramak aklıma hiç gelmedi. Ve mektupları saklamak için de bir nedenim yoktu."

"Bununla ilgili bağlamı açıklayacaklarını düşünürdünüz."

"Evet."

Sayfaları tekrar titizlikle katlamasını izliyorum. "Bunun garip olduğunu kabul ediyorum, ama..."

"Bu hiçbir şeyin kanıtı değil," diye onaylıyor Ulciscor. "Ve bu mektubu kendim de uydurabilirdim, bu yüzden kimseye göstermedim. Ama Caeror'un

çok zaman geçirdiği kızı bulmam için yeterliydi. Yaralanan kız. Hayatta kaldı, ama gerekli olan sürekli tedaviyi karşılayamayan bir Sextus'un kızıydı. Veridius devreye girip onunla ilgilenmeye çalışıyordu, ama ben ailemi araya girmemiz gerektiğine ikna ettim. Bunun... imajımızı iyileştirmeye bir nebze de olsa yardımcı olacağını düşündüm." Sözler hala ağzında acı bir tat bırakıyor. "Aylar boyunca konuşamadı, ama sonunda her şey iyileşti. Hafızası ve gözleri hariç her şey."

Bana beklentiyle bakıyor. Konuştukça şüphelerim artıyordu, ama son kısımda bile hâlâ yanlış bir sonuca vardığımdan eminim. " *Lanistia?* "

"Evet."

Yüz tane yeni sorum var. "Yani o ve Caeror..."

"Evet."

Çekici olsun ya da olmasın, kadının herhangi biriyle romantik bir ilişki içinde olduğunu hayal etmek zor. "Tanrıların mezarı. Bu..." Başımı sallıyorum. Hala şaşkınım, ama şimdi birkaç şey daha anlam kazanıyor. "Ve hafızasının asla düzelmediğini mi söyledin?"

"Iudicium ve ondan önceki aylar onun için yok oldu. Hayatının diğer birçok bölümü de kayıp. Doktorlar zamanla geri gelebileceklerini söylediler. Ama asla geri gelmediler." Ulciscor her şeyi düz bir ses tonuyla söylüyor, ama ben altındaki gerginliği duyabiliyorum. "Onu kurtaran Veridius'muş. Onu ormandan yarı ölü halde taşımış ve Praeceptorlara hikayesini anlatmış. Caeror'a vardıklarında, alupiler işlerini bitirmişti. Gerçekte ne olduğunu anlamanın hiçbir yolu yok."

Lanistia'nın bunu açıklamak istememesine şaşmamalı. "Yani *hiçbir şey* hatırlamıyor mu?"

"Caeror'u hatırlıyor. Onun ve Veridius'un orada bir şey bulduklarını, gizli tuttukları bir şey bulduklarını biliyor. Size bahsettiğim Akademi yakınlarındaki ormandaki harabeler ve batıdakiler." Karşıdaki adam tıraşlı kafasını ovuşturdu. Sesi kısıktı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar yorgun, daha savunmasız görünüyordu. "Caeror'un Veridius'u bir arkadaş olarak gördüğünü söylüyor. Bir *kardeş* gibi. En azından, en son hatırladıkları kadarıyla."

Kinini gizlemeye bile zahmet etmiyor.

"Ama Veridius neden intihar ettiğini söylesin ki?" Ulciscor haklı: her şeyi bir araya getirince, bir şeylerin ters gittiği *anlaşılıyor* . Ama bu, olayın daha az kafa

karıştırıcı olduğu anlamına gelmiyor. “Neden sadece bir kaza olduğunu söylemedi? Ve eğer Caeror'u öldürmeye razıysa, neden Lanistia'yı kurtardı? Onun hafızasından haberdar olamazdı.”

“Veridius’un kendisinin de öne sürdüğü bir argüman.” Ulciscor’un yüzü asık. “Ne ben ne de Lanistia’nın cevapları var. Belki hiçbir şey görmedi, ya da belki de zaten öleceğini düşündü. Ama intihar iddiasına gelince? Bu muhtemelen Din’le yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı – ki Domitor olduktan hemen sonra onlara katıldığına bakılırsa, açıkça bir *anlaşması* vardı. İntihar, Akademi’yi her türlü suçlamadan veya soruşturmadan korudu. Hatta ailem bile her şeyin olabildiğince sessizce kapanmasını istedi.” Omuzlarını silkti, son ayrıntıyı çabucak geçiştirdi.

Ona bakarken, adama karşı duyduğum gerçek sempatiyi gizliyorum; biliyorum ki o bunu acıma olarak algılayacaktır. "Bütün bunları bana en başından söylemeliydin."

“Bu, eğitimini zorlaştırırdı. Senin için, çünkü Lanistia'nın senden istediği her şeyi sorgulardın. Ve Lanistia için de, bence bunu görür ve bunu yapmanda haklı olup olmadığını merak ederdi. Ama ben her zaman ayrılmadan önce sana söyleyecektim.”

İtiraz etmek için hareket ettim, sonra sakinleştim. Haklı olabilir. Lanistia'nın Veridius'tan ne kadar nefret ettiğini, Caeror'a ne olduğunu öğrenmek için ne kadar çaresiz olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Ona ne olduğunu. Onun amansız baskılarına, bitmek bilmeyen agresif derslerine katlanırken, bu bilgiyi aklımın bir köşesinde tutarak—tüm bunların gerekliliğini sorgulamamak zor olurdu. Belki de, bana verdiği talimatlara olması gerektiği kadar objektif yaklaşmadığını düşünmek zor olurdu.

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye belirtiyorum sonunda. "Daha iki haftalık eğitimim kaldı."

“Umarım bu noktaya kadar birbirinizi yeterince tanıyorsunuzdur ve bununla başa çıkabilirsiniz.” Bana bakıyor. “Ve Lanistia’nın yöntemlerinin işe yaradığını görecek kadar zekisinizdir. Bir hafta yatakta geçirdikten sonra bile, bir ay öncesine göre daha iri ve daha güçlü görünüyorsunuz.”

Homurdanarak onun dediğini kabul ediyorum. Sürekli antrenman ve dengeli beslenme meyvelerini vermeye devam ediyor.

"Akademik olarak da ilerleme kaydettiğini söylüyor. Eksiklerini tamamlıyorsun. Bir hafta devamsızlık yapmış olsan bile, hazır olacağını düşünüyor."

"Kahrolası tanrılar. Gerçekten bunu mu *söyledi* ?"

"Sana söylediğimi belli etme."

Yüzümüzde bir gülümseme belirdi, konuşmanın ağırlığı biraz hafifledi.

Bir süre daha sohbet ediyoruz, ancak önemli konular halledilmiş durumda. Ulciscor kısa süre sonra göz kapaklarımın ağırlaştığını fark ediyor ve Kadmos'a beni kontrol etmesini, Lanistia'ya da eğitime devam etmeden önce günün geri kalanını bana vermesini söylüyor. Her iki öneriye de itiraz etmiyorum. Vedalaşıyoruz.

“Şunu da belirtmeliyim evlat. Son birkaç gündür burasıyla Caten arasında çok sık gidip geliyorum ve orada bana ihtiyaç var. Bu yüzden Akademiye gitmeden önce son görüşmemiz olacak. Muhtemelen Atalar Festivaline kadar da son görüşmemiz olacak.” Ulciscor ayağa kalktı. Omzuma hafifçe vurdu. Garip, neredeyse sevgi dolu bir hareket. “Hayat ve şans, Vis. Dikkatli ol.”

“Yapacağım.”

O gidiyor.

XXIII

Şafak sökmeden hemen sonra şiddetli bir sarsıntıyla uyandım . İnleyerek gözlerimi açtım ve Lanistia'nın koyu renkli gözlüklü yüzünün bana öfkeyle baktığını gördüm.

Uyuya kaldın.

“Tanrıların mezarları, Lanistia. Seni de görmek ne güzel.” Elini itip doğruldum, gözlerimdeki bulanıklığı ovuşturarak. Bu sefer başım dönmüyor. Önceki günün ağrıları, fazladan dinlenmenin ardından önemli ölçüde hafiflemiş gibi görünüyor. “Daha geç başlamayı hak ettiğimi düşünmüştüm.”

“Bir haftalık uykunun yeterli olacağını düşünmüştüm.”

"Sen de öyle yapardın," diye homurdanarak yataktan kalktım. Masadaki su kabını kullanarak yüzümü yıkadım, saçlarımı parmaklarımla düzelttim, tuniğimi düzelttim. O sabırsızlıkla beni izliyordu.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

“Yeterince iyi.” Çoğunlukla doğru. Her hareketimde hâlâ bir sertlik var, ama esnedikçe kasların gevşediğini hissedebiliyorum. Ve yorgun olsam da, dün her nefesimde hissettiğim bitkinlik yok.

"Öyleyse hadi yola koyulalım."

Tuhaf bir sabah. Bir yandan, Ulciscor'un yemyeşil tarlalarının üzerinde dövüşürken, çakılların çıtırtısı, nefes bulutlarının genç ışığa karışmasıyla tanıdık ve rahatlatıcı bir his var. Aşağıda çalışan Octavii'lerden birkaçı bize doğru - sanırım bana doğru- bakışlar atıyor, ama bunun dışında, sanki naumachia'yı sadece hayal etmişim gibi geliyor. Sanki hiç yaşanmamış gibi.

Ama zamanın geçişinin de fazlasıyla farkındayım. Bunu son yaptığım zamandan beri işlerin ne kadar dramatik bir şekilde değiştiğinin de. Bir hafta

önce vagona bindiğimde, kendimi hazırlamak için hâlâ bir çağım varmış gibi hissettim. Mümkün olduğu ölçüde kontrol bende gibiydi.

Şimdi, kalan zamana kıyasla hazırlıksızım. Gerideyim.

İlk başta Lanistia bana her zamankinden farklı davranmıyor gibiydi; sıkı antrenman yapıyorduk ve ben de sürekli olarak morluklar biriktirmeye başlamıştım. Ancak seans uzadıkça, darbelerinin eskisi gibi acı vermediğini fark etmeye başladım. Hatalarımdan sıyrıldığımı anladım.

Savunmamda açık bir fırsat yakalayamayınca üçüncü kez geri çekiliyorum. "Çok kolay davranıyorsun."

“Belki.” Lanistia doğruldu. “Bir hafta boyunca bilinçsizdin. Buna yavaş yavaş geri dönmek daha iyi olur.”

"Bunun için vaktimiz yok." diye homurdandım. Bunları söylemek zorunda kalan kişinin ben olmam beni sinirlendiriyordu.

"Sizin tekrar aynı hatayı yapmanız için de zamanımız yok. Kadmos'un sizde herhangi bir sorun bulamamış olması, olanları görmezden gelebileceğimiz anlamına gelmez."

Dudaklarım hayal kırıklığıyla seğiriyor. "Zorlamak istediğini biliyorum. Öyleyse zorla."

Lanistia tekrar pozisyon almak için hareket eder, sonra tereddüt eder ve bunun yerine tuniğinden hayali bir toz siler. "Ulciscor, Caeror hakkında sana bilgi verdiğini söyledi."

"Evet, yaptı."

"Bana sormak istediğin başka bir şey yok mu?"

"Bilmem gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bana söylemeniz gereken bir şey varsa, söyleyeceğinizi varsayıyorum." Birçok şey hakkında *meraklıyım* , ama merakımı onun acısı pahasına gidermek adil olmaz.

Lanistia beni bir an daha inceledi. "Pekala." Omuzlarında hafif bir gevşeme oldu. Neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir minnettarlık ifadesiyle başını salladı.

Konuşmamıza devam ediyoruz ve Lanistia'nın saldırılarının keskinliğinin geri döndüğünü çabucak fark ediyorum. Kendimi... tam olarak *memnun* olmasam

da, mutlu hissediyorum. Lanistia ile birbirimizi eskisinden biraz daha iyi anladığımızı hissediyorum.

Birkaç dakika boyunca nispeten sessiz bir şekilde karşılıklı atışmaya devam ettik, ta ki karşımda duran genç kadın aniden durup elini kaldırarak benim de aynısını yapmamı işaret edene kadar. Ardından villaya giden yola doğru döndü.

Çakıllara sürtünen tekerleklerin hafif, sürekli gıcırtısı duyuluyor ve bir at arabası görüş alanımıza giriyor. Lanistia ile birlikte, bulutlu şafağın puslu yarı ışığında ona kaşlarımızı çatıyoruz.

"Birini mi bekliyorsunuz?"

Başını salladı ve alnındaki ince ter tabakasını sildi.

Habersiz bir ziyaretçi için erken bir saat. Fayton villanın girişinin önünde durdu; şoför kapıyı açarken Lanistia ile birlikte yanına yürüdük. Arabadan inen adamın Ulciscor'un yaşıtlarında olduğunu düşündüm. Kısa boylu ve oldukça zayıf, neredeyse kemikli, çukur yanaklı ve dalgalı koyu saçlıydı. Attan inerken çevik bir özgüvenle hareket etti ve yaklaşımımızı gözlemlemek için döndü.

“Villa Telimus’a hoş geldiniz.” Evlat edinilmem onaylandığına göre, beklendiği gibi sözü ben alıyorum. “Ben Vis Telimus.”

“Ah! Genç Catenicus'un ta kendisi.” Yabancı beni dikkatlice inceledi, etkilenmişten çok büyülenmiş görünüyordu. “Hâlâ baygın olduğunuz söylendi.”

"Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattığım için. Peki siz kimsiniz?"

“Sextus Gaius Valerius. Sizi muayene etmek için buradayım.”

"Siz doktor musunuz?"

“Öyle bir şey.” Adam döndü, arabadan bir çanta çıkardı ve içinde bir şeyler aramaya başladı. “Sadece birkaç örneğe ihtiyacım var. Ve verebileceğiniz kadar da cevaplara. Çok zamanınızı alacak bir şey değil.”

“Eczacımız mükemmel bir doktor ve Vis’in tüm hastalık belirtilerini çoktan giderdi.” Lanistia, sert ve sabırsız bir şekilde, “Kimin yetkisiyle—” diye soruyor.

“Senatonun.” Gaius sakin bir şekilde sözümü keserek çantasından bir taş levha çıkardı ve bana uzattı. “Magnus Tertius Servius'un yetkilendirmesi.”

Karo parçasını alıyorum. İki yüzü de boş. Kaşlarımı çatıyorum, sonra Gaius'un ne demek istediğinden emin olamasam da, bunun bir anlam ifade ettiğini varsayarak Lanistia'ya gösteriyorum. O da her zamanki ifadesizliğiyle inceliyor.

Sonunda, "Ulciscor burada değil," diyor.

"Eminim bunu doğrulayacak bir şey bulabilirsiniz, Sextus Scipio."

Lanistia homurdanır—sanırım adamın onu tanıdığına sinirlenmişti—ama sonra belirgin bir çabayla ses tonunu daha uzlaşmacı bir hale getirir. "Elbette. Lütfen içeri gelin. Son olaylar göz önüne alındığında kontrol etmemiz gerekiyor, anlıyorsunuz değil mi?"

"Doğal olarak."

Gaius villaya kadar peşimizden geldi ve Lanistia, beni Ulciscor'un ofisine götürmeden önce ona avluda beklemesini söyledi. Seslerini duyamayacak kadar uzaklaştığımız anda ona baktım. "Neler oluyor?"

“Emin değilim.” Alnında bir kırışıklık belirdi. “Ulciscor, Servius’un piramidinde, yani bu...” Konuşurken fayansı ofisin girişine dayıyordu; bir tık sesi duyuldu ve kapı açıldı.

"Gerçekten doğru mu?"

“Gerçek. Ve bu eski bir yetkilendirme biçimi. Alışılmadık bir durum. Doğrudan ve gizli. Ulciscor burada olsa bile, soru sormadan itaat etmesi beklenirdi. Ve sonra Gaius'un burada hiç bulunmadığını unuturdu.” Kadın, dalgın bir şekilde gözlüklerini düzeltirken ofis kapısını tekrar kapatır.

"Yani o bir doktor değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama buraya sadece sizin iyi olup olmadığınızı kontrol etmek için gönderildiğini hayal edemiyorum."

"Ben ne yaparım?"

“Ne derse desin. İstediği her şeyi, yaptığı her şeyi not alın. Ulciscor'a daha sonra haber vereceğim.”

Gaius'un çömelmiş, karmaşık mozaik zemini incelediği avluya geri dönüyoruz. İçeri girdiğimizde, başını kaldırmadan, "Bu muhteşem bir işçilik," diyor. İkimiz de cevap vermeyince içini çekiyor, ayağa kalkıp geriniyor. "Her şey yolunda olduğuna eminim?"

“Öyle.” Lanistia karo parçasını geri veriyor.

Gaius şaşırmamış bir şekilde başını salladı, ardından Lanistia'ya sabit bir şekilde baktı. Lanistia yüzünü buruşturup kapıyı arkasından kapatarak çıkmadan önce yaklaşık beş saniyelik bir gerilim yaşandı.

“Pekâlâ o zaman.” Gaius beni bir sandalyeye oturttu, sonra çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı. Masaya koyarken şıkırtı sesi çıkaran birkaç küçük, renkli taş şişe. Bir dizi hoş olmayan görünümlü kesici alet. “Söyle bana Vis. Tam olarak ne zaman uyandın?”

Rahat ve kendinden emin bir şekilde konuşuyor, saygıdan kaynaklanan tereddütlerden eser yok. Bu garip; adam açıkça önemli biri değil ve Catenan toplumu hakkında yeterince şey öğrendim ki, sıradan bir Sextus'un bir soylunun oğluna karşı normalde daha temkinli davranacağını biliyorum.

"Dün."

“O halde çok uzun sürmez. İyi. İyi.” Gaius dalgın dalgın konuşuyor, topazdan yapılmış gibi görünen bir şişenin kapağını açıp içine bakıyor, içindekileri çalkalayıp kısa bir süre kokladıktan sonra tekrar yerine koyuyor. “Naumachia'da tam olarak ne olduğunu anlatabilir misin? Melior'un yaptığı her şeyi, onunla olan her etkileşimini. Lütfen olabildiğince ayrıntılı bir şekilde.”

Hikayemi anlatmaya başlıyorum, ancak Gaius'un sürekli araya girip, bahsettiğim hemen her şey hakkında açıklama, netleştirme veya daha fazla ayrıntı istemesiyle hikayem hızla duraksamaya başlıyor. Bunu yaparken bir yandan da çalışıyor. Saçımdan, tırnaklarımdan, tükürüğümden örnekler alıyor. Bir kolumdan deri parçaları kazıyor, sonra diğer kolumda bir kesik açıyor ve endişeyle, kanımın küçük bir kısmını obsidyen bir şişeye boşaltmaya başlıyor.

"Çürüyen tanrılar, bu ne için?" Kırmızı damlacıklar kabın içine kaybolmaya başlayınca sözümü yarıda kesiyorum. Neşter derimi kestiğinde itiraz etmemiştim ama bu kadarı da fazla.

"Test."

"Ne için?"

Gaius cevap vermiyor. Şişeyi dikkatle inceliyor, ışığa doğru tutuyor. Ne aradığından emin değilim. Kesinlikle obsidyen. Tamamen opak.

"Neyi test ediyorsunuz?" diye soruyorum soruyu. Bu sefer sert bir şekilde.

Gaius, şişeye bir saniye daha sinir bozucu bir şekilde kaşlarını çattı, sonra şaşırmış gibi homurdandı. "Garip bir şey. Melior'un kullandığı güç bizim için yeni. Onunla temas etmenin bir insanın vücudunda ne gibi bir etki yaratacağını bilemeyiz. Titiz olmalıyız." Kolumdaki kesiğe müdahale etmeye, aşağı doğru sızan kanı durdurmaya başladı.

Bu bir saptırma, her ne kadar iyi kurgulanmış olsa da. Ben daha fazla ısrar etmiyorum. Gerçek cevap ne olursa olsun, Gaius onu söylemeye niyetli değil.

Doktorun soruları yeniden başlıyor ve ben de travmatik bir deneyimi unutmak isteyen, biraz şaşkın ve uyumlu bir çocuk rolü oynamaya devam ediyorum. Ayrıntıları sorduğunda aynı bahaneleri tekrarlıyorum. Her şey çok aniden oldu. Çok şiddetliydi. Panikledim, o an doğru olduğunu düşündüğüm şeyi, fazla düşünmeden yaptım. Şanslıydım.

Sonunda, adamın açıkça sinirlenmesine rağmen, Ulciscor'a zaten verdiğimden başka hiçbir şey vermedim. Tıpkı Magnus Quintus ile konuştuğum zamanki gibi, içimden bir ses daha fazla şey söylemeli miyim diye düşünüyor. Böyle bir saldırının bir daha asla gerçekleşmesini önlemeye yardımcı olmak için. Estevan'ın silahının neden olduğu katliam, asla tekrarlanmasını istemeyeceğim bir şey. Beni sonsuza dek rahatsız edecek bir anı.

Ve yine de... *bu* bir silah. Hiyerarşinin sahip olmadığı bir silah. Hatta belki de ondan korkuyorlar.

Gaius sonunda yenilgiyi kabul eder ve örneklerini dikkatlice toplar. Ancak çantasını kapatmadan önce biraz tereddüt eder, sonra içinden buruşuk kağıtlardan oluşan bir tomar çıkarır.

"Son bir soru," diyor, kağıtları açıp önümdeki masaya ilgisizce sererken ses tonunda bıkkınlık ve teslimiyet karışımı bir ifade var. "Sanırım bunların sizin için bir anlamı yok, değil mi?"

Dört sayfa var ve her sayfada olağanüstü bir sanatçılıkla çizilmiş resimler bulunuyor. Bir gece gökyüzü, dolunay önünde ürkütücü bir şekilde havada asılı duran insan silüetleri. Issız, yabancı bir manzara, bir şehrin yıkık binalarının yarısını kaplayan kum tepeleri, aralarında kumdan yükselen kırık cam sütunlar, tıpkı sivri bıçaklar gibi. Ucunda aynı derecede büyük üçgen bir açıklık bulunan devasa bir salon, duvarların her tarafına tanımadığım bir dilde yazılar kazınmış.

Ama benim dikkatimi çeken dördüncüsü oldu. Yüksek dalgaların önünde yükselen devasa siyah bir piramit.

Estevan'a varmadan önceki o tuhaf saniyede gördüğüm şey tam olarak bu değildi. Ama yeterince yakın.

İstemeden de olsa, bakışlarım o son görüntüde çok uzun süre oyalandı. Kendimi toparlamak ve onu zihnimden silmek için elimden gelen her şeyi

yaptım, ama Gaius'un rahat tavrı, sorgunun bittiğini işaret eder gibi görünmesi beni etkisiz hale getirdi. Tekrar yukarı baktığımda gözlerinin keskin ve değerlendirici parıltısından anladığım kadarıyla, bu kasıtlı bir taktikti.

"Çok tuhaflar." Daha fazla ayrıntıyı algılamaktan çok kendimi toparlamak için gözlerimi kısarak onlara bakıyorum. "Nereden geliyorlar?"

Durumu kurtarmak için makul bir girişim ama ona bakmadan bile Gaius'un şüpheciliğinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Bir nefes alıyor ve sonra, "Bunu tanıdınız." diyor. Doktor eğilip siyah piramide işaret ediyor.

"Tanıdık geldiğini *düşündüm* ," diye itiraf ediyorum, hem mahcup hem de umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak. "Belki de bir kitapta görmüşümdür?" Başımı kaldırıp soruyu havada bırakıyorum.

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakakaldık, sonra cılız adam içini çekti, başını aşağıya eğip kağıtları tekrar topladı. "Hayır. Kitaptan olamazdı." Tamamen kayıtsızdı, ama bana inanmıyordu. Sayfaları çantasına geri koydu, sonra masaya iki kez parmağıyla vurdu. Sanırım bir sinirlenme işaretiydi. "Eğer... bir şey hatırlarsan... Tertius Servius'a haber ver. Geleceğim. Sahip olduğun her bilgi için iyi bir ödül alacaksın."

“Yapacağım.”

Gaius bana kısa, neredeyse sert bir şekilde başını salladı ve sonra ayrıldı. Yerine Lanistia geldi ve hemen kapıyı arkasından kapattı. "Peki?"

Olayı anlatmak uzun sürmüyor, Lanistia'nın her zamanki gizemli ifadesi yüzünde sabit kalıyor. Anlatmayı bitirdikten sonra endişe verici bir şekilde sessiz kalıyor.

"Bu konuda Kadmos'la konuşmalısın," diyor sonunda. "Zaten sabah yemeğinden sonra onunla dersin var."

“Kadmos mu? Neden?”

“Bilmiyorum. Belki de kapsamlı tıp geçmişi, yıllarca süren çalışmaları, Azriat'ın gelmiş geçmiş en genç başkanı olması...”

"Peki."

“Güzel. Eğer yeni bir fikri varsa bana haber verin. Şimdi Ulciscor'a haber göndereceğim.” Sanki gitmek üzereymiş gibi ayak parmaklarının ucunda dengede duruyor, sonra tekrar yere basıyor. “Neden yaptın bunu?”

"Ne yapacaksınız?" Gerçekten şaşırdım.

“Geri dön. Naumachia’ya.” Kararlı bir şekilde konuşuyor. Gözlükleri, pencerenin dışındaki ufkun yeşil ve mavi renkleri arasında bölünmüş durumda. “Aequa bize onunla birlikte kaçabileceğini söyledi. Neden kaçmadın?”

"Yapılması gereken doğru şey gibi görünüyordu."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

“Bence intihar etmeliydin. Ve ikimiz de biliyoruz ki sırtındaki o yaralar Caten'e gerçek bir sevgin olmadığını gösteriyor.” Sesi alçak ve kendinden emin. “Çoğu kişiden daha zekisin Vis—ama zeki olmak cesur, ilgili veya kahraman olmak anlamına gelmez. Çoğu zaman tam tersi anlamına gelir. Ulciscor bunu görmeyebilir, ama benim de kör olduğumu düşünme.” Gözlüğüne hafifçe, ironik bir gülümsemeyle dokundu.

Kelimeleri iyice düşünüyorum.

“Hayır. *Hayır* .” Sonunda konuştuğumda öfkemi gizlemiyorum. Kızgınlığımı. Yeterince gerçek. “ *Doğru olan* buydu. Octavii'lerden biri olmak istememem, hepsini ölüme terk edeceğim anlamına gelmez.”

“Ben öyle demedim. Sizin onlar için hayatınızı feda etmeye hazır olmanızın garip olduğunu söyledim.”

"Belki de senden daha iyi bir insanımdır," diye çıkıştım.

Bu söz Lanistia'yı derinden etkiledi; dışarıdan tepki vermedi ama kesinlikle duraksattı. Sessizliği bana düşünme fırsatı verdi. Sedotia'nın kalemi olmasaydı geri döneceğimi sanmıyorum. Yine de tereddüt ettim.

Ama pişman değilim.

“Belki de öylesin.” Lanistia bu sözleri sessizce söylüyor. “Ama bu, Vis, senden mutlaka beklediğimiz bir özellik değil. Bu, Akademide sana pek fayda sağlamayacak bir nitelik.”

O, ben cevap veremeden arkasını dönüp odadan hızla çıktı ve beni sabahın tuhaf olayları hakkında tek başıma endişelenmeye bıraktı.

XXIV

“Selam sana, Üstat Vizyon.”

Olağanüstü nemli bir yaz sabahına dönüştü, hava ağır ve Gaius'un sınavının getirdiği rahatlamaya rağmen, antrenmandan sonra tuniğim hala üzerime yapışmış durumda. Başım, Kıyamet öncesi topluma dair oldukça Catenan bir bakış açısını detaylandıran kalın bir kitaba eğilmiş; dalgın dalgın ekmek çiğniyorum, kelimeleri bir an için algılamıyorum.

“Kadmos.” Kitabı kenara itip, karşıma oturan, ince siyah saçlarını omuzlarının üzerinden geriye atan ve ardından oldukça yüksek alnında biriken teri silen Dağıtıcıyı güler yüzle selamlıyorum.

Şişman adam yerine oturduktan sonra neşeli ifademe karşılık verince şaşırdım. Demek ki dünden beri hiçbir şey gerilememiş. "Derslerimize devam edebilecek kadar iyileştin, değil mi?"

“İyiyim. Hatta dün aldığım ekstra dinlenmeden sonra çok iyiyim,” diye onu temin ettim. “Size de teşekkür etmeliyim. Bilincimi kaybettiğim sırada bana sizin baktığınızı fark etmemiştim. Lanistia bana, ilk birkaç günü güvenli bir şekilde atlatmamı sağlamak için çok uykusuz kaldığınızı söyledi.”

"Önemli bir şey değildi, genç efendim."

“Bana göre değil.” Ciddiyim. Lanistia’nın anlattığına göre, adam onun yerini almaya çalışan herkese neredeyse saldırıyordu. Samimi olduğumu anlamasını sağladıktan sonra öne eğiliyorum. “Bu arada, bu sabah burada bir adam vardı. Tertius Servius tarafından gönderilen başka bir doktor.”

“Sizinle ilgilenmesi için başka birini mi gönderdiler?” Kadmos bu düşünceden rahatsız oldu. “Ulciscor ve ben, bu sabah da dahil olmak üzere, sizin iyiliğiniz hakkında Senato'yu bilgilendirdik.”

“Bu bambaşka bir şeydi.” Ona Gaius’un örnek almasından bahsettim, ancak sorularını ve çizimleri anlatmadım. “Bunu neden yaptığını biliyor musun?”

Kadmos'un şaşkınlığı, bana yapılanları anlattıkça daha da arttı, gözleri öfkeyle fal taşı gibi açıldı. "Bunun *hiçbir* faydası olmazdı," diye kekeledi, elinin tersiyle kırışmış, parıldayan alnını sildi. "Eski tarikatlardan bazıları bu adamın senden aldıklarını yakmış olabilir; Tarkanizm muhtemelen hayatta kalan sonuncusuydu. Ama bu bile seni iyileştirme yönündeki yanlış bir girişim olurdu. Ölü deriden ve biraz kurumuş kandan kimse hiçbir şey çıkaramaz."

Yerimde kıpırdanıyorum. "Peki, bununla *yapabilecekleri* hiçbir şey yok mu?"

Bana boş boş bakıyor, sonra kıkırdıyor. "Hayır! Tanrıların mezarları üzerine bile olsa hayır."

Lanistia da aynı şeyi söyledi, ama teyit edildiğini duymak rahatlatıcı. Ben kendim kötü niyetli bir amaç düşünememiştim, ama aynı zamanda irade gücünün üst düzey kullanımına dair bilgimin hala sınırlı olduğunun da farkındayım. "Güzel. Teşekkür ederim."

Sanırım sesimdeki memnuniyetsizliği duyuyor, ama bu ona yönelik değil. "İsterseniz daha detaylı araştırabilirim? Sytrece'de hâlâ bazı kütüphaneleri incelemeye istekli olabilecek tanıdıklarım var."

“Hayır, teşekkür ederim Kadmos. Çok naziksiniz, ama Tertius bunun sessizce yapılmasını açıkça istemişti. Herhangi bir sorun çıkmasını istemezdim.”

"Elbette, genç efendim."

Ona bakıyorum. Başından beri bilgili bir adam olduğunu biliyordum; birlikte aldığımız her derste bunun kanıtı vardı. Ama asık suratlılığı, bu bilginin kaynağının asla konuşma konusu olmaması anlamına geliyordu ve Sytrecian bağlantılarından bahsetmesi bana bunu hatırlattı. "Gerçekten de Azriat Enstitüsü'nün tamamından sen mi sorumluydun?"

Kadmos yerinden kıpırdandı, sandalye ağırlığı altında gıcırdadı. "Çok uzun sürmedi. Yasaklar başlamadan yaklaşık altı ay önce göreve gelmiştim."

“Ah. Bu... çok kötü olmalıydı.”

"O zamanlar öyleydi," diyor, en ufak bir acı belirtisi göstermeden, ellerini açarak. "Profesör olmak için bile gençtim ve konumum azımsanmayacak kadar kıskançlık uyandırıyordu. Sahtekar Erimides iddialarını ortaya attığında, Deopolis'te çok az kişi Caten'in dostluğunu riske atmayı akıllıca bulmuştu -ben

de dahil- ve elbette, Dimidius Carthius isyanı kaçınılmaz olarak bastırdığında, ibretlik örnekler yaratmak istedi. Beni kimin adlandırdığını hala bilmiyorum, ama bir gece beni yatağımdan aldılar ve... işte buradayım."

“Ama siz komplo kurmaktan suçlu değildiniz, değil mi?”

Kıkırdar. "Genç efendim, ben pek komplo kuracak biri değilim. Hiçbir zaman gece sır saklayan, göz kamaştırıcı tiplerden olmadım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu durum son derece açık ve akıl almaz derecede yanlış görünüyor.

Kadmos benim zorlandığımı görünce tekrar gülümsedi, yüzünde çok hafif bir hüzün izi vardı. "İnsan her zaman ne olabileceğini merak eder, ama akıllı olan şansın geldiğini anlar. Geride bıraktığım her şeye rağmen, hayat bana acımasız davranmadı."

"Bunu nasıl *kabul* edebildin ki? Senden aldıkları için onlara nasıl kızmadın?" Bu sözler, onları düşünmeden ağzımdan dökülüyor; sanki onları geri yakalamak istercesine elimi uzatıyorum ve sonra acıyla geri çekiyorum.

Beni inceliyor. Terden parıldayan vücudu hâlâ ışıldıyor ama vakarlı. Sonra ayağa kalkıp dönüyor, tuniğini çözüp yukarı kaldırıyor, böylece sırtını görebiliyorum.

"Hepimizin onlardan var, genç efendi," diyor sessizce. "Yoksa Aurora Columnae'yi reddeden tek kişinin siz olduğunu mu sandınız?"

Tenindeki pembe ve süt beyazı çizgileri inceliyor, nutkum tutuluyor. Eskiler, solmuşlar ama onları başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil.

“Her insanın hayatında, dünyanın adaletsizliğine karşı isyan edip sonunda kaybedene kadar direnebileceği ya da elinden gelenin en iyisini yapabileceği bir nokta gelir. Kurban olarak kalmak ya da hayatta kalmayı başarmak.” Kadmos, yaraları tekrar örtmek için örtüyü indirir. “Boyun eğmek bir yüktü, ama asla alternatifiyle değiştirmeyeceğim bir yük. Otuz yıl daha hatıram var, çoğu güzel. Lüks içinde, sevdiğim bir ailenin güveni ve saygısıyla iyi bir hayat yaşıyorum. Yine de, istihkamcılara giden ya da şövalyelere satılıp madenlerde çalışmaya gönderilen meslektaşlarım oldu. Hepsi de bilgili insanlardı. Çoktan öldüler.”

Gözlerimi yakalıyor. Bana yardım ettiğini düşünüyor, bunu anlıyorum. Naumachia'da yaptığım şeyle kendi seçimimi yaptığımı düşünüyor. Otuz yıl önceki gibi düşmana boyun eğip onlara katıldığımı düşünüyor.

Kadmos gibi bir hayat yaşama fikrinden rahatsız olmuyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Ona daha çok empati duyuyorum, kesinlikle.

Ancak onun hiyerarşiye yaklaşımı, benim olmak istediğim kişinin tam tersi.

Bir süre ders çalışmaya devam ediyoruz; Kadmos, hastalığımı pratik bir ders olarak kullanmaya karar veriyor ve bilinçsizken bana uyguladığı çeşitli testleri neşeyle açıklıyor. Konu kasvetli olsa da, çalışmaktan keyif alıyorum. Kadmos artık övgü konusunda daha cömert davranıyor, son bir ayda ne kadar ilerleme kaydettiğimi birkaç kez belirtiyor, arada sırada yaptığım hataları da düzeltiyor. Onun onayının altında ne kadar parladığımı görünce şaşırdım. Çabalarım için herhangi bir övgü almamın üzerinden uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Birkaç kez sözümüz kesiliyor—Dağıtıcı hâlâ malikanenin sorumluluğunu üstlenmiş durumda, bana ders verirken bile—ve güneş tam tepe noktasına ulaşırken, elinde bir mektup taşıyan bir Octavii yaklaşıyor.

"Hım," diyor tombul adam, kaşlarını çatarak mektubu inceliyor. "Leydi Telimus yazıyor. Naumachia'yı duymuş ve halinizi soruyor." Okurken kaşını kaldırıyor. "Ayrıca Caten'e beklenenden daha erken dönebileceğine dair bir ima da var."

Kadını neredeyse unutmuştum. "Sence sorun çıkarır mı?"

"Endişelenmenize gerek yok. Erken dönse bile, Akademi bitene kadar onunla karşılaşacağınızı sanmıyorum."

"Nasıl biri?"

“Çok hoş biri.” Bu bir alay değil, ama dürüstçe söylenmesi için gereken sıcaklıkla da söylenmemiş. “Ama çoğu zaman uzakta oluyor.”

İkinci kısımda, Kadmos bunu yine basit, renksiz bir gerçek olarak sunsa bile, birçok ima var. Hiyerarşideki kadınlardan—özellikle Ulciscor'unki gibi genç eşlerden—İradeyi kullanma becerileri ne olursa olsun, genellikle aileye odaklanmaları beklenir. Relucia'nın Ulciscor'la çocuğu olmadığı halde yurt dışında çalışıyor olması çok şey anlatıyor.

Daha fazla soru sormak istiyorum ama Kadmos'un zaten tahmin edebileceğimden farklı bir şey söyleyecek kadar nezaket kurallarını çiğneyeceğinden şüpheliyim.

Konuyu kapatıyorum ve beni Akademiye hazırlamak için yarışımıza devam ediyoruz.

Sonraki iki hafta, Labirent'te eğitim, öğrenme ve uygulama ile dolu, oldukça karmaşık bir süreç olarak geçti .

Anguis'in naumachia'ya vereceği olası tepkiye dair endişem yersiz çıktı: intikam belirtisi yok, Telimus malikanesinin etrafına konuşlandırılmış muhafızlardan hiçbir endişe dile getirilmiyor. Hatta Anguis'ten hiçbir açıklama gelmedi. Lanistia, örgütün dağılmış durumda olduğunu, liderlerinin ölmesi ve büyük saldırılarının büyük ölçüde engellenmesinin ardından toparlanmaya çalıştığını tahmin ediyor.

Bu, rahat uyuduğum anlamına gelmiyor. Sanırım Suus'tan sonra içimde çelik gibi sertleşmiş bir parça var; aksi takdirde beni paramparça edecek anıları nasıl duvarla çevireceğimi tam olarak bilen bir parça. Ve uyandıktan sonraki ilk birkaç gün boyunca, naumachia'yı tekrar tekrar yaşamam istendiğinde, bunun ne kadar etkili olduğunu hissedebiliyordum. Ama geceler farklı bir şey. Gözlerimi kapatıyorum ve bir kan gölü görüyorum. Kaygan, buharlaşan bağırsakların ve kemiklerin üzerinden tırmanıyorum. Ter içinde, titreyerek veya bazen karanlığa doğru ağlayarak uyanıyorum.

Her şey gibi o da zamanla kayboluyor. Ve günlerimin acımasızlığı, uyanık başlasam bile, yorgunluğun beni birkaç dakika içinde tekrar uykuya dalmaya zorlaması anlamına geliyor.

Ama uykum asla eskisi gibi olmuyor.

Akademiye gitmek üzere yola çıkacağım günün sabahı şafak parlak ve berrak. Lanistia ile son antrenmanımızı yeni bitirdik; villaya doğru yürürken hafif bir ter içindeydim, nefesim buharlaşıyordu. Çevremizdeki tarlalarda Octavii'ler çalışmaya başlıyor, uzaktan gelen konuşmalar tepelerden yankılanıyordu. Lanistia alışılmadık bir şekilde sessizdi; normalde bu anlarda bana az önce yaptığım tüm hataları ve sonra da ders çalışırken yapacağım tüm hataları azarlardı. Ve sonra da geride kaldığım için beni azarlardı.

Sessizliği rahatsız edici bulmamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Lanistia aniden, “Ulciscor dün haber gönderdi,” dedi. “Atalar Festivali için Nekropolis'e gitmeni ayarlamış; Akademiden çıkmana izin verilecek bir sonraki

zaman bu olacak. Ayrıca Transvect saldırısından sonra tanıştığın öğrencileri de araştırmış."

"Öyle mi?" O zamandan beri yaşanan her şeyden sonra, bana uyuşturucu verilmiş olabileceği yönündeki önerisini neredeyse unutmuştum.

"Indol Quiscil, Dimidius'un sandığı gibi, onun oğludur. Diğer ikisi Belli Volenis ve Emissa Corenius'tur. Belli, Sytrece valisi Quintus Volenis'in kızıdır. Emissa ise Magnus Quintus Corenius'un kızıdır."

Bu isimleri derslerimden hatırlıyorum. Önemli aileler. Önemli öğrenciler.

"Üçüncü Sınıftalar, yani Akademi'nin seçkinleri arasındalar. Ve hepsi askeri ailelerden geliyor. Ulciscor, bunun onları Veridius için olası hedefler olmaktan çıkardığını söylüyor; terfi teklif edebileceği öğrencileri kendi safına çekmek çok daha kolay. Bu yüzden *muhtemelen* size hiçbir şey yapmadılar."

"Öyleyse endişelenmemize *gerek* olmayan bir şey daha."

Lanistia homurdanır. "Zaten bir süre onlarla pek bir ilişkiniz olmayacak; unutma, Yedinci sınıftan başlayacaksın ve Akademi'deki dersler gerçek dünyadaki piramit sıralamasını taklit etmek için tasarlanmış. Üçüncü sınıfa ulaşmadığın sürece, seninle en fazla emir vermek için etkileşime girecekler."

Başımı sallıyorum. Yine sessizlik. *Üçüncü sınıfa ulaşmadığın sürece* ... Sormak istemiyorum. Bu, yenilgiyi kabul etmek, onun ne düşündüğünü gerçekten önemsediğimi itiraf etmek gibi geliyor.

"İyi iş çıkaracaksın." Bu cümleyi, şimdiye kadar söylediği her şeyden daha isteksizce söylüyor. Dosdoğru karşıya bakıyor, ama bildiğim kadarıyla yüz ifademe odaklanmış da olabilir. "Çalışmaya devam edersen, yapman gerekeni yapma şansın var."

"Siz ve Ulciscor'un aradığı şeyi bulun?"

"Üçüncü sınıfa geçin."

Yutkunuyorum. Söyleneni onayladığım anda omuzlarımdaki gerginlik azalıyor.

Sonra hafifçe gülümsedim. "Bence oldukça iyiyim."

Burun kıvırarak, "Kesinlikle öyle demedim. Ya da ima etmedim." dedi.

Sırıtmam daha da genişledi. "Hayır, hayır. Şimdi anlıyorum. Gizlice benden hoşlanıyorsun. Benim..."

Gözlerim gökyüzüne dikilmiş, nefesim kesilmiş, ciğerlerimden hava çekilmişti. Gözümün ucuyla Lanistia'nın uzaklaştığını gördüm, yürüyüşü az önceki kadar sakindi.

İnleyerek ayağa kalktım. Gülümsedim. Lanistia'ya yetişmek için koşmaya başladım, çünkü bu, villaya yapacağımız son yürüyüş olacaktı.

⁂

Buradan ayrılmak tuhaf hissettiriyor. Burası bir ev değil, benim anladığım anlamda hiçbir şekilde ev değil. Burada benden veya bana karşı sevgi yok. En azından gerçek anlamda yok, diğerlerinin ne düşündüğüne bakılmaksızın. Dürüstlük olmadan sevgi olmaz.

Ama vagonun kapısı kapanırken hâlâ bir boşluk hissediyorum. Pencereden dışarı bakıp Lanistia ve Kadmos'un silüetlerinin gözden kayboluşunu izlerken bir kayıp duygusu yaşıyorum. Bir nevi sığınak olmuştu burası. Yeniden bir amaç duygusu bulduğum bir yer.

Sonunda yeşil tepeler ufukta kayboluyor ve manzaralar akıp giderken, düşüncelerimle baş başa oturuyorum. Buradan Transvect platformuna kısa bir yolculuk var. Lanistia'ya ne kadar yalan söylemiş olursam olayım, nostalji duygusu hızla kaygıya dönüşüyor.

Birkaç saat içinde akademide olacağım.



PART II

XXV

zamanı hâlâ Suus'ta ilk resmi konuşmamı yapmam gerektiği hatırlıyorum . Küçük bir şeydi, bir ziyafete giriş niteliğinde birkaç söz. Öğleden öncesine kadar çok özgüvenliydim. Sonra bir şey koptu. Kalbim yavaşlamıyordu. Ellerim titriyordu. Kustum.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim sonunda babama. Sesim kısık, başım öne eğik.

Beni oturttu. Kolunu omzuma attı. Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda bana, "Gergin olmana sevinmelisin," dedi.

Acı acı güldüğümü hatırlıyorum, şaka yaptığından emindim.

“Doğru.” Her zaman çok nazikti. “Gerginlik, önümüzde yüzleşilmesi gereken bir korku olduğu anlamına gelir, Diago. Hiç gergin olmayan adam, asla zor bir şey yapmaz. Hiç gergin olmayan adam, asla büyümez.” Saçlarımı okşadı. “Bunu bir fırsat, bir nimet olarak düşünmek için elinden gelen her şeyi yap. Burada nasıl hissettirirse hissettirsin.” Eli hafifçe göğsüme bastırdı, üzerimi örttü.

Şimdi elimi göğsüme koyuyorum, onun dokunuşu olduğunu hayal ediyorum. Kalp atışımı hisset. Transvect, Quus Denizi'nin dalgalarını sıyırırken onun sözlerine sıkıca tutun.

Daha önce Solivagus'a gitmiş olmama rağmen, oraya nasıl vardığımı hiç hatırlamıyorum ve bugün gemideki tek kişi benim. Bu yüzden kısa süre sonra kendimi pencereye yapışmış, adanın ufukta belirmesini büyük bir merakla izlerken buluyorum.

Güneş en yüksek noktasını çoktan geçmişken, Transvect önce pırıl pırıl sular üzerinde hızla ilerliyor, sonra da yavaşlayarak, derinliklerden yükselen birkaç beyaz monolit arasından alçaktan süzülerek geçiyor. Geçen sefer de aynı şeyi

yapmıştı. Ulciscor'a göre, Deniz Duvarı'nı geçmenin tek yolu bu: adayı çevreleyen su altındaki taş bariyeri geçmeye çalışan her şey -gemiler, hatta sadece yüzen insanlar bile- görünmez bir güç tarafından aşağı çekiliyor. Okyanus tabanının dibine sürüklenip orada tutuluyor.

Söylediği kasvetli üsluptan, bunun teorik bir bilgi olmadığı anlaşılıyordu.

Etrafımdaki ahşap ve taşlar uyanan bir hayvanın ürpertisini veriyor ve tekrar hızlanmaya başlıyor. Kıyıdan ne kadar uzakta olduğumuzu tahmin etmeye çalışıyorum. Belki bir mil? Transvect birkaç saniye daha dalgaların üzerinden sıyrılıp yukarı doğru yükseliyor. Kıyı şeridini koruyan sarp kayalıklar, yaklaşan ufukta yavaş yavaş alçalmaya başlıyor.

Diğer tarafa geçiyorum, Ulciscor'un burada olduğumuzda bana bahsettiği harabeleri görebilmek için. Ama çok alçaktayız ve Solivagus, dik tepeler ve derin kanyonlardan oluşan, görüşü engelleyen yeşil bir kütle gibi duruyor.

Tüm yolculuk boyunca gergindim, ama Transvect nihayet adanın eşiğini geçtiğinde, gerçek kaygı sancıları nihayet kendini göstermeye başladı. Geçtiğimiz aylardaki tüm kaos ve stres bununla ilgiliydi. *Buna* hazırlanmakla ilgiliydi.

Artık hata yapmaya yer yok.

“Vis Telimus?” Transvect'ten inerken platformda beyaz pelerinli bir adam yalnız başına bekliyordu. Çarpık, küt bir burun, girintili çıkıntılı yüzüne hakimdi.

“İşte benim.” Ulciscor’un bana verdiği taş kimlik levhasını, umarım ikna edici bir gülümsemeyle sunuyorum.

Yabancı, eksik bir dişi göstererek gülümsedi. Kırk yaşını pek geçmemişti. "Ben Septimus Filo. Ama bana Ulnius deyin." İlanımı kabul etti ve omzuma asılı çantaya baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Öyle."

Elini uzatıp bana vermemi işaret ediyor. Hareket, talepkar olmaktan çok ekonomik. "Onu odanıza götürteceğim."

Bu da elbette önce aranacağı anlamına geliyor. Ama bulunacak bir şey yok. Teslim ediyorum.

“Beni takip et. Ve yakınımda kal.” Ulnius yürümeye başlar. Yürüyüşünde hafif bir aksaklık vardır. “Son birkaç haftadır buralarda alupi görüldüğüne dair bazı raporlar aldık.”

"Kurtlar mı?" Ulciscor onlardan bahsetmişti.

"Kocaman kurtlar." Bunu söylerken, durumu hafife alıyor. "Genellikle Akademi'ye yaklaşmamaları gerektiğini bilirler. Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

İçim pek de rahatlamış değil ama pek de seçeneğim yok gibi. Adamın peşinden gidiyorum.

"Yaralarınızdan iyileştiniz mi? Son gelişinizden sonra?" diye ekledi, sorum karşısındaki şaşkınlığımı görünce.

“Ah.” Beyaz pelerinli kadın ismi algılıyor, sonra da daha belirsiz bir şekilde. “Akademi doktoru siz misiniz?”

“Siz ve Magnus Quintus ilk geldiğinizde size ben bakmıştım,” diye doğruluyor. Patikanın en dik kısmına doğru tırmanmaya başlıyoruz. Ulnius'un bu konuda hiçbir sorunu yok gibi görünüyor.

“Her şey iyileşti. Neredeyse hiç iz kalmadı.” Tereddüt ediyorum. “Teşekkür ederim.”

"Lütfen. Genç Catenicus'un yaralarını diktiğimle övünebilirim. Aslında size teşekkür etmeliyim."

Karşılık olarak garip bir şekilde kıkırdıyorum. İsminden pek hoşlanmasam da, alışmak zorunda kalacağım.

Bir dakika kadar yürüdük, bize eşlik eden tek şey yaprakların hışırtısıydı. Doğuya doğru ayrılan patika—Ulciscor'un yakındaki harabelere götüreceğini düşündüğü patika—kısa süre sonra göründü, ama bakışlarımı orada oyalamadım. Orada ne varsa, bir süre daha beklemek zorunda kalacak.

Ulnius birkaç kez daha bir şeyler söylemek istiyormuş gibi görünüyor. Sonunda, kekeleyerek de olsa konuşmayı kesiyor.

“Daha ileri gitmeden önce... bir şey söylemem gerekiyor. Müdür muhtemelen size adınızın burada hiçbir anlam ifade etmediğini, hâlâ kendi yolunuzu çizmeniz gerektiğini söyleyecektir. Ve dersleriniz konusunda haklı. Ama... bakın. Kız kardeşlerimden biri naumachia'daydı. Ve hayatta kaldı, Arventis'e şükürler olsun.”

Sessizliğe bürünüyor. Kelimeleri arıyor. Ona izin veriyorum.

“Yaklaşık bir hafta önce onunla konuştum. Hikayeleri zaten duymuştum ama onun gerçekten hatırladığını görmek...” Nefesini veriyor. Gözlerime bakıyor.

“Neye ihtiyacın olursa olsun, Catenicus. Burada olduğun sürece. Mezuniyetten sonra. Ne zaman istersen. Sadece bana haber ver.”

Başını ciddiyetle öne eğdi, sonra döndü ve dik yokuştan yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

▒ ▒ ▒

Akademinin girişindeki rahatsız edici Will kafesinden içeri alınmamıza çok az kaldı ; Ulnius, avluya doğru bakımlı yoldan yürürken ilgimizi çekeceğini düşündüğü çeşitli binaları işaret etti. Devasa taş meydan, buraya son geldiğim zamana kıyasla ürkütücü derecede sessizdi, sadece ortadaki çeşmenin şırıltısı duyuluyordu. Gerçi bu beklenen bir şeydi. Güneş batıyordu. Herkesin şu anda akşam yemeği yediğinden eminim.

Ulnius beni Praetorium'a, ardından dolambaçlı bir merdivenden yukarıya götürüyor. En üstteki kapıyı kendinden emin bir şekilde çalıyor.

Bir an sonra, Veridius'un genç yüzü bana gülümsüyor.

“Vis! Hoş geldin. Lütfen içeri buyurun.” Yüz ifadesi sıcak, gerçekten memnun. Gülümsemesini Ulnius'a çevirdi. “Gün neredeyse bitti. Başardık mı?”

Doktor sırıtır. "Five'tan Estellia yaklaşık bir saat önce elinde bir kesikle geldi."

"Bah." Veridius buruk bir şekilde gülüyor ve bu basit kelimeye bile doğal bir çekicilik katmayı başarıyor.

“O halde, nöbetimi ne zaman devralabileceğinizi size bildireyim mi?” Ulnius, Veridius'un eğlenceli bir yenilgi ifadesiyle işaret etmesi üzerine kendinden memnun görünüyordu. “Vis. Principalis.” İkimize de başıyla selam verip merdivenlerden aşağıya doğru kayboldu.

Birinci kattaki tek oda olan Veridius'un ofisine giriyorum; başka yere açılan kapıların olmamasından anlaşıldığı üzere burası tek oda. İyi döşenmiş ama gösterişli değil: ortada bir masa, karşısında birkaç sandalye, köşede bir kanepe, bir duvar dolusu kitaplık. Bir rafta, gösterişsiz bir şekilde sergilenen, Veridius'un Koruyucu Tacı olması gereken altın yapraklardan oluşan bir taç var. Pencereler hem kuzeye hem de güneye bakıyor. Bir yönde avlunun genişliğini görebiliyorum. Diğer yönde ise Solivagus'un ağaç tepeleri ve ötesinde okyanusun muhteşem bir manzarası var.

Ve dağlık tepelerden birinin arkasından, Ulciscor'un bana bahsettiği harabeler olabileceğini düşündüğüm şey beliriyor. Ufukta zar zor görünüyorlar, ağaçların arasında bir taş parıltısından ibaretler.

“Daha kötü manzaralarla da çalıştım.” Veridius bakışlarımı takip ediyor. Düşünceli mavi gözleri bana dönüyor ve ben de ayaklarımı sürüyerek, neye odaklandığımı bildiği hissine kapılıyorum. “Taraf nasıl?”

"İyileşti, teşekkür ederim."

“Güzel. Benimle yürür müsün? Başka işlerim var ama en azından seni odana kadar ben götürmek istedim.”

Aşağıya, avluya kadar onun peşinden indim.

“Yani, Magnus Quintus Telimus sizden çok memnunmuş. Başvuru mektubu övgü doluydu.”

"Bunu duyduğuma çok sevindim, Müdür Bey."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

“Şans eseri. Yollarımız Letens'te kesişti ve...” Mütevazı bir şekilde omuz silktim. “O, yanına alabileceği, destekleyebileceği birini arıyordu. Burada başarılı olabilecek birini. Aklındakinden biraz daha yaşlıydım, ama kendimi kanıtlama şansı verildiği için minnettarım.” Ulciscor ile anlaştığımız şey buydu—karmaşık olmayan ve nispeten tartışmasız sonuçlar doğuran bir anlaşma. Çoğu insan, çocuksuz bir senatörün yetenekli bir yetimi fark ettiğini görünce bir anlaşma yaptığımızı varsayacaktır: Ben Telimus ismine erişim kazanıyorum ve Ulciscor da burada başarılı olursam güçlü, sadık bir aile üyesi kazanıyor. Alışılmadık bir hareket, ama emsalsiz değil. Görgü kurallarının dışında değil.

“Gerçekten de iyi şans,” diye mırıldanıyor Veridius. Sesinde hiçbir alaycılık, hiçbir ima yok. Avluyu terk edip uçurumun tepesinden uzaklaşıyoruz. Burada tanrıların boyalı heykelleri yolu süslüyor ve bahçelerdeki dekoratif işlerin çoğunda geleneksel piramit şekilleri hakim. Yeşil alana birkaç mantar meşesi serpiştirilmiş; uzakta, birinin gölgesinde uzanmış, ellerinde kitaplar olan birkaç öğrenci görüyorum. Sığ bir dere arazinin içinden geçiyor. Her şey sessiz ve mükemmel bir şekilde bakımlı. Duvarın ötesindeki vahşi doğaya karşı bir vaha.

Veridius beni durduruyor. Beni incelerken biraz duraksıyor, sonra içini çekiyor.

“Ulciscor’un size ailesiyle paylaştığım geçmişten bahsettiğini varsayıyorum.” Bu sözleri söylerken sakin bir tavır sergiliyor, onlara karşı ne suçlama ne de endişe duyuyor. “Ve böylece, kardeşine, Lanistia’ya yaptığımı düşündüğü şeylerden de bahsetti. Doğru mu tahmin ettim?”

Sorunun bu kadar doğrudan sorulması beni şaşırttı. "Evet."

“Bu da demek oluyor ki, buradayken senden *bir şey* yapmanı istemiş olduğunu güvenle varsayabilirim.” Yüz ifademe eliyle işaret etti. “Detayları sorarak seni aşağılamayacağım. Ama umarım Ulciscor’un suçlamalarının, haklı bir nedeni olan bir adamın değil, kardeşini seven bir adamın suçlamaları olduğunu anlarsın. Caeror ve Lanistia benim arkadaşlarımdı. *Çok iyi* arkadaşlarım.” Sesi kısılmıştı ve içinde bir acı vardı. Gerçek bir keder. Eğer bir performanssa, iyi bir performans. “Acısını elinden geldiğince dışa vuruyor ve onu bu yüzden suçlamakta zorlanıyorum—bu yüzden sana yemin ederim ki, bu yüzden benden hiçbir dezavantaj görmeyeceksin. Ama yanlış yönlendirilmiş intikamı uğruna kuralları çiğnersen de gözümü kapatmayacağım.” Bunu söylerken gözlerime baktı. Basit bir gerçeği, kararlı ve nazik bir şekilde dile getiriyor. Sadece bana adil bir uyarıda bulunmak istiyor.

“Anlıyorum.” Adamın bu açık sözlülüğüne şaşırdım. Ulciscor'un gizli amaçları olduğuna dair herhangi bir imayı şiddetle reddetmeliyim, ancak bunu şu anda yapmak çocukça olurdu.

Principalis ellerini arkasında kenetleyerek tekrar yürümeye başladı ve ben de ona yetişmek için birkaç adım koştum. "Peki. Vis'i mi yoksa Catenicus'u mu tercih edersiniz?"

"Her şey."

"Bu onurdan hoşlanmıyor musun?"

"Öyle değil," diye hemen yalan söylüyorum. "Sadece bunu düşünmeyi tercih etmiyorum."

Veridius anlayışlı bir tavır sergiliyor. “Elbette. Elbette. Bu doğrultuda, Aequa'ya da sordum, size de soracağım: lütfen olanların detaylarına girmeyin. Diğer öğrencilerin çoğu şu anda sadece abartı olarak gördükleri söylentilere sahip. Gerçeği bilen az sayıdaki kişiye de bunu hatırlatmaya gerek yok. Odak noktamızı burada yaptığımız işe çevirmemiz her açıdan daha iyi.”

"Peki."

“Teşekkür ederim. Bu arada raporları okudum. Anguis'in kullandığı bu silah korkunç. Gerçek bir kahramansın, Vis.” İçten ve samimi.

İstemsizce de olsa kısa süreli bir gurur duyuyorum. Ardından kendi tepkime duyduğum ani bir sinirlenme geliyor. Tanrım, ama adam çok çekici.

Yürümeye devam ediyoruz. Serin bir deniz meltemi esiyor, güneşin son yakıcı etkisini azaltıyor ve Principalis'in togasını arkasında dramatik bir şekilde savuruyor. Naumachia hakkında daha fazla soru sormak istediğini görebiliyorum, ama bunun yerine yoluna devam ediyor. "Peki, buradaki amaçlarınız neler, Vis?"

"Ulaşabileceğim en yüksek sınıfa yükselmek." Bu bariz bir hedef ve Ulciscor bana bundan çekinmenin bir anlamı olmadığını söyledi. Eğer Praeceptor'lara yükselme niyetimi bildirirsem, bana daha çok dikkat edecekler.

“Peki sizce bu ne kadar yüksek?”

"Henüz bir ders almadığım için söylemesi zor."

Veridius kıkırdadı. "Doğru." Bizi sağa, patikanın yeni bir koluna doğru yönlendirdi ve uzaktan geçen birkaç öğrencinin dostça el sallamalarına karşılık verdi. "Yeni profilin sayesinde seni daha üst bir sınıfa yerleştirmekten bahsedildi. Bu fikre ne dersin?"

Kararsızım. Aslında soruyor, ya da en azından öyle görünüyor.

“Sanırım yedinci sınıftan başlamalıyım.”

Dağınık, kirli sarı saçlarını eliyle düzeltti, hafifçe şaşırmış görünüyordu. "İstiyor musun?"

“Elbette hayır.” Muhtemelen pişman olacağım—eğer bu fikri zorlarsam, Veridius bana öncelik tanıyabilir—ama şu an için doğru gelen bu. “Kendimi kanıtlamadan birinin yerini almış olurum. Herkes gibi ben de yükselmek için çalışmalıyım.”

Veridius düşünüyor ve sonra yine o onaylayıcı şekilde başını sallıyor; bu da bana tam olarak doğru şeyi yaptığımı hissettiriyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca daha da derinlemesine sorular soruyor. Geçmişim, eğitimim hakkında. Ama bu sorular şüpheci değil, meraklı bir tavır sergiliyor. Bir bakıma ezberden, ama samimi bir şekilde soruyor; her öğrenciye sorduğu sorular bunlar. Beni tanımaya çalışıyor. Detay vermekten kaçındığımda, ısrar etmiyor. Bu bir sorgulama değil.

Ondan ne beklediğimi bilmiyorum ama bu farklı. Silahsızlandırıcı. Aslında, bir tanışma konuşmasından tam olarak istediğim şey buydu. Bana buradaki yaşam hakkında biraz bilgi verdi. Sınıfların nasıl işlediğini tekrarladı; öğrencilerin büyük çoğunluğu Yedinci Sınıfta ve daha sonra gruplar daha ileri seviyede kabul edildikçe sürekli azalan, sabit bir sayı var. Altıncı Sınıfta kırk sekiz, Beşinci Sınıfta yirmi dört, Dördüncü Sınıfta on iki öğrenci var. Üçüncü Sınıfta sadece altı öğrenci var ve bunlar yıl sonunda Iudicium'da son, elit sıralamalar için yarışıyorlar.

Elbette her şeyi zaten biliyorum, ama lütfen sabırla dinleyin; sorulara cevap vermektense bunu yapmaktan çok daha mutluyum.

Birkaç dakika önce uzaktan fark ettiğim, yüksek ve sivrilen kama biçimli bir binaya vardık. Yakından bakınca ürkütücüydü; tabanı birkaç yüz metre genişliğinde, sivri tepesine kadar ise neredeyse bir yüz metre genişliğinde ve her katında parlak kırmızıya boyanmış dekoratif kenar süslemeleri vardı.

Veridius, çift kanatlı kapıları ardına kadar iterek, "Önümüzdeki yıl burada yaşayacaksınız," diyor. "Maalesef Yedincilerin hepsi ortak bir alanı paylaşıyor. Size sadece bir yatak ve bir masa verilecek."

“Daha azını yaşadım.”

Veridius beni şaşırtarak kıkırdadı. "Bunu duymak güzel. Bazen tepkiler pek anlayışlı olmuyor."

"Gerçekten mi?"

“Öğrencilerin çoğu ebeveynlerinin yaşam tarzına alışkın.” Hala gülümsüyor. “Hepsi uyum sağlıyor. Sadece uyum sağlarken şikayet ediyorlar.”

Erkekler yatakhanesinin serin iç mekanına giriyoruz. Zemin katın tamamı, bir dizi kısa, bölme duvarıyla üçe bölünmüş olsa da, devasa, birbirine bağlı bir alan. Duvardaki büyük bir saat, öğlen 12'yi neredeyse yedi geçiyor olduğunu gösteriyor. Sessizlik ve hareketsizlikten, burada sadece biz olduğumuzu anlıyoruz. Yataklar ve sıralar duvarlar boyunca dönüşümlü olarak yerleştirilmiş, her birine kendi alanı verilecek şekilde özenle konumlandırılmış ve bu alan taşa oyulmuş bir numara ile belirtilmiş. Düzenlemenin düzenliliği, birçok yatağın üzerindeki buruşuk, kenara itilmiş çarşafların ve çoğu sıranın üzerine saçılmış eşyaların dağınıklığıyla bozuluyor. Ve çoğu durumda, yere de saçılmış durumda.

Veridius, hoşnutsuz bir bakışla etrafı süzdükten sonra beni içeriye doğru çağırdı. "Burada bir yerlerde kullanılmamış birkaç yatak var. Bulmak zor olmayacak diye tahmin ediyorum," diye ekledi kuru bir şekilde.

Yaklaşık on saniye kadar yürümüştük ki, gözümün ucuyla bir hareket fark ettim.

“Callidus?” Veridius da masada, başı öne eğik bir şekilde konsantre olmuş halde oturan figürü fark etti. Çocuk adını duyunca irkildi. İnce yapılı, esmer tenli, gür kıvırcık siyah saçlı ve keskin hatlara sahip. Benim yaşıtım ama kıyasla ufak tefek.

"Principalis!" Kallidus ayağa kalkarken utanır.

"Neden akşam yemeğinde değilsin?"

Genç adamın kahverengi gözleri yana doğru kaydı. "Bu öğleden sonraki dersten bir şeyi çözmek istiyordum. Erkenden öne geçmek istedim."

“Hım.” Veridius da benim kadar ikna olmuş gibiydi. “Şey, madem buradasınız, bu Vis. Ona Seven'dan birinin etrafı gezdirmesi gerekiyor. Bir yemekle başlayarak.”

Callidus yüzündeki acı ifadeyi gizlemedi. "Müdürüm, yapmam gerekiyor—"

"Bu bir rica değil."

Callidus beni inceliyor. Her şeyden çok rahatsız görünüyor. "Elbette."

Veridius, Callidus'a tatil boyunca çalışma alışkanlıkları hakkında nazikçe sorular sormaya başlarken ben de boş bir yatak bulmak için biraz uzaklaştım. Düzgünce serilmiş çarşaflar ve tamamen temizlenmiş bir masa sayesinde bir yatak bulmak oldukça kolaydı. Arka plandaki konuşmayı yarım yamalak dinledim, ancak Callidus cevaplarında hâlâ garip bir şekilde konuşsa da, her şey oldukça zararsız görünüyordu.

"Otuz üç numaralı yatak," diye duyuruyorum Veridius'a. Bunu söylerken Letens Hapishanesi'ndeki numaralandırma sistemini düşünmeden edemiyorum.

“Batıl inançlı değilsin, öyle mi?” diye sordu Müdür hafif bir eğlenceyle. Burnumu çektim ve başımı salladım. “Otuz üç, o zaman. Geri döndüğünde eşyaların seni bekliyor olacak. Callidus seni şimdi yemekhaneye götürecek, ama herhangi bir endişen olursa—benimle herhangi bir şey hakkında konuşman gerekirse—çekinme. Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Anladığımdan emin

olmak, bunun gerçek bir teklif olduğundan emin olmak için beni izledi, sonra bizi girişe doğru yönlendirdi.

Veridius bize veda ediyor; Callidus onun uzaklaşan figürüne bakıyor ve ardından Veridius'un artık bizi izlemediğini fark edince, daha isteksiz bir şekilde bizi avluya doğru giden yola yönlendiriyor.

“Sözünüzü kestiğimiz için özür dileriz. Eğer isterseniz, dağınıklığın nerede olduğunu doğrudan söyleyebilirsiniz—”

"Teşekkürler, ama benim de sizinle gittiğimi kontrol edecek."

"Gerçekten mi?"

“Kesinlikle. Öğle yemeğinde olmadığımı da fark etti.” Callidus kırgın değil, sadece emin. “Önemli değil. Zaten acıkıyordum.”

Yine de, avluya girerken Callidus'un yüzündeki endişeli ifadeyi ve ileriyi tarama şeklini fark etmeden edemiyorum. Meydan hâlâ neredeyse tamamen boş.

"Vis'ti, değil mi?" diye soruyor Callidus dalgın bir şekilde. "Sanırım Müdür, bu kadar geç gelmenizden pek memnun kalmadı."

“Bunu önceden biliyordu. Hafifletici nedenler.”

Callidus, ilgisi uyanmış bir şekilde bana baktı. "Gerçekten mi?" Sonra bir adım yavaşladı. "Bekle. Vis *Telimus* ?"

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Evet."

“Hım.” Callidus beni Curia Doctrina'nın merdivenlerinden yukarı, gösterişli bir şekilde oyulmuş "BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜYÜZ" YAZISININ altından geçirerek içeriye götürüyor.

“Naumachia’daydın.” Callidus’un merakı açıkça kendini kontrol etmesini engellemişti. “Melior’u öldüren sensin. Sen Catenicus’sun.”

Başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı salladım.

"Çürüyen tanrılar." Callidus, olanları düşünürken ensesini ovuşturdu.

Neyse ki daha fazla konuşmaya vakti yok; boyalı mermer sütunların arasından geçip geniş bir merdivenden aşağı iniyoruz ve kendi aralarında konuşan yüz elli öğrencinin kısık gürültüsünün içine dalıyoruz.

Aşağıdaki salon devasa, doğu duvarının tamamı uçurumun kendisinden oyulmuş bir dizi kemerden oluşuyor ve parıldayan okyanusa muhteşem bir manzara sunuyor. Beş ayrı kattan en alt katına çıktık, her kat bir öncekinden yaklaşık bir metre daha yüksekte. Bize bakan katlarda masalarda oturan öğrenci

sayısı daha az. En üst katta ise etrafına birkaç kanepe yerleştirilmiş tek bir masa var gibi görünüyor.

İçeri girdiğimizde kimse bize pek dikkat etmedi, ama Callidus'un endişeli bir bakışla odayı süzdüğünü görebiliyordum. "Buraya oturalım." Ayakta durduğumuz yerin yakınındaki masaları işaret etti. En kalabalık kat burasıydı, en az elli öğrenci tıkış tıkış doluydu. "Altıncı sınıflar bir üst kata, beşinci sınıflar bir sonraki kata, ve böyle devam eder."

Kalabalığı taramaya devam ediyorum. Aequa salonun ikinci en yüksek katında, sırtı bana dönük oturuyor. Aequa'nın üstünde, kanepelere yaslanmış Emissa, Indol ve Belli var; Transvect saldırısından sonra beni görmek için gizlice içeri giren üç kişi. Ulciscor'un dediği gibi, Üçüncü Sınıfta. Emissa ve Indol bir şeye gülüyorlar, Belli ise Vakıf panosuna benzeyen bir şeye odaklanmış. Hiçbiri beni fark etmemiş. Odada hiç Praeceptor yok gibi görünüyor.

“Yemeklerimizi nereden temin edeceğiz?”

“Üst kat.” Callidus, üst kattaki kemerlerin karşısındaki servis alanını işaret ediyor. Bakışları yana kayıyor, yukarıdaki kanepelerde oturan yarım düzine öğrenciye takılıyor.

Yemekhaneye doğru ilerliyoruz, Callidus ise belirgin bir isteksizlikle. Yedinci sınıf öğrencilerinden birkaçı—anlaşılan onlara Yedinci diyorlar—bizi fark etmiş durumda, ancak benim birkaç meraklı bakış yakalamam dışında kimse bir şey söylemiyor. Callidus'a selam vermiyorlar.

Daha bir üst seviyeye çıkmıştık ki, Altıncılardan biri bizi fark etti ve donakaldı. Yemek yemeyi bıraktı ve yükseldi. Ve *yükselmeye devam etti* . Solgun genç adam çok iriydi; kızıl saçları kısa kesilmişti, ancak çene hattı boyunca açık kırmızı sakal izleri de vardı. Bu ve iri yapısı, onu tahmin ettiğimden daha yaşlı gösteriyordu.

Altıncı sınıftaki diğer öğrencilerden ayrı oturuyor, hiçbirinin konuşmasına katılmıyor, ancak duruşundaki ağır tehditkar hava onların dikkatini çekiyor.

“Ericius.” Çocuk hırıldayarak ismi söyledi, keskin mavi gözleri Callidus'a dikilmişti. “Sonunda.”

Callidus olduğu yerde durdu. "Elbette onu seçtiler," diye mırıldandı, sesi o kadar alçaktı ki sadece ben duyabiliyordum. Derin bir nefes aldı ve doğrulup diğer çocuğun yaklaşmasına baktı. "Bunu yapmak zorunda değiliz, Eidhin."

Boynunu ovuşturdu. "Biliyorum, Prav, Ianix ya da belki Dultatis senden bunu istemiş olmalı. Ama *gerçekten* bunu yapmamayı tercih ederim."

“Yine de yapmalıyız.” Eidhin’in konuşması yavaş ve dikkatli. Ortak dili konuşmakta rahat değil. “Babanız hatalar yaptı.”

"Eh, ikimiz de aynı fikirdeyiz," diye karşılık verir Callidus.

Bu, umursamaz, gergin bir cevap, özellikle de hedef odaklı değil. Yine de Eidhin'in içinde bu sözler üzerine bir şeyler hareketleniyor. Yüzü çirkin bir hal alıyor. "Tekrar söyle." Sadece üç adım ötede. İlerliyor. Salonun geri kalanı sessizleşmeye başlıyor, üst katların çoğu artık bu karşılaşmayı fark etmiş durumda. Kimse müdahale etmek için hareket etmiyor.

İçimden bir ah çektim, sonra Callidus'un yanına bir adım attım. Tam da temkinli bir şekilde yaklaşacak kadar.

Eidhin bu hareket üzerine birden durdu ve ilk kez bana baktı. "Sen kimsin?" Sesi küçümseyiciydi.

“Vis.” Dostça bir gülümseme takındım ve bu sefer Eidhin ile Callidus'un arasından bir adım daha öne atılıp elimi uzattım. “Yeni geldim.”

“Evet.” Eidhin elimi itip yanımdan geçmek için hamle yaptı. Biliyorum, ona izin vermeliyim. Altıncı sınıfta, benden bir üst sınıfta.

Ama yine de onun yoluna geri dönüyorum. Eidhin benden çok daha iri. Kaslı. Callidus fiziksel bir çatışmada hiç şansı olmazdı ve buna rağmen kaçmaya da niyetli görünmüyor.

“Altıncı.” Eidhin’in omzunun üzerinden baktım. Üst kattan seslenen Emissa’ydı. Üçüncüler de izlemek için birkaç kat aşağı inmişti. Belli ve karşısındaki çocuk hariç, onlar hâlâ arka planda Vakıf panosunu inceliyorlardı. “Yapmayın.”

O, üçüncü dereceden biri ve tartışılmaz bir otoriteyle konuşuyor. Eidhin'in dudağı yine de kıvrılıyor ve bu sefer beni kenara itmeye çalışıyor, ama ben ondan çok daha iri erkeklerle başa çıkmaya alışkınım ve sadece sendelemesine neden olacak şekilde hareket ediyorum. Onu utandırmaya çalışmıyorum, ama etraftakiler arasında bir kahkaha dalgası yayılıyor. Görünüşe göre artık neredeyse herkes orada.

"Buraya sadece yemek almaya geldik," dedim hızla, kötü niyetim olmadığını göstermek için avuç içlerimi dışa doğru uzatarak. Bu kararımdan dolayı kendime

şimdiden lanet okuyordum.

Callidus arkamdan bir şeyler söylüyor ve ben de içgüdüsel olarak hafifçe dönüyorum.

Bu da demek oluyor ki, Eidhin'in sol kroşesinin kulağıma değmesine saniyeler kala bile geldiğini göremiyorum.

⁂ ⁂ ⁂

Öfkemi kontrol altında tutmak için çok çalışıyorum .

Doğam gereği her zaman sözlü ya da fiziksel olarak keskin bir savunma yapmaya meyilliydim; bu, hiyerarşi ailemi, ülkemi ve değer verdiğim her şeyi elimden almadan önce bile böyleydi. Ancak bu, son birkaç yıldır karşılanamaz bir lüks oldu. Anonimliğe bir bela. Bu yüzden kendime sürekli tepki vermemeyi, dikkat çekmemeyi hatırlatıyorum. Kenara çekilip öfkemi derinlere gömmeyi ve her zaman arka planda kalmayı hedefliyorum.

Öte yandan, tiyatro benim için tüm bunlardan bir kaçış noktasıydı. O sahnede mücadele etmek, kendimi savunabildiğim tek yollardan biriydi.

Yani Eidhin—bu zorba yabancı—gerçekten bir darbe indirdiğinde, elbette karşılık vereceğim.

Darbenin acısı çok şiddetliydi ama yumruk yemeyi ve hızla toparlanmayı biliyordum; iri yapılı çocuğun gözleri şok ve acıyla açıldı, ben de karşılık olarak dönüp alçak bir vuruşla karnına sert bir darbe indirdim. Ciğerlerinden hava boşalırken tanıdık, hırıltılı bir nefes sesi geldi. Geri adım attım. İki büklüm olmasına izin verdim ve sonra soğukkanlılıkla, öfkeyle yukarı doğru bir yumruk indirdim.

Burnuna vurduğumda mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu. Kan. Eidhin ölmüş gibi yere yığıldı.

Orada duruyorum, sağ elimin eklemlerini kırmızıya boyuyorum ve korkunç bir an için Eidhin'in göğsünün hala inip kalktığından emin olmak için yerde yatan bedeni incelemek zorunda kalıyorum. Septimii'lerle savaşmaya alışkınım, bulabildiğim her zerre gücü her vuruşa aktarmaya alışkınım.

Eidhin benden daha iri olsa bile, bunu onunla yapmamalıydım herhalde.

Bütün salon sessizliğe bürünmüştü, üzerimdeki bakışların ağırlığı beni eziyordu. Callidus bana şaşkınlıkla bakıyordu, yüzünde yarı hayranlık, yarı

dehşet ifadesi donmuştu. Başka kimse harekete geçmeden önce, Eidhin'in yanına diz çöktüm, togamı çıkardım, nazikçe başının arkasına sıkıştırdım ve kan akışını eteğiyle durdurdum. Bunun sonuçları olacaktı, ama en azından pişmanlık gösterirsem, hissettiğim kadar felaket olmayabilirdi.

“Bunu yapmamalıydın.” Ses öfkeliydi; tekrar yukarı baktığımda yakındaki masadan başka bir Altıncı'nın kalktığını gördüm. Atletik yapılıydı, siyah saç telleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerine dökülüyordu ve yüzünde karanlık, düşünceli bir ifade vardı. Keskin yeşil gözleri önce bana, sonra da kolundaki bir ele dik dik baktı. Yanındaki kız genç adamı zorla yerine geri çekti. İsteksizce oturdu.

Bir nefes sonra, Emissa, Indol ve tanımadığım diğer iki Üçüncü Sınıf üyesi bana katılıyorlar; ne yaptığımı görmüşler ve saldırganlık göstermek yerine yardım etmeye yönelmişler. İlginç. En azından etrafta Praeceptor'lar olmadığı sürece, burada kontrol onlarda. Öfkelenmemeleri cesaret verici.

"Aptal," diye mırıldandı Emissa, karşımda diz çökerken başını sallayarak, saçlarını yüzünden çekti ve cebinden bir bez çıkarıp Eidhin'in yanağından sızan kanı sildi.

"Ben mi, yoksa o mu?"

“Ben. Yeni arkadaşının babası şu sıralar pek popüler değil; birinin mesaj göndermek isteyeceğini tahmin etmeliydim.” Bana doğru baktı. “Gerçi bu biraz da senin için geçerli. Ve onun için de. Özellikle onun için. Buna her şeyi kapsayan diyelim,” diye kabul etti, hafif bir ses tonuyla ve gamzeleri belirirken hafifçe gülümsedi.

Ben de ona karşılık sırıtırken buluyorum kendimi. Gözleri çok yeşil. Neredeyse olan biteni unutuyorum.

Başımızda duran Indol'dan yüksek sesle bir öksürük geldi. "Nequias."

“Çürüyen tanrılar. Onunla tartışmayın; sadece işleri daha da kötüleştirirsiniz. İyi şanslar,” diye mırıldandı Emissa, başını alaycı bir şekilde sallayarak hızla ayağa kalktı. Ben de aynısını yaptım, onun ve Indol'un bakışlarını takip ederek bize doğru gelen yaşlı adama baktım. Orta yaşlı ve ince tuniği ve kırmızı kenarlı togasının altında kaslı olsa da, neredeyse sıska bir yapısı vardı. Sivri burnu, Lanistia'nınkine benzeyen renkli bir gözlük takıyordu.

“Burada ne oldu?” Eidhin’den bana doğru bakışlarını gezdirdi, sanki çoktan bir sonuca varmış gibiydi. “Sen kimsin?”

“Vis Telimus, Praeceptor.” Ses tonumu saygılı tutuyorum. Nequias, Veridius'tan sonra Akademideki en yüksek makam olan Üçüncü Sınıfın Praeceptor'udur. “Ben daha bugün geldim.”

"O halde son derece kısa bir kalış oldu. Yedincilerin burada kendilerinden daha iyilerine saldırmasına hiç de hoşgörüyle bakmıyoruz."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kısa süreli kalış konusunda şaka yapmıyormuş.

“O değildi, Praeceptor.” Şaşırtıcı bir şekilde Indol konuşuyordu. Ona dönüp baktığımda Nequias'ın gözleriyle karşılaştığını gördüm. “Kavgayı Eidhin başlattı.”

"Pek de kavgalı bir şey değildi zaten," diye mırıldanıyor diğer öğrencilerden biri, adını bilmediğim parlak mavi gözlü bir kız. Yanında, Emissa elini ağzına götürerek, sanırım neşesini gizlemeye çalışıyor.

Nequias, bu yan konuşmayı görmezden gelerek Indol'a odaklandı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Orada Ericius'u hedef alıyordu. Nedenini tahmin edebilirsiniz. Yeni gelen çocuk buna tahammül edemedi."

Nequias kaşlarını çattı, açıklamaya duyduğu öfke azalmak yerine arttı. "Yani Eidhin *başka biriyle* kavga çıkarmak *üzereymiş* , öyle diyorsunuz. Ama bizim Yedinci'miz gerçekten de kavga çıkardı."

“Eidhin ilk vuruşu yaptı.”

"Kavgada ilk yumruğu atmak, kavgayı başlatmakla aynı şey değildir."

Indol'un çenesi kasılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

“Telimus. Telimus.” Nequias dikkatini tekrar bana çevirdi, ismi sanki birdenbire keşfetmiş gibi dilinde tekrarladı. “Elbette. Ulciscor’un oğlu. *Catenicus* . Sakın itibarının seni böyle bir şeyin sonuçlarından koruyacağını düşünme.”

Nequias'ın ne dediğini en yakınımızdakiler duyarken, koridorda hafif mırıltılar yankılanıyor. Görünürde bir hareket yok, ancak uzaktakilerin dinlemek için gösterdikleri çaba neredeyse elle tutulur hale geliyor.

“Elbette, Praeceptor.” Bu haksızlık, ama buna alışkınım. Emissa'ya güvendiğimden değil—Ulciscor'un ona karşı duyduğu ilk şüphe, nihai sonucu

ne olursa olsun, hâlâ aklımda—ama uyarısı mantıklı. Nequias'ı daha da kızdırmak kötü bir fikir.

Callidus, Praeceptor'un arkasında duruyor ve çevik genç adamın ağzı açık bir şekilde itiraz etmek için öne doğru atıldığını görüyorum. Ona hafifçe başımı sallıyorum. O da bir Yedinci; suçu benden uzaklaştıracak bir şey söyleyebileceğinden şüpheliyim, ama kendisini de belaya sokma ihtimali yüksek.

Şu an bana borçlu. Çok fazla değil ama işime yarar.

"Indol, Ianix, Eidhin'i revire götürün ve Septimus Filo'ya olanları bildirin." Indol emre uymak için harekete geçer, daha önce Eidhin'i savunacak gibi görünen koyu saçlı Altıncı da aynı şekilde davranır.

Nequias bana dik dik baktı. "Ya sen? Hemen gel."

Ana merdivenlere doğru öfkeyle uzaklaştı ve ben de düşünceli bir şekilde peşinden gittim, Akademideki tüm öğrencilerin üzerimdeki bakışlarının ağırlığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

XXVI

Anlamlı bir cezayı beklerken hissedilen o rahatsız edici, ağır gerginliği
çok iyi hatırlıyorum. Suus'taki günlerimi, babam işini bitirene kadar Büyük Salon'un dışında otururken hatırlıyorum. Yaptığım yanlışları duyacağını ve tıpkı kendi halkından birçok kişiye yaptığı gibi benim hakkımda da hüküm vereceğini biliyordum.

Öncesi süreç her zaman en kötü kısmıydı. Beklenti ve belirsizlik. Hatayı yaptığımı biliyordum ama henüz sonuçlarıyla karşılaşmamıştım.

Yetimhanede bir kez bile böyle hissetmedim. Evet, kırbaçlanmanın geleceğini bildiğimde korku vardı. Öfke ve hayal kırıklığı. Ama asla, yemekhaneden çok uzak olmayan yan odada oturup, alacakaranlıkta aydınlanan okyanusa doğuya bakan pencereden bakarken beni endişelendiren bu yakıcı, kemirici huzursuzluğu hissetmedim.

“Vis?” Kadın sesi beni irkiltti; endişelerime o kadar dalmıştım ki kimsenin girdiğini duymamıştım. Döndüğümde karşımdaki bir koltuğa oturan bir kadın gördüm. Saçındaki gri tellerden orta yaşlı olduğunu tahmin ediyordum. Keskin, ela gözleriyle bana baktı, ancak gözlerinin etrafındaki çizgiler onu sertten ziyade sevecen gösteriyordu.

"O benim." Şu an öyle olmamasını dilediğimi belirtmek için gülümsüyorum.

“Ben Praeceptor Taedia. Beşinci Sınıfın öğretmeniyim.” Bunu söylerken aynı ifadeyi tekrarlıyor. Bu cesaret verici bir işaret. “Olanları gören bazı öğrencilerle konuştum. Eidhin'in bunu kendi başına getirdiğini anlayacak kadar şey duydum, ama... söylemeye gerek yok, buradaki zamanınız için hayırlı bir başlangıç değil bu.”

"Biliyorum."

“Gerçekten mi?” Gülümsemesi biraz soluyor. Endişeli. “Sen Yedincisin ve az önce Altıncıya saldırdın. *Hem de herkesin önünde* . Eğer Eidhin bu konuyu kurcalamaya karar verirse, seni okuldan attırabilir.”

Merak etmiştim ama bu teyit karşısında kalbim hâlâ buz gibi bir yumrukla sıkıştı. Lanistia bana buradaki sınıf sıralamalarının Akademi'nin askeri bir kurum olarak kökenlerinden kaynaklandığını defalarca söylemişti. Az önce yaptığım şey, bir erin bir subayın yüzüne yumruk atmasına eşdeğer.

“Bundan nasıl kaçınabilirim?” Bu açık bir yalvarış. Taedia nazik ve ilgili görünüyor. Kabadayılıktan ziyade kırılganlığa daha çok karşılık verir.

"Gururunu bir kenara bırak."

“Vis.” Veridius’un sesi arkamdan odayı delip geçti. Ayağa fırladım, Principalis’in içeri girdiğini, ardından Nequias ve belirsizce tanıdığım başka bir çocuğun geldiğini gördüm. Sanırım Emissa ile oturuyordu. Üçüncü sınıf öğrencisiydi. Veridius’un ifadesi kasvetliydi. Nequias ise kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

“Principalis.” Yaptıklarımı savunma dürtüsüne direniyorum. Hayal kırıklığına uğradım ama bunu gösterirsem, öfkeli görünürsem, bu sadece iddiamı zayıflatır.

“Praeceptor Nequias beni bilgilendiriyor.” Veridius kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturmuyor. Hayal kırıklığının sesi keskin bir şekilde duyuluyor. “Ve Iro da sizin saldırgan olduğunuzu doğruladı. Tamamen siz suçlusunuz.”

Üçüncüye şaşkınlıkla bakıyorum. Uzun boylu ve kaslı, belirgin, kanca burunlu. Tam bir Catenan. Onu tanımıyorum.

Bana bakıyor ve ifadesi değişmese de, gözlerinde bir memnuniyet parıltısı olduğuna yemin ederim.

Veridius sözlerine şöyle devam ediyor: "Ancak herhangi bir yargıya varmadan önce, sizin de olaya dair görüşlerinizi duymak isterim."

“Olanlar için özür dilerim.” Olabildiğince pişman bir ses tonuyla konuşuyorum. “Ama diğer çocuk, Eidhin, Callidus'a saldırmak üzereydi—”

Nequias araya girerek, "Bunu bilemezsin," dedi.

“Bırak konuşsun.” Veridius, yaşlı adama sert bir tonla çıkıştı. Nequias kaşlarını çattı ama sonra sakinleşti.

Olayları olabildiğince doğru bir şekilde anlatmaya devam ediyorum. Yalan söylemeye gerek yok, hiçbir faydası yok. Iro tüm süre boyunca şüpheci bakıyor, sanki her şeyi uyduruyormuşum gibi. Nequias bir ara tekrar sözümü kesmeye çalışıyor, ama Veridius onu sert bir şekilde azarlayarak susturuyor. Nequias'ın ondan ayrı duruşundan, aralarındaki etkileşimden, iki adam arasında hiçbir sevgi kalmadığını görebiliyorum. Nequias'ın benden bu kadar çabuk hoşlanmamaya başlaması göz önüne alındığında, bu kesinlikle benim avantajıma.

Sözlerimi bitirdikten sonra Veridius birkaç saniye beni süzdü. "Onu içeri getirin." Emri Nequias'a verdi ve Nequias kapıdan içeri girdikten sonra, suratı asık bir Eidhin'i de beraberinde getirdi. Çocuğun burnu bantlanmıştı ve her iki gözünün altında da çirkin morluklar oluşmuştu. Yine de bakışlarımla karşılaşmaktan çekinmedi. Gözlerinde zar zor bastırılmış bir öfke vardı.

"Özür dilerim, Eidhin." Ona sakin ve doğrudan bir şekilde hitap ettim, sesime olabildiğince samimiyet kattım. Durumu kontrol altına almalı, onlara duymak istediklerini vermeliydim. "Dürüst olmak gerekirse, bana etrafı gezdiren çocuğa saldıracağını sandım ve... kötü tepki verdim. Birkaç ay öncesine kadar yetimhanedeydim ve şiddet yoluyla sorunlarla başa çıkmaya alışkınım. Ama bu, yaptığım şeyi haklı çıkarmaz. Bir daha asla olmayacağına söz veriyorum." İleri adım attım ve elimi uzattım.

Şaşkın bir sessizlik oldu, Eidhin olduğu yerde donakaldı, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Muhtemelen daha fazla saldırganlık bekliyordu. İnkar etti.

"Bu... bir bahane değil." dedi, sesi burundan çıkıyordu ve sert bir şekilde söyledi. Elimden tutmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Elbette," diyorum hızla. Uysalca. "Ancak lütfen şunu da anlayın ki, benim davranışlarım da bilgisizlikten kaynaklandı. Sizi tanımıyordum. Bu yüzden tekrar özür diliyorum." Elimizi uzatmış halde tutuyorum. Bu şekilde kazımak neredeyse fiziksel olarak acı veriyor, ama buna değeceğine inanıyorum.

"Hiçbir şeyi değiştirmez." Eidhin, ısrarım karşısında garip bir şekilde bakıyor. Bu iyi. Arkasında, Veridius'un aniden öne eğildiğini, dikkatli bir şekilde baktığını görüyorum. Ne yaptığımı görüyor. Ağzını açmaması için onu zorluyorum. Eidhin, Catenan değil. Belki de bilmiyordur.

Elimi Eidhin'e daha da yaklaştırdım. Kolum ağrımaya başlamıştı. "Lütfen, Eidhin. Yaptıklarımın sonuçları ne olursa olsun, yaptıklarım için gerçekten çok

üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Eidhin şaşkınlık içinde. "Pekala. Evet. Özür diliyorsun," diyor tiksintiyle, elimi güçsüzce kavrayıp—neredeyse bir tokat gibi—sonra tekrar bırakıyor.

Veridius'tan bir nefes veriş sesi geliyor ve gözümün ucuyla Taedia'nın olanları anladığını ve yer değiştirdiğini görüyorum. "Bu çocuk özür dilemeyi biliyor," diye onaylayarak mırıldanıyor, benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Nequias, Iro ve Eidhin için de durum aynı. Eidhin, Nequias'a şüpheyle bakıyor; yaşlı adamın yüzü, ona yetişirken kızarıyor. Iro'nun ifadesi ise simsiyah.

Nequias hızla, "Bu üçlü bir özür değildi," dedi.

“Form yerine getirildi, Nequias. Dağınık ama yerine getirildi.” Veridius eğlenmiş görünüyordu. “Yine de bir kefaret belirleyeceğim, ancak Eidhin burada bu konuyu takip etme hakkını kaybetti.”

“ *Ne?* ” Bu, Veridius’a öfkeyle saldıran Iro.

Veridius gözlerinin içine bakar, sakin bakışları birden soğuklaşır. Hiçbir şey söylemez. Iro kaşlarını çatar ve bakışlarını kaçırır, Eidhin ise şaşkın bakışlarını sürdürür.

“Öğretmen Nequias, belki Eidhin ve Iro'yu yurda kadar götürebilirsiniz. Sonra da yarınki derse hazırlanmak için yapacak çok işiniz olur eminim.” Veridius ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken sesi yumuşaklığını korudu, kapıyı açtı ve kibarca kenara çekildi.

Nequias, belli ki öfkeden kudurmuş bir halde, Eidhin'i kolundan yakalayıp neredeyse zorla dışarı sürükledi; arkasından da öfkeden köpüren Iro geliyordu. Praeceptor, Eidhin giderken yanından geçti. "Üstlerine saygı duymayı öğren, evlat," diye mırıldandı.

Gözlerine bakıp ona en geniş, en samimi gülümsememi gösterdim. "Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, Praeceptor."

Nequias'ın dudağı seğirdi ve daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, ama bunun yerine kibirli bir şekilde doğruldu ve gerekenden daha sert bir şekilde kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

"Tanrıların mezarı, evlat," diyor Taedia onlar gittikten hemen sonra, azarlarken bile neşeli bir tonda. "Belki de kampüsteki en aptal öğrenci sen değilsindir."

Veridius, Taedia'ya sitem dolu bir bakış atarak, "Arventis bugün seni kutsadı," diye ekledi.

“Bu adalet,” diye karşı çıkıyor Taedia sinirli bir şekilde. “Olayları gören bazı öğrencilerle konuştum ve Iro kulaklarına fısıldamaya başlamadan önce hepsi aynı şeyi söyledi. Breac başlattı, Telimus bitirdi.”

Breac . Bu ismi tanımıyorum ama kesinlikle Catenan değil, bu da Eidhin'in benim gibi evlat edinilmiş biri olmadığı anlamına geliyor. En azından güçlü bir senatör ailesiyle düşmanlık kurmadım.

“Ayrıntılar önemli değil. En iyi ihtimalle, Vis burada dikkatsiz davrandı. Bir kefaret belirlemem gerekiyor.” Veridius yüzünü ovuşturdu. “Atalar Bayramı'na kadar her akşam ahırları temizlemek yeterli olur sanırım. Akşam yemeği sırasında. Sizi ve Eidhin'i bir süreliğine birbirinizden uzak tutmanın bir zararı olmaz.”

“Burada atlarınız mı var?” Şaşırdım. Suus'ta birkaç atımız vardı ama burada pek işe yarayacaklarını sanmıyorum.

“Birkaç tane tutuyoruz. Çoğunlukla atlı savaş eğitimi için.” Veridius bu konuda daha fazla açıklama yapmıyor. “Praeceptor Taedia nereye gitmeniz gerektiğini gösterecek, ama yarın akşam başlayabilirsiniz. Septimus Ascenia hayvanlarla ilgileniyor; size ne yapmanız gerektiğini göstermesi için orada olmasını sağlayacağım.”

Daha önce hiç ahır temizlemedim ama nasıl yapıldığını gördüm. İşin genel olarak tatsızlığından daha da kötüsü, zaman alıcı olması; üstelik bunu akşam yemeği sırasında yapmak zorunda kalmam, gün içinde sosyalleşmek ve belki de bugün verdiğim zararın bir kısmını telafi etmek için tek iyi fırsatımı kaçıracağım anlamına geliyor. Atalar Bayramı da iki ay sonra. Ama protesto ederek şansımı zorlamayacağım.

“Pekâlâ. Sanırım hepimiz bunun *olaylı* bir ilk gün olduğu konusunda hemfikiriz.” Veridius içini çekip ayağa kalktı. “Gidebilirsin. Kendine bir şeyler ye. Ama Vis? Eidhin ile yaptığın o küçük numara bir daha işe yaramayacak. Bu ikinci bir şans. Kimsenin sana üçüncü bir şans vermesi mümkün değil.”

Uyarıyı olabildiğince olgunlukla karşılıyorum ve Praeceptor Taedia'nın peşinden kapıdan çıkıyorum. Koridorda ilerlemeye başlıyoruz, sağ tarafın tamamı okyanusa bakan uzun kemerlerden oluşuyor. Okyanus şimdi zar zor

görünüyor. Karanlık şekiller hareket ediyor ve şişiyor, beyaz köpükler ara sıra son ışığı yakalıyor.

"Aramızda kalsın," diyor Taedia sessizce, yemekhaneye doğru yürürken, "Eidhin'e yaptığın şey, döneme başlamanın en kötü yolu değildi."

Neredeyse boğulacak gibi oldum ve gri saçlı kadına bakarak beni sınayıp sınamadığını anlamaya çalıştım. "Gerçekten mi?"

"Çocuk dili neredeyse hiç bilmiyor. Sürekli surat asıyor ve ters davranıyor. Burada pek sevilmiyor."

Beni kışkırtmadığından emin olmak için tekrar kontrol ediyorum. "Ona yardım etmek için acele eden pek fazla insan yok gibiydi."

“Muhtemelen sadece onu buna teşvik eden kişiyi ve askeri birlik gibi davranmamız gerektiğini düşünen birkaç Praeceptor'u kızdırdın. Ama bunu söylediğimi birine anlatırsan seni alupilere yem ederim.” Neşeli ve rahat bir tavrı var. Onu sevdiğime karar veriyorum. “Sadece Iro Decimus'tan uzak dur.”

Decimus . İsmi bulmak oldukça kolay: Din Bilimleri Fakültesi mezunu Magnus Tertius Decimus, babası olmalı. "Acaba ona bir şekilde haksızlık mı ettim?"

“Hayır.” Daha fazla bir şey söylemek istercesine derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. “Hayır. Kesinlikle hayır. Ondan uzak dur yeter, iyi olacaksın. Tabii ki başka bir aptallık yapmadığın sürece.”

"Başımı öne eğip sessiz kalacağım."

“Yapacak mısın? Anladığım kadarıyla bu senin güçlü yönlerinden biri değil.” Bir kapıyı açıp beni içeriye, mutfağa doğru yönlendirdi. Üç kişi fırınlar, hazırlık tezgahı ve kiler arasında telaşla hareket ediyordu. İçeri girdiğimizde neredeyse hiç başlarını kaldırmadan işlerine geri döndüler. “Bunu neden yaptın ki?”

“Eidhin’i durduralım mı? Çok kızgındı ve Callidus’tan çok daha iriydi.”

“Ya Callidus bunu hak ettiyse?”

"O halde, yumruk atmaktan daha ölçülü adalet yaklaşımları da vardır."

Taedia buna kıkırdadı ve benim için tabağa yemek doldurmaya başlayan Octavii'lerden birine dalgın dalgın el salladı. "Doğru. Doğru. Şey. Sebebi ne olursa olsun, teşekkür ederim. Bu, geçen üç aylık dönemden daha fazla eğlence sağladı tek bir günde."

Bana bir yer ve yemek verildikten sonra Taedia benimle vedalaşıyor. Bir süre mutfakta, yemeğimin üzerine eğilmiş oturuyorum, Octavii'nin ara sıra attığı bakışları görmezden geliyorum ve şimdiye kadar işlerin nasıl gittiğini değerlendiriyorum.

Bence oldukça kötü. Hem de çok kötü.

Sonunda tabağımı kenara ittim, Octavii'ye başımla selam verdim ve ağır adımlarla yurda geri döndüm. İçeri girdiğimde her yer gürültü ve hareketliydi. Çocuklar sıraların veya yatakların etrafında toplanmış, diğerleri ise köşede bir çeşit topla oyun oynuyordu. Hem katılımcıların hem de izleyicilerin tezahüratlarından ve bağırışlarından bunun düzenli bir etkinlik olduğu anlaşılıyordu.

İlk başta kimse girişimi fark etmedi, ancak yerime doğru ilerlerken birkaç bakış yakaladım. Sonra bir sessizlik dalgası geldi—tam bir sessizlik değil, ama Yedincilerin giderek daha fazlası beni fark ettikçe konuşmalarda duraksamalar oldu. Şaşırdıklarını fark ettim. Şok olmuşlardı. Geri döneceğimi beklemiyorlardı.

Yan bakışların arasından sıyrılıp yatağıma doğru yöneldim, ama yarı yolda fikrimi değiştirip Callidus'la ilk tanıştığım yere doğru yöneldim. Beklendiği gibi, o ince yapılı çocuk masasında oturmuş, başını bir kitaba eğmiş ve etrafında olup bitenleri umursamaz bir şekilde bekliyordu.

Kenara çekilip öksürdüm. "Callidus?" Döndü ve yüzüm bembeyaz oldu. Sol yanağında koyu bir morluk şişmişti ve şakağında uzun, kırmızı bir sıyrık vardı. "Çürüyen tanrılar."

Callidus'un kıvırcık saçları gözlerini gölgeliyor, ama bana verdiği bakışın hiç de sıcak bir bakış olmadığı açıkça belli. "Eidhin seni okuldan attırmadı mı?" Başımı sallayınca homurdanıyor. "Neyse ki senin için işler yolunda gitti."

Sinirle yutkunarak cevap verdim: "Üçlü Özürümü yanlışlıkla kabul etti."

Callidus bana bakıyor, sonra hafifçe gülüyor. "Tabii ki yaptı. Aptal." Acı acı kıkırdayarak morarmış yüzüne dokunuyor.

"Eidhin mi yaptı bunu?"

“Hayır.” Callidus sandalyesinde dikkatlice kıpırdandı. Yaraları kıyafetlerinin altına kadar uzanıyordu demek ki. “Elbette, eğer herkesin önünde beni biraz itip kakmasına izin verilmiş olsaydı, ikinci haberciye gerek kalmazdı.”

Kalbim sıkıştı. "Yardım etmeye çalışıyordum."

“İzlenim bırakmaya çalışıyordun.” Bu tam olarak bir suçlama değil. Daha çok, yanlış olsa bile, yorgun bir gözlem. “Ve tebrikler, çünkü öyle görünüyor ki başardın.” Omzumun üzerinden işaret ediyor ve ben de boynumu uzatarak yurttaki herkesin bizi izlediğini görüyorum.

Geriye baktığımda, kitabına geri döndüğünü görüyorum.

"Özür dilerim. Gerçekten," dedim arkasından, dişlerimi sıkarak söylüyormuş gibi görünmemeye çalışarak. "Durumu daha da kötüleştirmek istemedim."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için onu bırakıp kendi masama döndüm, arkamdan gelen meraklı bakışları umursamadım. Çantam beni bekliyordu ve içindeki birkaç eşyayı çıkarmaya başladım. Kadmos'un önemli olduğunu söylediği ama okunmamış birkaç kitap. Bir balmumu diptik ve kalemi. Birkaç kıyafet. Değerli bir şey yoktu, özellikle kişisel bir şey de yoktu.

"Onun için endişelenmeyin."

Döndüğümde birkaç adım ötede Yedinci'nin durduğunu gördüm. Keskin hatlara, sarı saçlara ve güney kökenli olduğunu düşündüren mavi gözlere sahipti. İleri doğru bir adım attı ve elini dostça uzattı. "Drusus Corani."

“Vis Telimus.” Corani—hatırladığım kadarıyla askeri soylu bir aile. Güçlü. Elini sıktım, sonra hâlâ kitabına dalmış olan Callidus'a bir bakış attım. Bizden yaklaşık otuz metre uzakta. “Callidus'tan mı bahsediyorsun?”

“Ona zaman ayırmaya değmez.” Benim aksime, Drusus sesini kısmaya zahmet etmiyor. “Babası ona Üçüncü Takımda ilk on birde yer aldığı için hâlâ bizden daha iyi olduğunu düşünüyor. Ama herkesin de gördüğü gibi, para israfıydı.” Bu sözleri yüksek sesle ve memnuniyetle söylüyor.

Yakınlarda, konuşmayı dikkatle dinleyen birkaç çocuk daha başlarıyla onaylıyor. "Doğru," diye ekliyor basık burunlu ve kaba yüzlü olanlardan biri, Callidus'a küçümseyen bir bakış attıktan sonra daha da yaklaşarak. Konuşmaya katılmaya hevesli ama hâlâ benden çekiniyor ya da korkmuş. Belki de ikisi birden.

"Ayrıca Magnus Ericius'un gözüne girmeyi de kolay sanmayın. Ailesi geçen üç aydan sonra onu neredeyse tamamen reddetti," diye araya giriyor Sytreci küpeleri takan iri yarı bir çocuk. Hem de yüksek sesle.

Magnus Ericius. Hemen hatırlıyorum: Yönetimin Sansürü, merkezi piramitlere ve dolayısıyla Senato'ya atamaları veto edebilen tek adam. Bir Tertius,

ancak Askeri ve Din Konsülleriyle birlikte Senato'daki en güçlü üç adamdan biri. Aslında Hiyerarşideki en güçlü adamlardan biri.

“Onları suçlayamazsın tabii ki,” diye ekliyor Drusus, karanlık bir keyifle, artık arkasında bir koro olduğunu hissetmenin verdiği özgüvenle. Masasında hâlâ kitabına eğilmiş ve açıkça tepki vermemiş olan Callidus'a bakıyor. Ancak omuzlarında gergin, savunmacı bir duruş var.

Onu bir saniye izliyorum. Üç saniye. Hiçbir şey söylemiyorum. Drusus'un ve diğerlerinin görüşlerini kabul etmeli, gruba kendimi sevdirmeliyim. Callidus'un sevilmediği açık. Kolay bir zafer.

Ama daha önce bana söyledikleri, doğru olsun ya da olmasın, canımı yakmıştı. Daha da kötüsü: Letens'te geçirdiğim zaman, bu çocukların çirkin gülüşlerinde, kin dolu bir laf sokmaya ne kadar hevesli olduklarında, kolay bir bağ kurma arayışında birbirlerinin saldırılarının üzerine yığılmalarında yankılanıyordu. Ben de o zihniyetin diğer ucunda bulundum. Ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum; bir kere başladıktan sonra durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Ona karşı durmak isteyen kimse yoktu.

"Doğrusu, ailelerinizden herhangi birinin hâlâ sizinle akrabalık bağı olduğunu kabul etmesine şaşırdım."

Kahkahalar sustu, yerini şaşkınlık ve kafa karışıklığı aldı. Drusus'un gözleri kısıldı. "Ne?"

“Şey. Hepiniz Yedincisiniz. Onun gibi.” Bu aptalca. Sosyal intihar. “Anladığım kadarıyla, aranızdaki tek fark, onun babasının sizinkinden daha başarılı olması.” Durmalıyım. “Bana kalırsa, onun zamanıma değmediğini söylüyorsanız, hiçbirinizin değmediğini söylüyorsunuz demektir.” Sakince söylüyorum. Gözlerine bakıyorum.

Tanrım, ama bazen öfkemden nefret ediyorum.

Dinleyen altı çocuktan bir mırıltı yükseldi ve Drusus'un dudağı seğirdi. Sakinliğini kaybetmişti. "Ve sen kendini daha iyi mi sanıyorsun—neden? Çünkü Melior'la mı savaştın?"

“Çünkü onu ben öldürdüm.”

Drusus soluk kalıyor. Diğerlerinin birçoğu da öyle.

“Öyle olsun o zaman,” diye mırıldandı neredeyse duyulmayacak şekilde. Küçük kalabalık hızla dağıldı, kendi aralarında mırıldanıp durdular ve ara sıra

geriye doğru karanlık bakışlar attılar.

Callidus'un hâlâ okumaya devam ettiğini ve sanki hiçbir şey duymamış gibi davrandığını fark ettim. İçimden bir ah çekip kendi masama döndüm. Ne beklediğimi bilmiyorum.

Büyük salondaki konuşmalar herkes yatağa hazırlanmaya başlayınca yavaş yavaş azalıyor. Ben de hazırlanıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yanımdaki iki çocuktan hiçbiri konuşmakla ilgilenmiyor, bu yüzden lambamı söndürüp uzanıyorum.

Birkaç dakika sonra, asılı lambaların çoğu birden söndü ve oda neredeyse tamamen karanlığa gömüldü. Sanırım bu, iradeye dayalı bir mekanizma. Karanlık, bazı öğrencilerin henüz yatmayı bitirmediği yerlerden gelen ara sıra beliren ışık noktalarıyla bozuluyor ve odanın birkaç köşesinden hâlâ konuşmalar duyuluyor, ancak çok geçmeden bunlar da kayboluyor.

Sonra her şey sessizleşiyor. Uzakta, bir yerlerde dalgaların kıyıya çarpma sesini duyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ama Suus orada. Uykuya dalmam çok uzun sürüyor.

XXVII

Bir yerde ilk kez uyanmanın kendine has bir yönelim bozukluğu var . Hafızanızla şimdiki zaman arasında kısa süreli bir kopukluk yaşanıyor, sanki zihniniz yabancı bir bölgede olduğunuzu kabul etmeyi reddediyor.

Yıllar önce bu hissi severdim. Bu yavaş yavaş gerçekleşen farkındalık genellikle ailemle birlikte bir yerlerde tatilde olduğum anlamına geliyordu.

Bu sabah yaşananlar, paniğe çok yakın bir şok etkisi yarattı.

Tamamen uyanık bir şekilde dik oturuyorum, uyuyakaldığımdan, derslerimin ilk günüyle ilgili önemli bir ayrıntıyı unuttuğumdan korkuyorum. Dışarıda henüz aydınlanmamış. Asılı lambalar loş bir şekilde yanıyor. Her şey sessiz. Odayı sürekli nefes alma sesleri dolduruyor, çoğu zaman keskin horlamalar ve hırıltılarla kesiliyor. Birkaç yatak ötede bir yerlerde, Yedincilerden birinin uykusunda bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sayfa çevirme sesi geliyor ve dönüp baktığımda Callidus'un tek başına uyanık olduğunu, yine masasında olduğunu ve kapalı bir fenerin ışığında okuduğunu görüyorum.

Duvardaki devasa saat kadranına göz atıyorum. Bu rutin bir şey değil; bir saat sonra şafak sökecek. Ben sadece uyanan ilk kişilerden biriyim.

Tekrar uzanmayı düşünüyorum ama Lanistia ile geçirdiğim iki aydan fazla süre, vücudumu isteklerime kulak asmamaya alıştırmış durumda. Başka bir şey yapmaya karar vermeden önce yataktan kalkıp çantamın yanına doğru sessizce ilerliyorum, pelerinimi tuniğimin üzerine geçirip sandaletlerimi bağlıyorum. Callidus'un sırtı bana dönük; uyandığımı fark etmiyor ve ben de onu rahatsız etmiyorum.

Ortak tuvalette el yıkamak için su dolu leğenler de var, bu yüzden ihtiyacımı gideriyorum, yüzümü yıkıyorum ve sırada ne yapacağıma karar vermeye çalışırken gün için her zamanki hazırlıklarımı yapıyorum. Henüz gözden

geçirmem gereken bir şey olmadığı için ders çalışmanın bir anlamı yok. Ve birlikte antrenman yapabileceğim kimse de yok.

Sanırım bu, bölgeyi iyice tanımak için iyi bir zaman olabilir.

Yurt binasının dışında, Akademi hafif, nemli bir sisle kaplı ve sessiz. Uzakta okyanusun hışırtısı duyuluyor. Bulutlar yıldız ışığını dağıtıyor, ancak doğuda gökyüzünü aydınlatmaya başlayan sahte bir şafak görebiliyorum.

Patikadan uzakta, onu çevreleyen ağaçların altındaki daha yoğun karanlıkta, bir gölge kıpırdıyor.

“Vis.” İnce, siyah bir silüet ayrılıp biraz önümde durdu. “Konuşabilir miyiz?”

“Aequa mı?” Loş ışıkta teni neredeyse gümüş renginde, uzun siyah saçları yüzünün çoğunu gölgeliyor ama kesinlikle o. Şaşkınlıkla birden duruyorum. “Burada ne yapıyorsun?”

“Seni bekliyordum. Babam, eğitimin sırasında erken kalktığından bahsetmişti. Zaten şu sıralar genellikle uyanığım ve buralarda olabileceğini düşündüm.” Utanmış bir ses tonuyla, “Özür dilerim. Biraz garip olduğunu biliyorum.” dedi.

“Hayır. Hayır, sorun değil.” Bu konuşmaya hazırlıklıyım, ancak şafak sökmeden önce bunu yapmayı beklemiyordum. Avluya doğru işaret ediyorum. “Konuşurken bana etrafı gezdirmek ister misiniz acaba?”

“Elbette.” Rahatlama hissi, gergin enerjinin boşalmasıyla birlikte birden harekete geçiyor ve beni de patika boyunca takip etmeye davet ediyor.

Yürümeye başlıyoruz. Konuyu ilk ben açmak istiyorum ama eğer açarsam, cevabımı önceden planladığım çok belli olur. Nefeslerimiz buharlaşıyor.

"Başka kimse uyanık değil mi?" diye soruyorum.

“Öğretmenlerin çoğu öyle olacak. Ve biz de çok sayıda öğrenciyiz.” Arkamızdaki yatakhaneyi işaret ediyor. İlk iki kattaki pencereler karanlık, ama daha üst katlardaki birkaç pencere ışıkla doluyor. “Kızlar için de aynı durum geçerli. Ama kahvaltıya kadar aşağı inmeyecekler. Altıncı ve yedinci sınıflar ise o zamana kadar kalkmaya bile zahmet etmeyecekler.” Bu sözlerinde bir miktar küçümseme var.

Aramızda yeniden sessizlik hakim oluyor. Aequa yürürken kıpır kıpır, ve anlıyorum ki sabrıma uzun süre ihtiyaç duymayacağım.

“Birkaç sorum vardı,” diyor birden, sakin sesi sabahın erken saatlerindeki sessizliği yarıp geçiyor. “Naumachia'da olanlarla ilgili.”

"Peki."

Tunikini düzeltiyor. Gergin. "Gelirken kanalizasyon girişinin yanından geçmedik. Ve sen daha önce hiç orada bulunmamıştın."

"Bu aslında bir soru değil."

Bana bakıyor.

“Özür dilerim.” Ona kolayca gülümsedim. “Nerede olduğunu biliyordum çünkü tuvalete giderken fark etmiştim. Ve ne olduğunu da tahmin ettim çünkü yanımızdaki yaşlı çift, su kemerlerinin banyolarından uzaklaştırılmış olması nedeniyle tüm bu işin buna değip değmediği konusunda sürekli tartışıyordu.” Bunu hatırlayacak. Yardımcı olacak. “Bunun ardından tüm o suyu nasıl boşaltacaklarını düşünmeye başladım ve merdivenlerin bir kanalizasyon girişi olduğunu fark ettim.”

"Tuvaletlerin yakınlarında bile değildi."

Vek . Demek bu konuyu epey ciddiye almış. "Öyle yaptım işte—onları bulmadan önce *saatlerce* dolaştım." Güldüm. "Yoksa yirmi dakika boyunca tuvalete gittiğimi mi sandın?"

Aequa'nın yüzünde hafif bir eğlence belirtisi var, ancak ağzındaki büküm de memnuniyetsizliği gösteriyor. Kusursuz bir hikaye değil elbette—kanalizasyonlarda ona rehberlik ederken fazla emin görünmüş olmalıyım—ama bu tür şeyler ölçülmesi zor, inkar edilmesi kolay şeyler. "Elbette." Alt dudağının sol tarafını ısırıyor. "Sadece... sürekli aklıma geliyor. Her şey başladığında. Herkesten farklıydın. Daha özgüvenliydin." Mütevazı görünmeye çalıştığımda başını sallıyor. "Hayır. İltifat olarak söylemedim. Sanki... incinmeyeceğini biliyordun. Olanlardan dolayı üzgündün ama *korkmuş* görünmüyordun."

Şu anda Akademinin en halka açık yerlerinden biri olan avludayız. Ne ima ediyor olabileceğini göz önünde bulundurursak, bunun bilinçli bir karar olup olmadığını merak ediyorum.

“Geçmişimi biliyorsun, değil mi? Aquiria çöktüğünde oradaydım—ama ondan önce öz anne babam öldürüldü, topraklarım çalındı ve sonra Catenanlar gelene kadar aylarca hayatım tehdit altındaydı. Uyanıp uyanmayacağımı merak etmeden hiç uyumadım.” Önümdeki Jovan Tapınağı'na odaklanıyorum. Göz

teması genellikle samimiyeti gösterir, ancak zor bir gerçeği ortaya koymak için, garip bir durum daha samimi görünebilir. “Naumachia'da korkmadığım anlamına gelmiyor bu, Aequa. Sadece herkesten daha çok alışkınım.”

Bunu hüzünle söylüyorum, sonra ona bakıyorum. Sözlerimin samimiyetini vurgulamak için. Geçmişim, büyük bir kısmı kurgusal olsa da, doğru kullanırsam güçlü bir araç.

“Ah.” Aequa sessiz kalıyor ve neredeyse bu iddiayı sorguladığını, bir şekilde inceleyip daha detaylı araştırabileceğini düşündüğünü duyabiliyorum. “Yani geri döndüğünüzde...”

“Çok korkmuştum.” Ayaklarımı sürüyerek, “Ama aynı zamanda bir fırsat gibi de görünüyordu.”

“ *Ah* .” Bunun onun anlayabileceği bir motivasyon olduğunu hemen anladım. Catenalılar kahramanlarını severler ve kendime bir isim yapmak Akademi'deki şansımı zedelemeyecekti.

"Sizi öylece bırakıp gittiğim için özür dilerim."

“Sonuca bakılırsa, bence sorun yok.” Aequa meselenin bittiğini belirtiyor ve ben içten içe rahatlıyorum. Tamamen ikna olduğunu düşünmüyorum ama konuyu daha fazla kurcalamayacak. En azından şimdilik.

Konuşma, söz verilen Akademi turuna doğru ilerliyor ve doğu tarafı aydınlanmaya başlarken, yarım saat boyunca oldukça keyifli bir şekilde arazide dolaşıyoruz. Aequa, hem avlunun etrafındaki hem de ötesindeki ilgi çekici binaları işaret ediyor. Jovan ve Mira tapınakları. Beden eğitimi için büyük spor salonu. Zaten bildiğim Curia Doctrina ve Praetorium, ayrıca görünüşe göre Dördüncü ve üstü sınıflara açık olan hamamlar. Başlangıçta biraz çekingen, sanki konuşmaya alışkın değilmiş gibi davranıyor, ama ilerledikçe konuya daha çok ısınıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum, diğerlerinden oldukça uzakta, neredeyse bir ağaçlık alanın arkasına gizlenmiş uzun bir binayı işaret ederek.

“Labirent.” Bana bakıyor, neyden bahsettiğini anlayıp anlamadığımı merak ediyor belli ki.

“Ah. Babam bana bundan bahsetmişti. Buradaki en zor sınavlardan biri olduğunu söylemişti.”

“Kolay değil.” Aequa’nın bakışları alçak taş yapıda oyalanıyor. “Sanırım yakında burayı işletmeniz istenecek. Diğer herkes giriş sınavının bir parçası olarak bunu yapmıştı.”

“Nasıl geçti?”

“Pek iyi değilim, esas olarak kolum yüzünden. İlk seferinde çok kötüden daha iyi olan sadece birkaç kişi vardı. Çoğumuz o zamandan beri çok geliştik.”

Bir an duraksadı ve Aequa ufuktan yükselmeye başlayan güneşe, gökyüzüne baktı. "Geri dönmeliyim." Derin bir nefes aldı. "Sana naumachia için borçluyum. Bunu biliyorum. Ama burada, senin Yedinci Bölge'de olmanla birlikte işler böyle olunca..."

“Sorun değil. Anlıyorum.” Lanistia’nın birçok uyarısına rağmen, Eidhin ile olan deneyimim, burada sınıf sıralamalarındaki farklılıkların ciddiye alındığını açıkça ortaya koydu. Aequa’nın benimle çok fazla vakit geçirmesi, akranları tarafından, belki de Praeceptorlar tarafından da hoş karşılanmazdı. “Dördüncü olduğumda daha çok konuşuruz.”

Kendini tutamadan kıkırdadı, sonra hâlâ gülümseyerek özür dilercesine elini salladı. "Dördüncü olduğunda. Tabii ki. Dört gözle bekliyorum." Bunu kötü niyetten ziyade eğlenceyle söyledi ve ben de onun şaşkınlığını bir gülümsemeyle karşılayıp veda ettim.

Birkaç adım sonra duruyor. Geri dönüyor, yüzündeki tüm mizah duygusu kaybolmuş.

"Hâlâ kabuslar görüyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyorum, sonra hafifçe başımı sallıyorum.

Bu, ihtiyacı olan tüm onaydır. Ayrılır.

Yurt binasına doğru yürürken bir çan sesi duyuluyor; Akademi'nin her köşesini saran, tek, kristal berraklığında, titrek bir nota. Sabah yemeği zili. Etrafta daha çok öğrenci var ve çoğunluğu Curia Doctrina'ya doğru gidiyor gibi görünüyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve aynısını yapıyorum.

▒ ▒ ▒

Kahvaltımı, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yemekhanenin en alt katında yalnız başıma geçiriyorum . Drusus ve diğer çocuklar dün geceki konuşmamızın bir

versiyonunu aktarmakla meşgul olmalılar, çünkü içeri giren diğer Yedinci Sınıf öğrencilerinden sadece soğuk bakışlar alıyorum. Callidus da ayrı bir yerde oturuyor; yüzü eskisi kadar şişmiş görünmüyor ama morluklar acı verici bir şekilde belirgin. Kimse ona bu konuda soru sormaya niyetli değil.

Yalnızlığa yabancı değilim ama buradaki zamanıma böyle başlamak hiç de hayırlı bir başlangıç gibi gelmiyor.

Hurmalı ve ballı buğdaylı kreplerden oluşan kahvaltı, yerime döndüğümde biraz soğumuş olsa da, doyurucu. Seslerin fısıltıları arasında acele etmeden yiyorum ve bu sırada üst sınıfları gözlemliyorum. Herkes bu sabah daha sessiz, daha temkinli görünüyor, ilk günün heyecanı geçmiş. Üst sınıflardan birkaç meraklı bakış yakalıyorum. Üçüncü sınıftaki yeşil gözlü Iro'dan bir dizi karanlık bakış daha, sanki ona bir şekilde haksızlık etmişim gibi. Beşinci sınıftaki kızıl saçlı bir öğrenciden dostça bir baş eğme, yanındaki zayıf bir kızdan kaşlarını çatma. Tanımadığım, bilmediğim insanlar. Bu sabah burada bulunan Praeceptorlardan birini görüyorum - kırk yaşlarında, dağınık sakallı ve siyah, dağınık saçlı, yakışıklı bir adam - açıkça beni izliyor. Bakışlarını cesurca karşıladığımda bile durma zahmetine girmiyor.

Genel olarak bakıldığında rahatsız edici bir yemek.

Bir sonraki zil sesi dersin başlama vaktini müjdelediğinde, diğer Yedincilerin peşinden Curia Doctrina'nın kalbine, oradan da ana salonun yanındaki bir odaya doğru ilerliyorum. Vardığımızda öğrencilerin çoğu küçük gruplar halinde sıraların etrafında toplanıyor, kendi aralarında gülüşüp konuşuyorlar. Callidus çoktan oturmuş, bir şeyler okuyor. Yalnız başına.

Derin bir nefes aldım, sonra yanına gidip oturdum. Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi, hızla kitabına geri döndü. Sözünü kesmeye çalışmadım.

Ortamdaki konuşmalar azalırken, neşeli bir kadın neredeyse zıplayarak içeri giriyor ve gruba şöyle bir göz gezdiriyor. Kilolu ama formsuz değil, rahat tavrı onu Yedinci Sınıfın Praeceptor'ı yapıyor. Beni odanın önüne çağırıyor.

Yaklaşırken omuz hizasındaki, koyu kızıl renge dönen saçlarını geriye iterek, "Ben Praeceptor Ferrea'yım," diye bilgilendirdi beni. Tahminime göre kırklı yaşlarındaydı. "Siz Vis olmalısınız."

"Benim."

“Hoş geldiniz.” Hızlı ama samimi bir şekilde. “Geçen dönemi hala tekrar ediyoruz, bu yüzden gerekirse yetişme şansınız olacak. Ve bu haftanın geri kalanı hitabet derslerine odaklanacak. Ders sırasında herhangi bir sorunuz olursa, lütfen sorun.” Görünüşe göre tanışma bitti, veda konuşması tamamlandı.

Yerime geri döndüğümde, Ferrea elinde kitapla sınıfın önüne geçti. "Bugün irade ilkeleriyle devam edeceğiz."

Gözlerimi kısarak baktım, yanlış duyduğumdan oldukça emindim. İrade prensipleri pek de ileri düzeyde değil, tam tersine. Ben asla İrade kullanmak için yaratılmamıştım, yine de Suus'tayken onları öğrendim.

Ama belki de yanlış anlıyorum. Belki de fark ettiğimden daha karmaşık bir durum söz konusu, o zamanlar bana açıklamak çok zor olurdu.

“İrade Gücü üç şekilde uygulanabilir. Bunların neler olduğunu bana söyleyebilir misiniz?”

Sırıttım. Ama kimse seslenmeyince, kimse elini kaldırmayınca eğlencem bitti. Odadaki altmıştan fazla öğrenciden tek bir kişi bile.

Yanımda duran Callidus'a şöyle bir baktım. Dikkatini vermiyordu, kıvırcık siyah saçları yüzünü örtmüş, balmumundan yapılmış bir tablete eğilmiş bir şeyler karalıyordu.

“Doğrudan, İlişkisel veya Şartlı.” Cevabı yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyorum.

Öğrenciler yerlerinde kıvranıp yüzlerini bana çevirirken, Ferrea -birinin konuştuğuna şaşırmış bir şekilde- başını salladı. "Aynen öyle." Kitabının başına döndü.

"Kaspius, ilişkisel yaklaşımının günümüzde çok genel olduğunu ve iki alt kategoriye ayrılması gerektiğini söylüyor."

Risk alıyorum. Bu, mümkün olan en açık yöntem, bilgimi bu şekilde agresif bir biçimde sergilemek. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. Ama Ulciscor ve Lanistia, Yedinci Sınıftan ayrılmanın en hızlı ve en etkili yolunun bu olacağını öne sürdüler.

Ferrea duraksadı, başını yana eğdi ve sonra tekrar bana baktı. "Peki bunun sebebi ne?"

“Çünkü ‘İlişkisel’ terimi çok geniş bir alanı kapsıyor. Harmonik ve Reaktif ilişkiler aynı terim altında gruplandırılıyor, ancak bunlar birbirinden çok farklı.

Bu dili her bir nesneyi tanımlamak için kullandığımız göz önüne alındığında, yazar, bu özgüllük eksikliğinin gelişmeyi, belgelemeyi ve dolayısıyla ilerlemeyi engellediğini savunuyor."

Ferrea sıraların arasındaki koridordan bana doğru yaklaşıyor. "Sözlerini kendi cümlelerimle aktarıyorsun." Sınıfın geri kalanı sessizce izliyor.

"İsterseniz kelimesi kelimesine aktarabilirim."

"Hayır." Teklifi eliyle geri çevirdi. "Özetle ifade etmek iyidir. Konuyu anladığınızı gösterir. Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Temel ihtiyaçlar için değil."

Ferrea beni görünce dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Güzel. Etkilendi.

Arkasını dönüp sınıfın önüne doğru yürüyor. Callidus sonunda yazmayı bırakıyor.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye soruyor, başını kaldırmadan. Bana konuştuğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Böyle devam edersen bir üst sınıfa alınacaksın."

"Bu... harika değil mi?"

Callidus tereddüt eder. "Eğer istediğin buysa." Yazmaya devam eder, konuştuğu için neredeyse kendine kızıyormuş gibi görünür.

Ders devam ediyor ve Ferrea'nın sorduğu her soruyu cevaplamaya özen gösteriyorum; mümkün olduğunca daha fazla bilgi ekliyor ve ilgili kavramları derinlemesine anladığımı gösteriyorum. Zor değil; aslında, ne kadar kolay olduğuna biraz şaşırdığımı söylemek doğru olur. Yanlış hatırlıyor olabilirim, ama üç yıl önce Suus'tan ayrıldığımda bu soruların çoğunu neredeyse aynı şekilde cevaplayabileceğimi hissediyorum.

Zaman geçtikçe, ilgisinin hızlandığını görebiliyorum. Sorular daha da sorgulayıcı hale geliyor; Lanistia'nın ya da Aequa'nın soruları gibi değil, ama kesinlikle zorluk derecesi artıyor. Ve odanın ortasında, masamın yanında durmaya başlıyor, zamanın yarısında doğrudan bana bakıyor. Sanki gerçekten konuştuğu tek kişi benmişim gibi.

Neyse ki, diğer öğrenciler görmezden gelindiklerini umursamıyor gibi görünüyorlar. Hatta birçoğu, Praeceptor'un dikkati başka yerde olduğu için son

derece mutlu görünüyor; başladığımızda çoğu hazır ol pozisyonunda oturuyordu, ama şimdi birçok öğrenci başını birbirine yaslamış, rahat ve fısıltılı bir şekilde sohbet ediyor.

Güneş tepeden doğmaya başlarken, yemekhanede öğle yemeği molası veriyoruz. Yemeğimi alıp tek başıma bir masaya oturuyorum. Ferrea ise grubun arasına, biraz ayrı bir yere oturuyor, başını öne eğmiş bir şekilde yemek yerken bir şeylerle uğraşıyor. Yine de, arada sırada bana düşünceli bakışlar attığını fark ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Callidus bir dakika sonra karşımda belirdi. Çevik çocuk bana hafifçe başını salladı, sonra kitabını çıkarıp okumaya devam etti, beni tamamen görmezden geldi.

Tuzlu ekmeğimi çiğnerken, Callidus'un sabahın büyük bir bölümünde okuduğu kalın kitaba gizlice göz atıyorum, sonra ters çevrilmiş sayfadaki diyagramlardan birini tanıdığımda kaşlarımı çatıyorum.

“Biraz hafif okuma mı?” Kitap , *İrade Temelli Sistemlerde Desen Tanıma Analizi* . Kütüphanede bir ay boyunca okudum. Hatta şimdi bile tamamını anladığımdan emin değilim.

Callidus başını kaldırmadı. "Öyle bir şey." Biraz endişelenmeden edemedim. Belki de Yedinci Sınıftan ayrılmanın ne kadar zor olacağını hafife alıyorumdur.

“Sonraki bölümlerde bahsettiği prensipleri anlamakta zorlandım. Koşullu aşılama ve bağlantıların fiziksel mi yoksa zihinsel mi bozulduğuna dair teorilere girdiğinde...” Şaşkınlığımı ifade etmek için el hareketleri yapıyorum.

"Okudun mu?" Callidus ilk defa gerçekten şaşırmış görünüyordu.

“Okunabilir. Anlaşılması gerekmez.”

Callidus dudağını ısırdı. Beni yeniden değerlendiriyordu. "Henüz o kadar ileri gitmedim." Bir an daha nefesini tuttu, sonra sanki içinden bir şey çıktı. Omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve masanın üzerine eğilerek elini uzattı. "Özür dilerim. Dün gece üzgün olduğum için. Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Ya da şu Yedincilerden bile daha aptalsın. Sadece gerçek bir aptal, kendini tanıtmanın akıllıca bir yolu olarak lanet olası bir Altıncıya yumruk atmayı düşünür."

Elini kavradım. "Söz veriyorum, bir dahaki sefer dayak yemene izin vereceğim."

Callidus kıkırdadı. "Haklısın." İkimiz de daha rahatlamış bir şekilde koltuklarımıza geri yaslandık. "Peki. Doğru mu?"

"Doğru olan ne?"

“Senin hakkında neler diyorlar?” Callidus, ona boş boş baktığımda abartılı bir hayal kırıklığıyla iç çekti. “Naumachia'daki saldırıyı kahramanca durdurdun. Etrafında gemiler dramatik bir şekilde yanarken, Anguis'in liderini öldürmek için kan gölünde yüzdün. Çürüyen şehri gizemli bir İrade silahından kurtardın. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Ah, *o mu* ?” İstemsizce gülümsüyorum. “Aslında bundan bahsetmemem gerekiyor.”

"Neden?"

"Müdür benden bunu yapmamamı istedi."

Gözlerini devirdi. "Çünkü o adam şimdiye kadar sana çok iyilik yaptı."

"Ne demek istiyorsun?"

“Müdür, seni benimle eşleştirerek zor bir duruma soktuğunun farkındaydı.” Omuz silkerek, “Seni içeri aldığında benim yurtta olduğumu biliyordu. Ve neden akşam yemeğine gitmediğimi de kesinlikle biliyordu.” dedi.

“Ama ne olacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.”

“ *Herkes* ne olacağını biliyordu. Babam, üç aylık tatil boyunca Senato için yapılan altı başvuruyu veto etti; bu, son on yılda herhangi bir sansürcünün toplamından daha fazla. Buradaki birçok kişi, yıllarca süren planları mahvolmuş ailelerden geliyor.” Başını sallıyor. “Her zaman yankıları olacaktı. Bu da Principalis'in sizi doğrudan bir çatışmanın ortasına, ya da en azından yanına yerleştirdiği anlamına geliyor.”

"Bu işe karışmasaydım daha iyi olurdu."

“Sen Catenicus’sun. Bence bu pek olası görünmezdi.” Bana dikkatlice bakıyor. “Ayrıca, onunla baban arasındaki husumet pek de sır değil.”

Sandalyemde kıpırdandım. "Ah." Callidus haklı olabilir. Veridius beni basitçe içeri almayı reddedemezdi, hatta beni okuldan atamazdı bile—naumachia'dan sonraki itibarım bunu sağlamıştı zaten. Ama daha yüksek rütbeli başka bir

öğrenci ısrar ederse kimse itiraz edemezdi. Bunu kendim görmediğim için biraz huzursuzum.

“Ah,” diye onayladı Callidus kayıtsızca. Konuştuğunda gerçekten etkileyici, hızlı ve zeki biri. “En azından hâlâ buradasın, sanırım. Öğrenmek istediğim şey şu: Tanrı aşkına, Eidhin'i Üçlü Özür'ü nasıl kabul etmeye ikna ettin?”

Ona söylüyorum. Sözümü bitirdiğimde, doğal kahkahası ortalığı karıştırdı ve birkaç kişinin dikkatini çekti. Şişmiş, mor ve siyah halkaların arasından bize dik dik bakan Eidhin'inki de dahil. Biliyorum, umursamalıyım—Altıncı şüphesiz onunla dalga geçtiğimizi düşünüyor—ama umursamıyorum. Bunun yerine, Callidus'la birlikte sırıtıyorum. Gerçek bir ifade.

“Kahrolası tanrım, keşke bunu görmüş olsaydım.” Callidus hâlâ kıkırdıyor. “İyi hissettirmiş olmalı.”

“Kesinlikle kötü hissetmedim.” Kupamı kaldırıyorum. “Düşmanlarımıza ve kendi başlarına getirdikleri yıkımlara.”

Bardağını benimkine tokuşturdu. "Seriphius?"

Şaşkınlığımı gizlemiyorum. Seriphius'un felsefeleri temel okuma materyallerinden çok uzak. Aslında, bu kitaplar Letens'teki Kütüphane'nin yasaklı bölümündeydi. "Onu okudunuz mu?" Okuduğunu belirttiğinde öne eğiliyorum. Şu an okuduğu kitap, Seriphius'u rastgele tanıyor - ama bugün hiç elini kaldırmadı. Soruların hiçbirine cevap vermeye çalışmadı. "Yedinci Sınıfa ait değilsiniz, değil mi?"

Callidus'un gözleri, az önce müstehcen bir şakaya patlamış olan Yedincilerin geri kalanına kaydı. "Muhtemelen daha yükseğe çıkabilirdim."

Tam daha bir şey söyleyecekken, yemeğin bittiğini bildiren zil sesi duyuldu ve Praeceptor Ferrea ayağa kalkarak dikkatimizi çekti. Bir dakika içinde sınıfa geri döndük ve daha fazla önemli bir konuşma yapma şansımız kalmadı.

Öğleden sonra da sabah gibi geçiyor; güneş, uzun kemerli geçitlerin içine ve sıralarımızın üzerine doğru yavaş yavaş ilerliyor. Sınıfın önündeki Will saati, akşam yemeğine -ya da benim durumumda ahırları temizlemeye- yaklaşık bir saat kaldığını gösteriyor; tam o sırada Ferrea, hitabetin incelikleri üzerine verdiği dersi bitiriyor.

“Şimdi. Bugünün geri kalanında test yapacağız.” Etrafımdan toplu bir homurtu yükseldi ve o da yarım bir gülümsemeyle sesi savuşturdu. “Sizi

uyarmıştım. Hepinizi yeniden değerlendirmem, ara sırasında kaçınızın gerçekten bir şey *yaptığını* anlamam gerekiyor."

Callidus, kitabından başını kaldırmadan, "Acaba bu sayı kaç olacak?" diye mırıldandı.

Ferrea yanıma geldi, masamın önünde durdu. "Vis, bilgi seviyeni ölçmem gerekiyor, bu yüzden sınıfa sorulan soruları dikkate alma. Bunun yerine şu soruları cevapla."

Bir tomar kağıdı kabul ediyorum. Öğle yemeğinde üzerinde çalıştığı şey bu, diye anlıyorum. El yazısı düzgün ve özenli.

Başımı eğip okumaya başlarken, kızıl saçlı kadın sınıfın önündeki yerine geri dönüyor ve düzenli aralıklarla sorular soruyor. Aradaki sessizlikte, balmumu tabletler üzerinde kalemlerin ağır, acil bir şekilde çıkardığı sesler duyuluyor ve başımı kaldırdığımda herkesin hararetle yazdığını görüyorum. İlginç. Yedinci Sınıf, ilk başta göründükleri kadar kayıtsız değilmiş demek ki.

Etrafıma bakınırken kendimi düzeltiyorum: Yanımdaki çocuk dışında herkes soruları cevaplıyor. Callidus *yazıyor* —ama sadece önünde açık tuttuğu *Desen Tanıma Analizi* kitabından notlar alıyor.

Sorulan sorular çok basit; okuduklarım ise daha karmaşık. Yine de Lanistia'nın bana soracağı sorularla veya ondan önce Letens'in Bibliotheca'sında yaptığım okumalarla kıyaslanamazlar. Hatta en basit olanlar en zor olanlardır, çünkü burada tekrar etmem gerekeceğini beklemediğim temel cevapları hafızamdan çıkarmamı gerektirirler.

Ama otuz dakika içinde bitiriyorum. Diğer öğrenciler son soruyu cevaplarken, el sallıyorum ve Ferrea'nın dikkatini çekiyorum.

"Bir şeyle mi mücadele ediyorsunuz?"

"Bitti." Bunu vurgulamak için kağıt yığınını ona doğru salladım.

Öğretmen şüpheci bir ifadeyle bana doğru işaret etti ve bunu yaparken sınıfa başka bir problem daha sundu. Sessizce mırıldanmalar duydum. Öğrencilerin çoğunun istediğinden daha hızlı hareket ediyordu. Masasına vardığımda, sayfaları alıp değerlendirircesine karıştırdı.

"Hım. Bunu daha sonra inceleyeceğim. Siz yerinize dönebilirsiniz. Geri kalan soruları diğer herkesle birlikte cevaplayın."

Sözlerine rağmen, tekrar oturduğumda önündeki masanın üzerindeki sayfaları düzenlediğini, testin bir sonraki bölümünü okurken ara sıra başını kaldırdığını görebiliyorum. Okurken yüzünde hiçbir ifade yok.

Dersin bittiğini gösteren gösterge ibresinin dönmesiyle birkaç öğrenci rahat bir nefes aldı; Ferrea, herkesin cevaplarını toplamak için birkaç kızı gönderdi. Callidus şaşkınlıkla yukarı baktı, ayrılma vaktinin geldiğine inanamıyordu, sonra eşyalarını toplamaya başladı. Ben de eğildim.

"Sınava girmeye değmeyeceğini mi düşündün?"

“Öyle mi?” Cevabımın önceden belli olduğunu düşünerek gerindi. “Yemek vakti.”

Kapıya birkaç adım kala Praeceptor Ferrea tarafından engellendim. “Ahırlar avlunun biraz doğusunda, duvara doğru. Kaçırmanız mümkün değil. Septimus Ascenia size ne yapmanız gerektiğini söyleyecek. Sizi bekliyor olacak.” Söyleme biçiminden anlaşıldığı kadarıyla, Septimus muhtemelen sabırla beklemeyecek.

Yüzümde herhangi bir öfke belirtisi göstermemeye özen göstererek kibarca onayladım. O gittikten sonra iç çekip Callidus'a baktım. "O zaman yarın görüşürüz."

Sırtıma cesaret verici bir şekilde vurup yemekhaneye doğru giden öğrenci kalabalığına katılırken, ben de Curia Doctrina'nın görkemli, sütunlu ana bölümüne doğru ayrıldım.

Yavaşlıyorum, manzarayı seyrediyorum. Güneş batmaya yaklaşıyor ve ada kızıl, yakıcı bir turuncu renge bürünmüş, ancak ötesindeki su hala mavi parıldıyor. Bir Transvect yaklaşıyor; dalgaların üzerinden süzülüşünü, beyaz demirleme noktalarından birine yaklaşırken yavaş hareketini, sonra tekrar hareketlenip ileri doğru fırlayarak hedefine doğru havalanmasını ilgiyle izliyorum.

Yürümeye devam etmek için tekrar duruyorum, sonra tekrar duruyorum. Düşünüyorum. Lanistia'ya göre, Atalar Festivali sırasında burası ile Nekropol'ün bulunduğu Agerus arasında tek bir Transvect seferi düzenlenecek. İki gün boyunca her birkaç saatte bir adaya gidip gelecek.

Ulciscor'un bana bahsettiği harabelere nasıl ulaşabileceğimi merak ediyorum. Orada faydalanabileceğim bir şey olabilir.

Cezalandırılacağım yere kadar olan kısa yürüyüşün geri kalanında derin düşüncelere daldım.

XXVIII

Ahırlar, Akademi'deki diğer yapıların çoğundan ayrı bir yerde bulunuyor . Yaklaştıkça at gübresi kokusu burnumu yakıyor ve içeriden ara sıra toynak sesleri duyabiliyorum. İçeri girmeden önce bir süre oyalanıyorum. Değerlendirme yapıyorum. Burası beklediğimden daha izole ve araziyi Solivagus'un geri kalanından ayıran doğu duvarından sadece birkaç yüz

metre uzaktayım. Ötesindeki ağaç tepeleri esintide sallanıyor.

Başka bir şey göremiyorum, ama eğer yönümü doğru belirlediyse—ve Ulciscor konumları konusunda haklıysa—araştırmam gereken kalıntılar çok uzakta olmamalı.

Bariyere bakıyorum. On beş fit yüksekliğinde, tepesinde batan güneşin altın rengine boyadığı taş sivri uçlar var. Zor, ama imkansız değil. Girişteki korunaklı Will kafesinden geçip geri dönmekle kıyaslandığında kesinlikle imkansız değil. Tek ihtiyacım olan duvarı aşmanın bir yolu ve yokluğumun fark edilmeyeceği bir dönem.

Elbette bunu yapmak için en uygun zaman gece olurdu. Ama elliden fazla erkekle aynı odada bulunurken bu neredeyse imkansız.

Sonunda kendimi ilerlemeye zorluyorum. Sabırlı olmam gerekiyor. İlk birkaç haftayı sadece yerleşerek, riskli hiçbir şey yapmadan geçirmeliyim.

Elli yaşlarında, sert ve kaba bir kadın olan Septimus Ascenia, ahırda beni bekliyor. Ahırların nasıl temizleneceğini kısaca anlatıyor. Hayatımı önemsiyorsam hayvanların hiçbirinin tüyüne dokunmamam gerektiğini kesin bir dille vurguluyor. Bana bir tırmık verip, işin her zamanki yüksek standartta yapılmaması durumunda, ne zaman fark ederse etsin beni geri getireceğine dair söz veriyor.

Sonraki on dakika, yerdeki saman dolu at gübresi yığınlarını kazıyıp dışarıdaki belirlenmiş alana taşırken monoton bir şekilde geçiyor. Zor bir iş değil ve bana sakinleşme şansı veriyor. Gözden geçirme fırsatı. Özellikle bir önceki günü göz önünde bulundurursak, bugünün nasıl geçtiğinden memnunum sanırım. Yedinci sınıftaki çalışma sıkıcıydı, ama Ferrea'yı etkilemek için iyi bir başlangıç yaptığımı düşünüyorum. Ve onun testine verdiğim cevapları onaylayacağından eminim.

"İçeride kimse var mı?"

Kadın sesi ahırın içinde yankılanıyor; kepçeyle yem toplamayı yarıda kesiyorum, sonra tırmığı duvara yaslayıp başımı ahırdan dışarı çıkarıyorum.

“Emissa?” Üçüncü sınıftaki kız. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve daha şık kıyafetlerini çıkarıp belden bağlanan basit bir tunik giymiş.

"İyi akşamlar, Vis." Bana neşeli bir şekilde el salladı.

Gülümseyerek kabinden çıktım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

“Tövbe.”

“Ah.” Aletlerin saklandığı köşeye doğru yürüyüp bir başka tırmık alırken kaşımı kaldırdım. “Ne yaptığını biliyorsun, öyle mi?”

“Burada yaygın bir ceza yöntemi bu.” Çalıştığım ahıra gururla giriyor, aletini gösterişli bir şekilde döndürdükten sonra samana saplıyor. “Ama dünkü olaydan anladığım kadarıyla, bunu yakında kendin de anlayacaksın sanırım.” Parlak yeşil gözleri, eğlencesini ele veriyor.

"İki aydır buradayım. Bu benim için fazlasıyla yeterli bir deneyim olacak, teşekkür ederim."

“Çürüyen tanrılar. Tam iki ay mı?” Başını sallayarak çalışmaya başlıyor. “Alternatifinden daha iyi, sanırım.” Bu gözleme kesin bir soru yöneltiliyor.

Islak talaşları bir kovaya doldururken, ona okuldan atılmaktan nasıl kurtulduğumu anlatıyorum. Emissa, eğlenmiş bir gülümsemeyle dinliyor; onun arkadaşlığı işi daha az zahmetli hale getiriyor.

Sözlerimi bitirirken, "Şanslısın," diyor ve hafifçe gülüyor. "Senin yerinde olsam bunu biraz daha yaymaya çalışırdım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

“Şey, Altıncı sınıfa vurup da paçayı kurtarman, burada Yedinci sınıftan daha yüksekteki hiç kimsenin hoşuna gidecek bir emsal değil. Haklı *olsa* bile. Yarısı sana özel muamele yapıldığını düşünecek, diğer yarısı da kendi konumlarının değersizleştiğini düşünecek.” Sözü duraksıyor. “Ve... Iro'nun alt sınıflara böyle düşünmeleri gerektiğini söylediğinden oldukça eminim. Ayrıca naumachia'daki itibarının siyasi amaçlarla abartıldığını da ima ediyor.”

Küfür etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Neden böyle bir şey yaptı ki?"

“Hiçbir fikrim yok. İnanıyor olabilir. Ya da belki babası tarafından yapması istenen bir şeydir. Her iki durumda da senden hoşlanmamış gibi görünüyor. Dördüncülerin bunu çok ciddiye alacağını sanmıyorum, ama Beşinci ve Altıncılar... şey. Iro'ya inanmasalar bile, *onun* bunu görmesini istemezler.” Yüz ifademi görünce irkildi. “Özür dilerim.”

“Senin suçun değil.” Keyfim kaçıyor. Yedinci sınıfla zaten aramı pek iyi tutmuyorum, ama Altıncı sınıfa hızlıca geçebilirsem bunun bir önemi olmayacağını umuyordum.

Daha da kötüsü, iki ay boyunca akşam yemeklerinde burada mahsur kaldım: Ceza o zamanlar bir rahatlama gibi görünmüştü, ama Veridius'un aslında bu sonucu tercih etmiş olabileceğini giderek daha çok merak ediyorum. Beni kovmak ve bunun sonucunda dikkat çekmek yerine, beni izole etmeyi. Her ne olursa olsun, eğer hiç ortalıkta olmazsam itibarımı düzeltmek zor olacak. Ve babamın sarayının siyasetini izleyerek, asılsız söylentilerin bile ne kadar çabuk yıkıcı olabileceğini biliyorum.

"Bu arada, bence doğru olanı yaptın." Başka bir saman yığınının içinden dışkıları ayıklarken başını kaldırmadı. Bunu söylerken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Ivy'ye mi çarptın?"

Sahte bir sitemle göz deviriyor. "Onu durdurdun. Başka hiç kimse bunu yapamazdı."

“Teşekkürler.” Küreğimi bir gübre yığınının altına sürttüm. Taze koku burnuma şiddetle çarptı ve burnumu buruşturdum. “Gerçi şu an için, bence diğerleri daha akıllı olanlar.”

“Evet, öyleler,” diye hemen onayladı. “Ben sadece *doğru* olanı yaptığınızı söyledim.”

Bu sözlere içten içe güldüğümü itiraf etmeliyim.

“Bugünkü ilk dersleriniz nasıl geçti?”

Tereddüt ediyorum. "Yedinci sınıf... beklediğimden daha az zorlayıcıydı."

"Bu diplomatik bir yaklaşım."

“Evet, öyle.” Kenara biraz temiz talaş sıyırıyorum. “Birkaç sınıf yukarı çıkmak için bir öneriniz var mı?”

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

“Şey.” Düşünürken tırmığına yaslandı, burnunun köprüsünü sıktı. “Sanırım her şeyden çok Praeceptorları etkilemekle ilgili. Ferrea kolay: ona iyi davran. Eğer

senden hoşlanırsa ve ona yeterince zeki olduğunu gösterirsen, hemen konuyu zorlayacaktır. Ama Altıncı Sınıftan itibaren..." Yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Dultatis." İsmi söyleme şekli pek de saygılı değil. "Seni terfi ettirmek ona kalmış ve o..." İçini çekiyor. "Praeceptor Nequias ile arkadaş—daha kısa, daha şişman, daha sinsi bir versiyonunu düşünün. Bana ve diğer 'gerçek Catenanlara' karşı kibarlar. Hatta arkadaş canlısı bile. Ama senin gibi, doğmuş biri..."

"Aquiria," diye ekliyorum.

"Aquiria'ya ya da ana vatanın dışındaki herhangi bir yere, genellikle küçümseyerek bakıyorlar. Dultatis'i ne kadar etkilemeye çalışırsam çalışayım, bunun değişeceğinden emin değilim."

"Ah." Bu pek de ideal bir durum değilmiş. "İyi bilmek."

"Üzgünüm."

Konuşma daha hafif konulara kayıyor ve çok geçmeden bir ahırı bitirip diğerine geçiyoruz. Atlar, dikkatimizi çekmeye çalışır gibi geçerken ayaklarını yere vuruyorlar. Dışarıda güneş batmış, ancak Will'in tetiklediği fenerler ışık azalır azalmaz canlanıyor ve ahırların üzerine pembe bir parıltı yayıyor.

Tüm zaman boyunca sohbet ettik, çoğunlukla Akademi ve önümüzdeki haftalarda neler bekleyebileceğim hakkında konuştuk. Emissa ile kolay ve anında bir bağ kuruldu; doğal bir sevimliliği, yapmacık olmayan bir canlılığı var. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, iş kıyafetleriyle bile inkar edilemez derecede güzel olması da işe yarıyor.

Ancak buna da dikkat etmeliyim.

Ailem beni sık sık uyarırdı ki, çekim – flörtün verdiği heyecan, birinin ilginize karşılık verdiğini görmenin verdiği coşku – kontrolsüz bırakılırsa bir saplantıya dönüşebilir. Kötü kararları teşvik eden bir arzuya. Suus kralı ve kraliçesi elbette beni benden çok konumumla ilgilenen kızlar konusunda uyarıyorlardı, ama ilke aynı kalıyor. Ve Emissa'nın söylediğim bir şeye güldüğünde göğsümde hissettiğim o sızıyı, içgüdüsel gülümsememi şimdiden hissedebiliyorum. Sohbetten duyduğum keyfin, sadece arkadaşlığın tadını çıkarmaktan öteye geçtiğini hissedebiliyorum. Bunu görmezden gelemem.

"İtiraf etmeliyim ki," diyorum son kabinin etrafına taze talaşları serperken, "buradaki durumu gördükten sonra, bu akşam bir Üçüncü ile samimi bir sohbet

edeceğimi beklemiyordum." Arada bir soru işareti bırakıyorum. Aslında sormak istemiyorum—sanırım arkadaşlığın verdiği keyfi bozmak istemiyorum—ama Akademinin katı görünen sosyal engellerini bu kadar kolayca görmezden gelmesi alışılmadık geliyor. Tesadüfen bu akşam benimle burada o da var. Okuldaki tanıştığım birkaç kişiden biri.

Görmezden gelmeye çalışıyorum ama Ulciscor'un Transvect saldırısından sonraki endişesi hâlâ zihnimin bir köşesinde huzursuzca duruyor.

"Öğretmenler izlerken ne isterlerse yapacağım, ama dürüst olmak gerekirse? Derslerimizin dışında sosyalleşememiz çok saçma. Benim için bu, konuşabileceğim *beş kişi daha* anlamına geliyor. Ve bunların yarısından fazlasını sevmiyorum." Sırıtıyor. "Ayrıca, birlikte gübre küreyeceğiz. Bunun işleri biraz dengelediğini düşünüyorum."

Gülüyorum, ama içimde ufak bir hayal kırıklığı da hissediyorum. Demek ki bu durum bu geceden sonrasına taşınmayacak. En azından Emissa'yı her türlü şüpheden kurtarıyor. Meraklı sorular sormadı. Hatta naumachia'dan sadece laf arasında bahsetti, oysa biliyorum ki o da herkes kadar meraklı olmalı. Onun bu konudaki sabrına minnettarım. Olaydan beri yaptığım her konuşmada bu konu ön plana çıkmış gibiydi.

Şakalaşmalar ve fazladan bir çift elin yardımıyla, farkına bile varmadan son kabindeki suyu dolduruyorduk. Bitirme konusundaki ani isteksizliğime rağmen, kısa süre sonra aletlerimizi topladık ve birlikte avluya doğru yürümeye başladık.

"Ferrea'ya geri dönüp akşam yemeğimi yemem gerek," diye itiraf ediyorum, geniş taş döşeli meydana vardığımızda. Meşaleler sert bir rüzgarda alev alev yanıyor ve cızırdıyor. Etrafta başka kimse yok. "Onu da görmeniz mi gerekiyor, yoksa başka birini mi?"

"İkisi de değil. Ben ders çalışmaya gidiyorum."

"Tövbe edeceğini söylemiştin sanırım?"

Saçlarını çözüyor, kız öğrenci yurduna doğru yavaşça uzaklaşmaya başlıyor. "Kimsenin *ayarladığını* söylemedim. Sadece... kendimi kötü hissettim. Dün daha fazla yardım etmediğim için." Hala bana gülümsüyor. Yeşil gözleri meşale ışığında parıldıyor. "Görüşürüz Vis." Neşeli bir el sallayarak arkasını dönüyor ve ben cevap veremeden uzaklaşıyor. Arkasına bakmıyor.

Bir saniye boyunca arkasından bakakaldım, sonra tekrar hareket etmeye başladım; yüzümde bir gülümseme görünce hafifçe sinirlendim.

Curia Doctrina'ya ve oradan da yemekhaneye doğru ilerledim; Ferrea'nın orada beni bekleyeceğini söylemişti. Gerçekten de kadın uzun masalardan birinde yalnız başına oturuyordu.

“Vis.” Yaklaşırken şaşkınlıkla başını kaldırıyor. “İşin bitti mi?”

"Benim."

"Ascenia, her şeyi mükemmel yapmadıysanız sizi sabahın erken saatlerinde yataktan sürükleyip çıkaracaktır."

“Biliyorum.” Emissa’nın katkısından bahsetmeyi düşünüyorum ama bu, cezamın gerektirdiğinden daha azını yapmış gibi görünmeme neden olur.

“Pekâlâ. Yemeğiniz mutfakta sizi bekliyor. Ondan sonra yurda gidip eşyalarınızı almanız gerekecek.”

Soğuk bir his beni sardı. "Neden?" Nequias ve Eidhin beni okuldan attırmanın bir yolunu bulmuş olamazlar herhalde.

“Çünkü bir üst kata çıkmanız gerekiyor. Dokuzuncu odada sizi bekleyen bir yatak var.” Ayağa kalktı ve bana onaylayıcı bir gülümsemeyle baktı. “Tebrikler. Yarın sabah Praeceptor Dultatis'e rapor vereceksiniz.”

XXIX

Uyandığımda olması gerekenden daha fazla ışık var . Gözlerimi ovuşturarak göz kapaklarımdaki kızarıklığı gidermeye çalışıyorum, gözlerimi açtığımda köşedeki masalardan birinin dolu olduğunu ve üzerinde bir lambanın yandığını görüyorum. Kapalı alanda, kepenkleri kapalı olsa da, yine de aydınlık.

Nerede olduğumu yavaş yavaş hatırlıyorum. Şu anda benimle aynı odayı paylaşan sadece üç erkek çocuk daha var, ama henüz hiçbiriyle tanışmadım: Eşyalarımı toplayıp yukarı çıktığımda geç olmuştu ve onları uyandırarak kendimi tanıtmak kibar olmazdı. Altıncı sınıfın katı—alt kattakinden biraz daha küçük ama neredeyse yarısı kadar öğrenci barındırıyor—birkaç odaya bölünmüş, her biri daha fazla alan ve önemli ölçüde daha fazla mahremiyet sunuyor.

Sanırım, yakında bir gece kimse fark etmeden gizlice dışarı çıkmak için yeterli.

Odanın karşısındaki masada oturan figürü, hareketsiz bir şekilde gözlemliyorum. Tehlikeli derecede büyük. Tanıdık. Kısa kesilmiş saçları lamba ışığında kızıl renkte.

Her biri .

Eidhin'in üstsüz olması, havadaki belirgin soğukluğu göz önüne alındığında garip geliyor bana. Gerçi güneyli ise çok daha soğuk iklimlere alışkındır. Elinde kalemle balmumu bir tablete eğilmiş, kısa ve keskin hareketlerle tablete vuruyor ve kelimeleri anlayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. Sinirini yanlış anlamak mümkün değil.

Pencereden içeriye karanlık kasvetli bir şekilde giriyor ama bedenim kalkma vaktinin geldiğini söylüyor, bu yüzden yuvarlanarak ayağa kalkıyorum. Ses çıkarmadığımı sanıyorum ama köşeden gelen mırıltılar birden kesiliyor, geniş omuzlu çocuk bana bakmak için oturduğu yerde dönüyor. Göğsünün tamamı

karmaşık desenlerle dövmelenmiş, siyah çizgiler baş döndürücü düğümler ve girdaplar halinde kesişiyor ve üst üste biniyor. Gözleri, bana dik dik bakarken çarpıcı bir mavi renkte.

Birkaç saniye boyunca birbirimize tedirgin bir şekilde bakıyoruz.

"Lentius gitti mi?" Her kelimeyi dikkatlice, hırıltılı bir sesle telaffuz ediyor.

“Ben...” Şaşırdım, anlamadım, sonra, “Ha. Benden önce burada olan çocuk mu? Evet. Onun yerine ben geldim.” Altıncı sınıfta sonuncu olan çocuğun adı Lentius olmalı. Şimdi yedinci sınıfta olacak.

“Lentius’u severdim. Az konuşurdu.” Eidhin beni süzdü, sonra bilerek masasına döndü ve üzerinde çalıştığı şeye devam etti.

Orada durup başka bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyorum, sonra sinirli bir kabullenişle başımı sallayıp giyinmeye başlıyorum.

Çalışmak için yanımda hiçbir materyal olmadığı için, masadaki kaseden yüzümü suyla yıkadım, sonra da çıkışa yöneldim. En azından kahvaltıdan önce biraz koşu yapabilirim.

Masada oturan kızıl saçlı çocuk, ben ayrılırken mum tabletine yaptığı sinirli saldırıdan kıpırdamıyor.

▒ ▒ ▒

Kaba etkileşime rağmen, şafağın çiğli serinliği açıkta kalan tenimi gıdıklarken, yatakhane binasının fenerlerle aydınlatılmış dış merdivenlerinden aşağı koşarken kendimi iyi hissediyorum. Akademideki zamanımın ikinci günündeyim ve şimdiden ilerleme kaydediyorum. Yıl sonundan önce Üçüncü Sınıfa geçmek biraz daha mümkün görünüyor.

Yakındaki parkın sessizliğinde biraz egzersiz yapıyorum; kahvaltı zili parkın her yerinden yankılanırken sabah havası ciğerlerimi yakmaya başlıyor. Curia Doctrina'ya giderken biraz ileride Callidus'u görüyorum ve bir an tereddüt ettikten sonra ona yetişmek için koşmaya başlıyorum.

"Öyleyse, eşyalarınızın bu sabah kaybolduğunu gördüm. Ferrea hiç vakit kaybetmedi," diye neşeli bir şekilde beni selamlıyor, ben de onunla birlikte yürümeye başlıyorum.

"Mükemmelliğin ne olduğunu açıkça anlıyor."

Sırıtarak, "Şey. Katılımı fark ediyor. Belki de beceriksizliğin bir göstergesi." dedi.

Eğlenmiş bir şekilde, onaylayıcı bir hareket yapıyorum. "Ve görünen o ki, bu beceriksizliğim beni Eidhin'le aynı odaya düşürdü."

"Ah." Callidus sindi. "Gergin mi?"

"Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmedi."

"Dürüst olmak gerekirse, Eidhin'in kimseyi görmekten hiç memnun olduğunu sanmıyorum. Ama sen de artık Altıncısın. Eğer sana tekrar vurmaya kalkışmazsa, muhtemelen iyi olacaksın. Muhtemelen."

Öksürerek hafifçe güldüm. "Teşekkürler." Sohbetin bu kadar kolay bir şekilde başlamasıyla keyfim yerine geldi. Uzun zaman oldu, gerçekten çok *uzun* zaman oldu, dostluğun en kırılgan bağlarını bile hissetmeyeli ve bunu ne kadar özlediğimi keşfetmek beni şaşırttı.

Yemekhaneye vardığımızda ise, ben karşısındaki koltuğa geçerken Callidus başını şiddetle salladı.

"Altıncılarla otur," diye ısrar etti ciddi bir şekilde, bakışları ne beni kırmak istediğini ne de taviz vermemden dolayı herhangi bir kırgınlık duyacağını gösteriyordu. "Benim yüzümden bu grupla gemilerinizi yaktınız"—başını yakındaki giderek dolan masalara doğru salladı—"beni iki kere suçlu hissettirmeyin."

Tereddüt ettim ama tavsiyesinin mantıklı olduğunu görebiliyordum. "Pekala. Ama bunun yarın sabah seni dışarı çıkarıp biraz antrenman yaptırmayacağım anlamına geldiğini sanma."

"Antrenman mı?" İyi niyetle homurdanıyor, ama kaşımı kaldırdığımda onaylayıcı bir baş sallamasıyla beni uzaklaştırıyor. Tüm şikayetlerine rağmen, bence o da arkadaşlıktan keyif alıyor.

Altıncı sınıflardan bir grup öğrenci sabah kahvaltılarını yaparken uzun masalardan birinin etrafında toplanmış, belki on erkek ve onun yarısı kadar kız öğrenci var. Eidhin'in de orada oturduğunu fark ediyorum, ancak yine ayrı bir yerde. Dışlanmış değil, ama aralarında konuşmanın bir parçası olmadığını gösteren yeterli bir mesafe var.

Yaklaşmamla birlikte konuşma kesildi, sonra da umarım sosyal bir özgüvenle boş bir koltuğa oturduğumda tamamen durdu. "Sözünüzü kesmek zorunda

kaldığım için özür dilerim. Ben Vis. Yedinci sınıftan yeni geldim."

Uzun ve garip bir sessizlik oluyor.

"Biliyoruz," diyor sonunda çocuklardan biri gergin bir şekilde. Bu, Eidhin'e karşı kendimi savunmamdan dolayı bana kızan, somurtkan Catenan Ianix'ti. "Senin hakkında her şeyi duyduk."

"Öyle mi?" İma edilen şeyi görmezden geliyorum, neşeli ifademi koruyorum.

“Ianix’in söylemeye çalıştığı şey, bizimle oturmamanızın daha iyi olabileceği.” Soldaki koyu saçlı kızın araya girmesi sessiz ama netti. Uzun buklelerini yüzünden uzaklaştırdı ve bunu söylerken bana değil, yanındakilere baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi ben geldiğimde konuşan kız. Yumuşak bir özürdü, samimi görünüyordu. Ancak grubun geri kalanından hiçbiri gözlerime bakmak istemedi.

Dostça tavrımı bir kenara bırakıp, kızgınlıktan çok gücenmiş gibi görünmeye çalıştım. "Bak. İlk izlenimimin pek iyi olmadığını biliyorum, ama sana söz veriyorum ki—"

“Hadi ama.” Ianix sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve arkadaşlarına seslendi: “Başka bir sürü masa var.”

Diğer öğrenciler de aynı şekilde hareket edince çenemin seğirdiğini hissettim. Hareket tarzları—aceleci, endişeli, bana karşı gerçek bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermeden—her şeyden çok dış görünüşten korktuklarını gösteriyor. Hatta birkaçı giderken Üçüncü Sınıf masasında oturan Iro'ya doğru kısa bakışlar attı. Ancak sonuç aynı kaldı. On saniye içinde, masada sadece birkaç adım ötede oturan Eidhin ile baş başa kaldım.

Kaslı, kızıl saçlı çocuk, benimle konuşmaya çalışacağımı sezmiş gibi yemeğinden başını kaldırıp bana baktı. "Hayır." Beni görmezden gelerek başını tekrar eğdi. Yemeğine devam etti.

İçimden bir ah çektim. Kısa bir an için davamı savunmayı ya da henüz gelmemiş olan Altıncıların bazılarının daha anlayışlı olabileceğine güvenmeyi düşündüm.

“Hayır. Bunu çürüt,” diye mırıldandım, yanaklarımda kızarıklığı hissederek yemeğimi alıp Callidus’un masasına doğru geri döndüm. Tabağımı koymadan önce durakladım. “Sakıncası yok mu?” diye içtenlikle sordum. Callidus’un daha fazla başının belaya girmesinden sorumlu olmak istemiyordum.

Az önce olanları görmüş gibi, yüzünde acıma dolu bir ifadeyle bana baktı. Ne yazık ki, sanırım orada bulunan herkes de aynı şeyi görmüştü. "Hayır," dedi kelimeyi uzatarak, tereddüdü başka türlü cevap vermeyi düşündüğünü gösteriyordu. "Ama bunu yaparsan, buraya ait olduğunu kabul etmiş olursun. Kimsenin gözünde itibarını zedeleyecek."

"Zaten durumun daha da kötüleşebileceğinden emin değilim."

“Pekala.” Omuz silkip neşeyle kupasını kaldırdı. “Dışlanmışlar Sofrasına.”

Callidus'un neşesine rağmen, yemek yemeye başlarken kaskatı kesilmemek zor, ama çok geçmeden diğer çocuğun rahat tavrı bana da bulaşıyor ve sadece yukarıdan üzerime dikilen küçümseyici bakışları hayal ederken ensemde ara sıra bir karıncalanma hissediyorum. Sohbet hafif kalıyor ve dersin başladığını işaret eden zil çaldığında, herhangi bir utanç duygusu kayboluyor. Dürüst olmak gerekirse, yerini çoğunlukla büyük bir sinirlilik alıyor.

Altıncı sınıftaki herkes beni görmezden gelmeye çalışacaksa, o zaman dikkatlerini çekmek zorunda kalacağım.

XXX

Önümüzdeki altı hafta, hatırlayabildiğim en sinir bozucu haftalar arasında olacak .

Baştan belli ki, Altıncı Sınıf bazı yönlerden pek de zorlayıcı olmayacak. Altıncı Sınıf öğrencileri Yedinci Sınıf öğrencilerine göre çalışmaya daha istekli olsalar da, onlara öğretilenler daha zor görünmüyor; derslerin yarısı, Suus'tan kaçmadan önce öğrendiğim şeyleri kapsıyor. Ve daha fiziksel nitelikteki görevlere geçtiğimizde—çoğunlukla spor salonunda dövüşmek, dayanıklılığımızı ve hızımızı test etmek için Akademi arazisinin sınırlarında koşmakla birlikte—sınıfın geri kalanının çoğundan daha iyi kondisyonda olduğumu sürekli olarak kanıtlıyorum. Aslında, diğer kırk yedi kişiden sadece Eidhin, Ianix ve Leridia adında bir kız bu iki disiplinde de beni zorluyor.

Dultatis'in bunların hiçbirini önemsemediği anlaşılıyor.

Altıncı Sınıfın Praeceptor'u iri ve yuvarlak yüzlü, saçlarının çoğu başının tepesinden dökülmüş, geriye kalan az miktardaki saç ise kısa kesilmiş siyah. Göbekli olmasına rağmen, bir zamanlar güçlü bir adam olduğu şüphesiz ve bu sertlik tavrından hiç ayrılmamış: sınıfına katıldığım andan itibaren beni pek sevmediği açıkça belli oluyor. Soruları cevaplamaya çalıştığımda, başkalarını tercih ederek beni görmezden geliyor; başka kimse konuşmak istemediğinde ve cevaplarımı dinlemek zorunda kaldığında, onları alaya alıyor, kelime seçimleri üzerinde tartışıyor veya ona yeterince bilgi vermediğimi ima ediyor. Sadece bana baktığında bile gözleri soğuk. *Öfkeli* . Sanki aramızda özel bir düşmanlık var, ancak Catenan olmamam bir yana—ve sınıfta bu tanıma uyan başkaları da var—bunu hak etmek için ne yaptığımı anlayamıyorum.

Altıncı sınıfın geri kalanı da Praeceptor'un küçümsemesini fark etmiş gibi görünüyor. Iro'nun kalıcı etkisiyle birleşince, onlardan bana yönelik iki kelimeden fazla bir şey duymam nadir oluyor. Dostça yaklaşımlarımın hiçbiri sonuç vermiyor elbette.

Ama her gün dilimi ısırıyorum. Yalnızlığı, umursamazlığı ve ukalalığı olabildiğince zarif bir şekilde kabulleniyorum. Teknik olarak haksızlığa uğramıyorum ve Akademiye girişimin hiç de düzgün olmadığını görmezden gelemem. Adamın bana karşı tavrı ne olursa olsun, bir Praeceptor ile kavga ederken görülmeyi göze alamam.

Bu yüzden bunun yerine küçük olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

Şafak sökmeden önce antrenman yapma ve günün ilk iki öğününü Callidus'la geçirme konusunda rahat bir rutine giriyorum; onunla geçirdiğim zamana giderek daha çok değer veriyorum. O, çekici, zeki ve cana yakın biri ve onunla yaptığım sohbetler sınıfın yaralarına merhem oluyor. Ayrıca Yedinci sınıf öğrencisi olmak için çok zeki. Üçüncü sınıftan düşüşünün ardında daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum; Callidus birden fazla kez pozisyonunu açıklayacak gibi görünüyor, ancak aniden konuyu değiştiriyor. Ne kadar meraklı olsam da, üzerine gitmiyorum.

Emissa, ahırları temizlerken bana yardım etmek için birkaç kez daha ortaya çıkıyor ve bunu bir tür yükümlülük duygusuyla yapıyor. Onun arkadaşlığından keyif aldığımı inkar edemem. O geceler, uyumaya gittiğimde, onunla yaptığım şakalaşmaları tekrar tekrar düşünüp gülümsüyorum. Bunda bir sakınca yok. Bu yerde bir yerlerde neşe bulmam gerekiyor.

Ama göğsümdeki o sıcaklık sabahleyin hep kayboluyor ve hızla kendimi çıkmazda, seçeneklerim yokmuş gibi hissediyorum.

Bu yüzden, ikinci ayımın ortasında sonunda pes ettim.

▒ ▒ ▒

Herkes toplandıktan sonra Praeceptor Dultatis, "ÖNÜMÜZDEKİ İKİ GÜN BOYUNCA Labirent'te koşacağız," diye duyurdu. Küçük, soluk kahverengi gözleri, avludaki Curia Doctrina'nın merdivenlerinin dibinde toplanmış olan sınıfa dik dik bakıyordu. Özellikle kızgın olduğu izlenimini edinmedim. Sadece her zaman böyle bakıyor.

Beklentiyle öne eğildim. Villa Telimus'taki Labirent'i manipüle etme yeteneklerim, Lanistia ile olan eğitimim sona erdiğinde epey ilerlemişti. Buradaki diğer öğrencilerle kendimi kıyaslamak için sessizce sabırsızlanıyordum.

“Bu, üç aylık dönem boyunca tek erişim noktamız olacak. Bu yüzden orada geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyor.” Sesi, aksi takdirde boş olan devasa meydanda yankılanıyor. “Belki biri bana bunun neden bu kadar önemli bir değerlendirme olduğunu hatırlatabilir?”

Bir anlık sessizlikten sonra sesleniyorum: "Çünkü bu, İradeyi kullanmak için gereken aynı becerileri test ediyor." Bu noktada, daha önce benzerini görmemiş olsam bile, Labirent hakkında her şeyi bilmem bekleniyor.

Dultatis'in gözleri, sanki cevap verecek başka birini arıyormuş gibi kalabalığın arasında dolaştı, sonra isteksizce bana kaydı. "Bu aşırı basitleştirilmiş bir açıklama —"

"Uzun süreli öğrenme için gerekli olan hafızayı; kapasite için fiziksel gücü; verimlilik için hızı ve hassasiyeti; uyum ve koşullu ifadeler için mantığı ve odaklanma yeteneğini test eder."

“Vis?” Başımı salladım. “Bir daha sözümü kesme.” Öğrencilerden birkaçı eğlenerek kıkırdadı.

Dultatis çoktan konuya geçiyor. “Sonuçlarınız sınıftaki sıralamanıza da önemli ölçüde katkıda bulunacak. Bu yüzden elinizden gelenin en iyisini yaptığınızdan emin olun.” Bunu söylerken beni izliyor. Sinirimi bastırıyorum, her zamanki gibi kibar ve dikkatli görünmeye çalışıyorum.

Praeceptor'un konuşması görünüşe göre bitince, hızla uzaklaştı ve sınıf da onu takip ederek, Curia Doctrina'nın yanından geçen dar bir yoldan avlunun dışına çıktı. Öğrenciler arasında heyecanlı bir sohbet vardı, ama kimse benimle konuşmaya başlamadı. Aslında, kalabalığın ortasında oldukça dikkat çekici bir ada gibiydim. Bu kasıtlı izolasyonu görmezden gelmeye çalıştım. En azından grubun ön tarafındaki Eidhin, etrafında aynı derecede endişeli bir boşluk yaratmıştı.

Hedefimize ulaşmamıza sadece birkaç dakika kaldı: uzun, zarif, düz çatılı bir bina, girişinin sütunlarla süslenmesiyle neredeyse bir tapınağı andırıyor. Ancak, tanrıları memnun etmek için yapılmış kabartmalar ve sanatsal eklemelerden

yoksun, tekdüze koyu gri bir taştan yapılmış. Tam anlamıyla karanlık, garip bir şekilde boş bir türbe.

Yüksek üçgen kesimli sütunların arasından geçerken ve meşalelerle aydınlatılmış merdivenlerden aşağı inerken genel bir beklenti duygusuna kapılıyorum. Dultatis bunu daha önce belirtmemiş olsa bile, bu Altıncı Sınıf için açıkça nadir bir olay. Hafifçe cilalanmış, kömür grisi taş aşağıda da devam ediyor ve ayak seslerimizin duvarlara çarpıp çıkardığı ses, coşkulu mırıldanmalarla karışıyor.

Ana salona girdiğimizde hayranlık duyuyormuş gibi yapmaya hazırım—sonuçta tepkimi kimin izlediğini kim bilebilir ki—ama rol yapmama gerek yok.

Labirentin düzeni, onu yukarıdan izleyen platforma adımımızı attığımız anda rahatlatıcı derecede tanıdık gelse de, aynı kalan tek şey bu. Villa Telimus'taki kaba yontulmuş duvarların yerini, ayna gibi parlatılmış pürüzsüz koyu paneller alıyor; kapı girişlerine oyulmuş zar zor görünen sembollerin yerini ise şimdi, her biri büyük ve cilalı bronzla işlenmiş, ustalık sergileyen eserler alıyor. Telimus Labirentinin seyrek meşalelerinin yerini, tüm arenayı çevreleyen, kesintisiz kırmızı alevlerin dans ettiği ve çevresindeki karanlık aynaya canlı bir şekilde yansıdığı bir ateş hattı alıyor. Kontrol kolu, cilalı siyah üçgen bir kaidenin üzerinde duruyor, siluet halinde; yüzeyini süsleyen küçük değerli taşlar ona vahşi bir görünüm kazandırıyor.

Bütün bu gösterişe duyduğum şaşkınlık yüzünden sendeledim ve yukarı baktığımda Dultatis'in sırıttığını gördüm, gerçi doğrudan bana bakmıyordu. İyi. Ne kadar ezik görünürsem, buradaki performansım o kadar etkili olacak.

"Praeceptor Dultatis." Ses, platformun solundan, daha ileriden geliyor ve kalabalık dağılarak Veridius'un bize doğru yürüdüğünü görmemi sağlıyor. Etrafımdaki heyecanlı konuşma, diğerleri de onun varlığını fark edince şaşkın bir mırıltıya dönüşüyor.

"Müdür mü?" Dultatis de öğrencileri kadar şaşkın görünüyordu. "Bana Labirent'in bugün bizim olacağı söylendi, ama eğer yanlış bilgilendirilmişsem—"

"Hayır, hayır." Veridius elini nazikçe sallayarak geçiştirdi. "Sadece biraz boş zamanım olduğunu fark ettim ve bu sabah izleyebileceğimi düşündüm. Bir sakıncanız yoksa?" Dultatis'in önünde durdu. Adamdan bir kafa boyu daha kısaydı, ama Dultatis kendini daha küçük hissediyordu; Veridius'un varlığı

heybetli olmaktan çok büyüleyiciydi, yine de Dultatis'in ancak hayal edebileceği bir şekilde mekanı domine ediyordu.

"Elbette hayır, Müdür." Dultatis'in cevabı pek de ikna edici değil.

Veridius, cevabını dostane bir şekilde olduğu gibi kabul etti. "Harika. Öğrencilerinizin geçen dönemden beri ne kadar ilerleme kaydettiğini görmek için sabırsızlanıyorum." Mesele çözüldükten sonra, gösterişli bir hareketle Labirent'i işaret ederek geri çekildi. "Lütfen! Sanki burada yokmuşum gibi davranın."

Dultatis sertçe başını salladı ve tekrar bize döndü. Veridius göremez hale gelince sinirini gizlemeye bile çalışmadı ve bakışları önce beni süzdü, sonra da başka yöne çevirdi. Veridius'un ona ne söylediğine bakmaksızın, Principalis'in müdahalesinin kaynağının ben olduğumu açıkça düşünüyordu.

"Sınıf sıralamasına göre ilerleyeceğiz. İlk on ve son on kişi bugün koşacak, geri kalan herkes yarın. Bugün koşmuyorsanız, bir noktada avcı olacaksınız," diye duyuruyor kel Praeceptor. "Kuralları hepiniz biliyorsunuz. Kontrol bilekliğini kullanırken birini yaralarsanız, Akademiden derhal atılırsınız. Burada dövüş yok, insanların yanından öylece koşarak geçmeye çalışmak da yok. Avcılar sizi köşeye sıkıştırırsa, kaybedersiniz. Hepsi bu. Şimdi: partnerlerinizi seçin."

Verilen talimat beklenen bir şeydi; etrafımdaki öğrenciler hemen birbirlerine doğru yönelmeye başladılar ve birkaç dakika içinde çoğu ikişerli gruplar halinde duruyordu.

Aslında ben ve Eidhin hariç herkes.

Tereddüt ediyorum. Six'te bulunduğum süre boyunca neredeyse tüm zaman boyunca o iri yarı güneyliyle etkileşimden başarıyla kaçındım. Burnu çoktan iyileşti ve beni asla tehdit etmedi. Hatta Dultatis'in bizi bir keresinde -eminim ki kasıtlı olarak- dövüşte eşleştirdiği zaman bile Eidhin, antrenmanın gerektirdiğinden fazlasını yapmaya çalışmadı.

Ama bu, bana her baktığında gözlerinin yakıcı bakışlarından kurtulduğum anlamına gelmiyor.

İçimden bir ah çektim, sonra omuzları dik çocuğun yanına yürüdüm. "Görünüşe göre biziz."

O da homurdanıyor, sanki ben de aynı derecede memnunmuşum gibi.

Balkonun kenarına doğru yavaşça ilerleyerek, ilk çift seçilirken Labirent'e bakan diğerlerinin yanına katıldık. Altıncı sınıfta birinci olan Ianix ve kıvırcık koyu saçlı ve genellikle hoş olmayan bir tavrı olan Leridia seçildi. Onlarla birlikte, bir düzine kadar öğrenci daha Labirent'in diğer tarafına yönlendirildi. Hızlı adımlarla uzaklaştılar.

Praeceptor, kontrol bilekliğini sütunun tepesindeki yerinden alıyor. Villa Telimus'takinden daha küçük ve daha hafif görünüyor. Ianix'e işaret veriyor ve çocuk labirentin girişine giden parıldayan merdivenlerden inerken, bilekliği Leridia'nın koluna takmaya başlıyor.

"Koşarken kontrol bilekliğini takmıyorlar mı?" Lanistia bana böyle anlatmamıştı.

Soruyu Eidhin'e yöneltiyorum ama sağımda oturan bir kız cevap veriyor. "Bunu sadece üçüncü sınıfta yapıyorlar." Daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra kiminle konuştuğunu anlıyor ve ağzını tekrar kapatıp arkasını dönüyor.

Alabileceğim en iyi yanıt bu olduğu için, Leridia'nın bizim tarafımızın ortasında, Ianix'in üzerindeki balkona yerleşmesini merakla izliyorum. Uzakta, altı öğrenciden dördü labirentin en ucuna ulaşmış; biri Leridia'nın karşısında dururken diğer üçü gözden kayboluyor. Grubun geri kalan iki üyesi ise sırasıyla doğu ve batı balkonlarında, diğerinden daha çok bizim tarafımıza yakın yerlerde oturuyorlar.

O zaman Ianix labirenti yönetirken Leridia labirenti kontrol edecek. Ve kenarlardaki üç kişi de Lanistia'nın bana tarif ettiği gözcüler olmalı; aşağıda bulunan ortaklarına Ianix'in konumunu bildirip diğer uca ulaşmasını engellemeye çalışacaklar.

Dultatis herkesin yerini aldığından emin olduktan sonra, sessizlik çökene kadar elini kaldırır. Leridia, Ianix ve üç gözcü onu göz kırpmadan izler. Duvarları saran ateş çıtırdayarak yanar. Leridia'nın eli bilekliğin üzerinde durur.

Dultatis dramatik bir şekilde elini indirir. "Başla!"

Ianix ilk köşeyi dönüp batıya doğru hızla ilerlerken, Praeceptor'un yankılanan kükremesi dinmeden önce Leridia bir taşı manipüle ediyor ve aşağıdan gelen bir gıcırtı sesiyle ilk panel dönüyor, daha önce çıkmaz sokak olan yeri açıyor. Sese irkiliyorum; Leridia'nın kontrolü, taşı bilekten düşürecek kadar beceriksiz

değildi, ama Lanistia'nın bu beceriksizliğe olan onaylamaz bakışını neredeyse duyabiliyorum.

"Benim tarafım!" Batı balkonundaki çocuk, Ianix ile aynı hizaya gelip elini kaldırarak bağırdı. Üç avcı içeri girerken labirentin uzak tarafında ufak tefek hareketler görüldü. Leridia batıya doğru yürüyor, gözleri Ianix'in önündeki yolu tarıyor, hareket edecek bir sonraki paneli arıyordu.

Altıncı sınıfın geri kalanı balkondan sarkıyor, bazıları kendi aralarında fısıldaşarak izliyor. Ara sıra diğerleri onları susturuyor ve tedirgin bakışlarla Müdüre doğru bakıyorlar. Veridius yarışmaya dalmış olduğu için bunu fark etmiyor gibi görünse de, burada çok fazla gürültü yapmanın hoş karşılanmadığı açıkça belli.

Ianix labirentin derinliklerine doğru ilerlerken nefes kesici bir dakika geçiyor; elini kaldırmış olan gözcü onunla aynı seviyede kalıyor ve ara sıra aşağıdakilere hareketlerinin ayrıntılarını söylüyor. Leridia, ateşin silüetiyle partnerinin yanından ve önünden dolaşıyor, iki kez durup bilekliğine odaklanıyor. Her iki seferde de bir panelden sert bir sürtünme sesi ve benden bir irkilme duyuyor. Bir şeyi değiştirdiğinde Ianix'e farklı sayılar söylüyor, ancak bunlar ile yaptığı şey arasında bir ilişki göremiyorum. Avcılara yardım etmemek için önceden ayarlanmış bir tür kod olduğunu varsayıyorum.

Leridia bilekliği üçüncü kez kullanmaya çalıştığında geniş alanda keskin bir küfür yankılanıyor ve taşın düştüğünü anlayabiliyorum. Hemen Ianix'e başka bir sayı bağırıyor, Ianix de kayarak yön değiştiriyor. Leridia'nın becerisi yetersiz olabilir, ancak onun ve ortağı arasındaki iletişim etkileyici.

Herkes labirentin kenarında dolaşmaya başlarken ben de kalabalığa katılıyorum; grup, Leridia'ya veya gözcülerden herhangi birine müdahale etmemeye dikkat ederek birbirine yakın duruyor. Ianix merkeze yaklaştığında ve yavaşlayıp temkinli bir şekilde koşmaya başladığında, etrafımdaki ilginin arttığını hissedebiliyorum; her kavşakta giderek daha tereddütlü davranıyor. Avcıların yaklaşırkenki görüntülerini hala sadece kısa süreliğine görebiliyoruz. Alçakta duruyorlar, kendilerini Leridia'dan olabildiğince gizlemek için duvarları kullanıyorlar.

Girişe doğru hâlâ sırtı dönük olan Veridius'a şöyle bir göz attım. Principalis dikkatle izliyor gibi görünüyordu, ama ifadesinde bir eksiklik vardı. Aklının

başka yerlerde olduğunu düşündüren bir şey.

"On bir!" diye neredeyse çığlık atarcasına bağırır Leridia, sarışın bir kız aniden Ianix'ten sadece birkaç dönüş ötede ve aralarında hiçbir engel olmadan koşarak görünür hale gelir. Yeraltı odası, gözcülerden ve Leridia'dan gelen acil komutlarla patlarken, Ianix sağa doğru fırlar; Leridia ise bilekliğindeki doğru sembolleri bulmaya çalışarak telaşla uğraşır. Sarışın kızın yoluna, tam geçmesine saniyeler kala bir panel düşer ve yolunu keser. Kız hırslı bir şekilde döner ve yönlendirme için gözcülere bakar.

Labirentin en ucundaki gözcü de elini kaldırmış, bunu fark ettim. Ianix'i görebiliyor ve o hareket ederken kendisini de onunla aynı hizada tutuyor. Hem o hem de yanındaki gözcü aynı şeyi yapıyor, bu da avcıların onun nerede olduğunu hesaplamasını kolaylaştıracaktır.

Diğer iki avcı da artık saklandıkları yerden çıkıp farklı yönlerden yaklaşıyorlar ve Leridia'nın bileklikle boğuşurken yüzündeki hayal kırıklığını ve paniği görebiliyorum. Ianix, koyu saçlı kızın mücadelesini görmüş ve geri çekilerek karşılık veriyor; kendisi de tedirgin görünüyor, giderek daha rastgele yönlere hareket ediyor ve bazen yukarıdan gelen görüş hattını kırmak için eğiliyor.

Hiçbirinin önemi yok. Bir dakika sonra her şey bitiyor, Ianix sarışın kız tarafından çıkmaz sokağa sıkıştırılıyor. Sınıftan bir hayal kırıklığı nefesi ve hafif bir alkış yükseliyor. Veridius da alkışlıyor, ama bu açıkça bir övgü değil, bir teşvik.

"Koşucular genellikle yakalanıyor mu?" diye sordum Eidhin'e, aslında bir cevap beklemiyordum.

Ianix'in moralsiz bir şekilde merdivenlere doğru yürümesini izliyor. "Her zaman." Söyleyiş biçimine bakılırsa, aptalca bir soru bu.

Öksürüyorum. "Ianix ve Leridia gibi bir tür kod geliştirsek mi acaba?"

Bana sırtını döndü ve sınıfın geri kalanıyla birlikte labirentin girişine doğru yürümeye başladı.

“O zaman hayır,” diye mırıldanıyorum kendi kendime, akışa uyarak. İleride, Ianix balkona çıkıyor ve Leridia ile bileklik eşliğinde birkaç kısa kelime alışverişinde bulunuyor. Gözcüler ve avcılar arasında da benzer bir değişim yaşanıyor, ancak bu daha çok tebrik niteliğinde.

Çok geçmeden yarışma yeniden başlıyor; Leridia daha hızlı koşuyor ve Ianix labirenti daha iyi kullanıyor olsa da, bu kombinasyon Leridia'nın yakalanmaktan kurtulması için yeterince güçlü değil. Yakalandığında bir alkış tufanı kopuyor. Görünüşe göre sınıf açısından bu iyi bir performans, ancak Veridius etkilenmekten çok destekleyici görünüyor. Bu beni şaşırtmıyor. Lanistia burada olsaydı, bu performanslardan duyduğu hayal kırıklığını göstermekten çekinmezdi.

"Sırada en düşük rütbeli koşumuz olacak." Dultatis, belirgin bir isteksizlikle duyuruyu yapıyor. "Telimus. Partnerini al ve pozisyon al."

Nefes almak için bile kıpırdamıyorum. Bu kadar erken çağrılmama şaşırdım ve belki de safça, sınıfın en kötü öğrencisi seçilmem canımı acıttı. Ama bir bakıma da mantıklı geliyor, sanırım. Sanki Dultatis bana henüz bir şey kanıtlama fırsatı vermemiş gibi.

Eidhin çoktan kontrol bilekliğine doğru ilerlemeye başlamıştı, bu yüzden öfkemi dizginleyip Labirentin girişine doğru yöneldim.

Yürürken Veridius'a şöyle bir göz attım. Beni düşünceli bir şekilde izliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bana çok hafif bir baş selamı verdi.

Merdivenlerden aşağı, labirente indikten sonra, avcılar ve gözcüler yerlerini alırken kendime gelmek için bir dakikam var. Nefesimi düzenliyorum, sinirlerimi yatıştırıyorum. Villa Telimus'taki son ayımın öğleden sonralarının çoğunu oradaki Labirent'te dolaşarak geçirdim: kısmen hareket halindeyken onu kullanma pratiği yapmak için, ama aynı zamanda yukarıdan aşağıya doğru düzenine dair derin bilgimi içerideyken de aynı derecede kapsamlı bir güvene dönüştürmek için. Ve Akademi'nin Labirenti de tamamen aynı şekilde yapılandırılmış. *Tamamen aynı* . Yüzeysel farklılıkları bir kenara bırakırsak, bu yerin her köşesi tanıdık gelmeli.

Yukarıdaki kalabalığa göz gezdirdim. Orada bolca merak var, ama destek pek yok. Eidhin, koluna bağlı bileklik ile pozisyonunu almış, bir yandan bilekliğini, bir yandan da labirenti inceliyor. Dultatis yanında, bana bakıyor. Bakışlarımı fark edince gözlerini kaçırdı, odayı kontrol ettikten sonra kolunu kaldırdı ve neredeyse anında indirdi. "Başla!"

Ve sonra koşmaya başlıyorum.

Labirent bin metreden uzun ve elliden fazla hareket ettirilebilen panele sahip; mümkün olan en kısa yoldan koşarsam, iki dakikadan kısa sürede sona ulaşabilirim. Elbette, en kısa yol aynı zamanda en az seçeneğe ve avcılar için en fazla sayıda dar geçide sahip. Üçünün de yanından sıyrılmanın tek yolu, bolca potansiyel değişkenliğe sahip bir yol seçmek ve Eidhin'in benim için doğru kararları vereceğine güvenmektir.

Bu yüzden sağa doğru, Ianix ve Leridia'nın seçtiği tarafın tam tersine doğru yöneliyorum. İyi bir tempoda ilerliyorum ama kendimi yormamaya dikkat ediyorum, enerjimi en çok ihtiyaç duyacağım an için saklıyorum. İleride, panellerin yerine oturmasının gürültüsü duyuluyor. Ama korkunç, titreten bir gıcırtı yok. Bu iyi bir işaret.

İlerlerken nefesim ciğerlerimde sıcak, kendimle en uçtaki gözcü arasında kalan gizleyici duvarlara olabildiğince yakın durmaya çalışıyorum. Sağdaki gözcü beni çoktan işaretlemiş, elini havaya kaldırmış, benimle aynı tempoda ilerliyor. Labirentin yaklaşık üçte birini geçtim ve gerginliğin ayaklarımın sürüklenmesine, her köşeye yaklaştığımda tereddüt etmeme neden olduğunu hissediyorum. Eidhin tek bir ses bile çıkarmadı, bir kez bile iletişim kurmadı. Arkamdaki balkona, beni takip ettiği yere bakmak için değerli bir saniye kullanıyorum. İlerideki yolu tarıyor. Hayal kırıklığına uğramış bakışımı görmüyor.

Bir dakika daha geçti, endişem giderek artıyordu. Önümdeki geçit aniden ve uyarı vermeden kapanınca irkildim; sendeledim ve sağımda duran gözcü birine öfkeli ve sinirli bir şekilde bilgi bağırırken, yeni oluşan koridordan hızla geçtim. Arkadaki gözcü de elini kaldırarak bağırıyordu. Terliyordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Tam önümde başka bir öğrenci olmalıydı. Rotamı yeniden hesapladım, özellikle de tam konumumu biliyorlarsa, nereye gideceklerini tahmin etmeye çalıştım. Önümde sadece kötü seçenekler vardı. Döndüm ve farklı bir yoldan geri döndüm.

Ama panik yapacak bir durum yok. Eğer bu kadar yakınımda bir avcı varsa, muhtemelen kendilerini bu rotaya kilitlemişlerdir; biraz geri dönerek onların etrafından dolaşabilirim. Koridor yeniden düzenlenip bana solda bir açıklık sağladığında içimde bir heyecan kıvılcımı hissediyorum. Daha ileride daha fazla panel patlıyor. Hâlâ sessiz olan Eidhin'in de aynı fikri vardı.

Zaman nefes kesici, gergin bir sis içinde sürükleniyor. Bir dakika. Üç dakika. Ianix veya Leridia'dan daha uzun süre dayandım. Eidhin'in labirenti manipüle etmesi beni tekrar geri yönlendiriyor, ancak üçüncü seferde *arkamda* panellerin çarpma seslerini duyabiliyorum. Zihnimin bir köşesinde sınıfın geri kalanından gelen bir mırıltı duyuyorum, hemen susturuyorum. İşareti alıyorum ve ciğerlerim yanarak ileri atılıyorum. Yolun üçte ikisini tamamladım.

Yüzümde hafif bir gülümseme belirmeye başlamıştı ki, kum rengi saçlı Stult yan geçitten çıktı. "Seni yakaladım."

Ani frenle durdum. Döndüm. Arkamda yaklaşık altı metre mesafede, elleri dizlerinde, ter içinde kalmış ince yapılı bir kız vardı—Tanila. Başını kaldırdı, nemli siyah saçları yüzüne çarpıyordu ve bana gülümsemeyle öfkeli bakış arasında bir şey söyledi.

İkisinden de geçmenin imkanı yok. Bu koridordan çıkan iki yol da çıkmaz sokaklarda son buluyor ve bu durumu değiştirecek hiçbir panel yok.

Kaybettim.

XXXI

“Biraz iletişim kurabilseydik iyi olurdu .” Sinirden Eidhin'in elinden kontrol bilekliğini kaptım. Labirentten çıktıktan sonra ilk gördüğüm şeyin Praeceptor Dultatis'in kendini beğenmiş ifadesi olması da işleri kolaylaştırmadı. “Neredeyse başardım.”

Cihazı koluma vururken iri yarı, kızıl saçlı çocuğun bakışları acımasızdı. Savunmacı değil, tepkisel değil, sadece... kararlı. Daha fazla bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra nefesimi verdim.

“Neredeyse *başardık* .” Bu bir özür değil. Sadece kendimi düzeltiyorum. “Bunu oldukça iyi yapıyorsun.” Kolumu sallayarak, Villa Telimus'takinden önemli ölçüde daha hafif olan kontrol bilekliğini işaret ediyorum. Bunu yarım bir soru gibi yapıyorum.

Eidhin homurdanır. Omuz silker. "Sen..." Yüzünde öfke belirir. " *Gwyll cymlys* ," diye bitirir, hem bıkkın hem de isteksiz bir tonda. Ben cevap veremeden uzaklaşır.

Eidhin merdivenlerden aşağıya, labirente doğru hışımla inerken arkasından kaşlarımı çattım. *Gwyll cymlys* : "Yeterliden daha iyi." Zayıf bir iltifat, ama beni şaşırtan bu değil. Bu, resmen ölü olan Cymrian diline özgü bir ifade.

Partnerimin iri yapılı vücudunu inceliyor, geçtiğimiz haftalardaki nadir ve kısa konuşmalarımızı zihnimde canlandırıyorum. Kesinlikle güneyli bir görünümü var, ama bu durum uzak güneybatı için de geçerli. Kısa cevaplarının en azından kısmen huysuzluktan kaynaklandığı kesin, ama eğer—

"Başlamak!"

Gürleyen duyuruda vahşi bir tatmin var; Dultatis'in dikkatimin dağıldığını fark ettiğinden şüpheleniyorum. Eidhin merkeze doğru hızla koşarken kendimi

toparlamaya çalışıyorum ve korkunç bir an için, kaçmanın neredeyse imkansız olduğu koridorlar dizisine dalacağını düşünüyorum. Ama son saniyede sola doğru fırlıyor, zaten dört farklı çıkışa ayrılan dar, kıvrımlı bir bölüme giriyor.

Sanırım, onu otuz saniye daha kovaladıktan sonra, kendinden emin bir şekilde kıvrıla kıvrıla ilerlerken planını görebiliyorum. Aklında belirli bir rota var, ama rota yeterince dolambaçlı ve o kadar hızlı hareket ediyor ki, gözcüler doğru bilgiyi iletmekte zorlanıyorlar. Çaresizce talimatlar, düzeltmeler ve *bu* düzeltmelerin düzeltmelerini bağırıyorlar; ellerini kaldırmış olan iki kişi bile yetişmek için koşmak zorunda kalıyor. Avcılar çoktan yaklaşıyorlar ama yaklaşımlarında bir tereddüt, bilgilerinin ne kadar hızlı değiştiğinden kaynaklanan bir belirsizlik var.

Bir şey çok açık: ortağım benden hiçbir yardım beklemiyor. Bu küstahlığa karşı öfke duyuyorum. Eidhin'in taktiği korkunç değil, ama tek başına bununla kazanamayacak.

Hareket hızını artık anladım. Ve gördüğüm işaretlere dayanarak avcıların izleyeceği yolları da tahmin ediyorum. Derin bir nefes alıyorum, doğru taşı seçtiğimden emin olmak için aşağıya bakıyorum ve *çeviriyorum* .

Eidhin'in önündeki yol tamamen kapandı.

“Sağa dön!” diye bağırdım, kızıl saçlı çocuk durup direksiyonu çevirip balkonu tararken, öldürücü bakışları üzerime dikildi. Önündeki kapalı yola öfkeyle işaret etti, ama ben de aynı şiddetle başımı salladım. “ *Sağa dön!* ”

Bir saniye boyunca, hayal kırıklığı ve kararsızlık yüzünden donakalmış bir şekilde öylece duruyor. Sonra elini taş duvara, canını acıtacak kadar sert bir şekilde vuruyor ve sağa doğru fırlıyor.

“Pekala,” diye mırıldandım, derin bir nefes vererek.

Sonraki iki dakika boyunca, Eidhin koşarken Labirenti sürekli değiştiriyorum. İlk başta tereddütlüyüm. Gerginim. Bu, ilk birkaç ayarlamamda, odanın içinde taşların yırtılma sesinde kendini gösteriyor. Ama sakinleşince, o tuhaf beden dışı sakinlik, neredeyse meditatif *bir akış* beni sarıyor. Tamamen odaklanmış durumdayım ve tamamen odaklandığımı *biliyorum* ; zihnimin küçük bir kısmı hareketlerimi izliyor ve ne kadar hassas çalıştığıma hayran kalıyor. Avcılar için üç, dört seçenek görüyorum, her dönüşte en iyi seçeneklerini

engelliyorum. Onları Eidhin'in olduğu yerden değil, Eidhin'in *olacağı* yerden uzaklaştırıyorum.

Artık kalabalık, Veridius veya Dultatis hakkında endişelenmeyi bıraktım. Tek endişem, bu harika zihin durumundan çok erken düşmek, tökezlemek ve bitirmeden önce özgüvenimi kaybetmek.

Eidhin ise duruma iyi adapte oldu ve benim açıp kapattığım panellere tıpkı benim ona yaptığım gibi tepki veriyor. Ancak bu kaba bir iletişim yöntemi ve şimdiye kadar güvenli bir mesafeyi korumuş olsak da avcılar yaklaşıyor.

"Sizi yandan kuşatmaya çalışıyorlar! İkinci sola dönün ve geri dönün!" diye bağırdım, avcılara çok fazla bilgi verdiğimi biliyordum ama başka seçeneğim kalmamıştı.

Eidhin, bağırışımı duyunca sendeledi. Yavaşça durdu. Her cümlesinde bir belirsizlik vardı.

Az önceki kısa karşılaşmamızı hatırlıyorum ve bir şeyler yerine oturuyor. " *İkinci sola dönün ve bu yoldan geri gelin!* " diye kükreyerek emir veriyorum.

Ama bu sefer bunu Galce yapıyorum.

İzleyen sınıftan hafif bir mırıltı yükseliyor ve Eidhin'in yüzündeki şaşkın ifadeyi izlemekten keyif almadan edemiyorum. Gözleri donuk bir şekilde bana bakıyor.

Sonra, aniden, tekrar koşmaya başladı.

İkinci soldan dönüyor.

Eidhin'in talimatlara uyarak sırayla hamle yapmasını izlerken, heyecanım giderek artarken, Galce dilinde talimatlar vermeye devam ediyorum. Akıcı konuşamıyorum ama annem konuşuyordu ve konuşmaya başlar başlamaz babasının ana dilini öğrenmemi sağladı. Bu basit komutları hatırlamak zor değil.

Bundan sonrası neredeyse kolay.

Eidhin'in tam ihtiyacım olan yere gitmesi ve benim labirentteki giderek daha güvenli ayarlamalarım sayesinde avcılar çırpınmaya başlıyor. Balkondaki sınıftan gelen uğultu giderek artıyor. Altıncı sınıf öğrencileri korkuluğa yığılıyor, diğerlerini itip kakıyor ve daha iyi bir görüş elde etmek için eğiliyorlar.

Bilekliğe son taşı da yerleştirdiğim andan itibaren Eidhin'in aniden son koridordan aşağı doğru hızla ilerlediği, avcıların her iki yanındaki geçitlerde sıkışıp kaldığı andan daha tatmin edici bir an hatırlamıyorum. O kurtuldu.

Alkış yok, sadece sınıfın geri kalanından canlı bir sohbet var, ama Eidhin yine de zaferle havaya bir bıçak saplıyor ve karşı taraftaki merdivenlerden yukarı koşuyor. Bu manzaraya keyifle gülüyorum, sonra da gerginlik vücudumdan akarken titreyen ellerimle kontrol bilekliğini çözmeye başlıyorum. Ulciscor ve Lanistia bu testlerin ne kadar önemli olduğunu defalarca vurguladılar. Bugün elimden gelen her şeyi yaptım.

Yukarı baktığımda Dultatis ve Veridius ikisi de beni izliyordu. Praeceptor'un yüzü ateşin ışığında kızarmıştı, hiç de memnun görünmüyordu. Veridius ise etkilenmişten çok meraklanmış gibiydi. Ancak bakışımı görünce, onaylayıcı bir şekilde başını salladı.

Eidhin bir dakika sonra, alevlerin önünde kederli silüetler oluşturan gözcüler ve avcıların hemen önünde bize katılıyor. Gülümsemiyor ama adımlarında bir enerji var. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Dultatis ikimize de bakarken Eidhin yanıma geliyor. Kızıl saçlı çocuk hâlâ gülümsemiyor ama duruşu neredeyse arkadaş canlısı bir tavır sergiliyor.

" *Bundan keyif aldım* ," diye mırıldandı Galce konuşarak, dümdüz ileriye bakarak.

Dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum, ama aynı zamanda ifadesiz bir yüz takınmaya da çalışıyorum.

Dultatis'in kaşları daha da çatıldı, sanki Eidhin'in onun hakkında bir şey söylediğinden şüpheleniyordu. "İyi iş çıkardın," diye yüksek sesle duyurdu, böylece tüm sınıf duyabilsin. "Ne yazık ki, kuralları da çiğnedin, bu yüzden bu hiçbir resmi kayda geçmeyecek."

"Ne?" diye şaşkınlıkla ağzımdan kaçırdım ve yanımda Eidhin gerildi.

“Yabancı bir dilde iletişim kurdunuz. Kodlama, planlamayı ve ekip çalışmasını teşvik ettiği için serbesttir. İkinizin de aynı ölü dili bilmesi bir tesadüfün avantajıdır, başka bir şey değil. Ödüllendirilemez.”

" *Şifrelenmişti* ," diyor Eidhin hemen.

"Bağışlamak?"

“Biz. Şifreli. Konuştuk,” diyor, Dultatis bir çocukmuş gibi her kelimeyi özellikle vurgulayarak. “Şifrenin Ortak Dil olması gerektiğini söylemediniz.”

"Doğru," diye sakince onaylıyorum.

Dultatis'in gözü seğirdi, izleyen sınıfın arasında birkaç kıkırdama yankılandı. "Kod da izin veriliyor çünkü yeterince şeffaf değilse avcılar tarafından kırılma olasılığı var. Bu yüzden yine de tebrik edilmeyi hak ediyorsunuz"—dişlerini sıkarak söyledi, bu sözler şüphesiz bizim değil Veridius'un yararına söylenmişti —"yine de diskalifiye oldunuz."

Praeceptor'a sessizce bakıyorum. Dultatis bana baktığında gözlerinde yine o özel kin beliriyor.

Bakışlarım, Dultatis'in birkaç adım arkasında durup izleyen Veridius'a çevrildi. Başını hafifçe salladı.

Göğsümde derin bir öfke kaynıyor. Patlamaya bir adım kaldı.

Sadece irade gücüyle kendimi sakinleştiriyorum ve boyun eğerek başımı eğiyorum.

Gözümün ucuyla Eidhin'in benimle Dultatis arasında bakışlarını gezdirdiğini ve ifadesinin karardığını gördüm. Tiksintiyle arkasını döndü ve zaferimizden aldığı tüm sevinç yok olmuş bir şekilde sınıfın arkasındaki her zamanki yerine doğru yürüdü. Derin bir nefes aldım, sonra diğer Altıncı sınıfların yanına geri döndüm, hiçbirinin gözüne bakmayı reddettim. Orada görebileceğim herhangi bir duygu—eğlence, acıma, her neyse—şu anda beni çok kolay bir şekilde kışkırtabilirdi.

Balkon korkuluğuna yaslanıp herkesten ayrı bir yere yerleşiyorum, labirenti aslında görmeden öylece bakıyorum. Arka planda Dultatis yeni bir çift ayakkabı seçiyor. Kim olduğuna hiç dikkat etmiyorum. Gerçekten umurumda değil.

Aşağıda olup bitenleri tek başıma, ilgisiz ve düşünceli bir şekilde izliyorum; bir saat boyunca çiftler birer birer koşuyor ve başarısız oluyor. Sınıfın kenarlardan ilerleyip olup bitenleri takip etmeye çalışmıyorum: Ianix ve Leridia'nın grubun en yeteneklileri olduğu ortaya çıkıyor. Hiç kimse öne çıkmaya yaklaşamıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Başlıyorum; hayal kırıklığıma o kadar kapılmıştım ki Veridius'un yanıma yaklaştığını bile fark etmedim. Son koşuyu ilgisiz bir merakla izliyor, bana bakmıyor ama etrafta konuşabileceği başka kimse yok. "Kimden?"

“Onlar.” Odanın alt ve yan taraflarındaki hareketliliği işaret ediyor. “Bu koşular.”

Şu anki koşucuyu, neredeyse tamamen hareketsiz olan geçitlerde anlamsızca ilerlerken takip ediyorum; balkondaki partneri ise bilekliğinden üç taş kaybetmiş durumda. "Temelde tek bir kişi koşarak ilerlemeye çalışıyor, avcıların ve gözcülerin hata yapacak kadar aptal olacağını umuyor. Hem de *çok fazla* hata. Ve kontrol bilekliğini elinde bulunduran kişi, labirenti gerçekten ayarlamaktan çok şifreli talimatlar bağırmak için orada gibi görünüyor." Biliyorum, bu sert bir değerlendirme, ama incelikli davranacak havamda değilim. "Berbatlar."

Bir azar bekliyordum, ama Veridius bunun yerine sadece başını salladı. "Onlar ortalama," diye düzeltti beni. "Bir şeyde iyi olmanız, başkalarının o işte kötü olduğu anlamına gelmez." Aşağıdaki çocuk çıkmaz bir geçide doğru savrulurken, peşindeki tek avcı tarafından kolayca yolu kesilince yüzünü buruşturdu. "Şey. Bazıları ortalama."

Dudaklarımın kenarında bir sırıtış belirdiğini hissediyorum ama hemen tekrar kayboluyor. "Praeceptor Dultatis senin fikrini paylaşmıyor gibi görünüyor. Yani, iyi olduğum fikrini." Ses tonumu hafif tutmayı başaramıyorum. "Hiçbir şeyde."

"Şey. Korkarım ki bu durum performansınızdan çok isminizle ilgili olabilir."

Kaşlarımı çatarak sonunda ona baktım. "Ne?"

Veridius, açıklamasını genişletip genişletmeme konusunda tereddüt ediyormuş gibi görünüyor. Sonunda, “Ben öğrenciyken burada sorumlu olanlar arasında Praeceptor Nequias ve Praeceptor Dultatis de vardı,” diyor. “Praeceptor Nequias'ın bir sonraki Principalis olması neredeyse kesindi ve ikinci komutanı olarak oradaki Praeceptor'ı seçerdi. Sonra amcanız...” Nefesini veriyor. “Şey. Onun ölümü sonuçlar doğurdu.”

“Yani rütbeleri düşürüldü.” Ne demek istediğini anladığımda sesim düzleşti. “Ve beni mi suçluyorlar?”

“Beni suçluyorlar. Ama Telimus ismine hiç sevgi beslemiyorlar.”

Kaşlarım hayal kırıklığıyla çatıldı. Veridius'un sözüne inanmaya meyilli olmasam da, söyledikleri bir bakıma mantıklı: Hiyerarşi, koşullar ne olursa olsun, değerli bir öğrencinin ölümüne göz yuman herkesi cezalandırmak isteyecektir. Ve bu, Din için iç disiplin meselesi olurdu. Ulciscor, böyle küçük, uzun süredir devam eden bir kin hakkında beni uyarmayı bilmezdi.

"Bu konuda hiçbir şey yapamaz mısınız?" diye soruyorum aslında. Cevabı biliyorum.

“Bu onun dersi. Onun değerlendirmesi.” Veridius başını sallıyor. “Ama yapabilseydim bile, Akademi, öğrencileri gerçeklerden korumak için değil, hayatta karşılaştığımız zorlukları yansıtmak için tasarlanmıştır. Dışarıdaki piramitlerin çoğu Dultatis'lerle dolu. Ve Iros'larla,” diye anlamlı bir şekilde ekliyor. “İlerlememizin önündeki engeller bağlarımızdan mı yoksa eylemlerimizden mi kaynaklanıyor olursa olsun, onları kendimiz aşmayı öğrenmeliyiz. Adil değil, ama dünya da adil değil.” İfadesi samimi, sıcak. Cesaretlendirici. “Sanırım bunu zaten biliyorsunuzdur.”

“Evet.” Veridius’un nazik, anlayışlı tavrı konuşmaya devam etme isteği uyandırıyor. İçimi dökmeye. Ama ona ne kadar çok şey söylersem, hata yapma ihtimalim o kadar artıyor.

Veridius, benim uzun uzun açıklama yapmayacağımı görünce doğruldu ve sınıfın geri kalanına döndü. "Burası sabahın erken saatlerinde genellikle boştur." Bunu dalgın bir şekilde, bana değil de havaya konuşarak söyledi. "Ve asla kilitli değil. Girişimci bir öğrenci pratik yapmak için iyi bir zaman bulabilir."

Gülümseyerek ve gördüğü başka bir öğrenciye el sallayarak uzaklaştı. Bir süre onu izledim. Herkesle durup sohbet ediyordu. Ve herkes bu sohbete sıcak bakıyor, müdürün kısa süreli ilgisinden zevk almaya can atıyordu.

Veridius'un sözlerini kafamda evirip çevirip, Labirent'e dik dik bakmaya devam ediyorum. Sözlerinde herhangi bir tuzak göremiyorum.

Ama bu gerçek bile canımı sıkıyor. Burada sıkışıp kaldım. Engellendim. Çaresizim. İstediğim kadar antrenman yapabilirim ama Altıncı Sınıfın ötesine asla geçemem. Hayal kırıklığının giderek arttığını fiziksel olarak hissedebiliyorum. Nefesim daralıyor, göğsümde bir sıkışma hissediyorum.

Aşağıda başka bir öğrencinin başarısız olduğunu görünce bir karar veriyorum. Bir şey yapmalıyım. *Harekete* geçmeliyim.

Bu gece, Akademi duvarının ötesindeki harabelere bir göz atacağım.

XXXII

"Memnuniyetsiz görünüyorsun," diyor Callidus karşımda oturan sandalyeye.

Yemekhanedeki masamız, her zamanki gibi, ikimizden başka kimse yok. Yüz elliden fazla öğrencinin sohbeti, büyük, kademeli salonu dolduruyor; ancak bugün bilerek sırtımı yükseltilmiş bölümlere dönmüş durumdayım, çünkü tüm sabah boyunca Altıncı sınıflardan aldığım meraklı bakışlara daha fazla katlanmak istemiyorum. Dışarıda güneşli ve okyanus manzarası muhteşem; aşağıda parıldayan dalgalar, Solivagus ormanlarının yeşilliğine karşı canlı bir mavi renkte dalgalanıyor.

İç çekerek tabağımı kenara ittim, Callidus ise ekmeğini yağa batırıp iştahla yemeye başladı. "Öyle diyebilirsin," dedim ona sabah yaşadıklarımı. Eidhin'i Labirent'te yönlendirmem ama diskalifiye olmam. Veridius'un Dultatis hakkındaki itirafı.

"Tanrıların mezarları. Özür dilerim." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Altıncıların yarısının bu tarafa doğru bakıp durmasına şaşmamalı. Eidhin'i Labirent'ten geçirmeyi gerçekten başardın mı? İlk denemende mi?"

Callidus'un etkilenmiş ses tonuna biraz gurur duyuyorum. "Sadece Cymrian dilini tanıdığım için."

"Şimdi de hava atıyorsun." Callidus çiğneyip yutkunuyor, bakışları omzumun üzerinden bana kayıyor. "Cymrian diyorsun."

"Doğru." Düşüncelerinin yönünü takip ederek döndüm. Eidhin, altıncı sınıfın geri kalanıyla birlikte bir üst katta oturuyor, ama her zamanki gibi, yine de ayrı bir yerde. Gözlemimizi fark etmedi.

"Ha."

"Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

“Aslında pek sayılmaz. Geçen üç ayda biri bana onun böyle konuştuğunu söyledi, ama söylediklerinin geri kalanı o kadar abartılıydı ki, tek kelimesine bile inanmadım.”

Başımı yana eğdim. "Örneğin?"

“Dağlardan, bir yerlerden geliyormuş. Cymr'ın ötesinde, doğru dürüst medenileşmemiş o küçük bölgelerden birinden.” İsteksiz görünüyor. “Beşinci Lejyon onları almaya geldiğinde, tüm ailesinin –ya da tüm kabilesinin, bir nevi– teslim olmaktansa intihar ettiğini *duydum* . Onlara *yardım etmiş* . Ve yakalanmadan önce bir düzine Praetorian askerini öldürmüş.” Bütün bunları alçak, tedirgin bir sesle söylüyor. “Ama ikimiz de söylentilere inanmamamız gerektiğini biliyoruz. Eğer doğru olsaydı burada olmazdı.”

"İstihkamcı olurdu," diye alaycı bir şekilde onaylıyorum. "Bunu sana kim söyledi?"

“Üçüncülerden biriydi. İlk birkaç haftadan sonra neredeyse herkes duymuştu. Çok hızlı yayıldı.”

"Yalanlar genellikle böyle sonuçlar doğurur."

Kıkırdar. "Doğru."

"Onunla hiç konuştun mu? Tabii ki sana yumruk atmaya çalıştığı zamanı saymazsak."

Callidus buruk bir gülümsemeyle, "Hayır. Onun sınıfında sadece bir hafta kaldım." dedi. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi omuzlarını hafifçe silkerek söyledi.

“Ah.” Tabağımdaki yemeği iterek, “Sanırım altıdan daha yüksek bir sırada olmalı.” dedim.

Callidus tekrar kıkırdadı.

"Çok komik?"

"Şaşırmış olman komik."

Ağzımdaki yemekten bir lokma alıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Callidus omuz silkerek, “Bu yerin yapısı Hiyerarşiyi taklit etmek üzere tasarlanmış. Yani ne kadar çok çalıştığınız ve ne kadar zeki olduğunuz... elbette önemsiz değil. Ama bunlar çok daha büyük bir denklemin sadece faktörleri.” dedi. Merakımın giderek arttığını görünce bunu kafa karışıklığı olarak algıladı. “Bunu adil bir sistem olarak düşünmeye devam ediyorsun. Yeterince iyi olursan,

hak ettiğin şekilde ödüllendirilirsin. En iyiler zirveye çıkar. Bütün bu çürümüş saçmalıklar." diye ekledi.

"İnanmıyor musun?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemekte zorlanıyorum.

Callidus, soldaki devasa kemerli geçitlerden parıldayan okyanusa bakıyor ve söylediklerini düşünüyor.

"Sence dışarıda durum farklı mı?" Sonunda konuşmaya başladığında, Caten yönüne doğru, batıya işaret ediyor. "Sence pozisyonunda sıkışıp kalmış her bir Septimus, her bir Sextus'tan daha mı yeteneksiz? Ya da yerini bıraktığı Sextus'tan bile daha mı yeteneksiz? Adil bir sistem ancak liyakati değerlendirmek için tarafsız bir yöntem varsa işe yarar. Gurur veya bencillik işin içine girmediğinde." Hafifçe homurdanarak başını sallıyor. "Bu da insanların dahil olduğu yerlerde adil sistemlerin var olamayacağı anlamına gelir."

Gözlerime bakmıyor. Buradaki öğrencilerin çoğunun bu konuşma tarzını ne kadar sevmeyeceklerini biliyor olmalı.

Haklı—bunu biliyorum çünkü Hiyerarşiyi yıllarca inceledim ve dahası, bunu dışarıdan, ne beyni yıkanmış ne de onun tarafından baştan çıkarılmış kişilerin gözetiminde yaptım. Ama bu tehlikeli bir konu.

"Tavius'u okumuşsunuzdur herhalde," diyorum kayıtsızca.

"Evet! Akademi, onun bahsettiği şeyin mükemmel bir örneği: Cumhuriyetin en zekileri olmamız gerekiyor, ama buradaki neredeyse hepimiz senatörlerin ve şövalyelerin çocuklarıyız. Yürümeye başladığımızdan beri eğitildik, yetiştirildik. Elbette, hayatının yarısını ailesinin geçinmesi için feda eden bir Octavus'un beşinci oğlundan daha 'iyi' olacağız. Özellikle de bizi eğiten aynı kişiler tarafından tasarlanan sınavlarda. Liyakatın ne *olduğuna* onlar karar veriyor." Bana bakıyor. Özür diler gibi. "Ve sonra senin gibi, hiçbir şeyden gelmeyen, kendini yetiştiren, çürüyen şehrin yarısını kurtaran istisnalar olduğunda bile, hiçbir şeyin değişmemesini sağlamak için Dultatis gibi enkazlar var."

Sessizim. Bu aldatmacadan utanmalı mıyım, emin değilim. Yetişme tarzım buradaki herkesinki kadar avantajlıydı. Belki de daha da; babam öğretmen olarak Sytrecia'dan kaçanlar arasından seçim yapabiliyordu ve benim örgün eğitimim bir Catenan'ınkinden yıllar önce başlamıştı. Elbette bu gerekli bir yalan, ama burada ve şimdi garip bir şekilde kirli hissettiriyor.

Callidus rahatsızlığımı yanlış anlıyor. "Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum. Bunu bir kenara bırakabiliriz." Garip davranıyor. Tutkulu olduğu kadar da kararsız. Söylediklerine inanıyor, ancak şüphesiz geçmişte bu tür görüşlere sıcak bir karşılık görmemiş.

“Hayır.” Konuyu geçiştiremiyorum. Başkasının bu konuda konuşmasını duymak, taze bir nefes almak gibi geliyor. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Callidus biraz rahatlar. "Yedincilerin nasıl olduklarını gördün—hiç çaba göstermiyorlar. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Tembellik olduğunu varsaydım."

“Şey. Evet. Açıkçası.” Kabul edercesine bir hareket yapıyor. “Ama aynı zamanda, her şeyin sonunda en azından Sextus rütbesine yükseltileceklerinin garanti olduğunu bildikleri için de.” Masanın etrafından dolaşıp yanıma oturuyor, bir balmumu tableti çıkarıp üzerindekileri siliyor ve yazmaya başlarken bana gösteriyor. “Babamın kim olduğunu biliyor musun?”

Bu retorik bir soru. Callidus'un babası Magnus Tertius Ericius'tur. Hiyerarşinin en önemli kaynağının yönetiminden sorumlu olan Sansür. Piramitlerin yapısını oluşturmak ve denetlemekle görevli kişi.

“Yani onun erişebildiği, neredeyse başka hiç kimsenin erişemediği şey, nüfus sayımı verileri. Tamamı,” diye devam ediyor Callidus. Sayıları karalamaya başlıyor. “Standart bir piramide göre, her yüz kişiden kaçının Octavii olmasını beklersiniz?”

"Doksanın biraz altında mı?"

Kalemi havada asılı kalmış bir şekilde duraksıyor. "Evet." Kelimesinde hafif bir şaşkınlık var.

“Hesaplamayı yapabilirim.”

“Çoğu insan yapamaz. Ya da uğraşmak istemez. Ya da yapmak istemez.” Yüzünü buruşturur, sonra devam eder. “Yaklaşık on kişi Septimii, birkaç kişi Sextii olmalı. Quintii ve üzeri bu sayılarda hesaba bile girmiyor, ama fikri anladınız. Hiyerarşide yirmi dört milyon insan olduğuna göre, kaç kişinin Octavii olmasını beklersiniz?”

“Yaklaşık... yirmi bir milyon mu?”

“Biraz daha az. Sonra iki buçuk milyon Septimii. Yaklaşık yarım milyon Sextii.” Rakamları not aldıktan sonra, anlayıp anlamadığımı kontrol etmek için

bana baktı.

“Peki ya?” Oranlar bana biraz tuhaf geliyor—Sextii’lerin bundan daha nadir olduğunu düşünüyorum—ama son birkaç yıldır senatörler ve benzerleriyle aynı ortamda bulunmadım.

Rakamlarının yanına hiyerarşi sembolünü çiziyor. Tepe noktasında birleşen üç çizgi, bir piramit oluşturuyor. Ardından yeni bir rakam grubu çizmeye başlıyor.

“Bölgesel olarak, çoğu toplulukta Sextus en yüksek pozisyondur; oradaki diğer önemli herkes Septimus'tur. Geçen yılki nüfus sayımı verilerine göre, Cumhuriyet'te sadece altmış bin Sextius, sekiz bin Quintius ve yaklaşık iki yüz Quartius var. Caten'de veya Deditia'da değil. *Tüm* Cumhuriyet'te.” Bana anlamlı bir şekilde bakıyor.

Kaşlarımı çatarak kafamda hesaplamalar yapıyorum. "Bu..." Başımı sallıyorum. "Bu, Octavii ve Septimii sayılarını pek değiştirmiyor, ama her *bin* kişiden birinin Sextii olduğu anlamına geliyor. Her yüz kişiden birinin değil."

“Aynen öyle.” Callidus, yeni sayıların yanına ikinci, çarpık bir piramit çizer. Bu piramidin kenarları keskin bir şekilde içe ve sonra yukarı doğru kıvrılır, kalın bir taban ve tepeye doğru uzun, ince, neredeyse hiç incelmeyen bir sütun bırakır. “Ve daha da iyisi var. Babamın ve Konsüllerin yönettiği diğer şeylerden biri de Akademi öğrenci alımı. Kaç öğrenci kabul edebilecekleri. Bu, yıldan yıla değişiyor. Bunun nedenini biliyor musun?”

"Beni aydınlat."

“Bu, önümüzdeki on sekiz ay içinde kaç tane üst düzey pozisyonun boşalacağına dair bir hesaplamaya dayanıyor. Beklenen emeklilikler, ölümler, nüfus artışı nedeniyle piramit genişlemeleri—öngörülebildikleri ve etkili bir pozisyona yol açabilecek her şey.” Konuşurken bir rakam yazdı; şimdi de şiddetle altını çiziyor. “İlk üç aylık döneme başladığımızda bu rakamdı.”

“Yüz yetmiş dört,” diye okudum. Kafamda hızlı bir hesaplama yaptım ama Yedinci Sınıfın tam büyüklüğünden emin değildim. “Buradaki öğrenci sayısı mı?”

“Bir tane daha. İlk üç aylık dönemde iki öğrenci ayrıldı. Ve sen geldin.” Callidus, itiraz etmediğim için memnun görünüyor. “Pozisyon onaylarının on sekiz aylık bir döngüde olmasının nedeni bu. Mezun olduğumuzda, gerekirse

insanları daha bölgesel piramitlere kaydırabileceklerinden emin olmak istiyorlar. Hepimiz için yeterli sayıda *iyi* pozisyon olduğundan emin olmak istiyorlar."

"Bu, Octavia ailesine anlattıkları 'yeterince çalışarak herkes senatör olabilir' hikayesine tam olarak uymuyor."

"Vorcian'dan çok Arventis'e ihtiyacın var," diye onaylıyor Callidus, sırasıyla şans ve çaba tanrılarını anarak. "Ve biliyorum ki bu hayatın bir parçası; zeki, güçlü veya yakışıklı doğmaktan farklı değil. Ama burada başarılı olmak istiyorsan, Vis, olayları oldukları gibi görmen gerekiyor. Sadece hak ettiğin için terfi etmeyi bekleyemezsin. Cumhuriyet, hak edenleri değil, alanları ödüllendirir." Thavius'tan tekrar alıntı yapıyor.

"Vaat üzerine kurulu, dolayısıyla açgözlülük üzerine kurulu bir sistem," diye mırıldanıyorum, kitaptan kendi alıntımı ekleyerek. Haklı. Çok sıkı antrenman yaptım, Altıncı Bölük'teki diğerlerinden daha iyi olmaya o kadar odaklandım ki, bunun bana mutlaka yardımcı olmayacağını gözden kaçırdım. Dultatis'i aşmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek.

Bu gece harabelere ulaşma kararlılığım giderek güçleniyor. Ulciscor için önemli bir şey keşfedebilirsem, belki de Atalar Festivali'nde karşılaştığımızda ondan yardım isteyebilirim. Bir şekilde Dultatis üzerinde nüfuz kurmasını sağlayabilirim.

Yanımda oturan çocuğu uzun süre inceledim.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Callidus yüzünü buruşturdu. Ne söyleyeceğimi biliyordu. "Pekala."

"Tanrı aşkına, Seven'a nasıl girdin?"

Callidus tekrar karşımda, asıl yerine geçti. Ekmeğini aldı, bir ısırık aldı, çiğnedi. Yutkunana kadar cevap vermeyi bekledi. "Benim orada olmamam gerektiğini nereden çıkardın?"

Ona sert bir bakış attım.

İstemsizce gülümsedi. "Pekala, pekala." Sanki birileri dinliyormuş gibi endişeyle odanın içinde dolaştı. Daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak bunun yerine yemeğin sonunu bildiren kristal çan sesi odayı aydınlattı ve herkes ayağa kalkarken bir hareketlilik başlattı. Callidus nefes verdi. "Bu başka bir zamanın hikayesi."

"Bunu aklınızda tutmanızı bekliyorum."

“Elbette. Peki ya Vis?” Callidus o kadar alçak sesle konuşuyor ki, sınıfa doğru yürüyenlerin sandaletlerinin gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum. “Az önce sana söylediğim rakamlar mı? Kimseye tekrar etme. Aslında bu konuda konuşmamam gerekiyor.”

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum ama o ciddi. Başımı sallıyorum.

Sınıflarımız ayrı ayrı dağılıyor, ben de Curia Doctrina'dan çıkıp Labirent'e doğru yürüyen Altıncı Sınıf öğrencilerinin arasına katılıyorum. Ruh halim düzeldi. Callidus'a güvenemiyorum çünkü Hiyerarşinin yüzeyinin altındaki çürümeyi görüyor—kim olduğumu öğrenseydi, bunun bir önemi olacağını sanmıyorum—ama yine de diğer çocukla bir yakınlık hissediyorum. Dürüstlükle birlikte gelmese bile, gerçek bir sevgi.

Uzun zamandır gerçek dostluğa bu kadar yaklaşmamıştım.

Öğleden sonra, tıpkı sabah gibi, Labirentin derinliklerinde, dramatik çerçeve ateşinin aydınlattığı başarısız koşuları yarım yamalak izlerken geçiyor. Veridius geri dönmüyor. Ara sıra, Callidus'un onun hakkında bana ne anlattığını merak ederek, düşünceli bir şekilde Eidhin'i göz ucuyla inceliyordum. Eidhin ise, benim incelememi fark etmiyor gibiydi; kaslı çocuk, aşağıda olup bitenleri benim kadar somurtkan bir şekilde izliyordu. İkimizden de, ne gözcü ne de avcı olarak, tekrar katılmamız istenmedi.

Çoğunlukla, bu akşam yapmayı düşündüğüm şeye zihinsel olarak hazırlanmak için zamanımı kullanıyorum. Ahırları temizledikten sonra, ihtiyacım olan ekipmanları depolamam, her zamanki gibi yatakhaneye gitmem ve sonra Eidhin ile odamdaki diğer iki çocuğun uykuya dalmasını beklemem gerekiyor. Ahırlarda üzengiler var; bir çift alsam kimse fark etmez ve duvara halat olarak kullanılabilecek kadar sağlamlar. Ahırdan bir parça zırhlı eyer (temelde zırhlı bir eyer) da üst kısımdaki sivri uçları kapatabilir. Işıkların vurmadığı, at ahırının ötesindeki Akademi sınırında bir yer seçtim bile. Herhangi bir binadan oldukça uzakta.

Ama işim bittiğinde... neyse. Harabeler hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar iyi korunduklarını, ya da daha kötüsü, irade gücüyle nasıl korunduklarını. Ya da birileri uyanıp yokluğumu fark etmeden önce ne kadar süre güvenle ortadan kaybolabileceğimi.

Düşünme zamanı beni tereddüte düşürüyor ama her tereddüt ettiğimde, Dultatis'in kendini beğenmiş yüzüne bakıp kararlılığımı pekiştiriyorum. Callidus haklı, burada yapabileceğim pek bir şey yok. Ama somurtup, ellerimi kavuşturup en iyisini ummak da olmaz. Atalar Bayramı'na sadece iki hafta kaldı ve ilerlemek istiyorsam, Ulciscor'a yardım etmesi için bir sebep vermem gerekiyor.

Din dünyasının dışarıda neler yaptığını öğrenme zamanı geldi.

XXXIII

Daha gençken, YSA ile sık sık sarayın dolambaçlı koridorlarından ders çalışmaktan kaçmayı, bizi geri gönderecek ya da ebeveynlerimizden birine haber verecek olan hizmetkarlardan ve öğretmenlerden kurtulmayı bir oyun haline getirirdik. Ben her zaman ondan daha iyiydim. Birisi etrafta olduğunda havada bir his olur. Yaklaşan bir varlık ki, her zaman yeterince zamanım olacak şekilde bir kapı aralığına saklanmak veya görüş alanıma girmeden önce köşeyi dönmek için hissedebiliyordum.

Son birkaç yıldır yaşadığımız karanlık zamanlarda işe yarayan bir yetenek.

Odamdaki diğer üç çocuk, fenerin sönmesinden bir saat sonra düzenli nefes alma düzenlerine geri döndüler. Emin olmak için birkaç dakika daha bekledim, sonra beşiğimden çıktım, sandaletlerimi giydim, boş deri çantamı kaptım ve kapıya doğru yürüdüm. Kimse kıpırdamadı.

Altıncı sınıf yatakhanesinin koridorlarında sessizce ilerlerken uyanık olan başka biri olup olmadığını anlamak için kulaklarımı dört açıyorum, ama her yer sessiz. Çok geçmeden dış merdivenin kapısına varıyorum ve dondurucu gece havasına çıkıyorum. Bu gece ince bir ay hilalinin ışığı var, ancak ince bir bulut tabakası tarafından gizlenmiş durumda. Merdivenlerin tepesinde durup gözlerimin alışmasını bekliyorum. Her şey mat bir gümüş rengine bürünmüş, binaların parlak kırmızı, beyaz ve altın renkleri soluk tonlara bürünmüş. Aşağıda hiçbir şey kıpırdamıyor.

Bu, geri dönmek için son şansım. Daha güvenli bir fırsat beklemek için. Akademide zımni bir sokağa çıkma yasağı var ve oda arkadaşlarımdan biri uyanıp gittiğimi fark ederse, birilerini bilgilendirmekten çekinmeyeceklerinden eminim. Bu saatte Akademi arazisinde dolaşırken yakalanmak, zor sorularla

sonuçlanacak. Duvarın ötesinde yakalanmak ise okuldan atılma anlamına gelecek.

Ama eğer ilerleyemezsem, kendime ait bir oda bulamazsam, daha güvenli bir fırsat asla gelmeyecek. Ve Atalar Bayramı yaklaşıyor. Ulciscor beni Dultatis'in yanından geçiremese bile, en azından bana olan inancını kaybetmemesini sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Beni başarısız bir deney olarak görüp İstihkamcılara göndermesin.

Aşağı inip yerleşkenin diğer tarafına doğru ilerlemeye başlıyorum.

Avlunun şiddetli aydınlatmasından uzak durmayı tercih ediyorum ve bunun yerine Akademi'nin sınırlarını çevreleyen ağaçların arasında kalmayı seçiyorum. Arada sırada figürler görüyorum—sanırım Praeceptorlar veya Octaviiler—ama hepsi uzakta, iyi aydınlatılmış yollarda ilerliyor ve bir kez bile bana doğru dönmüyorlar.

Çok geçmeden ahırlara vardım. Dinledim ve sonra içeri girdim, gün ışığına rağmen daha önce sakladığım sağlam deri üzengileri, küçük feneri ve zırh parçasını kaptım. Birkaç dakika içinde tekrar çıktım, kimse alarm vermedi.

Duvar yakından bakıldığında heybetli bir görünüm sergiliyor. On beş fit yüksekliğinde, pürüzsüz, gölgeli, Will tarafından oyulmuş taştan yapılmış; tutunacak yer yok. Tepede, loş ay ışığıyla griye boyanmış ince, vahşi sivri uçlardan oluşan bir orman var. Birkaç kasvetli saniye boyunca onları inceledikten sonra, son bir kez dikkatlice etrafa baktım ve ekipmanımı omuzlarımdan indirdim.

Bir düzine denemeden sonra, çıkardığım gürültüden dolayı yüreğim ağzımda, üzengileri yukarı doğru fırlatıp zıplamayı denedim, sonunda üzengiler bir çivinin üzerine oturarak gıcırtılı bir sesle yerine oturdu. Deriyi dikkatlice çektim, sonra tüm ağırlığımı üzerine verdim. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Nefesimi veriyorum. Şimdiye kadar hiçbir keşif çığlığı yok. Duvarın tepesinde hareketli parça yok, bu yüzden basit iradeye dayalı alarmlar da olamaz. Koşullu alarmların da kurulmayacağından eminim; bunlar, güvenlik konusunda titiz Veridius için bile, Akademi'nin sınırlarının her santimetrekaresine eklemek için kesinlikle çok pahalı olurdu. Kesinlikle.

Katafrakt zırhını bir bileğime geçirip tırmanmaya başlıyorum.

Kendimi yukarı çekerken kaslarım kasılıyor, üzengilerin derisi gıcırdıyor, metal, takıldığı sivri uca sürtünüyor, bileğimdeki zırh şiddetle sürüklenirken şangırtı çıkarıyor. Etraftaki sessizliğe karşı çok gürültülü ama devam ediyorum, uzanıp parmaklarımla duvarın kenarına tutunuyorum, kendimi düz bir şekilde çekerken kollarım titriyor. Son bir hamleyle eyeri yukarı kaldırıyorum. Sivri taşların üzerinden gürültüyle geçiyor.

Gerginliğimden dolayı ancak kendimi pullu zırhın üzerine beceriksiz ve tehlikeli bir şekilde yığacak kadar gücüm kaldı. Yan tarafım, hâlâ açıkta olan sivri uçlardan birine hafifçe değdi. Keskin kenarlı, baştan sona sivri.

Nefesimi tutuyorum. Boynumu uzatıp Akademinin gölgelerine doğru bakıyorum. Gürültüye rağmen hiçbir hareket yok. Girişte ve avluda meşaleler kısık bir şekilde yanıyor, ancak tek diğer ışık bulutların arasından süzülen yumuşak gümüş rengi ışık.

Duvarın tepesinde açıkta kalıp, zırhlı çivilerle kaplı dikenlerin üzerinden yavaşça ilerleyerek vakit kaybetmiyorum. Ter içinde kıvrılıp sürünürken, zırh plakalarındaki bir boşluktan birinin yolunu bulup ne olacağını hayal etmemeye çalışıyorum. Sadece dikkatlice üzengiyi çividen ayırıp diğer taraftaki başka bir çiviye takmak için duruyorum, sallanmasına izin veriyorum. Arazinin dışında devriye olmayacak ve döndüğümde tekrar takmaya çalışmanın gürültüsüne ihtiyacım yok.

Sonunda kayarak iki elimle üzengiyi kavrayıp kendimi aşağı indirdim. Yere iner inmez nefesimi tuttum, gözlerimi kapattım. Karşı taraftan hala ses gelmiyordu.

Ben gidiyorum.

Arkamı dönüp yoğun, karanlık ve hemen yanı başımda uzanan bir ormana bakıyorum. Buradaki kasvet daha da derin, sadece sürekli hareket eden yaprakların arasından sızan birkaç ışık huzmesiyle aydınlanıyor. Sessizliği sadece hışırtı bozuyor.

Küçük çantamı omuzumdan indirip içinden feneri çıkarıyorum, tırmanıştan sağ salim kurtulduğunu hızlıca kontrol ettikten sonra deklanşörünü açıp yakıyorum. İlerideki yol çok karanlık, arazi çok tehlikeli, ay ışığına güvenmek mümkün değil.

Yönümü belirliyorum ve doğuya doğru yola koyuluyorum.

Eğrelti otlarından oluşan bir duvarı aşıp ağaçların arasına girdiğimde gerginliğim azalmadı. Birçok kişi bana Solivagus'a özgü devasa, zeki kurtlar olan alupilerin Akademi'ye yaklaşamadığını söyledi, ama bunun bir kuraldan ziyade genelleme olduğunu biliyorum. Lambanın ışığının ötesindeki her değişen gölge beni ürpertiyor.

Bir patikaya benzeyen bir şeye rastlamam on beş dakika sürdü. Aslında, iyice aşınmış bir hayvan izinden başka bir şey değildi, ama bazı yerlerde bitki örtüsünün kesildiğini ve toprakta bir iki topuk izinin ipucunu görebiliyordum. Muhtemelen Akademi ile Transvect platformu arasındaki ana yola bağlanan patika burasıydı.

Rüzgarda savrulan dalların altından eğilerek ilerliyorum, her dönüşte birine takılma korkusuyla tüylerim diken diken oluyor. Ama kimse yok. Patika kıvrılıyor ama hep aynı genel yöne doğru ilerliyor. En az on dakika daha endişeyle yolumu bulmaya çalışarak ilerliyorum.

Ve ileride, ağaçların üzerinde puslu bir hale belirdi.

Yavaşlıyorum. Fenerimi söndürüp yerine koyuyorum ve kuru dalların tenime batmasını umursamadan, sık çalılıkların arasına doğru patikadan ayrılıyorum. Kulaklarım zorlanıyor, ama sadece rüzgarda dalların birbirine sürtünmesinin ve düşen yaprakların hışırtısı duyuluyor.

Sonunda, ışığın kaynağı son çalılık perdesinin arkasından belirdiğinde, çömelerek durdum.

Önümde, çatlamış ve yosunla kaplı moloz yığınlarının kapladığı, yaklaşık 150 metre genişliğinde bir açıklıkta, eski bir yapının—ya da yapıların—kalıntıları uzanıyor. Kırık gri taşların çoğu bel hizamdan daha yüksek değil, ancak bunların ortasında, kavisli çatısındaki birkaç delikten başka hasar belirtisi olmayan, yüksek kubbeli bir bina yükseliyor. Bina, etrafı bir düzine parlak fenerle çevrili; hafifçe sallanan ışıklar, yakındaki dağınık taşların arasından değişen siyahlar yansıtıyor.

Bir dakika boyunca izliyorum. Beş dakika. Hiçbir şey hareket etmiyor. Gölgede, yapının içine giden kısa sütunlu geçidin sonunda bekleyen bir kapı görüyorum. Kapı sağlam. Kapalı.

Fenerlerin etrafındaki açıklığın kenarında endişeyle dolaşıyorum. Fenerler, birinin varlığını belirtmekten ziyade, önlem veya kolaylık olsun diye, herhangi

bir yerden İrade yoluyla yakılmış olabilirler. Ama eğer Din, bunu yapmak için İradeyi ve yağı israf etmeye razıysa, o zaman güvenlik önlemleri de olacaktır.

Kıvrımlı yolumda olağanüstü bir şey göremiyorum. Bir zamanlar bu harabeleri duvarlar koruyordu, ama artık yok: ötesindeki alana sadece bir moloz hattı engel olarak kalmış. Dış kısımlar, geniş bir kompleksin kalıntıları gibi görünüyor. Fenerlerden uzakta, dağınık ay ışığı girintili çıkıntılı taşları boyuyor. Okyanustan gelen soğuk bir esinti, kayalar arasında büyüyen uzun otları rahatsız edici bir şekilde hışırdatıyor.

En endişe verici olanı ise, ana binaya başka belirgin girişlerin olmaması. Will ile kapıları güvence altına almak en kolay şeylerden biridir: diğer uçtaki bir alarm ile harmonik olarak bağlanabilirler veya basitçe açılması imkansız olacak kadar ağır bir şeyle kilitlenebilirler.

Ama burada araştırılacak başka bir şey yok. Geri dönmediğim sürece başka seçeneğim yok.

Siperden sessizce çıktım ve kubbeli binaya doğru yavaşça ilerlemeye başladım.

Burada herhangi bir şeyi hareket ettirmek, Will ile bağlantılı bir alarmı tetikleyebilir, bu yüzden nereye bastığıma dikkat ediyorum ve sadece çimenlere bastığımdan emin oluyorum. Daha belirgin bir yolun molozları kenara itmeyi gerektireceği yerlerde iki kez taşların üzerinden tırmanmak için zaman ayırıyorum. Rüzgarın fısıldadığı seslerden başka hiçbir ses yok. Fenerlerin yaydığı ışık havuzundan geçerken ve ardından sütunlu geçidin karanlığına girerken kendimi çok fazla açıkta hissettiğim için, hayal ettiğim her harekette irkilip eğiliyorum.

Kapıya vardığımda durdum, önce ormana doğru baktım, sonra girişi inceledim. Yakından bakınca, bina tahmin ettiğimden daha kötü durumdaydı. Tuğlaların çoğunun kenarlarındaki taşlar ufalanmış ve griden çok yeşil görünüyordu. Kesinlikle Hiyerarşi döneminden kalma değil. Yüzlerce yıldır burada duruyor. Belki de daha uzun süredir.

Hatta Ulciscor'un iddia ettiği gibi, Kıyamet öncesi döneme ait bile olabilir. Aurora Columnae döneminden, yazılı tarihten önce yapılmış olabilir.

Gözlerim alışınca, kapının ilk başta sandığım gibi taş değil, dokunulduğunda soğuk olan sağlam çelik olduğunu görebiliyorum. Bu iyi bir şey: çeliğe işlemek

çok daha zor. Yüzeyine garip semboller kazınmış. Başka bir dil olduğunu düşünüyorum. Tanımıyorum.

Orada durup hesap yapıyorum. Kapı kilitli olabilir, bu durumda akşamım sona ermiş demektir. Kilitli değilse bile, kapıyı açmanın Akademi'de bir tür alarmı tetikleme ihtimali hala yüksek. Kendini Veridius ile donatmış biri, koşarak yolu takip ederse yirmi dakika içinde burada olabilir. Güvenlik için on beş dakika diyelim.

İçeride ne olduğunu görmek için fazla zaman yok.

Zihnimde saymaya başlıyorum ve kulaklarımda kan uğultusu eşliğinde itiyorum.

Kapı bir dokunuşla açılıyor. Sessizlik. İçeriye loş bir ışık sızıyor ve ben tedirgin bir şekilde yarım adım geri çekiliyorum. Ama bağırış çağırış yok, hareket veya ses de yok. Acele etme ihtiyacıyla ihtiyatı birleştirmeye çalışarak içeri süzülüyorum. İçeride sadece tek, büyük bir oda var. Merkezini çevreleyen, belki de yirmi metre çapında mermer sütunlardan oluşan bir çember var. Sütunlara yaslanmış aletler duruyor—kazmalar, kürekler. Halat.

Gözlerimi kısıyorum. Işık sönük, soluk yeşil bir tonu var. Daha da içeri girdiğimde kaynağını görebiliyorum: dairenin merkezinde kocaman bir delik. Sütunlardan birine bağlı bir ip, sanki parçalanmış gibi görünen eksik zemin alanına doğru kayboluyor.

On dört dakika.

İçimdeki doğal temkinlilik dürtüsünü görmezden gelmeye zorladım kendimi ve yeşil ışığa doğru hızla ilerledim. Delik, çok uzak olmayan bir tünele açılıyordu ve ip zemine doğru sarkıyordu. İpi yakaladım, denedim ve kendimi aşağı doğru salladım, inişin hızından avuçlarım yanıyordu. Sandaletlerim taşa yankılanan bir gürültüyle çarptı.

Yere inişin acısını hafifletmek için bacaklarımı silkeliyorum ve etrafa bakıyorum, ancak uzun koridoru görünce acı hemen unutuluyor.

Burada her yer aydınlık, ama fenerlerle veya alevlerle değil.

Duvarların her ikisinde de taşa kazınmış yazılar var ve her bir harf hastalıklı bir yeşil renkte parlıyor. Binlerce, on binlerce kelime. Ama özenle kazınmış değiller. Bir zanaatkarın elleriyle yapılmamışlar. Bunlar karalanmış. Düzensiz. Aceleyle yapılmış.

On üç dakika.

“Bu da neyin nesi?” diye fısıldıyorum, aşağıda beni duyacak kimse olmamasına rağmen daha da yaklaşıyorum. Taşları böyle aydınlatabilen bir şey hiç duymamıştım. Ve yazı... derin, kazınmış gibi görünüyor, ama akış şekli aceleyle karalanmış birini andırıyor. Daha aşağıda, kelimelerin yerini diyagramlara, etraflarına daha fazla parıldayan notlar çizilmiş karmaşık çizimlere bıraktığını görüyorum.

Bir dakika daha düşündükten sonra, daha önce hiç karşılaşmadığım bir dil olduğu sonucuna vardım. Hiçbir tanıdıklık hissi yok, harflerde hiçbir tanıma kıvılcımı yok. Kelimeleri hecelemek için sessizce ağzımı oynattım, ancak bazı harfler bana tamamen yabancıydı, bu da birçoğunu fonetik olarak gizemli kılıyordu.

Metin her iki yöne de uzanıyor, ancak ben yazının küçük diyagramlar dizisiyle kesildiği yere doğru koşuyorum. Bunlar da aceleyle çizilmiş gibi görünüyor, ancak inanılmaz derecede ayrıntılılar—bir çeşit şema, sanırım, onlarca çizgi ve ok, notasyon denizini çaprazlıyor. Her birinde garip semboller tekrarlanıyor. Belki sayılar? Bir şey yaratmak için bir dizi talimat... İnşaatın çeşitli aşamaları, tam olarak ne olduğunu anlamam için yeterince açık değil.

On bir dakika.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, kendime koyduğum zaman sınırının parmakları boynumda hafifçe duruyor. Görüntüleri daha iyi anlamak için incelemekle, bu yerin başka neler içerebileceğini görmek için ilerlemeye devam etmek arasında kaldım. Bu Ulciscor'a yardımcı olmayacak, bu yüzden ikincisi ağır basıyor. Bakışlarımı garip parlayan şemalardan ayırıp temkinli bir şekilde koşmaya başladım, etrafımda herhangi bir işaret olup olmadığına dikkat ederek olabildiğince hızlı hareket ettim. Tünel ve yazılar, gözümün görebildiği kadar kesintisiz uzanıyor. Kararımdan pişman olmaya başlıyorum. Girişten uzaklaştığım her saniye, geri dönmek için harcamam gereken bir saniye demek.

İki dakika daha ilerlemeye devam ediyorum, her adımda endişem artıyor. Bu tünel ne kadar uzanıyor? Düz ve dar bir şekilde ilerliyor; arada sırada daha küçük geçitler ayrılıyor ama bunlar karanlığa bürünmüş, zamanım olsa bile çekici değiller. Yolumu aydınlatan titreşen yeşil yazılar arasında daha fazla diyagram var: bazıları küçük, bazıları ise duvarın birkaç metresini kaplıyor. Geçerken hiçbirine

şöyle bir göz atmaktan öteye geçmiyorum. Ne tasvir ediyorlarsa etsinler, bana yabancı.

Ta ki tanıdık sembollerden oluşan bir dizi görene kadar.

Duruyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Onları yerleştirmek için birkaç saniye bekliyorum, ama yerleştirdikten sonra, etraftaki resimler şekillenmeye başlıyor.

Semboller, Labirent'tekilerle aynıdır.

Sanırım diyagram, onu kontrol eden destek parçasının nasıl yapılacağını gösteriyor.

Bunu bir yere kopyalamak için elim kaşınıyor. Bunun yerine, her satırı hafızama kazımaya çalışarak, büyük bir dikkatle inceliyorum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama mutlaka *bir* anlamı olmalı. Ulciscor, ona verebileceğim tüm ayrıntıları öğrenmek isteyecektir.

Geri dönmeye karar vermek üzereyken, ilerideki tünelin genişleyerek bir açıklığa dönüştüğünü fark ettim. Koşmaya başladım.

Sekiz dakika.

Geçidin sonu, ötesinde çok daha büyük bir alana açılan bir kemerdir. Üzerinde aynı parıldayan yeşil yazıyla bir şeyler yazılı, ancak dil farklı. Bu tanınabilir bir dil. Ortak dil değil, Vetus dilinin eski bir biçimi. Bir zamanlar bu bölgeye özgü bir dil.

Tanrı olmaya çalışırken O'nu yarattılar. Sanırım çevirisi bu şekilde.

Son birkaç adımı da yavaşça geçip kemerin arasından içeriye bakıyorum. İçerideki salon devasa, elli metreden yüksek ve en az üç yüz metre uzunluğunda. İçeride yazı yok ama her iki duvara oyulmuş, loş ışıklı oyuklar sayesinde tamamen yeşil bir ışıkla aydınlatılmış. Belki on metre yüksekliğinde ve genişliğinde, ve aynı mesafede. Onlarca var. Yüzlerce.

Ancak beni asıl cezbeden şey içerikleri. Nefesimi kesiyor, kanımı donduruyor.

Her birinde, uzun siyah bir bıçakla göğüslerinden delinmiş tek bir çıplak ceset bulunuyor.

Beş saniye boyunca, hatta on saniye boyunca, hareketsiz, gözlerim faltaşı gibi açık kaldım. Ellerim titreyerek kendimi girişin kenarına yasladım. Yeşil ışık, erkeklerin ve kadınların yattığı taş levhalardan geliyordu ve sanki bir tür gösterişli sergideymiş gibi görünmelerine neden oluyordu. Sadece silüetlerdi, ama gördüklerimden şüphe duymadım.

Ayrıca, iskelet gibi de değiller, bunu da hafifçe fark ediyorum. Bu mezarda yüzyıllarca tozlu bir bekleyişten dolayı buruşmuş da değiller. Yüzlerinden ve bedenlerinden anlayabildiğim kadarıyla, bu insanlar sanki dün öldürülmüş gibi görünüyorlar.

Yedi dakika.

"Çürüyen *tanrılar* ," diye fısıldıyorum, çoğunlukla kendimi sakinleştirmek için. Din burada ne yapıyorsa yapsın, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ama Ulciscor daha fazlasını bilmek isteyecek. Detaylara değer verecek.

İstemeyerek de olsa salona bir adım atıyorum. İki. Ayak seslerim yankılanıyor. Ölülerin hayali gözleri bana dik dik bakıyor. Tüylerim diken diken olan derimi görmezden gelip aceleci adımlarla açık tabutlardan en yakınına doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça yüz hatları belirginleşiyor. Adam kare çeneli, atletik bir yapıya sahipti. Siyah saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmıştı. Cildi pürüzsüz, kalbinin üzerindeki deriyi delen koyu renkli kılıcın izi dışında lekesizdi. Gözleri kapalıydı. Kan yoktu.

Altı adım ötede duruyorum. Bıçağın tamamen obsidyenden yapıldığını düşünüyorum. Küçük bir servet değerinde.

Altı dakika.

Sinirle, kısık bir sesle küfrediyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Tam gaz koşarsam, ipe geri dönmek birkaç dakikadan fazla sürmez, sonra da ormanın güvenliğine ulaşmak için iki dakika daha gerekir. Gözlerimi cesetten ayırıp etrafa tekrar bakıyorum.

Şimdi daha içeri girince, cesetlerin odanın tamamını kaplamadığını fark ediyorum: odanın uzak ucunda, ortada ince, karanlık ve yoğun bir bölüm var. Oradaki duvarın bir kısmı farklı görünüyor. Parıldıyor.

Salonun uçsuz bucaksız genişliğinde aceleyle ilerliyorum. Ürkütücü yeşil ışıklı tabutlar arasındaki rastgele boşluk yaklaşık 6 metre genişliğinde ve ortasına, kabaca bir insan boyu ve genişliğinde, taştan ziyade metal gibi görünen bir levha yerleştirilmiş. Ama çelik değil. Bronz mu? Dış duvarlardaki gibi garip kelimeler kazınmış üzerine, ancak yazı farklı. Titizlikle düzgün, istikrarlı ve özenli bir elle kazınmış.

Duvara yakın duruyorum, loş ışıkta gözlerimi kısarak tanıdık bir şey seçmeye çalışıyorum. Metal kararmış. Sabırsızca uzanıp parmaklarımı soğuk yüzeye dokunduruyorum, sembollerin bazılarını daha net görmeye çalışıyorum.

Cilt temas noktasında hafif bir karıncalanma hissettim. Elimle hızla geri çekildim.

Odayı alçak, yankılanan bir *uğultu* sarsıyor.

Bir adım geri çekiliyorum ve arkamda yeni bir ışık belirirken dönüyorum. Salonun ortasındaki taş zemin beyaz ışıkla dalgalanıyor. Su oluşmuş ve bir şekilde tutuşmuş gibi parıldıyor ve dalgalanıyor. Bu dalgalanmalar hızla birleşerek üç büyük, ayrı havuz oluşturuyor. İçlerinde ışık çıkıntıları yükselmeye başlıyor. Şekiller alıyorlar.

Şokun etkisiyle, en soldakinin hatlarını tanıyabiliyorum.

Bu Solivagus.

Sıvı ışığın bölümleri yukarı doğru çekilip, zirveler ve çukurlar oluşturarak inanılmaz derecede detaylı dağ sıraları, vadiler, göller, nehirler ve burunlar yarattıkça, adaya olan benzerlik daha da belirginleşiyor. Tek tek ağaçlar. Curia Doctrina'nın penceresinden dışarı bakarken kısmen aşina olduğum bir topoloji.

Diğer iki havuz da kara parçaları oluşturuyor. Sağdaki ilk bakışta aynı gibi görünüyor, ancak daha yakından baktığımda hatların farklı olduğunu fark ediyorum. Kuzeyde dik yamaçlar yerine eğimli plajlar var. Batıda bir dağ eksik. Bir uçurumun gölgesinde, küçük bir kasabanın yerleştiği, tamamen temizlenmiş bir ormanlık alan var.

Ortadaki görüntü diğer ikisinden önemli ölçüde farklı. Ağaç yok, ancak doğudaki arazi şekline benzerlikler var. Batıda ise, merkezinde rahatsız edici, havada asılı duran bir küre dışında hiçbir şey yok, çorak bir krater. Ölçek olarak, küçük bir dağ büyüklüğünde.

Şaşkınlıkla inceliyorum, sonra gözlerimi güneye doğru kıyı şeridinde gezdiriyorum. Yandaki iki haritayla da örtüşüyor.

Bu da Solivagus demek oluyor, ama tamamen yok edilmiş.

Tam gerçeği fark ettiğim sırada, salonda boğuk bir ses yankılanmaya başladı. Vetusca konuşulduğunu, bir anlık şaşkınlığın ardından anladım. Kelimeler, tercüme edebileceğim kadar yavaş ve netti.

“Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölüm demektir. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölüm demektir.”

Ve böyle devam eder. Ve böyle devam eder.

Tüylerim diken diken olmuş bir halde, sesin kaynağını arayarak hızla dönüyorum. Hiçbiri yok. Kısa süre sonra, mükemmel bir uyum içinde başka bir ses daha katılıyor. Yumuşak, sert ve hüzünlü. Sonra bir tane daha. Ses salonu dolduruyor. Parlak haritanın etrafından dolaşarak kaçıyorum, ona dokunursam ne olacağından korkuyorum. Haritanın ışığı loş yeşili bastırıyor, cesetleri keskin bir şekilde yanlara doğru itiyor. Sağımda bir adamın görüntüsünü yakalıyorum.

Göz kapakları aralanıyor. Altında kanlı göz çukurlarından başka bir şey yok.

Göğsümü soğuk bir korku pençeliyor. Donakalmış bedene bakıyorum. O da bana bakıyor. Hareketsiz. Göğsünden saplanmış abanoz bir bıçak.

“Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölüm demektir. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölüm demektir...”

Dudakları kıpırdıyor.

Geriye doğru sendeledim, neredeyse düştüm. Bakışlarım yandaki boşluktaki bedene kaydı. O da gözsüz bir bakışla beni izliyordu. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Hepsi fısıltı halinde.

“Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın...”

Koşuyorum.

Nabız gibi atan karalamaların tünelinden geri dönüyorum, ciğerlerim yanıyor, arkama bakmıyorum. Fısıltıları geride bıraktım ama durmuyorum; ipe ulaşıyorum, üzerine atlıyorum ve çılgın bir enerjiyle kendimi yukarı çekiyorum, vahşice sallanıyorum, panik içinde nefes alışverişim kendi kulaklarımda yankılanıyor. Ellerimdeki deri aşağı kaymanın etkisinden henüz kurtulmamış ve acıyor ama görmezden geliyorum, ayaklarım yukarıdaki zeminde tutunacak yer bulana kadar kendimi tekrar tekrar yukarı çekiyorum.

Ancak delikten geçip yukarıdaki binanın güvenli ortamına ulaştığımda sakinleşip kendimi toparlayabiliyorum. Sırtımı soğuk taşa yaslayıp nefes nefese

kalıyorum, acıyan ellerim titriyor. Sadece birkaç saniyeliğine. Sadece yuvarlanıp tekrar ayağa kalkacak gücü bulana kadar. Sayıyı unuttum ama buradan çıkmam gerek. Hemen şimdi.

Soğuk gece havasına doğru kaçıyorum, sadece çelik kapıyı tekrar hızla kapatmak için duruyorum; binayı saran fenerlerin sıcak, doğal ışığı, içerideki kabuslardan sonra ev gibi hissettiriyor. Hızlıca onların aydınlatmasını aşıp gümüş kaplı harabelere giriyorum.

Ormana doğru yarı yolda olduğumda, nefes nefese konuşmaların hafif, aralıklı seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Yıkık duvarlardan birinin arkasına kayarak, gölgenin derinliklerine çömeldim. Bu sırada, daha yüksek sesli olsa da kelimeler anlaşılmaz kalan bir başka kısık sesli konuşma açıklığa ulaştı. İki adam, diye düşündüm. Hızlı ayak sesleri yankılandı. Koşarak yaklaşıyorlardı.

Sonra ayak sesleri yavaşladı. Açıklığa girdiler ve enkazın üzerinden süzülen taze ışıkla birlikte sessizliğe büründüler.

"Bir şey görüyor musun?" Bu Veridius, sesi zorlanarak çıkıyor. Kayamın köşesinden bir göz atmaya cesaret ediyorum. Veridius ve arkadaşının önünde, on metre yukarıda, etrafı aydınlatan bir meşale havada asılı duruyor. Veridius ise harabeleri kasvetli bir şekilde inceliyor. Gözleri simsiyah. Belinde üç obsidyen hançer asılı.

"Belki... önce bir nefes almama izin ver." Diğer adam esmer ve zayıf, Veridius'un yaşına yakın. Ancak Principalis'in aksine, iki büklüm olmuş, elleri dizlerinin üzerinde. Renksiz boynuz çerçeveli gözlükleri kuş burnuna benziyor ve yakıcı ışığı yansıtıyor.

Veridius, meşalesini daha da yükseğe göndererek, harabelerin üzerinde dönmesine izin vererek karşılık verir. Gölgelerim kısa bir süreliğine kaybolur, ancak taşların ardında iki adamdan gizlenmiş olduğum için soğukkanlılığımı korurum. Otuz saniyelik sonuçsuz gözlemden sonra, Principalis kaşlarını çatar. "İçeri giriyorum. Ağaçların arasında kalın ve gözcülük yapın. On dakika içinde çıkmazsam veya benden sonra biri gelirse, geri dönüp Xan ile iletişime geçin. O ne yapacağını bilir." Hâlâ nefes nefese olan adam itiraz edemeden, Veridius onun yanından geçerek fenerin ışığına doğru ilerler ve elini uzatır. Yüzen meşale ona

doğru süzülür; Principalis adımlarını hiç bozmadan meşaleyi havadan alır, ardından çelik kapıyı iterek açar ve içeri girer.

Sonraki birkaç dakika sonsuza dek uzuyor. Gözcülük yapan adam—tanıdık geliyor ama bildiğim kadarıyla bir Praeceptor ya da asa değil—söyleneni yapıyor ve yakındaki ağaçların gölgelerine karışıp kayboluyor. Nereye baktığını göremiyorum, hareket etmenin güvenli olup olmadığını anlayamıyorum. Tek yapabildiğim beklemek, nefes almak ve hala titreyen ellerimin kontrol altına girmesini beklemek. İçeride gördüklerimi düşünmüyorum. Üzerinde duramam. Henüz değil.

Veridius çok geçmeden yeniden ortaya çıkar, kaşlarını çatması yasaklayıcı ifadeden düşünceli bir ifadeye dönüşmüştür. Ormana doğru belirsiz bir şekilde el sallayarak arkadaşına işaret eder. "Hepsi orada, Marcus."

“Emin misin?” Diğer adam, Marcus, ağaçların arasından çıktı, tuniğinden yaprak parçalarını silkeledi. Veridius'a katıldı ve Principalis'in sitem dolu bakışına özür dilercesine başını salladı. “Pekala. Çürüyen tanrılar, bu bir rahatlama. Ama o zaman alarmı tetikleyen neydi?”

“Kim. Alarmı *kim* tetikledi?” Veridius dalgın dalgın konuşuyor, hâlâ düşünüyor. “On dakika önce burada biri vardı. Her yer hâlâ ışıklı.” Bakışları keskinleşiyor ve harabeleri tarıyor. Karanlıkta beni görmesi imkansız olsa da, geriye doğru irkiliyorum.

“Adanın tekrar ele geçirildiğini mi düşünüyorsun?” Marcus’un sesindeki gerginlik apaçık ortada.

“Belki.” Uzun bir sessizlik olur. “Akademiye olabildiğince hızlı geri dön. Taedia buraya doğru geliyor olacak; ona geri dönmesini ve kızlar yatakhanesinden Üçüncü veya Dördüncü sınıflardan hiçbirinin eksik olup olmadığını kontrol etmesini söyle—nedenini sorarsa, işini bitirdikten *sonra* benimle konuşmasını söyle. Sen de gidip erkekleri kontrol et. Üçüncü ve Dördüncü sınıfları. Ve Altıncı sınıfları,” diye ekler, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. “Ben de içeride biraz daha etrafa bakacağım.”

"Dikkat olmak."

Marcus'un aceleci ayak seslerinin yankısı yavaş yavaş kaybolurken, hummalı bir şekilde hesaplamalar yapıyorum. Buraya kadar koşmaktan zaten yorulmuştu,

bir de üstüne Praeceptor Taedia'ya bir mesaj iletmesi gerekiyordu. Yine de onu yenebilirim. Belki.

Veridius, sözünde durarak, harabelere doğru geri dönüyor. Çelik kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum.

Sonra koşuyorum.

Yolda ilerlerken, Marcus'un gerisinde kaldığımın farkında olarak, hızlanmalar ve tempolu yürüyüşler arasında geçiş yapmaya çalışıyorum. Adamı yakalamam pek olası değil, ama dinlenmek için durma ya da en azından Praeceptor Taedia ile konuşurken duraklama ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyım.

Yolu ilk bulduğumda dikkatlice işaretlediğim noktaya ulaşmam beş dakika sürdü ve ardından çalılıkların arasından ve engebeli arazide, yoğun ay ışığında ayak bileğimi burkma riskini göze alarak on dakika daha geçirdim; sonunda mucizevi bir şekilde Akademi duvarına ulaştım, geriye sadece sayısız çizik ve yırtılmış kıyafetler kaldı. Manzarayı içime çekerken göğsüm kabardı. Her şeyi göz önünde bulundurursak, iyi bir zamanlama yapmıştım.

Gölgede zar zor görünen derme çatma ipim, çıktığım yerden yüz metreden daha az bir mesafede sallanıyor; gizlilikten çok hıza odaklanarak ona doğru koşuyorum, saniyelerin güvenlik ve yakalanma arasında fark yaratabileceğinin fazlasıyla farkındayım. Marcus yol boyunca bir yerde durmuş olsa bile, muhtemelen şu anda Akademi girişindedir. Sadece önce yurtun üst katlarını kontrol etmeye karar vermesini umuyorum.

Sıçradım ve üzengiyi açılı bir şekilde yakaladım, ivmemin beni yukarı doğru savurmasına izin verdim. İşe yaradı, ama duvarın kenarına uzandığımda farkında olmadan çok daha yüksekteydim ve yorgundum, aceleyle tutunmaya çalışan elimi bir sivri uca çarptım. Avucumda sıcak ve keskin bir acı belirdi. Küfretmemek için kendimi zor tuttum ve neredeyse tutuşumu kaybettim, neredeyse düştüm. Bir şekilde, çaresizlik acıyı yendi, sadece parmak uçlarımla kendimi yukarı çektim.

Kanım oluk oluk akıyor ki, üzengiyi çividen ayırıp, pullu zırhı kaldırıp, rahatsız edici derecede yüksek bir sesle yakındaki çalılıklara fırlatıyorum. Yarın akşam ahıra tekrar gittiğimde onları alıp götürebilirim. Duvarın üstündeki koyu leke loş ışıkta bile parlıyor, ama temizlemeye vakit yok.

Akademinin çimenlerine doğru sıçrıyorum, darbeyi azaltmak için yuvarlanıyorum, sonra hızla ayağa kalkıp yurda doğru koşuyorum, herhangi bir ışık veya hareket belirtisine karşı tetikteyim, elimi yarı tutarak. Koşarken koyu renkli damlacıklar dökülüyor.

Yurduma geri dönmem, ciğerlerimi yakan bir hızla üç dakika daha sürüyor; sadece bir kere, avludan aceleyle geçen uzaktaki bir figürü görünce düz çizgiden sapmak zorunda kalıyorum. Ortada kimse yok, ama en üst kattaki pencerelerde ışıklar yanıyor. Çok fazla.

Sonunda çılgın koşuşturmamı yavaşlattım, yüksek binanın dışındaki parkın gölgelerinde durdum ve acıyan elimi sarmak için tuniğimden gevşek bir parça kopardım. Perişan haldeyim: kirli, terli, kan içinde, kollarım çizik ve kıyafetlerim yırtık. Ama en kötüsünü girişteki çeşmede kendimi hızlıca yıkayarak halledebilirim; çizikleri kapatabilirim ve yedek kıyafetlerim var. Elim sorunlu—kesik derin, zonkluyor—ama Marcus'un sadece yüzeysel bir inceleme yaptığını ummaktan başka çarem yok.

En üst kattaki ışıklar sönmeye başlıyor ve dış merdivene açılan üst kapı aralanıyor. İnce bir figür hızla bir üst kata inip içeri girerken geriye doğru irkiliyorum. Tehlikeli bir durum olacak.

Çeşmede çılgınca yıkanıyorum, tuniğimi çıkarıp havluyla kurulanıyorum, endişe gecenin keskin soğuğuna karşı bir kalkan görevi görüyor. Sonra merdivenleri ikişer ikişer, olabildiğince sessizce çıkıyorum. Dördüncülerin kaldığı kattan sesler geliyor. Pencereleri lamba ışığıyla doluyor.

Birinci kata çıkan merdivenleri çıktım. İçeri girdim, odama doğru koridorda sessizce ilerliyorum. Sinirlerim, inanılmaz bir sevinçle karışmaya başladı. Başaracağım.

Odamıza sessizce girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve Eidhin'in masasında kıvranarak bana baktığını gördüm.

İkimiz de donakalmış bir halde hiçbir şey söylemiyoruz. Eidhin'in kapalı lambası, belime kadar çıplak halimi ve kendimi temizlemek için kullandığım, apaçık kanlı olan tuniğimi göstermeye yetecek kadar parlak. Bakışları benden tuniğe, sonra tekrar bana dönüyor.

Sonunda Galceyle, "Garip bir rüya," diyor. Diğer iki çocuğun uyanmaması için yeterince yumuşak, ama kararlı bir şekilde. Anlamlı bir şekilde.

Ardından masasına döner ve okuduğu kitabın üzerine başını eğer.

Sırtına yarım saniye daha bakıyorum, sonra aceleyle yatağıma koşuyorum, çantamdan temiz bir tunik çıkarıp kirli ve yırtık olanı onun yerine saklıyorum. Yarım dakika içinde temiz kıyafetlerimi giyip, gözlerimi zorla kapatarak battaniyelerin altına giriyorum.

Bundan iki dakika geçmeden kapımız tekrar gıcırtıyla açıldı ve odaya parlak bir lamba ışığı doldu. Uyuyan çocuklardan birinin bu davetsiz misafir karşısında homurdanıp huzursuzca döndüğünü duyabiliyordum.

“Ah. Eidhin.” Marcus’un sesini tanıdım. “Kimsenin uyanık olmasını beklemiyordum.”

Bir sandalye sürtünüyor. "Sextus Carcius?" Eidhin belli ki adamı tanıyor. "Neden buradasın?" Kekeleyerek Ortak Dilde söyleniyor. Neredeyse o iri yarı çocuktan bir anda duyduğum kelime sayısı kadar.

“Bu gece olağan dışı bir şey gördün veya duydun mu?” Marcus’un bakışlarının yatakların üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum. Derin ve düzenli nefes almaya odaklanıyorum. Bağlı avucumdaki kesik acıyor. “Kampüs dışında küçük bir olay oldu. Endişelenecek bir şey yok, ama hiçbir öğrencinin olaya karışmadığından emin olmam gerekiyor.”

“Sadece bir saat önce uyandım. O zamandan beri hiçbir şey olmadı.”

“Emin misiniz?” Garip bir öksürük. “Yalan söylemenin halkınız için sonuçlarını veya iş birliği yapmanın faydalarını size hatırlatmama gerek yok.”

“Hayır, öyle değil. Bundan eminim.” Bu kasıtlı, soğuk yanıtta öfkenin belirgin bir izi bile yok.

“Dediğin gibi.” Uzun bir sessizlik, Marcus belli ki düşünüyordu. “Öyleyse diğerlerini uyandırmaya gerek yok. Ama bir şey duyarsan bana veya Principalis'e haber ver.” Lambanın ışığı yavaş yavaş çekilmeye başladı, sonra kapı aralığında kaldı ve odanın yarısını derin bir gölgeye boğdu. “Ve biraz dinlen evlat. Aedhu'ların bile bundan daha fazla uykuya ihtiyacı var.”

Kapı kapanıyor. Ayak sesleri koridordan yan odaya doğru uzaklaşıyor.

Marcus'un gittiğinden emin olduktan sonra bile kıpırdamıyorum, Eidhin'in bir açıklama isteyeceğini yarı yarıya bekliyorum. Diğer çocuktan ise hiçbir ses gelmiyor. Sadece ara sıra sayfa çevirme sesleri duyuluyor.

Bir dakika sonra, kalbimin gümbürtüsünden biraz olsun kurtuldum ve nefes alıp durumu değerlendirebildim. Kollarımdaki çizikler o kadar hafif ki sabahleyin neredeyse görünmez olacaklar ve üzerlerine kıyafet giyebilirim. Yırtık ve kanlı tuniğimi atmam gerekecek ama akşam yemeği sırasında ahırda yalnız kalmak için bolca zamanım var. Kimse fark etmeden yakabilirim.

Sol elimdeki yara ise bambaşka bir sorun. Kesik derin, beni engelleyecek. Ve hâlâ kanadığından oldukça eminim. Muhtemelen yarın sabah Ulnius'a gidip tedavi ettirmem gerekecek. Nasıl olduğunu soracak.

Akademi duvarının tepesindeki sivri uçta çok fazla kan izi bıraktığımı sanmıyorum, ama eğer biri fark ederse, yaralanmamın zamanlaması oldukça şüpheli görünecek. Bunu riske atamam. Bu gece orada gördüklerimden sonra asla.

Gerçekte ne olursa olsun.

Zihnim istemeden de olsa yıkıntıların altındaki mezarlığa dönerken titrek bir ürpertiyi bastırdım. O bedenlerin gözlerini açtığını hayal etmemiştim, değil mi? Yüzleri o garip harita belirmeden önce gölgeliydi. Telaşlandım, paniğe kapıldım.

Anlık şüpheler, mesajlarının hatırasıyla hızla ortadan kalkıyor elbette. O *fısıltılar* ... Korkum bunu çağrıştırmadı. Anlamadığım bir başka Obiteum göndermesi, Caeror'un Ulciscor'a gizli mesajındakiyle aynı kelime. Ve açık bir uyarı.

Gözlerinin de çıkarıldığından oldukça eminim. Garip ve rahatsız edici, ama aynı zamanda tanıdık. Lanistia'nın Iudicium sırasında geçirdiği kazanın tüm bunlarla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

O kadar çok şey var ki, hepsini gözden geçirmem gerekiyor. Zihnim yorgunlukla boğuşuyor, adeta yarışıyor.

Çok az uyuyorum.

XXXIV

Son birkaç yılda mecburiyet beni inandırıcı bir oyuncu haline getirdi .

Bence işin püf noktası, söylediklerimin doğru olduğuna kendimi inandırmak. Sadece yalan söylemek değil, olayları kafamda canlandırmak. Nasıl hissedeceğimi, ne yapacağımı hayal etmek. Geçmişimin gerçeğini silmek ve yerine sahte bir gerçek koymak, sadece üstüne katmanlamak değil.

Yani, kahvaltımı taşırken merdivenlerden inerken tökezleyip önümdeki öğrenciye çarptığımda, darbenin etkisini azaltmak için kendimi hazırlamamaya özen gösterdim. Çenem yere çarptı. Çömlekler kırıldı. Ve sol elim, hâlâ çok rahat bir şekilde taşıdığım bıçağı tutarken, vücudumun altında garip bir şekilde kıvrıldığında, bu sabah kalktığımdan beri sakladığım, hâlâ kanayan, açık yarama saplanmasını engellemedim.

Acı dolu kükrememi taklit etmeme gerek yok.

Dağınıklığın ortasında elimi kıvırıp, kıvranıyorum; etrafım yemek artıkları ve kırık tabaklarla dolu. Bu karmaşada konuşma neredeyse tamamen durmuş. Kan birikmiş, önceki geceden kalan kabuklar yok olmuş.

Birkaç Dördüncü—şu anda onların seviyesindeyim—bileğimden aşağı süzülen kanı fark edip kendi aralarında mırıldanarak bana bakıyorlar. Daha aşağıdan bir yerden kıkırdama duyuyorum. Muhtemelen Altıncılardan biri.

"Aptal." Çarpıştığım öğrenci ayağa kalktı ve üstündeki kırıntıları silkeledi. Beşinci sınıftaydı. Kısa boylu ve zayıf. Adını bilmiyorum. Kapalı yumruğumdan damlayan kana ilgisizce baktı. "Nereye gittiğine dikkat et, Altıncı. Ve çatal bıçak taşımayı öğren." Bu, dördüncü sınıflardan bazılarının kısık bir kıkırdamasına neden oldu.

Tiksintiyle başını salladı ve muhtemelen bozulan yemeğini yenilemek için mutfağa doğru yürüdü. Praeceptor Ferrea'nın gölgesi onun yerini aldı. "Kötü mü?"

Avucumu ona gösterdim. Geri çekildi, sonra beni kapıya doğru işaret etti. "Öyleyse revire. Ulnius ilgilenecek."

Ayaklarımın üzerinde zorlukla doğrulup aceleyle uzaklaşırken, mutfaktan elinde paspasla bir Octavii yaklaşıyor. Odadaki gevezelik, her zamanki boğuk gürültüsüne geri dönmüş olsa da, beni izleyen birkaç kişi olduğunu görüyorum. Callidus masamızda, gerçekten endişeli bir şekilde bana bakıyor. Aequa köşeden bana yan bakışlar atıyor. Eidhin ise yanından geçerken ve diğer Altıncıların yanından geçerken anlaşılmaz bir ifadeyle gidişimi izliyor.

Revir kapısına ulaştım ve duvardaki küçük zili çaldım; bu zil, arkadaki başka bir zile Will tarafından kilitlenmişti. Bir dakika sonra Ulnius aceleyle göründü.

“Vis Telimus.” Beyaz pelerinli adamın neşesi azalır ve elimi tutuş şeklimi görünce kaşları çatılır, hemen topallayarak öne doğru gelir ve bileğimi nazikçe kavrar. “Göster bana.”

Parmaklarımı aralıyorum, yeniden açılan yaradan fışkıran kanı görünce irkiliyorum.

Ulnius beni yakındaki bir koltuğa oturttu, sonra bir bez alıp bir kase suya batırdı ve kanı silmeye başladı. "Bu nasıl oldu?"

"Kahvaltıda merdivenlerde ayağım takıldı. Bıçağımla kendimi kestim."

Boyama işlemi bir anlığına duraksadı ve açıklamalarımda hoşlanmadığı bir şey olduğunu anladım. Bir an sonra, "Keskin bıçak," diye belirtti.

"Tam üzerine düştüm. Bıçağının ağzından tutuyordum," diye itiraf ediyorum mahcup bir şekilde.

Yaptığı işi bırakmıyor, bana bakmıyor. "Şanslıymışsın o zaman. Bir santim daha aşağıda olsaydı bileğini kesebilirdin. Daha yukarıda olsaydı parmaklarını kullanamaz hale gelebilirdin." Aletlerini kapıyor, gözleri kararıyor ve sabit bir elle, hızlı ve düzgün bir şekilde dikiş atmaya başlıyor. "Komik bir tesadüf. Müdür bir saat önce bana olağandışı yaralanmalar görüp görmediğimi soruyordu."

"Alışılmadık mı? Ne gibi?" diye dişlerimi sıkarak homurdandım.

"Böyle bir şey söylemedi."

Acıya rağmen zoraki bir gülümseme takındım. "Sanırım aptallıktan kaynaklanan kendi kendine verilen yaralar sayılmıyor."

“Hayır, öyle değiller.” Önümde çömeliyor. Bana dik dik bakıyor. “Ama daha dikkatli olmalısın.”

Gülümsemem kayboluyor. Ardından gelen anlamlı sessizliğe başımı sallıyorum.

Memnun kalan Ulnius doğruldu ve beyaz pelerinini düzeltti. "Bu çabuk iyileşmeyecek, birkaç hafta normal şekilde kullanamayacaksın." Sargıyı yapmaya başladı. "Sargıları değiştirmek için iki haftada bir akşam gel. Mecbur kalmadıkça kullanma."

“Peki ya ahırların temizlenmesi?”

“Eğer yapmanız gereken bir şey buysa, o zaman 'yapmanız gerekiyor' kategorisine giriyor. Dikişler gevşerse hemen beni bulun.”

Zaten öyle bekliyordum. "Anlaşıldı."

“O halde işimiz bitti.” Pansumanı neşeli bir hareketle tamamlıyor. “Birlikte daha güçlüyüz, Vis. Umarım birkaç gün seni görmem.”

Gülerek "Sana da aynısı." dedim.

Koridorda yalnız kaldığımda, taş duvara yaslanıp nefesimi veriyorum, durup aşağıda uzanan gri, dalgalanan okyanusa bakıyorum. Elim ağrıyor. Bitkinim. Dün gece olanları düşünmeye cesaret ettiğim her an hâlâ ürpertici bir ürperti hissediyorum. Ve kendimi kanıtlamak için başka bir şans verilmeden, diğer Altıncıların Labirent'te koşmasını izleyerek geçireceğim koca bir güne hazırlanıyorum.

Hayat hiç de iyi değil. Ama en azından şimdilik buradaki konumum güvende gibi görünüyor.

▒ ▒ ▒

"Kendini kesmeden buraya kadar gelmeyi başardın ," diye gözlemde bulundu Callidus, ağzı balık dolu bir şekilde, her zamanki masamızda karşısındaki koltuğa otururken. "Aferin."

Ona sert bir bakış attım. "Sanırım bunu hak ettim."

“Aman Tanrım, ne yaptın sen! Daha önce temel insan hareketlerinde bundan daha muhteşem bir başarısızlık gördüysem hatırlamıyorum.” Callidus, bandajlı

elimi işaret ederken, mizahı en azından bir nebze de olsa sempatiye dönüştü. “Ne kadar kötü?”

“Canımı acıtacak kadar kötüydü. Ama beni ahır görevimden uzaklaştıracak kadar da kötü değildi.”

“Ah. En kötü durum,” diye içini çekti Callidus. Arkasına yaslandı ve tembelce gerindi. “Bunun dışında, sanırım bu sabah her zamanki gibi geçti?”

“Kaza yüzünden geç kaldım, en azından *herkesin* başarısızlığını izlemek zorunda kalmadım.” Sınıf arkadaşlarımın Labirent'i geçme girişimlerindeki beceriksizliklerini gördükçe, Altıncı sınıfta sıkışıp kalmaktan daha da sinirleniyorum. “Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ben daha karlı çıktım.”

Callidus kıkırdadı ve daha fazla bir şey söyleyecekken yüzünde garip bir ifade belirdi, dikkati aniden omzumun üzerinden bir şeye takıldı. Döndüm ve Üçüncülerin merdivenlerden aşağı indiğini gördüm. Iro, beni incelediğimi fark edince kartal burunlu bakışlarıyla bana baktı. Indol ise hafifçe onayladı.

Gözlerim, içgüdüsel olarak Emissa'ya kaydı. Uzun kahverengi saçları bugün sıkıca toplanmıştı; Üçüncüler muhtemelen biraz antrenman yapacaklardı ya da başka bir fiziksel çalışma yapacaklardı. Belli ile derin bir sohbete dalmıştı, ancak bizim seviyemize geldiklerinde bir şeyler mırıldandı ve sohbeti keserek yanımıza geldi. Belli, şaşırmış ve hafifçe rahatsız olmuş bir şekilde, onun peşinden gitti.

“Catenicus.” Emissa masamızın ucunda durdu, parlak yeşil gözleri doğrudan bana odaklanmıştı. İsmi söylerken gülümsedi, gamzeleri belirdi. “Bu sefer ciddi bir yaralanma olmadan yemeğe kadar geldin, anlaşılan. Aferin.”

"Callidus o şakayı zaten yapmıştı," dedim ona yapmacık bir ekşilikle, şaşkınlığımı atlatmaya çalışarak. Emissa daha önce ahırların dışında benimle konuşmak için hiç bu kadar çaba göstermemişti.

“Elbette yaptı.” Arkadaşıma kısa bir bakış atarak içini çekti, hâlâ gülümsüyordu. “Nasılsın, Callidus?”

Callidus ilk başta kendisine hitap edildiğinin farkında değil. Bakışlarının, bir adım geride duran ve ilgisizce etrafına bakınarak konuşmanın bir parçası olmadığını göstermeye çalışan Belli'ye sabitlendiğini fark ediyorum. Callidus, Emissa'nın sözlerini algıladığında, sanki uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıyor, sonra ona doğru yarım bir gülümseme gönderiyor. "İyi günler, Emissa. Ondan daha iyiyim sanırım." Başparmağını bana doğru sallıyor.

Emissa, kaşlarını hafifçe kaldırarak onayladı, sonra bana döndü. "Umarım bizim için bir şeyi açıklığa kavuşturursunuz. Söylentilere göre dün Eidhin ile birlikte Labirent'te koştunuz"—başını Altıncı Sınıflara doğru salladı, bakmadan —"ve kazandınız? İlk denemenizde mi?"

Callidus'a anlamlı bir şekilde, şüpheci bir bakış atmaktan vazgeçiyorum; o ise bunu görmezden gelmeye çalışıyor, ancak yanaklarındaki kızarıklık gördüğünü gösteriyor. "Doğru."

"Ama sonra hile yaptığınız için diskalifiye edildiniz, değil mi?"

"Dultatis bir eşek olduğu için diskalifiye olduk." Bu sözleri gereğinden yüksek sesle söylüyorum ama neyse ki ya kimse duymuyor ya da kimse itiraz etmiyor. "Kod yazmak yerine talimatları vermek için Cymrian dilini kullandım. Sayılması gerekirdi."

Emissa, kızıl saçlı arkadaşına şöyle bir baktı. "Gördün mü, Bel?"

Belli, sanki Callidus ve ben konuşmanın bir parçası değilmişiz gibi, dikkatini Emissa'ya yöneltiyor. "Eğer diskalifiye edildiyse, bunun bir önemi yok. Ve biz hala onun sözüne güveniyoruz."

"Dultatis ile ilgili kısım hariç," diye belirtiyorum.

Emissa ciddiyetle, "Dultatis ile ilgili kısım hariç," diye onayladı.

Belli kıpırdanıyor ve ilk kez sağ elinin bir parmağının eksik olduğunu fark ediyorum. Bakışlarımı fark ediyor ve eksik olan uzvunu arkasına saklıyor; bu, sık sık yaptığı tanıdık bir poz olmalı diye düşünüyorum. Sonra homurdanıyor, Emissa ile bana bakıp gösterişli bir şekilde gözlerini deviriyor. "Zaten sadece Altıncılarla yarışıyordu." Bel hizasına kadar uzanan kızıl kıvırcık saçları hareketle savrularak uzaklaşıyor.

Emissa, gizli bir şekilde sesini alçaltarak, "Giriş sınavlarında Labirent'i en hızlı geçen bizdik; bu da Üçüncü Sınıfa girmemizin sebeplerinden biriydi. Dördüncü denememizde başardık." dedi. Belli'nin gözden kaybolan silüetine acı bir bakış attı. "Belli o kadar da kötü değil. Sadece bazen biraz *rekabetçi* olabiliyor. Kimsenin bir şeyi kendisinden daha iyi yapabileceğine inanmak istemiyor."

Callidus, bakışlarımı fark edene kadar dalgın bir şekilde başını salladı, sonra kendine geldi. Emissa ise fark etmemiş gibiydi, dikkati tekrar bana çevrilmişti.

"Bunu duyduğunuza bile şaşırdım." Haberin yayılmasına sevindim. Diğer Praeceptor'lar da bunu fark ederse, terfi etme şansımı artıracaktır.

“İnsanlar konuşur. Özellikle de senin hakkında.” Parlak yeşil gözleri parıldar. Gerçekten şaşırmış bakışım onu eğlendiriyordu. “Senin hakkında ne düşüneceklerini bilemiyorlar, biliyor musun? Naumachia'dan ve Eidhin'e yaptıklarından, bir dakika Labirent'te koşup bir dakika sonra aptalca kendini yaralamandan... yani. *Sıkıcı* değilsin.”

Şaşkınlıkla küçük bir hareket yapıyorum. "Sanırım alternatifinden daha iyi."

“Emissa!” Merdiven boşluğunun dibinde, karmaşanın dışında sabırsızca bekleyen Belli'ydi.

Emissa içini çekti. Tam gidecekmiş gibi göründü, sonra durdu. "Elin ne kadar kötüydü? Gerçekten mi?"

"Sadece bir kesik. Beni hiçbir şey yapmaktan alıkoymaz."

"Güzel." Bana bir kez daha gülümsedi. "Görüşürüz."

“Konuşmak güzeldi!” diye seslendi Callidus arkasından, Emissa'nın giderken ona doğru bir bakış bile atmadığını fark etmeden. Emissa arkasını dönmeden kaba bir hareket yapınca Callidus güldü, sonra tekrar bana odaklandı. Neşesi kulaklarına kadar uzanıyordu. “Birisi çok popülermiş.”

"İlgilenmiyorum," diye kesin bir dille yalan söylüyorum. Emissa'nın ahırda bana yardım edeceğinden bahsettiğimden beri benzer imalarda bulunuyor.

"Yalancı."

Onu görmezden geliyorum. "Biliyor musun, Belli'nin bir parmağının eksik olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Bu yakın zamanda mı oldu?"

Hayır. On üç yaşındayken sarı yılan tarafından ısırıldı. Elini kurtarmak için ampute etmek zorunda kaldılar.

Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdiğini hissediyorum.

Callidus onu görünce kaşlarını çattı. "Kışın bundan donma yaraları oluyor. Sınıftaki herkes biliyordu," diye savunmacı bir şekilde mırıldandı ve yüzü kızardı.

Kısa bir sessizlik oluyor. Belli söz konusu olduğunda, konuşmaya hem çok istekli hem de gerçekten rahatsız olmuş gibi garip bir karışım sergiliyor. "Bana neden Yedinci Sınıf olduğunu hiç anlatamadın," diyorum sonunda, onu kızdırma isteğimi bastırarak. "Açıkçası Üçüncü Sınıf'ta yeterince uzun süre kaldın, bu yüzden dostane ilişkilerimiz var."

“Birkaç hafta.” Callidus yemeğinden bir lokma daha alıp çiğnedi. Yutkundu. “Pekala. Bunu kendine saklayacağına yemin eder misin?” Saklayacağımı

onaylayınca öne eğildi, sesini alçaltarak. “Çoğunlukla babam yüzünden.”

Homurdandım. Hiç şaşırmadım.

“Şu anda Caten'deki siyasi durum hakkında ne kadar bilginiz var?”

“Pek fazla değil,” diye geçiştiriyorum. “Ulciscor son zamanlarda Senato'da bazı anlaşmazlıklar olduğunu söyledi, ancak bana yeni bir şey gibi gelmedi.”

“Evet ve hayır. Senato piramitleri arasında her zaman gerilim olmuştur, ancak son birkaç yıldır işler daha da kötüye gidiyor. Çok daha kötüye. En azından babama göre.” Callidus, karmaşanın gürültüsü arasında duyulma tehlikesi olmamasına rağmen sesini alçak tutuyor. “Üçü arasında her zaman en önde gelen ordu olmuştur, değil mi?”

“Elbette.” Askeri bir Sextus ve bir Yönetim Sextus teknik olarak eşittir, ancak onları aynı odaya koyarsanız, hangisinin üstün sayılacağı konusunda hiçbir şüphe kalmaz.

“Çünkü Cumhuriyet genişleme üzerine kuruludur.” Callidus bu açıklamayı sıcak karşıladı. “Ordu ya savaş kazanır ya da antlaşma yapar ve ardından Caten önümüzdeki birkaç yıl boyunca yeni bir zenginlik akışı elde eder – altın, kaynaklar, Octavii. Başarıları hazineyi doldurdu, orduların maaşlarını ödedi. Sürekli daha güçlü olmamızın, sürekli *daha fazlasını* yapabilmemizin nedeni onlardı. Kanımızın pompalanmasını sağlayan kalp onlardı.”

" *İdi* ," diye tekrarlıyorum, kullandığı geçmiş zaman kipini fark ederek. Bir an düşünüyorum. "Ama şimdi fethedilecek kimse kalmadı, değil mi?"

“Aynen öyle.” Callidus, mantığı takip ettiğimi görünce memnun oldu. “Bu da artık zenginlik veya şöhret olmadığı anlamına geliyor. Daha az önem, daha az fon. Garnizonlar azaltılmalı, daimi ordular dağıtılmalı—ama bu olmuyor. En azından Senato'nun geri kalanının istediği hızda olmuyor.”

"Ah?"

Callidus kasvetli bir şekilde başını salladı. “Durum gergin. Ordular ortadan kaybolduğunda, Askeriyenin gücü de onlarla birlikte gider ve Askeriye bunun olmasına izin vermek istemediklerini açıkça belirtti. Yönetim ve Din, elbette, birlikte çalışmaya istekli *olsalar* , birlikler için ayrılan fonları veto edebilirlerdi; ancak mevcut durumda, Askeriyenin beklediği şey bu olabilir. Hiçbir şey, bir orduyu Caten'e yürümeye, maaşlarının ödenmemesi tehdidi kadar teşvik

edemez.” Derin bir nefes aldı. “Yani herkes dışarıdan işbirliği yapıyor, ama her şey bıçak sırtında.”

“Çürüyen tanrılar. Hiç haberim yoktu.”

"Pek çok insan böyle düşünmüyor. Potansiyel bir iç savaş, Senato'nun her yerden haykırmak isteyeceği bir şey değil."

Dudaklarımı ısırıyorum. İç savaş mı? Eski hocam Matias, teorilerinin bu kadar doğru olduğunu görseydi çok sevinirdi; o zamanlar ben de Catenan Cumhuriyeti'nin kendi kendini parçalayacağı düşüncesinden delirirdim. Ama Suus gitti. Hiyerarşi okyanusları aşıyor. Bir iç savaş, her iki tarafta da iradenin olduğu bir dünya savaşı olurdu. Hayal edilemeyecek kadar kanlı olurdu.

"Bu korkunç, ama bunun senin Yedinci olmanla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

“Şey. Benim gördüğüm kadarıyla iki şey olabilir. Birincisi: işler giderek tırmanır ve yıl sonundan önce açık bir çatışma çıkar. Burada fiilen rehin alınmış oluruz – ve babamın kim olduğunu biliyorsunuz. Üçüncü sınıfta okuyan bir oğlu onun için endişelenmesi gerekir. Yedinci sınıfta okuyan bir oğlu için endişelenmesine gerek yoktur.”

Onu inceliyorum. "Ama o hâlâ baban. Bunun onun için bir fark yaratacağı kesin değil."

“Beni neredeyse tamamen reddetti. Sıradanlığa ilgi duymuyor ve kız kardeşlerimin ikisinin de benim başladığım zamanki kadar iyi gelecekleri var. Din bunların hepsini biliyor, bu yüzden pazarlık kozu olarak değerim artık önemsiz. Zaten böyle olması gerekiyor.” Omuzlarını silkip hızla konuya geçiyor. “Diğer seçenek ise bu yılın işler kontrolden çıkmadan geçmesi. Domitor kim olursa olsun, Üçüncü veya Dördüncü Sınıftaki herkes, hangi pozisyonu seçerlerse seçsinler, on yıllık hizmetleri boyunca Orduya atanacak.” Bana anlamlı bir bakış atıyor. “Ordu. On yıl boyunca. Her an iç savaş çıkma ihtimaliyle. Ve babam da bu on yılın ilk üç yılında Sansür olmaya devam edecek.”

“Yedinci kişi düşük seviyeli bir yönetim pozisyonu seçebilir,” diye yavaşça tamamlıyorum sözlerimi. “Peki ya üçüncü seçenek? İç savaş hiç yaşanmaz mı?”

"O zaman tanrılara şükrederim, yanıldığımı kabul ederim ve hayatıma devam ederim." Bunu söyleme biçimi, bunun olası olup olmadığı konusunda pek şüphe bırakmıyor.

Balığımdan bir lokma alıp düşünmek için kendime fırsat veriyorum. Siyasi durum beni şaşırtmıyor; Ulciscor'un Din'in burada bir silah aradığına dair önerisi, olağan iç gerilimlerden daha fazlasına işaret ediyordu. Ve Callidus'un kararı aşırı görünse de, bir anlamı da var. Caten'de soy bağları önemli, ancak asıl değerli olan başarı ve statü. Eğer gerçekten bir savaş geliyorsa, Callidus'un kendisini denklemden çekmesi babası için hayati önem taşıyabilir.

"Sadık bir evlatsın," diyorum sonunda. Callidus'un ne derse desin, bunu korkudan dolayı üstlendiğini sanmıyorum.

Callidus, gülerek, "Ben bir istihkamcı olmak istemeyen bir evlatım," diye düzeltiyor. "Mezun olduktan sonra da ilerleyemeyeceğimden değil, Ericius soyadı birçok kapıyı açıyor."

Tartışmaya devam etmek için meraklıyım ama yemeğin bittiğini bildiren zil sesi, söyleyebileceği her şeyi yarıda kesiyor. Ayağa kalkıyoruz, sandalyelerimizin yerde çıkardığı sesler etraftaki dağınıklığın arasında yankılanıyor.

Callidus içini çekti. "Herkesin beceriksizliğini izlemekten zevk alacağım."

"Becerisizmiş gibi davranmanın tadını çıkarın."

Birbirimize sırıtıyoruz, şakalaşmalarımızda ortak bir sempati var.

Uzun ve yorucu Labirent'e dönüş yolculuğuna başlıyorum.

XXXV

BABAM YALANLARDAN NEFRET EDERDİ .

Sadece kendisine anlatılan türden yalanlar değil; bir keresinde bunun eşsiz bir durumun tam tersi olduğunu belirtmişti. Ama yalan kavramından nefret ederdi. Bana her zaman, acı bir gerçeğin rahatlatıcı bir kurgudan daha iyi olduğunu söylerdi. Zararsız yalan diye bir şey olmadığını ve yalancının bu eylem sırasında kendinden bir parça kaybettiğini söylerdi.

Aşağıda çırpınanları izlerken, şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyorum. Bazen gerçek benliğimden geriye bir şey kalıp kalmadığından emin değilim.

"Gerçekten berbatlar."

Sağımda Eidhin'in sesiyle irkildim; balkonda bana katıldığını görmemiştim. Aşağıdaki aksiyona yeniden odaklandım, odanın içinde taşların gıcırtısı yankılanırken irkildim, hemen ardından kontrol taşı bilekten koptuğunda küfürlü bir bağırış geldi. Koşu otuz saniyeden kısa bir süre sonra sona erdi. Eidhin alaycı bir şekilde homurdandı.

Ona şöyle bir baktım, sonra kıkırdadım. Esasen huzursuzluğumu gizlemek için. Eidhin dün geceden beri ilk defa yanıma yaklaştı.

Yarışmacıların labirentten ağır ağır çıkışını izlerken bir dakika sessizlik oluyor. Sınıfın geri kalanı ve Dultatis de onlarla birlikte hareket ediyor. Elli metre içinde sadece biz varız.

"Birini mi öldürdün?" diye soruyor, sanki hava durumunu soruyormuş gibi, gayet rahat bir Cymrian lehçesiyle.

“Ne?” Bir an için yanlış duyduğumdan emin olarak doğruldum. “Hayır. Hayır! Tabii ki hayır.” Sesimi alçak tuttum ve Cymrian dilini de kullandım.

“Dün geceki benim kanımdı. Benim. Tamamen benim kanımdı.”

“Ah.” Eidhin hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Yine sessizlik, ikimiz de Labirent'e bakakalmıştık. Ben, öncesine göre daha da rahatsızdım.

“Duvara tırmanırken kendimi kestim.” Eidhin beni ihbar etmek için yeterince şey biliyor zaten. Ve ona güvenmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen, dün gece olanların yükü içimde birikiyor. Göğsümde büyük bir ağırlık.

"Sakar."

Ona dik dik baktım, sonra isteksizce güldüm; yüz ifadesinden ciddi olup olmadığını anlayamadım. "Sanırım öyle." Korkuluğa sinirli bir şekilde parmağımla vurdum. "Beni koruduğun için teşekkür ederim."

“Onların onaylamadığı bir şey yapıyordunuz. Teşekkür etmenize gerek yok.”

Buna gülümsedim, ancak bir bakıştan sonra Eidhin'in şaka yapıp yapmadığından yine emin olamadım. "Anladığım kadarıyla Praeceptor'ları pek sevmiyorsun."

“Çok dikkatlisin.” Kaslı çocuk aşağıda olup bitenleri izlemeye devam ediyor, başka bir şey söylemiyor. Ona daha fazla şey anlatma isteğimi yeniden değerlendiriyorum. Meraklı olmasını, sorgulamasını bekliyordum. Bunun yerine, olabildiğince az şey öğrenmeye kararlı görünüyor.

“Gimr dilini çok az insan biliyor.” Eidhin pozisyonunu değiştirmiyor, ancak bu ani gözlemle ses tonu değişiyor. Neredeyse hüzünlü bir tonda. “Güzel konuşuyorsun. Kim öğretti sana?”

“Aquiria’da, daha küçükken, bir Cymrialı öğretmenim vardı. Öncesinde...” Sözüm yarım kalıyor. Kendimi toparlıyormuş gibi yapıyorum. “Ona ‘Güzel Dil’ derdi. Hiyerarşinin ne emrettiğini umursamadığını, eğer başka diller öğreniyorsam, tanrıların dilini öğrenmemenin suç olacağını söylerdi. Ve müzik. Ve dans.”

“Ve kalbi sevindiren her şey,” diye mırıldanır Eidhin. Bu sözler, sert ve aksi çocuktan gelince garip geliyor. Ama bir anlığına yumuşuyor. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor. “Adı neydi?”

“Cullen.” Yalan söylemeye gerek yok. Oldukça yaygın bir Cymria ismi.

“O... neyse boş ver.” Eidhin’de gördüğüm o keyif kıvılcımı sönüyor. “Sana öğrettiğine sevindim. Bu ıssız yerde Dili konuşan birinin olması güzel.

Müdürden gelen birkaç garip söz dışında, dün çok uzun zamandır ilk kez bir başkasından duydum."

"Peki ya aileniz?"

Eidhin'in yüz ifadesinin birdenbire soğumasından yanlış bir şey söylediğimi anladım. "Hayır." Bu kelimeyle konuşmayı bitirdi.

Labirentteki bir sonraki tur neredeyse organize edildi ve öğrenci kalabalığı bize doğru geri geliyor. Birkaç kez olduğu gibi, istemsizce dün geceye geri dönüyorum. Duvardaki şemaları hayal edin. Acaba Din Okulu bu yer için fikri sadece kalıntılardan mı aldı, yoksa bağlantı daha karanlık bir şey mi içeriyor?

Dultatis kenarda duran bizlere göz kulak oluyor ama bizi sınıfın geri kalanına katılmaya zorlamıyor. Çok geçmeden koşunun başlangıcını duyuruyor ve herkes tekrar koşmaya başlıyor.

"Orada bir tür kazı alanı var. Akademinin doğusunda, ormanda. Eski kalıntılar." Sadece birkaç koşu kaldı ve bunun hakkında konuşma isteği çok fazla. "Orada garip bir şey vardı, Eidhin."

Eidhin önce tepki vermedi. Sonra başını yana eğip dikkatini bana çevirdi. "Garip mi?"

Ben de ona anlatıyorum. Duvardaki parlayan yazılar. Labirentin kontrol bilekliğinin şemaları. Harita. Obsidyen kılıçlara saplanmış gözsüz bedenler. Sonuncusunun kıpırdanıp konuştuğunu söylemiyorum; hâlâ bunun sadece benim dağınık hayal gücümün bir ürünü olmadığına tam olarak inanamıyorum ve bunu sesli söylersem Eidhin'in tüm hikâyeyi reddedeceğinden endişeleniyorum.

Bu bir rahatlama, ama hesapsız değil. Şu anda Eidhin hâlâ fikrini değiştirip yokluğumu birine anlatabilir. Ama ne gördüğümü öğrendikten sonra, dinin bu bilgiyi ona vermek istemeyeceğini anlayacak; bu da beni ihbar etmeyi çok daha riskli bir hale getirecek.

Sözlerimi bitirdiğimde Eidhin düşünüyor. "Neden oradaydın?"

"Ordu yetkilileri, din adamlarının adanın bir yerinde silah aradığını düşünüyor. Bana da bir bakmam söylendi."

"Yani onlar için çalışıyorsunuz."

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum," diye düzeltiyorum onu. "Onlar benim halkıma da iyi davranmadılar."

Eidhin'in yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Öfke mi? Tiksinti mi? Tanımlanamayacak kadar çabuk kayboldu. "Öyleyse neden söylüyorsun?"

“Birine anlatmak zorundaydım.” Samimiyetimi ifade etmeye çalışıyorum.

İri oğlan hırlar ama gözlerini kaçırarak kabul eder. "Bana bir borcun var."

"Evet," diye ihtiyatlı bir şekilde onaylıyorum.

"Öyleyse bana bu lanetli dilinizi öğrenmemde yardımcı olarak borcunuzu ödeyebilirsiniz."

Kaba sözlere şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu yapabilirim." Eğer Eidhin'in sessizliğinin bedeli buysa, ödemesi kolay bir bedel.

“Güzel.” Bir an duraksıyor. “Ve kimseye söyleme.”

"Peki."

İzlediğimiz koşu, komik derecede kısa sürdü. Sınıf geri döndüğünde hiçbir şey söylemedik. Konuşmalarından anladığım kadarıyla, günün son denemesiydi. Birkaç kişi, Eidhin ve benim birlikte durmamıza yan yan baktı; bu sefer, sonunda konuştuğumuzu fark etmiş gibiydiler. Sanırım, sahip olduğumuz itibarlar göz önüne alındığında, bu biraz merak uyandırıcı bir görüntü olurdu.

Dultatis kısa süre sonra yanımızdan geçip sadece üç metre ötede durdu. Arkasına dik dik baktım. "Dün diskalifiye edilmemizden dolayı özür dilerim." Eidhin'le Galce konuşuyordum ama adamın ne dediğimi anlamadığını bildiğim için sesimi yükselttim.

Eidhin bakışlarımı takip etti. Homurdandı. "Bu konuda senin bir suçun yok. O bir domuz." Bunu daha da yüksek sesle söyledi.

Bunu onaylayarak gülümsedim; ne yazık ki, Dultatis tam o anda bize doğru baktı. Hem Eidhin'i hem de beni onu izlerken gördü; ben de Eidhin'in az önce söylediklerine açıkça eğlenmiştim.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bana hemen anlatacaksın," diye çıkıştı Eidhin'e.

Eidhin özür dilercesine ellerini açtı. “Çeviri... zor,” dedi acı verici derecede bozuk bir Ortak dille. Bildiğim kadarıyla yapabileceğinden çok daha kekeleyerek konuşuyordu.

Dultatis kızardı. Bana döndü. "Sen bu dili konuşuyorsun."

"Dün bu kadar açıkça hile yapmadığımız için pişman olduğunu söyledi," dedim ciddi bir ifadeyle.

Eidhin, doğrudan Praeceptor'a bakarak, "Ona, sanki birisi tüm iradesini alıp, olmaması gereken yerlere sıkıştırmış gibi göründüğünü söyleyin," diye ekliyor.

Dultatis, Eidhin'e ve sonra da beklentiyle bana bakıyor. Yüz ifademi ne kadar düz tutabildiğimle inanılmaz derecede gurur duyuyorum.

"Daha çok çalışacak. Daha iyi olacak," diyorum.

Eidhin söylediklerimi ciddiyetle onayladı. "O kadar berbat bir insan ki, onunla aynı havayı solumaktan bile utanıyorum."

Oturum sona erdiği için, gözlemlemek amacıyla değil, yine de olan biteni merak eden küçük bir kalabalık toplandı.

“Şimdi de bana aynısını yapmamı söylüyor,” diyorum yapmacık bir bıkkınlıkla, gözlerimi devirerek. Eidhin'e dönüyorum. “Fark ettin mi, sürekli garip bir kokusu var? Sanki parfüm banyosu yapıyor ama yine de kokusunu tamamen örtmeye yetmiyor.”

“Evet. Evet! Korkunç, değil mi? Birkaç gündür ölü olan soylu bir kadın gibi.”

Dudaklarımın kenarlarının seğirdiğini hissediyorum, gülmemi bastırıyorum. Ciddi bir şekilde başımı sallayıp Dultatis'e dönüyorum, yüzüme acı dolu bir ifade yerleştirirken kahkahalarım kontrolden çıkmak üzere. "Çabalarıma karşı pek de iltifatkar davranmıyor."

Dultatis bana, sonra da iri yarı çocuk Eidhin'e ters ters baktı; Eidhin neşeli bir şekilde küfürler savurmaya başladı, hatta beni bile utandıracak cinsten küfürler ardı ardına geliyordu. Ben de bunları yaklaşan derslerle ilgili sorular olarak algıladım ve Dultatis dişlerini sıkarak cevap verdi. Bizim onunla alay ettiğimizin farkında olmalıydı, ya da en azından şüpheleniyordu. Ama herkes bakıyordu ve bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

"Peki ya nefes alışı?" diye soruyorum Eidhin'e.

"Çok gürültülü, değil mi?"

"Çok gürültülü."

"Bazen ölüyor mu yoksa kendi kendine mi sevişiyor diye merak ediyorum."

Kontrolsüzce kıkırdama isteği tekrar beliriyor, ama kendimi zor tutuyorum. "Ona bir şeyler öğretmenin ne kadar zor olduğu için özür diliyor. Sizin de bilmenizi istiyor ki, elinden geleni yapıyor."

Dultatis gözlerini kısarak bizi izliyor. Eidhin'e neredeyse hırlayarak, "Daha çok çabala," diyor. Konuşmanın bittiğine karar verip, ne yaptığımızı tahmin eden

diğer öğrencilerin hafif kahkahaları eşliğinde çıkışa doğru yürüyor.

Diğer herkes Praeceptor'un arkasından Labirent'ten çıkıyor, Eidhin ve ben de onların peşinden gidiyoruz. Merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyoruz.

“Bugün o kadar da kötü bir gün değildi,” diyor Eidhin birden. Hala gülümsemiyor ama yüzündeki ifade farklı. Onu daha önce hiç bu kadar rahat görmediğimi düşünüyorum.

“Fena bir gün değil,” diye onaylıyorum. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda ve altın sarısı öğleden sonra güneşine çıktığımızda gözlerimi siper ediyorum. “Ortak arazinizde çalışmaya ne zaman başlamak istiyorsunuz? Akşamları ahırlarda çalışmam gerekiyor, ama ondan sonra—”

“Hayır.” Eidhin, bandajlı elimi dikkatlice inceleyerek bana şüpheyle baktı ve başını salladı. “İki haftalık cezan daha mı kaldı?”

“Biraz daha az.”

"O zamana kadar konuşmak yeterli olur. Yorgun çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye ekliyor sert bir şekilde.

Ona minnettarlığımı gösteriyorum. "Öyleyse, Atalar Bayramı'ndan sonraki her gece. Ne olursa olsun. Söz veriyorum."

Sözü homurdanarak onaylıyor ve adımlarını hızlandırarak tartışmayı sonlandırıyor. Onun uzaklaşmasını izlerken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Bugün o kadar da kötü bir gün değildi.

XXXVI

ilkAtalar Bayramı'nın günü nihayet başladığında ortalık fırtınayla dolmuştu .

Batıdan esen deniz meltemi, yemekhanenin yüksek kemerli geçitlerinden yağmur damlalarını savurarak, aşağıda uzanan denizin loş ve hırçın dalgalarını bozuyor. Hava şartlarına rağmen uzun salondaki konuşmalar her zamankinden daha yüksek sesle duyuluyor; birçok öğrenci, bir saatten kısa bir süre içinde gelmesi beklenen Transvect treni için, benim ayaklarımın dibine sıkıştırdığım gibi çantalar taşıyor.

Callidus'un gölgesi masanın üzerine düşerken yemeğimden başımı kaldırdım; onu incelerken yüzümdeki hoş karşılama yerini şaşkın bir kaş çatmasına bıraktı. "Eşyaların nerede?"

“Gitmiyorum.” Callidus ağır ağır oturuyor, bu sözler karşısında neredeyse benim kadar şaşırmış gibi görünüyor.

“Ne? Neden?”

“Babamdan haber geldi. Derslerime odaklanmam gerekiyor.” Sesine neşe katmaya çalışıyor ama üzgün halini gizleyemiyor.

“Ah.” Callidus'un daha fazla bir şey söylemesine gerek yok; Tertius Ericius'un oğluna duyduğu hayal kırıklığı bir sır değil. Yine de, ataları onurlandırmak Caten'deki en önemli geleneklerden biridir. Ailenin *özüdür* . Katılmaktan dışlanmak... “Üzgünüm.”

"Teşekkürler."

Tereddüt ediyorum. Yemeğimi inceliyorum. "Eğer ona şöyle deseydin..."

“Hayır.” Callidus kızgın değil, ama tonu herhangi bir tartışmayı engelliyor. “Daha önce de söyledim—tepki vermesi gereken şekilde tepki veriyor. Eminim ne yaptığımın farkında ve fedakarlığımı gerçekmiş gibi göstererek onurlandırıyor.

Bir yıl boyunca bağlantısız kalmak, getirdiği güvenlik için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

İkna olmamış olsam da kabul ediyorum, Callidus'un da ikna olduğunu sanmıyorum. "Peki, burada mahsur kalırsan ne yapacaksın?"

"Gitmeyen diğer herkes ne yapacak? Çalışacaklar. Antrenman yapacaklar. Praeceptor'ların çoğu etrafta olmadan birkaç günün tadını çıkaracaklar. O kadar da kötü olmayacak."

Hâlâ hayal kırıklığını görebiliyorum ama bunu dile getirmenin bir faydası olmayacak. "En azından, şüphesiz hayal kırıklığına uğramış annenle ilk kez karşılaşmanın o garip durumunu yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Callidus'un alışılagelmiş mizah anlayışından bir esinti geri dönüyor. "Nekropolise mi geliyor?"

"Dün gece haber geldi." Görünüşte, platformda kimse beni karşılamazsa nereye gitmem gerektiği konusunda bana talimat veren daha uzun bir mesajın parçasıydı, ama Ulciscor'un özellikle beni önceden uyarmak için gönderdiğini biliyorum. Karısı da orada olduğuna göre, durumu değerlendirmek çok daha zor olacak. "Görünüşe göre Relucia, sırf benimle buluşmak için Sytrece'den bir Transvect ile geliyor. Ve bir Altıncı'dan etkileneceğinden şüpheliyim."

Callidus alaycı bir şekilde, "Biliyorum, Iro ve Dultatis burada itibarınız için pek iyi işler yapmadılar, ama dışarıda hâlâ Catenicus'sunuz. Sanırım size biraz tolerans gösterecektir." dedi.

"Umarım öyledir."

Daha fazla bir şey söylemek üzereydim ki, konuşmada bir dizi sessizlik oldu ve Veridius'un merdivenlerden aşağı indiğini gördüm. Müdür, Akademi çevresinde nadir görülen bir figür, bunu fark ediyorum; genellikle ofisinden çıktığı anda hemen dikkat çekiyor. Sanırım onu burada hiç görmemiştim.

Veridius yanımıza geldi ve bakışlarını Callidus ve bana dikene kadar etrafı taradı. Masamızın ucunda durdu ve nazikçe boş bir yeri işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Elbette," diyor Callidus, ben de rahatsızlık belirtisi göstermemeye özen göstererek başımı sallıyorum. Bu, iki hafta önce harabelere yaptığım keşif gezisinden beri Principalis ile ilk karşılaşmam. Gerçi aklımdan hiç çıkmamıştı. Her gece gözlerimi kapattığımda, ne kadar yorgun olursam olayım,

gördüklerimle –ya da gördüğümü sandıklarımla– hâlâ boğuşuyorum. Bunun Labirent ile nasıl veya bağlantılı olup olmadığı konusunda endişeleniyorum. Bunun ve naumachia'nın devam eden kırmızı kabuslarının arasında, son zamanlarda uyku saatlerim pek dinlendirici olmuyor.

"Yaran iyi iyileşiyor mu, Vis?" Veridius, artık bandaj gerektirmeyen sol elime bakıyor. Bunu gayriresmi, samimi bir şekilde, hiçbir ima olmadan söylüyor. Yine de bir noktaya değinmeye çalıştığını hissediyorum.

"Öyle." Ulnius iyi iş çıkarmıştı, avuç içindeki yara izi neredeyse görünmezdi. Veridius'a mütevazı bir gülümseme verdim. "Yine de bunu bu kadar açıkça yapmanın utancı o kadar çabuk geçmeyebilir."

Veridius, yaranın zamanlaması hakkında hiçbir şüphesi yokmuş gibi yine doğal bir şekilde kıkırdadı. Ya gerçekten de şüphesi yoktu -ki Ulnius ona ne söylemiş olursa olsun buna inanmakta zorlanıyorum- ya da yine olağanüstü bir oyuncu olduğunu kanıtlıyordu. "Ahırlardaki kefaretini tamamlamana engel olmadığını duymaktan memnun oldum. Aslında uğramamın sebeplerinden biri de buydu. Resmen işin bitti. Nekropol'den döndükten sonra herkesle birlikte akşam yemeği yemeye başlayabilirsin." Bir eliyle masaya hafifçe vurdu ve iyi haberi vermekten keyif alıyormuş gibi gülümsedi.

Sonra gözleri ayaklarımın dibindeki çantaya kaydı ve ifadesi ciddileşti. "Ama en önemlisi, yolculuğunuz için güvenliğin sıkı olacağından emin olmanızı istedim. Praeceptor Scitus size gidiş yolunda eşlik edecek ve dönüşte Transvect'e başka kimsenin binmesine izin verilmemesi için her öğrenciye geçiş kartı veriyoruz. Transvect'in kendisi önümüzdeki iki gün boyunca bir döngü halinde gidip gelecek, yani ne zaman bineceğinizi bilmenin bir yolu yok. Ve arada, Nekropolis her zaman iyi korunuyor. Anguis'ten korkacak bir şeyiniz olmayacak."

Rahatsızca kıpırdandım. "Teşekkür ederim." Akademide kilitli kaldığım için, Sedotia ve Anguis'in yaptıklarım yüzünden beni öldürmek istediklerini unutmak kolay oldu. Gerçi, sadece intikam isteselerdi, gerçek kimliğimi Hiyerarşiye kolayca ifşa edip ölmemi izleyebilirlerdi. Bunun onların yaklaşan öfkesini daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim.

"Dürüst olmak gerekirse, festivale katılıp katılmayacağınızdan emin değildim."

“Şey, *ben* bir Telimus’um.”

“Elbette. Elbette. Sadece, Ulciscor çok içine kapanık bir adam ve...” Söylemek istediğini kelimelere dökmekte zorlanıyormuş gibi, alışılmadık bir şekilde garip bir ifade takındı. Sonra içini çekti. “Caeror hakkında çok konuşulacağından eminim. Lütfen benden bir adak sun, Vis. Ve sana kederin çok kolay bir şekilde acılaşmaya dönüşebileceği konusunda söylediklerimi hatırla.”

Ona bakıyorum ve o da bana sabit bir şekilde, üzgün bir ifadeyle bakıyor. "Baban iyi bir adam. Sana ne söylemiş olursa olsun, onu yalan söylemekle suçlamıyorum," diye ekliyor yumuşak bir sesle. "Diyorum ki, bazen insanlara inanmamız gereken şeyleri söyleriz. Ne kadar yanlış olursa olsun, ne kadar acı verse de."

Omzuma hafifçe vurup gitti.

O duyma mesafesinden çıkana kadar onu izledik, sonra Callidus kaşlarını çatarak bana baktı. "Babanın ne düşündüğünü biliyorum, ama Principalis *gerçekten de* o tipe benzemiyor." Ulciscor ve Veridius arasındaki tarihi gerilimler iyi biliniyor; Ulciscor'un devam eden şüphelerini Callidus'a zaten "itiraf etmiştim", çoğu insanın zaten Caeror'un ölümünü öğrenmek için buraya gönderildiğimi varsaydığının farkındaydım. Tahmin edileceği gibi, bu açıklamaya hiç şaşırmadı.

“Farkındayım.” Veridius’un bazı Beşincilerle konuşmak için durduğunu, gruba şaka yollu bir şeyler fısıldadığını ve bunun karşılığında kahkaha tufanı koptuğunu izliyorum. Herkes bu adamı seviyor.

"Ve öyle olsa bile, altı yıl sonra bulunacak bir şey kaldığını hayal edemiyorum."

“Farkındayım,” diye hırıldayarak tekrarladım Callidus'a sitem dolu bir bakış atarak. “Fırsat bulursam, bunu araştırmaktan vazgeçmeyeceğim.” En azından ileride şüpheli bir şey yapmam gerekirse, gerçek nedeni açıklamadan Callidus'un yardımını istemek için iyi bir bahane olur.

Callidus yenilgiyi kabul eden bir hareketle konuyu kapatıyor ve biz de çan sesi karmaşanın arasından titreyene kadar önemsiz şeylerden bahsediyoruz. Sırt çantamı omzuma atıyorum, ana kapıya doğru ilerleyen öğrenci kafilesine katıldığımı izlerken hafifçe kederli görünen sıska çocuktan ayrılıyorum ve ardından şiddetli yağmurun altında, Akademi girişindeki Will kafesinden

geçerek, devasa taş ve ahşap yapının zaten yanında durduğu Transvect platformuna doğru yürüyorum. İlk gelenlerden biri olduğum için arka bölümlerden birinde oturup pencerenin yanına yerleşiyorum. Nekropolis'e bir saatten biraz fazla bir süre kaldığını söylüyorlar. Eğer yalnız geçireceksem, en azından bir manzaram olsun.

Ağır su damlaları cama çarpıyor, aşağıda çalkalanan gri dalgalara olan manzarayı kısmen kapatıyor. Anguis'in, biz denizin üzerindeyken Transvect'i batırmayı başarırsa ne olacağını düşünüyorum. Sonra da bunu yapmamaya çalışıyorum.

"Selam sana, Vis."

Kasvetli incelememden başımı kaldırıp Aequa'nın karşımdaki koltuğa kayarak oturduğunu görünce şaşırdım. Simsiyah saçlarından suyu sildi, sonra da omuzlarındaki nemli saç tellerini sinirli bir şekilde silkeledi.

"Aequa." O kadar şaşırdım ki, daha fazla bir şey söyleyemedim. Buraya ilk geldiğim günkü kısa konuşmamızdan beri benimle hiç konuşmadı. Ve hâlâ bir sürü boş koltuk var.

İkimiz de daha fazla bir şey söyleyemeden, yan tarafta bir hareketlenme oldu ve Emissa ile Indol, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yanımızdaki iki boş yere oturdular. Emissa bana sırıttı. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

" *Umut* ettin. *Umut* ettin," diye düzeltiyor Indol. "Ona naumachia hakkında soru sormak için can atıyordun."

Emissa ona sert bir bakış attı ve azarlarcasına koluna hafifçe vurdu. Ani ortaya çıkışlarından biraz sersemlemiş bir halde onları izledim. Tabii ki, Indol, Emissa'nın ahırlara yaptığı ziyaretlerden bahsetmemek için kolayca hatırlatıcı olabilecek naumachia hakkında ne kadar çok konuştuğumuzu bilmiyor. Ama son ziyaretinden bu yana bir haftadan fazla zaman geçti ve Atalar Festivali de yeterince uzaktaydı, bu yüzden konu hiç açılmadı.

"Buna izin verildiğine... şaşırdım," diye itiraf ettim, üçüne de şöyle bir bakarak. "Hepiniz benim hala Altıncı Sınıfta olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

Indol bunu önemsemeden şöyle dedi: "Şu anda Akademi'de değiliz. Burada hepimiz eşitiz."

Emissa kuru bir tonda, "Dimidius'un oğlu böyle diyor," diye belirtti.

Indol içini çekti. "O zaman burada hepimiz *potansiyel olarak* eşitiz. Akademi rütbeleri geçerli değil. Ayrıca, herkes senin daha üst bir sınıfta olman gerektiğini biliyor," diye ekledi bana.

"Teşekkürler." Emissa ve Callidus daha önce de aynı şeyi söylemişlerdi, ama bunu başka birinden duymak güzel.

Emissa yardımcı bir şekilde, "Dultatis gerçekten de senden nefret ediyor gibi görünüyor," diye ekliyor.

"Teşekkürler." Bu sefer daha alaycı bir tonla söylüyorum. " *Bunun* farkındayım."

Daha fazla öğrenci geçerken bir sessizlik oluyor. Başımı kaldırıp baktığımda Iro'nun bizim grubumuza yönelik onaylamayan alaycı bakışını görüyorum. Emissa ve Indol gülümseyerek selam veriyor ve hemen onun bakışlarıyla karşılaşıyorlar. Iro'nun kaşlarını çatması daha da derinleşiyor, ancak sonunda göz temasını kesip vagonun daha ilerisine doğru yürüyor.

Emissa onun gidişini soğukkanlılıkla izledi, sonra Indol'a baktı. "Belli yok mu?"

"Gelmiyor."

"Ha."

Iro'nun arkasından uzun uzun baktım. "Beni *gerçekten* hiç sevmiyor, değil mi?"

Aequa'nın vücudu gerildi, sanki diğerlerine bakmak istiyor ama kendini tutuyordu. "Bilmiyor musunuz?"

"Görünüşe göre değil."

“Kız kardeşini Naumachia'da kaybetti. Dokuz yaşındaydı.” Aequa rahatsız görünüyor. “Ailesi, bu kadar çok insan öldüğü halde senin Catenicus adını almandan mutsuz.”

Yüzümü buruşturuyorum. Buna söyleyebileceğim pek bir şey yok. Ama birçok şeyi açıklıyor.

Emissa, Aequa'yı inceliyor. "Emin misin? Dönem arası tatilinden beri her zamankinden daha huysuz görünüyor, ama bunu ondan hiç duymadım."

“Babam tam anlamıyla büyük bir Telimus destekçisi değil. Bu tür şeylerden haberdar olmamı sağlamaya özen gösteriyor.” Bu itiraf üzerine Aequa'nın yanakları kızardı ve benimle göz teması kurmadı.

Garip bir sessizlik oluyor, sonra Indol kıkırdıyor. "Babama benziyor." Ona bakarken elini kaldırıyor. "Hayır, hayır. Telimus'a karşı değil. Ama bana sürekli insanların zayıf noktalarını söylüyor. Sürekli nerede sıkıştırmam gerektiğini söylüyor." Aequa'ya bakıyor. "En iyisi onları görmezden gelmek. Onların oyunlarına katılmak zorunda değiliz."

Aequa ona minnettarlıkla küçük bir gülümseme gönderdi.

"Scitus'la konuşmalısın," diyor Indol birdenbire bana. "Dultatis hakkında yani."

“Hiçbir faydası olmaz,” diye karşılık verdi Emissa ben cevap vermeden önce. “Dultatis sınıfı üzerinde yetkiye sahip; kurallara aykırı bir şey yapmadığı sürece, onun yargısı her şeyden önemlidir.” Yüzüne düşen uzun bir saç tutamını geriye çekti. “Elbette, eğer Praeceptor'un kurallara aykırı bir şey yaptığını kanıtlamayı başarırsanız...”

"Bunun için tüm sınıfın desteğine ihtiyacı olur," diye araya giriyor Aequa. "Duyduklarıma göre, bunun olacağını sanmıyorum. Üzgünüm," diye ekliyor bana, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Üçü de Dultatis'in kinini nasıl aşabileceğim konusunda hararetli bir tartışmaya giriyor; bu tartışma, giderek daha pratik olmayan ve bazı durumlarda şaşırtıcı derecede şiddetli fikirler öne sürülüp bir kenara atıldıkça, herkesin eğlenmesine neden oluyor. Aequa biraz daha mesafeli ve içine kapanık kalırken, Emissa ve Indol sanki dördümüz de sonsuza dek eski dostmuşuz gibi atışıyor ve şakalaşıyorlar. Sanırım bu, Catenan kraliyetinin sergilediği özgüven, güvenlik ve rahatlık hali.

Çok geçmeden Quus Denizi'ne doğru alçalıyoruz, dalgalardan fırlayan beyaz demirleme noktalarından birinin yanından geçerken yavaşlayarak ilerliyoruz. Pencereden görünen manzara muhteşem; öğleden sonra güneşi batıdaki bulutların arasından zorlukla sıyrılıyor, ışık huzmeleri gümüş grisi suyu aydınlatıyor ve şiddetli rüzgarın etkisiyle suyun rengi daha da belirginleşiyor. Vagonun içinde bile, şiddetli rüzgarın tahta, cam ve taşlara vurduğu gür bir ıslık sesi duyuluyor ve zaman zaman -itiraf etmeliyim ki biraz endişe verici bir şekilde- vagonun kendisi de sanki kenara itilme tehlikesi varmış gibi sallanıyor. Ancak biliyorum ki, İrade mekanizmaları yeterince güçlü olacak ve vagonu tutacak.

Suya bakıyormuş gibi yapıyorum ama aslında değerlendirme yapıyorum. Hızımızı gerçekten not alıyorum. Transvect o kadar yavaş ki, eğer uygun bir pozisyonda olsaydım kolayca atlayabilirdim, ama tekrar binmek bambaşka bir mesele. En alçak noktasında bile suyun en az üç metre üzerinde süzülüyor.

“Peki ya sen, Vis?”

Konuşmanın akışını kaybettim; gruba geri döndüm, araya girilmesinden duyduğum hayal kırıklığını Emissa'ya doğru dalgın bir gülümsemeyle gizledim. "Özür dilerim. Soru neydi?" Tekrar hızlanmaya başladık bile. Hızlandıkça camlara vuran yağmur daha da şiddetleniyor.

“Agerus’a kaç defa gittiniz?”

“Ah. Bu benim ilk.”

"Şanslısın," diyor Indol biraz kederli bir şekilde. "Daha önce hiç görmediyseniz, oldukça muhteşem olabilir."

"Gitmek istemiyor musun?"

Indol yüzünü buruşturdu. "Hayır, sorun değil. Neredeyse aileme bunun zaman kaybı olduğunu söyleyecektim, ama öldükten sonra onları ziyaret etmeyeceğimi hayal etmek bile onları dehşete düşürürdü."

Sonraki saat hızla geçti. Aequa ve ben, Indol ve -sözde- Emissa yararına düzenlenen naumachia'daki deneyimimizi anlattık. Aequa'nın hikâyesini anlatış biçiminde hâlâ aklında kalan bazı soruları duyabiliyordum. Ama şüphelerini dile getirmedi, bana karşı son derece övgü dolu davrandı.

Bundan sonra Emissa ve Indol, Nequias'tan şikayet ediyorlar ve ben onların hikayelerini Dultatis'inkilerle kolayca eşleştiriyorum. Aequa ise Scitus hakkında sadece güzel şeyler söylüyor gibi görünüyor. Konuşurken onu izliyorum ve neden benimle oturduğunu merak etmeden edemiyorum. Diğer ikisini anlayabiliyorum—Emissa'yı arkadaş olmaya başladığımız için, Indol'u ise oyuna katılmaktan mutlu göründüğü için. Ama Transvect'te başka Dördüncüler de var. Aequa'nın burada konuşmaktan çok gözlem yapmak için bulunduğunu hissediyorum.

Sonunda, bulutlar dağılıp batıda altın rengi bir parıltı belirmeye başladığı anda Agerus'a giriyoruz.

Çevredeki kırsal alandan hemen ayırt edilebiliyor: uçsuz bucaksız tarlalar göz alıcı bir şekilde uzanıyor ve hepsi mezar taşlarıyla çevrili. Binlerce, hatta on

binlerce mezar taşı. Aralarında fenerlerle aydınlatılmış yollar açılmış ve her yerde parlak çiçekler serpilmiş. Gözün görebildiği her yerde mezarların etrafında insan kümeleri toplanmış durumda.

Her biri en az yüz fit uzunluğunda olan ve alanları ayıran üç Ebedi Ateş, yanan şeritler halinde bulunur. Ayinler tamamlandıktan sonra Catenan bedenlerinin çoğu bu alevlerin içine gider.

İleride, Nekropolis bulunmaktadır.

Dağ silsilesi muazzam, heybetli, yaklaştıkça kilometrelerce sağımızdaki ufku gizliyor. Dağların kendileri inanılmaz derecede yüksek değil; binlerce değil, yüzlerce metre yüksekliğe ulaşıyorlar, ancak dikler.

Ve buralar mezarlıklarla dolu.

Nekropol hakkında, ilk olarak yıllar önce Suus'ta, daha sonra da bu gezi yaklaşırken geçen hafta biraz daha okudum. Bunlar, aşağıdaki tarlalardaki, yılda bir kez bakımı yapılan tek mezar taşlarından oluşan mezarlar gibi değil. Bunlar, dağın içine oyulmuş, birçok girişi işaretleyen güzelce boyanmış sütunlar, diğerlerinin dışında tanrı heykelleri veya alevli kazanlar bulunan bütün türbelerdir. Dik merdivenler aralarında kıvrılarak ilerler. İçinde tüm nesiller gömülüdür ve Atalar Bayramı'nı özel olarak kutlamak için ayrı alanlar da bulunmaktadır. Ailelerin atalarını onurlandırırken rahatlayıp yemek yiyebilecekleri tam donanımlı odalar mevcuttur.

Özetle, tuhaf ve kasvetli bir güzelliğe sahip bir manzara. Dağlar güneşi bizden saklıyor, tüm ovayı derin bir gölgeye bürüyor; Agerus'a girmek, hayattan Catenanların efsanevi yeraltı dünyasına geçmek gibi hissettiriyor. Gözümün ucuyla, karanlık Transvect'in üzerine çökerken Aequa'nın neredeyse fark edilmeyecek şekilde titrediğini görebiliyorum. Manzarayı idrak ederken konuşmamız yavaş yavaş kesiliyor.

Indol aniden kaşlarını çattı, yana doğru eğildi ve başını cama dayadı. "Aşağıda çok insan var."

Ben dönüyorum ve Transvect inişe başlarken diğerleri de cama doğru kayıyor. Indol haklı: granit platform kalabalık, kırk kadar gelen öğrenciyi bekleyen ailelerden çok daha fazla.

Transvect yavaşça durur. Praeceptor Scitus vagonun uzunluğu boyunca yürüyerek herkesin düzenli bir şekilde inmesini sağlar ve dönüş yolculuğu için

tekrar binmemizi sağlayacak karoları dağıtır. Bizi en sona bırakır.

Iro ve birkaç kişi kapıdan dışarı çıkarken, "Hepiniz benimle gelin," diyor.

Huzursuzca ayağa kalktım, pencereden dışarı baktım. Öğrencilerin yarısı akrabalarıyla birlikte çoktan gitmiş olmasına rağmen, kalabalık hâlâ etrafta dolaşıyordu. Vagonu terk ettik. Scitus'un yanımdan hiç ayrılmadığını fark ettim.

Platforma adımımızı attığımız anda, kalabalığın arasında bir heyecan dalgası yayıldı. Yerimde kıpırdandım. Herkes bize, bana bakıyor gibiydi. Anguis'lerin bana ne yapmak isteyebileceğine dair içimdeki huzursuzluk aniden, keskin bir şekilde ciğerlerime doldu.

Yakındaki biri, yanındaki kişinin duymayacağı kadar yüksek sesle fısıldayarak, *" O ,"* dedi.

Önümüzde, iri yapılı bir adam, çocuğun şiddetli itirazlarını görmezden gelerek Iro'yu neredeyse kenara itti ve önümüzde durdu. Scitus gerildi. Kalbim boğazıma kadar geldi.

“Catenicus.” Bana bakıyor. İsmi hırıldayarak aniden sustu.

Scitus onu engellemek için harekete geçmeden önce, Catenan kardeşlik kucaklaşmasıyla kolumu şiddetle kavradı.

XXXVII

Sanki bu olay insanların kendilerini tutma barajını yıkmış gibiydi; birdenbire hepsi etrafıma toplanıp benimle konuşmaya, sırtıma öyle sert vurmaya başladılar ki sendeledim, ellerimi veya kollarımı kavradılar, yanaklarımdan öptüler. Birkaç dakika içinde Indol, Emissa ve Aequa'dan ayrıldım, diğer öğrenciler kenara itildi, görmezden gelindi ve neredeyse kalabalığın içinde ezildiler.

"Yol açın!" Scitus'un gözleri gece mavisiydi ve insanları benden uzaklaştırmaya başladı; kötü niyet yoktu ama kararlıydı, hafif dokunuşu en irilerini bile hareket ettirmeye yetiyordu. Çok şaşkın olduğum için sadece izleyebiliyordum. Hem endişeliydim hem de bunalmıştım. Bunun bir Anguis saldırısı olmadığını biliyorum, ama eğer platformda herhangi biri pusuda bekliyor olsaydı, şu anda en kolay hedef ben olurdum.

Bize biraz yer açtıktan sonra—en yakınımızdakiler Scitus'un güç kullanmaktan çekinmediğini anladı—Praeceptor başını benimkine yaklaştırdı. "Bu Transvect, yarın gün batımına kadar sürekli olarak burası ile Akademi arasında gidip gelecek. Ne zaman bindiğinizin önemi yok. Sadece kimseye söylemeyin. Ve sonuncusunu kaçırmayın," diye ekledi sonradan. "Yoksa Praeceptor Dultatis'e sizi sansürlemek için bir bahane vermiş olursunuz."

Başımı salladım, Emissa'nın otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın tarafından platformdan hızla uzaklaştırılırken bana bakmak için boynunu uzattığını fark ettim; anne ve kız arasındaki benzerlikler uzaktan bile apaçık ortadaydı. Indol veya Aequa'yı göremedim, ancak Iro'nun kalabalığın arasından yolunu açmaya çalıştığını, her taraftan itilip kakılırken kaşlarını çattığını, küfrettiğini ve direndiğini gördüm. Bu manzara beni biraz olsun neşelendirdi.

"Her şey!"

Arkamı döndüğümde Ulciscor'un kalabalık arasında zorla ilerlediğini gördüm. Etkileyici bir görünümü vardı ve togasındaki mor çizgiyi fark eden çoğu kişi hemen kenara çekiliyordu.

Gülümsüyorum. Ulciscor bir arkadaşım değil, ama şu anda sırdaşım sayılabilecek en yakın kişi. "Baba." Kollarımızı birbirine kenetliyoruz, sonra da sıcak bir şekilde kucaklaşıyoruz. Bu, üzerinde anlaştığımız oyunun bir parçası. Her zaman birilerinin bizi izlediğine ve not aldığına inanmak. Kamuya açık yerlerde birbirimize karşı asla iyi niyetten başka bir şey göstermemek.

"Burada güvenli değil." Scitus'a teşekkür edip, benim de onu takip edeceğimi varsayarak oradan ayrılıyor.

Platformdan ilk ayrılmak için çok heyecanlı olan aile gruplarının arasından geçiyoruz; çok fazla gürültü, çok fazla insan var, hemen sohbet etmeye çalışmak için vakit yok. Çiçeklerle süslü bir patikadan aşağı, dağların gölgelediği karanlığın içine doğru ilerliyoruz. Yağmur durmuş ama hava hala nemli kokuyor. Burası daha serin. Pelerinimi omuzlarıma sarıyorum.

Ortam yeterince sessizleşince Ulciscor, "Popüler birisin," diye gözlemde bulundu.

"Transvect'te olacağımı nereden bildiler?"

“Herkes senin Akademide olduğunu biliyor. Beni gördükten sonra haber yayılmış olmalı.” Ulciscor içini çekiyor. “Benim hatam. Erken gelmemem gerektiğini bilmeliydim.”

“İnsanların hâlâ bu kadar coşkulu olacağını düşünmemiştim.”

Ulciscor kıkırdadı. “Sanırım senin için durum farklı olmuştur. Burada herkes senin evlat edinildiğini, kahramanca şehrin yarısını kurtardığını ve sonra Akademi duvarlarının ardında kaybolduğunu biliyor. Yani sadece cesur ve gizemli değilsin, aynı zamanda halktan biri olarak başladın. Onlardan biri. Soylu olmayan herkes senin gibi olmayı *hayal eder* , Vis—ve sanırım soyluların yarısı da öyle. Çoğu gün devlet işlerinden çok senin hakkında sorular alıyorum.” Kuru tonu, bu özel durum hakkında pek bir şey düşünmediğini gösteriyor.

“Ah. Özür dilerim.”

Burun kıvırdı. "Üzülme. Bu, Telimus ismine çok iyi geliyor. Bu da Akademi'deki ilerleme eksikliğini *bir* nebze olsun telafi ediyor. Gerçi, geri

kalanını da telafi edecek bazı haberlerin olmasını umuyorum."

“Evet, öyleyim. Aslında—”

“Yolculuk nasıldı?” Ulciscor'un araya girmesi oldukça yerinde. Henüz önemli bir şey söylemenin güvenli olmadığını düşünüyor.

“Yeterince hoş. Ama yarın gün batımına kadar burada olmam gerek, yoksa—”

"Aksi takdirde sonuçları olur, vesaire vesaire. Endişelenmenize gerek yok. Geç kaldığı için kimsenin çok ağır cezalandırıldığını hiç duymadım."

Öksürüyorum. "Belki de bunu test ettirmek istemem."

“Öyle mi?” Ulciscor yüz ifademi görünce cevap verdi. “Öyleyse, bunu aklımızda tutacağız ama bir sorun olacağını sanmıyorum.”

"Anguis'ler için endişelenmiyor musun?" Koruma ekibinin olmasını bekliyordum doğrusu.

“Nekropolün yönetimi ordunun elinde. Burada onlardan korkacak bir şey yok.”

Ona şöyle bir baktım. "Askeri olan mı? Din değil mi?"

Omuz silkerek, "Tuhaf görevlerden biri işte," dedi.

Yüzlerce grubun uçsuz bucaksız tarlalarda toplandığını, her birinin küçük bir ateş yaktığını görerek yolumuza devam ediyoruz. Bazıları Ulciscor'u görünce dikkat kesiliyor, işaret edip mırıldanıyor, ancak platformdaki kalabalığın heyecanı burada tekrarlanmıyor. Birçok mezar taşının üzerine serilmiş çiçek çelenkleri ve her yerde mezarların üzerine özenle yerleştirilmiş tahıl veya şarapla ıslatılmış ekmek kaseleri görüyorum. Birçok ailenin çoktan gelip gittiği açık. Muhtemelen Transvect veya at arabasıyla seyahat etmeyi karşılayamayanlar, Caten'e geri dönmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyanlar.

Dağa ulaşmamız yirmi dakika sürüyor; Ulciscor sonunda yukarı çıkan merdivenleri işaret edene kadar on dakika daha dağın eteğinde ilerliyoruz ve tırmanmaya başlıyoruz.

Yokuş dik, ama muhteşem bir yokuş. Geçtiğimiz mezarların çoğundan yumuşak, hüzünlü bir müzik yükseliyor; bazıları sadece enstrümantal, bazılarına ise nazikçe katılan bir koro var. Aşağıdaki vadi şimdi karanlığa bürünmüş olurdu, ancak üç Ebedi Ateş, daha küçük ateşler ve fenerlerle desteklenerek, vadiye dramatik kırmızı ışık huzmeleri gönderiyor.

“Hemen ilerideyiz,” diye mırıldandı Ulciscor, tırmanışın başlamasından beş dakika bile geçmeden. Şaşkınlığımı gördü. “Telimus eski bir aile. Adımız, Felaketi gören Catenanlara kadar uzanıyor.”

Telimus mezarını görünce ona inanıyorum. Dağın dörtte birinden daha az bir mesafede, merdivenlerin yanında ve mükemmel bir manzaraya sahip. Daha alçak bir mezar, daha prestijli ve eski bir aile adını gösterir. Başka yerlerde, aileler başkaları tarafından absorbe edildikçe, isimleri solup yok olurken, mezarlar bazen geri alınır; ancak burada, Nekropol'de durum böyle değil. Burada, gömülme ebedi bir anıttır.

Giriş görkemli: Daha önce geçtiğimiz bazı gösterişli sergiler kadar görkemli olmasa da, üç devasa mermer köpek tarafından korunan, güzelce dekore edilmiş, geleneksel sivri kemerli bir geçit var; yüzlerindeki kırmızı boya olmasaydı, gerçek gibi olurlardı. Girişin üzerinde, Telimus adı gururla kazınmış ve yaldızlanmış olarak yer alıyor.

“Hırsızlarla ilgili sorunlarınız yok mu?” Bu en saygılı soru değil, ama merak ediyorum. Kendime itiraf etmeliyim ki, bu Magnus Quintus'tan beklediğim şeye daha çok benziyor. Sadece ismini süslemek için kullanılan altın bile muhtemelen bir Octavii ailesini birkaç yıl doyurabilir.

“Nekropolde mi?” Ulciscor bu öneriye bile gücenmiş bir şekilde bakıyor. “Kimse buna cesaret edemez.”

Meşalelerle aydınlatılmış taş bir koridor bizi büyük bir odaya inen kısa bir merdivene götürüyor. Hikâyeleri duymuş olmama rağmen, burada sergilenen lüks karşısında hayrete düştüm.

Duvarları detaylı kırmızı ve altın işlemeli duvar halıları süslüyor. Zemin, hem tanrıları hem de Caten'i onurlandırmak için üçgen altın desenlerle işlenmiş mermerle kaplı. Hazırlanmış yemeklerle dolu büyük bir masa, rahat koltuklar ve hatta ortasında cam benzeri yüzeyinde sakin beyaz çiçekler bulunan sığ, dekoratif bir havuz var. Sayısız fener ışık sağlıyor ve görünmez bir sıcaklık kaynağı da var, çünkü içeri girer girmez dışarıdaki soğukluk kayboluyor.

Ancak dikkatimi çeken asıl şey lahit. Duvara oyulmuş, uzun bir taş oyuk ve camla çerçevelenmiş, böylece içindeki bedeni görmek mümkün. Ve orada bir beden var: Belki yetmişli yaşlarında, uzun ve saygın bir adam. Kalın gri saçları

olmasaydı, onu Ulciscor'un yaşlı bir kopyasıyla karıştırmak kolay olurdu. Sırtüstü yatıyor. Gözleri kapalı. Elleri göğsünün üzerinde kavuşmuş.

"Burası bir Vitaerium."

Sağ taraftan gelen kadın sesine irkildim ve dönüp baktığımda, bana kayıtsızca bakan, yanıp sönen koyu renkli gözlükler takmış bir çift insan gördüm.

“Lanistia!” Bir yanım şaşırdı. Caeror ile ilişkisi ne olursa olsun, Atalar Bayramı aileyle ilgili olmalıydı ve bildiğim kadarıyla onun ataları hâlâ hayatta. “Selam.” Dikkatim tekrar cesede döndü. “Bunların insanları iyileştirmek için olduğunu sanıyordum?”

“Diğer şeylerin yanı sıra.” Ulciscor, lahitin önünde yanıma gelip içerideki şekle bakmaya başladı. “Ayrıca çürümeden korumaya, bir zamanlar canlı olan bir şeye yavaş yavaş İrade aşılamaya yarıyorlar. Birçoğu aslında Caten'in depolarında tahıl ve eti taze tutmak için kullanılıyor; ancak en eski ailelerin her birine de bir tane veriliyor.”

Cesede bakakalıyorum ve tiksintimi neredeyse gizleyemiyorum. Böyle bir şeyin kibirli oluşu hayret verici. "Demek bu...?"

“Amcam,” diyor Ulciscor sessizce. “Vitaerium, ya en son ölen kişi için ya da en çok hatırlamak istediğimiz kişi için tasarlanmıştır. Ama...”

İçine kapanırken sessizliğe bürünüyor, gözleri bomboş. Anladığımı belirten bir baş sallamasıyla karşılık veriyorum, ancak onun bunu fark edip etmediğinden emin değilim.

Bakışlarım nihayet ölü adamdan odanın geri kalanına kaydı. "Yani sadece biz mi kaldık?"

“Şimdilik bu kadar. Annem ve babam birkaç saat içinde gelecekler. Karım da öyle.” Ulciscor bu sözlerine bilinçsiz bir endişe ifadesiyle kaşlarını çattı. “Ama onlar gelmeden önce konuşmalıyız.”

Bir oturma yeri işaret etti.

"Demek hâlâ altıncı sınıftasın," diyor karşısına oturduğumda. Bu bir suçlama değil. Hâlâ yüzündeki onaylamama ve hayal kırıklığı karışımını hissedebiliyorum.

“Olmamalıydım. Dultatis—”

“Öyle olmamalısın.” Ulciscor sözleri sakin bir şekilde ama beni susturacak kadar güçlü bir tonda tekrarladı. “Seni eğitimli olduğun için seçmedim Vis—bu

konuda senden daha iyi olan ve Akademiye gitmeyen yüzlerce öğrenci var. Seni daha önce hiç taviz vermediğin için de seçmedim. Seni *zeki* olduğun için seçtim."

"Praeceptor'un Telimus olduğum için benden nefret etmesi de işleri kolaylaştırmıyor."

"Peki ya? Baştan beri Telimus isminin herkes tarafından sevilmediğini sana söylemiştim. Söylememiş olsam bile, dünyamızın sadece liyakate dayalı olmadığını anladığını *biliyorum* . Seni seçtim çünkü engeller olacağını tahmin ediyordum. Bizi ayıran şey bu, Vis. Olması *gerekeni* gören ve hak ettiklerini alamadıklarından şikayet edenler var. Bir de *olanı* gören ve onu kendi avantajlarına nasıl kullanacaklarını veya en azından nasıl üstesinden geleceklerini çözenler var."

Konuşurken yüzüm kızardı. Bir yanım Ulciscor'un haklı olduğunu biliyordu. Burada olmamın sebebi, yardım istemek yerine çözüm üretmemi beklemesiydi. Ama ne bu ne de verdiği ders, durumumun gerçekliğini değiştirmiyordu.

"Praeceptor Taedia'yı birini görevden alması için baskı altına almanın bir yolu var mı? Dultatis yerinden kıpırdamayacak, ama eğer Taedia değişimi başlatırsa, yerine kimin geçeceği konusunda bir söz hakkı olacaktır." Bu, Indol'un yolculuk sırasında yaptığı bir gözlem. Umarım haklıdır.

"Bu, sorununuzu çözmemi istediğiniz anlamına geliyor."

"Sen bir kaynaksın. Bu, benim mevcut *durumu* fark etmem ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi bulmam anlamına geliyor." Sözlerini ona tekrarlarken kaçınılmaz bir alaycılık sezgisi belirdi.

Lanistia köşeden öksürerek güldü. Ulciscor sinirlenmiş görünüyordu. "En azından harabelerin herhangi birini ziyaret ettin mi?"

"Evet, yaptım."

"Ah." Ulciscor şaşırdı. "Güzel. Bu... bu iyi." Düşünürken sesi daha uzlaşmacı bir tona büründü. "Şey. Akademideki Praeceptor'lardan herhangi birine fazla baskı uygulayabileceğimi sanmıyorum, ama naumachia'da kazandığınız itibarla... belki. Belki. Ne yapabileceğime bakacağım." İstekle öne eğildi. "Şimdi. Baştan başlayalım—son konuştuğumuzdan beri. Bana olan her şeyi anlat."

Akademi'deki zamanımı anlatırken, sonraki iki saati Telimus mezarının rahatsız edici ortamında geçiriyoruz. Altıncı Sınıf derslerinin sakin temposundan sonra, Lanistia ve Ulciscor'un beklentilerinin ne kadar yoğun olabileceğini

unutmuştum. Bunu bana hatırlatmak uzun sürmüyor. Sanki iki ay önce değil de dün olmuş gibi, gelişimle ilgili her ayrıntıyı hemen bana anlatıyorlar. Praeceptor'larla yaptığım belirsizce hatırladığım konuşmaların kelimelerini hatırlamamı istiyorlar. Zamanlama, konumlar, hiç etkileşim kurmadığım öğrencilerin başka hiç etkileşim kurmadığım öğrencilerle birlikte olup olmadıkları gibi ayrıntılar konusunda beni sıkıştırıyorlar.

Harabelere yaptığım gezide neredeyse bir saat geçiriyoruz; sonunda Ulciscor ve Lanistia, araştırma yapmak için aldığım riskleri anlatırken hem etkilenmiş hem de dehşete kapılmış bir halde kalıyorlar. Ancak harabelerin kendisine, kazı alanına geçince araya girmeyi bırakıyorlar. Parlayan yazılar, Labirent sembolleri, haritalar, duvara korkunç bir şekilde çivilenmiş cesetler. Boş bakışları.

Son kısmı açıklamayı bitirirken derin bir nefes alıyorum. Canlı gibi görünmelerinden ya da ilk girdiğimde gözlerinin kapalı olduğundan neredeyse emin olmamdan bahsetmiyorum. Ve sürekli tekrarladıkları kelimelerden de bahsetmiyorum. Ulciscor'un güveni, Akademi'deki ilerlememin yetersizliği nedeniyle sarsılmış durumda. Onun, baskı altında çökmekte olup olmadığımı merak etmesini göze almak istemiyorum.

İşimi bitirdiğimde uzun bir sessizlik oluyor. Sonunda Ulciscor, Lanistia'ya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Kaç ceset vardı?"

Mekanı gözümde canlandırmaya çalışıyorum. "Birkaç yüz mü?"

"Hepsinden obsidyen çıkıntılar vardı?"

“Sanırım öyle. Evet,” diye düzeltiyorum Ulciscor'un bu kaçamaklı cevabıma kaşlarını çatması üzerine kararlı bir şekilde. “Gördüğüm her biri.”

"Kesinlikle obsidyendi, değil mi?" diye sordu Lanistia, ilk kez konuşurken.

“Ben ona dokunmadım. Ama öyle görünüyordu.”

Ulciscor, "Din için orada çok para var, sonra da oradan ayrılıp gidiyor," diye düşünüyor.

"Gözlerinden emin misin?" Lanistia soruyu ne kadar rahat bir şekilde sorsa da, ardında daha fazlası var.

"Sana benziyorlardı," diye sessizce onayladım.

"Şişte ölü olanlar bana benziyordu," diye tekrarlıyor ifadesiz bir şekilde.

Kıkırdıyorum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." Birbirimize bakıyoruz, sonra yer değiştiriyorum, onun ifadesi değişmediği için gülümsemem soluyor. "Sadece düşündüm ki..."

“Ne düşündüğünü biliyorum. Devam et.”

Konu tartışmaya açık olmadığı için devam ediyorum. O geceye dair hatırlayabildiğim her ayrıntıyı didik didik inceliyor, gözden geçiriyor ve açıklığa kavuşturuyorum.

Söyleyecek yeni bir şeyim kalmadığı nihayet anlaşıldığında, Lanistia sakince ayağa kalkar. Ulciscor ile bakışıp sonra ayrılır.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

“Hayır.” Ulciscor, Lanistia'nın az önce kaybolduğu kapı aralığını izliyor. “İyi iş çıkardın. Büyük bir risk, ama ilerleme eksikliğin göz önüne alındığında beklediğimden daha iyi.”

"Gerçekten mi?" diye gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunların herhangi bir *anlamı* var mı senin için?"

“Bu, bulmacanın bir parçası. Dinlerin dışarıda bir şeyler aradığının kanıtı.” Ulciscor bu düşünceyle canlanıyor. “Neredeyse kesinlikle Kıyamet öncesi döneme ait. Eğer bir silahsa... hatta bilinmeyen bir gelişme bile olsa...”

Başımı sallıyorum. Uğruna ölmeye değecek kadar çok şey.

Ulciscor sözlerine şöyle devam ediyor: "Hatırladığınız her şeyi çizmenizi rica edeceğim."

“En yetenekli sanatçı değilim.” Resimlerimden bazılarını gördükten sonra, her zaman iyimser olan annemin bile artık peşinden gitmemem gerektiği konusunda hemfikir olmak zorunda kaldığı nadir şeylerden biriydi bu.

“Elinden gelenin en iyisini yap.” Beni inceliyor. “Daha fazlasını da öğrenmelisin. Oraya geri dön.”

“Bu kolay olmayacak.” Avucumdaki yara izini göstererek elimi kaldırdım. “Benden şüphelenmeleri gerekiyor. Ve bir dahaki sefere ahırda çalışmak bahanesini kullanamayacağım.”

“Bir iki sınıf ilerledikten sonra işler kolaylaşacak. Dördüncü sınıfa ulaştığınızda çok daha fazla özgürlüğünüz olacak.”

"Öyle duydum."

“Her halükarda Iudicium için Üç'te olmanız gerekecek.” Ulciscor kuru ses tonumu görmezden geliyor. “Çünkü dışarıda ne olup *bitiyorsa* , cevapların en azından bazıları Solivagus'un diğer tarafındaki o harabelerde bulunuyor.”

“Şuna gelince... Üzerinde düşündüğüm bir şey *var* . Sanırım bunu başarabilirim, ama senden bir şeye ihtiyacım var. Ve bu bu gece olmalı.”

"Ne?"

“İçsel bir kavrayış. İki parçalı. Beni sadece yerimde tutmakla kalmayıp, içine çekecek kadar güçlü bir çekim gücüne sahip bir şey.” Fikrimi özetliyorum.

Ben sözlerimi bitirdikten sonra Ulciscor uzun süre boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Kahrolası evlat, gerçekten bunu başarabileceğini mi düşünüyorsun?"

“Evet.” Ulciscor’un gözlerindeki şüphe benim hissettiklerimi yansıtıyor, ama bunu ona belli etmiyorum. “Ne kadar çabuk bir tane yapabilirsin?”

“Belki bir saat sürer, doğru malzemeleri bulana kadar. Bir arada duracak ama işim bitince de kırabileceğim bir şey.” Ulciscor derin düşüncelere dalmış durumda. “Tören bittikten hemen sonra yapmalıyım. Ailem bu kadar çabuk ortadan kaybolmamdan memnun olmayacak.”

“Ama bunu yapacaksın, değil mi?”

“Yapacağım.” Ulciscor, ne yapmaya kalkışacağımı anlamakta zorlanıyormuş gibi başını salladı. Onu suçlamıyorum. “Ancak şunu anla, yakalanırsan veya bir şeyler ters giderse, onu yok etmen gerekiyor. Ne olursa olsun. Ve eğer mahsur kalırsan, başına ne geldiğini bile anlayamayacağım. Kimse seni aramaya gelmeyecek.” Devam etmeden önce anladığımdan emin olana kadar bekledi. “Başarsan bile, dönem arası tatiline kadar seninle tekrar konuşamayacağım. Ne bulursan bul, not alman gerekecek. Hafızanın o kadar uzun süre ayrıntıları tutacağına güvenemezsin.”

Tüm bu hususları zaten değerlendirdim. "Tamam. Ama kapağın dışarıdan, Will olmadan açılabileceğinden *emin* misin?"

“Güvenlik gereği böyle. Hilesini bilirsen kolay.” Ulciscor beni bir an daha inceledi, sonra hafif, hayranlık dolu bir kahkaha attı ve girişe baktı. “Diğerleri yakında burada olacak. Sen de gidip Lanistia'yı bulmalısın.”

Tereddüt ediyorum. "Acaba beni görmek isteyecek mi?"

“Sadece biraz hava almaya ihtiyacı vardı.” Ulciscor dalgın bir şekilde kolunu çekiştirdi. “Tanıdığım en güçlü insan o, Vis. İyi olacak.”

Mezardan dışarı çıkıyorum. Karanlık iyice çökmüş, ama aşağıdaki vadi ışıl ışıl parlıyor. Hafif şarkı sesleri görüş alanıma yükseliyor, yakındaki birkaç iyi aydınlatılmış mezardan da sesler geliyor. Diğerleri karanlık, sahipleri ya Atalar Bayramı'nı bir başka gece kutluyorlar ya da hepsi daimi sakinler.

Lanistia ortalıkta görünmüyor, bu yüzden dar patikadan merdivenlere doğru geri dönüyorum. Beş dakika kadar dolaştıktan sonra sonunda onu bir kayanın üzerinde, bacakları on metrelik bir uçurumun kenarından sarkmış, vadinin ateşle aydınlatılmış enginliğine bakarken buluyorum. Yaklaşık yirmi metre ötede bir meşale var ama bulunduğu yeri zar zor aydınlatıyor. Gözlükleri uzaktaki turuncu alevleri yansıtıyor.

“Lanistria.”

İsminden başlayarak konuşuyor; muhtemelen dikkatini başka bir yere vermişti. "Bitirdin mi?"

“İşimiz bitti.”

Genç kadın, ayaklarının sadece birkaç santim ötesindeki çıkıntıdan hiç etkilenmemiş gibi görünerek, kendini sorunsuz bir şekilde yukarı doğru kaldırıyor. Yürümeye başlıyoruz.

Etrafta engin bir sessizlik var, sadece aşağıdan gelen sesler bu sessizliği bozuyor. "Sizi gücendirdiysem özür dilerim. Aptalca bir şeydi—"

“Beni gücendirmedin.” Lanistia sert bir şekilde karşılık verdi. Sanırım burada bırakacaktı ama sonra iç çekti, omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. “Son altı yıldır neden görme yetimi kaybettiğimi bilmeden yaşadım. Dürüst olmak gerekirse, bulunacak bir cevap olduğunu düşünmüyordum. Şimdi ise varmış gibi görünüyor ve ben... o yarayı tekrar açmak isteyip istemediğime karar veremiyorum.”

Yine bir sessizlik. Bu sefer daha uzun bir sessizlik.

“Daha iyisini yapmalısın, Vis.” Lanistia’nın ani sözü, geçtiğimiz mezarların ıssızlığı arasında yumuşak ama yankılı geliyor. Görünüşe göre bu gece az ziyaretçisi olan bir dağ bölümünü seçmişti. Çoğu karanlık. “En az bir sınıf daha yukarıda olmalısın. Burası kolay kısım olmalıydı.”

"Biliyorum."

“Sanmıyorum.” Lanistia bana bakmadı. “Ulciscor, senin hala Altı'da olduğunu öğrendikten sonra dün gece hazırlıklar yapıyordu. Eğer o harabelere ulaşmasaydın, geri dönemeyebilirdin.”

Yüzümden kan çekildiğini hissediyorum. "Daha iki ay oldu."

“Sizin itibarınızın sizi rehavete düşürdüğünden endişeleniyor. Belki de ona yardım etmenize gerek olmadığını düşünmeye başladığınızı düşünüyor. Ve eğer durum *böyleyse* , bir varlık olmaktan çok bir yük olursunuz.” Telimus mezarlığına ulaşıyoruz. “Öyleyse daha iyisini yapın.”

Yutkunup başımı salladım, tartışmanın anlamsız bir çaba olduğunu biliyordum ve onun peşinden gittim. İçeri girdiğimizde tanıdık olmayan sesler duyduk. Tam olarak ne dediklerini duyamadım ama rahat ve hafif bir tondaydı. Türbenin geniş iç odasına girdiğimizde, girişimiz fark edilince konuşma kesildi.

Ulciscor'un yanı sıra iki yeni gelen daha var. Yaşlılar; ellili, belki de altmışlı yaşlarında bir erkek ve bir kadın. Kadın uzun boylu ve asil, uzun siyah saçlarında gri teller var, tam bir Catenanlı zeytin tenli. Koyu mor bir kuşakla süslenmiş siyah ipek bir stola giymiş, şık görünüyor. Adam hem boy hem de gövde olarak iri, ancak girişte zarifçe ayağa kalkışından, o iriliğin içinde hala bolca kas olduğu açıkça belli oluyor. Tıraşlı kafası lamba ışığında parıldıyor, tıpkı Ulciscor'unki gibi. Yan yana durduklarında, benzerliği görmek hiç de zor değil.

“Relucia!” Ulciscor hazırlık alanına doğru seslendi. “Gel, oğlumuzla tanış!” Benimle hafifçe gülümsedi.

Kapıya doğru döndüm ve ışıl ışıl gülümseyen genç bir kadının çıktığını gördüm. Tıpkı Ulciscor'un annesi gibi, ince, açık mavi bir kuşakla çaprazlanmış siyah ipek bir şal takmıştı. Gülümsemesi, kıyafetleri ve özenli saç modeli sayesinde onu tanımam neredeyse bir saniye sürdü.

Bu Sedotia. Transvect'i düşüren ve Ulciscor'u vuran kadın. Naumachia'da Melior'a yardım eden kadın.

Anguisli kadın.

XXXVIII

Ne kadar iyi bir oyuncu olursanız olun, ne kadar deneyimli olursanız olun, olasılığa uygun şekilde hazırlıklı değilseniz, şaşkınlığınızı gizlemek zordur. Neyse ki, Sedotia—ya da gerçek adı Relucia gibi görünüyor—bunu çok iyi biliyor. Kız gibi bir sevinç çığlığıyla öne atılıyor, abartılı tepkisi dikkati benden uzaklaştırıyor. Ve sonra beni sıkıca kucakladığında, panik halindeki ifadem, selamlaşmanın yoğunluğuna duyduğum şokla kolayca karıştırılabilir.

"Vis! Seninle tanışmayı *çok* dört gözle bekliyordum!" Yanaklarımdan öptü ve sonunda beni geri çekti, sanki beni iyice inceliyormuş gibi omuzlarımdan tuttu. Bu, kaçma içgüdümü bastırıp sakin kalmamı sağladı. Konuşma tarzı, daha önce yaptığımız konuşmalardan tamamen farklıydı. Coşkulu, neredeyse anlamsızdı. "Ben Relucia. Bana böyle seslenmelisin, bu resmi saçmalıklardan vazgeçmelisin. Ve vay canına, Ulciscor senin ne kadar yakışıklı bir genç adam olduğundan bahsetmemişti." Sesi rahatsız edici derecede onaylayıcıydı. Hala sersemlemiş bir halde kızardım.

"Şimdi, şimdi," diye kıkırdadı Ulciscor, öne doğru bir adım atarak ve beni Relucia'nın elinden nazikçe ayırarak. "Yapacağınız *ilk* şey olarak zavallı çocuğu utandırmamaya çalışın. Ona biraz nefes alma alanı verin."

Relucia, söylenenleri onaylıyor ama bundan pek de rahatsız görünmüyordu, neşeli bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim. Sadece heyecanlıyım. Ulciscor, Akademi'de adımıza layık olabilecek birini çok uzun zamandır arıyordu. Bu arada, nasıl ilerliyorsun? Hangi sınıftasın? Praeceptor'lar hakkında ne düşünüyorsun? Ben hiç oraya gitmedim ama bazılarını tanıyorum. Şimdiye kadar favorilerin var mı?" Bu, bir saldırıdan çok bir soru yağmuru gibiydi; Ulciscor'un babasının sırıtmaya başladığını görebiliyordum ve Ulciscor da benzer bir ifadeyle içini çekip başını sallayarak uzaklaştı.

Relucia bana bakmaya devam ediyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Diğerlerinden daha yakınımda, onlara sırtını dönmüş. Çok kısa bir an için, bakışlarında keskinleşen bir şey var. Bir uyarı.

Şaşkınlığımı nihayet atlatıp içselleştirdikten sonra, ifadesiz bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Şey... Tanıştığımıza memnun oldum, Relucia," dedim, bu hızlı ve aşırı samimi tanışmadan hem şaşırmış hem de hafifçe memnun olmuş gibi görünmeye çalışarak. "Ben..."

“Belki de daha ileri gitmeden önce, anne babamı da tanıtmalıyım.” Ulciscor’un alaycı gözlemi, Relucia’nın sorularını zihnimde tekrar gözden geçirme zahmetinden beni kurtarıyor. “Vis, bunlar senin büyükannen ve büyükbaban. Babam, Lerius sese Quintus Telimus ve annem, Milena sese Sextus Telimus.”

Sese . İkisi de emeklilik piramitlerinde, yaşları ve önceki statüleri göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil. Hâlâ Hiyerarşiye İrade katkısında bulunuyorlar ve onu kullanmanın faydalarını görüyorlar, ancak daha az kritik işlerle görevlendiriliyorlar. Emeklilik piramitleri elli yaşın üzerindekiler içindir: küçük, kritik olmayan altyapıları yönetirler, ancak Transvect'ler veya bir arıza durumunda güvenliği tehlikeye atabilecek herhangi bir şey gibi değil. Zincirdeki bir ölüm, İrade'nin ani azalması veya yokluğu nedeniyle felakete yol açabilecek hiçbir şey yok.

"Sizinle de tanıştığıma memnun oldum." Zihnim hızla çalışırken bile, dalgın veya ilgisiz görünmemeye, odaklanmaya çalışıyorum. Hâlâ şoktayım, Relucia'ya dönüp bakmadan edemiyorum. Ulciscor'un karısı. *Karısı* ...

“Ve sen, Vis. Ve sen! Catenicus. Ailemize çok hoş bir katkı oldun.” Lerius'un derin, gür bir sesi var; sanki bir şaka anlatıyor ve ardından kendi esprisine kahkaha atıyormuş gibi. Relucia'nın selamını tekrarlıyor ve yanaklarımdan öpüyor. Çok daha ölçülü bir karşılama, ama sıcaklıktan yoksun değil.

Milena kıpırdamadan beni inceliyor. "Umarım burada olmanın ne büyük bir onur olduğunu anlarsın, genç adam." Relucia'nın tam zıttı. Tam olarak kızgın değil, ama sözlerinde bir antipati var.

Ulciscor sert bir sesle, "Anne," dedi; aynı anda Lerius içini çekti ve karısına onaylamayan bir bakış attı.

“Evet,” diyorum hızla, Relucia hakkındaki endişelerimi geçici olarak bir kenara bırakarak. Beni burada öldürmeye çalışmayacak—en azından açıkça değil. Doğal davranmalıyım. Kadını tanıdığımı belli etmek bana hiçbir şey kazandırmayacak. “Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.” Gözlerimi onun gözlerine dikerken bakışlarımı ciddiyetle ifade ediyorum.

“Hım.” Milena ikna olmuş görünmüyor, ama ifadesinde çok hafif bir yumuşama var. “Sanırım göreceğiz.” Hemen arkamda bekleyen Lanistia'ya dönüyor. “Lanistia canım. Seni tekrar görmek çok güzel. Hazırlıklara yardım etmeye gelir misin?” Bana soğuk bir nezaketle başını sallıyor, sonra arka odaya kayboluyor. Lanistia da peşinden gidiyor ve kısa süre sonra kapıdan sessiz bir konuşma sesi geliyor.

“Ona aldırma.” Lerius, öne eğilerek özür diledi. “Sorun sende değil. O sadece Caeror'u anarken başka birinin burada olmasından hoşlanmıyor. Sana alışacaktır.”

“Elbette. Tamamen anlaşılabilir,” diye onaylıyorum onu memnuniyetle, Ulciscor’un karısına odaklanmamaya çalışarak. Genç kadın da neşeyle kolunu benimkine dolayarak beni kanepelere doğru yönlendiriyor ve zorla oturtuluyor. Her dokunuşta irkilmemeye çalışıyorum. Lerius ve Ulciscor da arkamızdan gelip bize katılıyor, ikisinin de yüzünde eğlenmiş ifadeler var.

"Şimdi," diyor Relucia, son derece samimi bir şekilde kolunu omzuma atarak. "Öğrenmek istediğim *çok* şey var."

Sonraki yarım saat boyunca konuşuyoruz; çoğunlukla Relucia ardı ardına sorular soruyor, ben de karışıklığı ayıklayıp elimden geldiğince cevaplıyorum. Soruları her zaman ya zararsız oluyor ya da Ulciscor ve benim uydurduğumuz geçmişle kolayca ilişkilendirilebiliyor. Ara sıra Lerius araya girip bir yorum veya şaka yapıyor, ama çoğunlukla sadece dinlemekle yetiniyor. Rahat bir tavrı var ve oğlundan daha rahat görünüyor. Aslında Relucia dışında odadaki herkesten çok daha huzurlu.

Arka planda Lanistia ve Milena'nın yeniden bir araya gelme anlarından kesitler var. İyi anlaşıyorlar, sohbet ediyorlar ve gülüyorlar, ancak asla gürültülü bir ortam yok. Birbirlerinin arkadaşlığından memnunlar ama sanırım birlikte zaman geçirmekten ziyade üzüntülerini paylaşmak için buradalar.

Ulciscor ise karısının bana bu kadar iyi davranmasından memnun görünüyor ve hiçbir şüphe belirtisi göstermiyor. İlk paniğim geçti ama konuşmanın büyük bir bölümünde hâlâ şoktayım, ilişkilerini yeniden değerlendiriyorum. Şimdiye kadar olan her şeyi bu yeni bilgiler ışığında yeniden değerlendiriyorum. Onu o *vurdu* . Relucia, Ulciscor'la burada olmaktan gerçekten memnun görünüyor, ama açıkça olağanüstü bir yalancı. Siyasi evliliği ve uzun ayrılık dönemlerini hesaba katarsak bile, bu aldatmaca için ne kadar ileri gitmiş olabileceğini anlamakta zorlanıyorum.

"Vakit geldi," diye seslendi Lanistia arkamızdaki kapıdan. Sesi kasvetliydi.

Hepimiz ayağa kalktık ve Relucia omzuma dokundu. "Söyle bana Vis. Daha önce hiç Nekropol'e gittin mi?"

Başımı sallıyorum.

“Gün batımından sonra muhteşem bir manzara. İşimiz bittiğinde size etrafı gezdirmekte ısrar etmeliyim.” Ulciscor'a yan gözle bakar, Ulciscor önce tereddüt eder, sonra kabul eder. Kadın gülümser. “Üstelik, birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı da bulmuş olacağız.”

Ben de ona gülümsüyorum ve beni kolayca öldürmeye çalışabileceği hiçbir yere gitmemeye karar veriyorum.

Töreni, Telimus atalarına kutsal ayinleri okuyan ve mezarın sunağında şarapla ıslatılmış ekmek ve buğday kurbanları sunan Lerius yönetir. Kısa ve ciddi bir törendir. Gruptan melankoli yayılır.

Konuşurken boğazımda bir yumru hissediyorum, sonra içimde kabarmaya başlayan duyguyu fark ediyorum. Suus'tan beri, hayatta kalmak için mezarlardan adaklar çaldığım zamanlar dışında, Atalar Bayramı'nı bilerek görmezden geldim. Ama şu anda diğerlerinden yayılan kayıp duygusu... çok güçlü. Görmezden gelinemeyecek kadar tanıdık.

Uzun bir aradan sonra ilk kez, düşüncelerim kendi ailemin kaderine kayıyor. Annem, babam ve kız kardeşimin şafak sökmeden önce asıldıklarını, saatlerce orada bırakıldıklarını, böylece Suus halkının tamamının onları görüp eski yöneticilerinin gerçekten gittiğini anlayacağını fısıltı şeklinde duydum. Ama bu doğru olsa bile, bedenlerine bundan sonra ne olmuş olabileceğini bilemeyiz. İşaretsiz bir mezara mı gömüldüler? Yakıldılar mı? Cari'ye katılmak üzere Aeternum'un sularına mı atıldılar?

Göğsümde bir ağrı, gözlerimin arkasında bir baskı var. Çoğu zaman onları düşünmemeye çalışıyorum, çünkü içten içe kayıplarının intikamını almak için yeterince şey yapmadığımı biliyorum. Verdiğim kararlardan gurur duyarlar mıydı? Şu anda yaptıklarımı onaylarlar mıydı? Emin değilim. Bir yanım, olmadığım biri gibi davranmamdan dehşete düşeceklerini düşünüyor. Diğer yanım ise babamın onur hakkındaki derslerini hatırlıyor. Onurun nasıl yaşanacağına dair bir kılavuz olduğunu, nasıl ölüneceğine dair olmadığını.

Çaba sarf ederek, ölçülü ve dikkatli birkaç nefes alıyorum.

Lerius işini bitirdiğinde, masaya oturmadan önce Lanistia öne çıkıp sunağa bir çiçek çelengi koydu. Hiçbir şey söylemedi ama Milena kolunu onun omzuna attı. O kısa anda Lanistia'nın taş gibi duruşu yıkıldı. Görmezden geldim.

Bütün süre boyunca Relucia'yı göz ucuyla izlemekten kendimi alamıyorum. Ulciscor'un karısı gerçekten üzgün görünüyor, ancak kendi kaybından ziyade diğerlerinin Caeror'u kaybetmesine yas tutuyor. Tüm süre boyunca Ulciscor'un elini tutuyor ve yemek yemeye oturmadan önce kulağına şefkatle bir şeyler fısıldıyor.

Yemekler servis edildikten sonra, sohbet yavaşça anılara dönüyor—bazen diğer akrabalara, ama çoğunlukla Caeror'a. Yemeğin büyük bir kısmı Ulciscor ve Lanistia'nın onun çeşitli sinir bozucu huylarını gülerek anımsamasıyla ya da Lerius'un yirmi yıl öncesinden, genellikle Caeror'un ağabeyine yaptığı zekice şakaları anlatan hikayeler anlatmasıyla geçiyor. Bu hikayelerin çoğunu bana doğru anlatıyor, sanırım yeni gelen biri olmanın verdiği garip hissi anlıyor ve beni de dahil etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ve belki de anıyı paylaşarak oğlunun küçük bir parçasını da paylaştığını hissediyor. Onu sevdiğime karar veriyorum.

Yavaş yavaş Caeror'un bir portresi zihnimde canlanıyor. Nadiren ciddi olan, yaptığı her şeyde mükemmeliyet gösteren genç adamın portresi. Ailesine göre, bir Telimus'un Askeri Prens olma şansının en yüksek olduğu kişi olarak kabul edilen kişi.

Diğerlerinden farklı olarak Milena sessiz kalır ve çoğunlukla olan biteni tuhaf, hüzünlü bir gülümsemeyle izler. Ara sıra bakışları türbeye veya Vitaerium'daki ölü adama kayar, sonra tekrar bakışlarını kaçırır ve boşluğa bakar. Lanistia

yanında oturur ve zaman zaman başını ona doğru eğer; ikisi arasındaki fısıltılı konuşmalar Milena'nın tek iletişim kaynağıdır.

Yemekler kırıntılara dönüşürken, Relucia ayağa kalkıp kocasının omzuna dokundu. "Artık Vis'i yürüyüşe çıkarabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," diyor Lerius.

Ulciscor ona kısa bir bakış attı, düşündü, sonra Relucia'ya başıyla onay verdi ve elini kısaca onun elinin üzerine koydu.

"Hadi gel." diye işaret etti Relucia, rolünü hâlâ mükemmel bir şekilde oynayarak. Hafif ama ortama saygılı bir tavırla. Tereddüt ettiğimde, alaycı bir şekilde başını yana eğdi. "Gergin olmana gerek yok."

Doğru söylediğini umarak ayağa kalktım ve onu takip ederek mezardan çıktım.

⁂ ⁂ ⁂

Mezardan çıkar çıkmaz Relucia'nın aşırı samimi kolundan kurtulmaya çalıştım ama o sıkıca tuttu, bir yandan da gülümsüyordu. "Yapma. İnsanlar izliyor olabilir." Direnmeyi bırakmamı bekledi, sonra beni Telimus mozolesine paralel uzanan patikadan sürükledi.

Burada, vadinin kızıl ateşlerinin ve yumuşak ağıtlarının çok yukarısında, sessizlik hakim. Gökyüzü yıldızlarla dolu. Ayak seslerimiz gevşek kayalara çarparak çıtırdıyor. Yakınlarda birkaç aydınlatılmış mezar daha var, ama onlardan hiçbir hareket yok. Yürüdüğümüz yüksek çıkıntı zar zor aydınlatılmış.

“Demek beni öldürmeyi planlamıyorsun.” Sesimdeki sakinlikten gurur duyuyorum.

"Ah, canım oğlum. Henüz anlamadığını söyleme sakın?" Daha önceki neşeli, kız gibi tavrı gitmişti. İşte hatırladığım kadın buydu.

Yürümeye devam ediyoruz. Ses tonundan beni öldürme fikrinin saçma olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Şimdi bu endişeyi aklımdan çıkarabildiğime göre, geriye tek bir seçenek kalıyor.

"Hâlâ beni kullanmak istiyorsun."

Dağ yamacına oyulmuş bir merdivene ulaşıyoruz ve Relucia tırmanmaya başlıyor, beni de peşinden gitmeye zorluyor. "Devam et."

Yine bir sessizlik, ardından, "Eğer hâlâ beni kullanmak istiyorsanız, Melior'u öldürdükten ve saldırınızı durdurduktan sonra..." Sözlerim yarım kalıyor, tam o sırada aklıma bir şey geliyor. " *Vek* ."

“Harika! Harika. Beklediğimden daha yavaş ama başardın.” Relucia merdivenlerden uzaklaşarak yeni bir yola girdi, bir banka oturdu ve yanındaki bölümü işaret etti. Burası neredeyse tamamen karanlık; bakan biri bizi fark etmekte zorlanırdı, ama biz bulunduğumuz yerden tüm vadiyi görebiliyorduk.

Sunulan koltuğa sersemlemiş bir halde oturuyorum. “Ne yapacağımı *bildiğine* , benim bunu yapmamı *istediğine* inanmamı bekleyemezsin...” Bunu söylerken bile, Estevan'ın kendi beynine çiviyi sapladığını görebiliyorum. Ben işi bitiremediğimde, o kendini feda ediyor. “Liderini kaybettin. Anladığım kadarıyla, sonrasında başarısız saldırılarda yüzlerce insanını da kaybettin. Bu, Caten'e *yüzyıldaki* en büyük koordineli saldırıydı!”

“Onları kanattık. Ve sen müdahale etmeseydin, çok daha kötü yaralanırlardı.” Etrafta başka kimse olmamasına rağmen, Relucia'nın sözleri kulaklarıma zar zor ulaşıyor. “Ama asla o şekilde ölmeyecekler. Kanama durdurulabilir, Vis. Yaralar iyileşir. Kesik ancak bıçağın üzerinde zehir varsa işe yarar.”

“Ama sana zaten söyledim. Seninle hiçbir ilişkim olsun istemiyorum.”

“Ne istediğinizin önemi yok. Bizim için çalışmanızı beklemiyorum. Mevcut yolunuza devam edeceksiniz ve zaman zaman size ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğiz.”

Reddetmem durumunda ne olacağını açıklamak zorunda değil.

"Beni ifşa edersen, ben de sana aynısını yaparım."

“Bu gerçekten talihsizlik olurdu.” Zoraki bir gülümsemeyle ekledi: “Elbette, sizin deyiminizle karşılaştığımız her olay için nerede olduğuma dair güvenilir tanıklarım var. Hatta darağacına giden bir çocuğun çaresiz yakarışlarını dinlemeye istekli biri olsa bile.”

Dudaklarım kıvrılıyor. Zifiri karanlık manzaraya bakıyoruz.

"Bütün o insanları sen öldürdün," diye fısıldadım sonunda.

"Orada tanımadıkları insanların daha kötü bir kaderle karşılaşmasını alkışlamak için bulunuyorlardı. Olanlar bana hiç zevk vermedi, ama onlar için de ağlamadım."

Panik çığlıkları ve kıpkırmızıya boyanmış stadyum zihnimde çok net bir şekilde yankılanıyor. Sessizliği tiksintimin ifadesi haline getirdim.

“Caten bir dönüm noktasına geliyor, Diago. Ordu, din ve yönetim arasındaki denge değişiyor. İstikrarsızlaşıyor. Önümüzdeki on yıl, hiyerarşinin hayatta kalıp kalmayacağını veya içeriden yıkılıp yıkılmayacağını belirleyecek.” Relucia sakin ve söylediklerinden emin. “Yeterince nüfuz sahibi, iyi konumlanmış biri, ikincisini sağlayabilir.”

"Ve o kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

“Sistemin savunucusu, şüphe ve eleştiriden uzak, sistem tarafından yetiştirilmiş ama onun cazibesine kapılmamış biri mi? Evet, Diago. Zamanla, bence öyle olabilir.”

Ayağa kalkıyorum. "Yeterince duydum."

"Oturmak."

Ona dik dik bakıyorum ama oturuyorum.

Relucia bana bıkkınlıkla baktı, sonra içini çekti, omuzlarındaki öfkenin bir kısmı azaldı. "Düşman olmak zorunda değiliz. Şimdilik tek istediğimiz senin istediğin şey; Akademide yükselmen."

“Peki ya sonrasında? Eğer Domitor olursam, hedefim Jatiere'deki elçiliğe katılmak. Çürüyen Cumhuriyeti geride bırakmak. Eğer Domitor *olamazsam* , kaçacağım. Her iki durumda da, mezun olduktan sonra beni Caten'in yakınlarında görmeyeceksiniz.” Sesimi alçak ve sert tutuyorum. Sözlerime alaycı bir jestle vurgu yapıyorum.

“Kaçmak bir seçenek değil, Vis. Bunu bildiğini düşünüyorum.” Relucia ise buna kıyasla daha sakin. Düşünceli. “Ama Jatiere... orası işe yarayabilir. Caten'deki bir pozisyon kadar iyi değil, ama başka tozlu bir eyaletteki askerlik hizmetinden de kötü değil. Eğer üzerine düşeni yapıp Domitor olursan, sana orada birkaç yıl geçirme imkanı verebiliriz.”

Şaşkınlıktan cevap vermiyorum. Samimi görünüyor. Midemdeki gerginliğin en kötü kısmı hafifliyor. Elbette Jatiere'deki zamanımın bundan daha uzun olmasını istiyorum -ve Relucia da bunu biliyor- ama bu bir tür uzlaşma. En azından kısa vadede aynı şeyi istememizi sağlıyor.

"Peki, Iudicium'a yetişmek için Üçüncü Sınıfa ulaşma şansınız ne kadar? Şu ana kadar kaydettiğiniz ilerleme pek de kayda değer değil."

“Biliyorum. İşler... beklediğimden daha karmaşık oldu.” Ulciscor'un ailesinin yanında bahsetmememem konusunda uyardığı Dultatis hakkında kısaca bilgi veriyorum. Relucia bazı sorgulayıcı sorular soruyor; cevaplıyorum ama harabelere yaptığım yolculuktan veya Ulciscor'un onlarla olan ilgisinden hiç bahsetmiyorum. Görünüşe göre Caeror'un nelerle ilgili olduğu hakkında pek bir şey bilmiyor. Ona zaten sahip olduğundan daha fazla bilgi vermek istemiyorum.

"Pekâlâ. Yakında terfi etmeniz için bir fırsat çıkacağından hiç şüphem yok," diyor Relucia, ben işimi bitirdikten sonra, umursamaz ve sert tonuyla, durumu benim çözmem gerektiğini ima ederek. "Kanınızı aldılar mı henüz?"

“Evet,” diyorum yavaşça. “Ama naumachia'dan sonra. Akademi ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Neden?”

“Bunu hâlâ çözmeye çalışıyoruz. Sonunda tüm öğrencilerin başına geliyor gibi görünüyor.” Bunu söylerken dudağını ısırdı, sonra kıpırdandı. “Daha fazla oyalanmamalıyız ve bir süre daha sizinle tekrar konuşma fırsatım olmayacak. Bu yüzden sorularınız varsa, şimdi tam zamanı.”

Sanırım... "Melior... yaptıklarını nasıl yaptı?"

Kadın homurdanır. "Sorularım mantıklı olsun Diago. Anguis'lerin dostu olmadığını gayet açık bir şekilde belli ettin. Bu bilgiyi sana vermeyeceğim."

Göğsümde bir ihtiyaç sıkışması hissediyorum. Bu durum, kendime bile itiraf etmek istemediğimden daha çok canımı sıkıyor. "Pekala. Ama Hiyerarşinin Suus'a neden saldırdığını bildiğini söyledi. Sebep güç müydü?"

Relucia tereddüt ediyor. "Sanırım öyle. Ama emin değilim."

Nefesimi veriyorum. Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış bir şekilde. "Pekala. O zaman en baştan başlayalım. Beni ne zamandır izliyorsunuz?"

“Hakkınızda raporlar mı alıyoruz? Bir yıldan fazla oldu. Victorum birliğinde savaşırken görüldünüz,” diye ekliyor açıklama olarak. “Melior, en güvendiğimiz muhbirlerimize sizin tarifinizi verdi, ancak kimse kim olduğunuzu bilmiyordu—bize katılmadan önce sizi arıyordu. Ve kız kardeşinizi de.” Sonuncusu yarım bir soru.

Vadiden bize doğru ağıtlar yükseliyor, melankolik ezgilerin karanlık bir karmaşasına dönüşüyor.

“Öldü. Kaçış sırasında.” Bunu söylerken gözlerine bakıyorum, acı yerine öfke görmesini tercih ediyorum.

Başını çevirip başını salladı. “Seni orada gördüm. Lerius ayinlerden geçerken. Özür dilerim.” Kıvırcık siyah saç tutamını geriye itti, sonra devam etti. “Ulciscor'un hem çaresiz hem de Akademi'ye yerleştirecek kadar eğitimli birini aradığını biliyordum. Ve Caeror'un sınıfından sorgulayabileceği başka birini aradığını da biliyordum. Nateo'nun İstihkam Birliği'nde olduğunu ve senin Letens Hapishanesi'nde çalıştığını öğrendiğimde... işte. Birkaç bağlantı kurup onu oraya transfer ettirmek kolay oldu. Ve transfer belgesi Ulciscor'un kulağına ulaşması için yeterliydi.”

Şüphelerimi gizleyemiyorum. "Onunla konuşmam tamamen tesadüftü."

“Ormanda sana söylemiştim: Haftalar öncesinden seninle iletişime *geçecektim* . Geldiğinde dikkatini çekebilmen için seni hazırlayacaktım.” Relucia şüpheciliğimden rahatsız oldu. “Bir yanlış anlaşılma oldu ve her şey olması gerekenden daha hızlı gelişti. Nateo iki ay erken transfer edildi ve sonra Ulciscor’un adamları birdenbire Letens’te hapishaneyi gözetlemeye başladılar. Oysa ben binlerce kilometre uzakta, farklı bir ülkede olmalıydım.”

Homurdanıyorum. Bu daha mantıklı. "İlgileneceğimi varsaydın."

"Ailenizin öldürülmesinin yeterli bir motivasyon olacağını varsaydım, evet."

Vadiden esen serin bir rüzgar, bize en yakın meşalelerin alevlenmesine ve cızırtı yapmasına neden oldu. Yanaklarımı ısıtan öfkeyi dindirmesine izin verdim. Ne kadar ıssız olsak da, çok gürültülü olacak bir tepkiyi bastırdım.

"Öyleyse neden Transvect'e saldırdınız?" diye sordum sonunda. "Neden beni Villa Telimus'ta ziyaret etmediniz? Orada bulunmanız için bir bahaneniz yokmuş gibi davranmayın."

Relucia bana küçümseyerek baktı. “Çünkü aptal değilim. Daha hiç konuşmamıştık bile; bildiğim kadarıyla, Ulciscor'a hayat hikayeni anlatıp ağzından kaçırmak üzere olabilirdin. Kim olduğumu öğrenmeden önce ruh halini değerlendirmek istedim. İdeal olarak, seni onun yanına gönderme konusunda gerçekten emin olabileceğim kadar iyi eğitmek istedim.” Ağzı büküldü. “Ulciscor ısrar etmeseydi burada bile olmazdım. Sana önceden mesaj göndermenin bir yolu yoktu. Yine de tepkini iyi gizledin,” diye itiraf etti.

İlginç. Demek ki Akademide hiç Angui yokmuş. Bu bilgiyi aklımda tutuyorum.

“Anguis'te beni başka kim tanıyor?” Tereddütümü gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Dışarıdaki yabancıların kim olduğumu bilmesi, hayatımı ellerinde tutması düşüncesi son derece rahatsız edici.

"Sadece bir kişi daha var. Bu yüzden beni öldürmeye çalışmanın bir anlamı yok, yanlışlıkla başarabileceğinizi düşünmüş olsanız bile."

Şaka yapmadığını fark edince istemsizce kıkırdamamı bastırdım. "Kim?"

“Güvenilir biri. Kimliğinizi ifşa etmeden önce ölecek biri. Bana bir şey olmazsa tabii.” Sıkıca gülümsüyor. “Elbette, bu, diğer herkesin de Catenanlar gibi düşündüğü anlamına geliyor. Melior'un ölümünden, saldırıları durdurmanızdan sizi sorumlu tutuyorlar.”

Müthiş.

“Geri dönmemiz gerekiyor.” Relucia ayağa kalktı, loş ışıkta yüz hatları belirsizdi. “Pletuna Festivali için Caten'e mutlaka git. Orada tekrar iletişime geçeceğim.”

“Bekle. Bilmem gerek. Eğer bu işe yararsa. Eğer... bir şekilde gelecekte Hiyerarşi gerçekten kendi içine çökerse.” Ateşlerin üzerinden aşağıya bakıyorum. “Aurora Columnae'yi yok edecek misin?”

Relucia ilk defa şaşırmış görünüyor.

“Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum,” diyor nazikçe. Sanki bir ebeveyn, yavaş öğrenen bir çocuğa basit bir kavramı açıklıyormuş gibi. “Ve sadece Prensler nerede olduklarını biliyor. Yani... hayır. Doğru anı bekleyeceğiz, Hiyerarşi çökmeye hazır olana kadar bekleyeceğiz ve sonra harekete geçeceğiz. Baskıcılarımızı ortadan kaldıracağız. Yeniden başlayacağız.”

Yumruklarımı sıkıyorum. Beklediğim cevap buydu.

“İnsanların sorunu da bu değil mi zaten? Her zaman *başkalarının* sorun olduğunu düşünüyorlar.” Sessiz. Öfkeli. “Prensleri mi, senatörleri mi görevden almak istiyorsun? Er ya da geç sen de onların yerine geçeceksin. Eğer tek amacın kontrolü kimin elinde tuttuğunu değiştirmekse, o zaman aslında hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorsun demektir.” Sözlerimi sert, alçak bir hırıltıyla bitirdim. Tiksintimi duymasına izin verdim.

Relucia beni inceliyor.

“Belki haklısınız,” diyor. “Ama bir yerden başlamak gerekiyor.”

Konunun kapandığını düşünen kadın, merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Büyük ölçüde sessizlik içinde aşağı iniyoruz. İçimde hâlâ birçok soru var; Anguis'ler hakkında, o kadın hakkında, Akademi'deki zamanım bittikten sonra benden aslında ne yapmamı bekledikleri hakkında... Ama biliyorum ki cevap alamayacağım.

Telimus mozolesinin ışıklarına yaklaşırken Relucia yavaşladı. “Bu geceyle ilgili biri sorarsa, geçmişinizden bahsettik. Yetimhanedeki zamanınızdan. Bu tür şeylerden.” Stolasını düzeltti. “Sizin ve Ulciscor'un anlattığınız hikâyenin işe yaraması için yeterince kısmını biliyorum.”

"Bunu nasıl başarıyorsun?" diye kaşlarımı çatarak sordum. "Rol yapmayı anlıyorum ama bu... onunla *evlisin* ."

"Alışkanlık." Relucia'nın cevabı serttir, ama sonra yumuşar. "Biliyorsun, o en kötüsü değil. Kesinlikle değil."

Neredeyse girişe geldik. Duruyorum ve Relucia'yı da durmaya zorluyorum. Önemli değil—en azından onun için öyle görünüyor—ama bilmesi gerekiyor.

“Estevan intihar etti. Ben yapamadım. Boğazına sivri ucu dayamıştım ama o sadece...”

Relucia beni inceliyor. Üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Ölmekten korkuyorsan özgür olamazsın."

Başka bir şey söylemeden, yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi ve mezarın ışığına doğru ilerledi.

XXXIX

Telimus mezarının kısa girişinde gergin , yüksek sesler yankılanıyordu .

“İkinizin de bunu neden *dikkate* almadığını anlamıyorum.” Bu Ulciscor’un hırıltısı. “Kimseyi alenen kınamanızı istemiyorum. Sadece eski dostlarınızdan bir iyilik rica edin.”

“Ulciscor, başka bir sebep olsaydı, biliyorsun ki yapardık. Ama bu yolda devam edemezsin. Hiçbir *kanıt* yoktu.” Lerius'un sesindeki neşe kaybolmuş, yerini hayal kırıklığı dolu bir yalvarış almıştı.

"Kanıt yok çünkü kimse kanıt aramıyor." Lanistia. Soğuk ve keskin.

"Seni seviyoruz Lani, ama bu saçmalıklarla birbirinizi aşağı çekiyorsunuz. Şimdi de başka birini işin içine kattınız. Ne yaptığının farkında olmayan bir çocuğu! Sakın bana onun bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylemeye kalkma," diye çıkıştı Lerius, görünüşe göre olası bir karşı argümanı önceden tahmin ederek.

“Durun artık. Hepiniz. Durun artık. Bu onu geri getiremez.” Bu Milena. Sesi titriyor. “Lütfen, oğlum. Lani. Biz de onu çok sevdik, ama bunların hiçbiri onu geri getirmeyecek.” Yalvarışını hafif bir hıçkırık kesiyor.

Relucia, benim ne yaptığımı duyunca sendeledi. "Yine mi bu?" diye mırıldandı, sesi zar zor duyuluyordu. Sonra gürültülü bir şekilde öksürdü, arkadakilerin duyup duymadığından emin olmak için durakladıktan sonra, sanki hiçbir şey duymamış gibi gülümseyerek beni de peşinden sürükleyerek ana alana doğru yürüdü.

Aramızda belirgin bir sürtüşme var ve Milena'nın gözleri kızarmış, ama hem Relucia hem de ben fark etmemiş gibi davranıyoruz. Relucia, farkında olmadan

ne kadar hoş biri olduğumdan bahsetmeye başlayınca gerilim azalıyor. Tamamen kaybolmuyor, ama ardından gelen konuşma ve kahkahaların ardında arka plana karışıyor. Sadece Milena fark etmemiş gibi davranmaya meyilli değil, olan biteni sessizce izliyor, oturduğumuzda bizi neredeyse hiç fark etmiyor.

Sonraki iki saat uzun, ancak olaysız geçti; garip durum çoğunlukla herkesin dikkatini bana yöneltmesinden kaynaklanıyordu. Lerius ve Relucia başı çekiyordu ve bir süre sonra Relucia'nın görünüşte kayıtsız müdahalelerinin, potansiyel olarak zorlu soru hatlarını engellemek için ustaca zamanlandığını fark ettim. Lerius ise, şüpheci olmaktan çok benim iyiliğimle ilgileniyor gibiydi. Ulciscor ile olan tartışmasından duyduklarımıza bakılırsa, beni komplo kuran biri olarak değil, kurban olarak gördüğünü tahmin ediyorum.

Ulciscor konuşmanın başlamasından çok geçmeden ortadan kayboluyor; Relucia'nın merakını görebiliyorum, o da özür dileyerek ayrılıyor ama peşinden gitmeye çalışmıyor. Bir saat sonra geri döndüğünde hafifçe endişeleniyorum. Ondan yapmasını istediğim ekipmanın aceleyle yapılmasını istemiyorum.

Yarım saat sonra Ulciscor tekrar ayağa kalkıp beni kapıya doğru çağırdığında içimden rahat bir nefes aldım. "Vis maalesef bütün akşam burada kalamayacak."

"Öyle mi?" diye somurtarak sordu Relucia. "Neden olmasın?"

“Çalışmalar. Altıncı sınıftan kısa sürede çıkmak istiyorsam, alabildiğim her güne ihtiyacım var.” Lerius'tan da onay aldım; kendisi benim daha fazla ilerleme kaydedememden pek hoşlanmadığını zaten açıkça belirtmişti.

“Ah.” Relucia hayal kırıklığını gizlemeden yanıma doğru koşuyor ve kollarını bana doluyor. “Seninle tanıştığıma *çok* memnun oldum, sevgili oğlum. Çok hoş birisin. Tekrar, ailemize hoş geldin.” Yanaklarımdan coşkuyla öpüyor. Bunu yaparken, beni tuttuğu yerde bir baskı artışı oluyor. Nazik bir hatırlatma.

Lerius ve Milena vedalaşırken arkamdan geliyorlar; Lerius'un vedası Milena'dan çok daha sıcak olsa da, en azından o ağırbaşlı kadın ben ayrılırken kibarlığını koruyor. Lanistia, Ulciscor ve beni mezarın girişine kadar uğurluyor ve konuşmadan önce etrafta başka kimsenin olup olmadığını hızlıca kontrol ediyor.

"Neden bu kadar çabuk?" diye soruyor, daha çok bana değil de Ulciscor'a hitaben. "Bence bu çalışmanın amacının yarısı Vis'i aileye sevdirmekti. Ona daha

güçlü bağlar, gerekirse daha sesli müttefikler kazandırmak. Onu sadece Veridius'u soruşturmak için kullanmadığımızı kanıtlamak."

“Solivagus’un öbür tarafına geçmenin bir yolu var. Ama şimdi gitmesi gerekiyor.”

Lanistia daha fazlasını öğrenmek istiyormuş gibi görünüyordu, ama Ulciscor'dan anlamlı bir bakış aldı ve bana döndü. "Güvende ol. Ve tüm tanrıların aşkına, sakın yakalanma."

Ben cevap veremeden içeri geri dönüyor.

İnişe başlıyoruz. Aşağıdaki ateşlerin bazıları köz haline gelmiş olsa da, çoğu hala yanıyor ve hem konuşmalar hem de şarkılar bize doğru yankılanmaya devam ediyor.

Ulciscor, "Sen ve Relucia iyi anlaşıyor gibiydiniz," diye gözlemde bulunuyor. Sesi tarafsız, ancak içinde bir kahkaha sezgisi var.

“Kesinlikle çok konuşkan. Ama çok hoş biri.” Relucia’nın kişiliği gerçek olsaydı vereceğim tepkiyi taklit ediyorum. “Ne zamandır evlisiniz?”

“Dört yıl.” Bana bakıyor. “Ve çok hoş bir *kız* , ama dikkatli ol. Sextus ailesine hak ederek girdi. Göründüğünden daha kurnaz.”

Yorum yapmaktan kaçınıyorum. "Nasıl tanıştınız?"

“Ailesi Cilaris ailesinden. Şövalyeler, senatörler ama pek bir geçmişleri yok.” Omuz silkiyor. “Babası, Caeror'dan bir yıl sonra babama yaklaştı. İtibarımız zedelenmişti ve mali durumumuz da olması gerektiği gibi değildi. Birbirimizi görmeden neredeyse nişanlanmıştık.”

"Ne kadar şey biliyor?"

“Caeror’a ne olduğunu düşündüğümü biliyor. Ama bunu konuşmuyoruz. Zaten işi gereği neredeyse hiç etrafta olmuyor.”

Yere indik ve vadinin uzunluğu boyunca uzanan üç ateş hattından birinin aydınlattığı, özenle bakımlı çakıllı yolda yürümeye başladık. Ulciscor etrafına bakındı. "Bana bir şey söylemen gerekiyor, Vis."

"Peki."

Yavaşça durdu, beni de durdurdu. Ciddi bir şekilde. "Nerelisiniz? Gerçekten mi?"

Soru aramızda havada asılı kaldı. Aklımın hızla çalıştığını belli etmemeye çalışıyorum. "Sana zaten söyledim—"

“Hayır, yapmadın.” Ulciscor kızgın değil, sadece emin. “Seni bugün aileme aldım. Sana güvendim. Ve biliyorum ki Aquiria'dan hiçbir yetim senin sahip olduğun eğitim seviyesine ulaşamaz. Bir ömür boyu süren çalışma ve eğitim, saklayabileceğin bir şey değil.” İçini çekti. “Geçmişin umurumda değil, neden kaçtığın da umurumda değil. Ama ne olduğunu bilmem gerekiyor, olur da bir sorun yaratırsa diye. Olur da seni yakalarsa diye.”

Konuyu daha da ileri sürmeyi düşünüyorum ama Ulciscor çok emin.

"Öyle olmayacak," diyorum sonunda. Bu bir itiraf—ki buna ihtiyacı var—ama aynı zamanda ona cevaplar vermeyeceğime dair bir söz.

“Bunu nereden biliyorsun?”

"Benimle ilgili herhangi bir bilgi bulabildiniz mi?"

“Hayır.” Ulciscor belli ki tatmin olmamış. “Ama kaynaklarım diğerlerine kıyasla çok az.”

Uzun uzun düşündüm. "Bütün tanrılar ve değer verdiğim her şey adına yemin ederim ki, Caeror'a ne olduğunu öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve geçmişim buna engel olmayacak."

Ulciscor, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca sabit bakışlarıma karşılık veriyor.

Sonra başını kısaca sallayıp tekrar yürümeye başladı.

"Bana onu hatırlatıyorsun, biliyor musun?"

"Kimin?"

“Caeror.” Ulciscor, ellerini arkasında birleştirmiş, yürüyüşten çok ağır adımlarla, önündeki karanlığa doğru gülümsedi. “Bunu ancak bu gece, konuşurken fark ettim. Ama onunla çok ortak noktanız var.”

“Teşekkür ederim,” diyorum sessizce. Gerçekten de öyle demek istiyorum. Ulciscor'un bana verebileceği en büyük iltifatlardan birini yaptığının farkındayım.

Transvect'e doğru ilerliyoruz. Platform görünür hale geldiğinde, Ulciscor çantasından istediğim yedek tuniği ve pelerini elime tutuşturuyor. Ardından iki taş bileklik çıkarıyor.

“İkisi de kapalıyken, çekim gücü devreye girecek. Sizi kaldıracak kadar güçlü, bu yüzden dikkatli olun,” diye uyarıyor biraz endişeyle. “Birini açarsanız, tekrar duracak. Geri döndüğünüzde birini de kırmanız gerekeceğini unutmayın. Eğer onlarla yakalanırsanız...”

“Biliyorum.” Kelepçeleri alıp ellerimde çeviriyorum. Yontulmuş taş, her biri için basit bir Will temelli menteşe ve toka. İlki, ayrı parçalar birbirine çekiliyormuş gibi bir çıt sesiyle kapanıyor ve ikincisini kapattığımda, bu derme çatma kancanın parçaları şiddetle birbirine geçiyor. Parmaklarım neredeyse aralarında sıkışıyor.

"Sana söylemiştim."

Homurdanarak birinin tokasını tekrar açtım. İki bileklik anında birbirinden ayrıldı. "Bunları yeni mi yaptın?" Beklediğimden daha özenli yapılmış.

"Elimden gelenin en iyisiydi."

“Sadece aktivasyon yöntemiyle birkaç taş elde edeceğimi sanıyordum. Bu çok daha iyi.”

Ulciscor homurdandı. "O zaman işin içindeki güçleri düşünmemişsin. O hızda bir taşı tutman imkansız. Elinden kayıp gider ve mahsur kalırsın."

"Ah."

“Şu anki durumda, zamanlamayı mükemmel ayarlamanız gerekecek.” Ulciscor bu konuda oldukça ısrarcı. “Transvect çok yüksekteyse ve çok hızlı hareket ediyorsa, elinizi koparır. Ve tam olarak doğru pozisyonda değilseniz canınız yanar; çok uzakta olursanız, Transvect'e çok hızlı çarparsınız. Muhtemelen bir şey kırarsınız.”

“Üstesinden gelirim.” Kendime güvenmiş gibi görünmeye çalışıyorum, gerçi şu an işin zorluğu gözümün önünde. “Peki ya konum belirleyici?”

“Biraz daha kolay.” Avucuma iki taş bastırıyor. Biri küçük ve yuvarlak. Diğeri ince, iğne gibi ve ucuna bir zincir bağlı. İkisi de başparmağımın tırnağından büyük değil ve birbirlerine hafifçe yapışıyorlar. “Sürekli çekim. Zıplarken yuvarlak olanı bırak. Ve söylemeye gerek yok... çok erken zıplama.”

Vardığımızda gece yarısını geçmişti. Başlığımı çektim—hava yeterince soğuktu, bu yüzden gerekliydi—ve Ulciscor da mor çizgisini örtmüştü. Platformda, Scitus'un bana verdiği taş karoyu sıkılmış bir şekilde kontrol ettikten sonra bizi kendi halimize bırakan, tek başına, koyu saçlı bir Praetorian vardı.

Bundan sonra Ulciscor ve ben bekliyoruz. Arada sırada önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyoruz, ama çoğunlukla sessizce oturuyoruz. Sanırım o da bunu böyle istiyor; sonraki yirmi dakikanın çoğunu Ebedi Ateşlere bakarak, derin düşüncelere dalmış bir şekilde geçiriyor. Kardeşini düşündüğünden şüpheleniyorum. Sözünü kesmiyorum.

Sonunda Transvect'in lamba ışığıyla aydınlanmış gri ve kahverengi tonları zifiri karanlıktan sıyrılıyor, bedensiz bir form meşale ışığına doğru aşağı kayıyor. Ellerim birdenbire terliyor. Ayağa kalkıyorum, Ulciscor'un bana verdiği taş kelepçeleri sıkıca kavrıyorum. Etrafa bakıyorum ama hâlâ yalnızız.

"Başlıyoruz." Kapıların kapanmasına ve Transvect'in tekrar havalanmasına sadece bir dakika kaldı.

"Şans." Ulciscor, devasa yaratığın yerine oturmasını izliyor. Geleneksel bir şekilde kolumu kavrıyor ve ben de aynı hareketi yapıyorum.

Transvect kapıları kayarak açılıyor ve gecenin bu saatinde birinin Nekropolis'e girmiş olma ihtimaline karşı duraksıyorum. Ancak hiçbir hareket yok, sadece lambalarla aydınlatılmış koltuklar var. Lambaların kendileri de sönük yanıyor gibi görünüyor. Muhtemelen birkaç saattir kimse kontrol etme zahmetine girmemiş.

En arka kabine girip arkaya doğru çömelerek ilerliyorum. Sonra bir manşeti kapatıp, Ulciscor'un bana verdiği kıyafetlerle birlikte, koltuk ile arka duvar arasındaki bir yarığa sıkıştırıyorum. Kimse onları orada görmeyecek.

Tekrar vagonun dışına göz attım. Ulciscor, Praetorian ile konuşuyor ve dikkatini dağıtıyordu. Transvect'in en arka tarafına doğru birkaç adım koştum. Çıkıntılı taş burnun altında, vagonların hemen altında kısa bir platform vardı. Ulciscor'a göre bir tür bakım platformu. Üzerine çıktım, sonra uzanıp Transvect havadayken ucunu belirlemek için kullanılan iki lambayı dikkatlice söndürdüm. Gün ışığında bunu yapamazdım; geçen herhangi biri beni hemen fark ederdi. Ama şimdi neredeyse görünmez olacağım.

Çevrem karanlığa gömüldüğünde, kollarımı bu amaç için yapılmış gibi görünen iki uzun tutamağa bağlayana kadar etrafı yokluyorum. Transvect'e sırtımı dönmüş, vadinin hala aydınlattığı ateşlere bakıyorum. Yere ne kadar uzaklıkta olduğunu göremiyorum ama çok uzak olduğunu anlayabiliyorum.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, vücudum gergin ve kasılmış, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Kendime lanet etmeden edemiyorum. Bu fikir... bu *gerçekten* iyi bir fikir değildi. Muhtemelen— Transvekt aniden harekete geçiyor.

XL

nefesim Vücudum öne doğru savrulurken kesildi, kollarım gerildi ve kendimi tekrar dik pozisyona getirdim. Neyse ki Transvect yavaş başladı, ama tırmanıp sonra korkunç bir hızla hızlanmaya başladık. Aydınlatılmış platform çoktan aşağıdaydı ve Ulciscor'un hâlâ Praetorian'la konuştuğunu görebiliyordum . Başını hiç kaldırmadı.

Çok geçmeden Ulciscor, platform, vadideki yangınlar, her şey gözden kayboluyor. Rüzgar çığlık atmaya ve etrafımı kırbaçlamaya başlıyor, gerçi en kötüsünden korunduğumu biliyorum. Burada her şey daha soğuk geliyor. Hava tuniğimi bıçak gibi deliyor. Uçuşan pelerinimi daha sıkı çekmek için hareket etme riskini alamıyorum.

Zaman akıp gidiyor. Gece etrafımda, üzerimde, içimde çığlıklar atarken zaman bulanıklaşmaya başlıyor. Ara sıra, aşağıdaki uzak kasabaların sokak lambaları büyük karanlığı bozuyor, sonra o kadar çabuk kayboluyorlar ki, geriye sadece ne kadar korkunç bir hızla hareket ettiğimiz kalıyor.

Umutsuzca tutunuyorum ve kararımdan sonsuza dek pişmanlık duyacağım gibi geliyor.

Sonunda, kavurucu hava bir şekilde daha da buz gibi oldu. Hafif bir tuz kokusu vardı. Balıkçı köyünden gelen gemilerdeki birkaç fenerin Quus Denizi'nin dalgalarına yansımasını görünce rahat bir nefes aldım. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktayız.

Transvect'in yavaşlamaya başladığını hissettiğimde o ışıklar çoktan gözden kaybolmuştu.

Karanlıkta bile fark etmek oldukça kolay. Yavaşlamanın etkisiyle taşa doğru itilirken sırtımda oluşan baskı var. Düşmeye başladığımızda midemde oluşan

kasılma.

Uğultulu rüzgar dindi. Nefesim kesildi.

Eğer çok erken atlarsam, Solivagus'un etrafındaki Deniz Duvarı'nın koruyucu halkasının dışında kalacağım; Ulciscor'a göre, bu halkadan yüzerek geçmeye çalışırsam beni okyanus tabanına sürükleyecek. Ve eğer çok geç kalırsam, Transvect çok hızlı hareket edecek, çok yüksekte olacak. Suya nasıl çarpacağımı kontrol edemeyeceğim. Bu durumda, çarpmanın etkisiyle bayılıp boğulma ihtimalim yüksek.

En azından aşağıdan gelen çok hafif bir ışık parıltısı var, Transvect düzleşirken dalgaların üzerinden yansıyan bir aydınlanma lekesi. Sanırım alttaki fenerlerin yansıması. Şanslıymışız. Buradaki karanlığın tam anlamıyla bu kadar yoğun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Donmuş, sertleşmiş kollarım, nihayet bırakmaya hazırlanırken tutuşumu gevşetme riskini göze aldığımda neredeyse kayıyordu. Suyun parıldayan tümsekleri şüphesiz yeterince yakındı. Ama demirleme noktasının geçip gitmesini beklemem gerekiyordu. Atlamak için bir iki saniyelik bir fırsat penceresi olacaktı. Tereddüt etme lüksüm olmayacaktı.

Transvect sonsuza dek yavaşça ilerliyor. Eminim onu kaçırdım. Yukarı bakıp arkamızı tarama dürtüsüne direniyorum, bunun yerine aşağıdaki aydınlatılmış su parçasının minik bölümüne odaklanıyorum. Taş orada en iyi şekilde görülecektir.

Görüyorum. Dalgaların üzerinde hareketsiz, daha hafif bir parıltı.

Zıplıyorum.

Midem göğsüme doğru çekilirken bir anlık yer değiştirme yaşıyorum; karanlık, ayaklarımın altındaki uçsuz bucaksız derinlikler ve kendimi tekrar Suus'ta buluyorum. Düşerken, çaresiz ve korkmuş halde, babamın kanlı, yalvaran bakışları üzerimde, ben gözünden kaybolurken.

Sonra su, başımı kaplarken soğuk ve keskin bir şekilde üzerime çarpıyor. Üç yıl önce o gece yaşadığım düşüşe hiç benzemiyor ve gözlerimi hızla açıp suyun içinden Transvect'in fenerlerini görebiliyorum. Anıları geri itip, ışıklar küçüldükçe umutsuzca yukarı doğru itiyorum. Tamamen kaybolduklarında nefes nefese yüzeye çıkıyorum.

En azından doğru tahmin ettim. Demirleme noktası ile ada arasındayım. Koruma bariyerinin içindeyim.

Kendime gelmek için suda yüzüyorum, taş bilekliğin takılı olduğu düğmeli cebe dokunuyorum ve şişliği hissettiğimde derin bir rahatlama nefesi veriyorum. Aktifleştirmeden takamıyorum, ama en büyük korkularımdan biri de zıpladığımda gevşeyip batmasıydı.

Yerimden çok fazla uzaklaşmaktan veya tekrar deniz duvarına doğru sürüklenmekten endişe ederek, kesemden yer belirleme taşını çıkarıp bırakıyorum ve batmasına izin veriyorum. Burada, kıyıdan yeterince uzakta, sadece ufuk çizgisiyle ayırt edilebilen, birbirine çok benzeyen çok fazla demirleme noktası var. Zamanı geldiğinde Transvect'in tam olarak hangisini kullandığını bulabileceğimden emin olmalıyım.

Dalgaların üzerinde ilerlerken her yer hâlâ zifiri karanlık, ama Transvect ışıklarının birkaç saniye önce kaybolduğu yöne doğru baktığımı biliyorum. Bir dakika sonra gözlerim alışmaya başlıyor; bulutlu gecede, herhangi bir fenerin ışığından uzakta bile, ileride Solivagus'un şeklini seçebilecek kadar ışık var.

Uzaktaki harabelerin nerede olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru kabaca yönümü belirledim ve yüzmeye başladım.

▒ ▒ ▒

Solivagus'un karanlık ormanları, sonunda kendimi uçurumun kenarından çekip rüzgârın savurduğu pürüzsüz zirveye ulaştığımda önümde kasvetli bir şekilde beliriyor. Ciğerlerim yanıyor. Kollarım ağrıyor. Son tırmanışım, gevşek taşları uçurumdan aşağı yuvarladı, dalgaların sesiyle birlikte bu çabalarım hızla kayboldu. Sırt üstü yere yığılıp nefes nefese kalırken, pelerinim hala soğuk ve nemliydi.

Sonunda, hâlâ nefes nefese, kendimi zorlayarak yuvarlandım ve aşağıdaki taşlı kıyıya baktım. Aşağı inmek için en az birkaç yüz metre daha vardı.

“Bu... kafamda... daha kolaydı,” diye hırıltılı bir sesle kendi kendime mırıldandım.

Transvect'ten bu yana iki saatten fazla zaman geçti. Bir mil yüzmek bir zamanlar benim için yeterince kolay olurdu, ama suya gireli yıllar olmuştu ve kaslarım her alışılmadık harekette gerilip zorlanıyordu. Ve sonra, nefes nefese,

titreyerek ve zaten bitkin bir halde kendimi kayalık kıyıya sürüklediğimde, her yerim uyuşmuştu. Ateş yakmak için gerekenleri bulmak ve bıçağım ve çakmağımla bir ateş yakmak istediğimden daha uzun sürdü. Muhtemelen bir saat daha çıplak bir şekilde ateşin üzerinde eğildim—hem olabildiğince çok ısı emmek hem de sudaki meraklı gözlerden saklamak için—sıkılmış kıyafetlerim kururken.

Ve elbette, bundan sonra tırmanış vardı. Her tutamağı metodik bir şekilde test ederken, son derece dikkatli bir şekilde tırmandım; kayalıkların büyük bir kısmı, yukarıdan sızan hafif gümüş rengine karşı geçilmez bir siyahlık içinde kalmıştı. Birkaç kez kaydım. Ellerim sıyrılmış ve tahriş olmuş durumda.

Ama şimdi buradayım.

Kolay kısmı atlattık.

Nefesimi toparlamak için birkaç dakika daha bekliyorum. Yönümü bulmaya çalışıyorum. İstediğimden biraz daha güneye, Ulciscor'un başlangıçta işaret ettiği dağdan belki on beş dakika daha uzağa varmışım, ama neyse ki hala hedeflediğim yere yeterince yakınım. Harabelere ulaşmak için ormanda altı yedi saat daha, geri dönmek için de aynı süreyi ayırmam gerekiyor. Aslında, uçurumdan tekrar güvenli bir şekilde inmek için biraz daha uzun süreye ihtiyacım var. Ve eskisi kadar iyi yüzücü olmadığım göz önüne alındığında, Nekropolis'ten son Transvect seferine başlamadan önce tekrar doğru konumda olmak istiyorsam, en az yarım saat daha -muhtemelen üç çeyrek saate daha yakın- zamana ihtiyacım var.

Bu da kalıntıları keşfetmek için sadece birkaç saat kaldığı anlamına geliyor.

Gerçekten hareket etmem gerekiyor.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım. Ağaç reçinesi kullanarak birkaç dakika meşale yaptım – riskliydi ama aksi takdirde yolumu görecek kadar ışık olmazdı – ve protesto eden bedenimi görmezden gelerek yürümeye başladım.

Orman sessiz, ancak dalların kırılma sesleri ve geçişimin çıkardığı ağır hışırtılar sayesinde yeterince gürültülü. Hayvanların bıraktığı izleri takip ederek amansızca ilerliyorum, ancak bu izler çok az. Birkaç kez çıkmaz sokağa, geçilemeyecek kadar geniş veya çok fazla bitki örtüsüyle kaplı vadilere rastlıyorum ve geri dönmek zorunda kalıyorum. Kollarımda yüzlerce küçük çizik belirmeye başlıyor, derime kazınmış kırmızı çizgiler. Cırcır böcekleri durmadan ötüyor. Kanatlar başımın

üzerinde çırpınıyor. Ara sıra diğer gece canlılarının çığlıkları karanlığı deliyor ve irkiliyorum, meşaleyi yukarı kaldırıyorum. Transvect platformundaki birinin ışığımı fark edebileceğinden hala endişeliyim—zaman zaman ağaçların arasından görülebilir—ama bu almam gereken bir risk. Arada en az on mil ve derin kanyonlar varken, bulunduğum yere herhangi bir hızla ulaşmalarının imkanı yok zaten.

Ufukta şafak sökmeye başlamıştı ki, konum belirleme iğnesinin çalışmayı durdurduğunu fark ettim.

İstemeyerek, endişeyle duruyorum. Şimdiye kadar, sallanan taş parçasını yön duyguma karşı bir engel olarak kullanıyordum. Ama bu sefer uzattığımda hiçbir şey yok. Hareketsiz dururken bile, denizin dibindeki karşılığına doğru hafif bir çekme hissetmiyorum.

Ona kasvetli bir gözle bakıyorum. Şu an hayati önem taşımıyor, ama dönüş yüzüşü bambaşka bir hikaye olacak. İğneyi herhangi bir kusur veya kırık olup olmadığını görmek için bir dakika inceliyorum. Neyin yanlış gitmiş olabileceğine karar vermeye çalışıyorum. Mesafe, çekiciliğini etkilememeli.

Sonunda, ne yazık ki, yapabileceğim pek bir şey olmadığını fark ettim. Sadece devam etmeliyim. Umarım yardım almadan deniz duvarındaki doğru demirleme noktasına geri dönebilirim.

Ağaçların seyrekleşmeye başlamasına ve ilk yıkık yapıları görmeme daha bir buçuk saat var.

Yavaşlıyorum. Nefesim kesiliyor, sabah güneşinin altında sis bulutları yükseliyor, yorgunluk ve uykusuzluk şimdiden üzerime çökmüş durumda. Havada bir ağırlık var. Hiç ses yok. Cırcır böceklerinin sesi bile yok artık.

Buradaki kalıntılar, Akademi yakınlarındaki alandan daha iyi durumda. Ayrıca çok daha geniş bir alanı kapsıyor. Bir tepenin yamacındayım ve aşağıda küçük bir kasaba büyüklüğünde, bitki örtüsüyle kaplı yapılar görüyorum.

Ancak benim dikkatimi çeken şey, devasa kubbesi.

Bulutlar artık sadece ince bir sis tabakasından ibaret ve sabah ışığı, dağ yamacına oyulmuş, kavisli ve görünüşte hasarsız bir yüzeyden keskin bir şekilde yansıyor. Bölgedeki her şeyden çok daha yüksek, zamanla yağmurla kirlenmiş, cilalı ve pürüzsüz bir cepheye sahip devasa bir yapı. Ancak kirin altında, taşın gri

veya açık kahverengi rengi değil. Emin olmak zor, ama koyu, kan kırmızısı bir renkte gibi görünüyor.

Bir dakika boyunca orada durup etrafı gözlemledim. Hiçbir hareket belirtisi yoktu. Yavaşça aşağı doğru inmeye başladım.

Sessizliğin içinde, hareket ederken taşlar sekip ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyor. Ensemde bir karıncalanma hissediyorum. Binaların arasında hava kasvetli, yoğun, sanki ayak seslerimi içine çekiyor. Buraya gelirken bana eşlik eden kuşların yumuşak seslerini veya vahşi yaşamın koşuşturmacasını hala duyamıyorum. Etrafımdaki karışık bitki örtüsünün bir kısmı temizlenmiş, daha kolay bir yol açmak için kesilmiş. Son zamanlarda buraya gelen tek ziyaretçi ben değilim.

Küçük binalardan bazılarını şöyle bir gözden geçiriyorum, önemli bir şey bulacağımı düşündüğümden değil, daha çok formalite icabı. Karanlık ve tozlular, içlerinde moloz ve likenlerden başka bir şey yok. Şaşırmadım. Veridius'un bu yerle ne yapmak istediği kesinlikle o kubbeyle ilgili olmalı. Dağdan çıkıntı en az beş yüz fit genişliğinde, en az o kadar yüksek olmalı.

Kırmızı yapıya temkinli yaklaşıyorum, tuniğimin kenarıyla tabanındaki küçük bir bölümü silerken kendimi onun yanında küçücük hissediyorum. Yorgun yüzüm bana bakıyor, hafifçe kızarmış. Ayna kadar berrak değil ama ona çok yakın.

Yüzeye tırnağımla vuruyorum. Taştan çok cama benzeyen bir tıkırtı sesi çıkıyor. Garip. Bıçağımı çıkarıp temizlediğim bölüm boyunca bıçağın ucunu sürüyorum. Hoş olmayan bir gıcırtı sesi geliyor.

Çeliği çıkardığımda, hiçbir iz kalmıyor.

O noktayı tedirgin bir şekilde inceliyorum, sonra geri çekiliyorum. Her şey tek parça gibi görünüyor; duvar yaklaşık yirmi metre boyunca dikey olarak yükseliyor, ardından dağa doğru neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşak bir şekilde içe doğru kıvrılıyor. Daha yukarıda, kirle kaplı, düzensiz gibi görünen çizgiler seçebiliyorum: yazı değiller, ama çatlak olduklarını da sanmıyorum. Balkon yok, merdiven yok, pencere yok.

Gördüğüm kadarıyla kapısı da yok. Amacına dair hiçbir işaret de yok.

Endişeyle, kıvrımı boyunca yürümeye başlıyorum. Bu olamaz. Geri dönmeden önce belki iki saatim var? Gökyüzüne bakıyorum. Belki iki buçuk

saat, çünkü dönüş yolculuğunu gün ışığında yapacağım.

"Çürüyen tanrılar." Tozlu kırmızı camın uçurumun yüzeyinde kaybolduğu kenara ulaşıyorum, sonra diğer yöne doğru dönüyorum, gözlerim tutunacak bir şey arıyor. "Vek, vek, *vek* ."

Ters yöne doğru bir dakika kadar yolculuk yaptıktan sonra Hiyerarşi sembolünü fark ettim.

Hemen oraya koştum. Amblem on fit yüksekliğinde, yere kadar uzanıyor ama giriş yeri olduğuna dair hiçbir işaret yok. Üzerinde yazılar var. Tanıdığım harfler. Diğer kalıntılarda gördüğüm aynı eski Vetusian yazısı.

LUCEUM. OBITEUM. RES.
HATIRLAYIN, AMA YAS TUTMAYIN.

Kalbim daha hızlı atıyor. Obiteum ve Luceum. Yine, Caeror'un kardeşine yaptığı gizemli iletişimdeki o bilinmeyen kelimeler.

Sembolün üzerindeki oluklara elimi sürüyorum. Kazınmış yüzey soğuk ve sert, köşeleri keskin. Aşınma belirtisi yok. Çimenlerde kayan botlarımla itiyorum. Sonra derin oluklarda tutunacak bir yer bulup çekmeye çalışıyorum. Hiçbir şey kıpırdamıyor.

Kubbenin tabanının geri kalanını kontrol etmek için hızlıca bir tur atıyorum, başka ayırt edici özellikler olup olmadığını araştırıyorum—yok—ve sonra geri dönüyorum. İçeri girmenin bir yolu yoksa bunun burada olmasının bir anlamı yok. Ve bu sembol bir kapı için doğru boyutta.

Sonraki on dakikayı piramit resminin etrafındaki kiri temizlemekle, pürüzsüz camın üzerinde ellerimi gezdirerek, bir şeyler aramakla geçirdim... Daha fazla yazı. İpuçları. Herhangi bir şey.

Sonunda yukarıdaki yazıya geri dönüyorum. Oturup zihnimi zamanın ağır baskısından arındırmaya çalışıyorum. Güneş arkamda yükseliyor.

Metni inceliyorum. Yüksek sesle kendi kendime tekrarlıyorum, metnin söylediğinin ötesinde herhangi bir ipucu, herhangi bir anlam içerip içermediğine karar vermeye çalışıyorum. Luceum ve diğer ikisi isim. Yer adları mı? Kişi adları mı?

Gözlerimi kapatıyorum, Caeror'un mesajının geri kalanını hatırlamaya çalışıyorum.

"Luceum," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Luceum ve Obiteum ve... Scintres Exunus?"

Sabahın sessizliğine karşı bir gıcırtı, bir kükreme sesi duyuluyor ve panik içinde ayağa fırlıyorum. Kırmızımsı cam titriyor, içindeki piramit sembolü ikiye ayrılmaya başlıyor, her iki yarısı da yavaş yavaş yana doğru katlanıyor. Kubbenin derinliklerinde inilti devam ederken, yüzlerce yapı parçasının yeniden düzenlenmesinin sesi duyulurken, ışık açıklığın ağzına doğru kayboluyor.

Sonu yankılanan bir patlamayla bitiyor ve karanlığa doğru üçgen şeklinde bir boşluk bırakıyor.

Açılış bölümü isimsiz bir tehdit havası yayıyor. Düşünceli bir şekilde inceliyorum. Zamanlama tesadüf olamaz, ancak belirli bir ifade üzerine etkinleşebilen iradeye dayalı yetenekler hakkında daha önce hiç duymadım.

Ancak tereddüt edecek zaman yok.

El fenerimi alıp tekrar yakıyorum. Işığı zifiri karanlık geçide yayılıyor. Merdivenler aşağı iniyor. İlerlerken adımlarım yankılanıyor.

Yol kısa süre sonra düzleşiyor ve titrek ışığımın kenarlara zar zor değdiği uzun, geniş bir koridora dönüşüyor. Çatıyı göremiyorum. Koyu renkli kayalar dağdan oyulmuş gibi, dışarıdaki kırmızı camdan eser yok. Her şeyde bir eskime hissi var, sanki bu yolda on yıllardır yürüyen ilk kişi benmişim gibi.

Birkaç adım attıktan sonra sendeledim ve tekrar durdum, kolum titriyordu, duvardaki karanlık oyuklara bakmak için feneri daha yukarı kaldırdım.

Tıpkı Akademi yakınlarındaki harabelerdeki gibi. Koridorda sıralanmış erkekler ve kadınlar. Çıplak. Gözleri kapalı ve obsidyen bıçaklar göğüslerinden saplanmış, onları arkalarındaki taşa çivilemiş.

Hiçbiri kıpırdamıyor. Hiçbiri gözlerini açmıyor.

Ürperdim ve hızla yanından geçtim.

On saniye bile yürümeden koridorun sonuna ulaştım; içeride belki yirmi dört kişi var, daha fazla değil. Alevimin turuncu parıltısı, zeminin yarı dairesel bir platforma doğru daha da uzanmasına izin veren ince bir boşlukla kırılmış bir taş duvarın bulunduğu çıkmaz bir yolu ortaya çıkarıyor. Bel hizasındaki bir

korkuluk, bir şeye baktığını düşündürüyor. Ancak bunun ötesinde, yalnızca karanlık var.

Yaklaşıyorum, arkama tedirgin bakışlar atıyorum. Oradaki boşlukta bir hareket hayal etmemeye çalışıyorum.

Yaklaştıkça korkuluk ışığı yakalıyor, kırmızı bir parıltı saçıyor. Ötesinde dipsiz bir boşluk var, platformun kendisi tek bir kişinin ayakta durabileceği kadar bile geniş değil. Boşluktan geçip platforma adım attığımda omuzlarım iki yanındaki duvarlara değiyor, gözlerim uçuruma doğru dikiliyor.

Gıcırtılı bir ses ve ardından aniden savrulup sendeledim. Düştüm. Kolum kırmızı korkuluğa çarptığında titredi. El fenerim uyuşmuş elimden kayarken, sessiz bir dehşet içinde izledim. Kenardan aşağı yuvarlandı, takla attı.

Kaybolmadan önce çok uzun bir süre boyunca düşer.

Kendime gelip tekrar ayağa kalkabildiğimde, platform da onunla birlikte karanlığa doğru kaymaya başlamıştı.

XLI

Koridora doğru kontrolsüz ve düşüncesizce bir sıçrama yapmaya kalkışmadan önce, inişimin yumuşak olduğunu fark ettim . Kontrollüydü, düşmüyordum. İrade gücüyle donatılmış ulaşım platformlarının bu şekilde hareket ettiğini görmüştüm, ancak hiç birine binmemiştim.

Kırmızı korkuluğa tutunuyorum, nefesim hâlâ düzensiz ve telaşlı; tenim temas ettiğinde, cam gibi yüzey parlıyor ve mutlak karanlıktan şaşırtıcı bir rahatlama sağlıyor. Ancak ışık da aynı renkte. Her şeyi koyu kırmızıya boyuyor. Korkunç bilinmezliğe tercih edilebilir, ama çok da değil.

Kendime gelip durumu değerlendirebiliyorum. Yukarıdaki koridor çoktan kaybolmuş ve arkamdaki duvar pürüzsüz. Tırmanılamaz.

Bu durum beni nereye götürüyorsa oraya gideceğim gibi görünüyor.

İstemeyerek de olsa boynumu uzatmayı bırakıyorum. Arkamdaki duvar aniden yok olup, her tarafımda zifiri karanlıkla kaplanırken, parmak boğumlarım korkuluğun kızıllığına karşı bembeyaz olmuş durumda; sanki sonsuz bir uçuruma batıyormuşum gibi. Taş platformun inişi endişeli dakikalar boyunca devam ediyor.

Korkudan kasılan ellerim kramp girmeye başlamıştı ki, korkuluktan yayılan kırmızı ışık tekrar söndü. Birkaç saniye daha korkunç, sessiz bir karanlıkta boşlukta savruldum.

Son olarak, aşağıda ışık parlamaları beliriyor.

Ani görüşümün geri gelmesiyle irkildim. Meşaleler birer birer yanıp sönmeye başladı. İndiğim salon, dağın kendisinden oyulmuş, yüzlerce metre genişliğinde ve uzunluğunda, muhtemelen yüz metre yüksekliğinde. İki sıra devasa sütun, zeminden tonozlu tavana kadar uzanarak mekanı neredeyse bir katedral gibi gösteriyordu.

Odanın en ucunda ise duvara oyulmuş, her şeye yukarıdan bakan devasa bir Hiyerarşi sembolü var. Bronz çizgiler koyu taş zemin üzerinde parıldıyor.

Platformum yere yaklaşırken yavaşlıyor, sonra da yavaşça yere oturuyor. Ben kıpırdamıyorum. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok, ama burası eski bir yer gibi geliyor. Giriş yasak. Tehlikeli.

Yine de, görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde bir hareketlilik yok, hiçbir ses de yok.

Korku kaslarımı geriyor ama yine de bir programa bağlıyım ve burası her neyse, Caeror'un Akademi'deki zamanıyla bir ilgisi olmalı. Eğer ona ne olduğunu öğrenebilirsem, en azından sırtıma saplanmış hançerlerden birinden kurtulabilirim.

Parmaklarımı korkuluktan zorla ayırıp iniyorum.

Bir adım uzaktayım. İki. Adımlarım salonun enginliği içinde kayboluyor. Sürekli arkama bakıyorum ama platform sabit kalıyor.

Kendimi toparlayıp duvardaki devasa bronz sembole doğru ilerlemeye başladım. Görebildiğim kadarıyla, buradaki tek ilgi çekici nokta bu. Kapı ya da fark ettiğim kadarıyla çıkış yok. Sütunlar kare ve sade. Tüm büyüklüğüne rağmen, burada gerçekten görülecek pek bir şey yok.

"Burası neresi?" diye mırıldandım dalgın dalgın, önümdeki devasa sembole bakarak.

“Bu bir test.”

“ *VEK!* ” Arkamdan gelen sakin erkek sesiyle irkildim ve geriye doğru sendeledim. Adam sadece üç metre uzaktaydı, ama nereden çıkmış olabileceğini göremiyordum. Üzerinde paçavralar vardı. Ayakları çıplaktı. Uzun, dağınık siyah saçları cansızca yüzüne dökülüyordu.

Gözlerinin olması gereken yerde sadece kocaman, kırmızı delikler olduğunu gizleyecek kadar kalın değil.

Yabancı, korkuma tepki vermiyor. Sadece beni izliyor. Hareketsiz. Dilsiz.

“Kim... kimsin sen, bu lanet olası cehennemlerin içinde?” Sonunda kelimeleri ağzımdan çıkarabiliyorum. Hala aramızda daha fazla mesafe bırakarak, elim hançerimin kabzasına kenetlenmiş halde.

“Artemius Sel olarak biliniyordum. Tecrit emrine ihanet ettim. Yıkımdan sonraki yedinci çağın isyanı sırasında senkronizasyon sağlamaya ve Obiteum'un

mührünü kaldırmaya çalıştım. Bu yüzden yasal olarak köleliğe mahkum edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik edeceğim." Konuşması isteksizce, tekdüze bir ses tonuyla, ancak kelimeleri de garip bir şekilde peltek. Ürperiyorum. Gözlerinin açık çukurlarına odaklanmamak zor.

"Pekala." Artık hem kafam karışık hem de tedirginim. Adam saldırmaya niyetli görünmüyor; yine de, onunla geldiğim platform arasında kalmayacak şekilde etrafından dolaşıyorum. "Burası neresi, Artemius?"

Adam bana dönük kalacak şekilde döndü ama cevap vermedi.

"Beni duydun mu? Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Yanıt yok.

"Pekala," diye tekrar yavaşça söylüyorum. "Bunun bir test olduğunu söyledin. Ne için?"

"Temel yeterlilik."

"Neyin içinde? Bu ne anlama geliyor?"

Sessizlik.

Tereddütlü bir adım öne atıyorum. Elimle ona işaret ediyorum, yüzüne bakıyorum. Hareketlerimi fark ettiğine dair hiçbir işaret yok. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" Hala hiçbir şey yok.

İçimden bir ah çekiyorum, her ne kadar ihtiyatlı olsam da şaşkınlıktan kıvranıyorum. Adam görünüşe göre sadece belirli sorulara cevap veriyor. Kesinlikle rahatsız edici. *Çok* rahatsız edici. Ama hemen tehlikeli görünmüyor.

"Artemius, sınav nedir?"

"Girişe ulaşmalısınız." diye işaret ediyor.

Kaşlarımı çatarak parmağını takip edip salonun en ucundaki devasa sembole baktım. Benimle sembol arasında bomboş bir taş alandan başka hiçbir şey yoktu. "Bu pek..."

Artemius'a dönerken sözlerim yarım kaldı. Adam ellerini arkasında kavuşturmuştu ama şimdi sol kolundaki bir şeyi çözüp bana uzatıyordu.

Üzerinde onlarca küçük taş bulunan bir bileklik. Her bir taşın üzerine benzersiz bir sembol kazınmış.

Onu almak için kıpırdamıyorum, tanıdık manzaraya karşı soğuk bir tepki veriyorum. "Anlamıyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece elinde tutmaya devam ediyor.

“Buna neden ihtiyacım var?”

"Girişe ulaşmak için bunu giymeniz gerekiyor."

Tereddütle elimi uzattım. Bilekliği kabul ettim. Artemius'un kolu tekrar yanına düştü. Boş bakışlarına gözlerimi kısarak baktım, merakım giderek artarken varlığının getirdiği huzursuzluk da aynı oranda artıyordu. Adamın cevapları ezberlenmiş gibiydi, sanki bir metinden okuyormuş gibi. Sadece belirli sorular sorulduğunda mı konuşabiliyordu? Cevaplarını bildiği sorulara mı, yoksa cevaplamasına *izin verilen* sorulara mı? Her ne olursa olsun, ve bu tür şeyleri sadece en hayalperest masallarda duymuş olsam da, görünmeyen bir gücün etkisi altında gibiydi. Kendisinden başka birinin gücü altında.

Eğer bu bilekliğin amacını bilmeseydim, sanırım almazdım. Ama birkaç saniyelik uzun bir tereddütten sonra, sol koluma takıp sıkıca bağladım. İnanılmaz derecede hafif.

Cildime değdiğinde karıncalanma hissi oluşuyor.

Ve ardından salon, gürültülü ve ezici bir hareketlilikle patlıyor.

Önümde yerden taş fışkırınca geriye sendeledim. Sert siyah duvarlar, en az otuz fit yüksekliğe ulaşana kadar yükseliyor ve devasa Hiyerarşi sembolünü kısmen görüş alanından gizliyor. Yeni oluşan yapının tek, kemerli girişi tam karşımda duruyor. Buradan, birçok yöne doğru dallanan geçitleri görebiliyorum.

Duvarlar daha yüksek ve yukarıdan yapının düzenini görmenin hiçbir yolu yok. Ama ben tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Üzerinde birbirine dik iki haç bulunan bir taşı seçip kısa ve sert bir şekilde çeviriyorum. Beklendiği gibi, en soldaki köşe bölümünden yumuşak bir gıcırtı yankılanıyor. Tam da Labirent'te olması gereken yerde.

"Peki ya sınavı geçersem, Artemius?" diye sessizce soruyorum.

“Obiteum ve Luceum kapısından geçeceksiniz. Ama burada kalmanıza izin verilmeyecek. Senkronizasyon yalnızca liderliğe özgüdür.”

“Obiteum ve Luceum—bunlar yer mi? Neredeler?” Cevap yok. “Senkronizm nedir?” Cevap yok.

Önümdeki ürkütücü manzarayı biraz daha uzun süre düşünüyorum. Anlamaya çalışıyorum. "Eğer içeri girersem, diğer tarafa geçmemi engelleyecek bir şey olur mu?"

"Kalıntılar yolu koruyor."

"Kalıntılar nedir?"

Yanıt yok.

Alnımı ovuyorum. Ahh. Sorularıma devam ediyorum.

Artemius çoğunlukla boş boş bakıyor: Bu salonla, bu "sınavla" ilgili soruları cevaplayabiliyor gibi görünüyor, ama başka hiçbir şey yapamıyor. Geçmişini sorduğumda, hain olduğu hakkındaki açıklamasını tekrarlıyor. Labirentin amacını daha ayrıntılı sorduğumda, girişe ulaşmak için bilekliği takmam gerektiğini söylüyor. Bunun temel yeterlilik testi olduğunu, geçmenin Obiteum ve Luceum'a giden kapıdan geçmeme izin vereceğini belirtiyor.

Diğer tüm sorularıma ise göz kırpmadan sessizlikle karşılık veriliyor.

Belki on beş dakika süren sonuçsuz araştırmanın ardından, sinirli bir şekilde küfür mırıldanıp kolumdaki kontrol bilekliğini çıkarmaya başladım. Bu test her neyse, risklerini bilmiyorum. Tehlikenin ne olduğunu anlamıyorum. Cihaz derimden kurtulur kurtulmaz, siyah duvarlar tekrar yere batmaya başlarken taşın gıcırtısı duyuldu. Saniyeler içinde, benimle karşı duvardaki sembol arasında tekrar sadece düz bir zemin vardı.

Sinirle bilekliği Artemius'un ayaklarının dibine fırlattım. "Buna neden ihtiyacım var ki? Neden şimdi oradan yürüyerek geçemiyorum?"

Gözleri olmayan adam eğilir. Onu alır ve kayıtsızca koluna bağlar. "Kapıya bu kadar yakınken uzlaşma çok güçleniyor. Obiteum'dan kalanlar yolu koruyor. Size göstermemi ister misiniz?"

Doğruluyorum. Yeni bir yanıt.

“Pekala,” dedim, kelimeyi uzatarak belirsizliğimi belli ettim. Eğer tonlamanın adam üzerinde bir etkisi olduysa da, bunu belli etmedi. Döndü ve devasa, üç kollu bronz piramide doğru yürümeye başladı.

“Bekle.” Kaşlarım çatıldı. Huzursuzum. Artemius durmuyor.

Adam, Labirent'in bulunduğu yere doğru ilerlerken bir dalgalanma oluyor. Sanki adam görünmez bir su duvarından geçmiş gibi, havada dalgalanan saydam bir bulanıklık.

Ve sonra, dalgalanma Hiyerarşi sembolüne ulaştığında, bir şey yavaş yavaş var olmaya başlar.

Donakaldım. Bir an önce orada hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu, ama şimdi üç karanlık şekil var. Soluk ışıkta parıldayan siyah dalgalar.

Artemius'a doğru koşuyorlar.

Dehşetten dilim tutuldu. Yükselen dalgalar, koyu renkli cam parçalarına benzeyen binlerce kırıktan oluşuyor ve yaklaştıkça kazıyıp, çizip, öğütüyorlar.

“Artemius! Geri çekil!” Sonunda sesimi bulabildim.

Artemius arkasını dönmüyor. Yürümeye devam ediyor.

"Koşun!" diye bağırdım bu sefer.

Dalgalar ona çarptı.

Vurdukça şekil değiştiriyorlar. Artemius'un gövdesine saplanan sivri mızraklar çıkıyor, kanla kaplı uçları sırtından dışarı çıkıyor. Çaresiz bir dehşet içinde bağırıyorum. Gözleri olmayan adamın nefes nefese kalışını buradan duyabiliyorum. Sarılıp yok olurken sesi kesiliyor; derisinin yüzülüp gittiği anlar, siyahın içinden kırmızı benekler beliriyor. Kıvrılan, gölgeli bir cam dağının altında kayboluyor.

Kaos hızla dağılıyor, dalgalar çekiliyor. Doyuma ulaşılıyor. Yerde geriye sadece parıldayan bir leke kalıyor.

Geriye doğru sendeledim, iki büklüm oldum ve kustum. Her şey uzak, kopuk görünüyordu. Sanki bu başka birinin başına geliyormuş gibi.

Korku beni yeniden doğrulttuğunda, karanlık kitleler ortadan kaybolmuş oluyor.

Tükürdüm ve titreyen elimle ağzımı sildim. Bunlar Kalıntılar olmalı. Labirentin yükseldiği sınırların ötesine geçebilirler mi? Burada olduğumun farkındalar mı?

Duvarları tekrar yükseltmek için kontrol bileziğini de kullanamıyorum. Artemius ile birlikte o da yok oldu.

Sonunda gözlerimi önümdeki kırmızı lekeye dikip döndüğümde, yaklaşık üç metre ötede sessizce duran genç bir kadın gördüm. Elleri arkasında kenetlenmişti. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları birbirine yapışmıştı. Uzun tuniği yırtıktı. Gözleri, Artemius'unkiler gibi görme engelliydi.

Geriye doğru sendeledim. Şaşkınlıkla bir sürü küfür savurdum. O ise hiç tepki vermedi.

“Bu da neyin nesi...” Ellerimi havaya kaldırdım. Alarm yerini öfkeye bıraktı. “ *Sen* kimsin?”

“Benim adım Elia Veranius'tu. Tecrit emrine ihanet ettim. Yıkım'dan sonraki on birinci çağda senkronizasyon sağlamaya ve Obiteum'un mührünü kaldırmaya çalıştım. Bu yüzden yasal olarak hizmete mahkum edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik edeceğim.” Sesi tiz ve ince.

Tüylerim diken diken oldu. "Tabii ki öyleydin," diye mırıldandım. "Pekala. Bu sınavla ilgili bildiğin her şeyi anlat bana."

Sol kolunu öne doğru uzatarak bir bileklik gösterdi. "Bu, temel yeterlilik testi. Yol, Kalıntılar tarafından korunuyor. Gösterebileceğim şey şu ki..."

“Hayır. Hayır. Tanrım, hayır.” Sözünü kesmek için ellerimi çılgınca salladım. “Gösteri yok. Kesinlikle gösteri yok.”

Sonraki beş dakikayı aklıma gelen her soruyu Elia'ya yönelterek geçirdim. Sorguladım. Deneyler yaptım. Çok az şey öğrendim. Ve burada geçirdiğim zamanın tükenmekte olduğunun son derece farkındaydım.

"Sınava girmeden nasıl çıkabilirim?" Bunu Artemius'tan zaten öğrendim ama yine de teyit etmek istiyorum.

Elia, geldiğim peronu işaret ederek, "Bu sizi giriş kapısına geri götürecek" dedi.

Onay alınca rahat bir nefes verip başımı salladım, ama onu dikkate almamın bir önemi olduğunu düşünmüyorum. "Gidebilir misiniz?" Cevap yok. "Aynı şekilde geri girebilir miyim?" Cevap yok.

Duvardaki bronz sembole ve altındaki koyu lekeye son bir tedirgin bakış attıktan sonra uzaklaştım. Elia peşimden gelmek için hiçbir hareket yapmadı.

Dönüş yolculuğu bir kez daha kırmızıya büründü, platforma adımımı attığım ve korkuluğu kavradığım anda yükseldi. Yukarı çıkarken zihnim hızla çalışıyordu. Caeror'a olan bu muydu? Labirenti geçmeye çalışıp o... *şeyler* tarafından mı öldürüldü? Ulciscor'a ne rapor edeceğimi bile bilmiyorum. Labirentin bir test olduğunu anlıyorum artık. Diğer taraftaki bir kapıya ulaşmanın bir yolu, o kapı da Obiteum ve Luceum'a çıkıyor. Ama bunun ötesinde... Obiteum ve Luceum'un nerede *olduğunu* bile bilmiyorum. Ya da senkronizasyonun, Yırtılma'nın veya izolasyon emrinin ne olduğunu.

Ancak önemli oldukları aşikar.

Platform giriş holünün sonuna doğru kapandığında, kızıl ışık hâlâ kalıyor ve ilerlemem için yeterli aydınlatmayı sağlıyor. Yanımdaki bedenler, bulundukları yerlerde derin gölgelerle örtülü.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda "Scintres Exunus!" diye bağırdım.

Yukarıdaki yol açılıp yüzüme temiz hava çarptığında, rahatlama hissim altın sarısı bir ışıkla kısa kesiliyor. *Vek* . Öğleden sonra olmuş. Fark ettiğimden çok daha geç. Yukarı tırmanıyorum. Hayatta kalmayı kutlayacak zaman yok. Aciliyet, yorgun bedenime güç veriyor.

Bu maç çok çekişmeli geçecek.

XLII

tuniğimi Ormanda hızla ilerlerken, yorgun kaslarım geriliyor, nefesim kesik kesik geliyor, dalların dalları yırtıyor. Günün bu saati sayesinde eskisinden daha hızlı gidebiliyorum ama çok da değil. Işık çoktan azalmaya başladı. Aslında, bulutların gizlediği güneş, şu anda zorlukla tırmandığım tepeyi yirmi dakikadan fazla önce öptü.

Sanırım yolun üçte ikisinden fazlasını tamamladım, ama çok yorgunum. Koşmaktan çok tökezliyorum. Midem alt üst olmuş, ciğerlerim yanıyor, boğazım nemli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor bile. İçimde huzursuzluk olsa da, vücudum ancak bu kadarını kaldırabilir. Durmam gerek. Yemek yiyip içmeliyim. Birkaç dakika bile olsa dinlenmeliyim.

Yolumun kestiği birçok dereden birine ulaşana kadar ilerliyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp su içiyorum ve yosunlu toprağa, başımı çimenlere yaslayarak yığılıyorum. Gözlerimi kapatmıyorum, ne kadar cazip olsa da. Uyuyakalırsam zamanında geri dönme şansım yok.

Orman etrafımda huzur dolu bir hışırtı çıkarıyor ve su neşeli bir şekilde şırıldayarak akıyor. Henüz dalgaların sesini duyacak kadar denize yakın değilim. Orada uzanıyorum, nefes nefese kalışım yavaş yavaş daha düzenli bir hale geliyor, etrafı değerlendiriyorum. Ne kadar yol kat ettiğimi, ne kadar yolum kaldığını anlamaya çalışıyorum. Buradan sonra şansım ne?

Sonunda tekrar doğruldum. Başım dönüyor, yemek yemem gerek.

Dere balıklarla dolu ve çocukluktan kalma pratik sayesinde birini yakalamak nispeten kolay. Balığın pulları, kıyıda çırpınırken ve nefes nefese kalırken, batmakta olan ışıkta parıldıyor. Çakmağımı kullanarak küçük bir ateş

yakıyorum; hafif bir esinti var ve fark edilecek kadar duman çıkmamalı. Kısa süre sonra balık közde pişmeye başlıyor.

Cebimden konum belirleme iğnesini çıkarıp tekrar sallıyorum, bir yöne doğru çekildiğine dair herhangi bir his için çabalıyorum. Ama yine de hiçbir şey yok.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, nehrin aşağısından gelen o hafif, acınası feryatları neredeyse duymazdan geldim.

Tekrar geldiğinde kıvranıyorum, kaşlarımı çatarak ona doğru bakıyorum. Yalvaran, acı dolu bir ses. İnsan sesi değil.

Bıçağımı çekiyorum. Ateş hâlâ yanıyor; balık bir şey, ama daha büyük bir şey daha iyi olurdu. Ve ayağa kalkarken sendelediğimden anladığım kadarıyla, yemek pişirmek için harcayacağım her ekstra zaman fazlasıyla değecek.

Bıçağımı çıkarıp, yere çömelerek dere yatağında sürünüyorum. Ses giderek yükseliyor. Sürekli bir inilti. Acı dolu bir feryat, araya serpiştirilmiş çığlıklar.

Virajı döndüm ve alupi yavrusunu gördüm.

Yarı suya batmış, üzerine bir şekilde düşmüş ağır bir dalın altından kurtulmak için çırpınıyor ve mücadele ediyor. Yaratık sadece otuz santimetre kadar uzun; normalde ulaştıkları boyut göz önüne alındığında çok genç olmalı. Yüzünün yanından kan akıyor, parlak kırmızı rengi suyla karışıp sığ sudaki taşların arasında kayboluyor. Siyah kürkü keçeleşmiş. Parlak gri gözleri beni fark edip vahşi bir öfkeyle parlıyor, dişlerini göstererek uyarıcı bir hırıltı çıkarıyor.

Çevresini inceliyorum ama hareket eden başka bir şey yok. Demek ki yavru, sürüsü tarafından terk edilmiş. Bunu duymuştum: Kurtların aksine, alupi yavrularının kendilerine bakmaları gerekiyor. Eğer biri yaralanırsa, kangren olmuş bir uzuv gibi kesilip atılıyor.

Tüylerinin diken diken olmasına aldırmadan, bıçağı hazırda tutarak yavruya doğru sessizce yaklaşıyorum. Değerlendiriyorum. Muhtemelen derisini yüzebilir, etini yarım saat içinde pişirebilirim? Yaratık tekrar hırlıyor, tiz sesi hiç de korkutucu değil. Sonra suya daha da kayarak, neredeyse başının üstüne kadar batarak, kendini düzeltmek için çılgınca çabalıyor. Sonunda güvenli bir yere ulaşana kadar beceriksizce kayıyor.

Cesurca dönerek bana doğru yaklaşıyor. Hâlâ dişlerini gösteriyor. Yüksek perdeden bir uyarı daha veriyor, ama sonra sanki ruhu kırılıyor ve tekrar kaymaya

başlarken bir iniltiye dönüşüyor.

Dişlerimi sıktım. Ona bir iyilik yapmış olacağım; zaten burada ölecekti. Titreyen, hırıldayan tüy yumağına doğru ağır ağır ilerledim. Kendimi hazırladım. Bıçağı kaldırdım. Bana bakmaya devam ediyor, doğrudan gözlerimin içine. Korkuyor ama sinmiyor.

Cari'nin Suus'ta bir köpeği olmuştu. Onu... işgalden iki ay önce almıştı sanırım. Adını Abrazo koymuştu. Onu yatağında uyuturdu. Tabii ki, anne babalarımızın karşı çıkmasına rağmen.

“Vek. *Vek* . Çürüyen *tanrılar* .” Elim düştü. “Lanet olası yumuşak kalpli insanlar...”

Bıçağı kılıfına geri sokup, alupi ağaçlarının yanına çömeldim.

"Tam olarak ne hissettiğini biliyorum," diye mırıldanıyorum ona, ona zarar vermek istemediğimi belirtmek için dikkatlice elimi uzatarak. "Belki de sana Diago demeliyim." Kendi kendime acı acı gülüyorum.

Beni ısırdı. Şimşek hızıyla, tepki veremeyeceğim kadar hızlı. Küçük, jilet gibi keskin dişleri derime saplandı ve acıyla bağırarak elimi geri çekip salladım, kırmızı kan lekeleri suya sıçradı. Neredeyse onu kızartmanın daha iyi olacağına karar verecektim. Sonra durdum, bunun yerine kendime tekme attım. Bu bir köpek değil. Acı çeken vahşi bir hayvan. Tabii ki bunu yapacaktı.

Yarayı derede yıkadıktan sonra tuniğimden bir parça koparıp sarıyorum. Acı veriyor ama derin değil. Sonra ateşe doğru dönüyorum. Yavru, benim gittiğimi görünce bana acınası bir şekilde sızlanıyor.

"Sabırlı ol," diye homurdandım omzumun üzerinden. Balığın pıştığı yere - daha doğrusu, bir tarafı yanmış diğer tarafı çiğ kalmış olan yere- geri çekildim ve közlerden kaptım, bu sırada kendi kendime bir sürü küfür mırıldanıyordum. Sonra da, çıkardığım sese aldırmayacak kadar sinirli bir şekilde geri döndüm.

“İşte.” Balığın bir parçasını koparıp hayvana çok dikkatlice uzatıyorum. Alupi bana derin bir şüpheyle bakıyor, ancak koku burnuna çarpar çarpmaz öne doğru çırpınıyor, çeneleri birkaç kez boşuna kapanıp açıldıktan sonra sonunda parçayı ağzına alıyor. Hayvan onu açgözlülükle yutuyor.

İşini bitirir bitirmez bana bakıyor, gözlerinde bir beklenti var.

Kaşlarımı çattım. "Aman Tanrım..." Başımı salladım, sonra balığın geri kalanını yere attım. İlk parça kadar çabuk bitti.

"Şimdi yardım etmeme izin verecek misin?" Eğer izin vermezse yavru için çok kötü, çünkü bir başarısız girişim daha olursa, doğru olanı yapıp acılarından kurtaracağım.

Neyse ki, elimi uzattığımda—bu sefer elim birkaç kat tunikle iyice korunmuştu—yavrunun üst dudağı geriye doğru kıvrıldı, ama bundan başka bir şey yapmadı.

Hayvanı çözmek bir dakika sürüyor; serbest kalır kalmaz topallayarak uzaklaşmaya çalışıyor ama hemen yere yığılıyor, yan yatıyor ve nefes nefese inliyor. Göğsünün hıçkırarak inip kalkmasını dehşetle izliyorum.

"İyisin," diye fısıldıyorum ona. Terk edilmiş ve yalnız, yaralı, mücadele eden. Belki de burada kendimden itiraf etmek istediğimden daha fazlasını görüyorum.

Tunikimden bir parça daha kumaş koparıp suya batırdım ve hayvanın uzun yarasındaki yapışmış kiri ve kanı dikkatlice temizledim. Yaratık ciyakladı ve seğirdi, bir ara elimi ısırmaya çalıştı ama başaramadı; ben de bekledim ve zamanında uzaklaştım. Yara kötüydü ama ölümcül değildi ve sanırım hiçbir yeri kırılmamıştı.

Bandajı tekrar duruladım ve yarayı sardım. İdeal bir çözüm sayılmaz – hayvanın kısa süre içinde bunu atacağını tahmin ediyorum – ama o zamana kadar kanın pıhtılaşması için yeterli olabilir. Düzenli hareketin yarayı tekrar açacağını da sanmıyorum. Yaratık titriyor, bu yüzden pelerinimi çıkarıp yavrunun vücuduna sardım ve olabildiğince kuruladım. Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama işim bittiğinde alupi titremeyi bırakmış ve ya uyuyor ya da bayılmıştı. Umarım ilki olmuştur.

Endişeyle izliyorum, sonra iç çekiyorum. Neredeyse on beş dakika geçti. Hala açım ama dinlendim. Kafam da daha berrak. Yavru köpeği öldürmüş olsaydım muhtemelen olduğumdan daha iyi hissediyorum, ama her iki durumda da hareket etmem gerekiyor.

Elimi nazikçe alupi'nin başına koydum. Kaba tüylerini geriye doğru düzelttim. Seğirdi ama gözleri açılmadı. Uyanıp uyanmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Onu pelerinime sarılı bırakıyorum. Benim olduğu anlaşılamaz, ayrıca suya girdiğimde de zaten giymeyeceğim.

Ateşimin son kalıntılarını toprakla söndürüp tekrar koşmaya başladım; düşüncelerim kubbeden çıktığımdan beri hiç olmadığı kadar keskin ve düzenliydi. Hala yorgundum ama bu mola bana iyi gelmişti. Etrafımdaki orman seyrekleşmeye başlayana ve havada tuz kokusu hissedilene kadar bir buçuk saat boyunca koşmaya devam ettim.

Çok geçmeden uçurumun kenarına vardım: tam olarak tırmandığım yer değil, ama çok uzak da değil sanırım. Ancak, yabancı kıyı şeridine veya ufukta birbirinin aynı olan demirleme noktalarına göre yönümü bulmak zor. Kenardan aşağıya baktığımda, önceki gece yaktığım ateşin kalıntılarına benzeyen hiçbir şey göremiyorum.

Güneş çoktan bulutlarla kaplı ufkun ardına batmış, her yer pembe ve mor tonlarına bürünmüştü. Transvekt, Nekropolis'ten çoktan ayrılmış olacaktı.

İğneyi tekrar geri almak pek umut verici değil, ama zincirinden salladığım anda, hafif ama ısrarlı bir çekmenin etkisini görebiliyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Birkaç saniye daha test etmek bunu doğruluyor. Batıya doğru, dalgaların ortasında uzaktaki beyaz bir monolite doğru sürükleniyor. Neden daha uzakta çalışmadığını bilmiyorum, ama şu an çalışıyorsa, umurumda değil.

Rahatlama hissi bana bir enerji patlaması veriyor ve daha fazla vakit kaybetmiyorum. Seçtiğim iniş yolu tam olarak en güvenli yol değil, ama en hızlısı. Hedefimi aşma korkusu olmadan bir sonraki dar çıkıntıya, bir sonraki kaya çıkıntısına kayabileceğim noktalar var. Acı verici—iki avucum sarılı olsa bile, kaya ve çalılıklar zaten yırtılmış tuniğimi kesiyor ve kısa süre sonra beyazın üzerinde kırmızı lekeler oluşuyor—ama yeterince etkili. On dakika içinde taşlı kumsaldayım.

Çizmelerimi ve tuniğimi çıkarıp birkaç taşın altına saklıyorum. Hava kararıyor. Transvect'in dönmesine belki kırk dakikam var. Eğer şanslıysam.

İrade gücüyle donatılmış nesnelerimin güvende olduğundan emin olduktan sonra, Quus Denizi'nin buzlu, dalgalı sularına dalıyorum.

Yorgunluğum o ilk soğuk şokuyla yok oluyor; nefes nefese kalıyorum, dişlerimi sıkıp dalgalara karşı ilerlemeden önce durmak zorunda kalıyorum. Bu yönde ilerlemek daha zor ve kaslarım çoktan tükenmiş durumda. Neredeyse iki gündür uyumadım. Her kulaç, suyun içinde kendi ağırlığımın iki katını sürüklüyormuşum gibi geliyor.

Sanırım Suus'ta geçirdiğim yıllar beni kurtarıyor. İçgüdüsel teknik beni ayakta tutuyor, eforumu en aza indiriyor, enerjim azalırken bile ciğerlerime su çekmemi engelliyor. Ne zaman yorulmaya başlasam -ki bu sık sık oluyor- yukarı bakıyorum. Karanlığın gökyüzünü nasıl da iyice sarmaya başladığını görüyorum. Çabalarımı ikiye katlıyorum.

Konumumu kıyıya, ileride yükselen demirleme noktasına ve konum belirleyici ibreye göre kontrol etmek için iki kez suyun üzerinde durdum. Bu gecikme değerli zaman kaybettirdi, ancak rotamdan o kadar sapmayı göze alamam ki sonunda deniz duvarının üzerinden geçeyim. Ama sadece birkaç derece düzeltme yapmam gerekiyor.

Şimdi neredeyse zifiri karanlık, bulutlar başımın üzerindeki yıldızları örtüyor. Neredeyse vardım, ama neredeyse zamanım da geldi. Ciğerlerim yanıyor ve her kulaç atarken neredeyse ağlıyorum, beni sadece umutsuzluk sürüklüyor. Gittikçe daha sık duraklıyorum, çok uzağa yüzmekten korkuyorum. Demirleme noktası üzerimde yükseliyor.

Yukarı bakıyorum ve ufukta onu görüyorum. Alacakaranlığın son ışıklarına karşı küçücük bir nokta, ama onu yanlış anlamak mümkün değil.

Transvekt geliyor.

Elim titreyerek, konum belirleyiciyi tekrar çıkarıyorum. Çok az sallanıyor, belki de çok hafifçe sola kayıyor. Birkaç kulaç atıyorum, tekrar deniyorum. Bu sefer hiç hareket yok. Direkt aşağı çekiyorum. Bu, ulaşabileceğim en yakın nokta.

İğneyi ikiye kırıp bıraktığımda her şey yorgunluktan, soğuktan ve endişeden sarsılıyor. Ulciscor'un büyüsü artık bozulmuş olacak. Ona bu kadar az miktarda iradenin geri döndüğünü fark ederse, muhtemelen rahatlayacaktır.

Cebimden kancayı çıkarmaya çalışıyorum. Transvect yaklaşıyor, alçalıyor. Çok aceleciyim, çok gergin ve sinirliyim, parmaklarım uyuşmuş. Çıkarmaya çalışırken taş kelepçe kumaşa takılıyor.

Onu düşürüyorum.

Tam bir dehşet, inanılmazlık ve şok anı yaşadım. Bilekliğin olabileceğini düşündüğüm yerde, simsiyah suda ellerimi çırptım ama ellerim sadece panik içinde yaptığım birkaç denemeden kaynaklanan sıvıya değdi. Gözümün ucuyla, görüş alanımda zaten inanılmaz derecede büyük olan Transvect'in bana doğru sorunsuzca kaydığını gördüm.

Derin bir nefes alıp suya daldım.

Umutsuz olduğunu biliyorum; taş, kendimi aşağı doğru itebileceğimden çok daha hızlı batacak. Neredeyse körüm, yukarıda hangi yönün yukarı olduğunu gösterecek kadar bile ışık yok. Aşağı, aşağı, olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde itiyorum, sanki çok uzun sürüyormuş gibi geliyor. Burası inanılmaz derecede derin olacak. Asla bulamayacağım.

Elim taşa çarptı.

Taş bileklik değil, büyük, pürüzsüz ve düz bir şey. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor, oysa bilmem gerekirdi. Deniz duvarının kenarı.

Ani bir korku hissini bastırıp çaresizce çabalıyorum, zaten aşırı yorulmuş ve tükenme noktasına gelmiş ciğerlerim zar zor dayanabiliyor. Başım dönüyor. Ellerimin altında pürüzsüz taştan başka bir şey yok.

Sonra parmaklarım hareket eden bir şeye dokundu; açgözlülükle kavradım ve bileziği kavradığımda rahatlama nefesiyle neredeyse nefesimi kaybettim. Yukarı baktım ve sevincim kısa sürdü. Transvect tam tepemdeydi.

Düşünmeye, sonuçlarını değerlendirmeye vakit yok.

Sol bileğime kelepçeyi takıyorum.

Omuzum yerinden kopuyormuş gibi hissederken, kalan nefesim de bir kükreme gibi kayboluyor; taş, bileğimi koparmaya çalışırken elimin tabanına saplanıyor. Bir oyuncak bebek gibi suyun içinde, inanamayacağım kadar hızlı bir şekilde sürükleniyorum. İstemsizce nefes alıyorum. Ciğerlerim tuzlu sıvıyla doluyor.

Denizden koparılırken yarı bağırıyorum, yarı boğuluyorum; bileğimdeki yoğun baskıyı azaltmak için boşta kalan elimle kelepçeyi çılgınca kavrıyorum. Uçtuğumu fark ettiğim gerçeküstü bir an yaşıyorum, altımdaki karanlık su hızla uzaklaşıyor.

Ve sonra Transvect'in alt tarafına o kadar sert çarptım ki, orada öylece asılı kaldım, sersemlemiştim ki inlemekten başka bir şey yapamıyordum. Rüzgar beni kırbaçlıyor, üzerimdeki azıcık giysiyi de delip geçiyordu. Transvect yükselmeye ve hızlanmaya devam ederken, sersemlemiş ve tehlikeli bir şekilde havada asılı kaldım. Sol bileğim ve omzum buz gibi soğuktan dolayı çok acıyordu.

Gözlerimin önündeki pus, Transvect'in alt kısmına tutunarak dengemi sağlamaya çalışacak kadar dağılıyor. İnanılmaz derecede şanslıydım; oraya

ulaşmadan önce geçmişti, bu yüzden planlandığı gibi arka ucuna bağlıyım. Daha erken olsaydı, içerideki kelepçe kayabilir ve beni kurtulamayacağım bir yerde asılı bırakabilirdi.

Erişim platformuna ulaşmak zor, ancak birkaç kez sallandıktan ve kolumdaki acıdan neredeyse çığlık attıktan sonra, parmak uçlarımla kenarı kavramayı başardım, sonra da beceriksizce bacaklarımı direğin etrafına doladım. Olabildiğince güvenli bir şekilde, sağ elimle uzanıp sol bileğimdeki taş kelepçeyi çözdüm.

Omuzumdaki şiddetli baskı anında hafifledi. Kelepçeyi çok aşağıdaki suya düşürdüm—sadece içeridekine ihtiyacım vardı—ve sonra kendimi yukarı çektim. Ulciscor'un talimatlarını izleyerek erişim kapağını açtım ve üzerindeki halıyı kenara iterek içeri baktım. Kimse son Transvect'i yakalama riskini göze almayacaktı ve Ulciscor bu bölümün her halükarda temiz olduğundan emin olacaktı, ama yine de içeride kimseyi görmediğim için rahatladım. En azından bu gece bir şey benim lehime gelişti.

Vagonun huzurlu sakinliğine doğru hızla yukarı tırmandım ve sırt üstü yere yığıldım, orada kalma isteğine karşı koymaya çalıştıktan sonra kendimi tekrar ayağa kaldırdım.

Giysilerim, şükürler olsun ki, dün gece sakladığım yerde, beni buraya çeken bağlama kayışıyla birlikte hâlâ sağlam bir şekilde duruyor. Dinlenmeye zaman yok; adanın üzerinden çoktan geçtik. Sırılsıklam kıyafetlerimi çıkarırken titriyorum, yeni pelerinle kurulanıyorum ve telaşla giyiniyorum. Neredeyse vardık ama yırtık pırtık tuniğimi ve iç çamaşırlarımı, elimdeki bandajla birlikte hâlâ açık olan ambar kapağından dışarı atıyorum. Birileri vahşi doğada bunlara bir şekilde rastlasa bile, onları bana bağlamanın bir yolu yok.

Giriş kapağı bir dokunuşla kapanmaya çalışırken, araya sıkıştırdığım taş manşet gıcırtılı bir çatırtıyla kırılıyor. Kırık parçaları atıyorum. Kapağın düzgünce kapanmasını bekliyorum. Halıyı yerine koyuyorum. Tekrar yavaşlıyoruz ve pencereden Akademi'nin platformunu görebiliyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, yüzümü tekrar pelerinimle siliyorum, olabildiğince çok yarayı kıyafetlerimin altına saklıyorum. Titremeyi durdurmak için ellerimi şiddetle birbirine sürüyorum, sonra kapıya en yakın koltuğa oturup olabildiğince sıkılmış görünmeye çalışıyorum.

Yirmi saniye sonra Transvect durdu. Kapılar açıldı ve ben sakince ayağa kalktım. Ellerimi arkamda kavuşturdum. Dışarı çıktım.

“Vis? Son anda yetişiyorsun.” Arkasındaki lambaların aydınlattığı gri saç tutamlarıyla Praeceptor Taedia yanıma geliyor. Arkamdaki Transvect'e kaşlarını çatarak bakıyor, hiçbir şüphe belirtisi göstermiyor. Aslında bana neredeyse hiç dikkat etmiyor. “Feriun seninle mi?”

Arkama baktım ama hiçbir hareket belirtisi yoktu. Feriun, sanırım Dördüncü Sınıf öğrencisi. Uzun boylu, atletik bir çocuk, birçok yönden Indol'u andırıyor. Tam bir Catenanlı. "Onu görmedim ama acelem vardı. Sanırım benden sonra binmiş olabilir." Kelimeleri titreyen dişlerim arasından değil, yumuşak bir şekilde söylemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

“Hım.” Taedia ve ben ikimiz de durup izledik; yaklaşık otuz saniye sonra kapılar kapandı ve Transvect geldiği yöne doğru tekrar havalandı. Taedia arkasından kaşlarını çattı. “Ahmak çocuk. Scitus, derse gelmezse rütbesini düşürecek.”

Daha fazla bir şey söylemesini, nefes nefese kalmışlığımı veya ıslak saçlarımı fark etmesini, hatta son Transvect trenine binme riskini neden göze aldığımı sormasını bekliyorum. Ama sormuyor. Sadece dalgın bir şekilde omzuma hafifçe vuruyor. "Hadi bakalım."

Elini hemen çektiğini ve oraya baktığını görüyorum; belli ki oradaki ıslaklığı hissetmiş. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, sonra sadece bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıp homurdanıyor.

Dönüş yolculuğu oldukça sıradan geçti; Taedia, ilgisiz bir şekilde Atalar Festivali'ndeki deneyimim hakkında sorular sordu. Akademi kapılarından içeri alındık, adım geri dönen öğrenciler listesinden işaretlendi ve neredeyse hiç karşılık görmeden yurda gönderildim.

Aydınlık yollardan hızla geri döndüm, sohbet etmek isteyebilecek başka kimseyle karşılaşmadığım için minnettardım. Yurt sessizdi, koridorlarda kimse yoktu. Odamıza girdim. Cyrus ve Cato uyuyordu, ama çoğu zaman olduğu gibi, Eidhin köşesindeki masanın üzerinde kamburlaşmış, kapalı lambası yanıyordu.

İçeri girdiğimde döndü. Beni inceledi. "Çok kötü görünüyorsun."

Bu, başkasından gelseydi sorulacak bir soru değil. Gözlemini yapıyor ve yanıt beklemeden arkasını dönüp çalışmalarına devam ediyor.

Arkasından sırıttım, sonra titreyerek ıslak kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa girdim. Dişlerimin birbirine çarpmasını istemediğim için çenemin gevşemesi biraz zaman aldı, ama sonunda vücudumun içindeki sıcaklık işe yaradı. Nefesim rahatladı.

Hâlâ çok ağrım var, özellikle omzum. Dallardan kaynaklanan çizikler, elimde alupi ısırığı, bileğimde kötü bir şişlik var. Transvect ile çarpışmanın etkisiyle sol tarafımın tamamının kocaman bir morlukla kaplı olduğundan neredeyse eminim.

Bunların hiçbiri beni neredeyse anında derin, rüyasız bir uykuya dalmaktan alıkoymuyor.

XLIII

Daha önce de ciddi yaralanmalar geçirdim . Tabii ki Letens'teki tiyatroda oldukça sık. Yetimhanede dayak ve kırbaçlardan sonra. Hatta prensken geçirdiğim fiziksel eğitimden bile, öğretmenlerime gençliğim veya konumum nedeniyle asla geri durmamaları talimatı verilmişti.

Daha önce hiç bu kadar *şiddetli* bir ağrı içinde uyandığımı hatırlamıyorum.

Geç uyandım; gözlerimi açtığımda herkes çoktan kahvaltıdaydı. Tabii ki kimse beni uyandırmaya zahmet etmedi. Her yerim ağrıyordu, her kasım gerilmiş ve kopacak gibi hissediyordum, yataktan sürüklenerek çıkarken inledim.

Şaşırtıcı bir şekilde, ön incelemeden sonra, tüm hasarın yüzeysel olduğu anlaşılıyor. Morarma, kas gerilmesi, eklem ağrısı: Bunların birkaç gün içinde, hatta daha kısa sürede iyileşeceğimi biliyorum. Kırık bir şey yok. Tedavi için hastaneye gitmemi gerektirecek bir durum da yok.

Sıkıca giyiniyorum, sonra da şiddetli guruldayan midemi görmezden gelip, yemekhaneye gitmeden önce olabildiğince çok kasımı esnetiyorum. Bu ve yürüyüş, beni yeterince gevşetiyor; böylece uzun kollu tuniğim ve üzerimdeki pelerinimle merdivenlerden inerken, kimsenin ağrılarım olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum.

İçeri girer girmez fark ettiğim kadarıyla bugün salonda bir kasvet havası var. Fısıltılı konuşmalar, daha az gülümseme, kahkahalar ise alçak ve bastırılmış bir kıkırdama şeklinde. Dördüncü sınıf öğrencilerinin yarısı yok. İçeri girerken Aequa'dan garip bir bakış yakalıyorum, ancak geçerken benimle konuşmak için hiçbir hareket yapmıyor. Yemek için sıra yok – geç kalmanın bir avantajı olsa gerek – bu yüzden yemeğimi alıp, genellikle oturduğumuz Yedinci sınıf masasında beklenti içinde görünen Callidus'un yanına oturuyorum.

Otururken hafifçe, "Kim öldü?" diye sordum ve odadaki diğerlerine kaşlarımı çatarak baktım.

“Feriun.” Callidus, tepkimi izlerken bilgece başını salladı. “Doğru. Sen berbat bir insansın.”

Callidus'un şakasına hem hayret ettim hem de dehşet dolu bir kahkaha attım. "Tanrıların mezarları. Ciddi misin? Taedia dün gece onu bekliyordu ama..." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Nasıl yani?"

Callidus, yüzündeki mizahi ifade yerini daha ciddi bir tona bırakarak, "Açıklamada pek fazla detay yoktu," diye belirtiyor. "Ama duyduklarıma göre, intihar en yaygın sonuç."

Yüzüm bembeyaz oldu. Caeror'un sözde intiharı, altı yıldan fazla bir süre sonra bile ailesini hâlâ rahatsız ediyor. Bu ihtimalin bile korkunçluğu, insanın aklından çıkmıyor. "Neden?"

“Görünüşe göre bu aşamada Üçüncü Bölüm'de olacağını düşünüyordu. Ailesi de öyle düşünüyordu. Nekropol son baskı olmuş olmalı.” Callidus yüzünü buruşturur. “Beklentiler korkunç bir şey olabilir.”

Feriun'la hiç doğru dürüst bir etkileşimim olmadı ama benim yaşımdaki birinin bu kadar dibe vurabileceği düşüncesi beni bir tür hüzünlendiriyor. Gözümde canlandırabildiğim bir yüzün dünyadan sonsuza dek silinmiş olması kısa süreli, acı veren bir üzüntü yaratıyor.

Callidus bana anlayışla bakıyor. "Ben de böyle yükselmeyi tercih etmezdim."

Kaşığı ağzıma götürmeye çalışırken tereddüt ettim. "Ne demek istiyorsunuz?"

“Şey. Dultatis artık seni Altıncı Sınıfta tutmakta zorlanacak.” Callidus, bizden birkaç kat yukarıda, uzun siyah saçlı ve güneşten bronzlaşmış tenli bir kıza işaret ediyor. “Ava Beşinci Sınıfta birinci, bu yüzden o bir üst sınıfa geçecek. Bu da –ve karmaşık mantığı dikkatlice takip edin– Altıncı Sınıftaki en iyi öğrenci için bir yer açıyor.” Bana, bunun kim olduğunu düşündüğünü belirtmek için neşeli, ancak biraz zorlama bir gülümseme veriyor.

“Dultatis başka birini seçecek.” Praeceptor'un sınıf içindeki sıralaması nadiren doğrulanır, ama beni en üst sıraya koymasının imkanı yok.

“Yapamaz. Herkes senin daha üstte olman gerektiğini biliyor. Taedia, konuyu zorlamak için birini aşağıya indirme riskini göze almak istememiş olabilir, ama emin olun ki başka birinin yükselmesine de izin vermeyecektir.”

Buna hiçbir şey demeden, ağzıma bir lokma ekmek alıp çiğnedim. Callidus haklı. Ne kadar berbat olsa da, bu benim Beşinci Sınıfa geçeceğim anlamına geliyor. Gerçekçi olmak gerekirse, bunun olmasının tek yolu bu olabilirdi.

Relucia da bunu bilirdi.

"Kendini kötü hissetme," diyor Callidus, mide bulantım açıkça belli olurken. "Senin suçun yok."

Acı bir şekilde gülmemeye çalışıyorum. Hâlâ bir tesadüf olabilir.

Sessizliğe büründük ve ardından Callidus gerindi. "Nekropol nasıldı peki? Ailenizin çoğuyla ilk kez karşılaşmak garip olsa gerek?"

Yemeğin geri kalanında son birkaç gün hakkında kısa kısa sohbet ettik. Callidus, özellikle Milena'nın benden hoşlanmaması konusunu duymaktan zevk aldı ve her türlü rahatsız edici konuşma detayına ısrarla değindi. Neyse ki, geceki uykum ve bu sabahki dikkatli kıyafet seçimlerim yaralarımı gizlemeye yetmişti, çünkü hiçbir şeyden bahsetmedi.

Zil çaldığında yemeğimin büyük bir kısmı henüz yenmemişti ama hemen ayağa kalktım, bu sabah derse geç kalma riskini göze almak istemiyordum. Dultatis'in geç kalmayı bahane ederek beni terfi ettirmemeye çalışabileceğinden şüphe etmiyordum. Ve Relucia'nın Feriun'un kaderiyle hiçbir ilgisi olmamasını umuyordum -bu düşünce bile midemi bulandırıyordu- ama terfiyi reddetmenin bir şeyi değiştireceği de söylenemezdi.

Callidus da ayağa kalktı. "Beşinci dersin tadını çıkarın," dedi ve omzuma vurdu. Gitmek için hareket etti, sonra neşesi biraz azaldı. Garip görünüyordu. "Ve teşekkürler."

"Ne için?"

Öksürüyor. Yüzü kızarıyor, sesini alçak tutuyor. “Orada hiç bulunmadım ama... Feriun’un ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Tuzağa düşmüş. Çıkış yolu yok. Bir hayal kırıklığı.” Yerinden kıpırdanıyor. “Ama onun da gerçekten hiç arkadaşı yoktu. İşte... bu tür şeyler fark yaratıyor.” Yüzünü buruşturup utançla başını sallıyor, sonra aceleyle uzaklaşıyor.

Onun arkasından uzun uzun baktım, sonra gülümsedim ve Altıncı Sınıfa doğru giden öğrenci grubuna katıldım.

▒ ▒ ▒

Eidhin yanıma oturdu .

Bugün dersten önce çok fazla konuşma var, alçak sesle ve ölçülü ama bir beklenti havası da var. Terfi ihtimalinin heyecanı, terfinin gerçekleşme şekliyle biraz dizginlenmiş durumda. Sanırım burada kimse Feriun'u gerçekten tanımıyor. Bu bastırılmış ilgi, gerçek bir üzüntüden ziyade iyi niyet göstergesi gibi görünüyor. Bu sabah bana doğru atılan birçok yan bakış var, her zamankinden daha fazla.

Eidhin, bakışlarını ileriye dikmiş bir şekilde, Galce'de sert bir tonda, "Senin için güzel bir gün," diyor.

Ona bakıyorum. "Feriun için durum pek öyle değil."

“Feriun için durum pek öyle değil,” diye onaylıyor. Bir sessizlik oluyor, sonra da “Yaralarınız yüzünden bu akşam bana özel ders vermeye başlayamayacak mısınız?” diye soruyor. Soruda garip bir tonlama var. Bir an sonra anlıyorum ki, aslında benden, bir üst sınıfa geçeceğim için, anlaşmanın benim tarafını yerine getirip getirmeyeceğimi soruyor.

“Ne tür yaralanmalar?”

Yüzünde onaylayıcı bir ifade belirdi. "Öyleyse bu gece."

Dultatis kısa süre sonra gelir ve herkesi şaşırtacak şekilde, temel harmonik aşılamanın ardındaki matematik üzerine kuru bir ders vermeye başlar. Beklentilerimi düşürmeye çalışsam da, içimde kötü bir his oluşuyor. Feriun'dan hiç bahsedilmiyor, kimsenin terfi edeceğine dair hiçbir işaret yok. Bu... endişe verici.

Gün belirsiz bir sis içinde geçiyor. Konsantre olmak zor ve Altıncı Sınıf içindeki şaşkın bakışlardan ve mırıldanmalardan yalnız olmadığımı anlıyorum. Callidus'la öğle yemeği yerken, o hiçbir şey duymamış. Her zamanki gibi soğukkanlı olan Eidhin bile şaşkınlığını itiraf ediyor.

Güneş batmaya başlamış, dersin bitmesine sadece birkaç dakika kala kapı açılıyor. Taedia içeri giriyor, ani ve gergin girişi herkesin dikkatini çekiyor.

“Praeceptor Dultatis.” Elindeki kağıdı ona doğru salladı. “Konuşmamız gerekiyor.”

Dultatis kaşlarını çattı. "Bu benim kararım, Taedia," dedi sakince.

Taedia yanlarına doğru ilerler ve fısıltılı, öfkeli bir konuşmaya başlarlar; herkes kendi işine bakması gerekirken, çoğu kalemin hareket etmeyi bıraktığını ve

herkesin neler olup bittiğine dair bir ipucu yakalamak için dikkatle dinlediğini görebiliyorum. Taedia gittikçe daha çok sinirleniyor, Dultatis gittikçe daha çok savunmaya geçiyor, ta ki aniden Beşinci Sınıf öğretmeni doğrulup dönene kadar. "Vis Telimus. Lütfen buraya gelir misiniz?"

Kızgın gibi geliyor. Bana kızgın olmadığına *oldukça* eminim.

Herkes o an yaptığı işi bırakıp, odanın önüne doğru yürürken büyük bir merakla beni izlemeye başladı. "Nasıl yardımcı olabilirim, Praeceptor?"

"Beşinci sınıfa geçmek ister misiniz?"

"Kesinlikle öyle."

Dultatis'in yüzü kıpkırmızıydı. "Önemli değil. Bu onun kararı değil, sizin de kararınız değil. Önemli olan tek değerlendirmem."

Taedia'nın yanağı seğirdi. Sanki küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi görünüyordu. "Beşinci sınıf, senin öğrettiğin saçmalıklardan çok daha zor, Dultatis. Bana burada Vis'ten daha iyi bir iş yapabilen bir öğrenci göster, onu alırım." Sinirliliği açıkça belliydi, ancak sesi sınıfın geri kalanından duyulmayacak kadar alçaktı.

Bir an için Dultatis'in pes edeceğini düşündüm. Sonra kaşlarını daha da çattı. "Pekala. Ianix Carenius. Kılıç ustalığı olağanüstü."

“Kılıçlar mı?” Taedia alaycı bir şekilde, “Biz geleceğin senatörlerini arıyoruz, gladyatörleri değil. Sınıfımdan silah kullanan herkes önce bir Ustura dövecek,” dedi.

"Bu hala yeteneğin, gücün ve becerinin, anlık karar verme yeteneğinin bir ölçüsüdür."

Taedia itiraz edecek gibi oldu, sonra ellerini havaya kaldırıp bana döndü. "O senden daha mı iyi?"

“Sanmıyorum,” diyorum soğukkanlılıkla, gözlerimi Dultatis'ten ayırmadan. Ianix beni hiçbir zaman sevmedi; anladığım kadarıyla, sadece Altıncı Sınıf'ta Dultatis'in gözdesi olma konumunu kıskandığı için. Ben de onu pek sevmiyorum. Bana biraz Letens'teki yetimhaneden Vermes'i hatırlatıyor.

Onu daha önce hiç kılıçla dövüşürken görmedim, ama Dultatis de beni görmedi. Bu bana güven veriyor. Kılıç ustalığı, Suus'ta beş yıldan fazla bir süre boyunca her gün, *kelimenin tam anlamıyla* her gün, çalıştığım bir şeydi ve bana en iyi eğitmenler verildi. Silahla hayatları için savaşmış erkekler ve kadınlar. Buna

karşılık, Hiyerarşide kılıç ustalığı daha çok bir yenilik. Daha az medeni bir döneme ait bir kalıntı olarak kabul ediliyor.

"Başka bir şeyle ilgilenmiyor kesinlikle. Çok kötü bir seçim gibi görünüyor," diye ekliyorum.

Taedia eğlencesini gizlerken, Dultatis'in kızarmış yüzü mora döner. Emissa, Taedia'nın, doğru olduğunu düşündüklerinde Praeceptor'lara karşı durmaktan korkmayan, güçlü karakterli öğrencilerden hoşlandığını belirtmişti.

Üstelik bundan keyif alıyorum. Dultatis'in tepkisini gören ve memnuniyetini gizlemeye çalışmayan Eidhin'e şöyle bir baktım. Sırıtmamı bastırdım.

“O halde karar verildi. Ianix ve Vis arasında bir eğitim düellosu. Akademi ekipmanları sağlayacak. Kazanan Beşinci Sınıfa yükselecek.” Taedia'nın dikkati bana kaydı. “Yarın, akşam yemeğinden hemen önce yapacağız. Umarım ikinize de hazırlanmak için yeterli zaman verir?” Arkamdan bir mırıltı geldi; Praeceptor sesini yükseltmişti, böylece tüm sınıf duyabiliyordu. Ianix de dahil.

"Öyle olacak." diye aynı ses tonuyla kendinden emin bir şekilde yanıt veriyorum; Ianix de onayladığını belirtiyor.

"Mükemmel." Bana gülümsedi, Dultatis'e yarı küçümseyen, yarı umutsuz bir bakış daha attı ve adamın daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Dultatis, bu kadar açıkça köşeye sıkıştırılmış olmaktan dolayı açıkça hayal kırıklığına uğramış olsa da, beni yerime geri çağırırken sonuçtan memnun görünüyordu. "En azından yarına kadar bu sınıftasın," diye homurdandı. "Ve sanırım ondan çok daha uzun süre de. Bu yüzden işine geri dönmelisin."

Yerime geri oturdum ve etrafımdakilerin meraklı bakışlarını fark ettim. Köşede, birkaç sandalye ötede oturan Ianix, arkadaşlarından biriyle koyu bir sohbete dalmıştı. O da durumdan memnun görünüyordu.

Dultatis öndeki bitmek bilmeyen açıklamasına yeniden başlayınca Eidhin, "Cesur bir seçim," diye mırıldandı.

“Ianix ile düello mu?”

"Katalan Oyunları'nın son düello şampiyonuyla düello yaptı. Geçen dönem Seven takımından bir üst takıma yükselmesini sağlayan da buydu. *Sürekli* bundan bahsediyordu."

“Ah.” Vücudum bu kadar ağrısa da, Ianix'in bir tehdit olacağını beklemiyordum. “Sanırım bu, oldukça iyi olduğu anlamına geliyor.”

"Cumhuriyet'te bizim yaşımızdaki herkesten daha iyi."

"Yarışmaya katılan herkesten daha iyi. Ama onu fazla abartmayalım."

"Düelloya ilgi duyan herkes o *yarışmadaydı* ."

“Şey. Artık yapabileceğim bir şey yok.” Ona neşeli ve güven verici bir şekilde omuzuna hafifçe vurdum. “Yine de endişen beni çok etkiledi.”

“Praeceptor'umuzun utanmadan buradan uzaklaşmasından endişeleniyorum.” Bana dik dik bakıyor. “Bu fırsatı elimden almaya *sakın* kalkışma.”

Ellerimi kaldırıyorum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Dultatis, bize yüksek sesle okuduğu metinden başını kaldırıp, konuşmamızı fark ettiği anda bize baktı. Üstelik bunu arıyordu da; günün bu saatinde bir düzine kadar başka insan da boş boş fısıldaşıyordu, ama o özellikle beni seçmekten keyif alıyordu.

“Vis! Yine dikkat etmiyorsun galiba. Bugün üçüncü kez,” diyor tombul yüzünde çirkin bir sırıtışla. “Görünüşe göre basit bir azar bu kötü alışkanlığından kurtulmana yetmiyor. Duyduğuma göre artık ahırda nöbet tutmuyorsun?”

“Doğru, Praeceptor.” Elimden gelen tüm nezaketi kullanarak söylüyorum ama bunun nereye varacağını zaten biliyorum. Yanımda Eidhin geriliyor.

"Belki bir akşam daha böyle devam edersen, görgü kurallarını hatırlarsın." Sanki sözlerinin altını çizmek istercesine, dersin bitiş zili çaldı.

Birbirimize bakıyoruz. Çenem kasılıyor. Bu gece pratik yapma fırsatımın tek seferlik olacağını biliyor. Bunu gizlemeye bile çalışmıyor.

“Teşekkür ederim, Praeceptor,” diye zar zor söyleyebiliyorum, yüzümdeki kızıllık geçene kadar nefes alıp veriyorum. Beni kışkırtıyor. Eğer burada patlarsam, tüm sınıfın önünde saygısızlık yaparsam, yarını iptal edip Ianix'i itirazlara rağmen bir üst sınıfa geçirmek için yeterli gerekçesi olacak. İki aydan fazla dayandım. Bir gün daha kendimi tutabilirim.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde duruyorum, başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Hareketim havadaki gerginliği kırıyor, herkes

benim örneğimi takip ediyor. Kapıya doğru yürüyen sıraya katılıyorum, Dultatis'e bakmayı reddediyorum ve doğruca ahırlara yöneliyorum.

▒ ▒ ▒

"Bununla işinin bittiğini sanıyordum ."

Gülümseyerek başımı kaldırdım ve Emissa'nın ahırın girişinde, kollarını kavuşturmuş, bana iyi niyetli bir bıkkınlıkla baktığını gördüm. "Ben de öyle düşündüm." El arabasına bir yığın gübre daha attım. Alışılmış fiziksel iş, hiçbir zaman tam olarak hoş olmasa da, beni sakinleştirdi. Hatta ağrıyan kaslarımın bir kısmını gevşetmeye bile yardımcı oldu. Dultatis'in tüm çabalarına rağmen, cezalar açısından bu çok daha kötü olabilirdi. "Saygıdeğer Praeceptor'umun başka fikirleri vardı."

"Ianix Carenius ile düello yapmanız gereken gecenin arifesinde. Ne tesadüf!"

Çatalıma yaslanarak duraksıyorum. "Bunu duydun mu?"

"Evet, herkes bundan bahsediyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tabii ki öyleler."

"Birkaç ay önce Katalonya Oyunlarını kazandığını biliyor musun?"

“Öyle söylendi bana. Meydan okumayı kabul ettikten sonra,” diye itiraf ediyorum biraz pişmanlıkla. İşime devam ediyorum. “Sorun değil. Victorum’dan beri epey zaman geçti ama yarın sabah erkenden birkaç kılıç bulacağım, Callidus’u pasımı atmama yardım etmeye ikna etmeye çalışacağım.” Yüz ifadesini görüyorum. “Hayır mı?”

"Ayrıca antrenman zırhına da ihtiyacınız olacak."

"Neden?"

“Çünkü... yarın onu kullanacaksın,” diyor Emissa yavaşça. “Letens Victorum’da eğitim zırhı kullanmıştın, değil mi? Daha önce giymiştin?”

“Şey... Zırh giyildiğini *gördüm* .” Eğitimim sırasında zırh giydim, ama herkese anlattığım geçmiş bu gerçekle uyuşmuyor.

“ *Zırhtan* bahsetmiyorum. İradeyle donatılmış *eğitim zırhından* bahsediyorum. Bir Amotus'tan. Ne demek istediğimi *anlıyorsunuz* , değil mi?”

"Sanmıyorum," diyorum tedirgin bir şekilde.

Emissa beni inceliyor, sonra dudağını ısırıyor ve ahırın çatısına bakıyor. "Hım."

"Nedir?"

"Birinin zekasını bu kadar abarttığım son zamanı hatırlamaya çalışıyorum."

İstemsizce gülüyorum. "Pekala. Aceleci davranmış *olabilirim* . Bu eğitim zırhını bu kadar özel kılan ne?"

“Sana göstermek daha kolay. Spor salonundaki Üçüncü Sınıfın deposunda setler var—sen burada işini bitir, ben gidip onları bulayım. Orada buluşalım. Çok iyi değilim ama hiç yoktan iyidir. İşin bittiğinde biraz pratik yapabiliriz.”

Gülümsüyorum. Her şeyi gayet doğal bir şekilde söylüyor ama yardım etmeye istekli olması çok şey anlatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

Sonra tereddüt ediyorum. Eidhin'i hatırlıyorum. Babamın sesini neredeyse duyabiliyorum. *Borçlarını ödemeyen insan hiçbir şeydir.*

“Bu gece başka bir yükümlülüğüm olabilir...” Bu sözler isteksizce ağzımdan döküldü ama söz vermiştim. Eidhin son derece sabırlı davrandı. Bunu kötüye kullanmayacağım.

“Bundan daha önemli mi?” Emissa inanmaz bir şekilde sordu.

“Hayır. Ama yapacağıma yemin etmiştim. Antrenmanlara başlamadan önce bu işi halletmem gerek.”

“Bir saat bekleyeceğim. Ondan sonra...”

"Anlaşıldı."

Emissa beni süzdü, biraz rahatsız olmuş görünüyordu, sonra öne doğru adım attı ve göğsüme dürttü. "Orada olduğundan emin ol." Bana uyarıcı bir bakış attı ve başka bir şey demeden, hâlâ başını sallayarak uzaklaştı. Giderken istemsizce kıkırdadım. Haftalardır Dultatis'in saçmalıklarından bahsediyorum. Birçoğunu da kişisel olarak algılıyor. Sanırım yarın kazanmamı benden daha çok istiyor olabilir.

Ahırdaki işlerimi bitiriyorum, Emissa'nın söylediklerini düşündükçe eğlencem azalıyor. İşimi bitirdikten sonra doğruca yatakhaneye gidiyorum ve Eidhin'i her zamanki gibi masasında bulduğum için rahatlıyorum. Diğer oda arkadaşlarımızdan hiçbiri henüz yatmamış.

İçeri girdiğimde iri yarı çocuk başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Neden buradasın?"

“Öğretmenlik yapacağıma söz vermiştim—”

“Aptal. Hayır. Antrenman yapman gerekiyor.” Ayağa kalktı, ne olduğunu anlamadan beni kapıdan dışarı itti. “Spor salonuna gidiyoruz.”

“Aslında, orada beni bekleyen biri var zaten. Eğitim zırhı alıyor?” Cümleyi soru şeklinde bitiriyorum, bunun ne anlama geldiği konusunda hala hiçbir fikrim olmadığını belirtmeye çalışıyorum.

Eidhin bana sırıttı. Görünüşe göre benim bilgisizliğimden çok gizemli kadın arkadaşıma odaklanmıştı. "Daha da iyi. Amotus kullanmayalı epey zaman oldu."

Yani o da ne olduğunu biliyor. Elbette biliyor.

Başka bir şey söylemeden beni itti ve spor salonuna doğru yöneldik.

XLIV

EMISSA, beton duvarları ve taş zeminleri olan uzun, sade bir mekan olan spor salonunda bekliyor . Akşamın geç saatleri olduğu düşünüldüğünde, yalnız olması şaşırtıcı değil. Yanında dört zırh takımı duruyor: ikisi tahta, ikisi çelik. Ben içeri girer girmez ayağa fırlıyor, ancak Eidhin arkamdan içeri girince gülümsemesi biraz soluyor.

"İsrar etti," dedim açıklama yapmak amacıyla. "Eidhin, Emissa. Emissa, Eidhin."

Eidhin duruyor. Önce bana, sonra Emissa'ya, sonra tekrar bana bakıyor. Sanki bir şey kendisine yeni açıklanmış gibi homurdanıyor.

"Yetenekli misin?" diye soruyor Emissa'ya Ortak Dilde, yanındaki zırhı işaret ederek.

“Hayır. Hayırrr.” Emissa ikinci kez vurgu yapmak için uzatıyor. “Sen?”

"Bazı."

“Öyleyse lütfen.” Emissa geri çekilip zırha doğru geniş bir el hareketi yaparak, zırhı Eidhin'in giymesi gerektiğini belirtti.

Eidhin itiraz etmeden tahtadan yapılmış bir çift bacak koruyucu alıyor.

Emissa, "Ahşap olanlar kontrol parçaları," diyerek diğer set için de aynı şeyi yapmam gerektiğini belirtti.

Kaşlarımı çatıyorum ama tahta zırhı giymeye başlıyorum. Çok ağır değil, belli ki hafif ve sağlam olacak şekilde tasarlanmış. Ancak sadece eğitim silahlarına karşı koruma sağlıyor. Gerçek bir kılıçtan gelecek tek bir darbeyi bile durduracağından şüpheliyim. "Peki, bu tam olarak ne işe yarıyor?"

“Gerçek zırh ve kılıca Will kilidiyle sabitlenmiş.” Kol koruyucumu takmaya çalışırken beni eğlenerek izliyor, sonra yardım etmek için yanıma geliyor.

“Gerçek şeyle savaşmanın tüm deneyimini, hiçbir tehlike yaşamadan elde ediyorsun.”

Eidhin zaten tamamen zırhlanmıştı. Odanın karşı tarafına doğru yürüdü ve bana döndü. "Uzak dur." Göğüs zırhındaki bir yuvaya üçgen şeklinde bir taş parçası yerleştirdi.

Yanımda yığın halinde duran çelik zırhın beklenmedik bir şekilde hareket edip, gürültüyle ve alarm verici bir hızla ona doğru uçmasıyla irkildim. Zırh, onun yaklaşık on beş metre önünde havada donup kaldı ve Eidhin'in silüetinin mükemmel bir kopyasını oluşturdu. İri yarı çocuk gözünü bile kırpmadı. Gerindi ve tuhaf bir şekilde, önündeki içi boş figür de gerindi ve gürültü çıkardı. Aynı hareket. Tamamen senkronize.

“Ah.” Anladığımı mırıldandım, daha çok Emissa'ya değil, kendi kendime.

"Daha önce hiç Amotus görmedin mi gerçekten?"

“Hayır.” Yalan söylemenin bir anlamı yok. Parçaları vücuduma bağlamaya devam ediyorum, ancak bir yanım artık tahta plakalara dokunmaktan tiksiniyor. İradeye dayalı cihazlar kullanmaktan kaçınamıyorum, ama birini kendime böyle bağlamak hala tüylerimi diken diken ediyor. “Nasıl çalışıyor?” Çoğunu zaten tahmin edebiliyorum, ama şüphelerimin doğrulanmasının da zararı olmaz.

"Vasiyet kilitlemesi mi?"

Son bilekliği takarken duraklıyorum ve Emissa'ya dik dik bakıyorum.

Koyu saçlı kız gözlerinin etrafında hafif bir kırışıklıkla karşılık verir. “Bağlantı noktası her parçanın arkasındaki kilit noktada; doğrudan darbe alsa bile deforme olmamalı. Ama eğer uzuvlardaki herhangi bir şeyin arkasına, normalde etin olması gereken yere sızabilirseniz, kılıcınız”—Eidhin tahta kılıcını işaret üzerine kaldırır, boş muadili de çelik kılıcıyla aynı hareketi taklit eder—“karşı önlemlerle donatılmıştır ve bu önlemler, rakibinizin vücudundaki ilgili parçaya karşı tepkisel bir itme kuvveti uygular.”

“Bu da sanki elli kilo ağırlığındaymış gibi görünmesini sağlayacak. En azından,” diye tamamlıyorum başımı sallayarak. Akıllıca. Yüzen bir zırh parçasının ötesine bir darbe indirirseniz, rakibinizin vücudunda benzer bir tepkiyi tetikler ve onu etkisiz hale getirecek kadar ağırlaştırır. Bacağına bıçak saplarsanız, birdenbire neredeyse tek bacaklı olurlar. Kolunu keserseniz,

yanlarında sarkmasına izin vermekten başka bir şey yapamazlar. “Ve kazanmak için?”

"Baş, boyun veya göğse gelen herhangi bir darbe, harmonik bağlantıyı tamamen devre dışı bırakacaktır."

“Mantıklı.” Ayağa kalktım, sağ bilekliğimi biraz ayarladım ve kaskımı taktım. İkinci zırhtaki kaskın aksine, bu tahta bir şapkadan biraz daha fazlası. Eidhin'in hedef alması gereken kask ise çok daha geleneksel, arkasında bir koruyucu ve alnı koruyan ince bir çıkıntıya sahip. Sadece yüzün olması gereken boşluğa isabet eden temiz bir bıçak darbesi onu öldürebilir.

Eski Catenan lejyonlarının tercih ettiği daha ağır dikdörtgen kalkanlar yerine, daha küçük, yuvarlak kalkanlar var; bunun için minnettarım—dün geceden beri gücüm büyük ölçüde yerine geldi, ama yine de omzumu fazla zorlamaktan çekiniyorum. Daha önce kalkanlarla eğitim almış olsam da, her zaman öncelikle bana öğretilen serbest akışlı stilleri tercih ettim. Ne kadar hareket özgürlüğüm olursa o kadar iyi.

Ahşap disk koluma sabitlendikten sonra hazırım. Zırhın hafifliğine rağmen, Eidhin'den yaklaşık otuz metre uzakta, yerde duran son zırh setine doğru pozisyon alırken hareket etmek garip geliyor.

Taş üçgeni göğsüme yerleştiriyorum.

Zırh önümde yerine otururken bir bulanıklık oluştu; beklememe rağmen istemsizce geriye doğru irkildim. Üzerimdeki tahta zırhın her parçası anında ağırlaştı. Sendeledim. "Çürüyen tanrılar." Tekrar doğrulup dengemi sağladığımda, hem Emissa hem de Eidhin sinsi sinsi gülümsüyorlardı.

Onları görmezden geliyorum, kolumu dikkatlice kaldırıp önümdeki boş çeliğin de aynı şeyi yapmasını izliyorum. Hiçbir gecikme yok, zamanlamada gözle görülür bir fark yok. Daha yakından baktığımda, diğer zırh parçalarının da ufak tefek hareketler sergilediğini, göğüs zırhının bile nefesimle birlikte yükselip alçaldığını görebiliyorum.

Bu inanılmaz, baş döndürücü bir durum. İleri bir adım atıyorum ve önümdeki zırh da aynı şekilde hareket ediyor.

“Ne yaptığını nasıl görüyorsun?” diye kendi kendime cevap veriyorum, biraz yana dönerek. Zırhım da aynı şeyi yapıyor; şimdi onun arkasında ve belki de iki adım sağında duruyorum. Mükemmel değil elbette—nerede olursam olayım her

zaman bir kör nokta olacak—ama bu pozisyondan savaşmayı hayal etmek çok daha kolay.

“Uyum sağlamak zaman alır.” Eidhin, kılıcını havayı keserek ağırlığını test ederken tekrar Cymrian diline dönüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Onu taklit ediyorum, bir süre hareketlerimi ve silahımın ve kalkanımın ağırlığını deniyorum. "Güvenli mi?" Vücudumda gördüklerimle her şeyin ağırlığı arasında başlangıçta bir kopukluk var—İrade kilidi devreye girdiğinde, tahta zırh metalin ağırlığını alıyor—ama bu hızla geçiyor. "Sana zarar vermek istemiyorum."

“İstemiyorsun herhalde...” Eidhin alaycı bir şekilde, bir yandan da bana ters ters baktı. “Pekala o zaman. Hazır mısın?”

"Hazır."

Emissa, konuşmamızın özünü anladığı belli ki, kenara çekilip oturuyor ve açıkça ilgiyle bizi izliyor. Ona gülümsüyorum.

Sonra, Eidhin'in beklenenden çok daha hızlı bir şekilde öne atılmasıyla gelen ilk saldırısına karşı kalkanımı zar zor zamanında kaldırdım. Çelik çeliğe çarptı ve darbenin etkisiyle kolum titredi. Geriye doğru sendeledim. Blok yapmayı görebiliyordum ama neredeyse çok geç kalmıştım. Gerçek bedenime bir kılıç saplanıyormuş gibi bir tepkiyle kıyaslandığında, bu hiç de içgüdüsel bir tepki değildi. Eidhin haklıydı. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Eidhin bana uyum sağlamam için zaman tanımakla ilgilenmiyor. Kalkanını kaldırmış, kılıcını hızlı ve keskin darbelerle savurarak sinsice ilerliyor. Her birini beceriksizce savuşturuyorum, sonra kendi hamlemle karşılık veriyorum. Ama küçümseyerek savuşturuluyor.

"Hazır olduğunu söylemiştin sanırım."

Ona dik dik bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Duruşumu ayarlıyorum, metal muadilimin de aynısını yapmasını izliyorum. Yıllar geçti ve kaçınılmaz olarak paslandım, ama çocukluğunuzun büyük bir bölümünde her sabah size öğretilen şeyleri öylece unutamazsınız.

Şimdi dengem yerinde, ilerliyorum.

Dövüş stillerinin dansa benzetilmesinin pratik olmamasıyla ilgili alaycı yorumlar duydum ve açık bir savaşta bu muhtemelen haklı bir eleştiri. Ancak

düello farklıdır. Akıcılık—bir hareketten diğerine geçebilme, saldırıp tekrar saldırma yeteneği—hayati önem taşır. Savaşın ezici, ani vahşetinde tamamen bulunmayan zihinsel bir oyun söz konusudur. Akıcı, büyüleyici hareketler, hasar vermek kadar gözdağı da verebilir. Rakibin şüphe duymasına, kararsız kalmasına, hata yapmasına neden olabilir.

Kalkanımla öne doğru hamle yaparak Eidhin'e sertçe çarpıyorum—fiziksel üstünlüğüm yok ama ivme fark yaratıyor—ve o geri çekilirken birkaç hızlı darbe indiriyorum. Bunlar, onu delmekten ziyade dikkatini dağıtmak için. Her şeyden çok, sinirimi yansıtıyorlar. Elimdeki tahta kılıç her darbede havada takla atarak duruyor, darbenin etkisi kolumda titreme yaratıyor. Hala gerçeküstü, hala yeni, ama kendimi biraz daha yetenekli hissediyorum. Biraz daha rahat.

Eidhin'in yüzündeki somurtkan ifadeyi fark ettim, bir anlık memnuniyet duydum, ancak aniden yere yığıldı ve vekilini tam arkama yerleştirecek şekilde manevralar yaptı. Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için yana doğru ani bir hareket yapmaya çalıştım, ancak bunun yerine sendeledim, sol bacağım neredeyse yerinde donup kaldı.

"Kahretsin!" diye homurdandım, daha çok kendime, dengemi korumaya çalışırken. Tahmin ettiğimden daha hızlıymış, bir şekilde araya bir darbe daha indirmiş olmalı. Bacağımdaki darbe yere çakılmış gibi hissediliyor.

"Teslim olmak?"

"Uygun," diye homurdandım. "Tam da... alışmaya çalıştığım sırada."

"Yani hayır mı?"

"HAYIR."

Eidhin omuz silkti ve yeni keşfettiğim hareket kabiliyetimin ne kadar büyük bir dezavantaj olduğunu göstermeye başladı. Saniyeler içinde çevikçe ve alaycı bir şekilde etrafımda hareket etmeye başladı, canımı yakmayan ama kılıç veya kalkanla savuşturması zor olan hızlı darbeler indirdi. Bir darbe sol omuz koruyucumun altından geçti ve aniden kalkan tutan kolum yanımda işlevsiz bir şekilde sarktı. Birkaç beceriksiz blok daha yapabildim, ardından o da ileri doğru hamle yaptı, çırpınan savunmamı aştı ve boynumun olması gereken boşluktan geçti.

Önümdeki metal zırh, yankılanan bir gürültüyle tek tek parçalarına ayrılıyor. Çeliğin ağırlığı bedenimden kayboluyor ve ani değişimden dolayı sendeliyorum,

bacağımın ve kolumun dayanak noktaları ortadan kayboluyor. Göğüs zırhıma bağlı olan üçgen taş yere düşüyor.

Nefesimi toparlarken önümdeki metal yığınına kaşlarımı çattım. Zırhla sadece bir iki kez, Suus'ta eğitim almıştım. Ek ağırlık kesinlikle egzersizi zorlaştırıyor.

Emissa yandan rahat bir şekilde, "Fena değil," diye seslendi. "İlk denemen olduğunu düşünürsek." Hafif bir espri olsa da, etkilenmiş görünüyordu.

Sinirli görünmemeye çalışarak homurdandım. Kaybettiğim için mi yoksa beklemediğim için mi daha çok sinirlendiğimden emin değildim. Ona surat astım, sonra Eidhin'e baktım. "Ama senin değil, öyle sanıyorum."

"Bıçak yapımını kabilemin usta bıçakçılarından öğrendim." Bunu söyleme biçiminden, bu durumla büyük gurur duyduğu anlaşılıyor.

“Bıçak ustaları mı?” diye sormakta tereddüt ediyorum. Eidhin'in geçmişinden –ya da gerçekten kişisel herhangi bir şeyden– bahsetmesi son derece nadir bir durum. Callidus'a saldırma görevini kimin verdiğini veya neden kabul ettiğini hâlâ anlayamadım. Yemeklerde bizimle oturma davetimi asla kabul etmiyor. Sınıfta konuştuğumuzda bile, nadiren uzun sürüyor. Son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz zamana rağmen, onun hakkında gerçekten çok az şey biliyorum.

“Kılıç ustaları. Dünyanın en iyileri arasındalar.” Bir an duraksıyor, ondan alışılmadık bir tereddüt geliyor. “Öyleydiler.”

Basitçe söylemek gerekirse; sempati beklemiyor. Yine de, "Özür dilerim."

Söylenmemesi gereken bir şey bu. Eidhin'in yüzü kararıyor. "Onlar şereflerini korudular."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Emissa, Cymria dilinde konuşmamıza ilgiyle kulak veriyor.

Konuyu değiştirmem gerektiğini hissederek sonunda, "Ianix'i yenebilir miydin?" diye sordum.

“Hayır.” Basit ve dürüst bir ifade.

“Pekala. Tekrar edelim.” Düşen taş üçgeni alıp yuvasına yerleştiriyorum. Beklendiği gibi, zırhım anında önümde yeniden birleşiyor.

Bir sonraki raunt çok daha çekişmeli geçti, Eidhin bu sefer daha sert vursa da, yanlışlıkla söylediğim hakarete duyduğu öfke yüzünden belli oluyordu. Yine de, görüş hatlarını nasıl avantajıma kullanacağımı, kendimi ve zırhımı—

Amotus'umu—onun için zor olacak şekilde nasıl konumlandıracağımı anlamaya başladım. Emissa da bu sefer önerilerde bulundu ve bu da çeşitli taktiklere nasıl tepki vermem gerektiği konusunda odaklanmama yardımcı oldu. Düellonun temelleri aynı, ancak yaklaşım farklı. Aniden dalıp keskin dönüşler yapmak yok; bunu yaparsam, aksiyondan uzaklaşmış olurdum. Her şey konumlandırmayla ilgili. Ayak hareketleri, denge kadar açılarla da ilgili. Sonunda, yine kaybetmeme rağmen, Eidhin terliyordu ve alayları çok daha zorlama geliyordu.

Üçüncü denemede onu yendim.

Akşamın geri kalanında bir daha kaybetmedim.

▒ ▒ ▒

Üçümüz spor salonundan çıkarken, üzerimizdeki hafif ter tabakası akşamüstü esen deniz meltemiyle hemen üşütüyor ve Eidhin , "SEN BİR HİLEKÂRSIN," diye homurdanıyor. Avlunun etrafında meşaleler parlıyor ve çıtırdıyor. Bunun dışında her şey sessiz.

“Gerçekten de o tipe benziyor,” diye onayladı Emissa, yüzü yorgunluktan kızarmıştı. Bir süre sonra Eidhin ile dönüşümlü olarak savaşmaya başladı ve başlangıçta gösterdiğinden çok daha fazla beceri sergiledi. Yine de, çocukluğundan beri aldığı sürekli eğitimin yerini tutmuyordu. “Belki de kullandığımız zırh bir şekilde arızalıydı.”

“Evet. Evet. Tek açıklama bu.” Eidhin ona ciddi bir şekilde başını salladı.

Onların yapmacık homurdanmalarından keyif alarak sırıttım, sonra tereddüt edip yarı arkamı döndüm. "Ah. Zırh. Onu depoya geri koymanız gerekiyor mu?"

“Evet, biliyorum. Ama eğer unutursam ve yarın sabah sen ve Callidus içeri girerseniz...” Emissa ellerini açarak durum karşısındaki çaresizliğini ifade etti.

Gülümsemem daha da genişliyor. "Teşekkürler."

"Her zaman." Gözlerimiz buluşuyor, sonra o hâlâ gülümseyerek bakışlarını kaçırıyor.

Bir sessizlik oluyor, sonra ikimizi izleyen Eidhin derin bir nefes alıyor. "Çok güzel. Beni neden yanınızda çağırdınız?"

Yüzüm kızarmaya başladı, ta ki onun Galce konuştuğunu fark edene kadar, sonra tepkimi gizlemek için öksürdüm. "Bu, yarınki sınav için prova yapmakla ilgiliydi. Ve bana pek fazla seçenek bırakmadınız."

"Senden hoşlanıyor."

"Ve ben ondan hoşlanıyorum."

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Birbirinizle konuşma şekliniz sadece arkadaşça bir tavırdan ibaret değil.” Bana alaycı bir sırıtışla baktı.

“Öyle değil.” Emissa’nın ne hakkında konuştuğumuzu sormamasını umarak onun yönüne bakmamaya çalışıyorum.

"Öyle olmalı."

Ona dik dik bakıyorum. Bu konuşmayı Callidus'la zaten yapmıştım ama yine de açıklamak zor. Bana asla başarısızlığa mahkum bir şeyin peşinden koşmamam gerektiği öğretildi. Annem bana her zaman dürüstlük olmadan aşkın hiçbir şey olmadığını söylerdi. Ve babam da bana defalarca, Suus prensinin asla, asla, kaçamak *yapamayacağını* aşıladı.

Bunlar kesinlikle Catenan Cumhuriyeti'nin ilkeleri değil. Ve Suus çoktan gitti. Ama bu benim kimliğim.

Ve Emissa'ya asla kim olduğumu söyleyemem.

"En azından güzel olduğunu kabul et."

“Hem zeki, hem komik, hem de mantıksız derecede sevimli. Tabii ki öyle. Olağanüstü biri,” diyorum sinirli bir şekilde. “Şimdi bu konuyu bırakın.”

Yürümeye devam ediyoruz, Emissa şükürler olsun ki söylediklerimize açıkça ilgi göstermiyor. Ancak konuşmamızın bittiği anlaşılınca, sanki bir şey hatırlamış gibi aniden başını sallıyor. "Bu arada, Nekropol'de Aequa'ya bir şey söyledin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Aequa mı? Hayır. Transvect'ten ayrıldıktan sonra onu görmedim."

"Seni soruyordu. Özellikle de ne zaman geri döndüğünü. Biraz garip davranıyordu."

“Öyle mi?” Kaşlarımı çatıp, kalbim sıkışsa da, olabildiğince şaşkın bir ifade takındım. Aequa’nın sebepleri ne olursa olsun, Nekropol’den ne zaman ayrıldığıma kimsenin çok yakından bakmasını istemiyorum. “Bu garip. Ona sormam gerekecek.”

Yollarımızın ayrıldığı noktaya geldiğimizde durduk. Emissa, yeşil gözlerinde neşeyle bakışlarımı yakaladı. "Yarın için iyi şanslar. Seni destekleyeceğim."

Arkasına bakmadan, umursamazca el sallayarak kızlar yatakhanesine doğru ilerledi.

Bunu Galce söylediğini anlamam biraz zaman aldı.

Ona bakakalmış, ağzı benimki kadar açık kalmış Eidhin'e döndüm. Ama sanırım onun yüzü benimki kadar kızarmıyordu. İri yarı çocuk bana baktı. "Hım."

“Hıh,” diye tekrarlıyorum, Eidhin’e bu gece söylediklerimi zihnimde canlandırmaya çalışırken utanç ve eğlence arasında gidip geliyorum. Eğlence ağır basıyor ve yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde başımı sallayıp el hareketleri yapıyorum.

"Hadi Eidhin, biraz uyuyalım."

▒ ▒ ▒

Sisli sabahın erken saatlerinde her şey sessizdi , şafak henüz gökyüzünü boyamamıştı bile. Callidus ve ben, onun bana değerli bir saatlik ekstra antrenman yapmamda yardım ettiği spor salonundan ağır ağır geri dönüyorduk. Arkadaşım yürürken sessizdi. Aldığı dayağın ardından surat asmaktan ziyade, düşünceli olduğunu düşündüm. Antrenman zırhıyla yeterli bir rakipti, ancak beceri açısından Eidhin'e veya Emissa'ya yaklaşamıyordu bile.

Sessizliğin tadını çıkarırken, kaslarımı esneterek ilerledim. Uyandıktan sonra hissettiğim o uzun süreli sertlik, egzersiz sayesinde geçmiş gibiydi. İki gün önce harabelere yaptığım acımasız yolculuktan dolayı hala morluklarım ve ağrılarım var, ama önümde bir gün sürecek dersler varken—planlanmış hiçbir fiziksel aktivite yok—bu akşamki yarışma için makul bir durumda olmalıyım.

"Nerede eğitim aldın?" diye soruyor Callidus aniden.

“Aquiria. Ailem birkaç yıl önce beni ders almaya zorladı. Hocalarım her zaman bir yeteneğim olduğunu söylerdi—”

Ani bir frenle durdu, bu da benim de durmama neden oldu.

“Yeter.” Sesinde alışılmadık bir gerginlik var. “Söylemek zorunda değilsin, ama yüzüme karşı yalan söyleme.”

Ani bir rahatsızlık hissini bastırıyorum, yersiz bir suçluluk duygusunun beni sarsmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

“Üçüncü sınıfın çoğunun okumaya bile tenezzül etmeyeceği kitapları okudun. Ölü dilleri konuşuyorsun. Daha önce hiç duymadığım düello stillerini kullanıyorsun.” Bana dik dik bakıyor, bir an bile göz temasını kesmiyor. “Sen de benim kadar orta sınıf bir Aquirian'sın.”

Duygularım, hızlı ve ikna edici bir yanıt verme ihtiyacıyla çatışıyor. Hafif, umursamaz bir hareket yapıyorum. Yüzüme şaşkın bir ifade takıyorum. "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

“Sen...” Callidus sözünü yarıda kesip başını salladı. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Biliyorsun, babamın kayıtlarına erişimim var. Hiyerarşideki her doğum kaydı var orada; hatta soylu senatörlerimizin kamuoyuna açıklanmasını istemediği doğumlar bile. Muhtemelen bunu çözebilirim.”

Güçlü birinin gayrimeşru çocuğu olduğumu düşünüyor. Tabii ki. En mantıklı sonuç bu. Her türlü avantajla büyütülmüş ama gizli tutulmuş, muhtemelen Akademi'de başarılı olmak için özel olarak eğitilmiş biri. Bağlantısı bilinmeden bir senatöre sadık.

“Elbette Telimus değil. Çok genç. Ama ordudan birini hayal ediyorum,” diye devam ediyor Callidus, yüzümü dikkatle izleyerek. “Güçlü biri. Bir Quartus. Belki daha da üst düzey biri?” Sorgulayıcı bir şekilde.

Yüzümde beliren belirsizliğe izin veriyorum. Ona gerçeği söyleme isteğimi görmesine ve doğru yolda olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Birkaç uzun, garip saniye boyunca öylece duruyoruz ve sonra Callidus içini çekiyor.

“Pekala.” Hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. “Öyleyse durum. Ama diğer herkes için daha iyi bir cevap bulmalısın. Çünkü bugün dövüşünü gördükten sonra, Aquiria'daki zamanınla ilgili çok daha fazla soru soracaklar. Bana güven.”

Yedinci sınıf yatakhanesine doğru sert adımlarla yürüdü. Gitmesine izin verdim.

Altıncı sınıf katında, Eidhin'in karşısında kahvaltımı yapıyorum ve onunla sessizce Amotus'un stratejisini konuşuyorum. Bu, Callidus'un daha önce sorduğu sorulara bir tepki değil; bu sabahki görüşmemizden çok önce bunu yapmayı planladığımı belirtmiştim, ama yine de şimdi garip geliyor. Sanki diğer arkadaşımdan kaçınıyormuşum gibi. Yemekhaneden çıkarken en azından onu selamlamayı düşünüyorum, ama yemeğimi bitirdiğimde masası boş oluyor.

Daha önce yaşanan ve apaçık bir aldatmaca olarak gördüğü şeyden dolayı incinmesini anlayabiliyorum. Ve onu gücendirdiğim için de üzgünüm. Ama geçmişimi çürütülemez şekilde tasarladım. Herhangi birine bunun bir aldatmaca olduğunu itiraf etmek, aksi takdirde mükemmel olan bir cephede çatlak oluşması riskini almak demektir.

Yalan söylemek doğru karardı.

Bugün derste garip bir enerji var; Dultatis bana her hitap ettiğinde kendini beğenmiş bir tavır takınıyor, Ianix ve arkadaşları ise onlara her baktığımda yarı tedirgin, yarı kendinden emin bakışlar atıyorlar. Birkaç kez, öğrencilerden biri veya diğeri benim ne kadar kötü yenileceğimi tartışırken boğuk bir kahkaha duyuldu. Umursamıyorum. Aşırı özgüven ve beklentinin ağırlığı, benden çok Ianix'i dezavantajlı duruma düşürecek.

Callidus, belirsiz bir hayal kırıklığıyla, öğle yemeğinde tamamen yoktu. Bu alışılmadık bir durum değil, ama umarım benimle bir ilgisi yoktur. Eidhin ile tekrar oturuyorum ve Dultatis'in Ianix'i kenara çekip tarafsızlık numarası bile yapmadan tavsiyeler vermeye başlamasını izliyoruz. Çok geçmeden, bu zamana kadar bilinçli olarak benden kaçınan Ianix'in kendisi masamıza geliyor ve ben yemek yerken başımda dikiliyor.

“Pes edebilirsin Vis.” Sakin ve kendinden emin. “Sınırlarını bil. Pes edersen, belki birkaç ay sonra yükselmek için başka bir şansın olur. Bugün kaybedersen, bir daha fırsat bulamazsın.”

"Hayır, teşekkürler."

Ianix, sanki daha fazla bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekledi, sonra konuşmayınca kaşlarını çattı. "Denemeye çalıştım." dedi ve sinirli bir şekilde uzaklaştı. Eidhin onaylayarak başını salladı.

Öğleden sonraki ders çok yavaş geçiyor; Will'in saatine her baktığımda, neredeyse hiç hareket etmediğini görüyorum. Sonunda zil çalıyor. Ayağa kalkıyorum. Dultatis bana gülümsüyor, ama ben kıpırdamıyorum, kapıya doğru yürürken gözlerimi kaçırmıyorum.

Yanından geçerken kel adam, "Yarın görüşürüz," diye mırıldandı.

Onu görmezden gelip avluya doğru yöneliyorum.

XLV

aldıktan sonra Yemekhaneden birkaç lokma atıştırmalık , Curia Doctrina'nın neredeyse tamamen boş olduğunu fark ettim. Büyük kemerli geçide ulaşıp altın rengi, geç öğleden sonra güneşine çıkana kadar bunun nedenini anlamadım.

Avlunun kenarlarında toplanan muazzam kalabalık, Akademi'deki neredeyse tüm öğrencileri içeriyor olmalı. Bu manzarayı görünce tereddüt ettim, neredeyse donakaldım; etrafımızda izleyicilerin olacağını varsayıyordum, ama bu hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Farklı sınıflar bir araya toplanmış, Yedinci Sınıf devasa meydanın neredeyse bir tarafını kaplıyordu. Üçüncü Sınıflar ayrı duruyor, karşı tarafta ise eğlenmiş görünen Nequias vardı. Emissa beni fark etti ve bana acıyan bir gülümseme verdi. Ben de karşılık olarak zoraki bir gülümseme verdim.

Karşıda Altıncılarla birlikte Eidhin'i, hemen önümde Dördüncülerle birlikte Aequa'yı görüyorum. Yedincilerin hepsi dağılmış durumda, ama Callidus'u göremiyorum. Gelmemeye karar vermiş olabileceğine dair uzaktan gelen, rahatsız edici bir endişe var. Umarım bu sabahki konuşmamız ilişkimize o kadar zarar vermemiştir.

Şu an için yapabileceğim bir şey yok zaten. Bu endişeyi bir kenara bırakıyorum. Odaklanıyorum.

Ianix çoktan meydanın merkezinde, Amotus'unu kuşanmış halde, hem ekipmanına hem de tüm ilgiye alışmış bir şekilde kılıcını deneme amaçlı sallıyor. Dultatis biraz uzakta, kollarını kavuşturmuş, onaylayarak izliyor. Arkasında ise memnuniyetsiz görünen Taedia ve bir grup diğer Praeceptor var. Veridius da onlarla birlikte.

Kalabalığın şaşkınlığından kurtulup kalabalığın arasından ilerlemeye başladım. Yakındaki konuşmalar, insanlar beni tanıdıkça hafifledi. Aequa da onlardan biriydi; yanından geçerken bana tuhaf bir bakış attı, şaşkınlık ve yoğun bir merak karışımı. Ona kısaca selam verdikten sonra tekrar önüme odaklandım. Hakkımdaki sorularının endişelenecek bir şey ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak etmemeye çalışıyordum.

Avlunun beyaz taşlı zeminine adımımı attığımda ve Dultatis ile Ianix'e doğru uzanan boş alanda yürümeye başladığımda, etraftakiler sessizleşti.

"Seyirciye ihtiyacınız olduğunu düşündüm, Catenicus." Dultatis beni fark etti ve çeşmenin yanında duran ikinci zırh çiftine doğru tembelce el salladı. Bundan, ilgiden ve gösteriden keyif alıyordu. "Amotus'unuz orada. Hazır olduğunuz anda başlayacağız. Bunu uzatmanın bir anlamı yok."

Muhtemelen kalabalığın beni tedirgin edeceğini düşünüyor. Letens'i tanımıyor. Hayatımın ilk on dört yılını sürekli gözetim altında, nereye gidersem gideyim insanların bana bakması, her zaman birilerinin dikkatini çekmesiyle geçirdiğimi bilmiyor. Bundan nefret ettim, ama buna nasıl katlanacağımı çok iyi biliyorum.

Onu görmezden gelip, tahta zırh setine doğru yürüdüm ve parçaları metodik bir şekilde üzerime taktım. Bu, daha önce kullandığım zırhtan daha kaliteliydi. Rahat bir pozisyona geçince, taş üçgeni yerine yerleştirdim ve boş kabuğun önümde on beş metre ötede yerine oturmasını izledim. Kalabalığın mırıltılarında bir artış oldu. Beklentileri acı verici derecede yoğundu.

Kılıcımı kaldırıyorum ve gözlerimi kapatıp, bana öğretildiği gibi nefesimi düzenliyorum. Buradaki her şey dikkat dağıtıcı. Bu dövüşleri, sakin kalan, en sabırlı olan kazanır. Dultatis ve onun çocukça hareketleri beni sinir ediyor, bunu inkar edemem—ama onları görmezden gelmeliyim. *Daha iyi* olmalıyım.

Dultatis kenara çekiliyor. "Bu yarışma Beşinci Sınıfta bir pozisyon için," diye duyuruyor, hızla sessizleşen avludaki herkesin duyabileceği şekilde sesini yükselterek. "Her zamanki kurallar geçerli: sadece öldürücü bir darbe zafer sayılır." Bize dönüyor. "Hazır mısınız?"

"Hazır." Ianix'in cevabı net ve kendinden emin. Keyif alıyor, hatta cevap verirken kılıcını gösterişli ve gereksiz bir şekilde çeviriyor. Dultatis'in planına bu kadar mutlu bir şekilde uymasına duyduğum öfkeyi bastırıyorum. Bu çocuk

Beşinci Bölük'te yer almaya bile layık değil. Eğer birazcık bile şeref duygusu olsaydı, bu meydan okumayı reddederdi.

"Hazır." Rahatmış gibi yapmaya gerek yok. Savunmayı kur. Gergin. Bu kelimeyi söylerken gözlerimi Ianix'in Amotus'undan ayırmıyorum.

"Başlamak."

Ianix arka planda hâlâ gülümsüyor, yavaşça öne ve yana doğru yürüyor, daha iyi bir görüş açısı için kendini ayarlıyor. Yavaşça yürüyor, arada sırada kalabalığa bakıyor ve arkadaşlarına sırıtıyor. Ben de onun pozisyonunu ve yönünü taklit ediyorum.

Sonra ona doğru hızla koştum.

Hazırlıksız yakalandı, ama iyi toparlandı. Kılıcım sertçe omzuna indi ama o bir anda yana doğru kıvrılıp kılıcını kaldırdı ve benimkiyle çelik bir çarpışmayla karşılaştı. Yankı kolumda titredi ve elimdeki kılıç havada durdu. Geri çekildim. Ianix şimdi bana odaklanmıştı, gülümsemesi solmuştu.

Sonra saldırıyor.

Çelikten bir bulanıklık, şimşek hızında, ardı ardına gelen darbeler, dün gece Eidhin veya Emissa'nın bana fırlatabildiklerinden çok daha güçlü ve isabetli bir şekilde üzerime yağıyor. Ianix hareket ederken, etrafımda dönerken, pozisyonunu değiştirirken ve kıvrılırken, Amotus'umu benimle kılıcı arasına yerleştirerek beni kör etmeye çalışırken, ben de çaresizce tekrar tekrar savuşturuyorum.

Dişlerimi sıktım ve zarafetsizce yana doğru kayarak, neredeyse ayak uydurarak karşılık verdim. Kalabalık tezahürat yaptı, neredeyse fark edemediğim kısık bir uğultu. Eidhin abartmıyordu. Ianix *iyiydi* .

Ve bana kalırsa henüz gerçekten çaba bile göstermiyor.

Yine de, ona kendimi özellikle yetenekli biri olarak düşündürecek hiçbir şey göstermedim. Tek avantajım bu. Sanki zar zor yetenekliymişim gibi savunma yapıp, bir fırsat bekleyip, sonra da sertçe vurmak. Ianix sonunda saldırısını kesip geri çekiliyor; Amotus'unun arkasında hâlâ kibirli bir şekilde baktığını görebiliyorum ama eskisine göre daha az öyle, hafifçe sinirli. İlk saldırıda çökeceğimi düşünmüştü. Dultatis'in sinirli ifadesine hızlıca bir bakış, Praeceptor'un da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor.

Bu sefer fazla incelik göstermeden, sadece Ianix'i meşgul ederken karşı saldırılara açık kalmamak için saldırıyorum. Baskı yapıyorum, başarılı olamıyorum ama onu on saniye daha meşgul edecek kadar bastırıyorum; bu sırada kalabalıktan çeşitli takdir ve teşvik sesleri yükseliyor. Bazıları biraz şaşırmış, bazıları ise daha öncekinden daha aceleci. Muhtemelen Ianix'in arkadaşları ve destekçileri.

Sanırım, kaçınılmaz olduğu düşünülen zaferinin gecikmesi diğer çocuğu rahatsız etmeye başladı. O neşeli ifadesi tamamen kayboldu, tekrar etrafımızda dönerken gözleri buz gibi oldu.

İleri doğru hamle yapıyor ama bu sefer hızına hazırım. *İyi* bir dövüşçü ama onu Amotus'u kadar yakından takip ediyorum ve Suus'ta daha iyilerine karşı antrenman yapmıştım. Kılıçlarını kaldırdıklarını bile fark etmeden bana vuracak erkekler ve kadınlar vardı. Ianix'in hareketlerinde hâlâ çok fazla öngörü var; kasları belirgin bir şekilde gergin, vuruş için geri çekilmeden çok önce ağzı seğiriyor. Rakiplerinin Amotus'unu okumaya çalışmasına alışmış. Dün gece Eidhin'in de aynı sorunu vardı.

Ianix de henüz bunun farkında değil. Bu yüzden bir sonraki darbesine hazırlanırken ben hazırım. Hareket halindeyim. Darbesinin yanından hızla geçip tek dizimin üzerine çöküyorum, o kadar yakına geliyorum ki kılıcımın geldiğini göremeyecek.

Savurdum ve sol bacağını temiz bir şekilde kestim.

Darbenin isabetli olduğunu biliyorum; bıçağın dizindeki küçük boşluğu deldiğini görüyorum. Hemen tekrar yuvarlanarak Ianix'in kör darbesinden kurtuluyorum ve heyecanla ayağa kalkıyorum. Başardım. Onu sakat bıraktım. Şimdi tek yapmam gereken işini bitirmek.

Arkamı döndüğümde Ianix'in hâlâ ayakta olduğunu gördüm.

Kalbim sıkıştı ve uzun, çirkin bir saniye boyunca şaşkınlık içinde kaldım. Yine etrafımda dönüyordu. Herhangi bir engel belirtisi yoktu.

“Bu bir isabetti.” Kılıcımı kaldırarak dövüşün durmasını istediğimi belirttim ve Praeceptorlara yüksek sesle ve net bir şekilde seslendim: “Bir sorun var. Bu bir *isabetti* .”

"Hile" kelimesini kullanmaktan kaçınıyorum, ancak ima ettiği anlam oldukça güçlü.

Ianix duraksadı, sonra o da kılıcını indirdi. Kalabalıkta bir mırıltı yükseldi. Dultatis'e doğru baktım, endişeli bir ifade bekliyordum; eğer bu dövüş hileliyse, kesinlikle onun da bir ilgisi vardı. Ama endişe yerine, gerçek duygusunu zar zor gizleyen abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınmıştı.

Memnun.

“Durun.” Taedia dışarı çıkıyor. Öğrencilerden birkaç ıslık sesi gelse de, en azından onda bir müttefikim olduğunu görebiliyorum. Olanları gördü.

Dultatis onun arkasından geliyor. "Çocuk sadece kaybettiği için işleri aksatıyor," diyor seyircilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Nefes almak için her türlü bahaneyi kullanıyor. Bu hiç hoş değil."

“Bana öyle görünmedi.” Taedia bana işaret etti. “Tekrar dene. Ianix, dizindeki tepkiyi tetiklemesine izin ver.”

Kendinden emin bir şekilde ilerliyorum ve Amotus bıçağımı Ianix'in zırhındaki dar aralıktan aşağı doğru saplıyorum.

Ianix yüzünü buruşturup tek dizinin üzerine çöker.

Kalabalık mırıldanmaya ve laf atmaya başlarken, ona huzursuzca kaşlarımı çattım. Kesinlikle numara yapıyor. Taedia da aynı şeyi düşündü; yanına gidip eğildi ve bacağını yerden kaldırmaya çalıştı. Nafile bir çabadan sonra içini çekti.

"Kilitli." Düşündü, sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "İyi bir vuruş gibi görünüyordu, ama tepkiyi tetiklemek için yeterli olmamış olmalı."

Yanlış olduğunu *biliyorum* , ama daha fazla bir şey söylemek beni daha da kötü gösterecek. Dultatis, diğer Praeceptorlara benimle dalga geçtiğinden hiç şüphem yok, alaycı bir şekilde başını sallıyor. Sadece Nequias gülüyor, ama yakındaki öğrencilerin de sırıttığını görüyorum.

Kalabalığın içindeki diğerleri, Ianix'in zırhının yeniden kurulması bir dakika sürdüğü için alay ediyor. Her saniyelik gecikme, koroya daha fazla sesin katılmasına neden oluyor. Bu bağırışlar altında yüzüm kızarıyor. Ianix'in Amotus'unun hâlâ hileli olabileceği birçok yol var—bir tür Koşullu aşılama, diye tahmin ediyorum, ya da belki de Dultatis'in kendisi aşılamış olabilir—ama bunu kanıtlamanın bir yolu yok. Diğer çocuk taş kama parçasını yerleştirip zırhı yeniden bir araya gelirken, yanılmış olup olmadığım konusunda bir anlık şüpheye düşüyorum. Bunu hayal mi ediyordum acaba?

Kalabalığa bakmaktan kaçınıyordum, ama şimdi bakıyorum. Bizi izleyen, beni izleyen yüzleri tarıyorum. Birçoğu düşmanca. Bazıları -gerçi sayıları az- sinirli olmaktan çok şaşkın görünüyor. Emissa, Indol, hatta Iro bile bu ikinci gruba dahil. Gerçi Iro'nun da memnun göründüğünü söylemeliyim.

Yedincilerin ana kümesinin arkasında, nihayet Callidus'u görüyorum. Jovan Tapınağı'nın merdivenlerinin tepesinde, revakını oluşturan büyük sütunlardan birine yaslanmış, gözetleme yeri bulmuş. Beni fark ettiğini görüyor. Tereddüt ediyor.

Ardından içten bir cesaret işaretiyle başını sallar.

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve tekrar odaklanıyorum. Ianix yerini almış durumda.

Yeniden başlıyoruz.

Ianix, birkaç kez çarpışırken, birbirimizin savunmasını yoklayıp test ederken artık daha temkinli davranıyor. Ben artık geri adım atmıyorum, yetenek eksikliğim varmış gibi davranmıyorum. Ianix'in yüzü şaşkınlıktan donmuş bir konsantrasyon içinde. Kalabalık alaycı tezahüratlarını kesmiş ve ara sıra duyulan cesaretlendirici bağırışlar dışında neredeyse sessiz. Sanırım, dövüşün hala devam etmesine şaşırmış durumdalar.

Sadece ayakta kalıyorum, kazanmıyorum. Elimde gerçek bir kılıç olsaydı, Ianix'ten daha iyi olma ihtimalim yüksek olurdu. Ancak bu Amotus cihazı, dün gece ve bu sabah yaptığım saatlerce antrenmana rağmen, çok yabancı geliyor. Vuruşlarım temiz ve hızlı, ama yeterince isabetli değil; nereye vurduğumu hala tahmin ediyorum, Ianix'in savunmasını aştığımda bile zırhından çok sık kayıp düşüyorum. Her zaman en iyi yeteneğim olan kendi savunmam beni maçta tuttu, ama sonunda bir hata yapmam kaçınılmaz.

İşte bu yüzden, sonunda Ianix'in omzuna temiz bir darbe indirdiğimde hiçbir şey olmaması çok sinir bozucu.

Geri çekilirken dişlerimi göstererek, saf bir hayal kırıklığıyla tısladım, etrafıma bakındım ve birilerinin protesto için bağırmasını umdum. Kimse bağırmadı. Belki fark etmediler, ya da daha büyük olasılıkla benim gibiler; kavgayı tekrar durdururlarsa nasıl görüneceğini biliyorlar ve görünürde yanlış bir şey yok. Sanırım ikinci grupta birçok insan var; Taedia, bir tür bulmacayı çözmeye

çalışıyormuş gibi Ianix'e bakıyor ve hatta Veridius bile kaşlarını çatarak öne eğilmiş durumda.

Dultatis de artık keyif alıyor gibi görünmüyor. Bunu Ianix ile şans faktörüne karşı bir önlem olarak ayarlamış olmalı, benim tek bir isabetli vuruştan fazlasını yapabileceğimi beklemiyordu herhalde. Bunu daha fazla tekrarlarsa, birileri bu lanetli zırh setleri üzerinde kapsamlı testler yapacak demektir.

Ama bu benim için yeterli olmayacak. Bir soruşturma olsa bile, *kanıt* olsa bile, zamanında sonuçlanmayacak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ianix Beşinci Sınıf'a yerleşecek ve herhangi bir yanlışlıktan haberi olmadığını iddia edecek. Dultatis de aynı şeyi savunacak. Kesin olarak suçlanacak kimse olmayacak ve sonunda her şey olduğu gibi kalacak.

Bu yüzden bunu burada ve şimdi kazanmalıyım.

İçimde biriken öfkeyi bastırıyorum. Henüz değil. *Henüz değil* . Düşünmem gerek. Ianix özellikle iri değil; kesinlikle ona karşı boyut avantajım var. Eğer kılıcım zırhındaki İrade tepkisini tetiklemek için işe yaramazsa, başka bir şekilde kazanmam gerekiyor. Ianix'e doğrudan saldıramam da, ne kadar cazip olsa da. Kurallara kesinlikle aykırı ve başarılı olsam bile zaferi kazanamam.

Birkaç adım geri çekildim ve Ianix beni takip etmeden önce öfkem içimi kapladı.

Şarj.

Ianix hazır, sakin ve pozisyonundaydı, ama yaklaşık altı metre ötede kılıcımı ona doğru fırlattım. Sertçe. Hiç beklemiyordu; içgüdüsel olarak eğilip dönen bıçağı savuşturarak kendini pozisyon dışına attı. Bir saniye sonra ona çarptım, Amotus'um onu yere devirdi ve çılgınca kılıcı için boğuşmaya başladım. Panik içinde bağırdı; gözümün ucuyla onu bir deli gibi yuvarlanırken, beni savuşturmaya çalışırken ve yarışmada ne yaptığımı takip etmeye çalışırken görünce neredeyse kahkahadan tutuşumu kaybettim. Avlunun etrafından bir nefes kesilmesi, ardından bağırışlar yükseldi, ama hiçbirinin ne dediğini anlayamadım.

Burada kendimi çok rahat hissediyorum; Letens'te dövüşmek, elimde kılıç olmasından çok daha konforlu bir ortam yaratmıştı. Acı dolu bir sırıtışla dişlerimi gösterdim ve Ianix'in kılıç tutan kolunu vücudumla kolum arasına

sıkıştırıp, sertçe büküp çekiştirdim. Bir şeyin kopmasıyla acıyla çığlık attı ve kılıcı yere düştü.

Ona toparlanma şansı vermiyorum. Başka hiçbir şeye vaktim yok, çok öfkeliyim. Bunu yapmak zorunda kaldığım için öfkeliyim. Bu duruma düşürüldüğüm için öfkeliyim. Ianix ve Dultatis gibi insanlar Hiyerarşinin somut örneği. Benden her şeyi aldılar, yine de daha fazlasını istiyorlar. Her zaman *daha fazlasını* almaya çalışıyorlar.

Tekrar yuvarlanarak Ianix'i altımda sıkıştırıyorum, kaskını iki elimle kavrayıp olabildiğince sert bir şekilde taşa çarpıyorum.

İanix'in otuz metre ötedeki kafasının yükselip Amotus'uyla birlikte yere çarpmasıyla, etrafımda dehşet dolu bir nefes kesilmesi yankılandı; metalin sesi avlunun her tarafına yankılandı. Koruma olsun ya da olmasın, bu şok onu sersemletecek. Ona zarar verecek. Ve bu kasklar, çelik olsalar da, aşılmaz değiller. Bırakmıyorum, tekrar yapıyorum. Tekrar. Öfkenin beni ele geçirmesine izin veriyorum. *Tekrar* . Eldivenli ellerimin altındaki çelik bükülmeye başlıyor. İanix çığlık atıyor. İnliyor.

Kaskı son bir kez yere saplıyorum ve çığlıkları kesiliyor. Yerine hiçbir ses gelmiyor. Sanki izleyen herkes nefes almayı bırakmış gibi.

Onlara bakmıyorum. Ianix baygın, ama kazanmam gerekiyor. Zırhını parçalayacak kadar güçlü değilim ama miğferi de sağlam değil; çekiyorum ve karşımda, Ianix'in başındaki karşılık gelen miğfer kendiliğinden çıkıyor, içindeki işlenmiş kısım görünüşe göre hala hasar görmemiş. Kan damlıyor. Arkası ezilmiş, tahta parçalanmış ve içe doğru buruşmuş. Sanırım kafasının arkasında bir yarık açmış. Umarım sadece bu kadardır.

Artık çok yorgunum. Bitkinim. Sürünerek Ianix'in kılıcına doğru gidiyorum, alıyorum ve miğferini dikkatlice ucuna yerleştiriyorum. Hiçbir şey olmuyor; Ianix hala baygın ve zırhı da üzerinde duruyor. Ayağa kalkıyorum, kendi kılıcıma doğru yürüyorum, onu da ilkine ekliyorum, böylece miğfer iki uç üzerinde dengede duruyor. Yine de hiçbir şey olmuyor.

Amotus zırhımdan taş aktivasyon parçasını söktüğüm anda olduğu yerde yere yığılıyor, ardından kılıçlarımı ve miğferimi de üzerine atıyorum. Şok edici sessizlikte birbirlerine çarpıyorlar.

Praeceptorlara doğru ilerlerken üzerimdeki tahta zırhı çıkarıyorum, sadece yoluma yuvarlanan Ianix'in kanlı tahta miğferini almak için duruyorum. Bunun dışında gözlerimi yukarıya ve ileriye, Dultatis'e dikmiş durumdayım. Adamın rengi solmuş. Diğerleri ondan geri çekilmiş.

Dultatis'e yaklaşık üç adım kala nefes nefese durdum, sonra kaskı küçümseyerek ayaklarının dibine fırlattım, bakışlarımı ondan ayırmadım. Kan, cüppesinin etek ucuna sıçradı.

Ona saldırmak istiyorum. Onu ifşa etmek istiyorum. Onu bir hilebaz, bir yalancı ve küçük, kinci bir adam olarak kınamak istiyorum. Kanım o kadar hızlı akıyor ki, neredeyse hepsini bir anda yapıyorum.

Sonra ileride Callidus'u görüyorum. Diğer herkes şaşkınlık ve dehşet içinde izliyor. O ise ışıl ışıl parlıyor, yumruğunu sessiz ve coşkulu bir zaferle havaya kaldırmış. Benim için kutluyor. Benimle *birlikte* kutluyor.

“Görünüşe göre ekipmanı tekrar kontrol etmeniz gerekiyor.” Bunu sakince söylüyorum ama Dultatis nedense daha da şaşırmış görünüyor. Bir düzine adamın gücünü toplayıp beni bir an bile düşünmeden alt edebilecek bir adam için garip bir şekilde korkmuş.

İçimden bir ah çekip onların yanından geçip gittim.

"Vis, nereye gidiyorsun?" Taedia'ya gidiyorum.

Duraklıyorum. "Yemek yemek için. Ama yarın görüşürüz, Praeceptor. Derslerinizi dört gözle bekliyorum." Sesime en ufak bir soru işareti bile sokmuyorum. Yerimi hak ettim.

Kadın, yerde hâlâ hareketsiz yatan Ianix'e baktı. Diğer Praeceptorlardan birkaçı kendilerine gelip yanına koştular, ama Ianix sersemlemiş bir halde uyanıyor gibiydi. Göğsümde hâlâ kaynayan öfkeye rağmen, rahatladım.

Sonra bana bakmadan başını salladı. "Elbette. Eşyalarını bu gece yurtta bir üst kata taşıyabilirsin."

Praeceptorlardan birinin daha çıkıp, gidişimi engellemesini, az önce yaptığım şeyden dolayı beni kınamasını yarı yarıya bekliyordum. Ama yapmadılar. Sanırım hala şoktalar ve Dultatis'in hileye açıkça ortak olması da işleri onlar için daha da karmaşıklaştırıyor. Ne olursa olsun artık umurumda değil. Taedia, dövüşü kazandığımı kamuoyuna açıkladı. Bana bu yeterli.

Öfkem diniyor, onunla birlikte son enerjim de tükeniyor. Morarmış ve hırpalanmış haldeyim. Diğer öğrenciler önümden çekiliyor, bana gerekenden daha geniş bir yol açıyorlar. Hiçbiri konuşmuyor. Sadece ben ağır ağır uzaklaşırken izliyorlar.

Callidus'la konuşmak istiyorum ama ortadan kaybolmuş, bu yüzden yemekhaneye doğru yöneliyorum. Bu akşam kalıcı bir izlenim bıraktım. Ne kadar yorgun olsam da, gözden uzak bir yere yığılıp kalmaktansa, hiçbir şey olmamış gibi davranarak bu izlenimi pekiştirmek en iyisi.

Başım dönüyor ve yürürken ellerimin titrediğini hissediyorum. Bu başarıda hiçbir sevinç yok, hiçbir başarma duygusu yok. Sadece yapmam gerekeni yaptım.

Şimdilik bu yeterli olacak.

XLVI

Karşımda oturan ve okumaktan başını kaldırmayan Callidus, sessizce , "Senin öfke sorunun var," dedi .

Ianix'i yendiğim zaferin ertesi sabahı, hava hala karanlık. Dün gece yurt binasının Beşinci Sınıf katına taşınmam oldukça kolay oldu, her ne kadar bu konuda garip bir isteksizlik hissetsem de—Eidhin oda arkadaşım olduğu için, Altıncı Sınıf'taki odam buraya geldiğimden beri kaldığım en rahat yerdi. Ama konaklama yeri daha iyi. Daha fazla kişisel alan. Her odada üç kişi, herkesin kullanabileceği kendi özel şifonyeri ve bir alt kattakilerin iki katı büyüklüğünde bir masa var.

Ben geldiğimde iki oda arkadaşım hala uyanık ve ders çalışıyorlardı. Dövüşten dolayı yorgun ve ağrılarım olmasına rağmen, ikisi de yardım teklif etmedi ve ben de istemedim.

Uzaktan gelen dalga sesleri üzerimize vuruyor. "Bunu daha yeni mi fark ediyorsunuz?"

“Hayır, hayır, biliyordum. *Diğer* herkes ise...” Callidus sonunda kitabını kapatıp, eğlenmiş bir bakışla avluya doğru baktı. “Çürüyen tanrılar, şimdi senden *korkuyorlar* .”

"Tahmin ediyorum ki, bekledikleri kadar kontrollü bir dövüş olmadı."

“Öyle değildi,” diye alaycı bir vurguyla onaylıyor Callidus. Ancak konuşması biraz tutuk. Dalgın.

İkimiz de kelimeleri arayarak birkaç saniye daha geçirdik.

“Dün sabah haklı olduğunu söyle.” Öne eğilip sesimi alçak tutuyorum. Taş banka sinirli bir şekilde vuruyorum, parmağımın hareketine odaklanıyorum.

Bunu prova ettim. Tepkisini görmek istiyorum, ama göz teması kuramama görünümü burada önemli. Daha samimi görünmesini sağlıyor. “Ve... itiraf etmediğim için ya da sana daha önce söylemediğim için biraz kötü hissettiğimi söyle. Bu yeterli olur mu?”

Bir sessizlik oluyor, sonra da "Birazcık?" diye soruluyor.

Acı bir gülümsemeyle bakışlarımı onun gözlerine diktim. " *Biraz* ," diye tekrarladım kararlı bir şekilde. İşe yaradı, bunu şimdiden görebiliyorum. O da bunu iyi niyetle karşılıyor. Aramızdaki gerginliği gidermeye çalıştığım için memnunum.

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.” Callidus geriye yaslanırken duruşundaki sertlik kaybolmuştu. “Ama biliyorsun, eninde sonunda ayrıntıları *çözeceğim* .” Yüzümü buruşturmama kaşını kaldırdı. “O kadar mı kötü?”

"Siz söyleyin. Nüfus sayımında yanıltıcı bilgi vermenin cezası nedir?"

“Ah. *Ah* . Doğru.” Callidus düşünceliydi. Gayrimeşru bir oğulla sonuçlanan bir ilişki bir şeydi, ama beni nüfus sayımından tamamen çıkarmak için gereken kaynaklar akıl almaz boyutlarda olurdu. Bu, skandal niteliğinde bir güç suiistimali olurdu. Hatta yüksek rütbeli bir senatörü bile devirebilecek türden bir şey.

Ve eğer bu bir gün ortaya çıkarsa, büyük ihtimalle gizemli ebeveynimle birlikte bir istihkam birliğinin içine kaybolurum.

Umarım bu, Callidus'un babasının kaynaklarını kullanarak geçmişimi araştırmasını engellemeye yeter. Her şey göz önüne alındığında, dostluğumuza, bu bilginin ona sağlayabileceği herhangi bir avantajdan daha çok değer vereceğine inanıyorum; ki bu da yapabileceğim en güvenli tahmin bence.

"Pekala," diyor Callidus sonunda. "Bu bir başlangıç."

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum.

O da sırıttı, sonra başını yurda doğru çevirdi. "En azından şimdi neden diğerlerinden bu kadar nefret ettiğini anlıyorum."

"Onlardan *nefret ettiğimi* söyleyemem."

“Ianix öyle yapardı. Ve senin onlara nasıl baktığını gördüm.” Benim sert bakışıma bilgece başını salladı. “Evet. Mükemmel. Aynen böyle.”

Konuyu daha fazla uzatmadan, Callidus'un gözlemini not alarak gülüyorum. Sanırım burada insanlarla iletişim kurmak için pek çaba göstermedim. Ama

onları *sevmediğim* izlenimini vermekten daha iyisini yaptığımı düşünmüştüm.

"Dün gelip izlediğin için çok memnun oldum. Faydası oldu."

Callidus homurdanır. "Çok ağlama. Ben oraya sadece senden biraz para kazanmak için gelmiştim."

"Ne?"

“Buradaki hemen hemen herkesin sevdiği bir şey varsa o da kumar. İnsanların o dövüşün senin için ne kadar utanç verici olacağından bahsettiklerini zaten duymuştum. Catenicus, Altıncı sırada sıkışıp kalmıştı. Kimse Ianix'i yenebileceğini düşünmemişti. *Kimse* .”

“Sen hariç.”

"Benim dışımda herkes aynı fikirdeydi. Ben yarışın bu kadar çekişmeli geçeceğini düşünmüştüm," diye açıklıyor.

"Çok talep gören olur mu?"

“Evet.” Callidus neşeli bir şekilde arkaya yaslandı. “Ah evet.”

İçimden bir ah çektim. Muhtemelen popülaritesizliğime bir katkı daha. "Sanırım adil olan bu. Bana pratik yapmamda yardım ettiğin için bir tazminat. Gerçi paraya ihtiyacın yok."

"Kesinlikle hayır," diye coşkuyla onaylıyor. "Ama onlardan bu tepkiyi almak hoşuma gidiyor."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

Sözsüz bir anlaşmayla ayağa kalktık ve günlük antrenmanlarımızı yaptığımız yere geçtik. Callidus sessizce, "Sanırım bu, Üçüncü Sınıfa geçmekte bu kadar ısrarcı olmanı açıklıyor," dedi. "Şimdi çok daha mantıklı geliyor."

Katılıyorum, yalanı düşünmesine izin verelim. Eğer gerçekten bir senatörün gayrimeşru oğlu olsaydım, onlarla olan bağlantım bilinmediği sürece, yeterince yüksek bir konuma ulaştığım takdirde paha biçilmez bir değer olurdum. Öte yandan, bundan daha azı beni sadece bir yük haline getirirdi.

Antrenmanlara başlıyoruz. Callidus gelişme göstermiş; ciddi bir dövüşte karşı karşıya gelsek yine de bana rakip olamazdı, ama ayakları hızlı, kararlı, yumruklarını nereye ve nasıl indireceğini biliyor. Bir süre nefes alışverişimiz ve ara sıra çıkan acı iniltileri veya mırıldanılan küfürler dışında ses yok. Yine de, diğer çocuk bu sabah biraz keyifsiz görünüyor. Bir adım yavaş. Dalgın.

Geriye doğru bir adım atarak kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var?"

Callidus da geri çekildi, alnından bir damla teri sildi. Şafak söküyordu, bugün hava berrak ve temizdi. Etrafından buhar yükseliyordu. Duraksadı, onu daha önce hiç bu kadar kararsız görmemiştim.

Sonra yavaşça başını salladı.

“Bunu sana söylemem gerekeceğini düşünmemiştim,” diye itiraf ediyor biraz alaycı bir şekilde. “Ama gerçek şu ki, Taedia yarı mantıklı bir Praeceptor. Muhtemelen Pletuna Festivali'ne kadar Dördüncü Sınıfta olacaksın. Bu yüzden ne kadar erken bilirsen o kadar iyi.”

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Söyle artık."

Sesini alçaltarak, "Üçüncü veya dördüncü katta olmak... tehlikeli," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

“Yani, son dört Akademi döneminde en az birkaç Üçüncü ve Dördüncü öldü. *Her dönemde* .” Callidus bunu söylerken etrafına bakındı, ama tamamen yalnızdık. “Feriun'daki gibi değil, ama burada. Solivagus'ta.”

Onu inceliyorum. "Bu doğru olamaz. İnsanlar bunu bilirdi. Büyük bir tepki olurdu. Soruşturma başlatılırdı."

“Öyle düşünürsünüz herhalde.” Callidus, kasvetli bir şekilde emin. “Para ve torpil kombinasyonunun, bütün aileleri susturmak için ne kadar ileri gidebileceğine şaşırırsınız.”

“Burada bulunan diğer öğrenciler ne olacak peki? Onlar mutlaka bir şeyler söylerlerdi.”

“Ölümler, çoğunun gözünden uzak, Iudicium sırasında gerçekleşti. Muhtemelen bilenlerden bazıları Din içinde ayrıcalıklı bir konuma sahip olmuş gibi görünüyor. Zaten herkesin üzerinde bir Sessizlik emri var. Bunu bozmak, bir İstihkamcıyı riske atmak anlamına gelir.”

“Silencium mu?” Terimi hatırlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. “Bunların yasal işlemler için kullanıldığını sanıyordum.”

“Akademiye katılmak için gereken evrakların bir parçası bu; babanız buraya başlamadan önce sizin adınıza imzalamış olmalı. Okulun bütünlüğünü korumak için yapılıyor. Buraya devam etme geleneği olanların haksız bir avantaj elde etmemesini sağlamak için.” Sesindeki küçümseme, bunun ne kadar etkisiz olduğunu düşündüğünü gösteriyor. “Hiçbir zaman bu şekilde uygulanmıyor, bu

yüzden size bahsetme zahmetine bile girmemiş. Ama bir şeyi örtbas etmek için tehdit fazlasıyla yeterli olurdu."

Başımı sallıyorum. Ulciscor'un bana haber vermeden böyle bir şeye bağlaması düşüncesi beni rahatsız ediyor, standart uygulama olsa bile. "Demek öğrenciler öldü. Nasıl?"

"Görünüşe göre kazalar." Derin bir nefes alıyor. "Ve dahası da var. Aynı dört dönemden, Üçüncü Sınıf'tan on mezun daha piramitlerinden kayboldu. Öldükleri varsayılıyor. Hepsi de iktidar pozisyonlarındaydı, ama kimse onların kayboluşlarına şöyle bir göz atmaktan öteye geçmemiş gibi görünüyor." Şüpheci ifademi görünce omuzlarını rahatsızca silkiyor. "Nasıl duyulduğunu biliyorum. *Biliyorum* . Ama burada bir şeyler oluyor ve kendini üst sınıflara yerleştirmek... bir risk."

Zihnim hızla çalışıyor. Harabelerdeki Labirent'i düşünüyorum. Buradaki kopyasını. Bunların birbiriyle bağlantılı olması gerekiyor.

"Demek bu yüzden Seven'dasın?" diye soruyorum sonunda.

"Daha önce size söylediklerim doğru. Ama bu, karar vermeyi kolaylaştırdı."

Açıklamayı kabul ettiğimi belirtiyorum, her ne kadar bana hala tam olarak doğru gelmese de. Callidus pratik bir insan, kesinlikle. Pragmatik. Ama sessizce riskten kaçınmak yerine araştırmayı bekleyeceğim türden biri.

"Peki, başka kimse bilmiyorken sen tüm bunları nereden biliyorsun?" Cevap, bu sözler ağzımdan çıkarken aklıma geldi ve Callidus yüzümdeki aydınlanmayı görünce başını salladı.

"Babam. Nüfus sayımı." Huzursuzlanıyor. Bunu itiraf etmekte rahat değil. "Bana söyledi. Gelmeden önce beni uyardı." Bakışlarıyla bana açıkladığı şeyin önemini vurguluyor.

Bunun ağırlığını hissediyorum. Eğer birisi Callidus'un babasının Nüfus Sayımı bilgilerini, oğluna bile olsa, ifşa ettiğini öğrenirse, bu aileleri için *felaket* olur. Hiyerarşi bu bilgiyi neredeyse her şeyin üstünde tutuyor. Tertius Ericius görevden alınır, hatta sözleşmesini bu kadar açıkça ihlal ettiği için belki de bir İstihkamcıya atanır.

Bunu iddia etmeye kalksam elbette elimde hiçbir kanıt olmazdı, ama Callidus'un bunu bana anlatması... güvenmenin ötesinde bir şey. Bana hak etmediğim bir güven duyuyor. "Bunu kimseye tek kelime etmeyeceğim."

“Biliyorum.” Callidus beni inceliyor. “Hâlâ yükselmek istiyor musun?”

“Yapmak zorundayım.” Bunda yalan yok. Eğer Callidus haklıysa –ki haklı olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yok– o zaman ek riskin farkında olmak gerekiyor, ama bu yapmam gerekeni değiştirmiyor. “Yine de uyarın için teşekkürler.”

Bana yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyor, bana duyduğu inancı anladığını belli ediyor ve ardından antrenmanımıza devam ediyoruz. Callidus'un enerjisi yenilenmiş, hareketlerinde daha önce olmayan bir hafiflik var. Bu bilgi onun üzerinde bir ağırlık oluşturmuştu.

Çok geçmeden işimiz bitti; kahvaltı keyifli bir sohbetle geçti, önceki günün gerginliği kabullenip geride bırakıldı. Kendimi rahatlamış, gülerken, yanından geçen diğer öğrencilerin yan bakışlarını görmezden gelebiliyorum. Altıncı Sınıf engelini aştım. Adanın diğer tarafındaki kalıntıları planlanandan çok önce araştırdım. Burada arkadaşlarım, bana yardım edecek müttefiklerim var. Bana güvenen insanlar.

En azından bu parlak an itibariyle, yılın geri kalanının buna kıyasla çok daha kolay geçeceği hissi veriyor.

▨ ▨ ▨

Önümüzdeki birkaç hafta, keyifli bir çalışma temposuyla geçecek .

Her sabah Callidus ile antrenman yaparak başlıyorum, ardından kahvaltıdan önce ve kahvaltı sırasında ders çalışıyorum. Rutinimize bu eklemeyi diğer çocuk önerdi; şimdi beni neler beklediği konusunda uyardığı için, benimle akademik çalışmalara katılmaktan mutlu, hatta heyecanlı görünüyor.

Çok geçmeden nedenini anlıyorum: Yedinci sınıftaki can sıkıntısı çok büyük olmalı. Benden daha zeki. *Çok* daha zeki. Çok geçmeden, Beşinci sınıfta öğrendiklerimden çok daha ileri teorilerle uğraşmaya başlıyoruz. Dağıtılmış Koşullu İfadeler. Mekaniklerle etkileşim. İkincil güvenlik önlemlerinin metodolojisi. Kilitleme üzerindeki sınırlamalar, pozisyona ve devretme oranına bağlı olarak gücün üst ve alt sınırlarının hesaplanması ve aşılama. Hiyerarşi ve nasıl çalıştığı, nasıl sürdürüldüğü, nasıl inşa ettiği konusundaki anlayışım önemli ölçüde artıyor.

Emissa da bazı sabahlar, yemekhaneye gitmeden önce, şafak öncesi parıltılı ışıkta bize katılıyor. Nadiren uzun süre kalıyor ve sadece ara sıra oluyor, ama bu ihtimali dört gözle beklemem için yeterli. O ve Callidus birbirleriyle rahat görünüyorlar, aynı sınıfta geçirdikleri kısa süre boyunca iyi anlaştıkları açıkça belli. Ve katkıları, çalıştığımız konuların onu en ufak bir şekilde bile etkilemediğini gösteriyor. Üçüncü seviyede rekabet etmek istiyorsam, geliştirmem gereken çok şey olduğunun iyi bir işareti bu.

Callidus, o gittikten sonra iğneleyici bir yorum yapmaktan asla geri kalmaz. Ben de onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

Uzun zamandır Dultatis'in yanında günümün kabusu olan dersler, Taedia sayesinde *-ilginç* olmasa da en azından zaman kaybı olmaktan çıktı- bir hal aldı. Taedia, yirmi dört öğrencisinin her birini aşırı yüklemeden zorlayan, sıkı bir günlük program uyguluyor. Dersleri bilgilendirici ve anlaşılır. Konuya genellikle aşina olsam veya kolayca kavrayabilsem de, onun rehberliğinde üç haftada Dultatis'le geçirdiğim iki aydan daha fazla şey öğrendim.

Öğrencilerle iletişim kurmak da daha kolay: arkadaş canlısı değiller ama yeterince medeniler ve gerektiğinde etkileşime girmeye istekliler. Umabileceğimin en iyisi bu. Taedia'ya kendimi göstermeye çok odaklandığım için kendimi sevdirmeye çalışmıyorum ve Ianix ile olan kavgamdan sonra, en azından Callidus ve Emissa'ya göre, itibarım öyle bir hale geldi ki, öğrencilerin büyük çoğunluğu tarafından biraz tereddütle karşılanıyorum. Catenicus isimlendirmesi ve Iro'nun kalıcı etkisiyle birleşince, Emissa'nın nazikçe ifade ettiği gibi, *biraz daha az yaklaşılabilir bir figür olarak* görülüyorum.

Akşamlarımın büyük bir kısmını Eidhin'e özel ders vererek geçiriyorum. Her ne kadar içine kapanık olsa da, bu derslerden de keyif alıyorum. İri yapılı çocuk hızlı ve istekli bir öğrenci; Ortak Dil bilgisi zaten oldukça sağlam, ancak kendi dilini konuşan biri ona rehberlik edince şaşırtıcı bir hızla ilerliyor. Şüphelerim vardı, ama birkaç hafta sonra, onun da bulunduğu sınıftan daha üst bir sınıfta olması gerektiğine ikna oldum. Belki Callidus'un geniş zekâ seviyesinde değil, ama Altıncı sınıftaki herkesten daha zeki. Beşinci sınıftaki herkesten de, diye düşünüyorum. Onu geride tutan tek şey, etkili iletişim kuramaması ve elbette Dultatis'in hak etmediği nefreti.

Dultatis'in, benim büyük tiksintimle karşıladığım üzere, hile yapma girişiminden dolayı hiçbir ceza almaması şaşırtıcı. Ianix de öyle; kavgadan sonraki gün revirden çıktı ve doğruca Altıncı Sınıfa geri döndü. Şimdi benden kaçınıyor.

Praeceptorlardan hiçbiri benimle dövüş hakkında konuşmadı. Hepsi de dövüşün adil bir şekilde kazanılmış gibi davranmak istiyor gibi görünüyor. Bu konuda ısrar etmenin bir avantajını göremiyorum.

Harabelerde gördüklerimi kendime saklamak zor, ama bu konuda pek seçeneğim yok. Dönem arası tatilinden önce Ulciscor ile özgürce iletişim kuramıyorum ve arkadaşlarımın hiçbirini, hatta bazı şeyleri zaten bilen Eidhin'i bile işin içine katamıyorum. Bu yüzden her gece uyanık kalıp Labirent'i düşünüyorum. Amacını tekrar tekrar sorguluyorum. Akademideki ikizi giderek bir deneme alanı gibi geliyor. Veridius ve Religion'ın orijinalindeki kabuslara karşı koşabilecek birini bulma girişimi.

Bu da beni, Callidus'un bana bahsettiği kayıp öğrencilerin sonlarının orada olacağını düşünüp düşünmediklerini tekrar merak etmeye yöneltiyor.

Bu düşüncelerin verdiği ağır rahatsızlığa rağmen, zaman çabuk geçiyor. Ruh halim düzeliyor. Çok çalışıyorum. Örnek bir öğrenci olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ve sonra Callidus başka bir konuda da haklı çıktı. Praeceptor Taedia'nın yanında dördüncü haftamın ikinci gününde, Dördüncü Sınıfa yükseltildim.

XLVII

"İYİ BİR ÖĞRENCİSİN. ZEKİSİN . Dultatis seni çok uzun süre geride tuttu."

Praeceptor Scitus dalgın bir şekilde dağınık siyah saçlarını geriye doğru tarıyor. Akşam yemeğinden hemen önceyiz ve özel ofisindeyiz. Veridius'unki kadar geniş değil ve kesinlikle onun kadar iyi bir manzarası yok, ama düzenli. Duvar boyunca raflar sıralanmış ve kitaplar, bölümler arasında ayırıcılar bulunan, konulara göre düzenlenmiş gibi görünüyor. Masa, büyük olmasına rağmen, sol üst köşede sadece düzgünce istiflenmiş bir kağıt yığını, bir kalem ve bir lamba bulunduruyor. Hiçbir yerde toz zerresi yok.

Bunun geleceğini seziyorum, bu yüzden soruyorum: "Ama?"

"Ama eğer Dördüncü Sınıfa katılacaksan, sınıf arkadaşlarınla bağlantı kurmaya başlaman gerekiyor. Ve Yedinci ve Altıncı sınıflarla arkadaş olmandan bahsetmiyorum. 'Birlikte daha güçlüyüz'—bunu hatırlıyorsun, değil mi? Bunu aklında tutacağından emin olmam gerekiyor."

Ona şaşkınlıkla baktım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. "Ya sınıf arkadaşlarım ilgilenmezse?" Ianix dövüşünden önce bile pek popüler biri değildim.

"Onları ikna edin. Büyüleyin. Gerekirse rüşvet verin, umurumda değil."

"Bu... kolay olmayacak. Yarısı benden korkuyor gibi görünüyor."

"Korkuyorlar ve bu oran yarıdan fazla." Scitus dağınık sakalını kaşıdı. "Ve onları suçlamıyorum. Vis, katil olarak bir şöhretin var. Haklı olan ama—başka bir insanın canını alan biri. Ve sonra herkes Ianix'in kafasını parçaladığını izledi. Ki bu da haklıydı," diye onayladı ben itiraz etmek için ağzımı açarken, "ama bu tam olarak 'hoş geldiniz' anlamına gelmiyor."

"Belki de bu şekilde olmasını seviyorum."

“Kimse böyle olmasını istemez—ve isteseniz bile umurumda değil. Size dersimde ne yapmanız gerektiğini, temel bir ölçüt olarak söylüyorum. Aksi takdirde, diğer özellikleriniz ne olursa olsun, sizi doğrudan Beşinci sınıfa geri gönderirim.”

"Neden?"

“Dördüncü ve üçüncü bölgeler sonunda Senato'ya giriyor. Her biri. Evet, senatörlerimin zeki olmasını istiyorum. Güçlü. Çok büyük bir iradeye sahip olmalarını. Ama başkalarını ikna edemezlerse, çekicilikleri yoksa, ağlar kuramazlarsa ve Cumhuriyet'te gerçekten bir *fark* yaratamazlarsa bunların hiçbir önemi yok.” Her şeyi sakin bir inançla söylüyor. “Bu da bir beceri, Vis. Ne kadar aksini istesen de önemli bir beceri. Öyleyse bana bunun üzerinde çalışmaya istekli olduğunu göster.”

Yapabileceğim pek bir şey yok, sadece başımı sallayabilirim. Yıl sonuna sadece altı ay kaldı ve bunun bir ayı da dönem arası tatili. İlerlemek ve Iudicium'da şansımı denemek için bolca zaman var, ama Scitus'un gazabına uğrarsam olmaz. Özellikle de, en azından Emissa ve Callidus'un anlattıklarına göre, Dördüncü Sınıf rekabet açısından önemli bir adım yukarıda.

“Güzel.” Scitus beni süzdü. “Yapman gereken ilk şey, yemeklerde sınıf arkadaşlarınla birlikte oturmak. Ericius isterse, Yedinci sınıftan bir yemek arkadaşı bulması gerekecek.”

“Pekala.” Callidus’la yemek yemenin o rahat rutinini özleyeceğim ama o anlayacaktır. Hatta daha önce bu duruma mecbur kalabileceğimi bile ima etmişti.

"Akşam yemeğinden sonra da onlarla birlikte yurtta ders çalışarak vakit geçirmeniz gerekecek."

"HAYIR."

"HAYIR?"

Başımı salladım. "Eidhin'e özel ders veriyorum."

“O, *Six'te* . Arkadaş olmanız umurumda değil. Akranlarınıza odaklanın.”

“Arkadaşlar edineceğim, bunda bir sakınca yok. Ama eski dostlarımı terk etmemi ya da verdiğim yemini bozmamı beklemeyin.” Gözlerime bakıyorum. “Yoksa senatörlerinizden de bunu mu istiyorsunuz? Tamamen sadakatsizlik mi?”

Scitus düşünür, sonra küçük, isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verir. "Anladım. O halde akşamlarınıza devam edin. Ama bunu geride kalmanız için bir sebep olarak kabul etmeyeceğim."

"Anlaşıldı."

Ayağa kalkarak benim de aynısını yapmam gerektiğini işaret etti. "Öyleyse Dördüncü Sınıfa hoş geldin, Vis."

▒ ▒ ▒

Yemekhaneye doğru yöneliyorum , hazırlıklar hızla devam ediyor. Callidus'un masasının yanında duruyorum.

Başını kaldırıp yüz ifademi görünce her zamanki neşesi biraz azaldı. "Ah. Vakti geldi mi?"

"Az önce Scitus'la konuştum," diye özür dileyerek onayladım. "'Her öğünü sınıfla birlikte geçir.' Onlarla arkadaş olmam gerekiyor."

Yediği şey boğazına kaçıyor neredeyse. "Tam sana göre."

"Sessiz olun." Şaka yaptığımı göstermek için sırıttım. "Göreceksiniz. Kısa sürede avucumun içinden yemek yiyecekler."

İçini çekti. El hareketleriyle işaret etti. "Pekala. O zaman yarın sabah kahvaltıdan önce?"

"Her zaman." Omzuna hafifçe vurup, dördüncü sınıfın yemekhane katına doğru yürümeye başladım.

Masadaki diğer on bir öğrenci bir şeylere gülüyorlardı ama benim yaklaştığımı fark edince sessizleştiler. Ben de arkadaş canlısı, rahat bir tavır takındım. Sanki bunu dört gözle bekliyormuşum gibi davranmaya kendimi zorladım.

Arkadaş edinmek benim için hiçbir zaman kolay olmadı, ama insanları kendi tarafıma çekmenin inceliklerini az çok *biliyorum* . Bir zamanlar diplomat olmayı düşünüyordum. Başkalarının gözüne nasıl gireceğimi az çok biliyorum.

Genel olarak, hiç hoşuma gitmedi. Sevmediğiniz veya en azından hakkında fikir sahibi olamayacak kadar tanımadığınız kişilere ilgi duyuyormuş gibi yapmak zorunda kalmak. Gerçekte sadece onlardan nasıl en iyi şekilde yararlanacağınızı düşünürken, onların çıkarlarını gözetiyormuş gibi davranmak. Hepsi çok... samimiyetsiz.

Masaya vardığımda, başucunda garip bir şekilde duruyordum. Normalde kendinden emin görünmeye çalışırdım, ama itibarım öyle ki, biraz tereddüt göstermenin aslında faydası olabilir. Beni daha anlaşılır kılabilir. "Ben Vis." Aequa'ya baktım, umarım o öncülük eder. Daha önce konuştuğum tek kişi o.

Bir sessizlik oluyor—bence mesafeli olmaktan çok şaşkınlık var—ve sonra Aequa geriye yaslanıyor. "Uzun zaman aldı."

Yanımda oturan ve beni dikkatle inceleyen kız, "Beşinci aşamayı ne zaman geçeceğine dair iddiaya girmiştik," diye açıklıyor. Yanak kemiklerini belirginleştiren incecik bir yüzü ve zümrüt yeşili gözleri var.

Ona gülümsedim. "Kim kazandı?"

“O benim.” Bana en yakın olan çocuk ayağa kalktı. Kıvırcık siyah saçları, belirgin hatlara sahip yüzünü çerçeveli, kendinden emin bir duruşa sahipti. “Axien.” Elini uzattı.

Başımı salladım, tepkimdeki sıcaklık tamamen sahte değildi. Tam olarak geri çevrilmeyi beklemiyordum, ama burada nazik bir karşılama göreceğimin de garantisi yoktu.

Bir tereddüt daha beliriyor, sonra bana bir yer teklif ediliyor ve diğerleri kendilerini tanıtmaya başlıyor. Gereksiz; Akademideki herkes Üç ve Dört numaralı sınıflarda kimin olduğunu biliyor. Ama yine de olmasına izin veriyorum, sosyal sözleşmenin bir parçası. Axien dışında altı erkek var: Lucius, Felix, Marcellus, Atticus, Tem ve Titus. Kızlar ise Cassia, Ava, Valentina ve tabii ki Aequa. Hepsi de güçlü ailelerden, ya yüksek rütbeli senatörler ya da bölgesel valiler olan ebeveynlere sahip. Hiçbiri benim varlığımdan heyecan duymuyor, ama kaba davranmaya da meyilli değiller. Bu bir başlangıç.

Karşımda oturan yeşil gözlü kız Valentina, "Çoğumuzun düşündüğünden daha hızlı terfi ettin," diye gözlemde bulundu. Aksanı, sarı saçları ve soluk teni güney kökenli olduğunu gösteriyordu. "Sadece Aequa senin daha hızlı olacağını düşünmüştü. Bunu nasıl başardın?"

“Bu sefer kimseye yumruk atmak zorunda kalmadım. Bu da güzeldi.”

Bir anlık sessizlikten sonra masanın etrafında kıkırdamalar duyuluyor. Gerilim biraz azalıyor. Tekrar sessizlik olana kadar bekliyorum, sonra omuz silkiyorum. "Çok çalıştım. Ayrıca öğrendiklerimizin çoğunu zaten biliyordum.

Praeceptor Taedia, Dördüncü'de yeterince iyi performans göstereceğimi düşünmüştü ve Praeceptor Scitus da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor."

Tem, öne eğilirken merakla dolu kahverengi gözleriyle, "Anlat bize," dedi. Dişleri koyu tenine karşı bembeyazdı. "Amotus'u kullanmayı tanrıların mezarlarının neresinde öğrendin? Ianix'i yendiğinden beri bunu tartışıyoruz. Tabii ki söylentiler var ama..." Kaynağından duymadığı için duyduğu memnuniyetsizliği işaret ederek elini salladı. "Çok etkileyiciydi."

“Yetimken Letens'teki Victorum'da savaştım.” Oyunlarda savaşmak, soyluların çocuklarını etkileyecek bir şey değil, ama zaten herkes benim geçmişimi biliyor. Dinleyen herkese bunu anlatıyorum; bildiğim kadarıyla sadece Callidus bunun altında başka bir şey olduğunu düşünüyor. Daha sonra rahatsız edici sorularla karşılaşmaktansa bu yarım doğruyu söylemek daha iyi.

“Ah.” Bakışları bir an Aequa'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü, sanki onun tepkisini kontrol ediyormuş gibi.

Konuşma oradan itibaren oldukça iyi ilerliyor; bana yetiştirilme tarzımdan, elbette naumachia'ya kadar uzanan bir dizi soru yöneltiliyor. Aequa'nın arkadaş canlısı kalmasından memnuniyet duyuyorum. Umarım bu, Nekropol'den ne zaman ayrıldığımla ilgili sorularının sonuçsuz kaldığı anlamına gelir.

Herkes konuşmaya istekli olsa da, Axien, Titus, Atticus, Tem ve Cassia en cana yakın olanlar. Hepsinin askeri ailelerden geldiğini kısa sürede fark ediyorum. Bu ayrım hızla belirginleşiyor: Lucius ve Marcellus din adamı ailelerinden ve yemeğin büyük bölümünde kendi aralarında özel bir sohbet etmekle yetiniyorlar, Aequa, Ava, Valentina ve Felix ise daha geniş tartışmaya katılsalar da kendi aralarında sessizce konuşmayı tercih ediyorlar.

Beşinci sınıfta giderek yaygınlaşan bir dinamik olduğunu fark ettim ve Callidus da Yedinci sınıfta bunun yaşandığını belirtti. Bunun Senato'daki artan gerilimlerin doğal bir sonucu olduğunu düşünüyor. Ben de katılmaya başlıyorum. Muhtemelen Atalar Festivali'nde de popüler bir konuydu ve bu bölünmeler de o zaman başlamış gibi görünüyor.

"Labirent oyununu gerçekten altı dakikada kazandınız mı?" diye soruyor, siyah saçlarını sıkı bir örgüyle toplamış kısa boylu bir kız olan Ava. Babasının Yönetim bölümünde Tertius olduğunu hatırlıyor.

"Şey. Diskalifiye edildik, ama bunun sebebi Dultatis'in başka bir dilde iletişim kurmanın hile olduğunu söylemesiydi."

"Bu, önceden ayarlanmış sinyaller kullanmaktan ne kadar farklı?"

"İyi soru," diye alaycı bir şekilde katılıyorum.

“O zaman Tiberius’tan daha iyi bir koşu arkadaşın olacak, Aequa.” Felix kıkırdadı. Çocuğun adı geçince, gruptan birkaç kişi aşağıdaki kata baktı. Ben de onların bakışlarını takip ettim ve diğer Beşincilerin arasında somurtkan figürü gördüm.

Axien, "Çıtayı çok yüksek tutmuyorum," diye belirtiyor.

Aequa'ya doğru şüpheyle bir bakış attım.

"Labirent için eşleştirileceğiz. En iyi ve en kötü sıralamaya sahip olanlar," diyor biraz özür dilercesine. "Tiberius... en iyisi değildi. Endişelenmeyin. Bir sonraki denememiz birkaç gün sonra. Bir kod üzerinde çalışmak için zamanımız var."

Onun gözlemini kabul ediyorum, ancak Labirent düşüncesi bile beni hafifçe huzursuz ediyor; Veridius'un sabah erken saatlerde pratik yapabileceğim yönündeki ima etmesine rağmen, o zamandan beri yaptığım keşifler, isteyerek geri dönmediğim anlamına geliyor. Beşinci Sınıfta geçirdiğim süre boyunca da sadece bir kez denedik. Tam bir fiyasko: Partnerim hem kontrol bilekliğini kullanmakta berbattı, hem de koşarken üzerinde anlaştığımız sinyalleri tamamen yanlış hatırladı.

Ama Dördüncüler bunu birkaç günde bir, Üçüncüler ise daha da sık yapıyorlar. Buna alışmam gerekecek.

Akşam yemeği sona erdi ve yeni sınıf arkadaşlarımla tanışmamın umduğum kadar başarılı geçtiğini düşünüyorum: Callidus'la birlikte yemek yerken aldığım keyfi aynı şekilde almam muhtemel değil, ama sınıfta kimse aktif olarak kavgacı değil. Bu iyi bir işaret.

Çıkışta Praeceptor Scitus'un yanından geçiyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve ben de başımla onaylıyorum. O da neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir onaylayıcı bakışla karşılık veriyor.

Akademi Kütüphanesi'ne doğru ilerlerken kendi kendime gülümsediğimi fark ediyorum.

⁂ ⁂ ⁂

“Tebriklerimi iletmemin yerinde olduğunu duydum .”

Neredeyse bomboş olan kütüphanede masaya yanına otururken Eidhin'e büyük bir reveransla selam verdim ve bu akşamki çalışma için seçtiğim metni önüne bıraktım. "Eşyalarımı yeni taşıdım."

“Yeni lojmanlar nasıl?”

"Kabul edilebilir," diyorum kayıtsızca, diğer çocuk bana kaşlarını çatarken sırıtarak. Karşımdaki koltuğa oturuyorum. "Güzel. Onlar iyiler," diye düzeltiyorum, bu sefer daha içtenlikle.

Yurt binasının en üst ikinci katındaki yeni odam gerçekten *çok* güzel. Merdiven sahanlığına adım atmak, başka bir dünyaya girmek gibiydi: zemin zengin bir halıyla kaplıydı, koridorlar geniş ve davetkardı ve Veridius'un ofisinde bulunan tavandan tabana kemerli geçitler, giriş koridorunun solunda yer alarak Quus Denizi'ne inanılmaz bir manzara sunuyordu. Karşıdaki duvarda, Caten'de güzel sanatlar diye bir şey görmesem de, pahalı görünen mozaikler vardı.

Daha da önemlisi, dördüncü sınıftaki sekiz erkek çocukla ve tüm kat bize ait olduğu için artık kendi odam var. Bu da demek oluyor ki, eğer daha fazla gece yarısı gezisine çıkmam gerekirse, geçen seferki kadar riskli olmayacak.

“Onayınızı aldıklarına sevindim.” Eidhin bunu Ortak Dilde homurdanıyor. Dikkatlice telaffuz ediyor, ancak kelimelerinin akışı eskisine göre çok daha doğal. Son zamanlarda dil bilgisine verdiğimiz önem meyvelerini veriyor.

“Dultatis bir şey söylüyor mu?”

Eidhin'in dudakları tehlikeli bir şekilde gülümsemeye yakın bir ifadeye büründü. "Hayır. Ama sanırım biliyordu. Her zamankinden daha kötü bir ruh halindeydi." Hafifçe gururlandı. "Gerçi bu, bu sabah Praeceptor Taedia ve tüm sınıfın önünde onu utandırmam yüzünden de olabilir."

"Nasıl yani?"

"Onun İngilizcedeki hatasını iki kez düzelttim."

Yüksek sesle gülüyorum. "O halde derslerimiz gerçekten işe yaramış." Su bardağımı kaldırıyorum ve o da ciddiyetle bardağını benimkine tokuşturuyor.

Bundan sonra ders çalışmalarımızın rutinine giriyoruz; metin çalışmaları ve Ortak Dilde konuşma pratiği yapıyoruz. Günün bu saatinde zorlu bir süreç ama Dördüncü Sınıftan öğrendiğimiz metinlerin entegrasyonu yardımcı oluyor.

Sabahları Callidus ile öğrendiklerim kadar çok şey öğrenmiyorum ama bu da süreci benim için ödüllendirici kılıyor.

"Altıncı sınıftakilerin hiçbiri bunu bilmez bile, hele ki bu kadar açık bir şekilde ifade edemezler," diyorum hayranlıkla, Eidhin'in karmaşık, yüksek teori içeren bir kavramı bana tamamen Ortak Dilde açıklayarak seansımızı bitirmesini izlerken. "Gerçekten en azından Beşinci sınıfta olmalısın."

"Eğer başardıysanız, dört."

“Bah.” Eidhin’in sözlerinin tamamen samimiyetle söylenmesine rağmen, şakayı anladığımı belli eden, gülümseyerek ve umursamaz bir hareketle karşılık verdim. Artık onun mizahına daha alışkınım, ne zaman şaka yaptığını anlayabiliyorum. Çoğu zaman, en azından.

Ortalığı toplamaya başlıyoruz. "Bu akşam Dördüncülerle birlikte oturdunuz." Eidhin, akşamki pratiğini bitirdiğini belirterek tekrar Cymrian diline geçti.

“Scitus bana diğer insanlarla daha çok çaba göstermem gerektiğini söyledi. Temelde Callidus'la oturmamı yasakladı.”

“Hım.”

Eidhin'in kararsız homurdanmalarının ardındaki anlamları da anlamaya başladım. "Bunu yapmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Karar vermek size kalmış."

Ona hafifçe sinirlenmiş bir bakış attım. "Üçüncü seviyeye yükselmek istiyorum. Bunu yapacaksam, Praeceptor'un benim tarafımda olması gerekiyor."

Eidhin omuz silkerek, "Dediğin gibi," dedi.

Tamamen kayıtsızlıkla, yargı yeteneğinden yoksun bir şekilde söyleniyor. Yine de hissediyorum. "Sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Tekrar omuz silkti. "Bu, hiyerarşinin yolu." Söyleme biçiminden anlaşıldığı üzere, hayır.

Bu sözleri beni çok incitti, muhtemelen söyleyebileceği diğer her şeyden çok daha fazla. "Ne demek istiyorsun?"

Eidhin isteksiz görünüyor. Kaşlarını çatıyor. “Senden küçük bir şey istiyorlar. Yapmayı tercih etmeyeceğin ama o kadar da korkunç olmayan bir şey. Yükseldiğini sanıyorsun ama aslında seni değiştiriyorlar. Seni, birer birer taviz vererek, olman gerektiğini düşündükleri şeye dönüştürüyorlar.” Bunu basitçe söylüyor ama kelimelerin altında kaya gibi sağlam bir inanç var. “Scitus'un

söylediklerini görmezden gelmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece bu yerde... her insanın kendi sınırını bulması gerektiğini söylüyorum. Bunu *önceden* bulmalı ve asla aşmamaya kararlı olmalı."

Uzun birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedim. Sanırım Eidhin'in bana tek seferde söylediği en uzun şey buydu.

"Biliyorum," diyorum sonunda. Eski yaralar sırtımı çekiyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok Eidhin. Benim çizgim belli."

Kaslı çocuk, sanki bir itiraz bekliyormuş gibi şaşırmış görünüyor. Tereddüt ediyor.

"Bu Principalis'ti," diyor aniden.

"Ne?" Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum.

"Buraya geldiğin ilk gün. Bana yumruk attığın gün." Sert ama kasıtlı ve özlü söyleyişinde bir utanç duygusu var. Bu, onun için acı verici bir itiraf. "Geldiğin sabah, Müdür beni kenara çekti. Birkaç kişinin Callidus'un babasına bir mesaj göndermeyi hedeflediğini söyledi. Belki de herkesin önünde onu yere serersem, ciddi şekilde yaralanmadan ona zarar verme ihtiyaçlarını karşılayabileceğini ima etti." Alaycı bir şekilde sırıttı. Sanırım kendine. "Ve bunu yaparsam, bana bir konuda yardım edebileceğini ima etti... Akademi öncesinden kalma bir sorun."

"Ah." Bilgiyi kasvetli bir şekilde sindiriyorum. Demek ki Veridius gerçekten de her şeyi planlamıştı. Belki de beni okuldan attırma niyetiyle değil – Eidhin'e Üç Katlı Özür dilediğimde araya girip beni durdurma fırsatı *vardı* – ama en azından beni kötü göstermek için. Beni geri plana atmak ve Catenicus olarak zar zor doğmuş itibarımın bu duvarlar içinde fazla hava almasına izin vermemek için.

Sanırım şaşırtıcı değil. Yine de endişe verici.

"Üzgünüm."

"Uzun zaman önce bunun için endişelenmeyi bıraktım. Callidus da öyle." Hiyerarşi hakkındaki bu çıkışının nereden kaynaklandığını şimdi anlıyorum. "Yine de bana söylediğin için teşekkür ederim. Bunu bildiğime sevindim."

Başını salladı, gözleri yere sabitlenmişti.

"Akademiden önceki hayatınızdan pek bahsetmiyorsunuz," diye ihtiyatlı bir şekilde ısrar ediyorum.

"En sevdiğim dönem değildi."

Kıkırdadım. "Hepsi mi?"

"Hepsi."

Eğlencem azalıyor. Şaka yaptığını sanmıyorum.

Konuşma sona ermiş gibi görünüyor; eşyalarımızı toplamayı bitirip sessizce yurda doğru yürümeye başlıyoruz. Gece ılık ve durgun, çoktan geçmiş bir yazın yankısı gibi. Avlunun diğer tarafında iki öğrenci arasında canlı bir konuşma var, ama her açıdan yalnızız.

"İstihkamcıydım."

Sözleri anlamam, kafamda evirip çevirmem ve yanlış duymadığımı teyit etmem uzun zaman alıyor. "Neyden bahsediyorsun?"

“Akademiden önce. Oradaydım.” Eidhin'in bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş. Sesi ifadesiz. “Neredeyse bir yıl boyunca.”

Önümüzdeki karanlığa şaşkınlıkla bakıyorum. " *İstihkamcıda* mı? Ben... *neden* ?"

“Çünkü insanları öldürdüm. Üç Praetorian askerini.”

"Üç Muhafız," diye tekrarlıyorum, biraz kısık bir sesle. En az Sextus seviyesinde, son derece eğitimli erkekler ve kadınlar, Usturalar kullanıyorlar.

Yurt binasına ulaştık. Eidhin'in devasa bedeni, duvarlardaki turuncu meşalelerin alevleri önünde siluet halinde beliriyordu. "Bunun hakkımdaki düşüncelerinizi değiştirebileceğini anlıyorum. Eğer bu yükümlülükten kurtulmak istiyorsanız, size karşı hiçbir kin beslemem. Şerefim üzerine yemin ederim."

Başımı salladım. "Hayır. Yarın akşam görüşürüz."

"Bu konuda daha fazla bir şey söylemek istemesem bile mi?"

“Biz arkadaşız. Bana söylemene gerek yok.”

Beni inceliyor, sonra kısaca onaylıyor. "O halde yarın akşam görüşürüz."

Arkasını dönüp uzaklaştı. Ama yemin ederim, giderken gülümsediğini gördüm.

48

DÖRDÜNCÜ SINIF DERSLERİ , daha önce işlenen her şeyden anında çok daha yoğun.

Scitus, şimdiye kadar sahip olduğum en ilgi çekici ve enerjik öğretmen. Sınıfta adeta zıplayıp duruyor, aramızda coşkuyla sorular soruyor, birçok konuda sohbeti teşvik ediyor ve sessiz kalan herkesi tartışmaya zorla dahil ediyor. İlk iki günümde, Koşullu aşılama yönteminin tarımda nasıl daha iyi kullanılabileceği üzerine bir saatlik bir tartışma yaptım, Sytrece'nin işgalinin tarihsel doğruluğu üzerine hararetli bir tartışmaya girdim (Felix'in dogmatik Catenan görüşlerine ne kadar gerçekten sinirlendiğimin farkında olduğum için geri adım attım) ve ardından Namina'nın İrade Maksimizasyonu felsefesini açıklamaya çalışırken kendimi köşeye sıkıştırdım.

Bu durum sadece Scitus'la sınırlı değil. Dördüncü sınıftaki diğer on bir öğrenci de zeki, çalışkan ve başkasının argümanında bir zayıflık sezdiklerinde agresif davranıyorlar. Önceki derslerde sadece öğretilen ve dürüst olmak gerekirse, gençlik yıllarımdan beri bolca eğitim aldığım hitabet becerileri giderek daha fazla devreye giriyor. Sözlü atışmalar sıkça yaşanıyor.

İlginç bir şekilde, bu tartışmalarda yine hizipsel temaların ortaya çıktığını fark ediyorum. Axien bir açıklama yaptığında, çoğu zaman Atticus veya Cassia onu savunmak için devreye giriyor. Aequa bir argümanı eleştirdiğinde ise, her zaman Ava veya Felix onun itirazını destekliyor. Bunun her zaman böyle olduğunu söylemek yeterli değil, ancak dikkat çekmek için yeterli.

Ben kendi adıma tarafsızlığımı koruyorum ve gerçekten haklı olduğunu düşündüğüm kişinin tarafını tutmayı seçiyorum. Bu durum, özellikle Axien'den bazı ters bakışlar ve diğerlerinden de şaşkın bakışlar almamı sağlıyor. Ama

Eidhin'in gözlemi aklımda kaldı. Onların beni değiştirmesine izin vermeyeceğim. Onlardan biri olmayacağım.

Yine de, sonraki birkaç gün boyunca Dördüncü Sınıf ile birlikte oturuyorum. Onlarla yemek yiyorum. Callidus ile sabahları ve Eidhin ile akşamları geçirdiğim zamanlar dışında, onlarla birlikte ders çalışıyor ve antrenman yapıyorum. Küçük gruplarına şaşırtıcı bir kolaylıkla kabul ediliyorum ve kısa sürede seçkin bir kulübün üyesi oluyorum. Hala bazen yan bakışlar yakalıyorum—itibarımın hayaleti o kadar kolay yok olmuyor—ve uzun zaman önceki dersler hakkında birçok sohbet ve şaka var ki ben bunlara katılamıyorum. Ama çoğunlukla, Dördüncüler sanki ben de diğer herkes kadar uzun süredir onlarla birlikteymişim gibi davranıyorlar.

Günler geçtikçe iki şey belirginleşiyor: Aequa, hem Scitus hem de diğer öğrenciler tarafından sınıfın en başarılı öğrencisi olarak kabul ediliyor ve tüm grubun en az sevilen üyesi. Özellikle Atticus, Cassia'ya onun hakkında tatlı tatlı laflar etmekten hoşlanıyor ve Cassia da onu kız gibi bir kıkırdamayla cesaretlendiriyor ki bu da bana nedense sinir bozucu geliyor.

Onun konumuna duyulan kıskançlığı bir kenara bırakırsak, bu antipatinin nedenini anlayamıyorum. Aequa ile olan etkileşimlerimiz, labirentte nasıl ilerleyeceğimiz konusunda sinyallerimizi belirlerken son derece dostane. Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyorum.

Ardından, dördüncü sınıftaki beşinci günümün başında, Labirent'e doğru yola koyulduk.

⁂ ⁂ ⁂

"Üçüncüler de mi burada ?" Labirentin üzerindeki yükseltilmiş platforma inerken Aequa'ya şaşkınlığımı dile getirdim. Emissa, Indol, Iro ve diğerleri biraz ilerideki balkondan sarkıyorlardı.

Aequa onları görünce ağzı büküldü. "Nequias bazen onların izlemesini seviyor."

"Neden?"

“Görünüşe göre motivasyon. Sürekli arkalarına bakmalarını sağlamak için. Geri kalanımızın geliştiğini hatırlatmak için.” Anlatıya inanmadığını belli ederek başını salladı. “Aslında sadece Nequias'ın birkaç saat hiçbir şey yapmadan vakit

geçirmesi ve Üçüncülerin bu işte ne kadar daha iyi olduklarıyla kendilerini iyi hissetmeleri için yapılıyor." Ses tonuna belirgin bir acılık karıştı.

"Öyle mi? Daha iyiler mi yani?"

"Onlar her gün antrenman yapıyorlar. Biz haftada bir seans yapıyoruz. Bu kaçınılmaz."

Praeceptor Nequias, elinde bir kitapla, biraz uzakta, açıkça sıkılmış bir halde sınıfıyla birlikte duruyor. Dördüncüler içeri girerken neredeyse hiç başını kaldırmıyor, Scitus'u selamlıyor ve sonra geri kalanımızı küçümseyerek süzüyor, ardından okumaya geri dönüyor. Aequa'nın sinirliliğinin bir anlık yansımasını hissediyorum.

Üçüncü sınıf öğrencileri girişimize daha çok dikkat ediyor. Iro'nun gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni gördüğünde yaptığı gibi dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Yolundan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım - sınıflarımız göz önüne alındığında bu şimdiye kadar oldukça kolay bir işti - ama okulda bulunmamdan nefret ettiği bir sır değil. Buraya kadar gelmiş olmam muhtemelen onu memnun etmiyordur.

Onu görmezden gelmem gerektiğini bilmeme rağmen neşeli bir şekilde gülümsüyorum. Iro'nun ifadesi kararıyor.

"Herkes burada mı?" Scitus grubumuzu taradı ve ardından, on iki öğrencisinin de hazır bulunduğundan emin olduktan sonra Aequa'yı işaret etti. "En üstten başlayalım. Aequa, ilk koşuyu sen yapacaksın. Vis, sen de onun partnerisin."

Güzel. Endişelenmeye zaman yok. Dördüncü Sınıfta labirent koşuları sıralamamızda önemli bir yer tutacak kadar düzenli yapılıyor. Son birkaç gündür kendimi yeterince iyi gösterdim, ama bu, gerçekten etkilemek için ilk fırsatım.

Kontrol bilekliğini koluma takıp başlangıç noktasının üzerine yerleştim, Üçüncü sınıf öğrencilerinin önünde biraz çekingen hissediyordum. Onların sınıfında, koşucu da bilekliği takıyor, ortaklar ise sadece bilgi vermek için orada bulunuyor. Bu da, adanın diğer tarafındaki labirent için bir tür deneme alanı olduğunun bir başka göstergesi.

Aequa aşağı iner ve Felix, Marcellus ve Valentina da Labirent'in diğer tarafında aynı şeyi yaparlar. Tem, Atticus ve Lucius balkonun uygun

noktalarına, her iki tarafa birer tane ve sona bir tane olmak üzere yerlerini alırlar. Dördüncü Sınıftaki herkes bu konuda deneyimli olacak, şimdiye kadar karşılaştığım herkesten çok daha yetenekli olacaklar. Kendimi toparlıyorum.

Scitus start sinyali veriyor ve Aequa uzakta.

Onun hızına, koridorlarda çevikçe hareket etme biçimine, geçitleri nasıl açtığıma dair ipuçlarını bir an bile tereddüt etmeden nasıl anladığına hemen hayran kaldım. Platformun kenarında istikrarlı bir şekilde ilerliyor, izliyor, ara sıra şifreli talimatlar veriyor, ancak elimden geldiğince sadece bilekliği kullanarak bir yol göstermeye çalışıyorum. Bu, daha önce konuştuğumuz bir taktik ve Aequa'nın ne yapmaya çalıştığımı anlamakta hiçbir sorunu yok gibi görünüyor. Bilekliğin üzerindeki kontrol taşlarını hareket ettirmem pürüzsüz, hızlı ve ritmik. Kendime güvenmeye başlıyorum.

Iro'nun sesini arkamdan duyana kadar Üçüncülerin önüne geçtiğimin farkına bile varmadım.

"Sol," diye mırıldandı, bu kadar yakın olması beni irkiltti. "Geri. Sol. Sağ. Aç. Sağ. İleri. Kapat."

Çok bir şey değil ama o yarım saniyelik dikkat dağılması ritmimi bozuyor; tereddüt ediyorum ve aniden Aequa aşağıda kayarak duruyor, çoktan açılmış olması gereken bir kapıyı bekliyor. Iro'nun sesi kulağımı gıdıklamaya devam ederken, destekteki taşa doğru sendeliyorum. Hareketim ani oluyor ve kapı açılıyor, ama balkondaki herkesin irkilmesine neden olan sert, gıcırtılı bir sesle. Aequa içeri dalıyor, ama bana ters bir bakış atmadan önce değil. Değerli zaman kaybı.

“Iro.” Sesi keskin bir şekilde Emissa'dan geliyor. “Çocuk gibi davranma.”

Bir süre sessizlik oluyor, sonra Iro'nun sesi geri geliyor. Öncekinden bile daha kısık, sadece ben duyabiliyorum. Sakin ve karanlık. "O biraz fahişe, değil mi?"

Nefesim kesiliyor. Gözlerim kızarıyor. Beni kışkırtıyor. Dönüp ona yumruk atmaktan başka bir şey istemiyorum ve ikimiz de biliyoruz ki bunu yaparsam bu sefer kaçış yolum olmayacak. Iro Üçüncü Sınıf. Veridius'un beni okuldan atmaktan başka seçeneği kalmayacak.

Aequa için başka bir geçit açmaya çalışıyorum ama elim öfkeden titriyor. Bu sefer öğütme daha da kötü. Taş elimde kalıyor. Aequa küfrediyor ve hemen yön

değiştiriyor.

“Iro. Kız kardeşine olanlar için üzgünüm.” O an hiç de üzgün değildim. Ama bu durumu yatıştırmaya çalışmalıydım. “Ancak bunun benim hatam olmadığını bilmelisin.”

“Küçük dostunu orada kurtarmak ne kadar sürdü? Onu kanalizasyonlardan geçirirken kaç bin kişi öldü?” Acı. Öfke. “Suçunu kabul et, *Catenicus* .” İsminde o kadar çok zehir var ki, bir saldırıyı beklercesine omuzlarım seğiriyor.

Gözlerimi Labirent'ten ayırmamayı başaramıyorum. Benim ve Aequa'nın koşusundaki tüm uyum kayboldu. Avcılar yaklaşıyor. Onun kaybettiğini şimdiden görebiliyorum. Arka planda hararetli bir tartışma var, Emissa'nın sesi yükseliyor. Nequias cevap veriyor. Başka biri—belki Indol?—onu destekliyor. Fark etmez. Hasar verilmiş durumda.

Aequa aşağıda köşeye sıkışmışken, her şeyi gevşek ve sakin tutarak, gerçekte ne kadar öfkeli olduğumu ona göstermemeye çalışarak Iro'ya döndüm. Çok yakında duruyordu. Ama gösterdim. "Yaptığımın arkasındayım."

Kırmızı renk soluyor. Derin bir nefes alıyorum. Yanından geçip gidiyorum. Emissa ve Indol'a şöyle bir göz atıyorum, Nequias'la bir ilerleme kaydettiklerini görmeyi umuyorum. Bunun yerine, yaşlı adam açıkça eğlenerek bakıyor ve Emissa'nın öne sürdüğü her türlü argümana başını sallıyor.

Bilekliği Scitus'a geri verdim. Bana baktı, sonra da Iro'ya.

“Erkekler ve kadınlar iradelerini sessizce veya dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan kullanamazlar. Size ne söylediğinin önemi yok. Fiziksel olarak müdahale etmedi. Bu zayıf bir performanstı.”

“Öyleydi, Praeceptor. Özür dilerim.” Bahaneler uydurmanın bir anlamı yok. “Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım.”

“Bunu yaptığınızdan emin olun.”

Uzaklaşmak için hareket ettim ama Scitus uzandı. Beni yakaladı ve yaklaştı.

"Ayrıca takdire şayan bir karakter sergilediniz. Yanılmıyorsam, son birkaç aya göre bir gelişme gösterdiniz," diye ekliyor yumuşak bir sesle. "Iro'nun sizinle olan kavgasını hepimiz biliyoruz ve bu yersizdi. Gösterdiğiniz itidal takdire şayandı. Aferin."

Sırtım dikleşti. Aequa merdivenleri çıkarken ona doğru dönerek girişe doğru yürüdüm.

Tepeye varmadan çok önce bana dik dik bakmaya başladı ve durmadı. "Şey, bu çok utanç vericiydi."

“Iro... şey... O da senin dikkatini dağıtmaya çalışabilir.” En azından onu uyarmam gerektiğini hissediyorum. “Ben sola gideceğim, böylece onların yanından geçmek zorunda kalmazsın.”

Üçüncülere doğru baktı, tartışmalarını bitirmişlerdi ama Iro hâlâ sırıtıyordu ve Emissa ona öfkeli bakışlarla bakıyordu. "Size hangi yöne gitmenizi söylersem oraya gidin. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, suratına yumruk atarım."

Kadın öfkeyle uzaklaştı.

Labirentteki yolculuğum Aequa'nınkinden çok daha başarılı geçti. Söz verdiği gibi sağa doğru yürüdü ve Iro ona bir şey söylerse, benden çok daha ustaca görmezden geldi. Kapılar sessizce açılıp kapandı ve beni labirentin derinliklerine doğru yönlendirdi. Hiç durmak zorunda kalmadım. Tüm yolculuk boyunca sadece birkaç kez talimat verdi. On dakika sonra, ter içinde ama zafer kazanmış bir şekilde çıkışa doğru ilerliyordum.

Aequa bu sefer benden biraz daha memnun, ancak kendi koşusundaki yenilginin acısı hala canını yakıyor. Yine de, sonraki koşuları izlemek için balkona yanıma geliyor, fazla konuşmuyor ama varlığıyla artık bana kırgın olmadığını gösteriyor.

Yaklaşık yarım saat sonra Indol, Üçüncüler grubundan ayrılıp yanımıza geldi ve rahat bir gülümsemeyle beni kenara çekti.

“Vis.” Ellerini arkasında, esas duruşta gibi tutuyor. Rahat ama kayıtsız değil. “Söyle bakalım. Dönem arası tatili için planların neler?”

“Ara mı? Sanırım Villa Telimus'a dönüş. Tren yolculuğu.” Indol'un bununla nereye varmak istediğinden emin değilim. Ara henüz bir aydan fazla sürmedi; neredeyse hiç düşünmedim bile. Ondan önce Pletuna Festivali var, sadece bir hafta kaldı.

Sanki gerçekten dinlemiyormuş ve cevabı umursamıyormuş gibi başını salladı. "Ya bizimle birlikte antrenman yapsaydınız?" diye sordu. Üçüncü sınıftaki diğerlerinin -Nequias ile konuşan Iro hariç- konuşmamızı utanmadan ilgiyle izlediği yere işaret etti, oysa biz duyma mesafesinin çok dışındaydık.

Teklif karşısında gerçekten şaşırdım, gözlerimi kırpıştırdım. Ulciscor ve Lanistia'nın, özellikle artık daha üst bir sınıfta olduğum için, eğitimime devam

etme planları olduğundan şüphem yoktu. Ancak Üçüncülerle birlikte eğitim alma fırsatı, daha iyi olmasa bile, öğrenmek için en az onun kadar iyi bir fırsat gibi görünüyor.

Bu da şaşırtıcı. Ben Indol'un bir seviye altındayım, çocuğu neredeyse hiç tanımıyorum. Üçüncü takımın bazı üyelerinin tatil boyunca birlikte kalmayı planladığının farkındaydım—Emissa bunu bir süre önce üstü kapalı bir şekilde dile getirmişti—ama Indol'un beni davet etmesi için hiçbir sebep yok.

"Babam önerdi," diye açıklıyor Indol, şüphesiz şaşkınlığımı görerek. "Dördüncü sınıfa terfi ettiğini duymuş. Anlaşılan ilerlemenle ilgileniyormuş ve naumachia'da yaptıkların için minnettarlığını ifade etmenin bir yolunu arıyormuş." Sözlerini oldukça sakin bir şekilde söylüyor, ama altta yatan bir kızgınlık sezebiliyorum. Sanırım bu kızgınlık daha çok babasına yönelik, bana değil.

"Iro belki de—"

"Bu sadece askeri aileler için olacak," diye ekliyor Indol sessizce. "Emissa, Belli ve ben orada olacağız."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ama cevabı zaten biliyorum. Ulciscor'un benden yapmamı isteyeceği şey bu. Relucia'nın benden yapmamı isteyeceği şey bu. Terfi şansım için en iyisi bu olurdu.

Gerçekten reddedemem.

"Harika olur. Çok memnun olurum." Elimizi uzattım; Indol bir an tereddüt ettikten sonra elimi sıktı.

"Güzel." Sanki kabul edip etmeyeceğimden emin değilmiş gibi rahatlamış bir ses tonuyla konuştu. "Buradan direkt yola çıkacağız. Babamla teyit edeceğim, o da sizin babanıza detayları iletebilir."

"Burada kalmayacağız, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır." Indol kıkırdadı. "Kışın ortasında Solivagus oldukça tatsız bir yer, sizi temin ederim. Hayır. Ailemizin kuzeyde, sıcak bir yerde bir çiftliği var. Güzel plajları var. Daha önce sadece bir kez gittim ama hem antrenman yapmak hem de dinlenmek için mükemmel bir yer olmalı."

"Deniz kenarında mı?"

“Deniz *kıyısında* ,” diyor Indol gülümseyerek. “Suus adında küçük bir ada. Merak etmeyin, çok seveceksiniz.”

Omzuma hafifçe vurup Üçüncü Bölüme doğru geri döndü, yüzümden kan çekildiğini fark etmedi bile.

XLIX

çıktığım günden beriEldargo Boğazı'ndan kendimi sürükleyerek, yorgunluk ve acıdan gözlerim kararmış bir halde , çocukluğumun geçtiği evi bir daha asla göremeyeceğimi varsaydım.

Sonraki hafta, bu düşünceyle boğuşurken, gitmekten nasıl kurtulabileceğim konusunda kafa yorarken, adeta bir sis perdesi gibi geçti. Kısmen de bu ihtimalden çok korktuğum için; yerel halkla kaynaşacağımızdan şüpheliyim ama yine de orada birinin beni tanıma olasılığı çok daha yüksek.

Ama bunun ötesinde, o hayaletlerle yüzleşmeye hazır değilim. Belki de asla hazır olmayacağım. Bu düşünce bile göğsümün içinde bir şeyleri buruyor, nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkıştırıyor. İzin vermemeye çalışıyorum ama günlerimi altüst ediyor, hem derslerimden hem de antrenmanlarımdan dikkatimi dağıtıyor. Yıllardır hatırlamadığım evimin görüntülerini görüyorum. Hala hayatta olup olmadıkları belli olmayan insanları görüyorum. Ailemle geçirdiğim son anları tekrar tekrar görüyorum. Babamın kanlı yüzü, düşerken bana bakan gözleri. Küçük kız kardeşim, denize sürükleniyor. Cesedinin bulunup bulunmadığını bile hiç duymadım.

Çalışmalarım aksıyor. Çok belirgin bir şekilde değil, geride kalacak ya da kendimi rezil edecek kadar değil. Ama olması gerektiği kadar keskin değilim. Scitus beni birkaç kez azarlıyor, ancak bence bu, yetersiz performans gösterdiğim için değil, daha fazlasını yapabileceğimi bildiği için.

Arkadaşlarım da dalgın olduğumu fark ediyorlar, ama ben onlara yarım yamalak bir gerçek söyleyerek konuyu değiştiriyorum: Indol'dan gelen davete şaşırdığımı ve endişelendiğimi söylüyorum. Gülüp bunun iyi bir şey olduğunu,

sonunda Üçüncü Sınıfa gireceğimin bir işareti olduğunu söylüyorlar. Ben de sadece başımı sallayıp endişelenmeye devam ediyorum.

Kaygımı dindirebilmemin tek yolu, Pletuna Festivali'nin hızla yaklaştığını bilmek. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, umudum orada Relucia ile buluşmama bağlı. Tehlikeyi anlayacaktır. Açığa çıkma riskini görecektir. Ulciscor'u beni bu durumdan muaf tutmaya ikna edebilir.

Akşam yemeği için çan çaldıktan sonra Scitus bizi gönderdiğinde, iki gün önce Aequa bana yaklaştı.

"Vis. Bizimle Caten'e geliyor musun?" Yakındaki Axien ve Cassia'dan hemen ilgi görüyor ve Atticus ile Felix'ten de cesaretlendirici bakışlar alıyor. Görünüşe göre sınıfın çoğu festivalde olacak.

Yüz ifademi nötr tutuyorum. Her zaman aynı Transvect'i kullanacaktık, bu yüzden grup olarak gitmek, grup olarak kalmak anlamına geliyor. Relucia'nın benimle gizlice buluşması gerekiyor. Dördüncülere katılmak... akıllıca görünmüyor.

Scitus kenarda duruyor; ona şöyle bir baktığımda, anlamlı bir şekilde kaşını kaldırıyor. Duymuş, kabul etmemi istiyor. Elbette şu anda burada olacaktı. *Elbette* bunun, ona çaba gösterdiğimi gösterme yolum olduğunu düşünecekti.

"Çok isterim." Başka seçeneğim yok aslında. Dikkat çekmeden nasıl uzaklaşacağımı bulmam gerekecek.

"Güzel." Aequa cevaptan memnun görünüyor. Akşam yemeğine doğru yürümeye başlıyoruz.

"Feriun'dan bir şey duydun mu?" Başımı salladığımda Aequa'nın yüzü asıklaştı. "Ailesi resmen onun hatırasını karaladı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm." İntihar için kaçınılmaz bir durum. Yine de intihar olmadığı ihtimalinden endişeleniyorum.

Aequa tepkimi izliyor. "Olaydan önce onu hiç gördün mü? Atalar Festivali'nde yani?"

"HAYIR."

"Yürüyüşe çıktığınızda onu görmüş olabileceğinizi düşündüm."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Hayır," diye tekrarladım, şaşkınlıkla.

“Magnus Quintus, Telimus mezarına iki kez uğradığımda da vadide keşif gezisinde olduğumu söyledi. Orada bulunduğumu kimseye söylemeyeceğini belirtti.”

“Ah.” Endişemi belli etmemeye çalışarak, “Senin oradan geçtiğinden hiç bahsetmedi. O öyle bir insan,” diye özür dilercesine açıklıyorum.

"Unutkan?"

“Kaba.” Ona umarım hoş ve rahat bir gülümseme veriyorum ve bir saniye sonra o da karşılık veriyor. Güzel. Ulciscor beni örtbas etmek için elinden gelen her şeyi yapmış olmalı, ama Atalar Bayramı, açıklanamayan yokluklara izin veren bir etkinlik değil. Aequa'nın bunu bu kadar geç dile getirmesi endişe verici. Belli ki aklına takılmış.

Konuşma, üç gün sonra tekrar koşacağımız Labirent için stratejimize dönüyor. Aequa, Nekropolis meselesini bırakmış gibi görünüyor, ama ben hala huzursuzum. Onu ne kadar çok görürsem, sıralamaların zirvesindeki yerini o kadar çok hak ettiğini anlıyorum. Zeki, odaklanmış ve son derece çalışkan.

Bana karşı şüphelerini besleyecek kadar zeki olduğunu tahmin ediyorum. Cevaplar için ısrar etmeye devam edecek kadar da zeki.

Bu da demek oluyor ki, Dördüncü Sınıf düşündüğümden bile daha zor olacak.

⁂ ⁂ ⁂

"Festivale gideceğine inanamıyorum !"

Callidus kontrol bilekliğiyle oynuyor; aşağıdan gelen tiz bir inilti, Callidus'un bariz hayal kırıklığını daha da vurguluyor, ben de irkiliyorum. Neyse ki bu sabah Labirent'te sadece ikimiz varız.

"Caten'de durum *bundan* çok daha iyi olamaz herhalde."

“Şaka yapıyorsun. Pletuna Festivali...” İç çekerek hüzünlü bir şekilde şöyle dedi: “Kumarın o gün yasal olduğunu biliyor muydun? Şehrin her köşesinde zar oyunları var. *Her köşesinde* , Vis. Ve kadınlar...” Tekrar iç çekti.

"Gidememen belki de iyi bir şey gibi görünüyor," diye karşılık verdim, o bana ters ters bakarken ben de eğlenmiş gibi ellerimi savunmacı bir şekilde kaldırdım.

Callidus homurdanır, sonra Labirent'i incelemeye geri döner. "Bunun nasıl çalıştığını hiç merak ettiniz mi?"

“Elbette, irade kilitlemesi var. Ama bunun içinde ciddi koşullu ifadeler de olmalı. Destekleyici parçanın tüm panelleri bu kadar kolay hareket ettirebilmesi için...” Bunun benim anlayamayacağım bir şey olduğunu belirtmek için el hareketleri yapıyorum.

Callidus başını salladı, belli ki o da aynı sonuca varmıştı. Birkaç taşı daha hareket ettirdi—çoğu başarısız oldu, diğerleri ise korkunç sürtünme sesleri çıkardı—ve sonra durup labirente kaşlarını çatarak baktı. "Bunu çalışır halde tutmak Will'in enerjisini boşa harcamak."

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Balkonun kenarında ona katıldım.

“Ve bu karmaşık. *Garip bir şekilde* karmaşık. Yani, faydasını görebiliyorum. İradeyi iyi kullanmanın tüm kategorilerine uyuyor ve kimsenin gerçekten İradeyi *kullanmasına* gerek kalmadan bunları test ediyor. Ama aynı şeyi yapmanın daha basit yolları da olmalı. Bunu sadece eğitim için yapmak pek verimli görünmüyor.”

Sessizce etkilendim. Sonuç bana şimdi çok açık görünüyor, ama harabelere yaptığım geziden önce herkes gibiydim. Sorgulamayı düşünmedim bile. "Başka neden yapılmış olsun ki?"

Callidus, kendi zararına olmasa da, başını salladı. "Kim bilir." Son bir hamle daha denedi ama başaramadı, sonra yerini bana bıraktı. "Bir sonraki koşu ne zaman?"

"Festivalden bir gün sonra."

Callidus tekrar iç çekti. Ona acıyan bir bakış attım. "Anladığım kadarıyla anne baban hâlâ mutsuz?"

“Babam öyle.” Bu konu onu hâlâ biraz rahatsız ediyor. “En azından yalnız olmayacağım. Altıncı ve Yedinci sınıfların neredeyse hiçbirinin gitmesine izin verilmiyor. Beşinci sınıflardan da sadece birkaç kişi.”

"Emissa'nın anne babası bile buna hayır dedi," diye teselli edici bir şekilde onaylıyorum.

Callidus hemen canlandı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Onu görmezden geliyorum. "Mantıklı. Akademinin bizi bırakmasına gerçekten şaşırdım."

“Akademiyi din yönetiyor. Bu dini bir etkinlik.” Callidus, kaçınılmazlığı belirtmek için ellerini açtı. “Ailelerin hayır demesine aldırış etmiyorlar, ama

kimsenin gitmesini asla engelleyemezler." Tereddüt etti. "Bu arada, *gitmeniz* gerektiğinden emin misiniz?"

Hemen cevap vermiyorum. Pletuna Festivali, vahşiliğiyle, dayak ve gasp olaylarının ve daha kötüsünün sıkça yaşanmasıyla ünlüdür. Taşra kasabalarında bile durum böyleydi, bunu biliyorum çünkü yetimhaneye gitmeden önce bir kez katılma riskini göze almıştım.

Ama Callidus'un kastettiği bu değil. Bu, Magnus Quintus'un eşlik ettiği, Nekropol'ün askeri kontrol altında olduğu ve dünyanın en güvenli yerlerinden biri olan Atalar Festivali gibi olmayacak. Anguis'in tehdidi -ve Relucia'nın bana anlattıklarına bakılırsa, gerçekten de bir tehdit *oluşturuyorlar-* gürültülü Caten'i pek de güvenli bir yer yapmıyor.

"İyileşeceğim. Sonsuza kadar bunun için endişelenemem."

"Yani, *yapabilirsin* . İstersen. Tabii ki *endişelendiğimden* değil. Açıkçası. Ama sana bir şey olursa Emissa'nın ne kadar üzüleceğini tahmin edebiliyorum."

Sırıttım. "Sen sadece, senin kaçırdığından emin olduğun o eğlenceden beni mahrum etmek istiyorsun."

Buna gülüyor. "Belki."

Kahvaltı zili çalmaya başlayınca, yarım yamalak yaptığımız sabah antrenmanımız sona erdi. Ayrılırken sert bir sesle, "Döndüğünde hikayeler bekliyorum. Bol bol hikaye," dedi. "O 4 Temmuz'un seni eğlenceli şeylerden alıkoymasına izin verme."

Kıkırdadım ve kabul ettiğimi belirten bir el hareketi yaptım, ancak aklım çoktan Relucia ile olan görüşmemdeydi. Onun benimle gizlice nasıl iletişime geçebileceğini merak ediyordum. Dördüncülerden bir süreliğine nasıl uzaklaşacağımı nasıl mazur gösterebileceğimi anlamaya çalışıyordum.

Kahvaltıya gidiyorum, neşeli bir tavır takınıyorum ve Caten'e gitmek üzere Transvect trenine binmeye hazırlanıyorum.

L

Catena halkının dini bayramlara olan düşkünlüğü beni her zaman rahatsız etmiştir. Kısmen, bunun çok *fazla* tanrı olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Mira savaş için, Arventis şans için, Sere doğurganlık için. Ocaria nehirler için, Vorcian metal işçiliği için, Ferias anahtarlar ve kapılar için. Her birinin kendi alanları, kendi kurbanları, izlenmesi gereken kendi özel biçimleri var. Tüm bu kutlamalar olmasaydı, rahipler dışında kimsenin kime ne için dua etmeleri gerektiğini hatırlayabileceğinden şüpheliyim.

Ancak Pletuna Festivali... Pletuna Festivali benim için her zaman bir istisna olmuştur.

Suus'tan sonraki ilk yıl, çoğu zaman aç kalmakla geçti. Yiyecek çalmak ve kendimi köleliğe satma dürtüsüne direnmek, sırf açlıktan Octavii olmaktan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmak... Jovan gibi dini bayramlar genellikle yiyecek yardımı vaadi sunsa da, bunlar açlıktan ölmek üzere olan on dört yaşındaki bir çocuğu asla doyurmaya yetmiyordu.

Hasat tanrıçası Pletuna'nın kutlamaları sırasında ise bu bir sorun değildi. Taşrada bile, devasa halk şölenleri sayesinde kimse aç kalmıyordu; Prensler en aç kalabalıklar için bile bolca yiyecek sağlıyordu ve ben, gururlu olsam da, onların sadakasını kabul etmekte hiçbir sakınca görmüyordum. Sokaklarda içki içiliyor, dans ediliyor ve nereye gitseniz rengarenk süslemeler vardı. Kumar tüm gün boyunca yasaldı ve zar oyunu oynanmadan bir sokak köşesinden geçemezdiniz. Elbette, zarların İrade ile dolu olup olmadığını anlamanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden asla katılacak kadar aptal olmadım. Ama yine de izlemek eğlenceliydi.

Geceyi sıcak, karnım tok ve gülümseyerek bitirdim. Kendi başıma başarabileceğimi hissettiğim tek gün buydu hatırladığım kadarıyla.

“İlk defa mı geri döndünüz?” Transvect'imiz Caten'e doğru alçalırken Scitus da yanıma, cama geldi. Praeceptor Ferrea ile birlikte sadece Dördüncü Sınıf öğrencilerini değil, katılan tüm öğrencileri korumak için burada bulunuyor, ama onun varlığı beni rahatsız ediyor. Kaçınmam gereken bir çift göz daha.

“Öyle.” Bulutlu gökyüzü havanın karardığı anlamına geliyor, ancak aşağıdaki şehir Jovan Festivali sırasında olduğundan pek farklı görünmüyor. Bu sefer binaları aydınlatan renkli fenerler yok, ama sokaklar ışık ve hareketle dolu. Kalabalığın büyüklüğünden dolayı hafif bir mide bulantısı hissediyorum. Biraz ileride bir pencerenin yanında oturan Aequa'ya bakıyorum. Bakışımı yakalıyor ve huzursuz bir şekilde başını sallıyor. O da aynı şeyi hissediyor.

“Al bunu.” Scitus bir taş karo çıkarır. Aequa ile aralarında geçen konuşmayı fark etmemiştir. “Yanında tut.”

"Buna gerek yok."

"Herkes bir tane alacak."

“Pekala.” Reddetmek sadece şüphelenmesine neden olur. “Ama endişelenmenize gerek yok. Anguislerin beni teşhis etme yolu yok.”

“Bildiğin kadarıyla. Kendine bakabileceğini biliyorum ama bu gece dışarıda dikkatli ol Vis. Ve gece yarısına kadar geri döndüğünden emin ol.” Aşağıdaki gri, kıvrımlı, yüz metre yüksekliğindeki, çevredeki her şeyin üzerinde yükselen sütunu işaret ediyor. Lordan Sütunu. Dönmeden önce anlaştığımız buluşma noktası.

Dördüncülerin geri kalanıyla birlikte Caten'in şenlikli ve hareketli ortamına iniyorum. Bu gece kimse makam nişanını veya üniformasını giymiyor; kıyafetlerinin kalitesine dair ipuçlarının ötesinde, birinin Octavii'ye mi yoksa senatöre mi daha yakın olduğunu anlamanın hiçbir yolu yok. Sokak sanatçılarını ve gösterilerini izleyen kalabalıklar, çoğu müstehcen olan, dizginsiz bir neşe çığlığı atıyor. Kavgalar, müzik, Victorum maçları var. Her yer renk cümbüşü.

Marcellus'tan dostça bir dirsek darbesi aldım. "Senmişsin." Yakındaki bir binayı işaret ederken sırıtıyordu.

Duvardaki kabaca çizilmiş resme dehşetle bakıyorum. Yanan gemiler, ortalarında iki adam. Biri diğerini kafasından bıçaklıyor. Zaten belli olmasa da, altına CATENICUS karalanmış.

“Hadi!” Aequa’nın sesi beni tatsız hatırlatmadan uzaklaştırıyor. Kalabalık caddede bir şey görünce heyecandan adeta ışıldıyor. “Vakıf oyunları var!”

"Elbette Vakfı *diğer her şeye* tercih ederdi," diye homurdanıyor Atticus yanımda, merdivenlerden aşağı aceleyle inerken.

Felix kendi kendine, "Şanslı Belli gelmedi," diye mırıldandı. "Yoksa saatlerce burada oturup onun para kazanmasını izlerdik."

Fırsatı görerek, "Her zaman daha iyisini bulabiliriz," diye belirtiyorum.

Marcellus, "Birlikte hareket edersek daha güvende oluruz," diyor. "Bu tür etkinliklerde kolay hedef arayan bir sürü yankesici var."

Sesimi alçaltarak Aequa'ya baktım. "Yeter ki bütün gece onun yapmak istediği her şeyi yapmaktan mutlu ol."

Duyulacak mesafedeki çocuklar arasında bir anlaşma mırıltısı yükseldi. Atticus, benim çok hoşuma giden bir şekilde, hemen bir adım daha ileri gitti. "Aequa! Bu yoldan gidiyoruz."

Siyah saçlı kız keyifsiz görünüyordu. "Şimdiden ayrılmak mı istiyorsunuz?"

“Bölgede kalacağız.”

Aequa içini çekti, belli ki bunun bir noktada olacağını tahmin ediyordu. "Uzaklara gitme."

Aequa, Valentina ve Lucius, yer açılır açılmaz Vakfın masalarına hevesle oturup paralarını bıraktılar ve şansları konusunda açıkça heyecanlıydılar. Aequa'nın kimin başlayacağını belirlemek için yazı tura atmayı teklif etmesini izlerken homurdandım. Birkaç gün önce bize hava atmıştı, en az on beş kere tura gelmişti. Hiçbir zaman hile yapıyormuş gibi görünmemişti.

Başka bir yerde, Axien ve Felix farklı eğlenceler aramak için uzaklaşıyorlar, ardından Cassia, Atticus'un peşinden gitmesiyle ortadan kayboluyor. Akademinin diğer öğrencilerinden veya Praeceptorlardan hiçbiri görünürde yok. Bu cesaret verici. Kaçmak, ilk başta beklediğim kadar zor olmayabilir.

Marcellus'la birlikte bir süre vakıf maçlarını merakla izledim. Oyuncuların hiçbiri -ne öğrenciler, ne de rakipleri- yetenekli olmaktan öteye geçmiyordu; Letens'teki Hrolf bile hepsini yenerdi. O buruşuk yüzlü gardiyanı düşündükçe, hüzünle karışık bir nostalji dalgası hissettim. Yarım yıldan fazla zaman geçti. Benim yerime geçen kişi muhtemelen hatalarını üstlerine bildirmiştir. Muhtemelen emeklilik piramidinde bir Octavii olmuştur bile.

Oyunlara o kadar dalmışım ki, pelerinimin hafifçe çekişini neredeyse fark etmiyorum bile.

Arkamı döndüm ama yanımda kimse yoktu. Garip. Kibritleri gözlemlemeye devam etmek için yaklaştım ama çekme hissi tekrar geldi. Rüzgardan daha güçlüydü ama çok da değil. Etrafta kesinlikle kimse yoktu.

Birisi pelerinime büyü yapmış.

Neredeyse bir dakika boyunca dişlerimi sıkarak onu görmezden geldim. Sonunda, özellikle sabırsızca bir çekişme neredeyse beni geriye doğru sendeletecekken, iç çektim ve Marcellus'un dikkatini çektim. "Biraz dolaşacağım. Eğer yakında dönmezsem, hepinizle Lordan Sütunu'nda buluşurum."

"Zar oyunu mu arıyorsunuz?" Umutlu bir ses tonuyla soruyor.

“Bu dizilerden bazılarını izlemeyi düşünüyordum.” Marcellus'un diziler ve genel olarak oyuncular hakkında ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

"İğrenç." El sallayarak yoluma devam etmemi istedi.

Tam çıkmaya başlarken Aequa'nın başını kaldırıp bana seslenmek üzere olduğunu görüyorum, ama o bir şey söyleyemeden kalabalığın içinde kayboluyorum. Öğrenciler arasında en şüpheci olanı o; eğer o meşgulken kaçabilirsem, ne ala.

Elimden geldiğince, pelerin beni çektiği yöne doğru ilerliyorum; ne zaman bir bina kümesine doğru gidiyorsa, doğru yola tekrar yaklaşık olarak dönene kadar onların etrafından dolanıyorum. İsteksizlik adımlarımı yavaşlatıyor. Ara sıra arkama bakıp kimsenin beni takip etmeye karar vermediğinden emin oluyorum, ama tanıdık yüzler yok. Artık daha aydınlık, daha açık alanlardan, kutlama yapan insanlarla dolu olsa da daha harap görünen bir bölgeye geçtim.

Scitus'un takip cihazını saklamak için belirgin kırmızı çerçeveli bir kapının yanında duruyorum. Değerli değil, hatta bir yabancı tarafından bulunsa bile tanınabilir değil ve dönüş yolunda kolayca alabilirim. Scitus'un gece yarısından önce beni bulmak için kullanacağından şüpheliyim. Kullansa bile, her zaman düşürdüğümü söyleyebilirim.

Yirmi dakika daha geçtikten sonra—ve naumachia'da benim renkli resimlerimin yer aldığı üç duvar daha geçtikten sonra—ısrarlı çekişme beni önce bir evin önünden, sonra da geri götürdü. İki katlı, ahşap, döküntü ve kirli. Etrafında kümelenmiş yüzlerce evden farksız.

Kapının girişinde yüzümü buruşturuyorum, sonra kapıyı çalıyorum.

Kapı hafifçe aralanıyor, sonra bir el uzanıp beni sertçe içeri çekebilecek kadar açılıyor. Loş alana sendelerken, ayak seslerim yankılanırken, tutuşu üzerimden atıyorum. Kapı arkamdan hızla kapanıyor ve beni içeride hapsediyor.

Odadaki tek kişiye dönüp kaşlarımı çattım.

"Seni tekrar görmek ne güzel, oğlum," diyor Relucia.

▒ ▒ ▒

Kapı ile benim aramda duran genç kadının ne kadar çekici olduğunu düşündüğünden emin değilim , ama suratımdaki asık ifadeyle ne kadar eğlenmediğimi belli ettim.

“Şunu çabuk halledelim. Uzun süre yok olursam diğerleri fark eder.” Odayı gözden geçiriyorum. Kalabalık olmayan, küçük bir oda; bir köşede masa ve sandalyeler var. Boncuklu bir perdenin ardından, diğer odada bir yatak ve küçük bir sunak görüyorum. Burası birinin evi. Muhtemelen Relucia ile ilgisi yok, sadece onun gizlice girmeyi başardığı bir vatandaş. Ve muhtemelen her an geri dönebilir.

“Başka türlü davranmaya hiç niyetim yok.” Relucia kapıyı kilitler ve kendini en yakın sandalyeye atar. Hâlâ gülümsüyor ama gözleri sert. “Otur, Diago.”

Onun dediğini yapıyorum.

"Son görüşmemizden bu yana ilerleme kaydetmişsin?"

“Dördüncü sınıftayım.” Sormaya tereddüt etsem de, içimde bir hayal kırıklığı ve endişe kabarıyor. “Altıncı sınıftan dördüncü sınıfa geçmemin sebebi, dördüncü sınıftaki bir öğrencinin ölmesiydi. Olay olduğunda Nekropol'deydi.”

“Evet.” Bu, hem benim ifademin hem de ima edilen şeyin bir teyidi.

Gözlerimi kapatıyorum. Nefesim istediğimden daha kısa ve keskin geliyor. Demek ki benim hatam. "Onu öldürmek zorunda değildin."

"Daha güzel şeyler için vaktimiz yoktu."

"Umurumda değil. Bir daha yapmayacaksın."

"Bu senin kararın değil."

“Öyle. Benim yüzümden başka birini öldürürsen, işimiz biter. Sonuçları umursamam.” Gözlerine bakarak ne kadar ciddi olduğumu ona gösterdim.

Relucia içini çekti, yorgun bir şekilde elini salladı. "Sana hiçbir söz vermiyorum Diago. Bu bir oyun değil. Ama eğer aynı derecede etkili bir alternatif varsa, bir dahaki sefere onu seçeceğim." Bunu söyleme şekli, bir alternatifin olacağını düşünmediğini, ama kesinlikle bir dahaki seferin olacağını düşündüğünü gösteriyor.

Bu açıklamayı kabul etmiyorum, ancak konuyu uzatarak da zaman kaybetmiyorum. "Başka bir sorun daha var; belki siz de yardımcı olabilirsiniz. Gelecek ayki tatil sırasında Üçüncülere eşlik etmem istendi. Suus'ta tatil yapıyorlar. Ulciscor gitmem konusunda ısrar edecek, ama belki siz—"

"Ah, biliyorum. Bu benim fikrimdi."

"Ne?" Kafam karıştı.

"Benim fikrimdi," diye tekrarlıyor, kendinden inanılmaz derecede memnun görünerek. "Ordu orada bir zirve düzenliyor—ilk tercihleri değildi ama Anguis'in diğer yerlerini hedef aldığına dair birkaç rapordan sonra ikna oldular." Güneşli bir şekilde gülümsüyor. "Ulciscor gidiyor ve diğer senatörlerin yarısı sizinle tanışmak için can atıyor. Sizin de üç aylık tatilde gelmeniz fikrini ima etmem yetti ve ertesi gün Dimidius'a bunu önerdi."

Birkaç saniye boyunca cevap veremeyecek kadar şok oldum. *" Neden?"*

"Çünkü ordudan gelen her önemli senatör orada olacak ve onların ne konuşacaklarını merak ediyorum."

"Ama burası *Suus* . Tanınacağım tek lanet yer burası!" Sesimdeki panik tonunu duyuyorum ama umurumda değil. Relucia, buradan kurtulmak için son umudumdu. " *Vek!* O adadaki herkes benim kim olduğumu biliyor!"

"Seni tanıyorlardı." Relucia, benim endişem karşısında sakinliğini korudu. "Üç buçuk yıl geçti Diago—sen bir çocuktun. Ve onların zihninde sen ölüsün. Birileri ufak bir benzerlik bile görse, prenslerinin Caten'in en... *Caten* kurumlarından birinin öğrencisi kılığında ziyarete geldiğini bağırmaya başlamazlar." Omuz silkti. "Ayrıca, Suus devrildi: eski yurttaşlarınızın çoğu, özellikle de eskiden iktidarda olanlar, artık iktidarda olmayacaklar. Bir zamanlar tanıdığınız birini görürseniz şaşırırım."

Dişlerimi sıkarak kirli zemini inceliyorum. Bu, korkularımı hafifletmiyor ama o haksız da değil.

"Yani bu askeri zirve. Benden bir şekilde... dinlememi mi istiyorsunuz? Bunun neden yapıldığını mı ortaya çıkarmamı istiyorsunuz?"

“Ah, neden yaptıklarını biliyorum. Yönetim ve Din konusunda endişeleniyorlar,” diyor Relucia. “Üç günün büyük bölümünde bunu tartışacaklar ve bunun için sana ihtiyacım yok. Ama son gecede Ulciscor ve diğer alt düzey senatörler evlerine gidecekler ve sadece Askeriyenin Dörtlü, Üçlü ve Dimidius Quiscil üyeleri arasında bir konsey olacak. Dimidius Quiscil'in o toplantıda herhangi bir şey isteyip istemediğini bilmem gerekiyor. *Herhangi bir şey* ... Tabii ki ilgi çekici olabilecek diğer bilgilerle birlikte.”

Göğsüm sıkışıyor. Sadece Suus'a dönmekle kalmayacağım, oradayken casusluk da yapmalıyım. "Bu çok belirsiz."

"Evet." Bunu söyleme şekli, bunun kasıtlı olduğunu ve değişmeyeceğini gösteriyor.

Yine de deniyorum. "Eğer daha çok şey bilseydim..."

"Yakalanma ihtimaline karşı daha fazla bir şey söylemiyorum."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Eğer bu olursa, benimle ilgili planlarınız pek de ileriye gidemez."

“Doğru.” Endişelenmeden. “Ama sanırım Diago, bizim tek projemiz olduğunuzu ya da hayati önem taşıdığınızı düşünecek kadar kibirli değilsiniz. Siz bir *seçeneksiniz* . Bir dişlisiniz. Henüz faydasını bile kanıtlamadığımız bir dişli.”

Kaşlarımı çattım. Gerçi Relucia'nın beni riske atmaya bu kadar istekli görünmesi göz önüne alındığında, muhtemelen yalan söylemiyorum. "Pekala. O halde bu gizli toplantıya nasıl dahil olmamı öneriyorsunuz?"

“Sen zeki bir çocuksun Diago, zirve atalarının evinde olacak ve şüphesiz orada konaklayacaksın. Eğer birisi dinlemenin bir yolunu bulabilirse, o da sensin.”

Bu noktada duraksıyorum. Kaçtığım gizli tüneller ağını, sarayın içinden ve yakındaki uçurumların arasından kilometrelerce uzanan tünelleri düşünüyorum. Sadece benim ve kardeşlerimin bildiği koridorlardaki sayısız arka yolları.

Bunu kabul etmekten nefret etsem de, haklı olabilir.

Haberi sindirmeye çalışırken uzun bir sessizlik oluyor. Geri çekilmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum, bu mücadele göğsümü eziyormuş gibi hissettiriyor.

“Bunu bana neden yapıyorsunuz?” Biliyorum nasıl duyuluyor ama öfkem çok fazla ve ağzımdan kaçıyor. “Çürüyen tanrılar, Anguis’te ne işiniz var? Hiyerarşi sizin gibilerden *fayda görüyor* . Onu neden bu kadar çok yok etmek istiyorsunuz?”

"Adaletsiz olması zaten yeterli bir sebep değil mi?"

Ulciscor. Transvect. Naumachia. Feriun. "HAYIR."

Relucia arkasını dönerken gözlerinde bir parıltı vardı. "Baban farklı derdi."

“Babamı tanımıyorsun.” Bu bir hırıltı. Bir uyarı.

“Oğlunun tüm bunlara göz yummasını istemediğini biliyorum.”

"İster inanın ister inanmayın, o da masum insanların öldürülmesini onaylamıyordu."

“Masum mu? Oradaki insanlar mı? Bu konuşmayı zaten Melior ile yapmıştınız.” Relucia birdenbire, açıkça öfkelendi. “İradesini veren bir Octavus'un, iradesiyle öldüren bir Sextus'tan daha az sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Zayıflar ve yoksullar Hiyerarşide alternatifler daha zor olduğu için var oluyorlar, alternatif olmadığı için değil. Sistemin yanlış olduğunu biliyorlar, ancak düşünmeyi, konuşmayı veya harekete geçmeyi seçmiyorlar çünkü nihayetinde sessizliklerinde kazanacaklarını umuyorlar. Ya da en azından zaten verdiklerinden daha fazlasını vermek zorunda kalmayacaklarını. Senatörler ve şövalyeler kadar dar görüşlü öz çıkarları ve açgözlülükle hareket ediyorlar ve Melior'un dediği gibi—siz, özellikle de siz, bu yüzden onlardan nefret etmelisiniz. Karar az sayıda kişi tarafından verilmiş olabilir Diago, ama ailenizi öldüren çoğunluğun iradesidir.”

Ona dik dik bakıyorum. Sözlü şiddet yüzünden nefesim kesilmiş durumda.

“Biliyorum.” Kelimeleri usulca, dişlerimin arasından kaçmasına izin vererek söylüyorum. “Ama dünya böyle. Hepsini cezalandıramazsın. İstesen bile.” Tereddüt ediyorum, neredeyse kelimeleri yutuyorum, ama onun öfkesi benim de öfkemi körükledi. “Ve istemiyorum da.”

“İşte sorun bu, Diago. Eğer onları sorumlu tutmazsan, hiçbir şey değişmeyecek. Hareketsizliği tarafsızlıkla karıştırma.” Beni inceliyor. Sonunda ekliyor: “Sınıf arkadaşlarına bu kadar bağlanmamalısın. Onlar düşman. Onlardan herhangi birine kim olduğunu söylersen—”

" Biliyorum ."

Relucia beni birkaç saniye daha gözlemledi, sonra memnuniyetle başını salladı. “Öyleyse işimiz bitti. Suus’a Ulciscor ile bir hediye göndereceğim. Bir kalem. Benim tarafımdaki bir kaleme kilitlenmiş, balmumuyla koşullu olarak etkinleştirilmiş. Öğrendiğin her şeyi yazacaksın ve sonra da kıracaksın.” Uzandı, iradesini geri almak için pelerinime dokunuyormuş gibi yaptı. Gözleri bulutlandı. “Ve öğrenilecek ne varsa *öğreneceksin* , Diago.”

“Ya yapmazsam? Böyle bir şey yüzünden beni bırakmayacaksın, değil mi?” Daha önce söylediklerine rağmen, beni bu duruma sokmak için çok fazla çaba sarf etti. İkimizin de bildiği gibi, bazı şeyler onun tüm bunları geri alması için yeterince önemli değil.

Gözleri karanlık kalıyor. "Hayır. Ama arkadaşlarından birini öldüreceğim."

Öylesine nefes kesici bir doğallıkla söyleniyor ki, neredeyse anlamıyorum. Sonra yüzümden kan çekiliyor, ellerim yumruk oluyor.

“Dediğim gibi, buradaki işimiz bitti.” Sokağı işaret ederek, “Arkadaşlarınızı bekletmeyin.” dedi.

Dik durup kapıya doğru yürüyorum. Sürgüyü açıyorum.

"Onlardan herhangi birine zarar verirsen," dedim usulca, sesim titreyerek, "ve yemin ederim ki, ne pahasına olursa olsun seni ve Anguis'leri yerle bir edeceğim."

O cevap veremeden, ben sessizce, gürültülü gecenin içine karışıp ayrılıyorum.

O

Kalabalık eskisinden daha saldırgan görünüyordu , etrafımda kıvranıyor, sarhoş kahkahalar ve uyumsuz müzikle ahenksizce bağırıyorlardı. Kendimi toparlayıp diğerlerinin yanına doğru ilerlemeye başlarken, gecenin sadece ilerlediğinden mi yoksa Relucia ile yaptığım görüşmeden sonra daha çok fark ettiğimden mi emin değilim. Sarsılmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve etrafımdaki yüzlere gerçekten bakmaya çalışıyorum. Onları, Hiyerarşiye doğru akan bir İrade yığını olarak değil, insanlar olarak görmeye çalışıyorum. Ailemin ölümlerine ortak olan bir kalabalık olarak değil.

Olması gerekenden daha zor.

Bir dakika sonra durdum, pelerinimi omuzlarımdan çekip dikkatlice küçük bir yırtık açtım. Tamamen mahvedecek kadar değil, ama Relucia'nın vasiyetinin kaybolması için yeterli. Onun gerçekten geri aldığına bir an bile inanmıyorum.

Sonra arkamı dönüp, az önce çıktığım kapının görüş alanında bulunan, loş bir kapı girişine doğru hızla geri döndüm.

Yolumdaki tüm engeller arasında Relucia şu anda açık ara en sorunlu olanı. Bu yıl Üçüncü Sınıfa ulaşma ve Iudicium'u kazanma konusunda gerçek bir şansım var. Akademiden mezun olmak, Jatiere'deki elçilikte bir pozisyon seçmek ve potansiyel olarak Aurora Columnae'ye dokunmak zorunda kalmadan yıllar kazanmak istiyorum.

Ama bana Nekropol'de ne söylemiş olursa olsun, bunu asla yapmama izin vermeyecek; bunu şimdi anlıyorum. Onu zorlamam gerekiyor, Suus'a yapacağı bu yolculuğu engellemekle başlayarak. Ona karşı kullanabileceğim bir şey bulmalıyım.

O da orada benim kadar acele ediyordu.

Relucia birkaç dakika sonra, yüzü kapüşonun altında gizli bir şekilde ortaya çıktı; etrafına bakındı ama kalabalık o kadar yoğundu ki beni fark etme şansı yoktu. Aceleyle ters yöne doğru uzaklaştı. Biraz mesafe bıraktım, sonra onu takip ettim.

Şenlik kolay bir saklanma yeri sağlıyor ve Relucia ara sıra arkasına bakmak için duraklasa da, ben her zaman çok geride ve çok iyi gizlenmiş olduğum için keşfedilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıyorum. On dakikaya yakın bir süre onu takip ettikten sonra, gösterişli bir şekilde aydınlatılmış, bağıran tüccarlar ve uyumsuz müzikle dolu hareketli bir pazar meydanına ulaşıyor. Duruyor. Etrafına bakıyor—bu sefer şüpheli bir şekilde değil, araştırırcasına.

Bir dakika daha geçer ve ardından arkasında uzun, ince bir figür belirir ve koluna dokunur. Kadın döner ve adamın kapüşonunun altına bakar. Onu takip eder.

Bu sefer dar, daha az kalabalık sokaklardan peşlerinden gidiyorum. Birkaç kez ikisinin de gözden kaybolmasına izin verip, çok yaklaşmamak için aceleyle yetişmek zorunda kalıyorum. Ama onlar etraflarına bakmıyorlar.

Çift sonunda şehrin bu bölgesindeki birçok ahşap iki katlı yapıdan birine varıyor. Her tarafı balkonlarla çevrili bir avluya giriyorlar; ben girişten onları izlerken, yukarı kata çıkıp uzaktaki bir kapıdan kayboluyorlar.

Etrafta dolaşan insanları inceliyorum. Kimse izlemiyor, güvenlik görevlisi yok. Nefesimi tutarak içeri süzülüyorum, merdivenlerden hızla çıkıp en yakın pencerenin altına yerleşiyorum, kapıdan dağınık bir sandık yığınıyla gizleniyorum. İçeriden kelimeler geliyor. Sessiz, ama avlunun sağladığı tampon bölge, festivalin daha uzaktaki gürültüsünün üzerinde onları seçmeme olanak tanıyor.

"... kabul edeceklerini düşünüyor musunuz?" Erkek sesi. Yumuşak ve sakin.

"Yapmak zorundalar." Relucia. "Bir gemi, bir Felaket silahı için küçük bir bedel." Son kısım alaycı bir tonda.

Tahmin edildiği gibi, keskin bir kahkaha duyuldu, ardından sokaktan gelen gürültünün içinde kaybolan başka bir soru geldi.

"Bunu bir demirleme noktası olarak nasıl kullanacaklarını çözdüklerini söylüyorlar. Yeterince sağlam olmalı."

"Öyle olmalı mı?"

"Öyle olacak."

“Onlara güvenebilir miyiz?”

"Yakında göreceğiz."

Bir soru daha var, kaç kişi olduğuyla ilgili bir şey ve Relucia'nın cevabı - sanırım- "yeterince" olacağını gösteriyor. Gözlerimi kapatıyorum, kulaklarımı zorluyorum, zihnimde kelimeleri etraftaki gürültüden ayırmaya çalışıyorum. İçerideki iki kişi zar zor duyuluyor, ama cesaret edebileceğim en yakın mesafe bu.

"Sanırım onların geri gelmelerini de engellememiz gerekecek, değil mi?" Bu soruyu yabancıdan kolayca duyabiliyorum.

“Elbette. Sorgulayabilecekleri tek kişi bizim adamımız olmalı.”

Nefesimi tutuyorum. Pencereden dışarı bakma riskini göze alıyorum.

İçerisi loş. Masada iki kişi oturuyor: Relucia ve yanındaki adam. Aralarında, bir an için büyük, tüylü bir meyve türü olduğunu düşündüğüm üç şekil var.

Sonra gözlerim alıştı ve saç tellerini seçebildim. Bakışlarını dikmiş gözleri. Gözlerinin etrafına bulaşmış siyahımsı sıvıyı.

Geriye doğru irkildim, bağırmamak için dişlerimi sıktım.

"Bu gece seni kimse görmedi mi?" diye sordu Relucia, sesindeki sakinlik şimdi ürpertici bir hal almıştı.

“Kimse. Hala acıyor ama kullanımı kolaylaşıyor. Daha uzağa gidebiliyorum.”

"Bana göster."

Bir an duraksadı. "Tehlikeli. Karşı taraf izliyor..."

"Ne kadar etkili olduğunuzu görmem gerekiyor."

Birkaç saniye sonra, zar zor duyulabilen, hırıltılı bir *uğultu* havayı titreştirdi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İçeriden sessizlik, sonra sağ tarafımdan merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri. Kasaların arkasındaki gölgelere doğru geri çekildim. Kapı açılırken gıcırdadı. "Memnun kaldın mı?"

Kafam karıştı, donakaldım. Yeni gelen kişi Relucia'nın arkadaşına benziyor.

"Eskisinden çok daha hızlısın."

İçeriye bir kez daha göz attım. Relucia hâlâ masada oturuyordu, önünde korkunç ganimetler vardı. Diğer adam da karşısına oturuyordu.

Odada başka kimse yok.

“Öyle olmak zorundayım.” Adam kapüşonunu geri çekti ve kısa kesilmiş kahverengi saçları ortaya çıktı. Tahmin ettiğimden daha genç, Relucia'dan çok da büyük değil ve alnından çenesine doğru çapraz bir şekilde yüzünü ikiye bölen korkunç bir yara izi var. “Yine de araziyi bilmek yardımcı olur. Haritalarınız var mı?”

"Bu taraftan."

Tekrar yere çöktüm; sandalyelerin sürtünme sesi geldi ve bir an için dışarı çıktıklarını sandım. Ama ayak sesleri evin içine doğru kayboldu. Yok oldular.

Tereddüt ediyorum, sonra geri çekiliyorum. Ne hakkında konuşuyor olurlarsa olsunlar, o kesik başlar Relucia'nın hafife alınmaması gerektiğinin rahatsız edici bir hatırlatıcısı.

Adımlarımı geri takip edip Scitus'un takip taşını bulmam uzun sürmüyor. Oradan, Aequa ve diğerlerini bıraktığım yere geri dönüyorum, ama onlar Vakıf oyunlarını bırakmışlar, şüphesiz başka eğlenceler arayışındalar.

Bu benim için sorun değil. Bir süre etrafta dolaşıyorum, özellikle hiçbir şeye veya kimseye dikkat etmiyorum. Sadece düşünüyorum. Az önce duyduklarım, Relucia'nın Suus hakkındaki fikrini değiştirmek için kullanabileceğim bir şey değil.

Sonunda, niyetimden çok daha fazla uzaklaştığımı fark ediyorum. Gece yarısına en az bir saat daha var ama etrafımdaki şenliklerle hiç ilgilenmiyorum; babam sık sık Hiyerarşinin gerçek gücünün İrade'de değil, onu teslim edenleri oyalama yeteneğinde olduğunu söylerdi. Her sokakta yankılanan sarhoş kahkahalar ve eğlenceler beni rahatsız ediyor.

Lordan Sütunu'na doğru geri dönmek için arkamı döndüğümde, iki adamın beni takip ettiğini fark ettim.

Zor değil, ikisi de bunu pek gizlemeye çalışmıyor ve elli metre ötede kekeleyerek duruyorlar. Beni ne kadar süredir takip ettiklerini söylemenin bir yolu yok, ama onları işaretlediğimi görünce içlerinden biri arkadaşına bir şeyler mırıldanıyor. İkisinin de yüzünde çirkin bir ifade var.

Yılan.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ters yöne doğru yürüdüm, arkama bir göz attım. Bana doğru geliyorlar. Adımlarımı hızlandırdım. Kalabalık bir yerde

kalmak, bir kavga çıkarsa yardımcı olabilir, ama niyetleri karnıma bıçak saplamaksa hiçbir anlam ifade etmeyebilir. Kaçmalıyım.

Koşuyorum.

Buradaki binalar çok sıkışık, ana caddelerin gürültülü ve ışıl ışıl olmasına rağmen ara sokakların çoğu dar ve karanlık. Nefes nefese, insanların arasından sıyrılıp hızla birkaç viraj alıyorum.

Hâlâ arkama doğru göz gezdiriyordum, kurtulmuş olabileceğimi düşünmeye başlamıştım ki eller beni yakalayıp gölgelerin içine doğru sürükledi.

Bağırmaya çalışıyorum ama ağzımı ter ve tuzla kaplı bir avuç kapatıyor; karanlığın içine yaklaşık yirmi metre sürükleniyorum, sonunda da sert ve beklenmedik bir şekilde öne doğru itiliyorum ve beceriksizce yere yığılıyorum. Kumdan yanmış avuçlarımla, loş ışıkta yarı kör olmuş bir halde homurdanarak ayağa kalkıyorum.

Sokak çıkmaz sokak, bunu hemen anlayabiliyorum. Saldırganlarıma doğru dönüyorum. Sadece ikisi var, önce uzaktaki sokak ışığına karşı silüetler halindeler. Biri zayıf, diğeri iri yarı. Gözlerim alışınca yüz hatlarını seçmeye başlıyorum. İri olanın burnu çarpık ve dudağı yaralı. Diğeri ise zayıf çeneli, fare suratlı bir adam. İkisi de tamamen, sert bir şekilde bana odaklanmış.

"Ne istiyorsun?" Dikkatlice bir adım geri çekildim, ellerimi uzattım, avuç içlerim onlara dönüktü. "Az param var, ama buyurun alın." Para kesemi çıkardım ve sıska adamın ayaklarının dibine fırlattım.

"Paranızla ilgilenmiyoruz. Sizi öldürmeye geldik, Catenicus." Sesi tiz ve umut dolu. Işıkta neredeyse fark edilmiyor, ama gözleri simsiyah bir renkle dolmaya başlıyor. Bir an sonra, yanındakilerin gözleri de aynı şekilde kararıyor.

Her biri .

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Zihnim hızla çalışıyor. İrade kullanımının hiçbir anlamı yok; Anguisler bunun üstünde olmadıklarını gösterdiler. Her neyse, bu adamlar en iyi ihtimalle Sextii'dir. Belki de sadece Septimii. Tabii ki, iki kişiler. Ve dar bir alandayız. "En azından başlamadan önce kimin beni öldürmek istediğini söyleyin." Çok hızlı konuşuyorum, sinirlerim beni ele veriyor. Belki yardımcı olur. Belki bu ikisi aşırı özgüvenli olur ve bana bir fırsat verir.

“Sanmıyorum.” Saldırganlarım tek vücut halinde ilerliyor. Umutsuzca onların yanından bakışlarımı çeviriyorum. Sokağın sonunda insanlar yürüyor ama kimse buraya bakmıyor ve zaten gölgeler o kadar derin ki hiçbir şey göremiyorlar. Bağırabilirdim ama sokaktan gelen gürültünün çığlıklarımı kolayca bastıracağını da biliyorum. Nefesimi boşa harcamanın bir anlamı yok.

Bu adamların muhtemelen üzerlerinde bıçak var, ama henüz çekmediler. Bu bir hata.

Şarj ediyorum.

Tepkileri hızlı; hatta şaşırtılsalar bile, hedef aldığım -daha küçük olan- yere düşmemek için kendini yeterince hazırlıyor. Yine de nereye nişan alacağımı, nereye baskı uygulayacağımı biliyorum. Büyük adamın savurduğu yumruğun menzilinden hemen uzaklaşarak boynuna sert bir yumruk indiriyorum. Uzak durmalıyım. Will'in desteğiyle, tek bir darbe onlara yetebilir.

Fare suratlı adam sendeliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, boğazını tutarak hırıltılar çıkarıyor. Partneri dönüp bakınca ben aniden ivme değiştirip tekrar ileri atıldım, omzumu eğip acımasızca gövdesine daldım. Ağırdı ama hazırlıksız yakalandı. Onu arkadaki tahta duvara çarptım, ciğerlerinden çıkan havanın hırıltısını duydum.

İki duvar arasında kıvrılarak, ivmemi kullanarak ilerliyorum. Çok kısa bir an için, benimle sokak arasında açık bir hava beliriyor.

Sonra bileğime acı verici derecede sıkı bir el yapıştı. Tökezledim, düştüm, başımın kaldırım taşına çarpmasını son anda engelledim. Şiddetli bir şekilde geriye doğru sürükleniyordum.

"Kahrolası küçük piç." Beni geri çekerken bu sözleri hırıltılı bir sesle söyleyen zayıf adamdı. Duvara çarptığım adam da doğruluyordu. Somurtkan. Direniş beklemiyorlardı.

Yolun sonuna doğru savrulup, karşı duvara doğru kaydım. Kendime gelemeden kaburgalarıma kısa ve hızlı bir tekme yedim, acı dolu bir inilti kopardım.

Sonra beni ayağa kaldırıyorlar. Direniyorum, elleri olabildiğince savuşturmaya çalışıyorum ama onların gücüne karşı koyamıyorum. Boğazımda bir kavrama var—sıkmıyor, henüz değil, ama beni korkutacak kadar sıkı—ve gözlerimin arkasında, aniden açılan bir fenerle daha da kötüleşen lekeler var.

Çarpık burunlu adam ışığı yakında tutuyor; gözlerimi kısıyorum ve geri çekiliyorum, ama o çeneme kenetlenmiş bir eliyle yüzümü geriye doğru itiyor ve sonra gözlerimi açıyor. Acı veren ışık gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

"Hiçbir şey." Bu kelime, sokağın sonuna doğru yöneltilerek seslendirildi.

“O halde bu kadarı yeterli. Bırakın gitsin.”

İki adam aniden ve açıklanamaz bir şekilde geri çekilirken, nefesimi geri çekerek yere yığıldım. İki figür daha görüş alanıma girince gözlerimi hızla kırpıştırdım. Fenerin ışığı hâlâ gözlerimi kör ediyordu. O sesi tanıyordum ama nereden geldiğini hatırlamakta zorlanıyordum.

“Vis. İyi misin?” Adam tekrar konuşuyor, yanıma çömelerek. Geri çekiliyorum ama o sakinleştirici bir hareket yapıyor. Gözlerim ortama alışıyor.

Bu, Praeceptor Scitus kasıdır.

"Praeceptor?" Gözlerim hâlâ yaşlı bir şekilde ona bakıyorum. "Ne... neler oluyor? Neden buradasınız? O adamlar kimdi?"

Bakışlarım onu geçip gitti. Aequa birkaç adım geride, duvara yaslanmış duruyordu. Bana bakmıyordu. Loş ışıkta bile, yaşına göre oldukça solgundu.

“Sizi ciddi şekilde incitmek niyetinde değildik. Bu oyun için özür dilerim. Tüm kalbimle özür diliyorum.” Praeceptor'un sesi samimi; hatta dehşete düşmüş gibi. “Olması gerekenden çok daha fiziksel bir saldırıydı.”

“Bu *oyun mu* ?” Bu kelime boğuk, vahşi bir hırıltı gibi çıktı ağzından, öyle ki Scitus irkildi.

“Benim hatam. Ona ayrıntıları anlatmadım.” Aequa sırtını kullanarak doğruldu, kararlı görünüyordu, ancak biraz da hasta gibiydi. “Tek bildiği, seni Will'i kullanmaya kandıracağımdı.”

"Ne?" Hâlâ şaşkınım. "Sen düşündün ki... ama bize izin verilmiyor..."

Her şey kendiliğinden yerine oturuyor. Bu düşünceye neredeyse gülüyorum. Neredeyse.

Aequa, sanırım artık öyle olduğunu varsayıyorum, hile yaptığımı düşünüyordu. Performansımı artırmak ve Akademi'de yükselmek için İrade'yi kullanıyordum. Mantıklı geliyor sanırım. Naumachia hakkındaki anlatımımı yaşananlarla bir türlü bağdaştıramadı. İzledikçe, her şey daha da açık görünmüş olmalı. Ianix'e karşı kazandığım zafer. Nekropolis'teki açıklanamayan yokluğum. Güya hiç pratik yapmamama rağmen Labirent'te rahat olmam.

Her şey son derece şüpheli görünürdü. Sanırım *şüpheliydi de* . Sadece nedenlerini yanlış tahmin etti.

“Senden özür dilemeliyim.” Aequa hâlâ bana bakmaya cesaret edemiyor.

"Kesinlikle haklısın." Kelimeleri hırıltılı bir sesle ama sert bir tonda söylüyorum. Kısmen böylesine ciddi bir suçlamaya karşı öfkeli görünmem gerektiği için, kısmen de gerçekten öfke duyduğum için.

“Korkarım ki borcun sadece bu değil.” Scitus, Aequa’ya dönerken yüzünde acı bir hayal kırıklığı ifadesi vardı ve Aequa onun bakışlarından kaçındı. “Bunun gerçekleşmesine izin verdim çünkü sen emindin, Aequa. *Yemin etmiştin* .”

“Bir hata yaptım—”

“Evet.” Scitus’un sesi demir gibiydi. “Yaptın. Ve sıralamanı buna bağladın.” Yorgun bir şekilde ikimize de işaret etti. “Hadi. Sütuna geri dönelim. İkinizin de bu geceki işi bitti.”

Onun peşinden gittik, ben Aequa'nın önünde kaldım, ona yaklaşmakla hiç ilgilenmedim.

“Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Lütfen... lütfen diğerlerine söylemeyin.” Sesi kısık. Kalabalığın gürültüsünü zar zor bastırıyor.

Yolun geri kalanını sessizce yürüyoruz.

▒ ▒ ▒

Transvect'teki dönüş yolculuğu garip geçiyor; olanları başka kimse bilmese de, diğer Dördüncüler benim, Aequa ve Scitus arasındaki gerginliği açıkça hissedebiliyorlar. Çoğunlukla sessizler, ara sıra birbirlerine mırıldanıyorlar, ama yolculuk boyunca kendi hallerinde kalıyorlar.

Biz döndüğümüzde herkes doğruca odalarına çekiliyor, ama benim biriyle konuşmam gerekiyor, bu yüzden yatakhanenin zemin katına yöneliyorum. Callidus genellikle bu saatte hâlâ ayakta oluyor.

İçeri süzülerek, uyuyan öğrencilerin sıraları arasından ilerliyorum ve birkaç ay önce buradaki küçük, sert görünümlü yatakların bir lüks olduğunu nasıl düşündüğüme hayret ediyorum. Kapalı fenerler loş bir şekilde yanıyor ama yolumu bulmak için yeterli ışık sağlıyor.

Callidus'un yatağına vardığımda ise orada değildi. Ne uyuyordu ne de masasında, feneri söndürülmüş haldeydi.

“Ericius’u mu arıyorsunuz?”

İrkilerek arkamı döndüm ve karşıdaki beşiklerden birinde oturan silik bir figür gördüm. Yaklaştım, loş ışıkta tanıdığım sarı saçlı bir çocuğun yüzü belirdi. Drusus. "Evet."

"Beş dakika önce çıktı. Dışarıya, tuvalete değil. Nereye gittiğinden emin değilim."

"Teşekkürler." Daha önceki etkileşimlerimize rağmen, yardıma şaşırmamalıydım sanırım. Yedinci olduğum zamandan beri çok şey değişti.

Beklemeyi düşünüyorum ama karanlıkta düşüncelerimle baş başa kalmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Callidus'u bulamasam bile, bir yürüyüşe çıkmak iyi gelir. Dayak yediğim için hala ağrıyan kaslarımı biraz esnetmek lazım. Bugün festival var ve eve döndüğümüz saati de göz önünde bulundurursak, geç saatlere kadar dışarıda olmanın bir sorun yaratacağını sanmıyorum.

Dışarıda, Akademi sessiz. Buradaki kutlamalardan kalan süslemeler hâlâ duruyor; kapı girişlerine çiçek çelenkleri asılmış, her yere rengarenk pankartlar asılı. Bunun dışında her şey tertemiz. Kutlamaların Caten'dekilerle kıyaslanabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Callidus'un yakınlarda olabileceğine dair bir ipucu ararken, boş alanda yürürken ayaklarımın altında çiçek yaprakları hışırdıyor ve rüzgarda uçuşuyor. Ama hiçbir şey yok. Spor salonu ve diğer binalar karanlık.

Kaşlarımı çatıyorum, meraklanıyorum. Callidus'un gecenin bu saatinde gidebileceği kampüsün başka pek fazla yeri yok. Kız öğrenci yurduna gitmeyi göze alacağını sanmıyorum; gündüz bile kesinlikle yasak bölge ve oradaki birinden hoşlansaydı bana söylerdi diye düşünüyorum. Yine de, orası ve aradaki park alanı, bakabileceğim tek yer. Uzaktan geçip gidersem başıma bir şey gelmez.

Yürürken, serin gece havası açıkta kalan her yerimi gıdıklıyor. Akademinin ağaçlarla çevrili yolları burada seyrek aydınlatılmış.

Birkaç dakika sonra bir hareketlilik fark ettim.

Bana doğru eğik bir açıyla, bulunduğum yerden uzaklaşarak yürüyen, başları öne eğik ve belli ki derin bir sohbete dalmış iki kişi var. Bunlardan biri Callidus. Yanında bir kız var.

Birden tereddüt ettim, rahatsız ediyor olabileceğimden endişelendim. Fenerlerden birinin altından geçtiler ve canlı kırmızı rengi, beline kadar uzanan

kıvırcık saçlarını tanıdım. Belli'ydi.

Sırıttım. "Aferin ona," diye mırıldandım kendi kendime, birkaç adım geri çekilip bir ağacın gövdesinin arkasına saklandım. Sırrını saklamasına kızamazdım. Belli, sınıfları göz önüne alındığında, muhtemelen kimseye bir şey söylememesi konusunda ısrar etmiştir.

Tam arkamı dönecekken bir şey dikkatimi çekti. Callidus'un bileğini hafifçe sallaması. Ne söylendiğini duyamıyorum—ikiliye çok uzaktayım—ama sinirli bir jestti bu. Hatta öfkeli bir jestti.

Bir an daha tereddüt ediyorum, sonra ayrılıyorum. Belki de devam eden bir ilişkiyi değil, bir ilişkinin sonunu görüyorum. Ya da belki de durumu tamamen yanlış yorumluyorum. Her iki durumda da, bu beni ilgilendirmiyor.

Aklımdan çıkardım. Birkaç dakika içinde odama döndüm ve uyudum.

⁂ ⁂ ⁂

Dördüncü sınıfın geri kalanı, Aequa, ben ve Scitus arasındaki gerginliğin nedenini asla öğrenemezler—en azından ben onlara asla söylemem—ama sonraki birkaç hafta içinde, herkes için bir şeylerin geri dönülmez bir şekilde değiştiği açıkça ortaya çıkar.

Festivalden sonraki sabah başlıyor. Sınıftayız, Koşullu ilişkilerin potansiyel bozulması hakkında bilgi ediniyoruz. Her şeyden çok bir tekrar dersi, daha zor konulara geçmeden önce bir alıştırma dersi. Scitus, aşılayanın kendisindeki zihinsel ve fiziksel bozulma ve bunun potansiyel sonuçları hakkında bir soru sordu.

Elimi kaldırıyorum. Her şeyden çok alışkanlıktan; cevabı bildiğimi belirtmek için, söz hakkı verilmesini beklediğim için değil. Aequa'nın eli de kalkık ve ona her zaman öncelik veriliyor.

"Her şey."

Odada şaşkınlık dolu bir sessizlik hakim olur. Karşı tarafta, Aequa cevap vermek için zaten açık olan ağzını şaşkınlıkla kapatır ve elini indirir.

Diğerleri kadar şaşkın olduğum için, normalden bir an daha geç cevap veriyorum. "Şey... Fiziksel bozulma, Koşullular için önemli değil; hayatta oldukları sürece Koşullu çalışmaya devam eder. Ancak tetikleyici, özgüllüğe bağlı olarak zihinsel bozulmayla kolayca değişebilir. Ve çok spesifik olanlarda bile,

önemli zihinsel aksaklıklar Koşullunun tamamen çalışmamasına neden olabilir. Bu yüzden emeklilik piramitlerinin onları desteklemesine izin verilmiyor."

"Çok iyi." Scitus cevabı tatmin edici bulup devam ediyor, ama diğerlerinin bana baktığını hissedebiliyorum. Yarısı Aequa'ya meraklı, yan bakışlar atıyor, diğer yarısı da bana.

Ders o gün, ertesi gün ve ondan sonraki günlerde de aynı şekilde devam ediyor ve bunun geçici bir durum olmadığı anlaşılıyor. Birdenbire, sorulan sorularla kendimi zorlanmış, Scitus tarafından daha önce olmadığım şekillerde itilmiş buluyorum. Artık derste dikkatim dağılmıyor, konuya hakim olsam bile yarım yamalak odaklanamıyorum; çünkü Scitus her zaman bana soru soruyor, bilgimin sınırlarını zorluyor, bir şeyi ezberleyerek mi öğrendiğimi yoksa gerçekten benzersiz durumlara uygulayabildiğimi mi belirlemeye çalışıyor. Tıpkı Aequa ile yaptığı gibi.

Sabahları, içimde yarattığı huzursuzluğa rağmen Callidus'la labirentte koşmaya başlıyorum. Tekrar tekrar, defalarca. Koşarken bana sorular soruyor ve kıvrımlı geçitlerde ilerlerken aynı anda cevap vermemi sağlıyor. Gittikçe daha hızlı ve bileklik kullanmada daha da ustalaşıyorum.

Belli hakkında zaman zaman nazikçe sorular soruyorum. Doğrudan bir şey değil, sadece yönlendirici sorular. Hiçbir zaman aralarında bir şey olduğunu, onu tanımaktan öte bir bağlantısı olduğunu ima etmiyor. Bazen bana güvenmediği için biraz kırılıyorum. Sonra ondan sakladığım şeyleri hatırlıyorum ve yargılamamaya karar veriyorum.

Akşamlarım Eidhin ile devam ediyor, gerçi artık Ortak Dil bilgisi o kadar iyi ki neredeyse gerek kalmıyor ve ben de onun kadar bu çalışmadan faydalanıyorum. Geçmişi hakkında daha fazla bir şey söylemiyor ve ben de sormuyorum.

Aequa ise kendi içine kapanıyor. Mümkün olduğunca benden uzak duruyor, artık yanıma oturmak ya da kısa bir sohbet etmek için çaba göstermiyor. Ben de aynı şekilde çaba sarf etmiyorum.

Bütün bunların üstünde ise, üç aylık dönem arası yaklaşıyor. İlerliyorum, gelişiyorum, her geçen gün hedefime daha da yaklaşıyorum—ama gelecek olanı düşündükçe midem bulanıyor. Günler gittikçe daha hızlı geçiyor.

Ve sonra, üç hafta sonra, Callidus ve Eidhin'e veda edip, Üçüncüler'le birlikte Suus'a doğru yola çıkan bir Transvect gemisine katılacağım.



PART III

LII

Hiyerarşi geldikten sonraki ilk yıl boyunca eve dönmeyi o kadar sık hayal ettim ki . Bazen evde *olduğumu* bile düşündüm. Dalgaların sesini duymadan uyuyamadığım için okyanusun yakınında kaldım. Güneye doğru ilerlemeye devam ettim. Bazen haftalarca kimseyi görmeden gittim. Ama sahilde ya da yakındaki bir ormanda uyuklardım ve tuz kokusuyla, kumda suyun hışırtılı sesiyle uyanırdım ve sadece bir anlığına, tekrar orada olduğumu düşünürdüm. Belki ailemle kamp yapıyordum. Ya da sadece öğleden sonra güneşinde şekerleme yapıyordum.

Sonra bir gün, nerede olduğumu, neler olduğunu hatırladıktan sonra, yıkıldım. Saatlerce ağladım. İçimde bastırmaya çalıştığım bir acı vardı, ama gözyaşlarımı döktükten sonra bile hâlâ oradaydı. Dolduramayacağım bir uçurum. Bu yüzden iç bölgelere yöneldim. Uzaklaşmalıydım. Daha riskli olsa da. Artık yiyecek için balık tutamasam da, kendimi giderek daha fazla konfor alanımın dışına çıkarıyor olsam da. Eve, kaybettiğim şeylere bu kadar bağlı kalmak, dayanabileceğimden fazlaydı.

O zamandan beri üç yıldan fazla zaman geçti ama irade gücüyle çalışan gemimiz, canlı ve parlak mavi sularda Suus'a doğru ilerlerken, hayaletlerim geri dönüyor. Her şey... sadece manzara değil, kokular, sesler, yüzüme vuran güneşin nazik sıcaklığı. On dakika kadar sonra, çok uzun zaman önce kaçtığım topraklara geri döneceğim, ailemin bir zamanlar önderlik ettiği insanların arasında olacağım düşüncesi bile... Şimdiden zihnimin köşelerine ittiğim yerleri, yüzleri hayal ediyorum. Aynı hissi verecek mi, yoksa artık sadece Cumhuriyet'in başka bir parçası mı olacak?

"Vis. İyi misin?"

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelip yapmacık bir gülümseme takındım, gözlerimdeki nemin teknenin pruvasından sıçrayan deniz suyuyla örtülmesine sevindim. Emissa, Indol ve Belli biraz kenarda duruyorlardı; soruyu soran Emissa'ydı. "Denizde iyi değilim," diye yalan söyledim.

Indol kıkırdadı. "En azından Belli'den daha iyi." Emissa bu hatırlatmaya burun kıvırdı, Belli ise midesi bulanarak surat astı. Kusma krizi geçirmeden önce korkuluğa bile ulaşamamıştı.

“Daha önce tekneye bindin mi?” Emissa adaya doğru bakıyor, ama bana konuştuğu açıkça belli.

“Bir iki kez. Ailem Cartiz’in hemen kuzeyinde, Edaro Nehri yakınlarında yaşıyordu. Bazen babamla birlikte nehirden aşağıya, başkente malzeme almaya giderdim.” Aceleyle uydurduğum yalanı inandırıcı bir şekilde söylüyorum: “Ama hiç böyle bir şey değildi.”

Belli dalgın bir şekilde, "Edaro mu? Ben oranın çoğunlukla hızlı akıntılardan oluştuğunu sanıyordum. Orayı tarayana kadar ticaret için uygun değildi," diye belirtiyor.

Vek . Öyle miydi? "Kullandığımız kısım, ne yaptığınızı bildiğiniz sürece küçük bir tekne için yeterince sakindi." Melankolik bir şekilde kısa bir duraksama veriyorum. "Nehrin değiştirildiğini bilmiyordum."

Diğerleri bu açıklamayı kabul ediyor gibi görünüyor. Neden kabul etmesinler ki? Kanıtlanabilecek bir şey değil bu. Yine de, şimdiden huzursuzum. Baş taraftaki Suus'un giderek büyüyen şekli yüzünden dengem bozuldu.

Konuşma yine zor konulardan uzaklaşıyor. Gayet dostane bir ortam. On bir saatlik Transvect yolculuğunun ardından, boğazdan birkaç mil uzakta indiğimizde Indol ve Belli'yi biraz daha yakından tanıdım. Indol tam bir Catenan: yakışıklı, kendine güvenen, Dimidius Quiscil'in oğlu. İşine geldiğinde zekice espriler yapıyor, ama genellikle geri çekilip konuşmanın nasıl geliştiğini izlemekle yetiniyor ve sadece değerli bir katkısı olduğunda söze giriyor. Zekasından şüphe yok. Nequias'ın şu anki favorisi, Iudicium'u kazanma olasılığı en yüksek kişi olarak kabul ediliyor.

Ondan nefret etmeliyim—Hiyerarşinin prensine en yakın kişi o—ama etmiyorum. Hatta, biraz sinir bozucu bir şekilde, ondan oldukça hoşlandığımı fark ediyorum.

Belli tuhaf bir tip. Sytrecia valisi Quintus Volenis'in kızı. Soluk teni ve uzun kızıl saçlarından anlaşıldığı kadarıyla güney kökenli. Tam olarak düşmanca değil, ama... zaman zaman dalgın bir şekilde küçümseyici davranıyor. Diğer ikisi, aralarındaki en zeki, en iyi stratejist ve Labirent'i yönetmede de en iyisi olduğunu ima ettiler. Belli onları düzeltmeye çalışmadı.

Ve sonra Emissa var.

Başkalarının yanında onunla bu kadar açıkça arkadaş olmak hala garip geliyor, ama o da uzun zamandır arkadaş olduğumuzu gizlemeye çalışmıyor. Diğer ikisi de şaşırmış gibi görünmüyor. Onun varlığı, aramızdaki o tanıdık şakalaşmalar, aklımı gideceğimiz yerden uzaklaştırmama yardımcı olan tek şey oldu. Akıl sağlığımı korumamı sağladı.

Teknemiz kıyıya doğru istikrarlı bir şekilde yaklaşıyor. Konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum ama kalbim istemsizce sızlıyor. Eskiden tırmandığım kayalıklar, kız kardeşlerimle oynadığım kumsallar. Yüzümü okşayan ılık, tuzlu rüzgar. Dalgaların çarpışıp hışırtılı ritmi.

Burası evimdi.

İskelenin değiştiğini, uzaktan görünür görünmez fark ediyorum. Eskiden küçük, ahşap, sağlam ama sıradan bir şeydi. Şimdi ise daha geniş ve okyanusa yüz metre daha derin uzanan, dalgaların pürüzsüz, taştan oyulmuş kenarına çarptığı taştan bir ucube. Artık sadece bunun gibi küçük tekneler için değil. Biraz daha ileride, patikanın yukarısında, eskiden sadece deniz fenerinin olduğu yerde bir sürü yeni bina var. Görünüşe göre, anakara ile ticaret yapmak için kurulmuş dükkanlar. Birkaç kişi aralarında dolaşıyor. Manzaradaki yeni yara izine rağmen, her şey huzurlu görünüyor.

Bundan memnun olmalıyım sanırım. Ama memnun olup olmadığımdan emin değilim.

Yüzünde çilli izler olan ve renkli gözlük takan sert görünümlü bir kadın bizi iskelede karşılıyor. Indol onu, görünüşe göre Quiscil ailesinin hizmetlisi olan Sextus Auctia olarak tanıtıyor. Kadın Indol'u gördüğüne memnun oluyor ve balıkçıların gürültülü bağırışları ve dalgaların sesi arasında bizi tanıştırırken diğerlerine karşı kibar davranıyor.

"Magnus Dimidius sizi bekliyor," diyor Auctia kısa süre sonra ve onu takip etmemiz gerektiğini belirtiyor. Biz de onun peşinden gidiyoruz. Diğerleri

merakla etrafa bakıyor. Ben ise, bunalmış hissetmemeye çalışıyorum.

Yürürken Emissa bana, "Burası gerçekten çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı.

“Öyle,” diye fısıldadım. Heybetli uçurumlar. Canlı yeşil ormanlar. Parıldayan okyanus. Büyürken bunların hepsini doğal karşıladım. Hafızam bile bu manzaraların güzelliğini tam olarak yansıtamadı.

"Babamın zirveyi burada yapmaya karar vermesine çok sevindim," diye coşkuyla söylüyor Indol, bizi duyarak. "Daha önce sadece bir kez gelmiştim, o da birkaç yıl önceydi. O zamanlar bu kadar güzel değildi. Daha fazla güvenliğe ihtiyacımız vardı ve altyapının çoğu bu kadar gelişmiş değildi."

Dilimi ısırıyorum. Ağzımda kan tadı hissediyorum.

Belli etrafına bakınarak, "Sadece hayal edebiliyorum," diye söze giriyor. Tam olarak küçümseyerek değil, ama doğal güzelliği takdir eden biri gibi de görünmüyor. "Burası medenileşen son yerlerden biri değil miydi?"

“Will’i hiç kullanmadılar. Temelde kabile sistemiydi.” Indol sırıtıyor. “Babam şanslıydı. Birkaç senatör sarayı istiyordu, ama o sarayı ele geçirme görevinde yer aldı. Birkaç gün sonra da hak iddiasında bulundu. Adanın sorumlusu olan Sextus da orada yaşıyor, ama biz yokken daha çok bakıcılık yapıyor.”

Tırnaklarım avuç içlerime acı verici bir şekilde batıyor. Merak maskesi altında etrafa bakınıyorum, Indol'a ya da diğerlerine bakamıyorum. En azından bu sefer idare etmek biraz daha kolay; Akademi'den ayrıldığımızdan beri bu tür birkaç sohbete katılmıştım zaten. Suus'un fethini, sanki önemsiz bir ayrıntıymış gibi, sıradan bir şekilde tartışıyorlardı. Belli bile bunu "kansız" olarak tanımlamıştı. Bundan sonra yaklaşık on dakika konuşamadım.

Yine de, bundan nefret ediyorum. Evimin artık senatörler için bir tatil yeri olması fikrinden nefret ediyorum, evimin eskiden medeniyetten uzak bir yer olduğunu düşünmelerinden nefret ediyorum ve bana ve aileme yapılanlara karşı bu kadar kayıtsız olmalarından *nefret ediyorum* . Belki de Relucia'nın tüm bunları ayarlamasının nedenlerinden biri buydu. Belki de bu, mücadeleye olan tutkumu yeniden alevlendireceğini düşündü.

Şu an için işe yarıyor. Emissa'nın gözlerindeki heyecanlı ışıltı bile çirkin duygulardan başka bir şey uyandıramıyor.

Uçurumun kenarındaki patikadan yukarı doğru yürüyoruz—bu da başka bir değişiklik; basit bir yol yerine, taşa oyulmuş zarif merdivenler var—ve sarayı görebiliyoruz.

Tökezliyorum.

Aşağıda sadece küçük şeyler değişmiş olsa bile, yaklaştığımız bina neredeyse tanınmaz halde. Girişlerin üzerindeki o güzel oymalar, halkımın tarihini anlatan, atalarımın yıllarca oyduğu işlemeler yok olmuş. Kumtaşının karakter dolu, yontulmuş görünümü de kaybolmuş.

Onun yerinde bir ucube var. Duvarlar düzleştirilmiş, cilalanmış ve Caten'in renkleri olan turuncu, beyaz ve morla gösterişli bir şekilde boyanmış. Sarayın dış cephesini yeni frizler süslüyor ve Hiyerarşinin başka yerlerinde gördüklerim kadar etkileyici olsalar da, Suus ile hiçbir ilgileri yok. Caten kahramanlarını, Caten ideallerini, Caten zaferlerini gösteriyorlar.

Bu o kadar büyük bir şok ki, içgüdüsel tepkimi kontrol edemiyorum. Nefesim kesiliyor ve yüzüme kan hücum ettiğini hissediyorum, her kanlı detayı fark etmeden edemiyorum. Sarayın iskeleti duruyor; kapılar yerinde, yapı eskiden olduğu gibi aynı boyut ve şekilde. Muhtemelen daha basit. Sadece cepheyi değiştirmek daha uygun.

"Etkileyici," diye mırıldandı Belli arkamdan.

Ellerimin titremesini önlemek için onları arkamda birleştirdim. Başka türlüsünü neden beklediğimi bilmiyorum ama *saray*... Suus'un mücevheriydi. Ailemin beş nesilden fazlası orada yaşamıştı. İçimden bir ses onu kutsal sayıyordu. Caten için bile dokunulmayacak kadar güzeldi.

Eski evimin mide bulandırıcı derecede harap edilmiş halini bir kenara bırakırsak, saraya yürüyüş iyi geçiyor. Ufukta insanlar görüyorum ama bana seslenecek kadar bile yaklaşmıyorlar, beni tanıyacak kadar da yaklaşmıyorlar. Grubun arkasında sessizce duruyorum, diğerleri gördükleri hakkında gevezelik ederken. Kimsenin bana bir şey sormamasına sevindim. Eğer konuşmak zorunda kalırsam, kibar olabileceğim garanti değil.

İçeriye alınıyoruz ve en azından iç mekanın tanıdık kaldığını görünce bir yandan rahatlıyorum. Mermer zeminler aynı. Yerleşim planı da tıpkı eskisi gibi; ana girişten çıkan görkemli, kıvrımlı bir merdiven ve ayrı kanatlara ayrılan çok

sayıda kapı var. Çalışmama o kadar dalmışım ki, bizi karşılamak için kenarda bekleyen grubu neredeyse fark etmiyorum.

Auctia, hafifçe eğilerek saygıyla, "Magnus Dimidius," dedi. "Misafirleriniz geldi."

Merdivenlerin yanındaki grupta birkaç adam var, ama onun kimden bahsettiğini anlamak çok kolay: öne çıkan adam tüm dikkatimi çekiyor ve toplu nefes alışlarından yalnız olmadığımı anlıyorum. Boyu 1.80'den biraz uzun, geniş omuzlu ve yakışıklı, ama mesele sadece varlığı değil. Güç *saçıyor* . Adeta güç yayıyor. Bir tür içgüdüsel hayatta kalma mekanizması gibi, gözlerimi ondan alamıyorum.

“Indol!” Dimidius Quiscil, oğlunu görünce neşeyle gülümsedi ve Indol'u kemiklerini kıracakmış gibi hissettiren bir kucaklamayla sardı. Ancak oğlan hiç etkilenmedi, gülerek ve ayrılırken babasının sırtına vurarak karşılık verdi. Çok yakın görünüyorlardı.

Nefesimi düzenli tutuyorum. Bu, buradaki işgalden, ailemi öldürmekten sorumlu adamlardan biri. Ve şimdi oğluyla mutlu bir kavuşma yaşıyor. Benim eski evimde. Onu burada nasıl gafil avlayabileceğim konusunda düşündükçe ellerim seğiriyor. Hiçbirinin işe yaramayacağını ne kadar çabuk fark ettiğime şükrediyorum.

Indol hepimizi tanıştırıyor; Dimidius etrafta dolaşıyor, hızlı sorular soruyor ve genel olarak Indol'un bizden bahsettiğini ve duyduklarından çok etkilendiğini belirtiyor. Tam bir senatör. İçimde olduğundan emin olmadığım bir irade gücüyle küçümsememi gizliyorum. Sakin ol, duyguları bir kenara bırak. Artık Suus prensi değilim. Ben Vis Telimus Catenicus'um ve Vis Telimus Catenicus buraya davet edilmekten onur duyuyor.

"İşte bu da Vis," diyor Indol, ikisi bana doğru gelirken.

“Elbette! Ulciscor’un oğlu. Catenicus. Seninle tanışmayı uzun zamandır dört gözle bekliyordum.” Elini uzatarak bana eşit bir selam veriyor. Indol’un kaşlarının hafifçe yana doğru kalktığını görebiliyorum. Bu, naumachia’da yaptıklarımı onurlandırmak için yapılmış bir hareket. Oysa bunu yapmak zorunda değil.

Şaşkınlıktan da olsa, tereddüt ettim. Sonra, isteksizlikten göğsüm patlayacak gibi olurken, koluna girdim ve gururlu, minnettar bir gülümseme takındım. "Bir

onurdu efendim. Gerçekten."

Bu sözler karşısında içimde bir şey ölüyor gibi hissediyorum.

“Babanız önümüzdeki birkaç saat içinde burada olacak, ancak sizinle de daha fazla konuşmak için biraz zaman ayırmak isterim. Belki akşam yemeğinde?” Dimidius etrafına bakındı, herkesi sözlerine dahil etti. “Yarın itibariyle maalesef devlet işleriyle çok meşgul olacağım, ancak bu akşam yemeğe katılmanızdan çok memnun olurum.”

Hiçbir şey söylemiyorum, ama diğerlerinin coşkulu yanıtlarına katılmadığımı belli edecek hiçbir şey de yapmıyorum.

“Elbette, yarın geldiğinde uyulması gereken bazı kurallar olacak,” diye devam ediyor Dimidius. “Sarayın doğu kanadı önümüzdeki üç gün boyunca hepinize kapalı olacak. Siz de dahil,” diye ekliyor Indol'a alaycı bir ciddiyetle, Indol ise iyi niyetle kıkırdıyor. “Korkarım ki biz de hoşgörülü olamayız. Bu kuralı çiğneyen hiç kimse Akademiye geri dönmeyecek. İstisna yok.”

Quiscil neşeli bir şekilde konuşuyor, ama son kısımda sesinde bir değişiklik oluyor ve ciddiyetini duyabiliyorum. Diğerleri de duyabiliyor. Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Dimidius, Auctia'ya bizi odalarımıza götürmesini söyleyip uzaklaşana kadar, maiyetindeki adamın onu takip ettiğini fark etmedim. Kırklı yaşlarında olabilir. Kısa boylu, tıknaz yapılı, hızla seyrelmiş siyah saçlı ve Suus yerlilerinin daha koyu tenli tenine sahip. Catenan üniforması ve renkli gözlükleriyle onu neredeyse tanıyamadım.

Bu, babamın eski danışmanlarından Fadrique. Sanırım ticaretten sorumluydu? Önemli bir adam.

Ve bir süre bana özel ders veren biri vardı. Beni kesinlikle tanıyordu.

Kımıldamıyorum, geri çekilmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bana bakmıyor. Ama içeri girdiğimizi gördü. En azından yüzüme bir göz atmış olmalı.

Kalbim sıkışarak grubun arkasına doğru çekildim, sonra Dimidius Quiscil ile birlikte ayrılışını izledim. Etrafına bakmadı, benimle ilgili merakını belli etmedi. Belki beni görmedi—ya da belki de Relucia'nın tahmin ettiği gibi, tanınmaz haldeydim. Sonuçta onu hemen tanıyamadım ve tanıdık yüzler arıyordum.

Onun gidişinin verdiği rahatlama, yerini hızla buz gibi bir öfkeye bıraktı. Bu adam sadık bir tebaa, babamın ve ailemin bir dostu olmalıydı. Ve şimdi Hiyerarşi için mi çalışıyor? Gözlüklerinden de anlaşıldığı üzere bir Sextus. Adadaki en yüksek rütbeli pozisyon kesinlikle bu. Bunu elde etmek için, muhtemelen ailemin cesetleri soğumadan önce bir anlaşma yapmış olması gerek.

"Biraz sersemlemiş görünüyorsun."

Omzumun yanındaki sese irkildim. Emissa'ydı, dalgınlığıma gülüyordu.

“Bir Dimidius ile ilk karşılaşmam.” Bizi odalarımıza götüren Auctia'nın ardından yola koyuluyoruz. Yolu biliyorum. Eski odalarıma doğru gitmiyoruz—onlar kesinlikle senatörler için ayrılmış olmalı—ama sarayın geniş bir misafir kanadı var. Uçurumların arasından geçen geçitlerin oraya da birkaç giriş noktası var, ancak sayıları daha az.

"Etkilenmiş?"

"Onu gözden kaçırmak gerçekten zor."

Gülerek, "Bunu ifade etmenin bir yolu bu," dedi.

Sanki benden konuşmayı devam ettirmemi bekliyor gibi görünüyor, ama hiç havamda değilim. Sessizliğe bürünüyoruz.

Yürürken geride kalmamaya özen gösteriyorum. Döndüğümüz her köşe, kaybettiğim şeyin bir hatırlatıcısı, ama buna karşı hızla duyarsızlaşıyorum ve dikkatimin dağılmasına izin veremem. Eğer gideceğimiz yeri doğru tahmin ettiysem, tünellere erişim sağlayan tek bir oda var orada.

“Bu odalardan istediğinizi seçebilirsiniz.” Auctia, biz geldiğimizde konuk salonunun tamamını işaret ediyor. Salon, Catenan renkleri ve Catenan duvar halılarıyla süslenmiş. “Hepsi aynı.”

Indol'un yanından sessizce geçip, o işini bitirmeden önce üçüncü odaya doğru ilerliyorum; bu diğerlerine garip bir sabırsızlık gibi görünecek, ama bundan fazlası değil. Kapıyı iterek açtığımda hâlâ Auctia ile birlikte ayakta duruyorlar.

Odaya girdiğim andan itibaren her şeyden nefret ediyorum. Şimdi bana çok büyük gelse de, kendi odamın ne kadar daha büyük ve ne kadar daha güzel olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Pencereden dalgaların rahatlatıcı sesini duyabiliyorum, ama dekorasyon yüzünden bu sesler bozulmuş: bayraklar, Will

tarafından oyulmuş mobilyalar, her yerde Hiyerarşi renkleri. Sanki Caten, sevdiğim her şeye bulaşmış bir veba gibi.

Arkamdan kapıyı kapattım, diğerlerinin bunu kaba bulup bulmayacağını umursamadım. Duvara yaslandım. Yere kaydım. Ellerimi önümde uzattım, titremelerini izledim. Sadece onlara odaklandım. Kendimi tekrar kontrol altına almaya çalıştım, çalıştım.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu sahte tavrı sürdüremem, burada değil.

Nefesim kesik kesik geliyor, sonra hıçkırıklar kopuyor. Başımı dizlerimin arasına gömüyorum, ellerimi başımın arkasına koyup gözlerimi kapatıyorum. Gözyaşlarım aksın. Ama yavaşça, dışarıda biri olabilir diye. Kederim bile bastırılmalı.

Dakikalar geçiyor. Üzüntü dalgası azalıyor, dişlerimi sıkıp kararlılığımı yeniden toparlayacak kadar hafifliyor. Bunu atlatmalıyım. Iudicium'a sadece dört ay kaldı. Ulaşmalıyım. Kazanmalıyım. Belki bu arada Relucia'nın baskısından kurtulmanın bir yolunu da bulurum.

Zor, ama imkansız değil. Ve eğer bunu başarabilirsem, tüm bunlardan kurtulabilirim.

Kapıyı kilitleyip ayağa kalkıyorum ve nihayet odayı duygusal olarak değil, taktiksel olarak değerlendiriyorum. Uzak duvara yaslanmış, lüks görünümlü bir yatak, köşede bir kanepe ve bir masa var. Sarayın çoğu manzarası gibi, bu muhteşem manzara da uçurumun tam kenarından. Birinin geçip içeriye bakma tehlikesi yok.

Ve sonra şömine var. Bu koridordaki her oda aynı şekilde düzenlenmiş, bu yüzden alışılmadık bir yanı yok, görsel olarak farklı kılan hiçbir şey yok. Ama - büyük bir rahatlamayla- değiştirilmemiş, kapatılmamış veya yeniden yapılmamış. Neden yapılsın ki?

Önünde diz çöküyorum. Suu'da şömineler pek kullanılmaz; kışlarımız bile ılıman geçer ve sadece nadir görülen soğuk hava dalgalarında ısınma ihtiyacı hissederiz. Giysilerime eski is bulaştırmamaya dikkat ederek eğiliyorum ve bacanın içinde el yordamıyla bir şeyler arıyorum.

Küçük olmasına rağmen gizli kol, fazla çaba gerektirmeden yana doğru tık diye kapanıyor.

Şöminenin arkası benden uzaklaşarak açılıyor ve ötesinde uçsuz bucaksız, karanlık bir boşluk ortaya çıkıyor.

Orada çömelmiş, birkaç saniye boyunca bakakalıyorum. Hâlâ çalışıyor. Catenanların dokunmadığı bir hafıza parçası. Bu girişin tünel sistemine nerede bağlandığını bulmak için elimden geleni yapıyorum, ama bunu neredeyse hiç kullanmadım.

Üzerime is bulaşmamasına dikkat ederek, gizli kapıyı yakalayıp kapatıyorum. Şimdi keşfe çıkacak zamanım yok ve senatörlerin çoğunun ayrılmasına ve en üst kademelerin son toplantısını yapmasına daha üç günüm var. O akşam boyunca burada rahatsız edilmeden kalabilmek için bir bahane bulmam gerekecek. Hastalık en iyi çözüm olabilir, ama inandırıcı olması lazım. En az bir gün önceden hastalanıyormuş gibi görünmeliyim.

Şöminenin etrafında herhangi bir iz olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapımı tekrar açıyorum. Yakında birileri bizi akşam yemeğine almaya gelecek.

Şimdilik, sanırım anılarımın daha fazla kirletilmesine kendimi hazırlamalıyım.

LIII

Yatağımda uzanmış , tavana bakıyordum ki, sonunda kapı çalınca kasvetli sessizlik bozuldu.

“Vis. Son.” Kapıyı açtığımda Ulciscor'un coşkusu samimi görünüyordu, hele ki etrafta sadece Lanistia varken. Elini uzattı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

“Siz de, Baba.” Bu hitap şekli dilimde her zamankinden daha acı geliyor ama tanıdık bir selamlaşmayla kolunu kavrayıp anlayışlı bir baş sallaması bekliyorum. Burada önemli hiçbir şeyden bahsedemeyiz. Özel olarak konuşma fırsatı bulana kadar bir oyun oynamam bekleniyor.

Ardından Lanistia'ya sarılıp yanaklarından hafifçe öptüm.

"İyi misin?" diye soruyor Lanistia, ben tekrar uzaklaşırken koyu renk gözlükleri parıldıyor.

“Her şey yolunda. Ve ikinize de anlatacak çok şeyim var.”

Ulciscor'un gözleri parıldıyor, ama adam heyecanını iyi gizliyor. "Mükemmel. Ama şimdilik, sizin olmadan akşam yemeğine gelmememiz gerektiği bize kesin bir dille söylendi."

“Elbette.” Solgun bir gülümsemeyle kapıyı kapatmak için hareket ettim.

“Bekleyin! Gitmeden önce.” Ulciscor cebinde bir şeyler karıştırıp küçük, ince bir kutu çıkardı. “Annenizden bir hediye. Sizin başarınızdan ne kadar gurur duyduğunu bilmenizi istedi.”

İnce ahşap kutuyu alıp açıyorum. İçinde kadife üzerinde, güzelce işlenmiş altın kaplama bir kalem duruyor. Kalemin sapına zarif bir şekilde *"Birlikte Daha Güçlüyüz"* yazısı işlenmiş.

“Çok güzel. Benim adıma ona teşekkür etmelisiniz.” Odama geri dönüp kutuyu bir çekmeceye sakladıktan sonra diğer ikisinin yanına katıldım. Yürümeye başladık.

Geniş kemerli kapıların dışında gün ışığı parlak, masmavi gökyüzü sadece uzaktaki beyaz bulutlarla kesiliyor. Manzaraya bakarken derin bir nefes alıyorum, manzaranın beni sarmasına izin veriyorum, evimin enkazına değil, ona odaklanıyorum. Aşağıdaki devasa iskelede daha fazla tekne demirlemiş. Senatörler de sayıca artmaya başlamış.

Yemekhaneye giden neredeyse boş koridorlarda yürürken birkaç dakika boyunca kısa bir sohbet ediyoruz. Ulciscor, Dördüncü Sınıfa yükselmemden dolayı heyecanlı; tebriklerinde gerçek bir gurur ifadesi var gibi görünüyor. Ardından, Pletuna Festivali ve Aequa'nın hile yapmamı "ortaya çıkarmaya" yönelik girişiminden kısaca bahsettiğimde de açıkça memnun oluyor. Onun bu kadar sevinmesinin, sınıftaki hızlı yükselişimden mi yoksa Aequa'nın ve dolayısıyla Advenius'un zararına olmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

Onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışıyorum ama gönlüm bu işte değil. Aequa'nın böyle düşünmesinden, yaptıklarından bağımsız olarak, onu suçlamak zor.

Yemek salonuna ulaşıyoruz. Ortadaki uzun masa gitmiş, yerine her biri Catenan tarzında üç geniş kanepeyle çevrili birkaç küçük masa konmuş. Zemin, karmaşık bir Catenan mozaik deseniyle altın ve obsidyenle kaplanmış. Duvarlar Catenan sanat eserleriyle süslenmiş. Her köşede Catenan heykelleri gizlenmiş durumda.

Üçüncülerin hiçbiri henüz burada değil. Ancak oda dolu; çoğunluğu yaşlı en az yirmi dört adam, ikişer veya üçer kişilik gruplara ayrılmış halde gülüşüyor veya mırıldanıyorlar. Sadece Dimidius Quiscil ve karısını tanıyorum; onlar odanın en ucundaki, şüphesiz ki son derece gösterişli masanın etrafındaki kanepelere uzanmışlar.

Olanları tam olarak kavrayamadan bir senatör kendini tanıtmaya başladı. Magnus Quintus Omus'tu. Lanistia'nın derslerinden bu ismi hatırlıyordum. Kibarca doğudaki toprakları hakkında bilgi istedim. Tanıdığım için memnun oldu.

Birkaç dakika sohbet ediyoruz ve ardından Omus'un yerini bir sonraki senatör alıyor. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Ulciscor beni gururlu bir baba gibi sırayla her birine gösterirken bu durum en az yarım saat boyunca böyle devam

ediyor. Ben de üzerime düşeni yapıyorum. Gülümsüyorum, el sıkışıyorum, arada sırada iltifat veya hoş sözler söylüyorum. Her biri naumachia'daki cesaretimden dolayı beni övüyor ve çoğu Senato'ya ulaştığımda büyük işler başaracağımı beklediklerini söylüyor. Ben de karşılık olarak coşkulu görünmeye çalışıyorum.

Sonunda omzumda hafif bir dokunuş hissettim ve arkamı döndüğümde Indol'u gördüm.

“Babam senin de bize katılmanı istedi, Vis.” Başını kibarca uzaktaki masaya doğru salladı. Bu bir küçümseme değildi, ama davetin sadece bana yönelik olduğu açıktı.

Ulciscor hiç etkilenmemiş gibi, onaylarcasına beni uzaklaştırıyor. "Sonra konuşuruz."

"Kurtardığınız için teşekkürler," diye mırıldandım odanın karşısına doğru ilerlerken. Sonunda sıkılmış görünmeden etrafa tekrar bakma fırsatı bulduğumda, Emissa ve Belli'yi odanın ortasındaki bir masada gördüm. Hiyerarşideki her şey gibi, oturma düzeni de rütbeyi gösteriyordu ve Üçüncülerin Dördüncüler ve Beşincilerin arasına yerleştirilmiş olması ilgimi çekti. Emissa, incelememi fark edince bana hafifçe el salladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Henüz teşekkür etmeyin," diyor Indol neşeyle beni anne babasının yanına götürürken.

“Catenicus. Hoş geldin. Lütfen bize katıl.” Dimidius’un rahat tavrı, ondan yayılan güçle çelişiyor gibi görünse de, sözler ne kadar nazik olsa da, karşı konulamaz bir emir gibi geliyor.

“Şeref duyuyorum efendim.” Gösterilen kanepeye oturup, uygun şekilde gururlanmış görünmeye çalıştım. Sözlerim ağzımda kül gibiydi ama ona en ufak bir öfke belirtisi bile gösterme riskini göze alamıyordum. Dimidius, hafife alınacak biri değildi.

“Peki, buradaki küçük adamız hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye soruyor Quiscil, Indol diğer iki Üçüncü'nün yanına gitmek üzere uzaklaşırken, bizi yalnız bırakıyor.

"Çok güzel, efendim."

“Öyle, değil mi?” Dimidius, yaptığı eklemeleri hayranlıkla inceliyormuş gibi etrafına bakındı. “Üç yılda çok yol kat etti.” Neyse ki, ilk yemeğin gelmesiyle

cevap vermekten kurtuldum: yemekler arasında sülün, ıstakoz ve çiğ istiridye vardı; benim için yeni bir şey değildi, ama çoğu Catenalı için egzotikti. Yemek takımları bile gösterişliydi, yarı değerli taşlarla kaplı gümüşten yapılmıştı. Gözlerimi yemeklerden ayırmadım, yukarı bakarsam Quiscil'in içimde kaynayan öfkeyi göreceğinden endişeleniyordum.

"Naumachia'dan beri seninle konuşmayı dört gözle bekliyordum." Hem rahat hem de yoğun bir tonda. "Hikayeleri duydum elbette. Raporları okudum. Ama *sen* ... Sen *oradaydın* . Yakından gördün." Arkasına yaslanıp, bir istiridyeyi tek bir hareketle yuttu. "Bana *her şeyi* anlat."

Ciddi söylüyor. Sadece formalite icabı sormuyor. Söylediklerimi de olduğu gibi kabul etmeyeceğini anladım.

Sonraki saat, geçirdiğim en gergin saatlerden biri oldu. Quiscil, sürekli, sert ve odaklı, doğrudan ve sorgulayıcı sorular sormaktan çekinmedi. Çevremden dolayı hâlâ dengesiz olmam da işleri zorlaştırıyordu. Bu tür sorgulamalara tam olarak uygun olacak şekilde saatlerce prova yapmış olmama rağmen, cevaplarım ne yeterince hızlı ne de akıcıydı. Umarım Dimidius bunu sadece benim korkudan titrememe bağlar.

Her ne kadar temkinli ve zekice bir yaklaşım sergilese de, Quiscil'in sorgulamasındaki amacını anlamam uzun sürmüyor. Tabii ki. Benden şüphelenmiyor; sadece Anguis'in kullandığı silah hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyor. Şüphesiz hem ona karşı bir savunma bulmakla hem de kendi amaçları için bu gücü elde etmekle ilgileniyor. Muhtemelen buraya davet edilmemin sebebi de bu.

Ne istediğini anladığımda, gerginliğim devam etse de cevaplarım daha kolaylaşıyor. İşleri daha da kötüleştiren şey ise, Fadrique'nin konuşmamız sırasında birkaç kez ortaya çıkıp, Dimidius'un kulağına sessizce bilgi aktardıktan sonra tekrar kaybolması. En azından davranışlarında olağandışı bir şey fark etmedim.

Bu durum, o odaya her girdiğinde kaslarımın gerilmesini engellemiyor. Yanında çok konuşmamaya da özen gösteriyorum. Üç yıldan fazla bir süredir aksanımı düzeltmek için çalışıyorum, ama sesimi duymanın, sadece görmenin tetikleyemediği bir anıyı tetikleyebileceğinden çok korkuyorum.

Bir süre sonra bize iki senatör daha katılıyor—ikisi de Magnus Tertii'ymiş—ama Dimidius'un dikkati başka yerde olsa bile, akşam yemeği bitmek bilmez bir hal alıyor. Yemeklerin hepsi yanlış: balık var ama Catenan usulü ızgara yapılmış; taze midyeler var ama açıkça Suus'lu bir aşçıdan başkası tarafından hazırlanmış. Dimidius, yemeklerin otantikliğini gururla bize anlatıyor, bazılarını yerel lezzetler olarak tanımlıyor. Suus'un tarihine dair son derece yanlış, abartılı versiyonlar anlatıyor. Herkese üç buçuk yıl önceki fetihten, ne kadar kansız olduğundan, halkın Hiyerarşinin ilerlemesini ne kadar hevesle karşıladığından, medeniyetin yükselişinden bahsediyor.

Yerimden fırlayıp gitmemek için kendimi zor tutuyorum. Keyif alıyormuş gibi yapıp oyuna ayak uydurmaya çalışıyorum. *Görmezden geliyorum. Relucia'nın bilgilerini alıyorum. Bütün bunları geride bırakıyorum.* Bunu kendi kendime kaç kere tekrarladığımı bilmiyorum.

“Vis.” Konuşmanın kesildiği bir anda, kadın sesi kulağıma yumuşak bir şekilde fısıldadı, omzuma hafif bir dokunuş eşlik etti. Arkamda Emissa'nın durduğunu gördüm. Bana gülümsedi, sonra Quiscil'e döndü. “Sözünüzü kestiğim için özür dilerim efendim, ama Vis'in burada olması gerekiyor, sizinle oğlunuz arasında bir tartışmayı çözmem lazım. Çok mu sakıncası var...”

Quiscil bana ve ona bakışlarını gezdirdi. "Bir hanımefendiyi asla bekletmeyin." Ayağa kalkarken, duyduğum rahatlamayı gizleyerek elini uzattı. "Memnuniyetle, Catenicus. Zirve bittikten sonra daha fazla konuşacağımıza inanıyorum."

Sıkıca tutuyorum. "Sabırsızlıkla bekliyorum, efendim."

Emissa beni uzaklaştırıyor. Bana bakarken gözleri parıldıyor. "Biliyor musun, sanırım seni ilk defa bu kadar rahatsız görüyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Bu kadar bariz mi?"

“Hayır, hayır. Bunu çok iyi gizliyorsun. Ama ben anlayabiliyordum.”

Indol ve Belli'nin oturduğu masaya şöyle bir göz attım. Oraya gitmiyoruz. "Anladığım kadarıyla bir anlaşmazlık olmadı?"

“Hiçbir anlaşmazlık yok. Sadece can sıkıntısı.”

İstemeden de olsa, etrafımdaki her şeye rağmen sırıttım. "Yani o ikisinden daha iyi olduğumu mu söylüyorsun?"

Eliyle belirsiz, kararsız bir hareket yapıyor. "En azından farklı olduğunu söylüyorum."

Omuzumla onu azarlarcasına dürttüm ve o da bana sırıttı.

Loş bir köşeye doğru yürüyoruz ve sözsüz bir işaretle durup, odaya doğru dönerek küçük bir mahremiyet alanında etrafı gözlemliyoruz. Aramızdaki konuşma hafif, sıradan ama rahat bir şekilde devam ediyor. Eğlence var: sessizce ama acımasızca alay ettiğimiz bir şiir dinletisi, ardından şaşırtıcı derecede etkileyici akrobatik gösteriler. Bir noktada Emissa, yüzü tabağa konulan bütün kızarmış kaplumbağaya tıpatıp benzeyen bir senatörü işaret ediyor ve ben kahkahadan neredeyse şarabımı boğazıma kaçırıyorum.

Her şeye rağmen, etrafımdaki dehşet yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Göğsüm eskisi kadar sıkışmıyor. Şaka yapmadığımız zamanlarda bile, gülümsemelerim... samimi geliyor.

Sonraki iki yemek de geçtikten sonra gözümün köşesinden bir hareket fark ettim ve Ulciscor'un bize doğru geldiğini gördüm. "Senin bir arkadaşın mı, Vis?"

“Emissa Corenius.” Elini uzatıyor.

Ulciscor onu kavrar ve kibarca eğilir. "Ah, tabii ki! Babanızı tanıyorum. Burada olamaması çok üzücü. Senato'da birçok *hararetli* tartışmamız oldu." Olumsuz bir anlamda söylemediğini göstermek için gülümser. "Akademiyi nasıl buluyorsunuz?"

“Elbette zorlu olacak. Yıl sonunu ve kamu hizmetine geçmeyi dört gözle bekliyorum.”

"Aile kurma planınız yok mu?"

“Öncelikle mevcut konumumu iyileştirmeyi tercih ederim. Vergi sonuçları doğmadan önce hala beş yılım var.”

“Elbette. Elbette. Karım da aynıydı.” Ona başıyla onaylar. “Memnun oldum Emissa, ama Vis'i buradan götürmem gerekiyor maalesef. Birçok senatör hâlâ onunla tanışmak için can atıyor ve sadece birkaç günlüğüne buradalar.” Sonuncusu ondan çok bana yönelik. Hafif bir sitem.

Emissa, durumu iyi niyetle karşıladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Magnus Quintus." Bana son, biraz acıyan bir gülümsemeyle veda etti, sonra da Indol ve Belli'nin koyu bir sohbete dalmış oturdukları yere doğru uzaklaştı.

Ulciscor, hareket etmeden onun gidişini izledi. "Ona dikkat etmelisin, Vis."

“Biliyorum. Öyleyim.”

“Öyle görünmüyordu.” Sonunda bana baktı. “Transvect saldırısından sonra sana içkiyi veren oydu.”

“Öyleydi.” Gözlerine bakıyorum. Emissa ile konuşurken hissettiğim rahatlama yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor. “Dikkatli davranıyorum.”

Birkaç dakika boyunca beni inceledi. "Pekala."

Onun peşinden senato soruşturmasının karmaşasına geri döndüm. Bir şekilde, sonraki bir iki saat sonsuza dek sürmüş gibi gelse de, akşam sona erdi ve insanlar odalarına çekilmeye başladı. Kibar olmanın uygun olduğunu düşündüğüm anda bahanelerimi sıraladım. Yorgunluktan neredeyse kör olmuştum—bunun büyük bir kısmının duygusal bir yük olduğunu biliyordum—ve sonunda odama geri döndüm, kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Tek istediğim yatağa yığılıp gözlerimi kapatmaktı. Bu günü geride bırakmak.

Bunun yerine esnemeyi zorla bastırıyorum, masamdaki lambayı yakıp kapatıyorum ve sonra sendeleyerek şömineye doğru gidiyorum.

⁂ ⁂ ⁂

Tüneller, lambamın loş ışığı dışında zifiri karanlık . Hatırladığımdan daha küçükler, kenarları yer yer omuzlarıma değiyor. Her adımda hafızamı zorlayarak doğuya doğru acele ediyorum. Burada uzun süre kalmayı planlamıyorum, ama yıllar geçti ve Hiyerarşi bu geçitlerden haberdar. Muhafızların, iradeye dayalı alarmların veya odalarımla senatörlerin zirve yapmasını beklediğim salonlar arasında kapatılmış yolların olmadığından emin olmalıyım.

Bildiğim kadarıyla hiçbir şey yok. Belki de ailem öldükten sonra Catenanlar bu gizli yolların endişelenmeye değmeyeceğine karar vermişlerdir. Suus'taki diğerlerinin çoğu bu yollardan haberdar değildi ve tek dış erişim noktalarından geçmek neredeyse imkansızdı. Artık bir tatil evinden farksız olan bu yerde güvenlik riski sayılmaz.

Sessizlik üzerime ağır basıyor, dikkatlice adımlarla ilerliyorum ve yol ayrımlarında geldiğim yönü hançerimle taşa küçük izler bırakarak işaretliyorum. Bunu her yaptığımda çiziklerin yankısı karanlığa karışıyor, ama bu gerekli bir önlem. Eskiden burada ne kadar çok zaman geçirdiğimi düşünürsek, karanlıkta yönümü kaybetmek çok kolay.

Bence tüm senatörleri ağırlayacak kadar büyük üç salon var. Neyse ki, her birinde hâlâ dinleme bölmeleri mevcut: baş hizasında, sessizce yana kayan ve kapalıyken çevredeki taşla mükemmel bir şekilde bütünleşen kapılar. Bu tünellerden haberdar olsalar bile, Catenanlar onları asla fark etmemiş olabilirler. Beklendiği gibi, bu gece hiçbiri ses çıkarmıyor.

Geri dönüş yolundayken Büyük Salon'un girişinin önünden geçiyorum.

Duraksıyorum. Sanırım bu dördüncü bir olasılık. Babamın eskiden oturup halkımızdan gelen başvuruları kabul ettiği yer burasıydı. Buradaki tüm değişikliklere rağmen, zirve için kullanılıyor olacağına şaşırırdım. Çok büyük, çok görkemli. Bu amaç için daha iyi yerler var.

Yine de, kulağımı dinleme yuvasına dayayarak oyalanıyorum. Diğerleri gibi, burada da tam bir sessizlik var.

İlerlemem gerekirdi ama hastalıklı bir merak beni kapıya doğru sürüklüyor. Kapıyı aralıyorum. İçeriye bakıyorum. Fenerler yanıyor olsa da içerisi boş.

Eskiden burada babamın davalar hakkında verdiği kararları saatlerce izlerdim. Hepsini kendisi dinlerdi. Hiçbir zaman yetkiyi başkasına devretmezdi. Daha küçükken, her karardan sonra bana kararını açıklardı. Sonra saldırıdan önceki son yılda, bana kararın ne olması gerektiğini düşündüğümü sormaya başladı. Kararını vermeden önce, gerekçelerimi açıklamamı istiyordu. Her zaman haklı değildim; bazen yasal bir teknik ayrıntıyı kaçırırdım veya bir argümanın bir yönünü yanlış anlardım. Bazen, nadiren de olsa, kimin haklı olduğu konusunda anlaşmazlığa düşerdik. Çoğu zaman, iç karartıcı derecede sıkıcıydı.

Onu özlerken göğsümde hissettiğim acı, derin ve boşluk dolu bir sızı.

Sarayın geri kalan her şeyi gibi, salon da artık farklı. Tanıdık mobilyalar yok. Yemek odası gibi, her yerde Catenan duvar halıları ve heykelleri var. Ama anılar kalıyor.

Bir dakika, iki dakika boyunca orada duruyorum. Sadece orada olmak. Acıyı hissetmek ama durmak istememek.

Sonunda, uzaktan gelen bir ses beni o andan koparıyor, koridorlara geri kaçmama ve arkamdan gizli kapıyı aceleyle, sessizce kapatmama neden oluyor.

Bundan sonra odama geri döndüm. Melankoliktim. Bitkinim.

Şöminenin içinde bir şeyler karıştırdığıma dair tüm izleri ve zemini titizlikle temizledikten sonra yatağa yığıldım. Gözlerimi kapattım. Bugün bir kabustu.

Belki de buraya son geldiğimden beri katlanmak zorunda kaldığım en zor gündü.

Yine de, en azından bir teselli vardı. Bu akşam Emissa ile geçirdiğim zamanı düşünüyorum. Bazı esprilerine yine hafifçe gülümsediğimi fark ediyorum, orada uzanırken midemde hoş bir sıcaklık hissediyorum. Eğer o olmasaydı, günü aklı başında bir şekilde bitirebilir miydim bilmiyorum.

Sonunda uyuyorum.

HAYAT

“V! BELLI! BİZE KATILMAYACAK MISIN?”

Kum tepesinde oturmuş, kollarımı bacaklarımın etrafına sarmış, sabah güneşinde parıldayan berrak mavi dalgaları izliyorum. Kahvaltıdan önce; buraya gelmeyi ne kadar istemesem de, ilgisiz veya aşırı mesafeli görünmek istemediğimi biliyorum. Emissa bize el sallıyor. O ve Indol, hafif giysiler içinde, sığ sularda yüzüyor ve suya girip çıkıyorlar. Arkamda, saray doğudaki yüksek, sivri kayalıkların hemen ardında gizlenmiş durumda. Ona doğru bakmayı reddediyorum.

Emissa yanıma koşarak gelirken, "Aslında yüzmeyi pek bilmiyorum," diye özür dileyerek söylüyorum.

“Ben de öyle düşünmüyorum. Önemsiz olacak kadar yüzeysel bir şey. Söz veriyorum.”

Gerçekten neşeli olamıyorum. "Teşekkür ederim, ama ben sadece oturmakla mutluyum."

Emissa gözlerini kısarak bana baktı ama sonra içini çekerek birkaç adım ötede uzanmış olan kıza döndü. "Belli? Peki ya—"

"Hayır." Belli, kıvırcık kızıl saçlarının uzun bir tutamını geriye iterek Emissa'ya kararlı bir bakış attı.

Emissa gözlerini devirdi. "İkiniz de hiç eğlenceli değilsiniz." Sonra koşarak Indol'un yanına geri döndü.

Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve güneşin sıcaklığının yüzümü okşamasına izin verdim. Ama bu eylemin hiçbir zevki yoktu. Eskiden kardeşlerimle oynadığım bu plajda olmanın hiçbir zevki yoktu. Bir zamanlar en sevdiğim yerlerden biriydi. Neredeyse Ysabel'in kumda takla attığını ya da

Cari'nin yıkmaktan çok zevk aldığım özenle yapılmış kumdan kaleler inşa ettiğini görebiliyorum.

Bunun yerine, biraz ileride, Cari'nin cansız bedenini kıyıya sürüklediğim yeri görüyorum. Onu hayata döndürmeye çalışırken hem çok uzun hem de yeterince zaman harcamadığım yeri. Ve sonra bedenini denize bıraktığım koyu. Akıntıya kapılıp yuvarlanmasını izledim. Dünyamın son parçası da onunla birlikte gitti.

"Yüzme konusunda pek iyi değil misin?"

Düşüncelerimden sıyrılıp döndüm ve Belli'nin bana eğlenmiş bir ifadeyle baktığını gördüm. Suya doğru dalmış halimi fark etmiş olmalıydı.

Zoraki bir kahkaha attım. "En sevdiğim şey değil."

“Bu konuda ortak noktamız var.” Küçümseyen bir hareket yapıyor. “Suyun içindeyken sorun yok ama sonrasında kum... iğrenç.”

“Aynen öyle.” Bu beni hiç rahatsız etmedi ama Belli çok mesafeli, onunla iletişim kurmak için her fırsatı değerlendiriyorum. “Sanırım Foundation oyunu oynayarak içeride olmayı tercih edersin?”

"Buna benzer bir şey." Merakla bana bakıyor. "Nasıl oynanacağını biliyor musun?"

Bu varsayıma neredeyse kahkaha atıyorum, ama sanırım bir nebze de olsa mantıklı: çoğu yetimin oyunu öğrenmeye ne zamanı ne de isteği olur. "Temel bilgiler." Onu birkaç kez oynarken gördüm: teknik olarak yetenekli ama büyük bir oyuncunun yaratıcılığından yoksun, yaşlı Hrolf'un yapabileceği hamlelerden başka bir şey yapmıyor.

"Oyun oynamak ister misin?"

Aceleyle reddettiğimi belirtmek için elimi salladım. "Oynadığınızı gördüm. Aşağılanmakla ilgilenmiyorum, teşekkürler." İltifat olarak söylediğimi göstermek için gülümsedim. Akademide, Foundation'da yetenek, Labirent'i yönetebilmek kadar değerli. Tam olarak faydalanana kadar oynayabildiğimi açıklamanın bir anlamı yok.

Belli omuz silkerek diğerlerini gözlemlemeye devam etti.

“Üçüncü oyunda Callidus'u hiç oynadınız mı?” Planlı değil ama Pletuna Festivali'nden sonra onları birlikte gördükten beri ilişkileri hakkında meraklanıyorum. Hafif bir dürtme zarar vermez. “Oyunu sevdiğini söylemişti.”

Çok ince, neredeyse fark edilemez bir şey ama Belli geriliyor. "Ericius mu? Tanrım, hayır. Ne büyük bir zaman kaybı olurdu. Onun Yedinci olmasının bir sebebi var."

"O, bundan daha zeki."

“Bizimleyken bunu hiç belli etmedi. Yoksa Seven’da olmasının başka ne sebebi olurdu ki?” Gözlerini ona çevirdi.

“Onun hakkında yanılıyorsun.” Belli’nin sözlerinde bir gariplik var. Callidus’tan hoşlanmadığını taklit ettiğini sanmıyorum—romantik bir ilişki içinde olduklarına dair varsayımım, hızla fark ettiğim üzere, son derece yanlışmış—ama tepkilerimi çok yakından izliyor.

Sahilin uzak ucunda bir hareketlilik fark edince, söyleyeceğim her şeyi unutuyorum; saray yolundan kumların üzerinden bize doğru ağır adımlarla gelen tek bir figür görüyorum. Bu Fadrique, adamın kel kafası ve geniş omuzları uzaktan bile belirgin.

"Görünüşe göre çağrılıyoruz," diye belirttim Belli'ye, içimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalışarak.

Kızıl saçlı kız, Fadrique'nin yaklaşımını tembelce izlemek için döndü, sonra da sanırım rahatlama ifadesi olan bir homurtu çıkardı. "Gitme zamanı!" diye bağırdı sığ sudaki ikisine.

Emissa koşarak geliyor, uzun saçları güneşte parlıyor ve damlıyor. Giysileri vücuduna yapışmış durumda.

"İyi eğlendin mi?" Gözlerimi sıkıca yüzüne dikiyorum.

Bana doğru şakayla karışık su sıçrattı. "Evet, yüzdüm. Ne zamandır yüzmediğimi bilmiyorum." Yaklaştı, sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Aslında akşam yemeğinden sonra gizlice çıkıp geri dönmeyi düşünüyordum. Dün geceki duruma bakılırsa, kesinlikle yeterince sıcak olacaktır."

Ona şöyle bir baktım. Gözlerinde bir davet sezgisi var. Şüphesiz ki çok cazip, ama akşamı tünelleri tekrar denemek, zirvenin gerçekten beklediğim yerde olup olmadığından emin olmak için geçirmem gerekiyor. "Daha çok yüzme. Tadını çıkar."

O da bana gülümsüyor, ama gözlerindeki o hafif hayal kırıklığı parıltısını hayal ettiğimi sanmıyorum.

Fadrique geldiğinde herkes toplanmıştı, bu da benim küçük grubun arkasında yerimi korumama olanak sağladı. Babamın eski danışmanının, yanımıza geldiğinde hepimizin burada olup olmadığını zihnen kontrol ettiğini görebiliyordum. Bana baktığında duraksamadı bile.

“Baban bugün şehirde kahvaltı yapmanın faydalı olacağını düşündü,” diyor sonunda Indol’a dönerek. “Eğitimin başladıktan sonra adayı görme fırsatın pek olmayacak.” Akademiden bir ay uzakta olmamıza rağmen, burada zamanımızın çoğunu ne yaparak geçireceğimiz konusunda hiçbir yanılsama içinde kalmadım. Belli, bunu sorguladığımda açıkça belirtti: “Sizin, yani Dördüncülerin, bize yetişmesini istemiyoruz.”

Indol etrafına bakındı ve herhangi bir itiraz görmeyince işaret etti. "Önden gidelim, Sextus."

Ana yerleşim yerine doğru sahilde yürümeye başlarken endişemi belli etmemeye çalışıyorum. Fadrique'nin varlığını göze almak bir şey, ama Suus halkıyla kaynaşmak bambaşka bir şey. Babamla sık sık kasabaya giderdim; o her zaman bir kralın halkıyla vakit geçirmeden işe yaramaz olduğunu söylerdi. Birçoğu beni yüzümden tanıyordu.

Ama bir çıkış yolu da bulamıyorum. Hastalık numarası yapmak için henüz çok erken; eğer şimdi bu kartı oynarsam, yarın geceki etkinliği büyük ölçüde azalacak. Ve birkaç gün yatakta kalmak soru işaretleri doğuracak, istemediğimden daha fazla dikkat çekecek. Tek bir gün ve akşam, yerel doktora bile semptom numarası yapmama gerek kalmayabilir.

Bu yüzden, Fadrique'nin Hiyerarşinin gelişiyle birlikte şehirde yapılan harika değişikliklerden neşeyle bahsetmesini dikkatle dinliyorum. Ellerimin yumruk haline gelmesini zorlukla engelliyorum. Babam bu adama güvenmişti. *Ailem* ona güvenmişti.

Yanımda oturan Emissa, "Biraz rahatsız edici, değil mi?" diye mırıldandı.

Gözlerimi kırpıyorum, sonra onun bakışlarını takip ediyorum; sanırım benim ona baktığımı düşünüyor. Belli, Indol ile konuşuyor, ona çok yakın yürüyor. *Çok* yakın. Dimidius'un oğlu oldukça rahatsız görünüyor.

“Ah, ben... ah. Bu ne zaman oldu?”

“Dün gece. Sanırım Indol'u onunla bu kadar uzun süre yalnız bırakarak istemeden ona kötülük etmiş olabiliriz.” Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sonradan özür dilemek zorunda kalacağız. Nasıl fark etmedik?"

“Şey, onlara geri döndükten sonra yaptım. Sanırım senin de savuşturman gereken kendi hayranların vardı,” diyor Emissa neşeyle.

“Hım.” İkisini de izliyorum. “Indol'un biraz da olsa ilgisini çekebileceğini düşünmüyor musun?”

Emissa sinsi bir gülümsemeyi gizledi. "Hayır. Bana güven."

Kasabaya giriyoruz. Limanın genişlemesinden beri büyümüş, ana caddeler asfaltlanmış, çevresine yüzlerce benzer görünümlü taş ev serpilmiş. Sokaklar hareketli, at arabaları, çoğu keresteyi nakliye için limana indiren, irade gücüyle çalışan arabaların yanında ilerliyor. Ticaret her zaman Suus'un başlıca zenginlik kaynağı olmuştur ve görünüşe göre Hiyerarşi son birkaç yıldır bunu artırmak için çok çalışmıştır.

Fadrique, Suus hakkında anlamsız gerçekleri anlatmaya devam ediyor, en azından bunlar doğru. Buradaki sokaklar ürkütücü derecede tanıdık, ama yorgun yüzler değil. Hareketliliğin içinde mekanik bir uyuşukluk var. Benim halkım, çalışırken coşku, tutku, neşe ve kahkaha dolu bir halktı. Şimdi Octavii oldular. Çalışmak için yeterli enerjileri var. Ama bundan zevk almak için yeterli değil.

Sonunda tanıdığım bir meyhanenin önünde duruyoruz: Suus'ta limana bakan köklü bir mekan. Daha önce de burada bulunmuştum. Bir zamanlar girişinde kraliyet arması vardı. Şimdi o yerde sadece boş bir tahta parçası kalmış.

"Suus'taki en iyi yemekler," diye temin ediyor Fadrique, kapıdan içeri girerken. Dışarıda banklarda uzanmış birkaç kişi var ve Fadrique fark etmese de, ona attıkları bakışlar hiç de dostça değil.

Meyhanenin içi tertemiz, aydınlık ve neşeli; suya bakan büyük pencerelerden bolca sabah ışığı giriyor. Birkaç müşteri masalarda oturuyor. Kapının açılma sesiyle birlikte arkadan iri yarı bir adam çıkıyor, elinde süpürge ve gözlerinin altında Octavii'nin belirgin koyu halkalarına rağmen yüzünde geniş bir gülümseme var. Tam bir Suuslu: güneşten bronzlaşmış ten, geniş omuzlar ve parıldayan beyaz dişler. Fadrique'i görür görmez dişleri kayboluyor. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Fadrique, bu açık sözlü ve belli ki dürüst ifadeye garip bir şekilde gülüyor. "Şimdi, şimdi, Menendo. Ben sadece *Dimidius'un oğluna* ve arkadaşlarına Cumhuriyet'e geçişimizden bu yana işlerin nasıl değiştiğini anlatıyordum."

Menendo'nun gözleri bizi baştan aşağı süzdü ve yemin ederim ki bana baktığında bir anlık tereddüt oldu. Kalbim durdu ama o devam etti, kaşlarını çatması giderek daha da derinleşti. "İstiladan beri mi demek istiyorsun? Kralımızı ve ailesini meydanda sıradan suçlular gibi astıkları istiladan mı? Bundan mı bahsediyorsun, Fadrique?" Elindeki süpürge giderek daha çok bir silaha benziyordu.

Neyse ki, herkes hancıya o kadar odaklanmış ki, onun sözleri karşısında yüzümün nasıl bembeyaz kesildiğini görmüyorlar. Kendimi toparlamadan önce, bir anlığına nasıl duygudan başımın döndüğünü de görmüyorlar.

Indol sakince öne doğru adımladı. "Efendim, lütfen. Sorun çıkarmak istemiyoruz. Bize en kaliteli yemekleri servis ettiğiniz söylendi..."

"Çıkmak."

Indol'un dudağı seğirdi. Kendini toparladı, gücenmişti. "Ben Dimidius'un oğluyum—"

“Çıkın dedim.” Menendo’nun sesindeki sakinlik, bir bağırmanın asla olamayacağı kadar tehditkar.

Bunu içime sindirmeden edemiyorum. Buraya geldiğimden beri görmeyi beklediğim, görmeyi *çok istediğim* şey buydu. Menendo bunun için başını belaya sokacak ama umurunda değil. Ailemi unutmadı. Suus'u unutmadı. Bu gerçeği fark ettiğimde boğazımda bir yumruk düğümlendi.

“Hadi ama.” Fadrique kızarmış, öfkeli bakışlarla ona bakıyor ama geri çekiliyor. İlk defa fark ediyorum ki, diğer müşterilerin neredeyse tamamının yüz ifadeleri Fadrique'i izlerken buz gibi. Adamın hiç de popüler olmadığı anlaşılıyor.

Indol tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama Emissa kolundan çekiyor ve sonra biz de ayrılıyoruz.

Dışarı çıktığımızda Indol öfkeyle, "Bu kabul edilemez!" diye bağırdı. Diğerlerinin de oldukça öfkeli ve şok olmuş göründüklerini fark ettim. "Babam bunu duyarsa..."

“Bırakın da onunla konuşayım. Lütfen.” Fadrique bunu hızla söylüyor. “Bu benim hatam. Sizi buraya getirmek benim hatam. Menendo inatçı bir adam. Böyle tepki vereceğini bilmeliydim.”

Indol'un ağzı bükülür ama sonunda pes eder.

Bundan sonra yemeğimizi başka bir yerde buluyoruz; Catenan vatandaşı birinin işlettiği küçük bir dükkan ihtiyaçlarımızı karşılıyor ve kötü muamelemiz bir süre boyunca oldukça rahatsız edici tartışmalara konu olsa da, sonunda herkes bunu unutmuş gibi görünüyor. Çok geçmeden konuşma eğitim planlarımıza, odaklanılacak alanlara dönüyor ve hararetli bir şekilde tartışılıyor. Fikirlerimi dile getirmeye zahmet ettiğimde, büyük ölçüde dikkate alınmıyorlar. Son birkaç gündeki tüm dostluklarına rağmen, hepsinin beni hâlâ Dördüncü olarak gördüğü açıkça belli.

Bu keşif beni hiç rahatsız etmedi.

Buraya geldiğimizden beri ilk defa kendimi biraz da olsa evimde gibi hissediyorum.

LV

Güneşin altın parıltısı, odama geri dönme fırsatı bulduğumda çoktan kaybolmuştu. Sarayın açık koridorlarında yalnız başıma yürüyorum. Berrak bir gece ve ay çoktan yükseliyor, yansıması aşağıdaki dalgaların üzerinde gümüş bir leke gibi. Ona doğru bakıyorum ve ürperiyorum, anılar keskin bir şekilde zihnimde canlanıyor.

Bu gece çok yorgunum. Üçüncülerle antrenman, sabah yemeğimizden kısa bir süre sonra başladı ve gün boyunca neredeyse hiç durmadı; bu da bana Akademi'de şimdiye kadar yaşadıklarımdan çok Lanistia'nın acımasız programını hatırlattı. Sürekli fiziksel ve zihinsel efor, ardından ekonomi tartışması ve sonunda ciğerlerimi yakan bir koşu. Bundan sonra, neredeyse hiç nefes nefese kalmamış gibi görünen diğer üçü, anlayabildiğim ama anlamlı bir şekilde tartışamadığım matematik soruları sormaya başladılar.

Dördüncü sınıfta ne kadar iyi performans göstersem de, üçüncü sınıflarla aramda hâlâ hatırı sayılır bir fark var.

Yorgun olsam da, uyumama daha saatler olduğunu biliyorum. Senatörler gece geç saatlere kadar konuşacaklar, bu yüzden hangi salonun kullanıldığını öğrenmek, onları ne kadar iyi duyabildiğimi test etmek ve sonra bir süre dinlemek için iyi bir fırsat olacak. Relucia ilk birkaç gün boyunca ne konuşulduğunu umursamayabilir, çünkü bunu Ulciscor'dan öğrenebilir. Ve bana bilmem gerektiğini düşünmediği hiçbir şeyi söylemeyecek.

Konuk bölümüne giden son köşeyi dönerken düşüncelere dalmıştım, ilerideki bir hareketten biraz irkildim. Sanki yeni uyanmış gibi dinç görünen Indol, ters yöne doğru yürüyordu.

Yaklaştıkça, "Bugün gayet iyi performans sergilediniz," diyor; neşeli tavrı kimseyi kırmak istemediğini gösteriyor.

Gülerek, "Alışık olduğumdan biraz daha zordu," dedim.

“Uyum sağlayacaksın. Herkes sağlıyor. Tanrım, Sianus bile başardı.” Sırtıma hafifçe vuruyor. Onun zahmetsiz çekiciliğinin başkaları için geliştirdiği bir şey olup olmadığını hep merak etmişimdir, ama yalnız olmamız bunu azaltmıyor. Devam etmek üzereyken tereddüt ediyor. “Özür dilemek istedim. Bu sabahki olayla ilgili.”

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?"

“Bize yapılan muamele şekli.” Yüzüne bir gölge düştü. “Zirve biter bitmez babamla o hancı hakkında konuşacağım.”

“Gerek yok.” Bana şaşkınlıkla baktığında omuz silktim. “Onlardan çok fazlasını İstihkamcılara gönderirseniz, tüm ada karışıklığa düşer. Babanız saygı ve kontrol arasında bir denge kurmak zorunda. Hepimiz bunu anlıyoruz.”

Indol yavaşça başını salladı. "Sanırım. Evet. Bu kadar iyi tepki verdiğiniz için teşekkür ederim." Belli ki burada misafirperverliğin yükünü biraz hissediyor. Pencereden okyanusa doğru baktı. Hafifçe gülümsedi. "Emissa'nın akşam yüzme teklifini kabul etmiyorsunuz, anladım?"

Bu sefer rahatsız bir şekilde omuz silktim, ama bunu utangaç bir gülümsemeyle örtbas ettim. "Tam olarak bir *davet* olduğundan emin değilim... Ama her halükarda çok yorgunum."

Indol kıkırdıyor. "Çoğu insanı durdurmazdı. Hem o lagün *çok* özel bir yer."

Cevap vermeye çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Lagün mü?"

“Biliyorsun, bugün bulunduğumuz sahil kenarındaki kadın. Gizlice dışarı çıkıp...”

O sözünü bitirmeden önce koşarak uzaklaşıyorum, söyleyeceği diğer her şeyi de geride bırakıyorum.

Saraya giriş kapısına doğru koşarken hesaplamalarımı yapıyorum; koridorlar çoğunlukla boş, ama arada sırada birkaç Octavii'nin etrafından dolanmak zorunda kalıyorum, bana şaşkın bakışlar atıyorlar ama beni durdurmaya çalışmıyorlar. Gelgit çekiliyor. Akıntı şu anda en güçlü olacak. Ve bildiğim kadarıyla, Emissa'yı kimse uyarmadı. Kesinlikle kimsenin bundan bahsettiğini

duymadım—gerçi bu sabah gelgit yükselirken tehlike yoktu, bu yüzden belki de kimse bunu düşünmedi.

Tanıdığım en güçlü yüzücüler bile o akıntıya karşı koyamadı. Üstelik Emissa, kendi itirafına göre, yıllardır doğru düzgün yüzmüyor.

Uçurumun tepesini yalnızca ay ışığı aydınlatıyor, ama ben son hızla koşuyorum, ayaklarımı yönlendirmek için hem hafızama hem de gözlerime güveniyorum. Soldaki dik uçurum göz önüne alındığında tehlikeli derecede riskli olan gevşek şist üzerinde birkaç kez kayıyorum. Sonunda aşağıya inen patikaya ulaştığımda, kayarak duruyorum ve aşağıyı tarıyorum. Çok uzaktayım, ama burası en iyi görüş noktası.

Uzun birkaç saniye boyunca, gecenin karanlığında sadece pürüzsüz su var.

Sonra onu görüyorum. Akıntıya karşı anlamsızca çırpınan, karanlık bir silüet. Eğer bir şansı olmasını isteseydi, kıyı boyunca yüzerek akıntının dışına çıkmaya çalışırdı. Akıntı onu dibe çekmezdi; sadece yüzeyde kalıp yardım beklerse, ona ulaşabilirdim. Ama o bunu bilmiyor.

Sahile inip sonra onun yanına gidemem; bu onun sahip olmadığı dakikalar alır.

Korku beni harekete geçirdi, Aznaro Kayalığı'na doğru koştum. Akıntı onu oradan sürükleyecek ve biz çocukken oradan dalış yapardık. Ara sıra. Suya elli fitlik bir düşüş. Bunu gündüz vakti, yanımızda başka biri varken yapardık. Ve asla anne babamıza söylemezdik.

Koşarken Emissa'nın hareketlerini takip ediyorum, başını suyun üstünde tutması için dua ediyorum. Hala çırpınıyor. Çılgınca su sıçratıyor. Formda ve sağlıklı, ama harcadığı enerjiyle fazla zamanım yok.

Uçurumun kenarına ulaştım ve hiç hızımı kesmeden atladım.

Hazırlıklı olsam da, suyun düşüşü midemi göğsüme indiriyor. Her şey netleşiyor. Kasılıp ayaklarımı suya doğru uzatıyorum, Emissa'nın çırpınan bedenini fark ediyorum, neredeyse dalgın bir şekilde nereye gittiğini hesaplıyorum. Onun için yüzmek zorunda kalacağım. Ve şimdi sadece başını görebiliyorum. Gözden kayboluyor.

Çarpma çok sertti, ama her şeyi net görebiliyordum ve buna hazırlıklıydım; suyun soğukluğunu kucaklayıp hızla yönümü buldum. İnişim yavaşladığı anda yukarı doğru ittim. Tunik beni aşağı çekiyordu. Sakin kaldım, onu çıkardım ve

tekrar kendimi yukarı doğru ittim. Su yüzüne çıktığımda nefes almak için can atıyordum, ama umutsuz değildim.

Hemen Emissa'nın sürüklendiği yöne doğru açılı bir şekilde ilerledim. Neyse ki bu gece dalgalar hafifti, ama onu göremiyordum; neredeyse panikleyecekken, yaklaşık 15 metre ileride zayıf bir sıçrama sesi ve ardından boğuk nefes sesleri duydum.

Bir dakikadan kısa sürede yanına ulaştım. Çırpınıyordu, yarı hıçkırarak yarı boğuluyordu; orada olduğumu fark edince birden bire enerji doldu ve bana sıkıca tutundu. Tırnakları omzumu çizdi.

"Emissa! Sakin ol!" Beni aşağı çekiyor. Su içerken kekeliyorum, sesimi hem sert hem de nazik tutmaya çalışıyorum. Daha fazla panik sadece işleri daha da kötüleştirecek. Onu sıkıca kavrıyorum, göz teması kurmaya zorluyorum. "İyiyiz, ama sakin olman gerekiyor."

"Vis?" Gördüklerine inanamıyormuş gibi öksürerek ismi söylüyor ve bir an beni dinlemeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra içindeki bir şey kontrolü ele alıyor. Beni tutabilmem için bana olan tutuşunu ayarlıyor.

"Sadece başınızı suyun üstünde tutun." Ben de akıntıya kapıldım; kıyı zaten epey uzakta. "Kıyı şeridi boyunca yüzüp önce bu akıntıdan kurtulmalıyız. Akıntıya karşı yüzmeyin."

Akıntıdan zorlukla kurtuluyoruz; ne zaman özgür kaldığımızı anlamak zor ama bir noktada Suus'un giderek uzaklaştığını fark ediyorum. Bu iyi bir şey. Sakin kalmaya çalışsam da, ne kadar geriye yüzmemiz gerekeceği konusunda zaten biraz endişeliydim.

Sonraki saat, karanlık dalgalarla boğuşarak, sürekli durup su üzerinde kalarak veya güç korumak için çabalayarak, Emissa'yı elimden geldiğince destekleyerek, eğer bırakırsam batacağından korkarak geçen bir kabus gibiydi. Paniği çoktan geçmişti ve elinden gelen her şeyi yapıyordu, ama bitkin düşmüştü. Zar zor ayakta duruyordu.

Suus kayalıkları nihayet büyüdükçe nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Doğuya doğru, rüzgârın savurduğu uçurumların denizle buluştuğu yere sürüklendik. Burada plaj yok, ama sanırım bizi bir plaja götürecek gücüm de yok. Yakınlarda mağaralar var, kardeşlerimle birlikte tekneyle keşfe çıkardığımız mağaralar. Onlar keşfetmek zorunda kalacaklar.

Sonunda, yükselen taşın içinde daha derin bir karanlık fark edebileceğim kadar yaklaştık: sadece birkaç metre genişliğinde, bir çatlaktan biraz daha fazlasıydı, ama hatırlıyorum. İçerisi açılıyor. Kuru olacak ve başlayabilecek herhangi bir rüzgardan korunacağız. Gece yeterince sıcak ve su donma noktasına yakın bile değil, ama kendimizi kurutmanın hiçbir yolu olmayacak.

“Orada mı?” Emissa, onu nereye doğru çektiğimi fark edince tereddüt ediyor, ama ya güveninden ya da sadece yorgunluktan, direnmiyor. Karanlığa doğru kürek çekiyoruz. Hemen hemen anında önümde bir taş beliriyor ve çıplak karnım sivri kenara sürtünerek kendimi yukarı çekiyorum, sonra da son gücümü kullanarak Emissa'yı da peşimden çekiyorum. İkimiz de sırtüstü yere yığılıyoruz, rahat bir nefes alıyoruz. Su, ayaklarımızın sadece birkaç santim uzağında sıçrıyor, odanın içinde yankılanıyor. Burası hatırladığımdan daha küçük. Ama gelgit hala çekiliyor. Yeterince güvendeyiz.

Nefes alışverişimizin hırıltısı bir süre mekânı sarsıyor, tek ses bu ve dalgaların sesi. Sonunda ikimiz de sessizleşiyoruz. Gözlerim loşluğa alışmış; ay ışığı mağaranın ağzındaki sudan yansıyarak görmem için yeterli ışık sağlıyor. Emissa'ya bakıyorum. Uyanık. Sadece karanlığa bakıyor. Hareketimi hissettiğinde irkiliyor.

"İyi misin?" diye olabildiğince nazikçe soruyorum.

Başını hafifçe kaldırdı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

İstemsizce öksürerek güldüm. "Ne için?" Yanıma yaslanıp ona döndüm. "Senin suçun değil."

Gözyaşlarına boğuldu.

Donakalmış bir halde, nasıl tepki vereceğimi bilemeden bakakaldım. Sonra kendimi oturtup yanına yaklaştım ve beceriksizce elini tuttum. O da oturup kollarını bana doladı. Titriyordu, yüzü omzuma gömülüydü.

Öylece oturuyoruz. Bir süre sonra titremesi duruyor, nefes alışverişi rahatlıyor. Hafifçe kıkırdayarak uykuya daldığını fark ediyorum.

Sırt üstü dikkatlice taşa uzandım, başını omzuma yasladım. Hiç kıpırdamadı.

Yatak ne kadar rahatsız olsa da, ben de birkaç dakika içinde uyuyakaldım.

▨ ▨ ▨

Gözlerimi tekrar açtığımda , güneş ışığı sudan yansıyarak mağara tavanına dalgalar halinde vuruyordu.

Nerede olduğumu, dün gece ne olduğunu hatırlamam bir an sürüyor. Emissa yanımdaki yerinden gitmişti. Uyanırken inliyorum, her kasım bana insanların neden taş yatak kullanmadığını hatırlatıyor.

Hemen arkamdan bir hareket geldi ve Emissa yanıma yerleşip mağara ağzından parıldayan suya bakmaya başladı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra bana döndü. Gülümsedi. "Yüzmeyi bilmediğini söylemiştin."

Gülümseyerek karşılık veriyorum. "Yapamadım demedim, yapmadım dedim."

Gözlerimi süzdü. "Öyleyse, bunu *yapabildiğinize* sevindim. Teşekkür ederim."

Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardım. Yüzlerimiz arasında sadece 30 santimetre mesafe vardı. Yüzüm kızardı, suya baktım. "İyi misin?"

“Açım. Biraz yorgunum. Şikayet edecek bir şey yok.” Hala bana bakıyor, hala yakınımda. “Neredeyiz?”

“Emin değilim.” Güneşi işaret ediyorum. “Adanın doğu tarafı mı? Plaja ulaşmak için tekrar yüzmemiz gerekebilir. Dün gece bir plaj göremedim. Ama gelgitin çekilmesini beklersek, etrafta yürüyebileceğimiz kadar sığlık olabilir.”

“Her iki durumda da, en azından kıyıya yakın kalabiliriz. Yavaş yavaş gidelim. Orası çok tehlikeli görünmüyor.” Emissa sözleri kadar kendinden emin görünmüyor ama aynı sonuca varmış olmasına sevindim. “Bu mağarayı görmen ne kadar iyi. Bana sadece uçurumda bir çatlak gibi görünüyordu.”

“Şanslı Indol, lagüne gideceğini söylemişti.” Şu anda ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama kendimi korumalıyım. Dün gece çok şüpheli görünecek kararlar aldım. “Yerlilerden birinin dün oradaki akıntıdan, ne kadar tehlikeli olduğundan bahsettiğini duydum. Babamla kıyıya indiğimizde yüzerdik—orada da akıntılar vardı ve babam her zaman onlardan endişelenirdi. Bir şey söylemeliydim.” Öne doğru eğiliyorum. Önümüzdeki açıklıktan kaşlarımı çatarak başka neler yaptığımı düşünüyorum. Aznaro Kayalığı'ndan atlamanın güvenli olduğunu bilmek açıklanması zor bir şey, ama bunu basit bir pervasızlık olarak geçiştirebilirim. Az önce söylediklerim geri kalanının çoğunu kapsayacaktır.

“Bunu bilemezdin.” Emissa hafifçe koluma dokundu. Dokunuşuyla tenimde bir karıncalanma hissettim. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum; Ulciscor'un uyarıları kulaklarımda çınlıyordu. Ama çekilmedim.

Emissa'dan ani bir nefes alma sesi geldi; ne olduğunu anlamak için döndüğümde, sadece bana bakıyordu. Omzuma. Dikkatlice koluma baskı uyguladı, beni ondan uzaklaşmaya zorladı. Dikkatini neyin çektiğini anladığımda direndim, sonra bunun bir anlamı olmadığını fark ettim. İsteksizce sırtımı ona döndüm.

"Nasıl?" diye fısıldadı dehşet içinde.

Uzun bir süre cevap vermiyorum. "Yetimhane."

“Bunu sana *barbarca*mı yaptılar *? Bu... bu* .” Olanları düşünürken sesine gerçek bir öfke karışıyor.

“İşler böyleydi işte.” Ses tonumu nötr tutuyorum. Yaraları incelemesi için ona bir saniye daha veriyorum, sonra da bilerek tekrar onlardan uzağa doğru işaret ediyorum. “Geçmişte kaldı.”

Emissa beni izliyor. Üzgün ama acıyan bir ifadeyle değil. "Pekala." Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama yüz ifademde bir şey görüyor. "Pekala."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Yanına oturmak için geri döndüm. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Sence bizim için endişelenirler mi?" diye sordum sonunda. Güneş çoktan öğleden önceyi gösteriyordu ve dördümüzün de gün doğumuyla birlikte eğitime başlaması gerekiyordu.

"Bir süre daha olmayacak. Muhtemelen sadece varsayımlarda bulunacaklar."

“Ah.” Yarı pişmanlık dolu bir gülümsemeyle birbirimize baktık. “Şey. Indol, en azından dün gece onu nasıl aceleyle terk ettiğimden sonra, merak edebilir. Eğer babasına gidecek kadar endişelenirse—”

“Yapmayacak. Indol babasından nefret ediyor.”

"Ne?"

"İyi bir gösteri sergilediler, hepsi bu."

"Sana inanmıyorum."

“Bu yıl bittiğinde bunu anlayacaksınız.”

Ona merakla baktım ve yüzü kızardı, kendine kızgın görünüyordu. Bir an duraksadı, sonra, "Indol mezun olunca askere gitmeyecek." dedi. Bu isteksiz bir

itiraftı.

“ *Ne?* ” Eminim yanlış duymuşumdur. Akademiden mezun olan herhangi birinin ailesinin grubuna katılmaması garip olurdu. Askeri Dimidius'un ilk oğlunun bunu yapmaması ise düşünülemez bile.

Tepkime kısa bir kahkaha attı. “Bana söylediğinde ben de aynısını söyledim. Görünüşe göre Din bölümüne geçiyor. Nedenini söylemedi. Bazı tahminlerim var ama...” Bana uyarıcı bir bakış attı. “Hiçbir şey söyleyemezsin. Söylersen de inkar eder.”

“Elbette.” Alnımı ovuşturuyorum. “Çürüyen tanrılar. Bunu söylemek çok büyük bir şey.”

"Sanırım benden hoşlanıyor."

"Bana söylemeni kastetmiştim."

Emissa omuz silkerken dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Sanırım senden hoşlanıyorum," dedi usulca.

Dikkatlice yaklaşıyor. Başını öyle eğmiş ki alnı neredeyse benimkine değiyor. Nefesi yüzümde sıcak.

Biliyorum, aklımın bir köşesinde uzaklaşmam gerektiğini hissediyorum.

Onu öpüyorum.

Dudaklarında deniz tuzu var, birkaç kalp atışı boyunca öylece kalıyoruz, garip, tatlı ve yumuşak bir an. Geçtiğimiz birkaç güne, her şeye rağmen, başım dönüyor. Başım dönüyor, nefesim kesiliyor ve çok mutluyum. Sonunda ayrılıyoruz, sadece biraz geri çekiliyoruz, bakışlarımız buluşuyor. Gözleri yansıyan sudan aydınlanıyor, parlak ve canlı yeşil.

"Sonunda," diye mırıldandı ve tekrar yaklaştı.

▒ ▒ ▒

Birçok açıdan, gelgitin çekilmesi çok erken oluyor.

Uçurumun kenarındaki yolculuk oldukça beceriksizce geçiyor; taşlar pürüzlü ve kaygan, sürekli de kırılan dalgaların darbelerine maruz kalıyoruz. Ama tehlikeli değil. Her şeyde yeni bir hafiflik var; eskiden sinir bozucu olacak düşüşler kahkaha ve şakalaşma sebebi, birbirimizi yakalamak veya yukarı çekmek için bahaneler haline geliyor. Yorgunuz ve güneş tepede yakıcı bir şekilde

yanarken ilerleme yavaş, ama ikimiz de bunu umursamıyoruz. Dün gecenin dehşeti uzak bir anı gibi geliyor.

Solencio Plajı'nın eğimli kumları görüş alanıma girdiğinde ise biraz düşünme fırsatım olmuştu. Emissa'ya daha önce söylediklerim, yerel bilgimin büyük bir kısmını açıklıyor olmalı, ancak Indol'un da aynı şeyi en kısa zamanda duymasını sağlamalıyım. Şüpheyi önlemek kolay, ortadan kaldırmak ise çok daha zor. Şüphenin kök salmasına izin verme riskini göze alamam.

Solencio Plajı'nın açıklarındaki balıkçı köyü küçük, hepsi yerli halktan ama tanıdığım kimse yok; çok geçmeden bize sıcak bir yemek ve kuru kıyafetler veriliyor, hem Emissa hem de ben saraya vardığımızda parasını ödeyeceğimize söz veriyoruz. Buradaki Octavii halkı, Catenan vatandaşlarının kıyılarına vurmasından pek memnun değiller ama kaba da değiller. Tam da halkımdan beklediğim tepki bu. Onların cömertliği sayesinde keyfim yerine geliyor.

Ana limana nasıl döneceğimi açıklamama gerek kalmaması için bir balıkçı bize ulaşım teklif ediyor. Güneşten yanmış, üstsüz ve kaba saba, neşeli bir adam. Bir saat süren yolculuk boyunca sürekli konuşması, bizimle birlikte olmaktan son derece memnun olduğunun bir göstergesi. Sanırım birbirimize bakışlarımızı, birlikte duruşumuzu fark ediyor, ama ikimiz de bunu belli etmeye çalışmıyoruz. Gülümsemeleri başka bir şeye yönelik olamayacak kadar anlamlı.

Yolculuğun verdiği neşe, sırtıma vuran güneş, küçük teknemiz dalgaları yararak ilerlerken üzerime saçılan deniz suyu damlaları... Ancak limanın yeniden inşa edilmiş iskelesini ve senatörleri getiren, demirlemiş, şık Will motorlu gemilerin yığınını görünce bu neşem kaçınılmaz olarak sönüyor. Emissa ile burada bir anlık mutluluk buldum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ yapmam gereken bir işim var.

Tekneden inerken birkaç kez öksürdüğüm fark edildi. Indol ve Belli'nin önce eğlenmiş, sonra dehşete düşmüş bakışları eşliğinde olanları -bazı ayrıntıları atlayarak- saraya alındığımızda, boğazımın kısık sesle konuştuğunu belli ettim. Ayaklarımın üzerinde sallandım, oturma fırsatı bulduğum için minnettar görünüyordum.

Emissa da dahil olmak üzere diğerlerinin endişelerini cesurca geçiştiriyorum. Solgun bir gülümsemeyle bunun sadece yorgunluktan kaynaklandığını söylüyorum. Ama akşam yemeği bittikten sonra, erken yatmam yönünde

yönlendirilmeye itiraz etmiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu oyunun bir parçası değil.

Odamıza döndüğümde tünelleri tekrar keşfetmek için çok büyük bir istek duyuyorum—zaten bir gece kaybettim ve eğer toplantıların beklediğim yerde yapılmadığını keşfedersem, bir çözüm bulmak için zamanım kalmayacak—ama Ulciscor ve diğer senatörler, toplantılar bugün bittiğinde maceralarımızdan haberdar olacaklar. Ziyaret edilme riski çok yüksek.

Akşamın ilerleyen saatlerinde hafif bir tıkırtıyla bilincimi rahatsız ettiğimde, ihtiyatlı davranmamın yerinde olduğunu anladım.

Kapıya doğru sendeleyerek giderken uyuşukluk numarası yapmama gerek yok. Ay pencerenin dışından yükselmiş. Geç oldu.

“Uyanıksın. İyi.” Kapıyı daha da açtığımda kim olduğunu görünce Ulciscor beni süzdü. “İyi misin?”

"Daha kötü de olabilirdi," diyorum kayıtsızca, sesime hafif bir hırıltı vererek.

Ulciscor içeri giriyor. Lanistia hemen arkasından, ifadesiz bir şekilde, koyu renk gözlükleri gümüşi ışığı yansıtıyor. İçeri girdikten sonra kapıyı tekrar kapatıp kilitliyorum. Ulciscor beni kontrol etme bahanesini kullanıyor, ama şüphesiz daha hassas konular hakkında konuşmak için bu fırsatı değerlendirecektir.

“Pekala. Tebrikler. Buradaki tüm senatörleri yine konuşturmayı başardın.” Ulciscor, etkilenmiş mi yoksa sinirlenmiş mi olduğunu bilemez bir halde yatağıma yığıldı. “Boğulmak üzere olan bir kızı okyanustan kurtarmak için hayatını riske attın. Eğer ölseydi, seni doğrudan Üçüncü Sınıfa alacak bir kızdı. Tam bir destan kahramanı.”

Gözlerim bulanık bir şekilde ona bakıyorum. "Ben... özür mü dileyeceğim?"

Önce gözlerini dikti, sonra içini çekti ve yorgun bir şekilde elini salladı. "Ondan uzak durmanı söylemiştim sanırım."

"Onun ölmesine izin vereceğimi düşünmemiştim."

Lanistia, Ulciscor'a sitem dolu bir bakış atarak, "Öyle olmadı," diye araya girdi.

Ulciscor başını salladı ve bu hareketin isteksizliğini hayal mi ediyorum diye merak ettim. "Senden bunu istemezdim. Ama döndüğünüzden beri ikinizin her zamankinden daha arkadaş canlısı göründüğüne dair söylentiler yayılmaya

başladı bile. Ve iki gece önce ne kadar arkadaş canlısı göründüğünüzü de biliyorum."

Sifonu çektim. "Dikkatli davranıyorum."

Ulciscor tekrar iç çekti. "Emin ol Vis." Sanki odada gizli bir dinleyici olup olmadığını kontrol eder gibi etrafına bakındı. "Şimdi. Atalar Bayramı'ndan sonra. Harabelere ulaştın mı?"

Ulciscor'un sesindeki aşırı gerginlik, endişesini ele veriyor. Nekropolis'ten ayrıldığımdan beri bu konuşmayı istiyordu.

"Evet, gördüm. *Tam* planlandığı gibi gitmedi ama... gördüm. Sanırım Caeror'un sana anlatmaya çalıştığı şeyi, Veridius ve Religion'ın sakladığı şeyi gördüm."

Kırmızı kubbedeki yolculuğumu ve deneyimimi olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum, yarın başlayacak olan hastalığıma hazırlık olarak zayıf ve yorgun görünmeye özen gösteriyorum. Ulciscor sadece başını eğmiş dinliyor, ara sıra bana bakıyor, bunun dışında odada üç beden olunca ısınan pelerinini çıkarmak dışında hiçbir şey yapmıyor. Kolları tuniğinden dışarı fırlamış bir şekilde şişkin görünüyor. Anlatmayı bitirdikten sonra koyu kahverengi gözleri tekrar taş zemini incelemeye dönüyor, ama her kelimeyi büyük bir iştahla dinlediğini anlayabiliyorum.

Lanistia, her zamanki gibi, söylediklerime neredeyse hiç tepki vermiyor. Artemius ve Elia'nın gözlerinin onunki gibi olduğunu anlattığımda bile.

Sözlerim bittiğinde, Ulciscor sessizliğin içinde kaşlarını çatarak nefesini veriyor. Düşünüyor.

"Bunu sen yönetmelisin. Sanırım Iudicium'da yapmak en kolayı olur."

Sözler havada asılı kalıyor, aşağıdan yankılanan dalgaların sesiyle noktalanıyor. Birkaç saniye boyunca tepki vermiyorum, yanlış duyduğumdan, yanlış anladığımdan veya şaka yaptığından eminim. Ama o, pencerenin ötesindeki parıldayan dalgalara karşı siluet halinde beliren yere, somurtkan bir şekilde bakmaya devam ediyor.

"Az önce söylediklerimi duydun, değil mi? Artemius'un aşağıda her neyse onun tarafından parçalara ayrıldığını?"

"Yaptım."

Kafam karışıklığı öfkeye dönüştü. "Hayır. Ben anlaşmanın benim tarafımı yerine getirdim ve—"

“Böyle bir şey yapmadın.” Ulciscor aniden ayağa kalktı, sesi alçak ve sertti. “Senden Caeror’a ne olduğunu öğrenmeni istedim. Yaptığın şey, bana Caeror’un bulunmuş olabileceği yerleri tarif etmek oldu. Şimdi, eğer onun nasıl öldüğüne dair *bir kanıt* bulursan – bana getirebileceğin, benim de Senato’ya götürebileceğim bir şey – Iudicium’un önünde, o zaman seni bu suçtan kurtarırım. Ama bulamazsan, yapman gereken bu. Bu, bana olan yükümlülüğünü yerine getirecek olan şey. Bunu yaparsan, gerçekten Telimus Hanedanı’nın bir üyesi olabilirsin. Ya da olmayabilirsin. Mezun olduktan sonra, benden hiçbir müdahale olmadan, istediğin yere gitmekte özgür olacaksın.” Bana baktı, soğuk bir kararlılıkla. “Biliyorsun, bu seni kurtaramaz. Yetiştirdiğin bu itibar. Başarısız olursan, seni bir istihkam birliğine *gönderirim* . Baban olarak haklarımın önüne kimse geçemez ve bu hakkım Iudicium bittikten haftalar sonra bile devam edecek. Bundan emin ol ki, bu hakkımı kullanacağım.”

Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Anlaşılmaz bir haldeydim. Demek bu yüzden bu gece bana ters davranmış, Emissa'yı kurtarmamdan memnun kalmamış. Hala beni kontrol edemediğini hissediyor.

"Ben... Labirentte yeterince iyi değilim. Öleceğim," diye kekeledim sonunda.

“Öyleyse kendinizi geliştirin. Hala dört ayınız var.”

“Lanistia. Bir şey söyle.” Ona dönüp, Magnus Quintus'a biraz akıl vermesi için yalvardım.

Lanistia içini çekiyor. "O haklı."

"Gördün mü Vis? Sen sadece—"

“Sen değil. O. *Vis* haklı.” Lanistia, Ulciscor'a dönerken sesi sakindi. “Ondan istediğini yaptı. Artık kullanabileceğimiz bilgilere sahibiz.”

Ulciscor ona dik dik baktı. "Bu fırsatı bir daha yakalayamayacağız." Bana döndü. " *Üzgünüm* Vis. Bunun tehlikeli olduğunu anlıyorum. Ama en başından beri hayatını riske atmaya istekli olup olmadığını sormuştum. Sen de evet demiştin."

Kayboldum. Sözsüz kaldım. Belki de ilk defa Ulciscor'un saplantısının derinliğini görüyorum—ya da en azından, kardeşine ne olduğunu öğrenme kararlılığının bana duyduğu herhangi bir endişeden çok daha ağır bastığını.

“Sanırım başka seçeneğim yok o zaman.” Acı ve sersemlik içinde, harabelere yaptığım o acımasız yolculukla yeterince şey başardığım yanılsaması paramparça oldu. Buranın ve buradaki konumumun ağırlığı, kısa bir süreliğine unutulmuş olsa da, beni boğmaya geri döndü.

“Hayır. Gerek yok.” Ulciscor yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. “Seninle burada zaten çok fazla zaman geçirdik. Adadan ayrılmadan önce böyle konuşma şansımız olacağını sanmıyorum. Belki de Iudicium'dan önce bile olmayacak. Yani bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Başımı hissizce sallıyorum.

Omuzuma kısa bir süre dokundu. Ciddi bir ifadeyle, "Öyleyse tanrılar önümüzdeki dört ay boyunca sana yol göstersin, Vis." dedi.

Arkasına bakmadan gidiyor.

Lanistia onu takip etmek için hareket eder, ancak kapıda durur.

“Labirenti gördüğüm çoğu kişiden daha hızlı kavradın. Sıkı çalış. Başarabilirsin.” Sesini daha da alçaltıyor. İçinde hafif bir duygu fısıltısı var. “Ölme sakın.”

Ulciscor'un peşinden gidiyor ve beni yine yalnız bırakıyor.

LVI

Ertesi gün sözde hastalığıma herkesi ikna etmek hiç de zor olmadı .

Gecenin büyük bir bölümünde uykusuz kaldım, endişelendim; sabah sahildeki antrenmanımız sırasında kızarmış gözlerim ve halsizliğim, öksürmeye başlamadan önce bile hikayemi inandırıcı kılıyor. Neyse ki iyi bir gece uykusundan sonra iyileşmiş gibi görünen Emissa ile vakit geçirmek kısa süreli bir rahatlama sağlıyor, ancak bu bile Ulciscor'un taleplerinin hayaletini dağıtamıyor.

Yemekten sonra kalkmakta zorlanıp sendeleyerek yürüdüğümde, Emissa bana hiç tereddüt etmeden gidip dinlenmem gerektiğini söylüyor. Diğerleri alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ilişkimiz hakkında yüksek sesle fısıltılı yorumlar yapıyorlar, ama biz onları görmezden geliyoruz ve isteksizce onun tavsiyesini kabul ediyorum.

Odamda perdeleri çekip kapıyı kilitliyorum. Gerçekten uyumak çok cazip geliyor—hala çok yorgunum—ama beklenmedik bir sorun çıkarsa, bunun üstesinden gelmek için kendime mümkün olduğunca çok zaman tanımam gerekiyor. Ve kimse beni rahatsız etmeyecek. Senatörler hala yerlerindeler ve Üçüncü Alay bütün gün antrenman yapacak.

Zirve için tahmin ettiğim yerlerden biri olan Küçük Salon'da senatörleri bulmaktan memnuniyet duyuyorum. Gün boyunca oraya üç kez gidiyorum. Tartışmaları tünellere net bir şekilde ulaşıyor ve ben de gizli bölmenin yanında birer saat oturup sadece dinliyorum. Çoğunlukla sıkıcı. Diğer senato piramitlerini nasıl alt edecekleri ve iç siyaset üzerine tartışmalar. Ara sıra Ulciscor'un bir tarafı desteklediğini duyuyorum, ancak bu her zaman kalabalıkla birlikte oluyor ve asla yalnız konuşma fırsatı bulamıyor.

Bunların hiçbiri işe yaramaz. Ama en azından bu akşamki toplantıyı gizlice dinleyebileceğimden eminim.

Akşam yemeğinden hemen önce odamdan çıkıyorum, olabildiğince dağınık ve bitkin görünmeye özen gösteriyorum. Henüz neredeyse hiç uyumadığım için bu pek zor değil. Şimdi kendimi göstermek, hâlâ hasta olduğumu belli etmek, merak eden birinin bu gece beklenmedik bir ziyaretine maruz kalma riskini almaktan daha iyi. Üçüncülerle kısaca konuşuyorum—çoğunlukla Emissa ile, akşam için bana eşlik etmesini isteyip istemediğimi sorduğunda isteksizce reddediyorum, neredeyse kesinlikle uyuyor olacağımı ısrarla belirtiyorum—ve sonra Ulciscor ve Lanistia'yı uğurlamak için iskeleye iniyorum. Ulciscor herkesin önünde bana sarılıyor, sanki gerçekten onun oğluymuşum gibi. Lanistia ise kayıtsızca bakıyor.

Batan güneşe karşı yelken açıp uzaklaşmalarını izliyorum ve beni tekrar görmeyi bekleyip beklemediklerini merak ediyorum.

Odamda kapıyı kilitledim ve fenerimi kapattım. Masadan birkaç mum tableti ve bir kalem aldım, ancak Relucia'nın "hediyesini" kutusunda bıraktım.

Onun benim hayatımı tehlikeye atmaya bu kadar istekli olmasının tam olarak nedenini öğrenme zamanı geldi.

⁂

Küçük Salon'un dinleme penceresini yavaşça araladığım anda tünelin içine sesler sızmaya başladı . Seslerden birinin Dimidius Quiscil'e ait olduğunu duyunca rahat bir nefes aldım. Geri kalan senatörlerin bu gece de bu odayı kullanmaya devam edecekleri güvenli bir varsayım gibi görünüyordu, ancak bunun garantisi yoktu.

Kapının girişine oturup bekliyorum.

İlk iki saat boyunca sesler birbirine karışıyor. Bazı önemsiz askeri soyluların öne sürdüğü toprak reformu önerisi hakkında boş boş homurdanmalar, ama bunun dışında sadece kibar küçük sohbetler. İnsanlar birbirlerinin ailelerini soruyor. Buradaki havanın ne kadar güzel olduğundan bahsediyorlar. Yukarıya yaptıkları geziler hakkında hikayeler anlatıyorlar, doğrudan bir transveksin olmamasından yakınıyorlar ve genel olarak dünyanın bu bölgesinde düzgün bir

medeniyete duyulan ihtiyaçtan bahsediyorlar. Sonuncusunu görmezden geliyorum. Buraya geldiğimizden beri Üçüncülerden bunu fazlasıyla duydum.

Sonunda bir kapı kapanıyor. Sandalyeler sürtünüyor. Dimidius Quiscil'in güçlü sesi her şeyi yarıp geçiyor, Dimidius Werex'in yokluğu için özür diliyor—görünüşe göre şu anda Caten'de ona ihtiyaç var—ve ardından resmi bir işe geçiyor. "Raporlar, Ciserius?"

Öksürük kısa bir sessizliğe dönüştü, Tertius sanki bazı kağıtları karıştırıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. "Güncellenmiş listede bilinen on yedi komplocu ve baskıya karşı potansiyel olarak zayıf olan yirmi üç kişi daha var. En acil endişelerimiz, Dörtlü Konsey tarafından satın alındığına dair belgelenmiş kanıtlarımız olan Remus Hanedanı ve güvenilir kaynaklarımızın bize yönetime geçmeyi ciddi olarak düşündüklerini söylediği Juvalis Hanedanı."

Mırıldanmalar. Bazı küfürler. Görünüşe göre toplanan senatörler ya rakamları ya da isimleri beğenmemişler.

"Hepsini gözden geçireceğiz, Ciserius. Bilinenlerle başlayalım," diyor Quiscil, o kadar alçak sesle ki onu ancak zar zor duyabiliyorum.

Sonraki iki saat, orduda onlara karşı çalıştığından şüphelenilen önemli kişileri tartışmaya ayrılıyor. Tabletime isimleri tek tek, olabildiğince küçük harflerle yazıyorum. Ancak her birinin ayrıntılarını -belgelenmiş veya şüphelenilen eylemleri, taraf değiştirmelerinin teorik nedenleri, siyasi denklemden çıkarılmalarının olası sonuçları- her bireyin kaçınılmaz zayıf noktaları listesiyle birlikte ezberlemem gerekiyor. Kötü alışkanlıklar. Yasadışı işler. Yasadışı aşklar, mevcut ve geçmiş, bazıları aynı cinsiyetten kişilerle ve dolayısıyla Doğum Hakkı Yasası kapsamında yasaklanmış. Diğer kaçamaklardan doğmuş veya doğmamış çocuklar. Senato'da bu kadar çok kişinin yozlaşmış olması beni şaşırtmamalı, ancak bu liste rahatsız edici.

Ve Anguis için çok değerli bilgiler. Listedekilerin bazıları sadece endişe kaynağı olarak işaretlenmiş: mutlaka hain değiller, ancak dış güçler tarafından kolayca zorlanabilecek kadar zarar verici sırları var. Diğerleri şövalyeler tarafından satın alınmış, senatonun her türlü ticari faaliyete girişme yasağını açıkça ihlal etmişler. Yine diğerleri ise Din veya Yönetim çıkarlarını destekledikleri

belgelenmiş. Hatta bazı raporlara göre Anguis için açıkça çalışan bir Quintus bile var. Ona karşı bir not düşüyorum.

Her raporun ardından hararetli tartışmalar yaşanıyor. Görüşler kaçınılmaz olarak, hain olduğundan şüphelenilenleri geri kazanmaya çalışmaktan, onları istihkamcılara teslim etmeye kadar değişiyor. Çoğu zaman, komite onları sadece gözetim altında tutmaya karar veriyor. Ama her zaman değil.

Liste sona erdiğinde, hareket etme korkusundan kaslarım kasılmıştı. Quiscil kısa bir ara verdiğini duyurdu. Sessizce uzuvlarımı gerip taş zemine oturdum ve tabletimdeki isimlere dalgın dalgın baktım.

Bir dakika sonra, üç ismi dikkatlice ezberleyip siliyorum: Quintus Elevus, Magnus Sextus Doria, Magnus Sextus Tirus. İçerideki komitenin şimdilik müdahale etmemeye karar verdiği isimler bunlar. Umarım hiç böyle bir durumla karşılaşmam, ama eğer bir senatörü zorlamam *gerekirse* , bu bilgiler işime yarayacak. Ve Relucia'nın ona gönderdiğim şeylerden onların yokluğunu fark etmesinin hiçbir yolu olmamalı.

İçeriden gelen seslerin yeniden başladığını duyunca, kendimi tekrar doğru pozisyona getirdim. Konuşan Quiscil'di.

"...tekrar ihtiyaç duyacağımız şeyler. Kimin neyi temin edebileceğini bana bildirin, sonra da bu listeler yakılacak."

Etrafta dolaştırılan kağıtların hışırtısı duyuluyor. Yumruklarım sıkılıyor. Relucia'nın beni buraya getirme sebebi bu olmalı, ama yazılanları görebilme ihtimalim çok düşük.

"Bu sefer bir *gemi mi* ? Endişelerim var, Dimidius." Ciserius'un sesi keskin.

İndol'un babası içini çekti. "Pekâlâ. Düşüncelerinizi söyleyin. Birçoğunuzun Jovan Festivali'nde Anguis olayını tartışmak için can attığını biliyorum."

"'Olay' mı?" Bu Magnus Tertius Nasmius. "Bunu çok kibar bir şekilde ifade ettiniz, Dimidius. Ve evet. Çok istekliydik." Birkaç senatörden mırıldanarak onay geldi. "Tekrarlanmasını istemediğim bir felaket."

"Felaket mi?" Quiscil'in sesi yumuşak. "Nasıl yani, Nasmius?"

"Başka nasıl tarif edersin ki?" Nasmius'un sesindeki saygı tonu tamamen kaybolmasa da, sinirli bir şekilde soruyor.

Ciserius da "Piramidimde doksan yedi tane kaybettim" diye onaylıyor.

“Yüz otuz beş tane kaybettim. Olay olduğunda bayılmıştım,” diye araya giriyor bir başkası. Sanırım Magnus Tertius Olicus, gerçi o çoğunlukla sessiz kaldı. “Onlara çok fazla serbestlik verdik. Aşırı fon ayırdık ve onları hafife aldık.”

Kaşlarımı çatıyorum. Başımı öne eğip daha yakına eğiliyorum, yanlış duyduğumdan eminim.

“Ve ben neredeyse dört yüz kişiyi kaybettim,” diye belirtiyor Quiscil, sitem ederek. “İşte tam da bu yüzden bizim müdahil olma ihtimalimiz bile düşünülmedi. Kişisel kayıp gerekli bir kalkan, dostlarım. Evet, zamanlamanın sizi şaşırttığını biliyorum. Evet, saldırıları tahmin edebileceğimizden çok daha yıkıcıydı. Ama bu her şeyin *iyisine vesile* oldu. Hepimizin fedakarlık yapması gerekiyor. Umarım piramitlerinizi yeniden inşa etmenin zorluğu, başarı veya başarısızlığınızın ölçütü olmaz.”

Birkaç saniye sonra Nasmius, "Katılmıyorum," diyor. "Belki Melior hâlâ hayatta olsaydı, Senato daha uysal olurdu—ama o yokken, bizi *daha önemli değil, daha az* önemli görüyorlar. En azından Anguis'in silahı hakkında daha fazla bilgi edindik mi?"

“Hayır. Ama bana söylenenlere göre sırrı Melior ile birlikte öldü.” Quiscil hâlâ sakin, ancak ona karşı gerçek bir muhalefete benzeyen bir şey ilk kez duyuyorum. “Ve Senato'nun kalbini değiştirmek her zaman olası bir yan üründü, asla amaç değildi. *Halk,* her zamankinden daha hayati olduğumuza inanıyor. Ve en önemlisi, Anguis'ler güvenebilecekleri bağlantıları olduğuna inanıyorlar. Şimdi onlardan yapmalarını istediğimiz şeyi yapmaktan çekinmeyecekler.”

“Bizim bu işe karıştığımızı biliyorlar mı?”

"Tabii ki değil."

Dudaklarımı yalıyorum, duyduklarımı anlamaya çalışıyorum. Pek şüphe yok gibi görünüyor.

Askeri birlikler Anguis'in Naumachia'ya saldırmasına yardım etti.

“Emin misin? Nekropolü kullanmamızı engelleme biçimleri senin hoşuna gitmedi Dimidius, bana aksini söyleyemezsin.”

“Bu Melior'un işiydi. Ölümünden beri hiçbir şey olmadı.”

"Yine de. En azından Jovan Festivali sadece bilgi ve birkaç üniforma gerektiriyordu, ama bu sefer onlara silah mı vermek istiyorsunuz? Tasarımlar mı?

Tam bir *üç kürekli gemi* mi? İçlerinden biri yakalanırsa ne olacak? Birileri mutlaka anlayacaktır."

"Bunu yapmayacaklar, çünkü sorgulama bizim yetki alanımızda kalıyor."

“En azından saldırının nerede gerçekleşeceğini bilmeliyiz.” Quartus Redivius böyle söylüyor.

“ *Hayır* .” Quiscil’in o ana kadar sakin olan sesi sertleşti. Yüksek değildi, ama ardındaki gizli güç duvardan geçiyormuş gibi hissediliyordu ve tek kelimeyi duyunca başımı dinleme yerinden kısa bir süreliğine çevirdim. Sessizlik, ardından çok daha sakin bir şekilde, “Ciserius, filonuzla bir geminin kaybolması çok da olağan dışı olmaz diye düşünüyorum?”

“Gemiler denizde sık sık kaybolur, Dimidius,” diye onaylıyor Ciserius. Sesi sarsılmış gibiydi. “ *Navisalus'un* Tensia'ya bir seferi var. Yolculuk oldukça tehlikeli olabilir.”

"Tekrar görmek istediğiniz kimseyi mürettebatına dahil etmemeye dikkat edin."

Yine bir sessizlik, ardından "Dediğiniz gibi."

İçim ürperiyor. Dimidius, Doğuş Hakkı'nı tamamen geçersiz kılacak planlar yapıyor ve kimse tek kelime etmiyor. Birkaç dakika önce, bu toplantıyı dinlerken yakalanırsam başımın belaya gireceğini biliyordum. Şimdi ise hayatta kalacağımı sanmıyorum.

“Bu neden bu kadar önemli?” Yine Nasmius konuşuyor. “Eğer sadece anlasaydık—”

"Prens öyle diyor. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Dimidius'un açıklaması tartışmayı fiilen sonlandırır ve kısa süre sonra konuşma başka konulara geçer.

Ancak hiçbiri az önce duyduklarım kadar önemli değil.

Sonunda, toplantı sandalyelerin gıcırtısı ve mırıldanmalar eşliğinde sona erdi. Başka bir şey olup olmadığını, son bir tartışma kırıntısı olup olmadığını bekledim, ancak birkaç dakika sonra herkesin gittiğine ikna oldum. Dinleme yuvasını kapattım, tabletlerimi ve fenerimi topladım ve odama doğru yürümeye başladım.

Nemli geçitlerde yürürken yankılar duyuyorum. *Navisalus* ... Relucia, Pletuna Festivali'nde onu gizlice dinlerken bir gemiden bahsetmişti. Demirleme

noktası olarak kullanılıyormuş. Ama diğer adam, ortaklarına güvenilip güvenilemeyeceğinden emin değilmiş.

Burada bulunmamın asıl sebebi bu olmalı, Relucia'nın Dimidius'un gizlice ne talep ettiğini öğrenmek istemesinin sebebi de bu olmalı. Askeriyenin anlaşmanın kendi tarafını yerine getirdiğinden emin oluyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Planlanan her neyse, büyük bir şey olmalı. Anguis için hayati önem taşıyor. Ama başka bir saldırı olsa bile, ne yapacağım, ne *yapabilirim* ? Herhangi bir şey? Relucia'ya yanlış bilgi göndermek, neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir planı sabote etmekten daha çok kendimi tehlikeye atacak gibi görünüyor. Başkasına anlatmaya çalışarak kendimi Hiyerarşiye ifşa etme borcum yok. Üstelik anlatacak çok şey de yok. Kimsenin beni ciddiye alması için, hele ki gelecek olanı engellemek için yeterli değil.

Tünelin son virajını döndüğümde hâlâ derin düşüncelere dalmıştım. Hareketi görene kadar yalnız olmadığımı fark etmedim. O zaman da artık çok geçti.

Birkaç sendelemeli, panik içinde geriye adım attım, iyi bir hareket tarzı bulmaya çalıştım ama başaramadım. Adam, odamın girişinin karşısında çömeldiği yerden kalktı. Lambanın ışığına doğru ilerledi.

Bu Fadrique.

LVII

"LÜTFEN." Fadrique bu kelimeyi fısıldadı . Sanki beni korkutup kaçıracağından endişeleniyormuş gibi elini uzattı. "Benden korkacak bir şeyin yok."

Kafam karışık, tereddüt ediyorum.

"Gerçekten sensin, değil mi?" Bana sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyor. Ki, birçok yönden, sanırım gerçekten de bir hayalet.

Donakalmış bir şekilde ona bakıyorum. Beni zaten burada, sadece ailemin ve birkaç kişinin bildiği tünellerde, askeri toplantının yapıldığı aynı gece yakalamıştı. Dolayısıyla bu, kimliğimi itiraf etmemi sağlamak için bir hile olsa bile, önemi yok denecek kadar az.

Fadrique, görünüşe göre, tepkisizliğimi bir onay olarak algılıyor, çünkü aniden öne doğru adımlıyor. Geri çekiliyorum ama beni sıkıca kucaklıyor, sanki uzun zamandır kayıp bir çocukmuşum gibi sıkıca sarılıyor. Sonra başımı ellerinin arasına alıp her iki yanağımdan da sertçe öpüyor. Gözleri, şaşkınlığıma, parıldıyor.

“Usta Diago. Prensim. Usta *Diago* .” Sesindeki saf neşeyi, kelimelerin ona getirdiği rahatlamayı inkar etmek mümkün değil. Sevinç var ama aynı zamanda inançsızlık, üzüntü, pişmanlık da var.

Onu itiyorum, kabaca değil ama kararlı bir şekilde. “Eğer senin sandığın kişi *olsaydım* , muhtemelen Suus'un eski bir vatandaşının neden şimdi Sextus olduğunu sorardım. Muhtemelen Hiyerarşinin ona halkına ihanet etmesi için ne kadar para ödediğini sorardım. Muhtemelen hizmet ettiği tüm kraliyet ailesi katledildikten sonra neden yaşamasına ve gelişmesine izin verildiğini sorardım.” Bunun bir suçlama olduğunu biliyorum, aynı zamanda itirafa da en yakın şey.

Bunca yıllık pratikten sonra gerçeği yüksek sesle söylemek zor, neredeyse imkansız.

Fadrique hâlâ duygularına hakim değil. Bana bakarken yüzünde acı var, o kadar ki gözlerine bakmaya bile zor dayanıyorum. "Baban bana halkına sahip çıkmamı söyledi."

"Yani sen de *onlardan* biri oldun mu?" Düşündüğümden daha sert bir tavır sergiliyorum.

“Ben ve ailem hayatta kaldık. Ve burada kaldık.”

Ortada bir gerilim yok ama suçlamalar beni fiziksel olarak irkiltti. Zihnim dönüyor, rahatlama ve öfkenin gerçeküstü bir karışımı.

“Affedersiniz, Majesteleri.” Fadrique tekrar hareketleniyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, başını eğiyor. Sesi titriyor. “Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Görevim için hiçbir ayrıcalık istemedim, ama gerekli olduğunu söylediler. Suus adına hareket etmek istiyorsam, görevin getirdiği her şeyi kabul etmem gerektiğini söylediler.” Sözlerinde çok fazla utanç var. “Lütfen, prensim. Bana inanmanızı rica ediyorum. Bunu istemedim.”

Hâlâ ona kızmak istiyorum ama sanırım bir yanım zaten şüphelenmişti. Fadrique'i tanıyordum. Daha doğrusu, babam onu tanıyordu ve ona güvenecek kadar iyi tanıyordu. Suus için en iyisi olduğunu düşünmeseydi bu görevi üstlenmezdi.

Öfkem tamamen dinmiyor ama yeterince azalıyor.

“Sana... inanıyorum.” Bu sözler bir gerilim boşalması, bir rahatlama. “Hiyerarşi, halkımızı yönetmek için bizden birine ihtiyaç duyardı, ama senin popüler olmana izin veremezlerdi. Faydaları seni satın almasa bile, bir Sextus olmanın seni diğerlerinden ayıracağını biliyorlardı. Herkesin senin satın alınmış olduğunu düşünmesini sağlayacaklardı, ne olursa olsun.” Tereddüt ettim, sonra öne doğru bir adım attım ve adamı nazikçe tekrar ayağa kaldırdım. “Diz çökmek yok, Fadrique. Suus'ta artık kraliyet ailesi yok.”

Bunu söylemek canımı acıtıyor. Hatta belki de bunu ilk kez sesli olarak itiraf ediyorum.

Adam yardımımı kabul ediyor, rahatlaması ve minnettarlığı neredeyse dayanılmaz. "Bana kalırsa, yaşadığınız sürece bu böyle devam edecek. Majesteleri."

Yutkundum. Başımı salladım. "Burada olacağımı nereden bildin?"

"Gizli kapıların çoğunda benim ayarladığım gizli alarm sistemleri var," diye ekliyor, artan paniğimi görünce beni rahatlatacak şekilde.

"Başka birinin gelme ihtimali var mı?"

“Hayır. Su altındaki girişi kapattılar. Aksi takdirde bu tünellerden giriş veya çıkış yok, bu yüzden onları unuttular.” Sevgiyle gülümsüyor. “Sizin zamanınızdan pek farklı değil, Majesteleri. Aslında onları yalnızca siz ve kız kardeşleriniz kullandınız.”

Göğsümdeki acıya rağmen ben de gülümsüyorum.

Sonunda içimi çekerek Fadrique'nin yanına geçtim ve yorgun bir şekilde duvara yaslanarak oturdum. Fadrique de oturdu, sırtlarımız soğuk taşa yaslandı. Sessizlik çöktü.

"Beni ne zaman tanıdınız?"

“İçeri girdiğin anda benzerliği fark ettim ama...” Fadrique başını salladı. “Geçen gece Büyük Salon’un girişi açıldığında bunun bir tesadüf olmayabileceğini düşündüm. Sonra hangi odayı seçtiğini gördüm ve... anladım.” Karşı duvara baktı. “Onu öldürmeye mi geldin?”

"Ne?" Ona boş gözlerle baktım. "Kim?"

Bu sefer şaşıran Fadrique oldu. "Quartus Latani." Şaşkın ifademe kaşlarını çattı. "Suusicus diye çağırdıkları adam mı? Buradaki saldırıyı yöneten, ailenizin ölüm emrini veren adam mı?"

İlk başta tam olarak anlamadım. Sonra üşüdüm. Başım döndü. "Latani?" Onunla tanıştım.

“Evet. Uzun zamandır ilk kez buraya geliyor...” Sözü yarım kalıyor. “Sanırım kasabada kimse bilmiyor.”

Normalden daha ağır nefes alıyorum. "Ben de bilmiyordum."

“Pekâlâ. Şiddet, acıya çare değildir Majesteleri, ama eğer izin verirseniz, ona adaleti göstermenin bir yolunu bulacağım.” Fadrique her zaman yumuşak huylu, sakin bir adamdı, ama teklifinde bir kararlılık vardı.

Bunu düşünüyorum. Uzun, çok uzun birkaç saniye boyunca düşünüyorum.

“Cesur olmak var, bir de hayatını feda etmek var.” Göğsümde öfke kabarırken bile bunu söylüyorum. “Böyle bir şey yaparsan, sonunda bir İstihkamcı olursun. İstihkamcı olursun ve belki de senin yerine seçilecek kişi

halkımızın çıkarlarını gözetmez. Ve bunun sonucunda onlar acı çeker." Fadrique'ye duyduğum son öfkenin de bu sözlerle birlikte yok olduğunu hissediyorum. Ona dönüyorum. "Özür dilerim, Fadrique. Kızmamalıydım. Babam yaptığın şeyden, yaptığın fedakarlıktan gurur duyardı. Ben de gurur *duyuyorum* ."

Fadrique başını öne eğdi. Sesini toparlaması birkaç saniye sürdü. "Teşekkür ederim, prensim."

Yine sessizlik. Soruyu sormak istemesem de bilmek zorunda olduğum için yerimde kıpırdanıyorum. Son birkaç yıldır bunu merak ediyorum. Farklı senaryolarla kendimi o kadar çok işkenceye maruz bıraktım ki, gerçekliğin hayal gücümün yarattığından daha kötü olamayacağından eminim. "Nasıl öldüler, Fadrique?"

"Aileniz mi?" Fadrique sessizce hüzünlü bir ifadeyle cevap verir: "Asıldılar."

Tıpkı meyhanedeki Menendo'nun dediği gibi. "Ysa da mı?" Sesim kısık çıkıyor.

"O da öyle, Majesteleri."

İçimde bir şeyler burkuldu, mantıklı tarafım bunun doğru cevap olacağını bilse de. Ölümleriyle ilgili bilgiler o kadar azdı ki, bulmak neredeyse imkansızdı. Öldüklerini *biliyordum* . *Her haber* onların öldüğünü söylüyordu. Ama sonra... her haber benim de öldüğümü söylüyordu. Sanırım içimde küçük bir umut kalmıştı.

Sonra birdenbire, beklenmedik bir şekilde ağlamaya başladım. Hıçkırıklar içinde, kollarımı dizlerime dolamış, alnımı dizlerime yaslamıştım. Acının beni neden bu kadar derinden etkilediğini bilmiyorum, ama etkiliyor işte.

Fadrique'nin omzumu tuttuğunu hissediyorum. Dayanışma ve teselli jesti. Ama bu nedense beni daha da çok ağlatıyor.

"Gördün mü?" diye fısıldayarak soruyu sormayı başardım.

"Evet," diyor Fadrique nazikçe. "Kamuoyuna açık değildi, ama onların ölümlerini doğrulamam, şahitlik etmem istendi. Ben, Gelmiro ve Polo." Teselli edici bir sarılma. "Çok hızlı oldu. Cesurlardı. Özellikle kız kardeşin."

Hayal etmemeye çalışıyorum ama yine de ediyorum. Boyunlarında ilmeklerle, darağacından aşağı düşen ailem. Bir hıçkırık daha bedenimi sarsıyor ve sonra sakinleşene, duygularımı bir nebze de olsa kontrol altına alana kadar derin

nefesler alıyorum. "Hepsi birden mi oldu?" Bu düşünce içimi acıtıyor ama hiçbirinin diğerlerinin ölümünü izlemek zorunda kalmadığını bilmek istiyorum.

“Evet, Majesteleri. Onlara merhamet gösterdiler.” Nefesini veriyor. “Ve Prenses Carinza’nın cesedi ancak iki gün sonra bulundu. Yani anne babanızın bildiği kadarıyla, o da sizinle birlikte kaçmıştı.”

Üzüntü beni yeniden sarıyor. "İyi," diye kekeliyorum. "Bu iyi." Kolumla yüzümü siliyorum.

Fadrique kendime gelmemi beklerken ikimiz de konuşmuyoruz. Sonunda başımı sallıyorum. "Fadrique, çok fazla sorum var. O gece olanlar hakkında. O zamandan beri olanlar hakkında."

Fadrique ayağa kalktı. "Sormadan önce söyleyeyim, size göstermek istediğim bir şey var. Ama oraya varana kadar konuşma riskini almamalıyız. Birkaç dolu odanın önünden geçmemiz gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum ama ayağa da kalkıyorum. "Pekala."

Fadrique fenerimi alıp önden giderek tünellerin derinliklerine doğru ilerliyor. Yön bulma konusunda oldukça rahat görünüyor, kavşaklarda tereddüt etmiyor. Bu bölgeyle ilgili sadece belirsiz anılarım var. Muhtemelen geri çıkış yolunu bulmaya yetecek kadar, ama hepsi bu kadar.

Sonunda Fadrique küçük bir odaya girer. Duvardan bir mum alır ve fenerin ucuna tutar, ardından odanın çeşitli yerlerinde birkaç mum daha yakar.

Şaşkınlıkla izliyorum. İçerisi karmakarışık. Köşelerde yığın yığın eşya var.

Işık en yakınlarımızı aydınlatmaya başladığında kalbim duruyor.

“Bu ... annemin yayı mı?” Cevabı zaten biliyorum. Yanına çömelip saygıyla elime alıyorum. Ahşap, Suus tarihinden sahnelerle incelikle oyulmuş. Babamdan bir hediye, Suus'un en iyi zanaatkarları tarafından yapılmış. En gurur duyduğu eşyalarından biriydi.

Büyülenmiş bir şekilde, parmaklarımı ahşabın üzerinde gezdiriyorum; o kadar uzun süre öyle kaldım ki, tekrar yukarı baktığımda oda iyice aydınlanmıştı.

Gerçeküstü bir an için, geçmişime ışınlandım.

Nereye baksam çocukluğumun bir hatırası. Anne babama ait küçük eşyalar, bazıları gerçekten değerli, diğerlerini ise sadece duygusal nedenlerle sakladıklarını biliyorum. Benim odamdan, kız kardeşlerimin odalarından oyuncaklar.

Birbirimiz için yaptığımız şeyler. Çalmayı öğrendiğim müzik aletleri. Hatta eski temel tahtam bile burada, yanındaki küçük deri kese taşlarla dolu.

"Er ya da geç odalarınızı yağmalayacaklardı. Bunu saklamaya kalkışmamalıydım, biliyorum ama—"

Yanına doğru hızla yürüdüm ve şaşkına dönmüş adama kollarımı doladım.

"Bu benim için her şey demek, Fadrique." Kucaklaşmayı bırakıp geriye doğru adım atıyorum, etrafıma inanmazlıkla bakıyorum. Sesimde bir çatlak var. "Her şey. Biliyorum, öyle olmamalı ama öyle."

Sonraki birkaç dakikayı sadece... etrafa bakarak geçiriyorum. Bir daha asla göreceğimi düşünmediğim şeylere dokunuyorum. Odalarımdan kurtardığım kitapların sayfalarını karıştırıyorum: bazıları eğitim metinleri, bazıları ise varlığını bile unuttuğum hikayeler. Babamın eşyaları arasında kaba ahşap gemiler bulduğumda gülüyorum. Onları on yaşındayken oymuştum. İki büyük, üç küçük, güvertelerindeki gizli yuvaların altına isimlerimiz kazınmıştı. Babamın onları hâlâ sakladığını bile bilmiyordum. Benim ismim yazılı olan eksik. Bunu fark ettiğimde tekrar içim acıyor. Uygun görünüyor.

Burada da madeni paralar var. Yuvarlak gümüş paralardan oluşan bir yığın. Bir tanesini elime alıp, arkasındaki babamın asil silüetine bakıyorum. Artık yasal para birimi değil. Onu ve birkaç tanesini daha cebime atıyorum. Sorulduğunda, onları bulduğumu veya bir yerliden aldığımı söylemek kolay olur.

Sonunda, bana ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakan yaşlı adama döndüm.

"Teşekkür ederim, Fadrique." İçimdeki tüm minnettarlığı kelimelere döktüm. "Bunların hiçbirini tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Mutlulukla başını öne eğerek onayladı. "Evet, biraz yardım aldım."

"DSÖ?"

"Arkadaşlar." Bunu söylerken neşesi melankoliye dönüşüyor ve bahsettiği kişilerin artık hayatta olmadığını anlıyorum. Sonra doğruluyor. "Burada yalnız değilsiniz, prensim. Bu yüzden sizi diğer sabah Menendo'nun meyhanesine götürdüm. Sizi tanıyacağını biliyordum. Burada hâlâ müttefikleriniz olduğunu bilmenizi istedim. Doğru motivasyon verildiğinde Hiyerarşiye karşı durmaktan korkmayan insanlar."

"Teşekkür ederim. Bunu görmek gerçekten yardımcı oldu." Minnettarlığımı görmesini sağlıyorum.

Fadrique düşüncelere daldıktan sonra yere işaret edip kendisi de oraya oturdu. "Maalesef mobilyaları kurtaramadım. Ama biliyorum ki birçok sorunuz var. O yüzden sorun. Size elimden gelen her şeyi anlatacağım."

Sonraki birkaç saat—belki daha fazla—o rahatsız taş zeminde, sadece konuşarak geçiyor. Kaçtığımdan beri adadaki yaşam hakkında bilgi ediniyorum. Hiyerarşi askerleri akın etmeye başladığında yaşanan ilk birkaç günün kaosu ve korkusu, ama çoğu insanın bildiği tek şey krallarının onlara direnmemelerini söylediğiydi. Ailemin idam edildiğini öğrendikten sonra yaşanan öfke ve hiddet, ardından gelen isyanlar.

Sonuncusuna bencilce sevindim, her ne kadar hiyerarşinin istihkamcıları cezalandırma aracı olarak bolca kullanmasıyla kısa sürede bastırılmış olsalar da. Ailemin işlediği cinayetlerin karşılıksız kalmadığını bilmek rahatlatıcı.

Fadrique bundan sonra yavaş yavaş boşlukları dolduruyor. Catenalılar, isyanlardan sonra, direnmekle suçlananları yasaklamaya başladılar. Utanarak söylüyorum ki, bazı yurttaşlarım bundan faydalandı. İstihkamcıların korkusu yayıldı. Üç ay içinde, nüfusun çoğu en yakın Aurora Columnae'yi ziyaret etti ve geriye sadece Hiyerarşinin varlığına karşı ara sıra çıkan isyanlar kaldı. Altı ay içinde bu isyanlar homurdanmalara kadar azaldı.

En azından Fadrique açısından, işler büyük ölçüde böyle kaldı. Hiyerarşiye karşı süregelen kızgınlık devam ediyor, ancak her geçen gün biraz daha azalıyor. Eskiden insanlar irade gücüyle çalışan cihazlar fikrinden nefret ederken, şimdi onları anakaraya götürüp getirecek bir Transvect istiyorlar. Eskiden topraklarında, tarihlerinde, yaşam biçimlerinde yapılan değişikliklere karşı şiddet tehditleri savururken, şimdi sadece mırıldanıyorlar. Bunu ilerleme olarak kabul edin.

Sonunda Fadrique sustu. Yaşlı adama baktım ve gözlerindeki soruları görebiliyordum.

“Tüm ayrıntıları bilmek istemiyorum, Majesteleri,” diyor sessizce. “Ama sormam gerekiyor. Naumachia. Anguis'i durdurduğunuzu söylüyorlar. Bu doğru mu...?”

“Doğru.” Yüzünün bulutlandığını görüyorum. “Binlerce insan ölüyordu, Fadrique. Savunmasız insanlar. Bazıları çocuktu.” Estevan’dan bahsetmemeye

karar veriyorum. Birbirlerini tanıyorlardı, ama buraya eklemek sadece bir zulüm olurdu.

Fadrique dudağını ısırıyor, sonra hafif, hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Anne babanın oğlu," diyor ve sözlerindeki onaylayıcı ton beni biraz gururlandırıyor. Kendimle gurur duyduğum için değil, annem ve babamdan bahsederken duyduğu nazik hayranlık yüzünden. "İntikam için burada olmamana şaşırmamalıydım. Onlar asla bunu istemezlerdi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Başımı sallıyorum.

“Askerlerin ne hakkında görüştüklerini öğrenmek için buraya gönderildim.” Ona anlamlı bir bakış attım. Ona güvenmek zorundayım—başka gerçek bir alternatifim yok—ama gerekenden fazla bilgi vermeyeceğim.

Anlıyor gibi görünüyor. Beni düşünceli bir şekilde karşılıyor.

"Şanslıyım," diye mırıldandı.

“Bunu neden söylüyorsunuz?”

Omuz silkerek, "Muhtemelen bu tünelleri iyi bilen hayattaki tek kişi olan siz, tam da askeri birlik toplantısının burada yapıldığı bir dönemde buraya gönderilmişsiniz. Ne *büyük şans* !" dedi.

“Bu önceden ayarlanmıştı.”

“Böyle hareket edebileceğinizi bilen biri mi?” Fadrique şüpheci bir ses tonuyla sordu ve benim tereddüdümü görünce şüphesi daha da arttı. “Suus’tan bir müttefikiniz olup olmadığını sormayacağım, Majesteleri—bilmemem daha iyi—ama bu avantaja sahip olduğunuzu bilmedikleri takdirde nasıl başarılı olmanız beklendiğini hayal edemiyorum.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Haklı. Relucia, buraya beni gönderdiğini çünkü burayı tanıdığımı, gizlice dinlemek için en uygun kişinin ben olduğumu söyledi. Ama bu geçitlerden haberdar olması imkansız. Ve onlarsız, bu geceki toplantıyı dinlemek... şey. İmkansız değil belki, ama neredeyse imkansız.

Estevan'ın bunlardan haberdar olmaması gerekiyordu—sarayda çok az kişi haberdardı—ama Melior sıfatıyla ona söylemiş olmalıydı.

"Prensim, Akademi'de siz de bir arkadaş bulmuşsunuz diye duydum?"

Bir an yanlış anladığım için gözlerimi kırpıştırdım, sonra yüzüm kızardı. "Emissa'yı mı kastediyorsunuz?"

"Birbirinizi çok seviyor gibi görünüyorsunuz."

Fadrique'nin ses tonunda hiçbir yargılama yok, ama yine de endişeleniyorum. "Öyle düşünüyoruz." Bir an duraksıyor, sonra soruyorum. "Sizce... sizce bu bir ihanet mi?"

“Her şey olması gerektiği gibi olsaydı, Majesteleri, onun Suus prensesi olma potansiyeline hayran kalırdım. Ama şimdi...” Fadrique içini çekiyor. “Onlar tüm dünya, prensim. Gurur ve öz saygı asla pes etmememiz anlamına gelebilir, ama eğer hepsi düşmanımızsa, asla mutlu olamayız.”

Minnettar bir şekilde başımı salladım. İkimiz de bir süre konuşmadık.

"Nerelerde bulunduğumu bilmek ister misin?"

“Bana söylememen daha iyi.” Bu sefer pişmanlık duyuyordu. “Bu gece iki şey öğrendim. Birincisi, artık tanıdığım o tasasız çocuk değilsin. İkincisi, hâlâ babanın oğlusun.” Uzandı. Elini omzuma koydu. “Bu bana yeter.”

Bu sözler üzerine boğazımdan bir yumru daha yuttum.

Her şey bu kadar olmalıydı, ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. En azından bana göre, bunu yapmak burayı terk etmek, ikimizin de kaybettiği şeyin son kalıntısını geride bırakmak gibi olacak.

Sonra Fadrique konuşmaya başladı. Bana beş yıl öncesini hatırlattı; kız kardeşlerimle benim hem ona hem de Iniguez'e ders saatlerimiz hakkında yalan söylediğimizi ve iki öğretmenimiz de diğerinin ders verdiğini sanırken gizlice sahile gittiğimizi fark etmişti. Planın cüretkarlığına ve işe yarayacağını düşünmemizin ne kadar saçma olduğuna güldük. Fadrique ve Iniguez'in sarayda karşılaşması her şeyi altüst etmişti. Sonuçlarını haftalarca hala çekiyorduk.

Ve böylece biz de... sessizliğe konuşuyoruz. Sırayla ailemle ilgili, Hiyerarşi öncesi günlerle ilgili anıları paylaşıyoruz. Babamla ilgili beni gerçekten kahkahaya boğan, daha önce hiç duymadığım, muhtemelen duymamı hiç istemediği hikayeler duyuyorum. Söylemesi garip ama gece ilerledikçe onu daha iyi tanıyorum, kral olduğu zamanlarda asla mümkün olmayacak bir şekilde farklı gözlerle görüyorum.

Bence Fadrique de aynı fikirde. Çocukken onunla böyle oturmayı asla düşünmezdim. Ne kadar sevdiğimiz veya güvendiğimiz öğretmenlerimizden hiçbiriyle de böyle oturmayı hayal etmezdim.

Anılarımızı yad ediyoruz, gülüyoruz ve ara sıra ağlıyoruz. Bazen zor oluyor, ama tüm bunların içinde ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama var.

Yorgun değilim, olmam gerektiği gibi değil. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi değil—sanırım bunu asla deneyimlemeyeceğim—ama kendimi daha hafif hissediyorum.

Sonunda, ışığın çatlaklardan süzülmeye başlamasıyla dışarıdaki geçitte hafif bir aydınlanma oluyor. "Şafak sökmeye yaklaşıyor."

"Haklısın." Fadrique bunu hüzünlü bir şekilde söylüyor ve zorlukla ayağa kalkıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, kaslarım rahatsız ve soğuk koltuğun verdiği rahatsızlıktan sızlıyor. Sonra elimi uzatıyorum.

“Bu akşam konuştuğumuza çok sevindim, Fadrique.” Gözlerime bakıyorum. “Bunun benim için ne anlama geldiğini anlatmaya kelimeler yetmez.”

Fadrique, ne demek istediğimi anladığını belli ederek kolumu kavradı. Artık böyle gizlice bile olsa konuşamayacağız. "Ben de öyle düşünüyorum, Majesteleri." Bir süre duraksadı. "Latani hakkında ne yapacaksınız?"

Uzun bir süre cevap vermiyorum. Suçlayacak birinin olduğunu, Suus'ta hiçbir şey yapmamış gibi dolaştığını hatırladığımda midem hâlâ öfkeyle düğümlenmiş durumda. Ama bu gece içimde bir şeyleri de özgürleştirdi.

Sonunda, "Şiddet, acıya çare değildir," diyorum.

Fadrique beni kucaklıyor. Ben de karşılık veriyorum.

"Eğer bir gün güvenli bir limana ihtiyaç duyarsanız, prensim, nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Bana gülümsedi, sonra derin bir nefes aldı ve uzaklaşmaya başladı.

“Fadrique!” Adam duraksadı. Arkasına baktı. “Halkımız için yaptığın fedakarlıklar için gurur duyuyorum, minnettarım ve müteşekkirim. Babamın da aynı şekilde hissedeceğini biliyorum.”

Fadrique bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Gözleri parıldıyor. Başını sallıyor.

Koridordan aşağıya, karanlığın içine doğru kayboldu.

LVIII

Babamın bana , yönetme hakkını bize neyin verdiğini sorduğu gün on iki yaşındaydım .

Fadrique ile gece boyunca konuştuktan sonra yatakta uzanıyordum—pencereden sızan şafağa rağmen hâlâ uyuyamamıştım—ve nedense aklımdan başka hiçbir şey geçmiyordu. Yazdı ve beni adanın tamamına hakim bir görüş açısı sağlayan Doğu Kulesi'nin tepesine çıkarmıştı. Benimle önemli bir şey hakkında konuşmak istediğini biliyordum. Merdivenlerden çıkarken sessizdi. Düşünceliydi. Bu beni tedirgin etti, bir şey için azarlanacağımdan emindim.

Tepeye ulaştıktan sonra bir süre ufka baktık, hiçbir şey söylemedik. Sonra nihayet bana döndü. Yakışıklı, uzun boylu, güçlü. Siyah saçlı, güneşten bronzlaşmış tenli ve kahverengi gözleri güç, düşünceli ve nazik bir ifade taşıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir kraldı.

"Sence iyi bir yönetici olabilir misin, Diago?" Derin, sakinleştirici sesi neredeyse hüzünlüydü ama niyetini anlayabiliyordum.

“Elbette,” diye yanıtladım düşünmeden, öfkeyle.

"Neden?"

Soru beni şaşırttı ve hemen yakalandığımı anladım. Bocaladım. "Çünkü halkımızı önemsiyorum." Şüphesiz yanlış cevaptı, ama inatçıydım. Bilmediğimi itiraf etmektense biliyormuş gibi yapmayı tercih ettim.

“Onları *önemsiyorsun* .” Babam bu kelimeleri bilinçli bir şekilde söyledi, uzattı ve tadını çıkardı. “Bu, iyi bir yönetici olmanın bir yönü, elbette. Ama birçok insan Suus'u önemsiyor ve ona önderlik etmiyorlar. Öyleyse yeniden ifade edeyim. Sence iyi bir yöneticiyi ne tanımlar?”

Bir süre düşündüm. "Eğitim. Nasıl yönetileceğini bilmek."

"Birçoğuna öğretilebilir. Ve çoğu sizden daha gayretli bir şekilde öğrenmeye çalışır," diye ekledi, hafif bir iğnelemeyle ve gülümseyerek.

Gözlerimi devirdim. "Pekala. Bilmiyorum. Bana iyi bir yöneticinin niteliklerini anlatın. Ne tür bir yönetici olmam gerekiyor?"

Babam iç çekti. "Akıllıca."

“Ben zekiyim,” diye itiraz ettim.

“Ve güçlü.”

"Ben de öyle olabilirim."

“Ve cesur. Ve nazik. Ve kurnaz. Ve tutumlu. Ve cömert. Ve disiplinli. Ve ahlaklı. Ve acımasız.” Bir an nefes aldı. “İlgili ve yargılayıcı olmalısınız. Öngörücü olmalısınız ama asla haksız yere değil. İnsanlarınıza karşı tamamen dürüst olmalısınız, ancak hangi bilgilerin onlara zarar verebileceğinin de farkında olmalısınız. Şunları yapmalısınız—”

"İmkansız," dedim biraz sabırsızca. "Yani iyi bir yönetici diye bir şey yok diyorsunuz."

“Yok.” Cevabı bu kadar çabuk verdiğime şaşırmış gibiydi, ama beni bunun için övmedi. “Ve bu, dünyamızın riski, Diago. Sistemimizin kusuru kafasında. Bizde. Bir kralın nitelikleri krallığı değiştirir. Ve hiçbirimiz liderlik etme *hakkına* sahip olacak kadar mükemmel değiliz.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak sessiz kaldım. "Sence biz yönetmemeli miyiz?"

“Ben öyle demedim.” Babam gerindi, kollarındaki kaslar güneşe doğru uzanırken kasıldı. “Şunu anlamanı istiyorum ki, hiçbir ülkenin yönetimi mükemmel değildir. Bir insan sistemine bakıp sistemin sorun olduğunu düşünen herkes aptaldır. Ama aynı zamanda hiyerarşinin çok daha sinsi olduğunu da anlamanı istiyorum. Çünkü bir kusur tarafından tehlikeye atılmıyor. Bir kusur üzerine kurulu.”

“Hiyerarşi mi?” Şaşırdım. Hiyerarşi, pürüzsüz, güçlü ve inanılmaz derecede yüksek bir duvardı. Aşılmaz bir engeldi, kavrayışımın ötesinde bir güçtü. “Ne kusuru?”

“Açgözlülük.” Babam bana döndü ve koyu renk gözleri gözlerime kenetlendi. Rüzgar bizi kırbaçlıyordu, o kadar yukarıda bile soğuktu. “Açgözlülük, tanımı gereği Hiyerarşinin ahlaki yöneticisidir, Diago. Tüm kararlar ona dayanır.

Sistemlerinde ne derlerse desinler, güçlüler değil, zayıflar fayda görür. Yükselmek için her şeyi yapmaya, her şeyi feda etmeye hazır olanlar. Açgözlülüğü ödüllendirir ve o kadar yanlış bir düşünce biçimine batmıştır ki, içindekiler bunu bile *göremez* ." Başını üzgün bir şekilde salladı. "Hiçbir yönetim biçimi hatalardan veya yolsuzluktan muaf değildir, ancak bu Hiyerarşinin temelidir, Oğlum. Bunu asla unutma."

Bu sözler yıllar boyunca aklımda kaldı. Sadece babamın Catenan Cumhuriyeti'ne duyduğu nefretin derinliğini ilk kez ortaya koydukları için değil –ki bu da bir sebep.– aynı zamanda o zaman bile gözlerimden perdelerin kalkması gibiydi.

Penceremin dışında güneş doğuyor. Uyuyamadım. Fadrique ile konuşmamın verdiği bir sevinç, onunla konuşabilmiş olmanın verdiği bir rahatlama var. Ama yeni bir acı da var. Suus'un nasıl acı çektiğini bilmek, tıpkı babamın tahmin ettiği gibi. Fadrique gibi insanların doğru olanı yaptıkları için cezalandırıldığını bilmek. Yorgunluk daha sonra gelecek, biliyorum, ama şimdilik duygularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Kalkıyorum, giyiniyorum ve verilen leğende yıkanıyorum. Aynada göz altlarımda koyu halkalar görüyorum, ama sözde hastalığım göz önüne alındığında, bu çok da kötü bir durum değil. Günün geri kalanını odamda rahatlıkla geçirebilirdim, ama dün gece edindiğim bilgilerden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi. Zaten kendimi bu halde göstermek en iyisi olurdu. Yavaş ama istikrarlı bir iyileşme izlenimi vermek.

Masamdaki kutusundan Relucia'nın kalemini alıyorum, sonra tünellere geri dönüyorum. Balmumu tabletlerimdeki detayların üzerinden geçmek sadece birkaç dakika sürüyor. Sonra duyduklarımı ekliyorum. Diğer senatörlerin naumachia hakkındaki memnuniyetsizliği. *Navisalus* . Silah ve Will tasarımları talebi. Hiçbir şeyi atlamıyorum.

İşimi bitirdiğimde, kalemi ikiye kırıyorum ve balmumu levhaları temizliyorum. Yaptıklarımdan eser kalmıyor.

On dakika geçmeden kapıma temkinli bir şekilde vuruldu ve kapıyı açtığımda Emissa'nın dışarıda durduğunu gördüm.

Beni görünce kollarını kavuşturup beni süzdü. "Hâlâ berbat görünüyorsun."

"Seni kurtarmak sandığımdan daha zor oldu."

Gülüyor ve hafifçe bana vuruyor. "Bu sabah sahilde bize katılacak mısın? Lagünden uzak duracağıma söz veriyorum." Samimi bir umutla gülümsemeye devam ediyor.

Ona karşılık gülümsedim. "Sanırım bunu başarabilirim."

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi, sonra eğilip bana yumuşak ve hızlı bir öpücük verdi. "Güzel." Ben tepki veremeden kolunu benimkine doladı ve beni koridorda ilerletti.

Onun beni sürüklemesine seve seve izin veriyorum. Bu sabah her şey farklı görünüyor. Aynı insanlar, aynı plaj, aynı berrak gökyüzü, sıcak güneş ve masmavi, parıldayan okyanus. Ama artık kendi evime izinsiz giren bir yabancı gibi hissetmiyorum. Tam olarak rahat değilim. Biliyorum ki asla eskisi gibi hissetmeyeceğim. Ama Fadrique ile konuşmak içimde bir şeyleri değiştirdi. Acımın keskin kenarlarını törpüledi. Burası sadece Cari'nin öldüğü plaj değil. Burası, ondan önce yıllarca onunla oynadığım, ona eziyet ettiğim, ona bir şeyler öğrettiğim, onunla birlikte büyüdüğüm yer.

Bu yüzden Emissa şaka yaptığında artık gülümseyebiliyorum. Kendimi zorluyormuş gibi hissetmeden sohbetlere katılabiliyorum. Ve bu yüzden, iyileşme sürecimi bahane ederek herkesle birlikte egzersiz yapmaktan kaçındığımda kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir süre sonra Indol yanıma gelip oturdu, diğerleri ise koşularına devam etti. Altın kumların üzerinde uzanıp güneşin tadını çıkararak onları izledik.

"Buraya en son ne zaman geldiniz?"

Suların parıltısına bakmaya devam ederken soruyu kayıtsızca soruyor; ani ama o kadar da sıradan ki, kısa bir an için kafam karışıyor.

O zaman ne demek istediğini anlıyorum ve kalbim sıkışıyor.

“Birkaç gün oldu.” Ona şaşkın bir bakış attım, paniklediğimi belli etmemeye çalıştım. “İki gün önceki sabahtan beri buraya gelmedim.”

Yan tarafa doğru döndü ve gözlerini bana dikti. "Bunu kastetmedim Vis. Ama sanırım bunu biliyorsun."

Cevap vermiyorum, yüzümde şaşkın bir ifadeyi koruyorum. Belli ne düşünürse düşünsün -ya da başka herhangi biri ne düşünürse düşünsün- Indol, Üçüncü Sınıf'ın en zeki öğrencisi. Sadece Belli gibi zekasını göstermiyor. Ve çok

cana yakın , yakışıklı, atletik ve rahat biri. O kadar doğal olarak popüler ki, kimse onun da zeki olduğunu düşünmek istemiyor gibi görünüyor.

"Buraya ilk geldiğimizde nasıl göründüğünü gördüm," diye devam ediyor Indol tembelce, sırt üstü uzanıp gözlerini kapatarak sabah güneşinin tadını çıkarırken. "Ne kadar iyi bir oyuncu olursan ol, eve dönmenin saklayamayacağın bir yanı var."

"Ev mi?" Zoraki bir kıkırdamayla karşılık verdim. "Sana nerede büyüdüğümü söylemiştim. Buradan çok uzak değildi," dedim, "ama buraya hiç gelmedim."

“İyi iş çıkardın, belli etme. Ama Emissa’nın nerede olduğunu duyduğunda yaşadığın paniği bir kenara bırakalım, geçen gece? Uçurumun kenarındaki patikalarda etrafa bakmadan yürümeyi bıraksan iyi olur. Oradaki herkesin ne kadar temkinli olduğunu fark etmedin mi? Çürüyen tanrılar, bir düşüş seni öldürebilir. Ama sen hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Bir de saray var. Nereye gittiğini bilmiyormuş gibi yapıyorsun ama anlayabiliyorum. Kapılardan geçiş şeklinden belli oluyor. Oranın her santimini biliyorsun.” Geriniyor. “Bana yanıldığımı söyle.”

“Yanılıyorsunuz.”

Indol boynunu uzatarak iki kızın daha fazla yaklaşmadığından emin oldu. Konuşuyorlardı, bize hiç dikkat etmiyorlardı. “Bak, ne olduğunu bilmiyorum. Kraliyet ailesinin bir dostu muydun belki? Danışmanlarından birinin oğlu muydun? Ama aklı olan herkes senin eğitim aldığını anlar. Hiçbir yetim bu kadar ileriye gidemez.” Başını salladı, sonra tekrar bana baktı. Bakışları yoğundu. “Tam olarak umurumda değil. Öğrenmek istediğim şey, neden yalan söylüyorsun?”

Aklım karmakarışık. Kendinden çok emin: eğer bunu inkar edersem, işleri daha da kötüleştiririm. Ve benim gerçekte kim olduğum hakkında en ufak bir fikri bile yok.

“Buraya geldiğimizde herkesin ne dediğini duydun. Yaptıkları şakaları duydun.” Yüzüm kızardı, neyse ki utanç ve öfke arasındaki fark her zaman belirgin değildi. “Böyle bir yerden geldiğimi bilseler kim beni ciddiye alacak? Ömrümün geri kalanında onlar için bir barbar olacağım.” Ses tonuma olabildiğince küçümseyici bir hava kattım.

Dün bunu yapabileceğime emin değilim. Kendi evimi, kendi halkımı hor görüyormuş gibi yapmak canımı acıtıyor. Ama bir rol oynuyorum. Fadrique'nin dün gece bir noktada söylediği gibi, bu benim ailemin isteyeceği şey olurdu. Her şeyin farklı olmasını isterlerdi, ama yine de benim için soylu bir ölüm yerine bir hayatı seçerlerdi.

Indol, haklı çıktığının kanıtlanmasından son derece memnun görünüyor. Bu iyi bir şey. Eğer her şeyi bildiğini düşünüyorsa, başka yerlerden soru sormaz.

"Merak etmeyin. Sır saklamakta oldukça iyiyim," diyor sonunda. "Doğru şartlar altında."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum anlamlı bir şekilde.

Indol bir an için hiçbir şey anlamadı. Sonra bana, Emissa'ya, sonra tekrar bana baktı.

Hafifçe inledi ve başını salladı.

Diğerleri bize katılana kadar tekrar konuşmuyoruz.

⁂ ⁂ ⁂

Suus'a döndüğüm ilk günlerin çılgınlığından sonra , sonraki üç hafta nispeten sakin geçti.

Emissa, Indol ve Belli ile eğitim devam ediyor ve özellikle akademik olarak, şimdiye kadar karşılaştığım her şeyden daha ileri düzeyde konular işleniyor. Genellikle İradeyi kullanmanın teknik detaylarıyla ilgili olan bu konular, daha önce hiç duymadığım kavramlara da değiniyor. İlk birkaç gün kendimi çok yetersiz hissediyorum. Ancak Emissa akşamlarını benimle geçirdiği ve bazen bana yardımcı olduğu için kendimi toparlayabildiğimi hissetmeye başlıyorum.

Geçmişle barışmaya çalışmama rağmen, Emissa delirmememin sebebi. Saray koridorlarında yürüyüp gülümseyebilmemin sebebi o. Ayrılmaz bir ikili değiliz elbette—bazen yalnız çalışmayı seviyorum, bazen de o benimle değil Belli veya Indol ile çalışmayı tercih ediyor—ama birlikteyken, gerçekten *birlikteyiz* . Doğal olarak, bilinçsizce birbirimize çekiliyoruz. Bütün gün konuşuyoruz ve akşamları yine de birbirimizin arkadaşlığından başka bir şey istemiyoruz. Bu sadece bir dikkat dağıtıcı değil. Her şeyden önce burada, onun sayesinde hala ilerlemeye devam ettiğimi hissediyorum.

Diğerlerinin şakaları, ilişkimizi gizlemeye hiç çalışmadığımızı görünce kısa sürede sustu. Belli, bir noktada Indol'un ilgisine karşılık vermediğini fark etti ve zarif bir şekilde mesafeli arkadaşlığına geri döndü. Emissa'ya Belli ve Callidus arasında bir şey fark edip etmediğini sordum; erken dönemde bir şeyler olmuş olabileceğini, ancak kimsenin fark edeceği kadar açık bir şey olmadığını söyledi. Bu konuşma, arkadaşlarımın tatilde nasıl olduklarını merak etmeme neden oldu. Emissa ile ne kadar eğlensem de, Callidus ve Eidhin ile günleri geçirmeyi de özlüyorum.

Bu his beni bir şekilde huzursuz etmeye başlıyor. Bu yıl bittiğinde, planım onların hiçbirini bir daha asla görmemek.

Şehirden çoğunlukla uzak dururum: bu oldukça kolay, çünkü ilk deneyimimizden sonra diğerleri de aynısını yapıyor. Ama son günümüzde, öğleden sonra sona ererken, bir yürüyüşe çıkmaya karar veririm. Ve kendi niyetlerimin farkına bile varmadan, ayaklarım beni limana doğru götürür. Güneş, bulutsuz gökyüzünde alçakta, altından çok turuncu renkte. Suyun üzerinde parlak bir şekilde parlıyor.

Ve sonra meyhaneye doğru yürüyorum.

İçerisi sessiz. Bir ay önce diğerleriyle buraya geldiğim zamanki gibi. Uzaktaki masalardaki müşterilerden birkaç bakış yakalıyorum ama aldırış etmiyorum. Pencere kenarına oturuyorum. Limana doğru bakıyorum. Will motorlu bir gemi, uzatılmış iskeleden uzaklaşıyor, dalgaları yarıyor. Onu görmezden geliyorum. Daha uzaktaki, yelkenleri kapalı küçük balıkçı teknelerine odaklanıyorum. Her şey değişmemiş.

Yaklaşık yirmi dakika sonra omzumda bir hareket oldu ve dalgınlığımdan sıyrıldım. Bizi ilk gün dışarı atan iri yarı barmen Menendo'ydu. Ona baktım. Fadrique'nin söylediklerine rağmen, yine de gitmem söyleneceğini yarı yarıya bekliyordum.

İri yarı adam gözlerime bakmıyor. Sadece önüme bir tabak ve içecek koyuyor. İstiridye, yengeç, ıstakoz. Kupamdaki şarabın tatlı kokusunu alabiliyorum. Babam kralken sarayda gördüğüm en güzel yemeklerden biri. Suus'ta geleneksel bir kral ziyafeti.

Menendo tek kelime etmeden ayrılıyor. Ben de okyanusa dalgın dalgın bakışlarımı yeniden canlandırıp yemeğimi yiyorum. Dimidius'un asla

sağlayamayacağı kadar lezzetli bir yemek. Mükemmel hazırlanmış. Tıpkı yıllar önce yemiş olabileceğim gibi. O an kendimi son bir ayın herhangi bir anından daha rahat, daha evimde hissediyorum.

Acele etmiyorum. Yemeğin, manzaranın tadını çıkarıyorum. Yeniden halkımın arasında olmanın verdiği duyguyu yaşıyorum. Güneş batıyor, gökyüzüne mor ve altın sarısı renkler saçıyor.

Çıkınca bara doğru yürüyorum. Fadrique'nin hazinesinden aldığım paraları cebimden çıkarıp tezgâhın üzerine sıkıca bastırıyorum. Bırakırken tıkırtı sesi geliyor. Babamın gölgesi gümüşün üzerinde.

Tek kelime etmeden, arkama bakmadan gidiyorum.

Temiz hava ve tuz kokusu ciğerlerimi doldururken, uçurum kenarındaki patikadan saraya doğru yürüyorum. Buna ihtiyacım vardı. Bu aya, buraya geri dönmeye ve evimi son bir kez görmeye ihtiyacım vardı. Ama artık bitti. Üçüncülerle rekabet edebilme yeteneğim konusunda kendimi daha rahat hissediyorum, ancak ilerlememin asıl sorun olacağını giderek daha fazla fark ediyorum. Yeterince iyi olmadığım için değil – iyiyim – ama en azından diğerlerine göre, Üçüncülerde açıkça ayak uyduramayan kimse yok. Pozisyonlarını ele geçirmeme izin verecek eksiklikleri olan kimse yok.

Sadece Dördüncü Sınıf'ta zirvede kalmaya devam etmek yetmeyecek. Herkesin dikkatini çekmek için bir şeyler yapmam gerekecek.

Ve bunu nasıl yapacağımı yakında bulmam gerekecek, çünkü yarın tekrar Akademi'de olacağız.

Ve artık Iudicium'a üç aydan az bir süre kaldı.

ALTI

Suus'un sonuncusunun ufukta kaybolup ikinci ve muhtemelen son kez gidişinden saatler sonra bile içimde hâlâ bir boşluk hissediyorum.

Bu, üç buçuk yıl önceki üzüntüden farklı bir üzüntü. O zamanlar, suyun ötesinde gördüğüm tek şey ailemin kaybı, kız kardeşimin ölümü, beni takip etmeye hazırlanan insanlardı. Her şey dehşet, kalp kırıklığı ve başarısızlıktı. Bu sefer ise çok daha fazlası var. Evimden kaçmak değil, ona veda etmek.

Bu sefer Suus'u gerçekten kaybettiğimi hissediyorum.

Akademiye dönüş yolunda, Transvect treninde sessiz ve düşünceliyim. Emissa omzumda uyukluyor. Ara sıra Indol'un beni göz ucuyla izlediğini fark ediyorum ama onu görmezden geliyorum. Geçtiğimiz ay boyunca etkileşimlerimiz son derece dostane geçti. Sanırım aramızda sözsüz bir anlayış oluştu.

Biz vardığımızda öğrencilerin çoğu zaten Akademiye geri dönmüştü. Kampüs oldukça kalabalıktı. Girişteki Will kafesinden geçerken bir aşinalık hissi vardı, ama Suus'tan sonra buraya eve döndüğümü anlamak mümkündü.

Az sayıdaki eşyamı odama geri bıraktıktan sonra, Callidus'u kütüphanenin bir köşesine çekilmiş halde buldum.

"Vis!" Callidus beni fark etti ve neşeli bir şekilde el sallayarak yanına çağırdı. "Kutlamak için bir sebebimiz olduğunu duydum?" Ona boş boş baktım ve sırıtışı daha da genişledi. "Sen ve Emissa mı? Derinliklerden romantik ve kahramanca bir kurtarma mı? Geceyi birlikte mahsur kalmış, birbirinizi sıcak tutmak için sadece birbirinize güveniyorsunuz, kıyafetleriniz sırılsıklam—"

"Pekala. Pekala. Yeter bu kadar." Yüzüm kızarırken bile gülüyorum, oysa bu bir sır değildi. "Bunu nereden duydun?"

"Quintus Dolivus zirvedeydi. Anax in Five onun oğlu. Bu, geçen haftadan beri kamuoyunun bilgisi dahilinde."

“Tanrıların mezarları.” Başımı sallayarak karşımdaki sandalyeye oturuyorum.

“Öyleyse.” Callidus geriye yaslandı, hâlâ ışıl ışıl parlıyordu ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Bana *her şeyi* anlat.”

Ona geçen ay olanları anlatıyorum, ama elbette detayların çoğunu geçiştiriyorum. Kısmen en ilginç hikayelerin anlatamayacağım hikayeler olmasından, kısmen de hala hakkında konuşmanın çok acı vermesinden kaynaklanıyor bu durum. Benim çekingenliğime rağmen Callidus dikkatle dinliyor. Eğlenceye hasret kaldığı izlenimini ediniyorum.

Anlatımın sonuna gelirken, "Peki ya sen?" diye soruyorum sonunda.

“ *Bu* ay... işte böyle keyifli geçti.” Boş kütüphanenin etrafını geniş bir hareketle işaret ediyor.

"Yani aileniz fikrini değiştirmedi mi?"

“Hayır.” Hâlâ bile o sözlerdeki acı ifadesini görebiliyorum. Hızla konuyu değiştiriyor. “Ama en azından bu, ortak arkadaşımız Eidhin'i biraz daha yakından tanımama olanak sağladı. Aslında yakında burada benimle buluşacak. Ortak dil öğrenimi oldukça iyi gidiyor. Sanırım bunun sebebi senden çok daha iyi bir öğretmen olmam,” diye ekliyor mütevazı bir şekilde.

Gülüyorum. Hem Eidhin hem de Callidus tatil boyunca Akademi'de kalmayı planlıyorlardı—Eidhin nedenini açıklamak istemedi, Callidus ise ailesinin gelmemesini istemesi nedeniyle—bu yüzden birbirlerine zaman ayırmalarını önerdim. Ayrılmadan önce bunu söylediğimde ikisi de pek hevesli görünmedi. Birbirlerinden tamamen kaçınmadıklarına sevindim.

"Öyleyse," diye birden sordum, "Eidhin'in sabahları bize katılmasına karşı çıkar mısınız?"

“Hiç de değil.” Callidus’un ifadesi kurnazca. “Neden? Akşamlarınız için başka planlarınız mı var?”

“Labirenti koşmak istiyorum.” Kaşını kaldırıyor ve ben yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum. “Emissa ile birlikte.” Onunla daha rahat bir ortamda vakit geçirmeyi tercih ederdim, ama Ulciscor'un ültimatomu beni çok etkiledi. Ve kendimi geliştirmek için elimdeki her saniyeyi kullanmak zorundayım, çünkü ne kadar uğraşsam da, kubbeye dönmeden onu memnun etmenin bir yolunu hala göremiyorum.

“Labirentte koş. Tabii ki,” diyor Callidus neşeyle. Başını eğlenerek sallıyor. “Başka haber yok mu? Sen yokken bilmem gereken başka kahramanca eylemler, cesur aşk hikayeleri yok mu?”

Burun kıvırdım. "Belli'nin bir iki gün boyunca Indol'la garip bir şekilde sarılmasını saymazsak tabii."

Onun tepkisini izliyorum, yoksa kaçırabilirdim. Bir anlık hüzün ifadesi, sonra da kayıtsızca bana bakıyor. "Garip mi?"

“Indol için. Belli sonunda mesajı aldı.”

“Ah.” Bakışları başka yerlere kayıyor. Kendini toparlarken sessizlik uzarken, başını biraz fazla uzun süre sallıyor. “Anladığım kadarıyla onun hayatını da kurtarmadı?”

"Bildiğim kadarıyla hayır." Onu dikkatle izliyorum. Açıkça.

"Ne?" Bakışlarımı fark edince kaşlarını çattı ve yanakları kızardı.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Ona sabit gözlerle bakmaya devam ettiğimde kaşları çatıldı. "Söyleyecek bir şey yok."

Ellerimi onaylarcasına kaldırıyorum ve konuşmanın devam etmesine izin veriyorum.

Sonunda Eidhin gelir, beni Callidus'la otururken görünce homurdanır; bu neredeyse bir selamlaşma olarak yorumlanabilir. Bir sandalye çeker. "Geri döndün."

"Benim."

“Emissa ile birlikte olduğunuzu duydum.”

“Benim.” Ona bakıyorum. Ortak dili konuşuyor, kelimeler biraz kekeliyor ama yeterince akıcı. Belki de Callidus abartmıyordu.

"Zamanı gelmişti." Callidus'a bakar. "Eee?"

"Hepsi doğru. Onu kesin ölümden kurtardım," diye neşeyle temin eder Callidus.

Eidhin, Callidus'un yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüz ifademi kontrol etti, sonra kaşlarını çattı. "Pekala. Sonra ödeyeceğim." Aramızdaki masaya kalın bir kitabı sertçe bıraktı. "Başlayalım mı?"

"Gerçekten olup olmadığına mı bahse girdin?" Eğlenmeli miyim yoksa gücenmeli miyim bilemiyorum.

"Eidhin'in sana benim kadar güveni yok."

Eidhin, Callidus'a dik dik baktı; Callidus da ona alaycı bir şekilde karşılık verdi, sonra bana döndü. "Senin yanında da hep böyle mi surat asıyor?"

"Her zaman."

"Onun yerinde olmak çok yorucu olmalı."

"Seni anlayabiliyorum," diye homurdanır Eidhin.

“Biliyorum,” diye neşeli bir şekilde yanıtlıyor Callidus. “Soru şu, kendin olmanın neden yorucu *olmadığını* açıklayabilir misin? Ortak Dilde?”

"Size ne kadar yaralanabileceğinizi birazdan açıklayabilirim."

"Bu çok güzel," diye araya girdim gülümseyerek.

Dostça atışmalar bittikten sonra, bir süre daha sohbet ediyoruz ve Eidhin ile Callidus'un rahat bir ilişkiye sahip oldukları hemen anlaşılıyor. Eidhin'in ortak alanı da gerçekten çok gelişmiş, bunu görmekten memnuniyet duyuyorum.

"Unutmadan önce söyleyeyim—Eidhin, sabahları Callidus'la birlikte senin ortak alanın üzerinde çalışmamızda sakınca olur mu?" diye sordum birden, hatırlayarak.

“Sorun olmaz.” Gözlerini kısarak sordu. “Neden?”

Callidus, "Emissa ile birlikte *Labirent'i yönetmeyi* planlıyor," diye yardımcı bir şekilde ekliyor.

“Ah. Labirentte koş. Anladım,” diyor Eidhin, başını yavaşça sallayarak, sanki yeni bir örtmeceli ifade deniyormuş gibi söylüyor. Ben gözlerimi devirirken Callidus boğulurcasına gülüyor.

İkisinin de birkaç iğneleyici sözüne daha katlanıyorum, ama çok geçmeden yemek zili çalıyor. Birlikte yemekhaneye doğru yürüyoruz. İçeri girdiğimde öğrencilerin çoğundan meraklı, hatta hayranlık dolu bakışlar alıyorum. Callidus'un Suus'taki kahramanlıklarımın geniş çapta yayıldığı konusundaki abartısının doğru olduğu anlaşılıyor. Muhtemelen abartmış da, bu tür şeylerin nasıl sonuçlandığını bildiğimiz için.

Bana dik dik bakanları görmezden geliyorum, Dördüncülerle birlikte oturuyorum ve sonraki bir saati etrafımda toplanıp, tatilim hakkında oldukça kısaltılmış anlatımlar yaparak geçiriyorum. Konuyu saptırma ve diğerlerinin tatillerinin nasıl geçtiğini kibarca sorma çabalarım başarısız oluyor. Bir üst kattaki

masada Emissa'nın beni izlediğini görüyorum. Omuz silkiyorum ve o da anlayışlı bir pişmanlıkla karşılık veriyor.

Yemek boyunca sadece Aequa sessiz kalıyor, diğerleri tarafından neredeyse tamamen görmezden geliniyor. Bir aylık ayrılık ona karşı duyduğum öfkeyi yatıştırdı ve onu sohbete dahil etmeye çalışıyorum, ama nadiren işe yarıyor.

Zil tekrar çalana kadar sorulara katlanıyorum, yarın dersler yeniden başlayınca herkesin merakının hızla geçeceğini bilmenin verdiği rahatlıkla. Callidus ve Eidhin ile de konuşabildiğim için mutluyum.

Akademiye geri dönmek tam olarak iyi değil ama arkadaşlarımı tekrar görmek *güzel* .

▒ ▒ ▒

Labirentten yatakhaneye doğru yürürken hâlâ hafifçe terliyorum , alnım gecenin okyanus meltemiyle serinliyor.

Keyfim yerinde. Kısmen de olsa Emissa'yı gördükten sonra neredeyse her zaman böyle olduğunu fark ettiğim için; eğer Akademi ortamının aramızdaki şeyleri değiştirebileceğinden endişeleniyorsam (yemeklerde yan yana oturamamanın ufak tefek rahatsızlığı dışında), şimdi bunun gerçekleşmediğinden emin olabilirim.

Ama asıl sebep, onunla pratik yapmanın beni daha iyi olmaya zorlayacağına her zamankinden daha çok güvenmem. Callidus ve Eidhin geçmişte ellerinden gelen her şeyi yaptılar, ancak onun Labirent'le neredeyse her gün geçirdiği aylarca süren deneyimine sahip değiller. O benden önemli ölçüde daha iyi. Sadece bir akşamdan sonra bile, nasıl gelişebileceğim konusunda bana birçok yol gösterdi.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, Callidus'un silüetinin yatakhanenin gölgelerinden sıyrıldığını, neredeyse yoluma çıkana kadar fark etmedim.

Şaşkınlıkla durduğumda bana alaycı bir şekilde gülümsedi, ancak ifadesinde bir miktar gerginlik de vardı. Yüzünde yabancı duran bir belirsizlik. Başını hızla yakındaki parka doğru çevirdi. "Selam, Vis. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Yurt binasından uzaklaşmaya başlıyoruz. Geç saat olmasına rağmen etrafta kimse yok, ama Callidus binadan iyice uzaklaşıp ağaçlarla çevrili olana kadar

başka bir şey söylemiyor. Merakım alev alev yanıyor ama konuşmasını bekliyorum.

Sonunda içini çekerek, direğe monte edilmiş fenerlerden birinin altındaki bir bankı işaret etti. Oturduk.

“Bak Vis. Sana söylemek istediğim bir şey var.” Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, karanlığa doğru baktıktan sonra gözlerini önündeki yere dikti. “Belli ile ilgili.”

Şaka yapma isteğime karşı koyuyorum. Sözlerinin bir ağırlığı var.

Callidus'un dudağı hayal kırıklığıyla kıvrılır; düşüncelerini toplarken bir sessizlik daha olur, açıklamasını ertelemek için çaresizce bir bahane arıyormuş gibi etrafına bakınır. Ama yalnızız. Kimsenin duyma ihtimali yok.

“İlk üç aylık döneme üç ay kalmıştı.” Tekrar yere bakmaya başladı. “Buraya gelen birkaçımız birlikte antrenman yapmaya başladık. Belli, Iro, Axien, Sianus ve ben. Babam bunu organize etti, onları villamıza davet etti. Faydalı olacağını düşündü. Hem ilerlememiz için bir yol, hem de Senato çizgileri arasında bazı bağlar kurmak için.”

“Mantıklı.” Sianus, Callidus gibi Yönetim ailesinden, Iro ise Din ailesinden. Axien ve Belli'nin de Askeri aileden olmasıyla, makul bir karışım oluşuyor.

“Öyle.” Callidus başını salladı. “İyiydi. İlk birkaç ay eğlenceliydi. Hepimiz iyi anlaşıyor gibiydik. Hatta kız kardeşlerim bile onların etrafta olmasından keyif alıyordu. Ve Belli...” Yüzü kızardı, dişlerini sıktı. Sonraki kısmı itiraf etmekte zorlandı. “Belli ile diğer herkesten daha iyi anlaştığımızı sanıyordum. En azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum ve...” Aniden, pişmanlık dolu bir kahkaha attı.

"Ondan hoşlanıyordun."

“Kahrolası tanrılar, evet. Aşık olduğumu sanıyordum.” Bu sözleri söylemek onun için hâlâ zor olsa da, gayet sakin bir şekilde dile getiriyor. “Aptalca, biliyorum. Geriye baktığımda hâlâ inanamıyorum...” İç çekiyor. “Neyse. Akademideki ölümleri öğrendim—size bir süre önce anlattığım ölümleri—ve Belli'yi uyarmaya çalışıyordum ama bana inanmadı. Bu yüzden Akademi başlamadan birkaç hafta önce bazı kanıtlar topladım.”

Gözlerimi kapatıyorum, hafifçe irkiliyorum. Parçalar yerine oturuyor. "Babanızdan, vasiyetnameyle mühürlenmiş resmi belgeleri çaldınız. Devletten.

Bu..." İnanamayarak alnımı ovuyorum. "Bunun yüzünden bir *mayıncıya* düşebilirsiniz."

"Öyle mi? Uyarın için teşekkürler."

Özür dilercesine elimi salladım. "Peki, ne oldu?"

"Tam olarak hayal ettiğiniz gibi. Belgeleri ona verdim. Onu etkilemeye mi çalışıyordum yoksa gerçekten kendini öldürebileceğinden mi endişeleniyordum, hâlâ bilmiyorum. Ama ona güvendim. Belgeleri okuyup ertesi gün bana geri vermesini, böylece yenileriyle değiştirebileceğimi söyledim. Kimsenin onları arayacağı *bir* durum değildi, ama birkaç günün bir zararı olmazdı."

"Ve onları sakladı mı?"

"Ve onları sakladı." Callidus'un yüzü, sadece bu anıyı hatırladığında bile solgunlaşıyor. "Bana, ilk birkaç haftadan sonra Yedinci Birliğe inmezsem, onları babasına teslim edeceğini söyledi. Bu sadece benim için bir kabus olmazdı," diye ekliyor, neredeyse anlamamı yalvararak. "Babamın Senato'daki itibarını, ailemin adını mahvederdi. Hatta İstihkamcılar Birliğine bile düşebilirlerdi. Yönetim, bu tür bilgilerin kaybolmasına hiç de iyi gözle bakmaz."

"Böyle bir şey yaptıklarını hayal bile edemiyorum." Bilgi, *özellikle de* Nüfus Sayımı ile ilgili bilgiler, Yönetimin güç kaynağıdır. Callidus, keşfedilmenin potansiyel sonuçlarını abartmıyor. "Yani bunca zamandır bunu sana karşı bir koz olarak mı kullanıyordu? Çünkü... senin ona bir tehdit olduğunu mu düşünüyor?"

"Kısmen. Eğer orada kalsaydım, Üçüncü Bölüğün en altında olurdu. Ama hepsi bu değildi." Callidus'un sesi alçak. "Benden bilgi almak için baskı yapıyor. Son birkaç aydır giderek daha fazla. Ona vermeyeceğim," diye beni temin ediyor, "ama daha da cesurlaşıyor. Daha da tehditkarlaşıyor. Henüz o belgeleri kimseye göstermesi mantıklı değil—bir İstihkam birliğinde olmaktansa onun kontrolü altında olmak benim için daha iyi—ama bir şey olursa, babam onun hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa..." Sözleri yarım kalıyor.

Onu izlerken, içimde öfke ve üzüntü kıvranıyor. Çok korkmuş. Bunu çok iyi gizlemiş—aslında inanabileceğimden daha iyi—ama içinden çıkamayacağı ya da kontrol edemeyeceği bir durumda.

"Babanız bunu biliyor mu?"

"Tanrıların mezarları değil."

Başımı salladım. Ses tonu her şeyi anlatıyordu: babasına söylemenin bir faydası olmayacaktı. "Pekala. En azından bir kez ve kesin olarak senden daha zeki olduğumu kanıtladık."

Bir an duraksadı, sonra Callidus hafifçe güldü. Sonunda bana baktı. "Daha az yürekli olmayı daha fazla zekâyla eşdeğer tutma."

"Doğrusu, kararları kalbinizin verdiğinden emin değilim." Ona hafifçe gülümsedim. "Şimdi asıl soru şu: Bunu nasıl düzelteceğiz?"

"Bunu düzeltmenin yolu yok." Kederli, neşeli hali kaybolmuştu. "Olay olduğundan beri her gün bunu düşündüm ve... Sanırım bir çözüm yok."

"Belgeler burada olurdu. Onları evinde saklama riskini almazdı."

"Öyle olduğunu varsayıyorum. Yoksa, eğer bunu babama itiraf edersem, o, annem bir şey yapmadan önce onları geri almanın bir yolunu bulabilir."

"Yani yakınlarda bir yer. Ama güvenli bir yer."

"Muhtemelen kızların yatakhanesi. En üst katta." Callidus yüzünü buruşturdu. "Nereye bakacağımı bilsem bile, oraya gizlice giremem. Biri beni görür. Ve sonra okuldan atılırım, bu da Yedinci Sınıfta olmaktan daha kötü. *Üstelik* Belli yine de belgeleri yayınlar, çünkü onun için hiçbir değerim olmaz."

"Hım." Belli ile geçirdiğim zamanı düşünerek arkama yaslandım. Onun hakkında bildiklerim. Callidus haklı: Belgelerin tam olarak nerede olduğunu bilsek bile, gizlice girip onları geri çalmak mümkün olmayacak. Ve Emissa'dan Belli'nin özel eşyalarını karıştırırken yakalanma riskini göze almasını isteyemem. Yine de. Herkesin zayıf noktaları vardır ve Belli de istisna değil. "Bir yolunu buluruz."

"Teşekkürler, ama yapmazsak da üzülme. Bu senin yükün değil." Callidus zoraki bir gülümseme takındı. "En azından sana söyleyecek cesareti bulduğuma sevindim. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Bunu yapmaktan nefret ettim. Sana birkaç kez söylemek istedim ama anlamsız geldi."

İçimdeki sırların yarattığı huzursuzluğu bastırıyorum. "Özür dileyecek bir şey yok."

Bundan sonra bir süre daha sohbet ettik. Belli hakkında değil—konu Callidus için hâlâ çok hassas ve konuyu açtığımda her şeyden çok rahatlamış görünüyordu—ama sadece sıradan bir şekilde konuştuk. Arkadaşımın gergin itiraflarından sonra rahatlamasının bir yoluydu bu.

Çok geçmeden ayağa kalkıyoruz. Dersler yarın tekrar başlıyor ve uyumam gerekiyor; bu son hamle için bulabildiğim her zerresine ihtiyacım var. Teorik olarak, Iudicium'a kadar herhangi bir zamanda Üçüncü Sınıfa yükseltilebilirim. Ancak Iudicium yaklaştıkça, Praeceptor'ların bir değişiklik yapma olasılığı azalıyor. Eğer ilerleyeceksem, bu çok yakında olmalı.

Yine de, odalarıma çıkan merdivenleri tırmanırken Callidus'un durumunu düşünmeye dalıyorum. Bu kadar dikkatsiz olabileceğine üzülüyorum—onu azarlamamamın sebebi, zaten kendini fazlasıyla cezalandırdığını bilmem—ama Belli'nin onu böyle dayanılmaz bir duruma sokmasına çok daha fazla öfkeliyim.

Uykuya dalmak için yatağa uzanırken aklıma bir şey geldi. Bir süredir aklımda olan ama çok riskli olduğu için uygulamaya koyamadığım bir fikirdi. Ancak şimdi daha büyük riskler söz konusu.

Üçüncü seviyeye ilerle ve Callidus'a yardım et. İkisini birden yapmanın bir yolu olabilir.

LX

Sonraki iki haftayı planımın çeşitli yönlerini düşünerek, en pürüzlerini gidermeye çalışarak, işe yaraması için tam olarak neyi riske atmam gerektiğini tartarak geçirdim . Ancak sonunda, olabildiğince kendime güveniyordum.

Ama bunu tek başıma yapamam.

“Senden bir ricam var.” Emissa ile Labirent'e doğru yürüyoruz. Daha doğrusu, rastgele dolaşıyoruz. Kolu benim koluma dolanmış.

Bana bakarken gözleri parıldıyor. "Öyle mi?"

"Sanırım Üçüncü Sınıfa geçmenin bir yolunu bulmuş olabilirim."

" *Böyle bir* konuda sana yardım etmek isteyeceğimi nereden çıkardın?"

Kalçamla hafifçe dürttüm. "Lütfen. Bütün gün beni görme isteğin çok güçlü, bunu sen de biliyorsun."

Dramatik bir şekilde içini çekti. "Pekala. İlgileniyormuş gibi yapalım." Hala gülümsüyordu ama sesine samimiyet karışmıştı. "Sianus'un görevden alınması için Scitus'u ciddi anlamda ikna etmen gerekecek. Suus'ta senin hakkında duyduklarından beri iki kat daha fazla çalışıyor."

“Sianus değil. Belli.”

Emissa bir anlığına yavaşladı, belli ki şaşırmıştı. "Dinliyorum."

Ona planımı anlatıyorum, ıssız olmamıza rağmen sesimi alçak tutuyorum; Labirente neredeyse varmış durumdayız ama gecenin bu saatinde kimse görünmüyor. Emissa kaşlarını çatarak dinliyor, hiçbir noktada ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Bu iyi bir plan değil," diye onaylıyor ben konuşmayı bitirdikten sonra.

“İşe yarayacak.”

“İşe *yarayabilir* . *Belki* . Biraz şansla. Ve eğer gerçekten kendini sandığın kadar iyisen.”

"Riski almaya değer."

“Öyle diyorsan.” Durdu, yaklaştı ve beni nazikçe öptü. “Ama evet, elbette yardım ederim.”

Ona aptalca bir gülümsemeyle baktım. "Teşekkürler."

“Ne zaman yapmak istersiniz?”

“Yarın. Akşam yemeği.” Ertelemenin bir anlamı yok.

"Hazır olacağım."

Yürümeye devam ediyoruz. “Bir şey daha var. Belli...” İç çekiyorum. “Belli’de Callidus’a ait bir şey var. Ne olduğunu söyleyemem,” diye ekliyorum, o da sormak için ağzını açarken, “ama bunu kullanarak onu geri almaya çalışacağım.”

Beni inceliyor. "İşte bu yüzden kumar oynuyorsun, Sianus'u alt etmek için çalışmak yerine." Bunu öyle bir hayal kırıklığı ve sevgi karışımıyla söylüyor ki, hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamıyorum. "Umarım senin gibi bir arkadaşa sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "O da benim için aynısını yapardı."

"Evet, yapardı," diye isteksizce kabul etti. Bu sefer kesinlikle daha sevecen bir tavır sergiliyordu.

Ona sırıttım ve birlikte Labirent'e doğru indik.

▒ ▒ ▒

Ertesi akşam Emissa ile birlikte yemekhaneye erkenden geldik . Etrafta başka kimse yoktu; akşam yemeği daha yarım saat kadar servis edilmeyecekti. Genellikle Üçüncü Sınıfın masasında duran Vakıf panosunu alıp bir kat aşağıya, benim masama getirdik ve karşılıklı oturduk.

"Bundan emin misin?" diye soruyorum sessizce, taşları yerleştirirken. "Yardım ettiğini anlayacak."

Emissa neşeyle, "Eğer onu Üçüncü Lig'den elersen, yine de bununla benim bir ilgim olduğunu varsayacak," diye belirtiyor. "Ve Belli her zaman bunun kendisi için bir yarışma olduğunun farkındaydı. Biri onunla rekabet etmeye çalıştığında şikayet edemez."

Acele etmeden veya yoğun bir tempoyla değil, oyuna başlıyoruz ve Emissa'ya belirgin, ancak ezici olmayan bir avantaj sağlamak için bilerek birkaç hata yapıyorum. Çok geçmeden diğer öğrenciler de gelmeye başlıyor. Diğer

Dördüncüler Emissa'ya şaşkınlıkla bakıyorlar, ancak ne yaptığımızı görünce kibarca selam verip kendi aralarında konuşuyorlar. Yine de, özellikle Aequa'nın, oyunun ilerleyişini ara sıra kontrol ettiğini görebiliyorum. Üçüncü bir öğrenciyi yenip yenemeyeceğimi merak ediyor.

Belli'nin gelmesi beş dakika daha sürüyor, Iro da onu takip ediyor. Emissa ve ben onları görmezden geliyoruz. Belli'nin bir kat daha aşağı inmesiyle birlikte bir dakika sonra hafif bir hareketlenme oluyor.

Emissa'nın arkasında duruyor. "Bizim tahtamızı aldın." Hafifçe sinirlenmiş bir şekilde.

“Vis ve ben herkes gelmeden önce bir oyun oynayabileceğimizi düşündük. Özür dileriz.” Emissa bana doğru neşeli bir şekilde gülümsedi. “Çok uzun sürmeyecek.”

Ona surat astım, sonra kırmızı taşlarımdan birini bilerek sağa doğru hareket ettirdim. Oldukça zekice bir hamle. Alışılmadık bir yöntem.

Belli parmak uçlarında dengede dururken, sanki bir kez daha Üçüncü Sınıf masasına geri çekilecekmiş gibi göründüğünde kalbi hızla atmaya başladı.

Sonra tekrar yerine oturuyor. Tahtayı inceliyor.

Emissa hamlemi inceliyor, ardından oldukça tahmin edilebilir bir şekilde yanıt veriyor. Emissa'nın Belli ile daha önce oynadığını gördüm ve diğer Üçüncülerin çoğu gibi: zeki, birkaç hamle ilerisini düşünebiliyor ve oyunun temellerini iyi anlıyor, ancak gerçek anlamda eğitim almış birine karşı şansı yok.

Kırmızı bir taşa bastırıp diğer iki taşla hizalıyorum. Belli'ye bakmıyorum ama dişlerini sıkarak verdiği nefesi duyuyorum, sanki bu kadar kötü bir hamle yaptığım için beni azarlamamak için kendini fiziksel olarak zor tutuyormuş gibi. Ki, itiraf etmeliyim ki, gerçekten de kötü bir hamle. Üç hamle sonra Emissa piramidimi tamamen parçalayacak, hatlarımı kesecek ve gücümü felaket derecede zayıflatacak.

Yüzümde kısa süreli bir sinirlilik ifadesi belirdi. Ona duyduğumu göster ama hiçbir şey söyleme. Belli'nin diğer maçları izlediğini gördüm. Kaçınılmaz olarak yorum yapıyor. Genellikle de alaycı bir şekilde. Bunu beklemek zorundayım.

Uzun süre beklemem gerekmiyor.

İki hamle sonra, yine kötü bir hamle yapıyorum. Çok bariz bir hata değil, ama Emissa olasılığa karşı dikkatli olursa oyunu altı hamlede bitirecek bir hata.

Parmağım taştan ayrılırken Belli alaycı bir şekilde başını sallayarak, "Daha önce oynadığını söylemiştin sanırım," dedi.

İçimden rahat bir nefes alarak—eğer maç onun beni kışkırtması olmadan bitseydi, bu işe yaramazdı—ona öfkeyle baktım. "Sürekli aynı beş kişiyi yenmenin seni uzman yaptığını düşünmek ne güzel olsa gerek."

Belli'nin yüzü kızardı, beklediğimden çok daha belirgin bir şekilde incinmişti. Dördüncülerin neredeyse tamamının utanmaz bir ilgiyle izliyor olması ve onun gerçekten gurur duyduğu birkaç şeyden birini küçümsemiş olmam da muhtemelen durumu daha da kötüleştiriyordu. "Beni kandırma şansın vardı. Çok korktuğunu söyledin," dedi umursamazca.

Sırtımı dikleştirdim. Tahtaya doğru işaret ederek, gücenmiş gibi görünmeye çalıştım. "Öyleyse herkese ne kadar iyi olduğunu göstermek ister misin?"

“Vis.” Emissa başını salladı. Beni açıkça uyarıyordu.

Bu noktada küçük bir kalabalık topladık. Köşede, Nequias ve Scitus da olup biteni dinliyorlar, ancak söylenenleri duyamayacak kadar uzaktalar.

Belli tereddüt ediyor. Üçüncü sınıftaki itibarı zekasına dayanıyor ve doğru ya da yanlış, bunun büyük bir kısmı Temel Bilgiler dersindeki yeteneğine bağlı. Bu, kendi kurduğu bir tuzak, çok fazla zorladığı bir fikir. Sürekli kazandığı zaferler, üstün bir taktik zekaya sahip olduğunun, sınıftaki diğerlerinden daha güçlü bir stratejist olduğunun tartışılmaz kanıtı olarak görülüyor. Bana göre bir yenilgi utanç verici olurdu. Belki de itibarını bile etkilerdi.

"Teşekkürler, değmez," diyor umursamaz bir tavırla, hızla toparlanarak. "Hem zaten Emissa ile oynuyorsun." Bana yenileceğini düşünmüyor ama riske atmayacak kadar da akıllı.

“Sorun değil. Kabul ediyorum. Zaten kazanacak.” Sinirle taşları başlangıç pozisyonlarına geri yerleştirmeye başladım.

"Hâlâ zamanıma değmez."

“Beni yenebileceğimden korkuyorsun.” Bu kışkırtma, uzun zamandır düşündüğüm bir şey. Sorun şu ki – bu fikri daha önce uygulamaya koymamamın sebebi de bu – Belli gerçekten çok *iyi* . Genç yaştan beri oynuyorum, oyunun gelmiş geçmiş en büyük oyuncularından bazıları tarafından eğitildim ve onu *yenebilmeliyim* . Ama bu kesin değil.

Belli uzaklaşmak istiyor gibi görünüyor, ama artık kalabalık var. Vazgeçse bile, bu yarışmanın er ya da geç gerçekleşeceğinden emin olmak için yeterli ilgi var. "Pekala." Gözlerini devirip Emissa'nın az önce boşalttığı sandalyeye somurtarak oturuyor. "Şunu çabuk halledelim."

“Praeceptorlar!” Iro, mesafelerini koruyarak izleyen Scitus ve Nequias'ı yanına çağırıyor. “Bu ilginizi çekebilir. Vis ve Belli, Foundation oyununu oynayacaklar.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. En azından Praeceptorlardan birinin aktif olarak ilgilenmesi gerekiyordu—Emissa, kendileri araştırma yapmazlarsa onları çağıracaktı—ama Iro burada rezil olacağımı düşünüyor.

Scitus kollarını kavuşturarak masaya yaklaşırken, "Bu ilginç olacak," diye onayladı. "Vis, senin çaldığını bilmiyordum."

"Birazcık, Praeceptor."

Nequias bana ters ters baktı. "Bu, Belli'nin yeteneğinin boşa harcanması." Bu sert, ela gözlü adamla nadiren iletişim kurarım, ama benden hoşlanmadığını asla gizlemedi.

"Sanırım göreceğiz," diye yanıtlıyor Scitus ve devam etmemiz için işaret ediyor.

Çok geçmeden taşlar başlangıç piramitleri şeklinde dizildi, benim kırmızı taşlarım onun beyaz taşlarının karşısına tam olarak yerleştirildi.

Belli, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Biliyor musunuz? Bunu adil hale getirmemiz gerekiyor," diyor. "Tahtanın üzerinden bir parça çıkarabilirsiniz. Hem de ücretsiz. Aksi takdirde kendimi iyi hissetmezdim."

Hafif bir kahkaha sesi duyuluyor ve ben de bir anlık panik yaşıyorum. O, bir önlem alıyor, dezavantajlı bir konumda başlayarak gerçek bir rekabetin önüne geçiyor. Zekice bir hamle.

Kendime geliyorum. Omuz silkip, eğilerek kendi parçalarımdan birini çıkarıyorum.

Kalabalıktan daha fazla kahkaha yükseldi, ancak bu sefer Belli'nin yeteneklerini umursamamamdan şok olmuş gibi, biraz da inanmaz bir tonda. Nequias homurdandı ve Scitus bile sadece içini çekip başını salladı.

“Bu benim zamanıma *değmez* .” Belli’nin yüzü kıvırcık saçları kadar kırmızıydı. Tüm ilgiye rağmen kalkıp gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Öyleyse neden üzerine kazık çakmıyoruz?" diye soruyorum, az önce bir elimden diğerine geçirdiğim kırmızı taşı çevirerek.

"Ne gibi?" diye alaycı bir şekilde sordu, bu yarışmaya zorlanmaktan giderek daha çok rahatsız oluyordu. "Beni ilgilendirecek neyin olabilir ki?"

"Eğer kazanırsanız, hükümete bağlılığımı göstereceğime söz veriyorum."

Konuşmalar ve kahkahalar dindi. Praeceptorlar, sıradan teklifim karşısında hem şok olmuş hem de öfkelenmiş görünüyordu. Belli'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dördüncü Hokage olarak bile, böyle bir sadakat değişikliği dış dünya tarafından fark edilmeden kalmazdı; üstelik ben Catenicus'um. Bu, Belli'nin hem Yönetim içinde hem de burada itibarını önemli ölçüde artıracak bir darbe olurdu.

Dudaklarını yaladı. "Ya kazanırsan?"

“Üçüncü Sınıftaki yerinizi ben alıyorum. Ki bu da”—Praeceptorlara göz ucuyla bakıyorum—“zaten o noktaya ulaşırsak olması gereken bir şeymiş gibi geliyor bana.”

Emissa öne doğru bir adım attı, elini hafifçe omzuma koydu. Yukarı baktığımda gözlerinin endişeyle dolu olduğunu gördüm, rolünü ne kadar iyi oynadığına neredeyse gülecektim. Ya da belki de rol yapmıyordu. Ne üzerine bahse gireceğimi söylememiştim. "Bahse girme," dedi. Yumuşak bir sesle, ama özü şüphesiz dikkat eden herkes için açıktı. "Çok iyi oynuyor."

Sinirliymiş gibi yaparak onu uzaklaştırıyorum. Emissa bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor.

Belli uzun süre sessiz kalıyor. Yarışmanın haberi yayılınca kalabalık Dördüncülerin çok ötesine geçmiş. Arkada Eidhin'i görüyorum, ifadesi okunamaz. Birkaç kişi ona kabul etmesi için sesleniyor. Onları görmezden geliyor, ama hesap yaptığını görebiliyorum. Riski ödülle tartıyor. Şimdi, tüm bu insanların ve Praeceptorların önünde geri adım atmanın Üçüncü Sınıftaki şansını zedeleyip zedelemeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Bence zedeleyecek ve bence o da aynı şeyi düşünüyor. Gözlerinde farkındalığı ve sonra—tekrar bana bakarak—açlığı görebiliyorum. Her şeyden önce, beni yeneceğine inanıyor. Burada bir ödül kazanabileceğine, babasının gurur duyacağı bir darbe indirebileceğine inanıyor.

"Peki."

Bu kelimede çok şey var. Hem hevesli, hem düşünceli, hem kendinden emin, hem de kafası karışık; hepsi birden.

Sinirli bir kabullenişten başka hiçbir şey göstermiyorum. Ne yazık ki, bu işin kolay kısmıydı.

Şimdi tek yapmam gereken kazanmak.

⁂ ⁂ ⁂

Oyuna taşlarınızdan biri olmadan başlamak ölüm cezası anlamına gelmez, ancak rakibinizin en az bir hata yapmasına bağlıdır.

Gördüğüm kadarıyla Belli *pek fazla* hata yapmıyor. Asıl soru, gerçekten uyum sağlayabilen biri olup olmadığı: avantajlı bir konumda olsa da, bir taş önde başlamak alışılmadık bir durum ve beklenmedik bir avantaj yine de uyum gerektiriyor. Deneyeceği stratejilerin çoğu birdenbire anlamsız hale geliyor. Ve teorik olarak aynı dezavantajı yaşıyor olsam da, bir taş geride oynamak konusunda epey deneyimim *var* . Cari'ye karşı oynadığım her seferinde, her zaman onun tahtadan taş çıkarmasına izin verirdim. Ve o da benimle aynı öğretmenlerden ders aldı. Sonlara doğru oldukça iyi oldu.

Kız kardeşimi düşündüğümde içimde bir duygu seli yükseliyor ve bir an duraksıyorum. Praeceptorlar tartışmak için kenara çekilmişler: Nequias çok ateşli, Scitus ise sakin ama kararlı. Nequias'ın ne dediğini tahmin edebiliyorum ve Scitus'un buna hiç katılmadığını görmekten memnunum. Eğer Belli'yi burada yenersem, Praeceptorların bahsi kabul etmemesi son derece sinir bozucu olacak.

Callidus, kalabalığın arkasında Eidhin'in yanında belirdi. Onunla göz teması kurdum, sorgulayan bakışlarını gördüm. Omuz silktim. Belli'den bana doğru düşünceli bir bakış attı.

Akşam yemeği bir süredir devam ediyor ama çok az kişi yiyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Öte yandan Belli'nin huzursuz olduğu açıkça belli. Sürekli kaşlarını çatıyor, yüzü kızarmış ve sanki onu uyarmalarını bekliyormuş gibi kalabalığa bakıp duruyor. Her tur arasında, sanki soğukmuş gibi, eksik parmağının ucunu başparmağıyla ovuyor.

Bu iyi bir işaret, ama Belli de aptal değil: Dikkatinin dağıldığını biliyor ve benim dağılmadığımı da biliyor. İlk birkaç hamlede acele etmiyor, etrafındakilerin baskısının onu etkilemesine izin vermiyor. Ben çıtayı yüksek

tuttum ve o da hiçbir şeyin onu acele ettirmesine izin vermeyecek. Bu sorun değil. Dikkat dağılması yine de dikkat dağılmasıdır. Bu, anlık hamlelerde değil, daha sonraki strateji eksikliklerinde kendini gösterecektir.

Yine de, özellikle kendine güveni arttıkça, daha agresif hale geldikçe, ilk on dakika boyunca onu kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Onun pozisyonundan oynamanın kesinlikle doğru yolu bu; her taraftan saldırmak, kaçınılmaz olarak daha az sayıda taşımın getirdiği açığı bulmaya çalışmak. Ama o da tahmin edilebilir. Yönlendirilebilir. Belli'nin birçok maçını izleme avantajına sahip oldum. En sevdiği hamleleri, en sevdiği stratejileri seçebiliyorum. Ona dizilimimdeki boşlukları göstererek, onu aşırıya kaçacak bir saldırı pozisyonuna girmeye teşvik ediyorum.

İlk birkaç denemede tuzağa düşmüyor, ancak sonunda sabırsızlık—ya da belki de herkesin beklentilerinin baskısı—ağırlık veriyor. Bir fırsat yakaladığını düşünüyor. Harekete geçiyor.

Foundation'ın "güzel bir oyun" olarak tanımlandığını duydum. Bu genellikle oyunu oynamayan veya iyi oynamayan kişilerden gelir. Bu bir dans değil, bir gösteri değil. Savaş kadar kaba ve kanlı; kazanmanın yolu, yıpratmayı en üst düzeye çıkarmanızı sağlayan konumlandırmadan geçer. İki taş alabiliyorsanız bir taş kaybetmeyi umursamazsınız. Altı taş alabiliyorsanız beş taş kaybetmeyi umursamazsınız.

İlk hamlenin sonunda, ben de onun da sekiz taşı gerideydik. İlk kanlı karşılaşmanın -ben ondan bir taş fazla kaybetmiştim- ikinci karşılaşmayı başlatmama nasıl zemin hazırlayacağını, yani sadece iki taş kaybederek onun dört taşını nasıl alacağımı anlamamıştı. Sıralamanın son hamlesini tamamladığımda, alçak bir mırıltı duyuldu. Artık tüm gözler sadece oyunda değil, üzerimdeydi.

Başımı kaldırıp şöyle bir baktım. Belli tahtaya bakıyordu ama bakışlarında bir değişiklik vardı. Artık sadece konsantrasyon yoktu. Korku da vardı.

Zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya olduğunu anladı.

Arka planda, iki Praeceptor'un birlikte durduğunu ve öğrencilerin merakı kadar yoğun bir merakla baktıklarını görüyorum. Nequias açıkça hayal kırıklığına uğramışken, Scitus bakışımı fark edip başıyla onaylıyor. Rahatladığımı kimseye belli etmeden hızla oyuna geri dönüyorum. Nequias bahsin şartlarına uymaları gerektiğini kabul etmeseydi, Scitus bu hareketi yapmazdı.

Belli, karşılıklı hamle sonucu yaralanarak taşlarını yenilemek için geri çekiliyor; ben de aynısını yapıyorum ve böylece esasen eşit duruma geri dönüyoruz. Pozisyonlar farklı, ama maçın başlangıcına geri döndük—bu sefer dezavantajım olmadan.

Saldırıyorum.

Ne yaptığım konusunda çekingen değilim, kaba bir alet gibi davranarak, taşlarımı onun taşlarına karşı acımasız ve eşit karşılıklı hamlelerle parçalıyorum. Bu, kendilerini yetersiz hisseden, tam bir tahtanın sunduğu seçeneklerin genişliğini kaldıramayan veya işleyemeyen oyuncular için yaygın bir taktik. Belli de bunu biliyor ve görünürde hiçbir şey olmasa da, hamlelerini daha emin bir şekilde yapmaya başlıyor. Eşit duruma geri dönmeyi başardığım gerçeği onu şaşırttı, ama neredeyse şansın da işin içinde olduğunu ya da belki de kendi dikkatsizliğinden kaynaklandığını düşündüğünü görebiliyorum. Eğer buna başvurmam gerekiyorsa, onu sürekli olarak alt edemeyeceğimi anlıyor.

Ama yine de kendimi konumlandırıyorum. Bu, hocamın en sevdiği taktiklerden biriydi: rastgele gibi görünen bir katliamı dikkatlice organize etmek, rakibinize hiçbir nefes alma fırsatı vermemek, rakibinizin tepki vermekten başka bir şey yapmasına izin vermemek. Küçük çatışmalar, bir ustalık planının temelini oluşturur.

İşe yarıyor—şaşırtıcı bir şekilde mükemmel çalışıyor. Belli, sanki bir ders kitabından okuyormuş gibi oynuyor, her hamleye en zekice şekilde karşılık veriyor—tek sorun, yavaş yavaş, yavaş yavaş taşlarını piramidinin kalbini açığa çıkaracak şekilde bırakması. Tekrar etrafa bakıyorum. Herkes büyülenmiş, ama bildiğim kadarıyla kimse neler olduğunu görmemiş. Emissa endişeli görünüyor. Callidus endişeli görünüyor. Hatta Scitus bile onaylayan tavrından düşünceli bir kaş çatmasına geçti.

Belli ne yaptığımı ilk fark eden oldu, ama çok geç fark etti. Nefesinin kesildiğini duydum, elinin nasıl tereddüt ettiğini ve sonra ne yapacağımı anladığında nasıl düştüğünü gördüm. Tahtaya bakarken otuz saniye sessizlik oldu. Bir dakika. Yüzü gittikçe solgunlaştı, çünkü kurtuluş yolu olmadığını, benim bir hatam dışında onu kurtarabilecek hiçbir olay dizisi olmadığını anladı. Eli titremeye başladı.

Etrafıma şöyle bir göz attım, sonra ayağa kalkıp eğildim, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, sesim alçaktı. "Hâlâ çizim yapabiliriz. Yeniden görüşmek istersen."

Başını tahtadan kaldırmadı ve birkaç saniye beni duyup duymadığını merak ettim. "Ne istiyorsun?"

“Callidus’tan aldığınız her şey. Hepsi. Şu anda.”

Kadın gerildi. "Sonra."

“Hayır. Pazarlık yapacak durumda değilsin. Ara verelim, sen getir, eğer her şeyin yerinde olduğunu onaylarsa, berabere kalmayı kabul ederim.”

Dişlerini sıkmış halde çenesi seğiriyor. "Zaten kazanmanı engelleyecek ne var ki?"

“Hiçbir şey. Ama herkesin konumumu anlamasına bir, belki iki hamle kaldı. Bu yüzden şüpheli görünmesini istemiyorsanız, şimdi tam zamanı.”

Derin bir nefes aldı. "Pekala."

Kalbim rahatladı ve doğrulup kalabalığa seslendim: "Korkarım mesanem patlayacak. Herkese özür dilerim. Yakında döneceğim."

Odada alaycı bir homurtu yankılanıyor, oyunun yeniden başlamasına birkaç dakika kaldığı anlaşılınca sesler uğuldamaya başlıyor. Belli de ayağa kalkıp özür dileyerek hızla odadan çıkıyor. Callidus'un yanından geçerken duraksıyorum.

“Belli ile git. Her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol et. Geri gel ve bana haber ver, her şey yolundaysa. Eğer her şey yerindeyse, kimsenin bakmayacağı bir yere gidip sakla, sonra da yakmış gibi yap. Hemen.”

Callidus ne demek istediğimi anlayınca gözleri kocaman açıldı, ama cevap veremeden ben merdivenleri çıkmaya başladım.

On dakika sonra Belli sakin bir şekilde geri döndü. Callidus arkasından geliyordu. Gözlerime baktı. Bana çok hafif bir onay verdi, sonra tekrar merdivenlerden yukarı kayboldu.

İyi.

Belli otururken, "Bitti," diye mırıldandı.

Bundan sonra biraz vakit ayırıyorum, bir tabak yemek alıyorum ve Callidus'un kanıtları saklaması için bolca fırsat bulmasını sağlıyorum. Oyuna geri dönmemiz birkaç dakika daha sürüyor ve Belli bir sonraki hamlesini yapıyor. Ona açık olan tek hamle bu. Güçlerini bölen, bana bölgesinin kalbine doğru dolaylı bir yol açan hamle.

Odanın diğer ucundan bir hışırtı geliyor ve Scitus'un, giderek daha da umutsuzlaşan Nequias'a kibirli bir şekilde fısıldadığını görüyorum. Praeceptorlar, başka kimse görmese bile, fırsatı fark etmişler. Belli beklentiyle bana bakıyor.

Silahımı sakince kenara çektim, sonra onun dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Öğrencilerden bazılarının olacakları görmesiyle önce hafif, sonra giderek yükselen bir mırıltı duyuluyor.

Belli, sakin bir tavır takınarak, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı. Tekrar hareket etti ve bana bir çıkış yolu bıraktı.

Bunu kabul etmiyorum. "Sonuçların neye benzediğini sana gösteriyorum." Artık onun savunmasını aştım. Piramidi yıkıldı ve önümüzdeki birkaç tur boyunca parçalarını ele geçireceğim. "Güveninin ihanete uğradığını görmek hoş değil, değil mi?"

Kalabalığın sesi giderek yükseliyor, Belli'nin durumuna duyulan şaşkınlık ve inanmazlık açıkça duyuluyor. "Hâlâ onlara Callidus'un bana ne verdiğini söyleyebilirim. Gerekirse eşyalarını aramalarını sağlayabilirim."

“Artık değil.” Callidus son bir dakikadır, sanki önceden planlanmış gibi, arkada duruyordu. Ona gizlice işaret ettim; Belli'nin yüzünden kan çekildi, o da ona yanmış kağıt parçalarını salladı.

“Belgelerin kaybolduğunu fark edecekler. Kayıp olanları hükümete söylersem bana inanacaklar.”

“Belki, ama diğer grupların bunun doğru olduğunu öğrenmesine kesinlikle izin vermeyecekler. Ve kanıt olmadan hiçbir şey yapmayacaklar. Belki de asılsız suçlamalarda bulunduğun için seni Akademiden atabilirler.” Callidus'un belgeleri gerçekten yok etmesini sağlamak cazip geliyordu—daha kolay olurdu—ama istesem bile yapacağından emin değilim. Bu şekilde, kimse fark etmeden onları geri koyma şansı var.

Karşımdaki kız uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra aniden titremeye başladı ve ardından, şaşkınlığıma, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Titreyen eliyle bir taşa uzandı ve onu hareket ettirdi; ben de tahtadaki destek tabanını yerle bir ederek, giderek daha da yükselen hıçkıra ...

İki hamle sonra Belli ayağa kalktı, boğuk hıçkırıkları ve kızarmış yanakları herkesin gözü önündeydi. "Pes ediyorum." Kalabalığın arasından yolunu açarak, neredeyse merdivenlere doğru koşuyordu. İnsanlar yolundan çekiliyor, o gözden kaybolana kadar açıkça şok olmuş bir şekilde onu izliyorlardı.

Sonuç ne olursa olsun kendimi pek iyi hissetmiyorum, ama yapılması gerekeni yaptım. Scitus ve Nequias'a baktım. "Bunu duydunuz mu?"

“İstifa etti. Kazandınız.” Scitus, Nequias'ın konuşma fırsatı bulamadan sonucu doğruladı. Yaşlı adam kaşlarını çattı, ama başını onaylarcasına salladı.

Nequias'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Öyleyse yarın sabah görüşürüz, Praeceptor." Scitus'a teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve iki adam da daha fazla bir şey söyleyemeden oradan ayrılıyorum.

Ben ayrılırken kalabalık da bana yol açıyor, ancak bu bir kaçıştan ziyade... saygılı bir şekilde kenara çekilme gibi. Callidus merdivenlerin yanında beni bekliyor ve biz ayrılırken kolayca adımlarını ona uyduruyor.

Curia Doctrina'ya çıkar çıkmaz kahkaha attı. Gerçek bir kahkaha, bir rahatlama, uzun, derin ve neşeli. "Tanrıların mezarları, Vis. Çürüyen tanrılar. Çürüyen *tanrılar* ." Birkaç kez daha küfretti, sonra sersemlemiş bir halde sırtıma vurdu. "Bana asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat. Bunun bedelini nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Ben de gülüyorum, onun neşesi bulaşıcı.

"Eminim bir şey düşüneceğim," diyorum, onun gülümsemesine karşılık vererek.

LXI

Üçüncü sınıftaki ilk birkaç haftam, hayal edebileceğimden çok daha zor geçti.

Akademiye ilk geldiğimden beri Nequias'ın bana karşı tavrını ve Dultatis ile olan arkadaşlığını bildiğim için, Altıncı Sınıftaki zamanımın tekrarını yaşayacağıma hazırlıklıydım. Ve sınıfa girdiğim andan itibaren, Nequias'ın benden hiç de azımsanmayacak kadar hoşlanmadığı açıkça belli oldu.

Dultatis'in aksine, Nequias bana odaklanmıyor. Beni dışlamıyor. Bana diğer herkese davrandığı gibi davranıyor: soğuk, amansız bir baskıyla, hata yaptığımda küçümsemeyle, çok yavaş olduğumda öfkeyle, dikkatimi dağıttığıma dair en ufak bir ipucu olduğunda bile tehditlerle. Zayıf, yaşlı bir adam olmasına rağmen, sınıfta korkutucu bir güç. En ufak bir hatada bile gürlemeye hazır bir fırtına.

Daha önce de onun gibi öğretmenlerim oldu ama hiçbir zaman konunun zorluğuyla bu kadar bütünleşmemiştim. İlk gün, karmaşık makineleri çalıştırmak için gereken İrade miktarını azaltmak için Nedensel ve Alt-Harmonik aşılama yöntemlerinin nasıl birleştirilebileceğini hesaplıyoruz. Ardından, bu potansiyel iyileştirmelerin Hasatçılara uygulanmasının sosyo-ekonomik sonuçlarına, bunun Octavii'yi, eyaletleri ve genel olarak Cumhuriyet'in istikrarını nasıl etkileyeceğine dair teoriler geliştirmeye geçiyoruz. Sonra üç saat boyunca Labirent'te koşuyoruz ve ne kadar gelişmem gerektiğini gösteren moral bozucu bir dersle defalarca yeniliyorum. Ardından, Altaris Machia'nın Felaket öncesi kalıntıları hakkındaki raporları inceliyoruz ve orada bulunan Aurora Columnae'nin, o kayıp toplumun İradeyi tıpkı Hiyerarşi gibi mi kullandığının yoksa bunu yapmanın daha güçlü bir yoluna mı sahip olduğunun bir teyidi olup olmadığı konusunda tartışıyoruz. Ve bu gücün onları yok edip etmediği veya yok oluşlarını hızlandıran dış bir olay olup olmadığı konusunda da tartışıyoruz.

Akşam yemeğine kadar göz kapaklarım ağırlaşıyor, başım ağrıyor. Yine de Emissa ile birlikte Labirent'te koşmaya devam ediyorum, onun önerilerini özümsemek ve yeteneklerimi geliştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ne kadar daha yolum olduğunu bilmek, yorgunluğumu iki saat daha uzak tutuyor, ama ondan sonra yenilgiyi kabul etmek zorundayım. Hâlâ sanki yakacak enerjisi varmış gibi hareket eden Emissa'ya olan saygım artıyor.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün de aynıydı. Böylece devam etti. Yoğun bir konsantrasyon ve çaba hali. Lanistia'nın beni buna hazırladığını ilk haftanın sonunda anladım. Beni bu kadar zorlamasının, rekabet edebilme kapasitem konusunda bu kadar endişelenmesinin sebebi, önceki derslerden hiçbiri değildi. O aylarca süren hazırlık olmasaydı, asla ayak uyduramazdım.

Ama ben öyle düşünüyorum.

İlk ayımın sonuna doğru bir şeyler değişiyor. Günler daha çok bir rutine dönüşmeye başlıyor. Hala son derece zorlu bir rutin, ama üstesinden gelebileceğim bir rutin. Labirentte gelişmeye devam ediyorum, ekstra egzersiz beni daha da zayıflatıyor, vücudumu daha da güçlendiriyor. Sabahları Callidus ve Eidhin ile, akşamları da Emissa ile vakit geçirecek kadar enerjim var.

Sonraki haftalarda, Labirent'te diğerlerine meydan okumaya başlıyorum. Üç numaralı odadaki konumumu kısa sürede geliştirebileceğime eminim. Indol veya Emissa'yı geçme şansım yok; bu ikisi sınıfın geri kalanından o kadar önde ki neredeyse komik. Ve Iro'yu, itiraf etmekten nefret etsem de, Iudicium'dan önce gölgede bırakmam muhtemelen imkansız. Ama Prav ve özellikle Sianus yakınımda ve aylardır bu seviyede çalışıyorlar. Uzun zaman önce bir platoya ulaştılar. Altımızdan sadece ben başarılı oluyorum.

Nequias da bunu fark etmeye başlıyor. Ve şu ana kadar bana karşı ayrımcılık yaptığını iddia edemesem de, Iudicium'u hepimizin beklediğinden daha erken gündeme getirmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyorum.

▒ ▒ ▒

Baharın erken fırtınası bu sabah Üçüncü Sınıf'ın boydan boya pencerelerinin dışında tüm şiddetiyle hissediliyor . Yağmur yok, ama rüzgar devasa panjurları sallıyor ve panjurlar kapatılmadan önce deniz bembeyaz dalgalarla kırbaçlanıyor, dalgalar çok aşağıda bulunan deniz duvarı direklerine çarpıyor. Havanın öyle bir

keskinliği var ki, neredeyse dört yıl geçmesine rağmen hala nefret ediyorum. Bu, Suus'ta yılda bir kez yaşayabileceğimiz türden bir gün olurdu. Güneyin sefil ortamında ise aylardır düzenli olarak yaşanıyor.

Üçüncü sınıfın normal odası, tahmin edilebileceği gibi, sınıfların en iyi konumlu olanıdır: yemekhaneden görünen okyanus manzarasına benzer, rahatça geniş, kanepeler ve diğer birçok eşyayla donatılmıştır. Emissa ve ben bugün en son gelenleriz. Her zamanki yerlerimize oturduk ve yakındaki Iro ve Indol'a mırıldanarak selam verdim. Onlar da başlarıyla karşılık verdiler, ancak her zamanki gibi Iro'nunki kısa ve özdü. Terfimden beri bana katlanıyor, ama hiç de dostça davranmıyor.

“Bugüne başlamadan önce.” Nequias bizim buraya gelmemizi bekliyordu; daha yerimize oturmadan konuşmaya başladı. “Başkan ve ben Iudicium için işlemlere başlamaya karar verdik.”

Neşeli gülümsemem soldu. Etrafıma baktım, diğerlerinin yüzlerinde de benimki kadar şaşkınlık gördüm. Hem Ulciscor'un bana anlattıklarına hem de diğer Üçüncülerin beklentilerine dayanarak, bunun birkaç hafta, belki de daha uzun süre sonra olacağını tahmin ediyordum.

"Şimdiden mi?" diye soruyor Indol. Her zamanki gibi sakin ve ölçülü, ama belli ki bir soru soruyor.

“Evet.” Nequias daha fazla ayrıntıya girmek istemiyor. “Bu sabah itibariyle, Üçüncü Sınıftaki pozisyonlarınız güvence altına alındı ve Iudicium'daki sıralamalarınız belirlendi.”

Emissa bana doğru acıyarak baktı. Ne kadar arayı kapatmaya çalışsam da, bu grupta hâlâ sonuncu olduğum gerçeğini inkâr edemem. Gözümün ucuyla, Sianus'un iri yarı, uzun saçlı bedeninin rahatladığını, kollarından aşağı doğru uzanan kıvrımlı yılan dövmelerinin gerinirken kasıldığını gördüm.

Nequias, sanki itirazları bekliyormuş gibi duraksıyor. Bakışları sınıfın üzerinde dolaşıyor ve sanki bakışları üzerimde de oyalanıyormuş gibi hissediyorum. Ama eğer benden şikayet etmemi bekliyorsa, ona bu memnuniyeti vermiyorum. Söyleyeceğim hiçbir şeyin bu kararı değiştiremeyeceğini bilecek kadar akıllıyım.

Praeceptor sonunda şöyle devam ediyor: “Iudicium'un ayrıntıları elbette başlayana kadar gizli tutulacak. Ancak önümüzdeki üç gün içinde, diğer sınıflar

arasından emrinizi yerine getirecek iki öğrenci seçmeniz gerekecek. Özellikle Dördüncü Sınıfın resmi güncel sıralamaları size sunulacak ve sizin sıralamalarınız da onlara iletilecek. Bir öğrenci birden fazla teklif alırsa, kime katılacağını seçme hakkına sahiptir. Ve isterse tamamen reddetme hakkına da sahiptir." Nequias'ın tonu, son cümleyi gerçek bir olasılık olduğunu düşündüğü için değil, formalite icabı söylediğini gösteriyor. "Sizinle çalışmayı kabul eden iki öğrenciniz olduğunda, isimleriyle Principalis'e gidin. Oradan size talimat verecektir."

Bilgiyi işlerken kimse konuşmuyor. Iudicium her döngüde değişiyor; temel unsurlar her zaman aynı olsa da—herkes için yabancı bir bölge olan Solivagus'ta düzenleniyor ve belirli bir görevi tamamlamak için bir yarışma—ayrıntılar çok farklılık gösterebiliyor. Ulciscor bana Caeror'un Üçüncü Sınıfının ormanın ortasında tek başlarına bırakıldığını, Dördüncü ve Beşinci Sınıfların tamamından bir hafta boyunca kaçmak zorunda kaldıklarını söyledi. Ve ondan sonraki döngüde Üçüncülerin her birinin bir düzine öğrenciye komuta ettiği bir tür sahte savaş oyunu olduğunu söyledi.

"Ne yapacağımızı bilmiyorsak hangi kriterleri kullanacağız?" Bu, hepimizin düşündüğünü dile getiren Prav. O, neredeyse dikkat çekici derecede sade görünümlü bir çocuk: ne yakışıklı ne çirkin, ne uzun ne kısa, ne heybetli ne de görünmez. Sadece... orada.

Zeki, hızlı hareket eden biri. Hafife alınmamalı.

"Bu size kalmış. Ama çabuk karar verin. Üç günün sonuna kadar her birinizden iki isim istiyoruz, yoksa size isimler atanacak. Başka sorunuz var mı?" Nequias bekler ve sessizliğin soru olmadığını gösterdiğini varsayarak hızla devam eder. "Şimdi. Bu sabah mühendislikte gelişmiş Reaktif ilişkileri ele alacağız. Serica'nın felaket öncesi kalıntılarından biliyoruz ki..."

Bir süre yarım yamalak dinliyorum—Nequias dikkatsizliğimi fark edince sert bir azar işitiyorum—ve diğerlerinin de aynı şeyi yapacağını bilerek hızla hesaplamalar yapıyorum. Sıralama oldukça açık: Birinci Indol, ikinci Emissa, sonra Iro, Prav, Sianus ve ben. Kazanan takımın tüm üyeleri için şüphesiz ödüller olacak, bu yüzden Dördüncüler, ulaşabilecekleri en yüksek sıralamalı Üçüncüye katılmak isteyecekler. O halde üç bariz aday—Axien, Cassia ve Marcellus—kaçınılmaz olarak Indol veya Emissa'ya gidecekler. Ondan sonra, Iro, Felix ve Valentina'yı bir çift olarak alabilir—güçlü ve yetenekli Dördüncüler oldukları

için birlikte iyi çalışıyorlar—ve Prav ve Sianus muhtemelen sıralamada bir sonraki kim olursa olsun onu seçecekler.

Asıl bilinmeyen, Belli veya Aequa'ya bu soruyu birinin sormayı düşünüp düşünmeyeceğidir.

Belli, Dördüncü Sınıf'ın tartışmasız en yetenekli öğrencisi, ancak Iudicium'un fiziksel olarak zorlu bir yarışma olacağı neredeyse kesin: formda olsa da, dövüş ve silah kullanma becerileri çok şey bırakıyor. Daha da kötüsü, rütbesinin düşürülmesinden beri bitkin görünüyor. İçi boş. Günler boyunca sürüklenen bir hayalet gibi. Ve sıralamalar onun azminin aynı kaldığını söylese bile, onu çok iyi tanıdığımız için iyi bir ast olacağına inanmıyoruz.

Onu her gördüğümde, yaptıklarının bedelini ödediğini kendime telkin ediyorum. Ama bu, suçluluk duygumu hafifletmeye pek yardımcı olmuyor.

Ve sonra Aequa var. Benimle yaptığı hata yüzünden konumu düştü, ama Scitus'un onu Dördüncü Sınıf'taki en düşük sıralamalı öğrenci olarak tutma sözünü tutup tutmadığını bilmiyorum. Neyse ki, diğer Üçüncü Sınıf öğrencilerinin onun ne kadar iyi olduğunu bildiğini sanmıyorum.

"Herkesin kime soracağını henüz anladın mı?" Emissa, Nequias'ın arkasını dönmesinden faydalanarak bu sözleri kulağıma fısıldadı.

"Bazı tahminlerim var."

“Callidus ve Eidhin’i de yanınıza alacak mısınız?”

Ona küçümseyerek baktım. "Belki. Kim bilebilir ki?"

Gülümseyerek, "Çok gizemli ve tahmin edilemezsin," dedi.

Tabii ki doğru tahmin etmiş; kime soracağım konusunda aklımda hiç şüphe yoktu. Callidus, Akademi'nin en zeki öğrencilerinden biri, Eidhin ise fiziksel olarak en yeteneklilerinden biri; ikisi de birbirlerinden geri kalmıyor. Daha iyi bir kombinasyon hayal edemiyorum.

Ama daha da önemlisi, onları tanıyorum. Onlara güveniyorum. Başka birini seçme fikri neredeyse akıl almaz.

Elbette, ikisinin de evet diyeceğinin garantisi yok. Callidus, Yedinci Sınıf'ta olmasının gerçek sebebine rağmen, Iudicium ve onun ölümcül tarihi hakkındaki endişesini sürdürdü ve katılmadığı için ne kadar memnun olduğunu birkaç kez dile getirdi. Bir yanım bunun bir gösteriş, bu kadar açıkça nitelikli olduğu halde katılmadığı için kendini daha iyi hissetme yolu olduğunu düşünüyor. Ama

sanırım gerçekten de rahatlamış durumda. Babasından aldığı belgeler, endişelenmesi için yeterince kesin kanıtlar içeriyor.

Ve Eidhin... şey. Eidhin işte Eidhin. Aylardır günde saatlerce onunla vakit geçirmeme rağmen, onu hâlâ çok az tanıyorum. Ona güvenecek kadar, karakterine güvenecek kadar tanıyorum ama kararlarını değerlendirecek kadar değil.

Yanımda duran Emissa tereddüt ediyor. Yaklaşıyor.

"Bana bir şey söz ver." Sesi ciddi; ona baktığımda, bakışlarını benimkine kilitliyor. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine yemin et. Birbirimizle rekabet edeceğiz ve ne olursa olsun, olacak. Ama sonrasında, yine de *biz* olacağız."

Göğsüm sıkışıyor. Ağrıyor. Yaklaşmasının baskısı giderek artarken, Iudicium çok uzakta gibi geliyor. Ama bittiğinde, gideceğim. Ya Hiyerarşinin uzak bir köşesine, taviz vermek zorunda kalmayacağım bir yere, ya kaçarak, ya da bir İstihkamcı olarak.

Ve sonuç ne olursa olsun, Emissa benimle gelemez. Gelmeyecek. Tıpkı sırf onun için burada kalamayacağım gibi.

"Elbette," diyorum usulca. Ona gülümsüyorum. " *Elbette* ."

O an kendimden nefret ettim.

Günün geri kalanı görünüşte her zamanki gibi geçiyor, ama artık her şeyde bir gerilim var. Yemekler sırasında Üçüncüler ve Dördüncüler arasındaki herhangi bir etkileşim, herhangi bir bakış, aniden anlamlı hale geliyor. Kimin kimi seçeceğini tahmin etmek zor değil elbette—Dördüncü Sınıf sıralamalarını inceledikten ve Belli ile Aequa'yı en altlarda gördükten sonra, nihai katılımcıların çoğunu zaten bildiğimden oldukça eminim—ama Iudicium'un gerçekliği geldi. Bir süreliğine birlikte çalışmaya zorlanmış rakipleriz. Bu süre sona eriyor.

Emissa'ya o geceki tercihlerinin kimler olacağını sormuyorum ve o da bir şey söylemiyor. Aslında Iudicium hakkında hiç konuşmuyoruz.

Huzursuz uyuyorum.

▒ ▒ ▒

Ertesi sabah, Labirente vardığımda Callidus beni bekliyordu.

Yanına otururken lafı uzatmadan, "Iudicium'da bana yardım etmen gerekiyor," dedim.

Callidus donakaldı. Sonra yavaşça ellerini soğuğa karşı ovuşturmayı bitirdi, bakışlarını kaldırmadı. "Ne?"

"Bunu soracağımı biliyordun."

“Ah, tabii ki. Bahsettiğim o gizemli ve örtbas edilmiş ölüm olayından sonra, benim de yanınızda olmamı isteyeceğinizi tahmin etmeliydim.”

“Doğru. Çünkü sen tehlikeyi çok seviyorsun.” Ona ifadesiz bir şekilde başımı salladım, sonra buruk bir gülümsemeye büründüm. “Bak, biliyorum bundan kaçınmayı tercih edersin. Ama güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var.”

“Bunun dışında kalmanın bir yolunu bulmalısın. Yoksa çabucak kaybedersin.” Yüzümü görünce öne eğildi, sert bir şekilde. “Ciddi söylüyorum Vis. Buna değmez.”

Onu inceliyorum. Samimi biri. Benim yerimde olsa aynı şeyleri söyler, aynı şekilde davranırdı. İçim burkuluyor.

Tam cevap verecekken girişte bir hareket oldu ve Eidhin merdiven boşluğundan çıktı. Bize selam verdi, sözümün kesildiğinin farkında bile değildi.

“Eidhin’e de soracağım. Ama onu riskler konusunda uyarmalıyım. Bilgiyi nereden aldığımı söylemeyeceğim.” Bunu alçak sesle ve hızlıca söylüyorum.

Callidus yüzünü buruşturdu ama kabul etti. "Elbette."

Ona minnettar bir şekilde selam verdim, sonra yanımıza yaklaşan iri yarı arkadaşımıza döndüm. "Eidhin! Sana bir şey sormak istiyorum."

Eidhin bu sözlerin ardından durdu. Bana şüpheyle baktı.

“Iudicium'a benimle birlikte katılacak iki kişi seçmem gerekiyor. Onlardan biri sen olmanı istiyorum.”

"Ne yapmam gerekecek?"

"Bilmiyorum."

“Çatışma olacak mı?”

“Muhtemelen mi? Henüz detaylar konusunda pek açık konuşmadılar.” Öksürüyorum. “Ama bana cevabınızı vermeden önce bir şey bilmelisiniz. Geçmişte Din'in örtbas ettiği olaylar oldu. Öğrencilerin ölümü. Ve sonra Iudicium'da bulunan diğer öğrencilerin mezuniyetten sonra ortadan kaybolması da. Nasıl bildiğimi sormayın, ama tehlikeli olabilir. Muhtemelen tehlikeli *olacak*.”

Eidhin beni süzdü. "Ama diğer Üçüncülerle yarışacaksın."

"Evet."

“Ve eğer kazanırsak, bu benim konumumu iyileştirecek.”

"Evet."

“Pekâlâ. Katılıyorum.” Yanımdan geçip Callidus’un yanına oturuyor ve Labirent’te koşmaya hazırlanmak için botlarını düzeltmeye başlıyor.

"Emin misiniz?"

Duraksıyor. Bana dik dik bakıyor. "Katılıyorum dedim."

Kendimi savunmak için ellerimi hafifçe kaldırdım. "Pekala. Teşekkür ederim."

Eidhin Callidus'a bakıyor. "Sen de?"

"Bana daha yeni sordu. Hâlâ düşünüyorum."

Eidhin ona bakıyor. Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve yaptığı işe devam ediyor. Hiçbir yargılama yok ve Callidus'un buna ne kadar minnettar olduğunu görebiliyorum.

Bir süre labirentte koştuk, ben bilekliğimi takıp her dönüşümü yüksek sesle duyurarak gözcüler varmış gibi davrandım. Normalde üç rakip yerine sadece iki rakiple bile zorlandım: Eidhin ve Callidus ikisi de sinir bozucu derecede hızlıydı ve hareketlerini sadece sese ve tahmine dayanarak değerlendirmek son derece zordu. Teorik olarak da dezavantajlıydılar: eğer koordineli hareket etmek istiyorlarsa, bunu yapmaları için seslenmeleri gerekiyordu. Ama ikisi de bana karşı o kadar çok kez koştular ki, aralarında sözsüz bir anlayış gelişti. Herhangi bir günde koşuya nasıl yaklaştığıma bağlı olarak birbirlerinin nerede olacağını neredeyse önceden biliyorlar.

Bu sabah dokuz denemeden ikisinde başarılı oldum, sabah yemeği zili çaldığında vücudumdan terler akıyordu. Merdivenleri çıkarken hala nefes nefeseydim.

Eidhin, her zamanki gibi, yıkanmak için parkın kenarındaki dereye doğru kayboldu. Callidus ve ben yemekhaneye doğru yöneldik, ama bir dakika sonra Callidus aniden durdu. Başını yatakhaneye doğru çevirdi. "Benimle gelin. Size bir şey göstermek istiyorum."

Cevap beklemeden yürümeye başlıyor.

Yedinci sınıfın katı günün bu saatinde bomboş. Callidus etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca bir tur atıyor, sonra kendi

yatağının iki sıra aşağısındaki kullanılmayan yatağın direklerinden birini söküyor. İçeri uzanıp birkaç rulo halinde kağıt çıkarıyor.

"Onları orada mı saklıyorsunuz?" diye endişeyle sordum, ne olduklarını hemen tahmin ederek.

“Diğer tüm seçeneklerime kıyasla mı?” Bana dik dik bakıyor. “Oraya bakmayı aklınızdan bile geçirmemiş miydiniz?”

“Sanırım hayır.” Direklerin içi boş olduğunu bilen biri olsaydı –ki ben kesinlikle bilmiyordum– yakındaki yatakları değil, Callidus’un yatağını kontrol ederdi.

“İşte.” Callidus belgeleri bana uzattı. “Kendin oku.”

Kağıtları alıp yazılanları gözden geçiriyorum. Her biri, son yirmi yılda Akademide meydana gelen bir ölümün kaydı. Altı yıl öncesine kadar—Veridius'un yılından önce—sadece iki ölüm vardı: bir Octavii çalışanının karıştığı bir kaza ve bir öğrencinin intiharı.

O zamandan beri sekiz kişi oldu. Hepsi de Iudicium'a katılan Üçüncü veya Dördüncü sınıf öğrencileriydi ve Caeror hariç hepsi kaza sonucu öldü olarak listelendi. Düşmeler. Hayvan saldırıları. Boğulmalar.

"Bu kadar çok mu?" Listeyi incelerken kaşlarım çatılıyor. "Çürümüş tanrılar. Bunu nasıl gizli tutabildiler?"

“Sana söylemiştim. Öğrenciler için sessizlik. Geri kalan herkes için rüşvet ve kişisel çıkar. Sanırım aileler için bile.” Kollarını kavuşturuyor. “Her yıl bir iki kişi oluyor. Altı kişiden bir veya ikisi. Ya da dördüncüleri de sayarsak on sekiz kişi. Yine de. Gerçekten bu olasılıkları göze alacak mısın?”

Bir süre cevap vermiyorum, belgeleri daha detaylı inceliyorum. "Yani ordu ve hükümet gerçekten de bundan habersiz mi?"

“Bir şeyler biliyor olmalılar. Sadece Din Okulu öğrencileri değil, onların da gelecek vadeden öğrencileri kayboldu.” Callidus başını salladı. “Ama bildiğim kadarıyla, bu konuda sorun çıkaran tek kişi baban.”

Demeti sessizce ona geri verdim, o da sarıp sakladığı yere geri koydu. Bana neden gösterdiğini anlayabiliyorum. Olayların bu şekilde belgelenmiş olması - sözde kazalar, ama hepsi çok açık bir şekilde birbirine bağlı- sadece anlatılmasından farklı.

“Hâlâ yapmalıyım,” diyorum sessizce. “Hâlâ denemeliyim. Ama yapmamaya karar verirsen seni asla suçlamam—”

“Bah. Aptal olma. Eğer gidiyorsan, elbette ben de seninle geliyorum.” Callidus, yatak direğini tekrar vidalayıp kağıtları tekrar içine kapatırken bana bakmadı. “Senin için aldığım riski takdir ettiğinden emin olmak istedim sadece.” Bana yan bakış attı. Sırıttı.

Ben de sırıtarak karşılık verdim. "Şimdi anladım." Callidus cesur bir tavır takınmaya çalışıyordu ama huzursuzdu. Onu suçlamıyordum. "Emin misin?"

"Eminim."

“Teşekkür ederim.” Sırtına hafifçe vurdum. “Öğle yemeğinden önce Veridius'a haber vereceğim.”

Mesele çözüldü, biz de yemekhaneye geri dönüyoruz.

62

aylardır gitmedimVeridius'un ofisine . Hatta aylardır onunla hiç iletişim kurmadım. Bu ne kadar yanlış hissettirse de –sonuçta buraya gelmemin büyük bir nedeni onun ne yaptığını anlamak– sanki etrafta kanıt bırakıp, girişimci bir öğrencinin bulmasını bekleyecekmiş gibi bir durum söz konusu değil. Kaldı ki, değerli her şeyi koruyan, benim için çok geç olana kadar tespit edilemeyecek olan Imbued alarmları da var. Gizlice içeri girip eşyalarını karıştırmak asla bir seçenek değildi.

Kapıyı çaldım, sonra içeri girdim ve masanın arkasındaki mavi gözlü adamla karşı karşıya geldim, o da beni içeri çağırdı. Bir tarafta adanın, diğer tarafta okul bahçesinin manzarası her zamanki gibi etkileyiciydi. Veridius bir şeyler yazmayı bitirdi ve sonra başını kaldırdı, kim olduğunu görünce yüzü aydınlandı.

“Vis!” Karşımdaki koltuğa oturmam için beni işaret etti. “Harika. Üçüncü sınıfa terfi etmen için seni tebrik etmek istiyordum. Hepimizin umabileceği kadar etkileyici bir yükseliş.”

"Teşekkür ederim, Müdür Bey." Bu iltifatı gereken saygıyla kabul ediyorum.

“Sanırım Iudicium için takımınızı seçtiniz? Diğer herkes isimlerini zaten gönderdi.”

Şaşkınlığımı gizledim. Seçimler kaçınılmaz görünse de, beklediğimden daha hızlı oldu. "Evet. Callidus Ericius ve Eidhin Breac."

Veridius arkasına yaslandı, ellerini birleştirdi. Düşünüyordu. "İlginç seçimler. Neden onlar? Diğer herkes Dördüncü Sınıftan seçti."

“Eidhin, başladığında Ortak Dil'e daha hakim olsaydı dördüncü sınıfta olurdu. Callidus da rahatlıkla üçüncü sınıfta olabilirdi.”

"Ama o öyle değil," diye belirtiyor Veridius. "Potansiyelini ortaya koymaya istekli olmayan bir takım arkadaşı, elinden gelenin en iyisini yapacak birinden çok daha kötü olabilir."

“Ona güveniyorum.” Kararlıyım. “İkisine de güveniyorum.”

Veridius beni izliyor, sonra da şaşırtıcı bir şekilde gülümsüyor. “Harika! Bu çok iyi, Vis. Hatta mükemmel. Kararınızı dayandırabileceğiniz tek bir kriter önerecek olsaydım, o da bu olurdu. *Güven* . Ericius. Breac. Mükemmel.” İsimleri yazarken oldukça heyecanlı. “Önümüzdeki birkaç gün içinde ikisiyle de görüşeceğim. Eğer size ayrıntıları anlatırlarsa, bu onların okuldan atılmasına ve sizin de Iudicium'dan diskalifiye edilmenize yol açacaktır. Bu yüzden onlara bu konuda soru sormayın.”

Kaşlarım kalktı. "Dediğiniz gibi, Müdür Bey." Tereddüt ettim. "Efendim. Diğerlerinin tercihleri hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Ne sormak istediğinize bağlı."

"Belli'yi seçen oldu mu?"

“Ah.” Beni inceliyor. Hem sempatik hem de değil, aynı anda. “Evet. Iudicium'a katılacak. Ama ben ondan uzak dururdum,” diye ekliyor yumuşak bir sesle.

Hafifçe gülümsedim. "Güzel tavsiye, Müdür Bey. Merak etmeyin, uygulayacağım."

Veridius önündeki kağıda bir şeyler yazmaya başlıyor. Bunu işten çıkarılma olarak algılıyorum. Ayağa kalkıp gidiyorum.

Veridius, hâlâ bir şeyler karalarken, başını kaldırmadan parmağını kaldırdı. "Bir dakika daha, lütfen Vis."

Sandalyeme geri yaslandım.

Veridius görevini tamamlar. "Labirentteki eğitiminiz nasıl gidiyor?"

"Pekala, Müdür Bey. Artık rekabetçiyim."

“Elbette. Elbette. Sabahları ve akşamları çalıştırdığınızı duydum?”

“Üçüncü sınıfın geri kalanının hepsi benden onlarca saat daha fazla deneyime sahip. Ben sadece arayı kapatmaya çalışıyorum.”

"Neden?"

Soru beni şaşırttı. "Ben..." Şaşkınlıkla hafifçe güldüm. "Çünkü geride kaldım?"

“Ama duyduklarıma göre öyle değilsin. Hepsi kadar iyisin. Belki de Belli hariç en iyisisin.” Veridius hafif bir gülümseme takınır. “Ve belki de daha önemlisi, buna ihtiyacın yok. Üçüncü Sınıftaki konumun belli. Terfi edemezsin ve yerin doldurulamaz. Yine de çalışmaya devam ediyorsun.” Bu bir soru.

Omuz silkerek, "Sanırım bu bir alışkanlık haline geldi," dedim.

Veridius ısrar etmek üzereyken içini çekti. Başını üzüntüyle salladı.

“Güven,” diye mırıldandı. “Garip bir şey bu. Babanın senden ne istediğini bilmiyorum ama kendini çok zorlama. Sen Akademi öğrencisisin. Önümüzdeki ay ne olursa olsun, benim korumam altında olacaksın.”

Balık tutuyor. Ve haklı olarak, Labirent'te neden bu kadar sıkı antrenman yaptığımı tahmin ediyor. Dolaylı teklifine inanmaya meylettiğim bir an var içimde. Belki de bir daha kubbeye gizlice gitmeme gerek kalmayacağını düşünmek istiyorum. Artemius'un Kalıntıların elinde korkunç ölümüne dair kabuslar görmeye devam ediyorum.

Ama Veridius da herkes gibi kendi oyununu oynuyor. Labirentin ötesinde ne varsa onu istiyor. Ve eğer haklıysam, tüm Akademi'yi oraya ulaşacak öğrenciler bulmak üzerine kurmuş.

“Teşekkür ederim, Müdür Bey.” Ayağa kalkarken minnettar bir şekilde başımı salladım. “Bunu takdir ediyorum.”

Veridius beni inceliyor, sonra bana bir kez daha gülümsüyor. Bu seferki gülümsemesi belirsiz bir hüzün içeriyor.

“Birlikte daha güçlüyüz, Vis. Birkaç hafta sonra Iudicium'da görüşürüz.”

▒ ▒ ▒

İki gün sonra Eidhin'i öğle yemeğinde beni beklerken buldum.

"Gel," diyor, başını dağınıklığın ters yönüne doğru hızla çevirerek.

Yüzümü buruşturuyorum. Açlıktan ölüyorum. "Acaba..."

"HAYIR."

“Pekala.” Eidhin için bile kaba ve rahatsız görünüyordu. Söyleyeceği şey mutlaka önemli olmalıydı.

Curia Doctrina'nın basamaklarında tenha bir yer buluyoruz. Gökyüzü bugün de, son birkaç gündür olduğu gibi, gri. Rüzgar sert esiyor ama yağmur

yok. Yerleştikten sonra, beklentiyle Eidhin'e bakıyorum. İri yapılı çocuk birkaç saniye boyunca avluyu inceliyor.

" *Ddram cyfraith'i* duydunuz mu?" diye soruyor Galce. Artık nadiren ana dilinde konuşuyor.

"Ölüm hakkı mı?" Kaşlarım çatılıyor. "Hayır."

"Ölümü bir fedakarlık olarak onurlandıran bir kanun. Zamanından sonra yaşamayı bir utanç olarak gören bir kanun. Kabilemin yaşadığı kanun bu. Yaşadı." Düzeltmede duraksıyor. Nefes veriyor. "Kulağa geldiği kadar Doğuştan Gelen Hak'a karşıt değil, ama kesinlikle onunla uyumlu da değil. Hiyerarşi hayata değer veriyor, ama ona saygı duymuyor. *Ddram cyfraith* ise duyuyor. Ben nasıl öldürüleceğini bilerek büyüdüm ve gerektiğinde nasıl öldürüleceğini öğrendim. Dağlarda yaşadığımız için, köylerimiz yılın büyük bölümünde ulaşılamaz olduğu için Hiyerarşinin dikkatinden kaçındık. Kendi kendimize yetiyorduk. Catenanlar Cymr'ı fethetmiş olsalar bile, bize pek dikkat etmediler. Güvende olduğumuzu düşündük. Göz ardı edildik." Sözleri, yerli olmasına rağmen, kekeliyor. Bunu aktarmak onun için kolay değil. "Yaklaşık üç yıl önce bu değişti. Hiyerarşi saldırdı. Hiçbir uyarı yok, müzakere girişiminde bulunulmadı."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu kısım acı verici derecede tanıdık.

"Bizi gafil avladılar, ama biz savaştık. Yeterince insan öldürdük, geri çekilmek ve yeniden toplanmak zorunda kaldılar. Ama bazılarımızı yakaladılar. Ben de dahil." Son iki kelimenin ağırlığı muazzam. "Halkımın çoğu, kazanamayacakları bir savaşta olduklarını kabul etti. Teslim olmak yerine, onurlu yolu seçtiler ve kendilerini toprağa gömdüler."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Gayet açık zaten.

"Ama babam öyle yapmadı." Sesi acı ve öfke doluydu. "O ve birkaç kişi daha emirlerimize ihanet etti. Sonra da bir anlaşma yaptı. Quintus (askeri ikmal birliği) olarak atanması ve yeni liderimiz olması karşılığında, diğer herkes yaşayacaktı. Ben de bir yıl istihkam birliğinde geçirecektim."

Ona dehşet içinde baktım. "Baban seni istihkamcı birliğine yerleştirmek için pazarlık mı yaptı?"

"Cezamı hafifletmek için pazarlık yaptı. Beni bir istihkam birliğine koydular çünkü beni almadan önce üç Praetorian askerini öldürmüştüm."

“Ah. Tabii ki. Şey, bu... hmm.”

“Beni uyandırdıklarında babam bana ne yaptığını anlattı. Korkaklığını anlattı.” Eidhin’in dudağı kıvrıldı. “Eğer Akademiye gitmezsem ve mezun olduktan sonra onun emrinde hizmet etmezsem, hepimizin İstihkamcılara yerleştirileceğini söyledi. Ben, o ve geri kalanımız.”

Sessizlik hakim.

“Bu... çok ağır bir yük.” Tam olarak anlayabildiğimden emin değilim—babasının yerinde olsam ben de aynısını yapardım—ama Eidhin'in sözlerindeki acıyı inkar etmek mümkün değil. İhanet ve kendinden nefret. Burada kapana kısılmış durumda. Sandığımdan daha çok bana benziyor.

Yine de bu açıklamalar öyle rastgele yapılmadı. "Bunu bana neden söylüyorsunuz?"

“Çünkü onların benim de senin kadar nefret ettiğimi anlamanı istiyorum.” Eidhin bana bakarak sessizce konuşuyor, itiraz etmemi bekliyor. İtiraz etmiyorum. “Senin benim arkadaşım olduğunu bilmeni istiyorum. Sana tamamen güveniyorum.”

“Elbette,” diyorum dikkatlice. “Ve benimkini de sen al.”

“Hayır, değilim.” Eidhin sitem ediyor. Kızgın değil, kırgın da değil. Sadece biliyor. “Ama sorun değil.” Derin bir nefes alıyor. “Sizinle Iudicium'da bir araya gelemem.”

Donakaldım. Şaşırdım. "Neden olmasın?"

“Söyleyemem. Söylersem, ikimizin de okuldan atılma riski var.” Gözlerimi kararlı bir şekilde dikti. “Sen benim *arkadaşımsın* Vis. Ama hayatta daha önemli şeyler var. Eğer seninle gidersem, bana güvenemezsin. Bu yüzden seninle gidemem.”

Midemde kötü, berbat bir his var. Daha fazla araştırmak, anlamak için can atıyorum ama Eidhin her zamanki gibi bana karşı açık davranıyor. Bunun benim yaptığım bir şeyden, ilişkimizle ilgili bir şeyden kaynaklanmadığını bilmemi istiyor. Ama geri adım atmaya niyeti yok.

“Pekala.” Kafamı toparlayarak nefesimi verdim. “Elbette hayal kırıklığına uğradım, ama eminim bunun için geçerli bir sebebiniz vardır.”

Eidhin biraz rahatladı. Onaylayarak başını salladı. "Benim yerime kimi getireceksiniz?"

Cevabı zaten biliyor olsam da, yanıt vermeden önce uzunca birkaç saniye düşünüyorum.

"Bu," diye itiraf ediyorum, "çok ilginç bir konuşma olacak."

⁂ ⁂ ⁂

Aequa, kızlar yatakhanesinin girişini koruyan üç fenerin ışığı altında, dışarıda dururken bana dik dik bakıyor . "Benden *ne* istiyorsun?"

"Iudicium için ekibimin bir parçası olun," diye sabırla tekrarlıyorum.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakmaya devam ediyor. Kabul etmeliyim ki, belki de gerçekten delirmişimdir. "Ben mi?" diyor soğuk bir sesle.

"Dördüncü sınıfın en iyisi sensin, hem de açık ara farkla."

"Kesinlikle hayır."

“Hile yaptığımı düşünerek hata yaptın. Ama neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ve bunu kanıtlamaya çok fazla çabaladıysan, o zaman kazanmak istedin demektir. Bu benim kullanabileceğim bir özellik. Ve *biliyorum* ki konumunu iyileştirme şansını istiyorsun.”

Aequa sonunda kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. Başını salladı. "Ama neden riske atayım ki? Sana yardım etmek yerine seni sabote etmek için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı nereden biliyorsun? Bana neden böyle bir şans verdin?"

"Gerçekten mi? Çünkü özür diledin."

Bana boş boş baktı, sonra kahkaha attı. " *Özür* dilediğim için mi?"

“Çünkü bunu gerçekten kastettiğini düşünüyorum. Bunu söylemekten hiçbir şey elde etmedin, bunun kendi çıkarına olacağını da düşünmüş olamazsın. Sana inandım.” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yanılmış mıydım?”

“Hayır,” diyor yavaşça, kahkahası yerini belirsiz bir şaşkınlık ve eğlenceye bırakıyor. “Aldattığını düşünmek kibirli bir davranıştı ve aldatmış olsan bile, seni asla o şekilde ifşa etmeye çalışmamalıydım. Tehlikeli ve küçük düşürücüydü. Bunu düşündükçe hâlâ dehşete düşüyorum.”

“Mükemmel.” Onun asık suratına sırıttım. “Gördün mü? Bu bir kurtuluş şansı. Kazanmama yardım et, böylece hesaplaşmış oluruz. *Ve* sen de bundan

faydalanırsın.”

Dudaklarını ısırdı. "Buna itiraz etmek zor."

“O halde mesele çözüldü. Gidip Veridius'a haber verelim.”

"Şimdi?"

"Eğer sakıncası yoksa." Aequa'nın da fikrini değiştirmiş olabileceğini öğrenmek için birkaç gergin gün daha beklemeyeceğim.

Veridius'un ofisine doğru yürümeye başlıyoruz.

"Peki, benden önce kaç kişiye sordunuz?"

"Sadece bir tane."

“Hım.” Belli ki daha fazlasını bekliyordu. “Kim?”

“Eidhin, Six’ten.”

“Neden hayır dedi?”

“Eğer cevabı öğrenirsen, bana haber ver.”

Avluya ulaştık ve Veridius'un ofisine doğru ilerledik. Neyse ki oradaydı. Durumu açıkladım.

“Ah.” Veridius kendi kendine başını salladı. “Hayal kırıklığı, o genç Breac seni reddetti. Ama anlıyorum. Onu suçlama,” diye ekledi bana sessizce. Sonra Aequa'ya işaret etti. “Otur o zaman. Konuşmamız gerekiyor. Vis, istersen aşağıda bekleyebilirsin. Bu uzun sürmeyecek.”

Geri çekildim; tahmin ettiğim gibi, Aequa on dakikadan kısa bir süre sonra merdivenlerden aşağı iniyordu. Çok sarsılmış görünüyordu.

"İyi misin?" diye soruyorum, o çıkışa doğru ilerlerken.

"Evet. Evet, tamam." Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hâlâ benimle geliyor musun?"

Yavaşça onaylıyor. "Veridius'un az önce söyledikleri hakkında size hiçbir şey söyleyemem."

“Biliyorum.” İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Eğer Aequa beni reddetmiş olsaydı, bir sonraki tercihimin kim olacağından emin değildim. “Eidhin, Callidus ve ben her sabah, yemekten yaklaşık bir saat önce Labirent'te pratik yapıyoruz. Belki...”

“Orada olacağım.” Şimdi biraz kendine gelmiş gibi görünüyor. “Ve teşekkür ederim. Bana bir şans daha verdiğiniz için.”

Yollarımız ayrılıyor ve ben odama dönüyorum. Çok yorgun olmama rağmen, uyuyabilmem uzun zaman alıyor. Iudicium'a sadece üç hafta kaldı ama sonunda her şeyi yerli yerine oturttum.

Şimdi yapabileceğim tek şey, Labirent'te olabildiğince sık koşmak ve beklemek.

63

IUDICIUM SABAHI , şafak sökmeden saatler önce uyanığım. Gecenin soğuk boşluğu hala dışarıda bekliyor; uzaktaki kıyıya çarpan dalgaların seslerini, onları getiren hafif esintinin fısıltısıyla karışmış bir şekilde duyabiliyorum. Zihnim planlar ve endişelerle dolu. Önümüzdeki birkaç günü nasıl geçireceğime dair fikirleri sürekli gözden geçiriyor, bunların iyi mi, yeterli mi, kusurlu mu olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

Sonunda, dışarıdaki gökyüzünün aydınlanması fark edilir hale geliyor ve ben de gerinerek yatağımın sıcaklığından çıkıp, aşırı dikkatli hareketlerle giyiniyorum. Dürüst olmak gerekirse, olacaklardan korkuyorum. Kubbe beklemese bile, riskler acı verici derecede yüksek olurdu. Şu anki durumda, durup başarısızlığın sonuçlarını düşünmeye başladığımda, neredeyse nefes alamıyorum.

Indol, Sianus ve Prav benimle aynı anda odalarından çıkıyorlar; çoğu günün aksine, avluya gitmeden önce kibar, biraz resmi bir şekilde selamlaşmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Ne kısa bir sohbet, ne de heyecanlı bir gevezelik var.

İlk gelenler arasındayız, Praeceptor Nequias ve Praeceptor Scitus'a sessizce selam verdikten sonra sabırla, birbirimizden biraz uzakta duruyoruz. İnsanlar yavaş yavaş içeri girerken soğukta yaklaşık on dakika bekliyoruz. Ekipler toplanıyor; kısa süre sonra fısıltılı konuşmalar başlarken alçak bir mırıltı duyuluyor. Aequa ve Callidus neredeyse aynı anda, benden birkaç dakika sonra ortaya çıkıyorlar.

Callidus yanıma yanaşırken, kollarını şiddetle ovuşturup diğer gruplara yan gözle bakarken, "Hava soğuk," diye homurdandı.

"Ne kadar da erkeksi," diyor Aequa, selamlaşırken omzuma hafifçe vuruyor, ellerini özenle pelerininin altına saklamış. Callidus, Eidhin ve benimle geçirdiği

haftalarca süren eğitim, onu bize o kadar alıştırmış ki, benim belirsiz bir şaşkınlığımla, arkadaş canlısı bir hale gelmiş. "Uyudun mu?"

"Tıpkı bir kuzu gibi."

"Yalancı," diye mırıldandılar ikisi birden. Üçümüz de gülümsedik. Gerginliğimiz biraz olsun azaldı.

Çok geçmeden on sekizimiz de oradaydık, Prav gözlerini devirirken Tem uykulu bir şekilde avluya en son girdi. Takımlar çoğunlukla beklediğim gibiydi: Indol, Axien ve Cassia'nın yanında, Emissa, Marcellus ve Titus'un yanında, Prav ise Valentina ve Tem'in yanında duruyordu. Belli'yi seçen Iro'ydu, anlaşılan. Kızıl saçlı kız, diğer takım arkadaşı Felix ile sessizce konuşuyordu. Son birkaç haftadır daha canlı görünüyordu. Özellikle bu sabah, her zamanki gibi keskin ve odaklanmış görünüyordu.

Son olarak, Ava ve Lucius'u yanına alan Sianus var. Ailelerinin farklı senato piramitlerinden gelmesi göz önüne alındığında biraz tahmin edilemez seçimler, ancak bu iki Dördüncü her zaman dost canlısı olmuştur. Birlikte iyi çalışacaklardır.

“Hepimiz burada mıyız?” Bu Veridius. Jovan tapınağının merdivenlerinin başında, sesi avlunun buz gibi sessizliğinde yankılanarak, konuşmanın tüm izlerini kesiyor. “Öncelikle hepinizi tebrik ederim. Sadece burada bulunarak bile Caten'in seçkinleri arasında olduğunuzu kanıtladınız. Cumhuriyet'te lider olacaksınız. Yakında bazılarınızla görüşmeye başlayacağımı tahmin ediyorum.” Gülümsüyor ve kibar bir kahkaha mırıltısı duyuluyor.

“Ama bunların hepsinden önce, nihai sıralamanızı belirlememiz gerekiyor.” Bize doğru bakıyor. “Akademi sadece size İradeyi nasıl kullanacağınızı anlatmakla ilgili değil; sizi onu kullanma deneyimine hazırlamakla ilgili. Ve bu da liderlik anlamına geliyor. İrade devredilir, ancak bu her zaman neşeyle verildiği anlamına gelmez. Piramitler dostluklar üzerine kurulmaz. Birlikte daha güçlüyüz, ancak bir piramidin her bloğu yine de bir bireydir. Kendi fikirleri, kendi hedefleri ve arzuları olan bir birey. Sadakat, ancak kendilerini yukarı kaldıranları başarılı olacaklarına ikna edebilenlere verilir.”

Birkaç yüzün kaşlarını çattığını görebiliyorum. Emissa ile bakışlarımızı değiştirdik. Veridius devam etti, “Adanın bir yerinde iki Sextii tarafından korunan, İrade ile donatılmış tek bir nesne var. Jovan'ın Kalbi.” Dikkatimizi

tapınağın girişini süsleyen gerçek boyutlu heykele çekti. Bir an sonra, neye atıfta bulunduğunu anladım. Jovan'ın göğsünün sol tarafında, Hiyerarşinin altın sembolünün eskiden bulunduğu yerde üçgen şeklinde bir delik vardı.

Ayak sesleri duyuldu. Diğerlerinden hiçbiri de onun kayıp olduğunu fark etmemişti.

“Bu yılki Iudicium'un galibi Kalbi alacak, buraya geri dönecek ve Jovan'a iade edecek. Eğer o öğrenci Üçüncü Sınıftan ise, Domitor olacak. Ve takımındakiler Dördüncü Sınıfın en üst sıralarında yer alacak ve buna göre ödüllendirilecekler.”

Ben ve Üçüncü Sınıfın geri kalanı bu açıklamayı anlamaya çalışırken kısa bir duraksama, bir nefes alma anı yaşıyoruz. Callidus ve Aequa yere bakıyorlar. Dördüncü Sınıfın diğer öğrencilerinden hiçbiri de şaşırmış görünmüyor.

"Ya takımımızdan biri Kalbin yerini alırsa?" diye soruyor Indol, hepimizin merak ettiği soruyu.

“O halde onlar Iudicium’un galibidirler. Kendilerine özel olarak teklif edilen bir ödül alırlar. Üçüncü Sınıf sıralamaları ise başka yöntemlerle belirlenir; bunu vardığımızda açıklayacağım.”

Yine bir sessizlik oluyor, bu sefer daha uzun. Aniden gelen gerginliğime, Callidus'u ve özellikle Aequa'yı sorgulama isteğime karşı koymaya çalışırken midem bulanıyor. Diğer Üçüncülerin de aynı şeyi yaptığını görebiliyorum. Bilinçsizce takım arkadaşlarından uzaklaşıyorlar. Onları süzüyorlar. Değerlendiriyorlar.

“Çürüyen tanrılar,” diye mırıldandığını duydum Iro'nun. Ona doğru baktım ve bakışlarımız buluştu. Bakışlarında bir burukluk vardı. Ortak bir hayal kırıklığı. Belki de onunla kurduğum en güçlü bağdı bu.

“Bizi Solivagus’un öbür tarafına götürecek bir tekne bekliyor. Hepiniz beni takip edin,” diyerek sözlerini tamamlıyor Veridius.

Principalis'in arkasından yürümeye başlıyoruz. Callidus ve Aequa da yanıma geliyorlar.

Callidus sessizce, "Benim için endişelenmenize gerek yok," diyor.

"Ya da ben," diye ekliyor Aequa, kendisini dahil etmediği için çocuğa sert bir bakış atarak.

“Hiçbir şey söyleyemedik.” Callidus özür diliyor.

“Biliyorum.” Her birine uzun, sorgulayıcı bir bakış attım, sonra nefesimi verdim. “Biliyorum.”

İçten içe hâlâ huzursuzum. Callidus'a herkes kadar güveniyorum. Ama Aequa... Şimdi doğru seçimi yapıp yapmadığımdan şüphe duyuyorum. Son birkaç haftadaki yeni dostça tavrı bile birdenbire şüpheli görünüyor. Ama bunu belli etmek de yardımcı olmayacak.

Veridius'un ardından sessizce ilerliyoruz.

▒ ▒ ▒

Sonraki iki saat, sessiz ve rahatsız edici bir şekilde geçiyor .

Veridius bizi Praeceptor'un odasındaki bir Will asansörüyle korunaklı bir koya indiriyor; oraya vardığımızda bekleyen tekneye binip adanın etrafındaki yolculuğa başlıyoruz. Dayanılmaz derecede gergin bir ortam, özel bir konuşma için çok kalabalık. Şafak ufukta parıldıyor, ancak ilk ışınları kalın bir bulut tabakasının arkasında gizli. Rüzgar şiddetle esiyor, pelerinimi delip geçiyor. Diğerlerinden birkaçı dalgaların sert hareketinden huzursuzca kıpırdanıyor. Belli'nin özgüveni mide bulantısı yüzünden geçici olarak kayboluyor.

Solivagus'un kuzey ucu görünür hale gelir gelmez, Veridius aramızda dolaşmaya ve sessizce çantalar dağıtmaya başladı. Çantamı açıp içine baktım. Yedek kıyafetler, ip ve birkaç gün yetecek kadar erzak vardı.

Scitus kıyı şeridine yaslanmış, güneş nihayet bulutların arasından çıkarken teknenin gövdesi kuma sürtünüyor. Başka bir Will asansörü bizi kuzeydeki dik uçurumun tepesine, ağaçların başladığı küçük, açık bir platoya çıkarıyor. Ormanın kenarında bir araya toplanmış bir düzine erkek ve kadını görünce yerimde kıpırdanıyorum. Zayıf ve sert görünüyorlar. Her biri koyu yeşil bir pelerin giymiş.

Toplandıktan sonra Veridius, Nequias'a işaret eder ve Nequias da ona küçük bir çuval fırlatır.

“Üçüncü Sınıftaki her biriniz bunlardan birini alacaksınız.” İçindekileri döküyor. Altın çerçeveli, beyaz taştan bir üçgen var ve ona bağlı bir kordon. Yanında, Veridius'un avucunda, hepsi farklı renklerde altı taş küre ve bezelye büyüklüğünde çok daha küçük siyah bir boncuk bulunuyor. Önce madalyonu

kaldırıyor. “Bunu kaybetmeyin ve kırmayın. Iudicium devam ederken, bu sizin hayatınız. Onsuz Jovan'ın Kalbini değiştiremeyeceksiniz.”

Olayların sonuçlarını değerlendirirken kimse bir şey söylemiyor. Veridius bunu açıkça söylemedi, ancak Üçüncü'nün madalyasını ele geçirebilirsek veya parçalayabilirsek, onları yarışmadan eleyeceğimiz hemen belli oluyor.

Veridius, hepimizin anladığından emin olmak için bekledikten sonra renkli taşlardan birini kaldırıyor. “Bunlar ya diğer madalyonlardan birini ya da Jovan’ın Kalbi’ni temsil ediyor. En yüksek sıralamada yer alan öğrencimiz Indol, altısını da alacak. İkinci olan Emissa ise beşini alacak – Indol’unki hariç herkesinkini. Iro dört tanesini alacak ve böyle devam edecek.”

"Çürüyen tanrılar," diye mırıldanıyor Callidus ve ben de ona katılıyorum. Herkes bizi takip edebilecek ve biz de Kalbin kendisinden başka hiçbir şeyi takip edemeyeceğiz.

Ardından Veridius, önemli ölçüde daha küçük olan son siyah boncuğu görüntüler.

“Bunlar sizin güvenliğiniz için. Yutmanız gerekecek.” Elini kaldırırken Üçüncüler arasında rahatsız edici bir mırıltı duyulur. “Birkaç gün sonra vücudunuzdan zararsız bir şekilde geçecekler. Ama bu arada, her türlü önlemi aldığımızdan emin olmalıyız. Bu ormanlarda alupiler var. Zehirli yılanlar. Derin vadiler. Bu yüzden her birinize sizi takip etmek için iki Sextii görevlendirmeye karar verdik. İhtiyaç duyulmadıkça onları görmeyeceksiniz, ancak asla çeyrek saatten daha uzakta olmayacaklar.” Ormanın kenarında duran grubu işaret eder.

Sianus, "Onlara ihtiyacımız olup olmadığını nereden bilecekler?" diye soruyor.

“Madalyonunuzu parçalayın. Ya da geride bırakın.” Veridius bunu gayet sakin bir şekilde söylüyor. “Bu, dahili bir takip cihazıyla eşleştirilmiş; eğer midenizdeki cihaz kardeş madalyonundan çok uzaklaşırsa, tüm güvenlik ekiplerini uyaracaktır. Onlardan biri gelip sizi alacaktır.”

Emissa yer değiştirdi. "Yani bu durumda yarışmadan elenmiş oluruz, değil mi?"

“Evet. Eğer bir güvenlik ekibi gelip sizi almak zorunda kalırsa, onlarla birlikte Akademiye geri dönersiniz. İstisna yok.”

"Böyle bir şey başka birinin başına geldiğinde bunu anlayacak mıyız?" Bu Prav.

“Sadece madalyon kırılırsa. Güvenlik ekipleri sadece iç takip cihazlarına bakarlar, başka hiçbir şeye değil.”

Hepimiz hesap yaparken sessizlik hakim. Yani eğer Üçüncü kişi madalyonu çalınarak elenirse, geri kalanımız için hiçbir işaret olmayacak. Çalınan madalyonlar kolayca yem olarak kullanılabilir. Tuzaklar.

Axien, üçüncü sınıfta olmayan herkesi belirsiz bir el hareketiyle işaret ederek, "Peki ya biz?" diye soruyor.

“Güvenlik ekiplerinin de takip edebileceği madalyonlarınız olacak.” Veridius, ucuna ip bağlı, siyah ve gümüş çerçeveli başka bir taş üçgen çıkarıyor. “Eğer bunu Üçüncü Sınıf bir madalyonun yanına koyarsanız”—gösteriyor; iki taş parçası birbirine değdiğinde havada garip bir bükülme oluyor—“o zaman diğer tüm bağlantıları dışlayarak birbirlerine bağlanırlar. Eğer bir Üçüncü kazanırsa, ona bağlı olan herhangi bir Dördüncü de zaferden pay alır. Ve eğer bir Dördüncü Jovan'ın Kalbini kendisi değiştirmek isterse, madalyonunun yine de bir Üçüncünün madalyonuna bağlı olması gerekir. Aksi takdirde sayılmaz.”

Yine bir sessizlik, bu sefer gergin bir sessizlik. Yani Dördüncüler takım değiştirebilirler. Ya da Üçüncülerin madalyasını çalıp kendi başlarına kazanabilirler.

Kuralları düşünürken zihnim karmakarışık. Dezavantajlıyız—beklediğim bir şeydi—ama imkansız değil. Bu kurallar diğerleri arasında çok fazla şüphe uyandıracak. Veridius'un güvendiğim insanları seçmemi önermesi şaşırtıcı değil.

"Eğer takım arkadaşlarımızdan biri Kalbi geri getirirse," diye birden söylüyorum, "Üçüncü Sınıftaki nihai sıralamalar nasıl belirlenecek?"

“Eğer elenirseniz, Üçüncü grupta henüz elenmemiş olan herkesin altına geçersiniz. Aksi takdirde, sıralama şu anki gibi kalır.”

Bu haber üzerine Indol'un yüzünde bir anlık endişe belirdiğini görebiliyorum. İyi. Sonuna kadar hayatta kaldığı sürece, Dördüncülerinden biri kazanırsa pozisyonu değişmeyecek. Bu kesinlikle Axien ve Cassia arasında ekstra bir gerilim yaratacak.

Veridius, kimsenin bir devam sorusu olmadığını görünce, "Yarışmanın sınırlarına gelince," diye devam ediyor, "adanın merkezini doğu ve batısından

ayıran iki büyük nehir var. Hiçbiriniz bu nehirleri geçmeyeceksiniz. Geçerseniz, anında eleneceksiniz."

Beklenen bir durum olsa da, yine de canımı acıtıyor. Kubbe adanın batı tarafında bulunuyor.

Veridius güneyi işaret ediyor. “Ayrıca, Akademi arazisinin üç mil yarıçapındaki herkes Iudicium'u tamamlamış sayılır. Bu yüzden girişe geri dönüp diğer takımlardan birinin size Kalbi getirmesini beklemeyi düşünmeyin.” Güneşe bakıyor. “Üçüncü günün gün batımına kadar vaktiniz var. Eğer Jovan'ın Kalbi o zamana kadar geri getirilmezse, kazanan olmaz ve sıralamaları sadece eleme sonuçları etkiler.”

Yutkunuyorum. Burada yapmam gerekenleri yapmak için fazla zamanım yok.

Veridius, Scitus ve Nequias'a bakarak, "Başka unuttuğum bir şey var mı?" diye sordu.

"Birbirlerini öldürmemeliler, değil mi?" diye neşeyle öneriyor Scitus.

“Ah.” Veridius kıkırdadı. “Praeceptor’un demek istediği, burada hareketlerinize dikkat etmeniz gerektiği. Kendinizi kontrol edin. İki takımın birbirine rastladığını anlayacağız.” Sanki bu hatırlatmanın gerekli olmasından pişmanmış gibi iç çekti. “Başka sorunuz var mı? Varsa, şimdi tam zamanı.”

Kimse konuşmuyor.

Nequias, Indol'un ekibinden başlayarak madalyonları dağıtmaya başlar. Veridius da ona katılır, Indol'a küçük siyah boncuklardan birini verir ve yutmasını dikkatle izler. Principalis daha sonra ağzını açmasını ister, hatta dilinin altına bakar. Ardından beyaz madalyon çiftini Indol'un boynuna asar, kulağına birkaç kelime fısıldar ve gitmesi için işaret verir.

Indol hareket etmeye başlar, Cassia ve Axien onu takip eder. Ormanın kenarına ulaşırlar, ancak sonra Indol durur. Dönüyor.

“Dördüncüler!” Praeceptorlar ve Veridius duraksar ve hepimiz dikkatimizi uzun boylu, esmer Catenan'a çevririz. “Hepiniz biliyorsunuz ki burada avantaj bende. Kazanan takıma katılmak isteyen herkes katılabilir. Birimiz yarın şafak vaktine kadar Jovan'ın Kalbi'nin yaklaşık bir mil kuzeyinde bekliyor olacak. Tek yapmanız gereken Üçüncü madalyonunuzla gelmek.” Bakışları üzerimizde gezinir. “Kalbi kendim değiştirmekten fayda görmeyen tek kişi benim. Bunu unutmayın.”

Sözlerinin anlaşıldığından emin olmak için biraz duraklıyor, sonra ağaçların arasına kayboluyor. Ormanın kenarındaki Sextii'lerden ikisi kıpırdanıyor; neredeyse otuz santimetre çapında ince bir taş çemberine benzeyen şeye baktıklarını görebiliyorum. Ama hareket etmiyorlar.

Emissa bana tedirgin bir bakış attı. Ben de yüzümü buruşturdum. Indol'un zekice bir hareketiydi bu. Bizim içinse sinir bozucu. Scitus'un Veridius'a baktığını görebiliyordum; Principalis sadece omuz silkti. Kurallara aykırı değil, belli ki.

Nequias ve Veridius, rütbe sırasına göre ilerlemeye devam ediyor, madalyonlar ve takip cihazları dağıtıyorlar; Veridius, küçük olanların Üçüncüler tarafından yutulduğunu titizlikle kontrol ettikten sonra ormana doğru ayrılmalarına izin veriyor. Emissa, kaybolmadan önce bana son bir gülümseme veriyor. Onun ve diğerlerinin yönlerini not alıyorum, ancak hiçbirinin bunları uzun süre koruyacağından şüpheliyim. Principalis'in de kasten zaman kazandığını görebiliyorum. Beklerken sırt çantamı açıp biraz ekmek çiğniyorum.

"Pusuya düşme ihtimalinden endişelenmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor Aequa, etrafında kimse olmamasına rağmen sesi alçak bir tonda.

Ben cevap vermeden önce Callidus başını salladı. "Riski hak etmiyoruz. Bu kadar erken değil."

“Ben de şüpheliyim,” diye onayladım ağzım doluyken, “ama yine de cazip gelebilir. Kimseyi takip edememek bizi pek tehdit oluşturmuyor, ama aynı zamanda en savunmasız da yapıyor. Ve kazanırsam herkesi yerinden edecek tek kişi benim.” Şüpheci ifadesini ve sırıtışını gördüm. “Haklısın. Kötü bir hamle. Ama başkalarının aptallığını da hesaba katmak zorundasın.”

Callidus homurdanır ama konuyu kabul eder. "Peki, bunu nasıl yapacağız?"

“Herkesi ortadan kaldırmayı bekleyemeyiz, bu yüzden açıkçası Kalbe saldırmamız gerekiyor. Ama doğrudan oraya gidersek pusuya *düşürülürüz* .” Çiğniyorum. “Etrafından dolaşalım. İlk bir buçuk gün boyunca işin dışında kalmaya çalışalım. Umarım diğerlerinden bazıları elenir. Duruma göre hareket edelim.” Iudicium açısından pek de iyi bir plan değil, bunu kendi kendime kabul ediyorum. Ama ilk hedefim kubbeye ulaşmak.

Sianus, Ava ve Lucius sonunda sık çalılıkların arasına kayboldular ve Nequias ile Veridius yanımıza geldiler. Indol'un ilk ayrılışından bu yana yaklaşık yirmi

dakika geçti. Sextii çiftlerinden birkaçı da ormana girdi ve giderken o dairesel levhaları inceliyorlardı. Bizi böyle takip ediyor olmalılar.

Veridius, elindeki küçük siyah boncuğu ve su tulumunu bana uzatırken sessizce, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Gerginim." Hiç tereddüt etmeden ağzıma koydum ve yuttum, Veridius'un daha sonra dilimin altını incelemesine izin verdim.

“En azından dürüstsün.” Tereddüt ediyor. “Dışarıda çok dikkatli ol.”

Ona boş gözlerle bakıyorum.

İçini çekti. “Buradaki aile geçmişinizi biliyorsunuz. Ve amcanız tek değildi. Iudicium'da ölen öğrenciler oldu. Çok ciddiye alıp, kazanmak için hayatlarını riske attılar. Bakış açınızı korumanız gerekiyor. Ne olursa olsun, Üçüncü Sınıftan mezun olacaksınız. Cumhuriyet'te inanılmaz fırsatlar elde edeceksiniz. Sıkı yarışın Vis, ama unutmayın ki burada uğruna ölmeye değer hiçbir şey yok.”

Neredeyse gülecektim. Eğer Labirent'i geçemezsem Ulciscor beni bir İstihkamcı olarak görecek. Iudicium'u kazanamazsam ya Caten'de teslim olacağım ya da kaçmak zorunda kalacağım.

Şu an için konuyu hafife almak pek mantıklı bir tavsiye gibi görünmüyor.

“Teşekkür ederim, Müdür.” Boynuma beyaz madalyonları takmasına izin verdim. “Bunu unutmayacağım.”

Bana başparmağımın tırnağından daha geniş olmayan, altın rengine boyanmış küresel bir taş uzatıyor. Avucuma aldığımda neredeyse doğrudan güneye doğru çekiliyor. "Kaybetme," diyor Veridius kuru bir sesle. Omzumu kısaca kavrıyor. "Şansın bol olsun, Vis."

Nequias, Aequa ve Callidus'a madalyonlarını vermeyi bitirdi. Praeceptorlara başımla selam verdim, ardından takım arkadaşlarıma işaret ettim.

Ormana doğru ilerliyoruz.

"Bizi çok *batıya* götürüyorsunuz," diye belirtiyor Aequa, Praeceptor'lar ve geriye kalan Sextii'lerin yerini arkamızdaki çalılıklar aldıktan yaklaşık iki dakika sonra, biraz tedirgin bir şekilde.

Orman sık, dallar dar patikayı –daha çok hayvan izini– takip ederken yolu kesiyor. Soğuk bir bahar sabahı ve yolumuzdan ittiğimiz yapraklar nemli, çimenlerin üzerindeki kırağı yeni yeni kayboluyor, karşılaştığımız açıklıkların

çoğu hala kaygan beyaz tozla kaplı. Her şeyde bir sessizlik var, rüzgar yok, sadece sessizliğin kenarlarında hafif kuş sesleri duyuluyor.

“Eğer birileri bize pusu kurmayı planlıyorsa, onları peşimizden kovalamamız gerekiyor; en iyisi batı sınırına yaklaşmak, kimsenin yolundan uzak durmak. Biraz daha uzun sürecek ama diğerlerinden hiçbiri Kalbin nerede saklandığını keşfetmeden onu almaya çalışmayacak. Zamanımız var.”

Callidus, "Bu bir risk. Bizi geriye düşürüyor," diye belirtiyor.

“Dezavantajlı bir konumda başlıyoruz. Risk almamız gerekiyor.”

Bir yanıt beklemeden ilerliyorum, Aequa ve Callidus'un bizim yönümüzü kabul etmeleri için ne kadar çaresiz olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra elimi kaldırarak bir derenin kenarında durduk.

“Ne oldu?” Callidus bana kaşlarını çatarak baktı. “Bu şekilde devam edeceksek daha fazla gecikemeyiz.”

"Bu takip cihazını üzerimden çıkarmam gerek."

Söylediklerimi anladıklarında yüzlerindeki şaşkınlık yerini tiksintiye bırakıyor. "Neden?" diye soruyor Callidus. "Sadece güvenlik için. Diğerleri bunu kullanarak nerede olduğumuzu göremez."

“Bu, ben orada olmasam bile madalyayı ve takip cihazını bir arada tutabileceğimiz anlamına geliyor. Diğer takımları yanıltabiliriz.”

Aequa ve Callidus birbirlerine baktılar. "Biz burada bekleyeceğiz."

Sonraki beş dakikayı beceriksizce parmağımı boğazıma sokup öğürerek geçirdim. Daha önce yediğim ekmek yardımcı oldu; küçük taşın çıkıp çıkmayacağından emin değilim ama yarı çiğnenmiş beyaz parçalar onu yukarı doğru itti. Ağzımdaki asidik tükürüğü silerken şiddetli bir öksürük geçirdim, siyah taşı yerden alıp hem taşı hem de kendimi akan temiz suda yıkadım. Sonra bir dakika tükürdükten sonra uzun bir yudum su içtim.

"Bitti mi?" diye sordu Callidus alaycı bir şekilde, ben de onun ve Aequa'nın yanına döndüğümde.

Yorgun bir zafer edasıyla boncuğu havaya kaldırıyorum, sonra da pelerinimin cebine saklıyorum.

Bir saat daha yürüdükten sonra dinlenmek için durduk ve bu süre boyunca en iyi hareket tarzımız hakkında sessizce tartıştık. Diğer grupların ne yaptığını

bilmenin bir yolu olmadığı için neredeyse kördük. Callidus, Kalbi gözetlememiz ve birileri onu ele geçirmeye çalıştığında kesinlikle patlak verecek kaostan faydalanabileceğimiz umuduyla bir pusu kurma riskini göze almamız gerektiği görüşündeydi. Aequa ise tamamen etrafını dolaşmanın, kendimizi Kalp ile Akademi arasında bir yerde yüksek bir noktaya konumlandırmanın daha iyi olacağını savunuyordu. Böylece hareket ettiklerinde biz de hareket edebilir, arazimizi seçebilir ve kendi pusularımızı kurabilirdik.

İki argümanı da dinliyorum ama ikisi de iyi seçenek gibi gelmiyor. Ara sıra Kalbin altın izleyicisini kontrol ediyorum ama sürekli Solivagus'un ortasına doğru işaret ediyor. Yine de çok doğru değil: sadece yönü gösteriyor, mesafeyi değil. Ve biz hareket halinde olduğumuz sürece, Kalbin de hareket edip etmediğini değerlendirmek zor olacak. Özellikle de çok uzaktaysa.

"Böyle kazanamayız," diyerek Callidus'un sözünü aniden kestim.

Aequa “İlham verici” diyor.

“Kazanamayacağımızı söylemiyorum. Başka bir şey denemeden önce durumumuzu iyileştirmemiz gerektiğini söylüyorum.” Alnımı ovuyorum. “Sextii'lerin yaptığı o taş çemberleri ikinizden biri gördü mü?”

İkisi de başlarını sallıyor. Sonra duraksıyorlar. Sonra kaşlarını çatıyor.

“Vis...” diyor Callidus yavaşça. “Hayır.”

Aequa onaylamak için ağzını açtı ama bunun yerine gözleri kocaman açıldı. Solumdan yaprakların hışırtısı geldi. Callidus anlaşılmaz bir şeyler bağırdı. İçgüdüsel olarak kolumu çevirip kaldırdım; sert ve ağır bir şey koluma çarptı, omzuma kadar yayılan bir acı titremesi hissettim. Şok ve acıyla inledim ve kendimi geri çektim, yere serilmeden önce ağaçların arasından üzerime doğru gelen tehditkar karanlık şekli ancak görebildim, nefesim kesildi. Nefes nefese kaldım ama nafile, bir sonraki darbeyi savuşturacak gücüm yoktu, tam kafamın yan tarafına isabet etti. Ya da bir sonrakini.

Daha fazla bağırış çağırış var, belirsiz, panik dolu ve öfkeli. Kısa süre sonra her şey gibi bu da kayboluyor.

64

UYANMAK HOŞ BİR DENEYİM DEĞİL . Farkına vardığım ilk şey başımın zonklaması, ardından da kolumda daha hafif ama aynı derecede acı veren bir ağrı. Sert ve kaba bir şeye yaslanmış durumdayım. Bileklerimi arkadan bağlayan ve karnımın etrafına acı verici bir şekilde sıkıca gerilmiş bağlar var. Bir ağaca bağlanmış olduğumu tahmin ediyorum.

Gözlerimi açmıyorum ama nefes alışverişimdeki değişiklik beni ele veriyor olmalı, çünkü yakındaki biri kıpırdanıyor ve hışırtı çıkarıyor. "Belli. Uyandı."

Giderek yükselen ayak sesleri. Rol yapmanın bir anlamı yok; gözlerimi açıyorum, açıklığa süzülen öğlen ışığının yakıcı etkisine karşı gözlerimi kısıyorum. Karanlık bir silüet üzerime çöküyor. "Hoş geldin."

“Teşekkürler.” Beni bağlayan düğümleri gizlice kontrol ediyorum. Ne yazık ki, sıkı olmadıklarını ummak çok fazla. “Diğerleri nerede?”

“Buradayız.” Callidus, sağ tarafta, arkamda bir yerlerde. Çok yakın.

Görüşüm nihayet netleştiğinde Belli kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Iro kenarda, kollarını kavuşturmuş duruyor. Felix'in nerede olduğundan emin değilim.

Kızıl saçlı kız hayal kırıklığıyla içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun daha zor olacağını düşünmüştüm Vis. Herkes senin ne kadar iyi olduğundan *bahsedip* duruyordu. Catenicus. Bir yıldan kısa sürede Yedi'den Üç'e düştün." Başını küçümseyerek salladı. "Ve şimdi Iudicium'a girdikten altı saatten kısa bir süre sonra elendin."

Kalbim bir an durdu ve madalyonuma baktım. Hala orada. Hala sapasağlam. "Nasıl bizden öne geçtin?" Sesim, şükürler olsun ki, sakindi ve onun sevinç dolu bakışlarını görmezden gelmek en iyisiydi. Iro ve Belli'nin peşimden geleceğini

bilmeliydim. Ama beni henüz tam anlamıyla ortadan kaldırmadılar. Bir sebebi olmalı. Benden istedikleri bir şey olmalı.

“Önemli mi?” Belli çömelerek göz hizama indi. “Bilmen gereken tek şey, rakibin seni alt ettiği.” Arkasından Iro'dan alçak, çirkin bir kıkırdama geldi.

"Kafamın arkasına vurdun. Gerçekten de alt edildin," dedim kuru bir şekilde. "Foundation'da kaybettiğin için hâlâ üzgünsün, öyle mi?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Belli'nin yüz ifadesi karardı.

Doğruldu, çizmesini geri çekti ve tam yüzüme bir tekme attı.

Yanağımda şiddetli bir acı patlak verdi ve her şey kısa süreliğine karardı; Callidus'tan ve birkaç başka telaşlı sesten öfkeli bağırışlar duyabiliyordum ama hiçbirinin ne dediğine odaklanamıyordum. Başım yana düştü, sonra derin bir nefes alıp kendimi tekrar doğrulttum. Kan tükürdüm. Şiddetliydi ama tam güçte değildi. Tiyatroda darbe almaktan daha kötü değildi. Sanırım hiçbir şey kırılmadı.

Hem kendimi sakinleştirmek hem de öfkemi dindirmek için birkaç nefes daha aldım. Sonra tekrar ikisine baktım. Iro, Belli'yi çekip almıştı, Belli bana dik dik bakarken onu geri çekiyordu ama Belli direnmiyordu ve kesinlikle tekmesini geri çekmişti. Benden nefret etseler de etmeseler de, Veridius'un uyarısını hatırlamışlardı. Hala kazanmak istiyorlardı.

"Yani, henüz madalyamı almadınız, bu da benim size faydalı olabileceğimi düşündüğünüz anlamına geliyor. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Iro alaycı bir şekilde sırıttı. "Yanlış anlamayın. Sizi daha yeni bağladık. Sextii'yi buraya getirmeden önce ayrılmaya hazır olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu."

Kafama aldığım darbelerin uyuşukluğundan hala tam olarak kurtulmaya çalışıyorum. "Kazanmak istediğini biliyorum. Ben senin için bir müttefik olarak daha değerliyim. Birlikte daha fazla alanı kapsayabilir, diğer takımları alt edebiliriz. Bana güvenmeyebilirsin ama tek başına hareket edersen, Indol veya Emissa'nın her halükarda kazanacağını bilmelisin."

"Haklı," diye karşılık verdi Callidus.

Iro, "Kısmen haklı," diye karşılık veriyor. "Daha fazla insana ihtiyacımız var. Ama *ona* ihtiyacımız yok."

Iro arkama bakarken sessizlik oldu. Döndüğümde Callidus ve Aequa'yı gördüm. Felix onlardan biraz uzakta durmuş, onları izliyordu. Callidus sırıttı ve başını salladı. "Sanmıyorum. Vis olmadan olmaz."

Belli onu görmezden geliyor, bakışlarını Aequa'ya dikiyor. "Sorun değil."

Callidus kaşlarını çatarak karşısındaki kıza döndü. Ben de onu izliyorum. Belli ile göz göze gelmişler ve kafasında düşüncelerin nasıl döndüğünü görebiliyorum.

“Ne olursa olsun seni bırakmayacak Vis.” Sesi yumuşak. Bana bakmıyor. “Ve ben de kaybetmek istemiyorum. *Kaybedemem* .”

"Aequa." Callidus'un ifadesi giderek öfkeleniyor.

“Akıllıca bir seçim.” Iro yanıma geliyor, çömeliyor. Görünüşe göre naumachia yüzünden bana duyduğu öfke Aequa'ya uzanmıyor. Çok sinirliyim ama hiçbir şey söylemiyorum. Haklı. Kazanacak durumda değilim.

İçimde hâlâ bunun Aequa'nın bir planının parçası olduğuna dair küçük bir umut vardı, ama öne eğilip boynunun arkasını gösterince bu umudum suya düştü. "Al bunu."

Callidus, Aequa'ya karanlık gözlerle bakarak, kelepçelerine karşı nafile bir şekilde çırpınıyor. Başımı öne eğiyorum, her şeyden çok melankolik hissediyorum. Yanılmışım. Bana karşı bir yükümlülük hissedeceğini, içinde bundan daha fazla sadakat olduğunu düşünmüştüm. Ama onu suçlayamıyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de aynısını yapabilirdim.

Felix madalyonun halkasını çözüp Iro'ya verir, Iro da kendi madalyonuna bastırır. Havada garip bir bozulma, bir çarpıklık balonu belirir, bir anda kaybolur. "Bitti." Madalyonu tekrar Aequa'nın boynuna takar, sonra onu inceler. "Vis'in madalyonunu yok ettikten sonra seni çözeceğim."

“Bunu yapma.” Aequa ona sitem dolu bir bakış attı. “Madalyonu yanımıza alarak onu ortadan kaldırabiliriz ve böylece diğerleri onun Iudicium'dan çıktığını bilmeyecekler. En azından geçici olarak bir araya geldiğimiz ihtimalini göz önünde bulundurmak zorunda kalacaklar.”

Iro düşünür, sonra Belli'ye bakar; Belli de onayladığını belirtir.

"Seni yaklaşık bir saat daha bağlı tutmak zorundayız. Sextii'lerin onu almaya geldiğinden emin olana kadar."

"Elbette."

Belli, Aequa'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve ellerini önünde tekrar bağladı. "Harekete geçmeliyiz."

Aequa, "Pelerinlerini de alalım," diyor. "Geceler soğuyacak ve onlara ihtiyaçları kalmayacak."

Callidus'tan yine küfürler yükseldi, hem de öncekinden daha kaba bir şekilde; bu sefer Felix pelerinlerimizi çıkarırken ben de onun öfke dolu sözlerine katıldım. Ama bu daha çok bir umut ışığını gizlemek içindi.

"Peki ya malzemeleri?" diye soruyor Felix.

"Hiçbir anlamı yok," diyor Iro. "Fazlasıyla yeterli şeyimiz var ve Aequa böyle bağlıyken fazla bir şey taşıyamaz."

Belli yanıma doğru yürüyor. Eğilirken geri çekilme içgüdüsüne direniyorum, bunun yerine bakışlarımı ona dikiyorum. O da bakışlarımı karşılıyor, boynumdaki ipi yakalayıp sertçe çekiyor. Boynumdaki deri yanıyor. Bir çıt sesi duyuluyor ve ardından tuniğimin altından soğuk beyaz taş çekiliyor.

"Kaybettin," diyor usulca.

Madalyonu cebine koyar ve dördü birlikte uzaklaşır, Callidus'un arkalarından yönelttiği öfkeli sözleri umursamazlar.

▒ ▒ ▒

Karanlıkta beklerken sessizlik hakim . Rüzgarda dalların sürekli, hafif hışırtısı var; tuniğim tek başına karşı koyamayacağım kadar soğuk. Yakınlarda gece hayvanlarının kokumuzu alıp diğer yöne doğru kaçışlarının ara sıra duyulan sesleri. Başımızın üstünde kanat çırpışları, nadiren de olsa kuş sesleri. Altı metre uzaktaki ağaçtan Callidus'un düzenli nefes alışverişi. Ve başka hiçbir şey yok.

"Hâlâ uyanık mısın?" Susuzluk ve aşırı kullanımdan dolayı boğuklaşan sesim havayı yarıyor.

"O geri dönene kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Iro, Belli, Felix ve Aequa gittikten beri sürekli olarak bağlarımla uğraşıyorum. Bileklerim tahrişten kanamış, artık hareket ettirmek acı veriyor ve avuç içlerimi kaplayan yapışkan kayganlığın ter olmadığına eminim. Hala ara sıra hayal kırıklığına yenik düşüyorum, kalın ipe karşı boşuna çabalıyorum, ellerimi ayırmaya veya ilmekten geçirmeye çalışıyorum. Ama bu hiçbir zaman donuk bir ağrıdan başka bir sonuç vermiyor.

"Geri dönmeyecek, Callidus."

Diğerleri gittikten sonra saatlerce konuştuk. Çoğunlukla Aequa'nın planını tartıştık. Şüphesiz ki Sextii'lerin bize saldırmamasını sağlamak için pelerinimi aldı; yuttuğum takip cihazının orada saklı olduğunu biliyordu. Başlangıçta Callidus'un iyimserliğini paylaştım. Hatta bir plan bile yaptım. Bizi burada öylece bırakacağına inanmıyordum—bu bir ölüm cezası sayılmaz, sonuçta birileri Callidus'un madalyonunun neden hareket etmediğini merak edecektir, ama gereksiz yere acımasız görünüyordu.

Birkaç saat sonra ise gerçeği öğrendim. Benim takip cihazımı bir silah, bir sabotaj aracı olarak kullanmayı, güvenlik ekibimizi bize değil, başka birine çekmeyi amaçlıyordu. Doğru anda uygulandığında, bu onun Iudicium'u kazanmasına yol açacak avantaj olabilirdi.

Callidus bu ihtimali aklından bile geçirmek istemiyordu. Hâlâ da istemiyor. Ama konuşmamız yavaş yavaş sona erip, geriye sadece yaklaşan gece kaldıkça, sanırım benim bakış açıma giderek daha çok yaklaşıyor.

Callidus kayıtsızca, "Sence Veridius ona ne teklif etti?" diye soruyor.

"Kesinlikle büyük bir şey olmalıydı."

Homurdanarak, "Önemli olmamalıydı," dedi.

Karanlığa sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Onunla gidebilirdin, biliyorsun. Anlardım."

“Ve Belli’ye üç gün boyunca katlanmak mı?” Callidus, bu öneriyi savuşturmak için ses tonuna biraz mizah katıyor. “Tanrıların mezarı asla.”

Kısa süreli bu neşeye sevinerek kıkırdadım. Callidus'un arkadaşlığına da sevindim, her ne kadar onun içinde bulunduğu kötü durumdan ben sorumlu olsam da.

Yine sessizlik oluyor ve sonra sormak zorunda kalıyorum: "Size ne teklif ettiler?"

Callidus cevap vermek için acele etmiyor. "Egemen."

“Ne?” Yanlış duyduğumdan emin olarak başımı salladım. “ *Ne?* ”

Callidus kıkırdadı. “Müdür bana kelimesi kelimesine söylediğinde benim de tepkim aynıydı. Kazanan takımda olursam Dördüncü Sınıfın bir parçası olarak mezun olacağımı söyledi. Ve eğer Kalbi kendim geri getirirsem...” Omuz silkmesini neredeyse duyabiliyorum. Utanmış.

“Çürüyen *tanrılar* ... Büyük riskler.” Callidus’un kararının büyüklüğü beni şaşırtıyor. “Hak ettiğimden daha iyi bir arkadaşsın.”

"Aslında pek değil. Sadece sorun çıkarmamanın Akademi'ye geri dönmenin en hızlı yolu olduğunu düşündüm."

Bir sessizlik oluyor, sonra içten bir kahkaha atıyorum. Callidus'un da katıldığını duyabiliyorum. Arkama yaslanıp başımı sert ağaç kabuğuna dayıyorum ve yapraklı ağaç dallarının arasından ara sıra sızan loş yıldız ışığına bakıyorum. "Bütün bunların sonunda nereye gideceğin umurunda değil, değil mi?"

“Önemsiyorum. Sadece daha önemli şeyler olduğunu düşünüyorum.”

Gökyüzüne bakıp gülümsüyorum. Gelecek olanlardan çok korkuyorum, ama cevabın sadeliği bir şekilde rahatlatıcı. "Gerçekten hâlâ geri döneceğini mi düşünüyorsun?"

“Bir saat boyunca bağlı kalacaklar. Gardlarını indirmeleri epey zaman alacak. Hatta uyuyana kadar bekliyor bile olabilir.” Sesinde umutsuz bir kararlılık var. Aequa'nın bize ihanet etme düşüncesinden nefret ediyor. “O bizim arkadaşımız, Vis. Son birkaç hafta bizim için çok şey ifade etti.”

"Biliyor musun, seni kıskanıyorum. Bunu yapabilme kapasiteni, bu kadar güvenebilmeni."

Bir sessizlik oluyor, sonra homurdanıyor. "Bir an bunun bir iltifat olacağını sandım."

“Ciddi söylüyorum.” Düşüncelere dalmış durumdayım. Kaybettiğimizi biliyorum, saatlerdir biliyorum. Bu beni içe dönük bir hale getirdi. “Sadece Aequa'dan bahsetmiyorum. Belli'den bahsetmen, neden gerçekten Yedinci'de olduğunu anlatman gibi şeylerden bahsediyorum. Geçen sefer seni çok kötü yaktıktan sonra bile, Iudicium hakkında beni uyarmayı seçmen gibi şeylerden bahsediyorum.” Çatlamış dudaklarımı yalıyorum. “Tanrıların mezarları, Callidus. Belgeleri nereye sakladığını bana gösterdin. Sanki *hiçbir şey* olmamış gibi yaptın.”

Biraz rahatsız olmuş bir şekilde kıkırdadı. "Şey, *sana* güveniyorum."

"Buna layık olup olmadığımdan emin değilim."

Yine bir sessizlik. "Kimseye söylemeyeceğini biliyorum." Şaşkınlıkla sordu. "İyi misin?"

Zifirî karanlığa karşı bu hareketin pek bir fark yaratmamasına rağmen, hayal kırıklığıyla gözlerimi sıkıca kapattım.

Ona anlatmak istiyorum. Beni ihbar edeceğini sanmıyorum. Callidus'un sırrımı mezara götüreceğini düşünüyorum.

"Yoruldum," diye fısıldadım sonunda, korkaklığıma lanet ederek. En azından doğru. Yalan söylemekten yoruldum. Kavga etmekten yoruldum. Korkmaktan yoruldum. "Ve teşekkürler. Haklısın tabii ki. Kimseye asla söylemezdim."

Bir süre hiçbir şey yoktu, sadece ağaçların arasından esen rüzgarın fısıltısı kulaklarıma değiyordu.

Callidus aniden, "Sence neden böyle yapıyorlar?" diye sordu.

"Ne yap?"

"İşte bu. Iudicium. Kimse bakmıyorken bizi birbirimize düşürüyorlar. Bizi bu seviyeye indiriyorlar." Sesinde bir burukluk var. "Akademide öğrendiklerimizin doruk noktası bu değil tam olarak."

"Bunun böyle olması gerektiğini sanmıyorum. Bence bu son ders olmalı." Bunu alaycı bir kesinlikle söylüyorum. "Bu gerçek dünya. Liderlik edecek insanlar arıyorlar ve Caten'de... Thavius'un dediği gibi. Caten her şeyden önce açgözlülüğü ödüllendiriyor. Yani burada, kimin ne gerekiyorsa yapacağını, kazanmak için ne kadar ileri gidebileceğini göreceğiz."

Bir süre sessizlik oluyor ve Callidus'un söylenenleri sindirdiğini anlayabiliyorum. "Bu, olaya karamsar bir bakış açısı."

"Bana yanıldığımı söyle."

"Hayır. Hayır, yanıldığınızı düşünmüyorum." Callidus ağaç gövdesine yaslanarak yerini değiştiriyor. "Yani eğer biz kazanamazsak, Emissa'nın kazanmasını mı umuyorsunuz?"

"Evet." Ciddiyim. "Onun da iyi bir şansı var. Ama Indol'u yenmek zor olacak. Özellikle de takımına daha fazla Dördüncü seviye oyuncu çekerse." İçimden bir ah çektim. "Dürüst olmak gerekirse, şu an için? Iro ve Belli olmadığı sürece sorun değil."

"Kesinlikle. Gerçekten de suratına tekme attığına inanamıyorum. Zarif bir kaybeden olmadığını biliyordum ama bu..." Callidus, Belli'nin sesine oldukça benzeyen bir tonda konuşmaya devam ediyor. "' *Bilmen gereken tek şey, onun tarafından alt edildiğin .*' "

" *Kaybettin* ," diye onu taklit ediyorum.

Çok komik değil ama bizi öksürük krizine sokacak kadar yüksek sesli bir kıkırdamaya yetiyor; ikimiz de karanlıkta keskin bir ses kahkahalarımızı bölene kadar dalların kırılma sesini fark etmiyoruz. "Siz aptallar, alupiler tarafından yenmekten gerçekten hiç mi endişelenmiyorsunuz, yoksa ne kadar yüksek sesle konuştuğunuzun farkında değil misiniz?" Meşale ışığı etrafımdaki zemini yavaşça aydınlatıyor.

"Aequa?" diye soruyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi atarken ip bileklerime sürtünüyor.

"Başka kim olabilir ki?" diye sabırsızca sordu, incecik bedeni değişen gölgelerin arasından belirdi. Yanıma çömeldi, bir elinde meşale, diğer elinde çelik vardı. "Kıpırdama."

"Kahrolası tanrılar, Aequa. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi neydi?" diye sesleniyor Callidus.

" *Sessiz ol* ." Ellerime ulaşmak için beni öne doğru itiyor. İpte bir baskı var, yaklaşık on saniye boyunca çılgınca bir testere hareketi oluyor ve sonra beni son birkaç saattir yerimde tutan ipler kopuyor. Dayanılmaz derecede kaskatı kesilmiş halde neredeyse onlarla birlikte devriliyorum, ama beceriksizce kendimi yakalamayı başarıyorum. Ayağa kalkamadan, Callidus'a doğru gidiyor ve işlemi tekrarlıyor.

"Nasıl kaçmayı başardınız?"

"Birkaç saat önce çıkmaz sokağa girdik, neredeyse bir saat geri dönmek zorunda kaldık. Ormancılıkta çok kötüler. Bu gece bir süre önden keşif yapıp yeni yolun açık olduğundan emin olmayı teklif ettim. Beni iki yüzlü bir davranış olarak görmeyi bile akıllarına getirmediler."

"Hah. Ne kadar aptallar. Hah," diye güçsüzce ayağa kalktım ve dikkatlice gerindim. "Takip cihazlarım sizde mi?"

"Hayır. Ama madalyonunu almak için geri döneceğim." Yaptığı işi bitirir. "Diğeri Iro'nun midesinde."

"Ne?"

"Akşam yemeğinde çorbasına gizlice kattım."

"Bu... inanılmaz." Callidus hayretler içinde. "Ve *iğrenç* ."

Aequa nefes nefese olsa da sakindi. “Anlık bir karardı ama işe yarayacağını düşünüyorum. Sabah Vis'in madalyonunu yem olarak kullanmak üzere bir dallanma önereceğim. Şüpheli bulmaları için bir sebep yok; Iudicium'dan ayrıldığını düşünüyorlar ve bu kadar erken bir aşamada, başka kimsenin nerede olduğunu bilmeden tek başıma kazanmaya çalışmam delilik olurdu. Iro'nun midesindeki takip cihazı aktif hale geldiğinde, güvenlik ekibi iletişime geçecek ve hepsi elenecek. Ondan sonra görüşürüz.”

Callidus kadar etkilenmiş bir şekilde nefesimi veriyorum. "Veridius sadece kazanmak için madalyona ihtiyacımız olduğunu söyledi." Parmaklarıma kanı geri pompalıyorum. "Buraya geri dönmeniz ne kadar sürdü?"

“Sadece yaklaşık bir saat sürdü. Bir uçurum yüzünden yolumuz kesildi, kamp kurmadan önce doğuya geri dönmek zorunda kaldık.” Başını sallıyor, saçları loş ışıkta savruluyor. “Şanslıydık. Madalyonunuzu kapıp kaçmaya hazırlanıyordum ki, ilerleyecek bir yol olmadığını fark ettiler.”

Kaşlarımı çatıyorum. "Doğu mu?"

“Onların da sizinle aynı fikri vardı: batıya gitmek, sınırı dolanmak, Kalp hareket etmeye başlayana kadar Indol ve Emissa'dan uzak durmak. Bu sayede bizden öne geçtiler. Sadece şanssızlık.”

Homurdanıyorum. Iro'nun planı *korkunç* değil ama... kesinlikle bir tesadüf.

"Bu arada, yüzün nasıl?" diye sordu, sesi titreyerek. "Biliyor musun, eğer sana tekrar yaklaşsaydı onu durdururdum."

“Biliyorum.” Morarmış çenemi ovuşturuyorum. “Vücudumun geri kalanından daha kötü değil.”

“Güzel. O zaman hareket etmeliyiz.” Elindeki feneri kaldırıp, cevap beklemeden ormanın içine doğru koşmaya başladı.

Callidus dirseğiyle bana dokundu. "Sana söylemiştim," dedi usulca.

Ona üstün bir bakış attım. "Hiç şüphem olmadı."

İkimiz de sırıtıyoruz ve Aequa'nın uzaklaşan meşalesinin peşinden koşuyoruz.

65

onlara planımı Yolda anlatıyorum . İkisi de planı beğenmiyor gibi görünüyor.

"Bu korkunç bir plan," diyor Aequa.

"Öyle," diye onaylıyor Callidus, koşarken ciğerlerine hava çekerek. "Ve eğer biri böyle aptalca bir şey yapacaksa, o kişi ben olmalıyım. Kendinizi boş yere riske atıyorsunuz."

“Haklı,” diye homurdanıyor Aequa. Bize önden gidiyor, hem el feneriyle yol almasına hem de bu yolculuğu bu gece bir kez koşarak yapmış olmasına rağmen dikkat çekici bir tempo tutturuyor. “Ama bence bu gereksiz de.”

“Burada körüz. Iro ve Belli ile yaşananlar bunu kanıtlıyor.” Nefesim kesik kesik geliyor ama şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Bu öğleden sonra birkaç saat, ne kadar rahatsız edici olsa da, uyuklamanın bir faydası bu. “Veridius’un dediğine göre, Sextii’lerin sahip olduğu o taş çemberler hepimizi takip edebiliyor. Üçüncü ve Dördüncülerin her birini. Bu yüzden bir taneye ihtiyacımız var. Ve bu, bir tane edinmek için tek şansımız olabilir.” Bu ifadede hiçbir yargılama yok; Aequa’nın planı akıllıcaydı, koşullar altında doğru hamleydi. Ama bu, şimdi – hem Iro’nun yerini hem de geldiği yönü bildiğimize göre– harekete geçmek için tek fırsatımız olduğu anlamına geliyor.

"Öyleyse birlikte gitmeliyiz," diyor Callidus.

"Katılıyorum."

Bir sessizlik oluyor, sonra Callidus homurdanıyor. "Güzel." Belli ki daha fazla direniş bekliyordu. "Yani... iki Sextii'yle tek başımıza mücadele edeceğiz. Ya da belki dört, eğer güvenlik ekibimiz Iro'nunkine rastlarsa."

"Onların takip cihazını çalacağız," diye düzeltiyorum onu. "Ben deli değilim."

Titrek meşale ışığında Callidus, Aequa ile şüphe dolu bir bakış alışverişinde bulundu.

Aequa, "Onlardan biri tüm süre boyunca onu izleyecek," diye uyarıyor. "Iro kamp kurmuş olsa bile, hareket ettiği anda haberdar olmak isteyecekler. Ayrıca herhangi bir acil durumu da takip etmeleri gerekecek."

"İşte bu yüzden Callidus onların dikkatini dağıtacak," diye neşeyle açıklıyorum ona. Callidus kıpırdanıyor, birdenbire gelme konusunda daha az hevesli görünüyor.

“Eğer ikimizden biri yakalanırsa, diskalifiye oluruz.” Callidus bu sefer itiraz etmekten çok bir gözlem yapıyor. Kararımı verdiğimi bilecek kadar beni iyi tanıyor. “Yakalanmasak bile, eğer biri sonradan öğrenirse...”

"Belirlenen kuralları çiğnemiyoruz."

"Onların moralini bozmuş olurduk."

"Ne gerekiyorsa yapacağız," diye hatırlatıyorum ona.

Bundan sonra birkaç başka argüman daha var, ama onlar daha zayıf. Callidus ve Aequa ikisi de bir avantaja ihtiyacımız olduğunu biliyor; dövüşte ne kadar iyi olursak olalım -ve ikimiz de oldukça *iyiyiz*- tekrar gafil avlanırsak hiçbir faydası olmayacak.

Yavaşladığımızda ve Aequa bize sessiz olmamızı işaret ettiğinde, karar verilmişti. Aequa, Iro ve Belli'ye katılacak, Callidus ve ben ise onları takip eden iki güvenlik ekibinden birini bulup takip plakalarını çalacağız. Aequa, sabahleyin madalyonumla Iro'nun ekibinden ayrılmanın bir yolunu bulacak. Yarın öğleden önce, şu an bulunduğumuz yerden yaklaşık bir saat kuzeydoğuda, yüksek bir uçurumun dibinde tekrar bir araya geleceğiz.

Bir sürü şey ters gidebilir. Ama Sextii'den çalmanın riskleri göz önüne alındığında, Callidus'tan kendimi ayırmak oldukça kolay olacak.

Bu bana batı nehrini geçmek, kubbeyi bulmak ve labirentte koşmak için tüm bir geceyi ve sabahı tek başıma, kimse beni izlemeden geçirme imkanı veriyor.

Aequa nefes nefese fısıldayarak, “İşte burası,” dedi. “Iro birkaç dakika daha ileride. Biz o taraftan geldik.” Yakındaki heybetli dağa göre yönünü belirledi ve işaret etti. “Derin bir vadi var. Sol kenar boyunca yürüyün. Kilometrelerce geçilebilir tek bölüm orası, yani eğer gerçekten sadece on beş dakika geridelerse, en az bir güvenlik ekibi orada bir yerlerde olmalı.”

"Teşekkürler."

Başını salladı. "Yarın öğlene kadar orada olmazsanız ne olacak?"

“Jovan’ın Kalbine doğru yola koyulun. O zamana kadar takip plakamı almış olmalıyım. Size yetişmenin bir yolunu bulacağım.” Aequa itiraz etmek için ağzını açtı ama ben kararlı bir şekilde başımı salladım. “Eğer başımıza bir şey gelirse, bu benim hatam. Eğer hiç gelmezsek, zaferi kendin dene.” Aequa bu ihtimalden o kadar hoşnutsuz görünüyordu ki, güldüm. “Bu benim için de ideal bir senaryo değil.”

Callidus homurdanıyor, Aequa ise yarım yamalak gülümsüyor. "İyi."

Callidus'un boynundaki madalyonu çıkardığını izliyorum: Bu gece onu takamaz, eğer Sextii'yi gafil avlamak istiyorsak. Hiç tereddüt etmeden madalyonu Aequa'ya uzatıyor.

Gitmek için hareket ediyorum, sonra da erteliyorum.

“Senden özür dilemeliyim.” Hiçbir şey söylememeyi düşünmüştüm ama durumun çok açık olması gerekiyordu. “Az önce taraf değiştirdiğini sandım aslında.”

Aequa, şaşırtıcı bir şekilde, bana sırıttı. "Biliyorum. Yüz ifadene gülmemek biraz zordu." Elini savurarak geçiştirdi. "İnanmasaydın işe yaramazdı."

"Yine de sana güvenmeliydim."

“Hayır, yapmamalıydın. Yapmaman için her türlü nedenin vardı. Ve yapmayacağına güvenmiştim.” Bana bakıyor. “Ama *şimdi* yapmalısın.”

“Evet.” Ciddi söylüyorum. Bana kalırsa kendini kanıtladı. “Şansın bol olsun, Aequa.”

"Siz de," diye karşılık verdi sessizce ikimize de.

Callidus ve ben patikadan ayrıldık, yapraklar hızla Aequa'yı gözden kaybettirdi.

Aequa'nın gösterdiği yönde yaklaşık bir saat boyunca, çoğunlukla konuşmadan ilerledik; hem sık çalılıklar hem de sessizliğe duyulan ihtiyaç ilerlememizi yavaşlattı. Her şey sessizdi. Kaslarım gerginlikten ağrıyordu. Bu şekilde karanlıkta yürümek bilinçli ve tehlikeli bir işti, ama el feneri kullanma riskini göze alamazdık.

Acaba güvenlik ekiplerini tamamen mi kaçırdık diye düşünmeye başlamıştım ki, ilerideki ağaçların arasından parlak bir turuncu ışık belirdi.

"Vis," diye fısıldadı Callidus arkamdan.

Yere eğiliyoruz. Çalıların kollarımı çizmesini ve tuniğime batmasını umursamıyorum ve yavaşça ilerliyorum. Bize doğru hafif sesler geliyor, ardından gürültülü bir kahkaha patlaması. Sextii'ler neşeli bir şekilde konuşuyorlar. Rahatlamışlar.

"... Latrius daha iyi bir bisikletçi."

"Belki de öyle, ama Kırmızı daha iyi bir takım."

Diğerinden anında ve gürültülü bir itiraz geliyor. İki adam da. Ateşin etrafında toplanmış, savaş arabaları hakkında konuşuyorlar; Latrius, Blue'nun en ünlü katılımcılarından biri.

"Sadece ikisi." Callidus'un fısıltısında bir rahatlama vardı.

"Takip plakasını görebiliyor musunuz?"

"Hayır. Ama çok uzakta olamaz."

Kamptaki dostane tartışma birkaç dakika sürüyor—konu göz önüne alındığında aslında olması gerekenden daha uzun—ve ben sabırsızlığa yenik düşmeyi reddederek yavaşça ilerlemeye devam ediyorum. İkisi de geniş omuzlu, gri tunikleri çevrelerindeki soluk renklerle keskin bir kontrast oluşturuyor. Soğuğa rağmen ikisi de pelerin giymemiş.

Anlamadığım bir şeyden kısaca bahsedildi, ardından sohbet Caten'deki yaklaşan Ocaria Festivali için getirilen kısıtlamalar hakkındaki homurdanmalara geçti. Boş konuşmalar, ama sürekli gevezelik akışı, kampın çevresinde duyulmadan dolaşmamızı kolaylaştırdı.

Zaman, yavaş yavaş ilerleyen gergin bir sis içinde geçiyor, sürekli olarak takip plakasının görünür olup olmadığını kontrol etmek için duraklıyor. Anladığım kadarıyla Sextii'lerin isimleri Borius ve Darin. Yaklaşık yirmi dakika sonra, Darin ateş için odun getirirken homurdanıyor. "Lanet olası kolum," diye mırıldanıyor, omzunu ovuşturarak. Borius'a bakıyor. "Senin kanını da mı alıyorlar?"

Boris başını salladı. "İnsanı huzursuz eden şeyler bunlar."

Darin ateşe benzin dökmeyi bitirdikten sonra yerdeki bir şeye bakıyor. "Başıboş köpek bir saattir onların yanında. Sanırım bu gece tekrar hareket etmeyecekler."

"Ne şanslıyız." Boris alnını ovuşturdu. "Keşke yolumdan çekilseydi."

“Zaten yarın geceye kadar pek bir önemi yok.” Darin yerinden kıpırdandı ve yuvarlak takip plakasını alıp Boris'e uzattığında içimde bir sevinç dalgası hissettim. “İlk nöbeti sen mi tutmak istersin?”

Borius, ilgisiz bir bakışla yüzeyini süzdükten sonra onu kabul etti ve yanındaki kütüğün üzerine koydu. "Altı saat mi?"

"Öyleyse beni uyandır."

Darin, neşeli bir şekilde çıtırdayan ateşin biraz ilerisinde uyku tulumunu hazırlarken, ben de başımla Callidus'a işaret ettim. Geri çekildik, o kadar yavaş ilerledik ki, gergin kaslarım inlerken kendimi tekrar güvenli bir şekilde ayağa kaldırabilmem beş dakika sürdü. "Aequa haklıydı. O şeyi gözlerinden ayırmayacaklar."

"Eninde sonunda tuvalet ihtiyaçlarını gidermeleri gerekiyor. Yoksa nöbet sırasında içlerinden biri uyuyakalabilir."

“Kampın kenarından daha ileri gideceklerini sanmıyorum. Üstelik onlar Sextii. Burada endişelenecek bir şey olmadığını düşünseler bile, görev başında uyuklamayacaklar.” Ona özür dileyen bir bakış attım. “Böyle bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var.”

Callidus kaşlarını çattı. "Neden yem olmak zorundayım?"

"Bu işe yaramazsa onlarla savaşmayı denemek ister misin?"

Callidus homurdandı. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

“Önemli bir şey değil. Ormanı ateşe falan verme. Onları kampın diğer ucuna çekmeye yetecek bir şey olsun yeter. Yaklaşabilirim. Gizlice geçip takip plakasını alıp ağaçların arasına geri dönmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım var.” diye düşünüyorum. “Tehdit edici olmayan bir şey yapmaya çalış. En iyi ihtimalle, Borius Darin'i uyandırmadan gidip bakar.”

Callidus kaşını kaldırdı. "Yani dikkat dağıtıcı ama tehdit edici olmayan bir şey. Ve uyuyan adamı uyandırmayacak kadar sessiz."

“Kolay.” Ona sırıttım. “Etrafını dolaş ve yaklaşık yarım saat içinde başla? Bu süre Darin'in uyuması ve Borius'un yerleşmesi için yeterli olmalı. Ama işin bittiğinde, koş. Beni bekleme. Yakalanma riskini alma.”

Callidus itiraz etmiyor. Bir Sextus'tan kaçmanın zorluğunu anlıyor. "Bundan sonra?"

“Aequa ile buluşacağımız yere geri dön. Takip plakası bende olacak. Seni yolda bulacağım.”

“Ya yapmazsanız?”

“O halde gecikmişim. Hemen o uçuruma geri dön ve beni orada bekle.” Bu gece Callidus'u bulma niyetim yok; batıya, doğrudan kubbeye gideceğim. Ama iki Sextii tarafından yakalanmaktan kurtulma hikayesi, kaybedilen zamanı yeterince açıklayacaktır.

Callidus başıyla onaylayıp gitmek üzereyken duraksadı. "Sence orada yarın geceyle ilgili ne demek istediler?"

Başımı salladım. Bunu da fark ettim. "Hiçbir fikrim yok."

Callidus da aynı şeyi alaycı bir şekilde belirtir, sonra derin bir nefes alır. "Şansın bol olsun, Vis."

"Sen de. Yakında görüşürüz."

Gölgelerin arasında kayboldu.

Çok geçmeden Darin yönünden düzenli nefes alışverişleri duyulur , ormanda bir sessizlik çöker. Borius, çoğunlukla ateşe bakarak kısa bir bıçakla bir çubuğu yontuyor. İzleme plakasını izlemek için uyanık, davetsiz misafirlere karşı korunmak için değil. Bu iyi. Çevresine o kadar dikkat etmeyecek ve gece görüşü bozulacak.

Böyle donakalmış bir halde, her nefesim bir saat sürüyormuş gibi hissederek zamanın nasıl geçtiğini değerlendirmek zor. Callidus'a bir şey mi oldu diye düşünmeye başladığım sırada Borius'un kaskatı kesildiğini görüyorum. Kaşlarını çatarak karşıdaki ağaç sırasına doğru bakıyor.

Bir saniye sonra, esintiyle birlikte güçlü bir erkek sesi geldi; hafif ama duyulabilir bir sesti.

“...onun yalvaran isteğine cevap vermek, ona en uygun olduğunu düşündüğü kısmı anlatmak için, ona asla tahmin edemeyeceğini söyledi...”

Melodiyi tanıdığımda neredeyse gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Dördüncülerden biri birkaç hafta önce herkese öğretiyordu bunu—müziğe uyarlanmış müstehcen bir kafiyeden biraz daha fazlası, ama akılda kalıcı.

Callidus en etkileyici şarkıcı sayılmaz, ama sanırım bağlam içinde, detone feryatları etkili oluyor.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" Borius yanındaki taş çemberi kontrol etti ve sonra ayağa kalkıp uyuyan arkadaşına baktı. Kalbim durdu, tereddüt etti, sonra ters yöne doğru bir adım attı. İki. Başını yana eğmişti, sanki hâlâ duyduklarına inanamıyormuş gibi. Takip plakası, bıraktığı yerde, kütüğün üzerinde duruyordu. Benimle onun arasında.

"...onu o kadar çok sevmişti ki, çalılıkların arasına girdi ve şimdi..."

Borius'u öne doğru iteceğim. Eli yanındaki bıçağın üzerinde duruyor. Çelik, jilet değil. Birkaç adım daha. Küçük açıklığın en ucuna neredeyse ulaştı. Nefesimi tutuyorum. Hemen hareket etme dürtüsüne direniyorum. Akıllıca bir hareket; Borius hâlâ uyuyan Darin'e dönüp bakıyor, kafası karışık. Gözleri simsiyah.

Kafasını şaşkınlıkla sallayarak kararını veriyor. Ağaçların arasında kayboluyor.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladım ve yaklaşık otuz adımlık mesafeyi koşarak tabağa ulaştım. Hızlı bir bakış, aradığım şeyin bu olduğunu gösterdi: yüzeyi küçük renkli taşlarla kaplıydı ve onu kaptığımda hareket etmediler. Nasıl okuyacağımı daha sonra çözmem gerekecek.

Gitmek için arkamı döndüm, sonra yakındaki yerde gölgede duran bir pelerin gördüm. Birkaç adım daha attım ve onu kaptım. Bu gece hava soğuk ve tunikimle muhtemelen hayatta kalabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. Özellikle de yakında yüzmem gerekecekken.

"Durmak."

Borius'un emri, ağaçların güvenliğinden on adım uzaktayken, omurgamdan aşağıya buz gibi bir ürperti geçirdim. Dediğini yaptım. Gözlerimi kapattım. Sessizliği sadece sönmekte olan közlerin sesi bozdu. Yüzümü gördüğü anda her şey bitmişti.

"Ne—?" Bu, Darin'den gelen uykulu, yarım yamalak bir soru.

Borius'tan yüz metre uzaktayım. Ormanı benden çok daha kolay bir şekilde aşabilir, ancak Sextus olması ona ekstra bir hız kazandırmaz.

Koşuyorum.

"DUR!" diye kükredi Borius, o kadar yüksek sesle ki, çevredeki çalılıklarda uyuyan kuşlar telaşla uçuşmaya başladı. Ben zaten ağaçların arasındaydım, ama

aniden arkamdan korkunç bir gıcırtı sesi geldi. Bir şey havada, bulunduğum yerden on metre kadar uzakta, hızla ilerliyordu. Dönerek ve dalları kırarak, kükreyen bir gürültüyle yere çarpıyordu.

Bu bir ağaç. Boris az önce bana bir *ağaç* fırlattı.

Şu an için miras hakkı onun öncelikli endişesi gibi görünmüyor.

Sol tarafa, sık çalılıkların arasına doğru hızla dalıyorum. Sonra kendimi zorlayarak çömeliyor ve körü körüne ilerlemek yerine, yavaş yavaş, ayaklarımı sürüyerek, metodik bir şekilde hareket ediyorum. Burkulmuş bir ayak bileği, burada yakalanmak kadar kötü olabilir, hatta daha da kötüsü; eğer çok gürültü yaparsam, Borius gittiğim yönü tam olarak belirleyebilir. Beni takip edip kökünden sökebileceği ve fırlatabileceği daha birçok ağaç var.

Darin'den karışık bağırışlar yükseliyor, Borius ise öfkeli ve rahatsız edici derecede yakın bir şekilde karşılık veriyor. Ormanda, bu sefer daha uzaktan, devasa bir cismin daha çarpma sesi duyuluyor. Sağır edici gürültü dinmeden önce, kalın bir çalılık kümesinin ortasında yere serildim, tenimi tırmalayan dikenleri umursamadan, düzensiz ve panik halindeki nefesimi sakinleştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Sanırım Borius'un kaçtığıma inanması için yeterince zaman kazanmıştım. Beni aramakla vakit kaybetmek yerine, o ve Darin kesinlikle olanları bildirebilecekleri bir yere gideceklerdir.

Borius bana, hâlâ sersemlemiş olan Darin'e ve tanrılara öfkeyle bağırıyor. Bir dakika sonra öfkesi yerini kızgın bağırışlara bırakıyor ve Darin'e kampı toplaması için emirler veriyor, ardından rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Kımıldamıyorum, neredeyse nefesimi tutuyorum, gözlerim iki adamın yattığı yöne dikilmiş durumda.

Bir dakika boyunca hiçbir şey yok. İki dakika.

Sonra dalların çıtırtısı ve bir ışık titremesi, karanlığa karşı bir parıltı. Boris elinde yüksekte bir meşale tutuyor, ormanda öfkeyle yürüyor, turuncu alev acımasız bir hiddet sergiliyor. Ormana doğru öfkeli bakışlar atıyor ve elli metre uzakta olmasına rağmen, bakışları bulunduğum yeri tararken içimdeki hafif paniği bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hâlâ burada olduğunu biliyorum," diye sesleniyor, sesi hırıldamaya benziyor.

Tabii ki balık tutuyor. Çaresiz.

Yere eğilip yerdeki bir şeyi inceledikten sonra bana doğru yürümeye başlayınca güvenim sarsıldı.

Vek ... Muhtemelen yetenekli bir avcı ve ilk, umutsuz kaçışım sırasında izlerimi zar zor gizleyebildim. Yavaşladığımda nereye gittiğimi bulmak daha zor olacak sanırım—ve birkaç kez rota *değiştirdim* —ama beni bulacak.

Nefes alışverişimi sakin bir ritme sokmaya çalışıyorum. Az önce fırlattığı ağaçlara bakılırsa, onunla kavga etme şansım yok. Kaçmak zorundayım; soru şu ki, ne zaman, ne kadar süre dayanacağım, ne kadar süre pes edeceğini umarak risk alacağım. Ne kadar yaklaşırsa, kaçma ihtimalim o kadar azalıyor.

Borius, yere odaklanarak ilerliyor, ancak çevresel görüşünde en ufak bir hareket belirtisinde bile başını yana doğru çeviriyor. Otuz metre uzakta. Yirmi. Benim bulunduğum yerden farklı bir yörüngede, ama çalılıkların altında saklansam bile görülmekten kaçınamayacağım kadar yakına gelecek sanırım.

“Borius!” Bu Darin. “Hazır!”

Borius cevap vermiyor, gözlerini kısarak etrafı tarıyor.

“ *Boris!* ”

“ *Geliyorum!* ” Başını hızla arkadaşının yönüne çevirdi, öfkeyle dolu bir çığlık attı. Elini yakındaki bir ağacın kalın gövdesine dayadı. Bütün ağaç titriyor gibiydi; aniden yerden koptu, çevredeki yapraklara çarptı, havada asılı kaldı. Darin bana bakıyor. Hırladı ve kustu.

Gözümü kırpmamak, saklandığım yerden çıkıp, on metreden daha az bir mesafeden geçen yıkıcı güçten uzaklaşmak için tüm gücümü kullanıyorum. Dalların kırılması ve uçuşmasıyla, bazıları saklandığım çalılıkların içine düşüyor.

Orman, yıkımın son yankılarını yutarken, Boris hızla dönerek kampına doğru geri çekildi.

Gözden kaybolana kadar bekledim, sonra gözlerimi kapattım ve alnımı sert zemine yaslayıp titrek bir nefes verdim. Planladığım gibi gitmedi ve "güvenlik" ekibi, beklediğimden çok daha az güvenlik odaklıydı. Hâlâ Borius'un emirlerini, Darin'in ise savunmacı ve bıkkın bir ses tonunu duyabiliyorum. Şüphesiz ki, Borius'un başıma yığmak istediği şeylerin küçük bir kısmını alıyorlar.

Seslerinin geceye karışmasının ardından yirmi dakika daha bekliyorum, geri dönmeye karar vermiş olabileceklerini riske atmak istemiyorum. Ama hiçbir şey

yok. Yakınlarda kimsenin olduğuna dair bir işaret yok. Umarım Callidus çoktan buradan uzaklaşmıştır.

Sonunda çalılıkların arasından sürünerek çıktım, sendeleyerek ayağa kalktım ve yeni devrilmiş bir kütüğün yanına gittim. Çaldığım pelerini omuzlarıma attım ve oturdum. Ağaçların arasından süzülen ay ışığı sayesinde artık görebiliyordum ve takip plakasını yüzüme yaklaştırdım.

Yaklaşık 30 santimetre çapında, ince ama yine de belli bir ağırlığı var. Yüzeyinde, sıkıca yapışmış düzinelerce taş çıkıntı yapıyor ve bazıları -loş, gümüşi ışıkta ayırt etmek zor olsa da- çoğunluğundan farklı bir renkte sanırım. Kaşlarımı çatarak onlara dokunuyorum. Hiçbiri kıpırdamıyor. Tabağı çeviriyorum, ters çeviriyorum, kendi etrafında döndürüyorum. Hiçbiri kıpırdamıyor.

"Vek," diye mırıldandım. Acaba bir şekilde Borius'un elinde olmasına mı bağlıydı? Bu pek olası görünmüyor; bu akşam ona dokunmadan kontrol ediyordu. Kaçmak için koştururken bir şekilde kırmış olabilir miyim? Hiçbir yerinde çatlak veya kırık görünmüyor.

Çantama atıyorum, tekrar ayağa kalkıyorum ve ayın küçülme evresine göre yönümü belirliyorum; daha detaylı incelemeyi sonraya bırakıyorum. Vakit kaybetmeye niyetim yok.

Batıya, nehre doğru yola koyuldum. Kubbeye doğru.

LXVI

korkuyu yönetmeyi öğrendimSon birkaç yıldır . Onun sinsice varlığını kabulleniyorum. Sinsi dokunuşuna rağmen uyuyorum. Gerektiğinde onu derinden boğuyorum.

Bu gece, ince ay ışığında ormanda yolumu bulmak farklı. Göğsümde bir gerginlik var, nereye gittiğimi her hatırladığımda daha da keskinleşiyor. Kalıntıları ve Artemius'u nasıl parçalara ayırdıklarını düşünmemeye ne kadar çalışırsam, görüntüler o kadar çok bilincime giriyor. Adımlarım ağırlaşıyor. Gitmek yerine Ulciscor'a anlatabileceğim binlerce hikaye düşünüyorum.

Ama biliyorum ki, onu ancak gerçek tatmin edecek. Adım adım ilerleyebilmemin tek yolu bu.

Navigasyon becerilerime güveniyorum, ama Iudicium'un sınırını belirleyen nehre ulaşmama daha bir saatten fazla var. Doğu kıyısında durup karşıya bakıyorum. Çok geniş değil, belki yüz metre kadar, ama hızlı akıyor ve akıntı güçlü. Böyle bilinmeyen bir yerde, yalnız ve gece vakti yüzmek normalde deneyeceğim bir şey değil.

Ve karşıya geçtikten sonra, bana bir şey olursa, bulunamayacağım. Kimse Solivagus'un batı bölgesinde beni aramayı aklına bile getirmeyecek.

Başka seçeneğim yok. Daha iyi bir tercih de yok. Üzerimdekileri dikkatlice çantamın içine koyuyorum. Sonra suya doğru iniyorum.

Su buz gibi, muhtemelen adanın daha yüksek tepelerinden birinden akıyor; keskin soğuğa karşı kendimi koruyorum, sazlıkların arasından geçerken dişlerimi sıkıyorum, yumuşak nehir çamuru ayak parmaklarımın arasında şapırdayarak şırıldıyor. Çantamı su yüzeyinin üzerinde tutarken vücudumu olabildiğince hızlı bir şekilde suya batırarak ilerliyorum. Karşıya tamamen kuru bir şekilde

ulaşabileceğimi sanmıyorum, ama akşamın geri kalanında ıslak kıyafetlerle dolaşmayı da göze alamam.

Akıntı konusunda yanılmamışım, ama çok az sorunla karşıya geçtim, çantam sırılsıklam ıslanmıştı ama içindekiler büyük ölçüde hasarsızdı. Başlangıç noktamdan yaklaşık 150 metre daha aşağıdaydım muhtemelen, ama bunun pek bir önemi yoktu. Kendimi kıyıya çektim ve sonra, şiddetli bir şekilde titreyerek, pelerinimle kendimi kurutmaya başladım.

Bir an sonra kaşlarım çatıldı. Cildime koyu renkli bir şey bulaşıyor. Uyuşmuş parmağımla ovuyorum. Bir kısmı pul pul dökülüyor.

Kan.

Yaklaşık bir dakika boyunca bir kesik aradım, sonra hiçbir şey olmadığını fark ettim. Pelerinmiş. Yeşil kumaşın üzerinde daha koyu bir leke. Pelerin yeşile bulanmış.

Vücudumdan olabildiğince hızlı bir şekilde siliyorum, anlamını çözmeye çalışıyorum. Çok fazla kan var. Fark etmediğim bir yaralanmadan olabilir; özellikle Darin, ben izlerken neredeyse hiç kıpırdamadı ve bir Sextus olarak, bir yarayı telafi ediyor olabilir. Ya da kan bir hayvandan geliyor. Avladıkları bir şey, belki de pelerini sapan gibi kullanarak kampa geri sürüklemişlerdir.

İkisi de mümkün. Ancak ikisi de olası görünmüyor.

Boris'in takip plakasını kaybetmesine bu kadar şiddetli tepki vermesi zaten beni rahatsız ediyordu ve bu durum huzursuzluğumu hiç de hafifletmiyor. Ama bu, geri döndüğümde üzerinde düşünmem gereken bir bilmece. Bu geceki görev, dikkat dağıtıcı şeylere veya gecikmelere izin vermeyecek.

Pelerinimin lekeli kısmını nehirde elimden geldiğince yıkıyorum—ormanlık alanda yalnız başıma kan kokusunun olmasını istemiyorum—sonra tekrar giyiniyorum. Giysilerimi giydikten sonra bile hâlâ üşüyorum ama biraz egzersiz bunu kısa sürede düzeltecektir.

Sanırım gece yarısını geçti. Kubbeye ulaşmak, labirentte dolaşmak ve ardından Callidus ve Aequa'ya geri dönmek için on iki saatim var.

Batıya doğru koşuyorum.

▨ ▨ ▨

Bir saat sonra terliyorum , akşamın serinliği ve yüzme artık sorun değil. Buradaki orman rahatsız edici derecede sessiz. Ağaçların tepelerinden, kızıl kubbeyi gizleyen dağın ara sıra görünen kısımlarını yakalıyorum. Bu faydalı; birkaç kez yolumu şaşırdım, patikalar girintili çıkıntılı ve dik, dikkatimin çoğu ilerlerken birkaç keskin yamaçtan birine düşmemeye odaklanmış durumda.

Sonunda dinlenmeye karar verdim, yerdeki kayalık bir yükseltiye oturup çantamı omuzumdan indirdim. Kuş cıvıltısı yok, böcek vızıltısı yok. Ay yüksekte, ağaçların engellemediği bu küçük taşlık alana ışık sağlıyor. Su tulumumdan hızlıca bir nefes çektim, sonra Borius'tan aldığım takip plakasını tekrar çıkardım.

"Çürüyen *tanrılar* ," diye mırıldandım kendi kendime, çantadan pürüzsüz bir şekilde, üzerinde hiç taş olmadan çıktığında. Çantanın dibinde biraz taş buldum ve umutla yüzeyine yerleştirdim. Hiçbir şey olmadı.

İçimden bir hüzünle şaşkınlıkla bakıyorum, sonra sinirli bir şekilde yerine koyup taşlarını da arkasından döküyorum. "Ne büyük bir israf."

Sözler üzerine arkamdan bir hışırtı geldi, hareket halindeyken duyulmazdı ve kürek kemiklerim seğirdi. Tepki vermedim, duyduğum veya hissettiğim olağandışı bir şey olduğunu belli edecek hiçbir şey yapmadım, çantamı karıştırmaya devam ettim. Tek silahım olan av bıçağımı bulup çıkardım. Tekrar ayağa kalkmadan önce kemerime taktım.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, en ufak bir takip belirtisi için çabalayarak ilerliyorum. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey yok, ama on dakikadan fazla olamaz. Sonra arkamdan dalların kırılma sesleri geliyor. Nefes alışverişlerimle sessizlik arasında belirgin bir ayrım var.

Artık gerginliğe dayanamıyorum. Başka bir açıklıktayım, ışık birkaç metre ötesini görebilecek kadar iyi. Kemerimden bıçağı çıkarıyorum.

Ortamı alçak, homurdanan bir hırıltı dolduruyor.

Donakaldım, gözlerim çalılıkları taradı. Burada ne yapabileceğimden emin değilim. Arkamı dönüp kaçmak korkunç bir fikir; her neyse, benden daha hızlı olacağından hiç şüphem yok. Ama sadece bıçağımla da ona karşı bir şansım olacağını sanmıyorum.

Kükreme daha da derinleşiyor. Bıçağın kabzasındaki parmak boğumlarım bembeyaz olmuş. Sadece bir hayvan, diye düşünüyorum, ama sesi *çok büyük*

geliyor.

Gölgelerde bir hareketlilik var. Çalılar hışırdıyor, daha karanlık bir şekil ortaya çıkıyor. Ay ışığının benekli parıltısı, iki yarık gözden ve açıkta kalan dişlerden yansıyor.

Bir alupi.

Yaratık bir adım daha, sonra bir adım daha ileri atıyor, bakışları savunma amaçlı uzattığım bıçağıma sabitlenmiş durumda. Ben de aynı hızda geri çekiliyorum, ağzım kurumuş. Çok büyük. Boyumun yarısından fazla. Tükürük damlaları parıldıyor, dişlerinin en ince, en keskin noktalarını vurguluyor.

Alupi saldırdığında ortaya çıkacak duruma bir çözüm bulmak için hâlâ hummalı bir şekilde çalışıyorum.

Havaya yükselene kadar, gölgeler, dişler ve zarafetle bana doğru ok gibi inene kadar, geldiğinin farkında bile değilim. Bıçağı doğru pozisyona getirmeye çalışıyorum ama çok geç; hayvanın tüm ağırlığı göğsüme ve sağ koluma çarpıyor, bıçağı yerinden söküyor ve beni geriye doğru savuruyor. Darbenin etkisiyle nefesim kesiliyor.

Baş dönmem geçti ve görüş alanımı salyalı çeneler kapladı. Çırpınmaya çalıştım ama yaratık üzerimdeydi ve neredeyse hiç kıpırdamadım. Nefesi çürümüş et ve kan kokuyordu.

Yaratığın gözleri, birkaç santim ötede, gözlerime dikildi. Dudakları geriye doğru kıvrılmıştı, bana defalarca söylendiği gibi jilet gibi keskin dişlerini gösteriyordu. Tekrar hırladı. Teslim olduğumu göstermeye çalışarak geriye doğru uzandım. Yapabileceğim başka pek bir şey yoktu aslında.

Tüy ve kas yığını olan bu canavar, uğursuz homurtusunu sürdürüyor.

Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, tekrar üzerimden sıçradı. Birkaç adım ötede durdu.

Bıçağımın düştüğü yere doğru baktım, ama hemen alupi'nin uyarı sesinin tonundaki değişikliği duydum. Tekrar başka yöne baktım, bıçağı almak için dalmayacağımı açıkça belli ettim. Kurt, omuz hizasında neredeyse 120 cm boyundaydı. Siyah kürkü, ay ışığında dişlerinin ıslak gümüş rengini daha da belirginleştiriyordu.

Gözlerimi kısıyorum. Sırtındaki tüylerde bir çizgi var, eksik bir tutam, üzeri yara iziyle kaplı.

“Diago?” diye fısıldıyorum ismi. Altı ay önce kurtardığım yavruyu hâlâ aynı şekilde düşünüyorum, ama bu canavar o olamaz. Kesinlikle. Yine de gözlerimi yara izinden alamıyorum. Aynı yerde. “Sen misin?”

Doğrulup yavaşça, dikkatlice elimi uzatmaya başladım.

Kurtun hırlaması giderek şiddetleniyor, ta ki öne atılıp parmaklarıma vahşice saldırana kadar; parmaklarımın tamamen kopmasını önlemek için son anda onları geri çekiyorum.

“Doğru. Doğru,” diye mırıldandım titrek bir sesle. “Bunu yapma.”

Alupi yanıma doğru sinsice yaklaşmaya ve etrafımda daireler çizmeye başlarken ben oturmaya devam ediyorum. Bakışları bir an bile benden ayrılmıyor.

İki tam tur attıktan sonra, göründüğü kadar aniden dönüp ormanın içine doğru sessizce geri döndü. Saniyeler içinde ve ben tepki veremeden, gölgeler onu tekrar gözden sakladı.

Nefesimi tutuyorum, sonra veriyorum, yenmediğime zar zor inanmaya çalışıyorum. Bu Diago *olabilir miydi* ? Tuhaf, ama bu tesadüf görmezden gelinemeyecek kadar fazla. Her neyse, güvende olduğumu ya da kurdun gerçekten gittiğini düşünecek kadar aptal değilim. Pelerinimdeki kan kokusu onu çekmiş olmalı.

Yapabileceğim pek bir şey yok, sadece ilerlemeye devam etmeliyim, kulaklarımı alupi'nin geri dönüşüne dair herhangi bir işaret için tetikte tutmalıyım. Daha önce huzursuzdum, şimdi ise endişeden başım dönüyor. Sinirlerim, her nefesimin olması gerekenden daha zor olduğu bir eğim gibi. Ama etrafımdaki ormandan hiçbir şey gelmiyor. Yaratığın beni takip ettiğine dair hiçbir işaret yok.

Yaklaşık yarım saat sonra, ağaçların tepelerinden, kubbeyi ilk kez görebiliyorum.

Hem rahatlama hem de korkuyla durup bu manzarayı selamlıyorum; tehditkar kırmızı, gökyüzünden süzülen soluk gümüş rengini içine çekiyor. Ağaçlar seyrekleşiyor ve buradaki o garip, ağır sessizlik her zamankinden daha çok bastırıyor. Yoluma devam ediyorum.

Sonunda çalılıkların sonuncusunu da aşıp kubbenin dibine ulaştığımda, alupi ağaçları beni bekliyordu.

Birden donakaldım. Hayvan kıç tarafı üzerine çökmüş, hareketsiz duruyordu. Görünüşüme hiçbir tepki vermedi.

Bir adım öne atıyorum. Dişlerini gösteriyor ve kaslarını gererek o korkunç, alçak hırıltıyı çıkarıyor.

Bıçağım yanımda, ama bu sefer ona uzanmıyorum. Ağaçların gölgesi olmadığı için görüş burada daha iyi ve yaratığın yara izi konusunda haklıydım: kurtardığım yavrunun yara iziyle aynı. O *olmalı* . Büyümesi inanılmaz derecede hızlı.

"Diago." Biliyorum, bu ismi tanımayacak, biliyorum bu kelimenin kurt için hiçbir anlamı olmayacak, ama yine de söylüyorum. Her şeyden çok kendi rahatlığım için. "Diago. Beni hatırlıyor musun?" Bir adım daha atıyorum.

Diago'nun homurtusu daha da tehditkar bir hal alıyor. Geri çekiliyorum. Homurtu duruyor, hırıltı yerini dişlerin görünmesine bırakıyor.

"Tanrıların mezarları," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Yaratığın beni görür görmez saldırmamasına sevindim, ama yine de ondan kurtulmam gerekiyor. Onu öldüremem—denesem ve bir şekilde başarsam bile, o dövüşten ciddi bir yara almadan çıkma şansım yok. Ve bunca zamandır beni takip ettiğini düşünürsek, öylece uzaklaşıp sonra o gittikten sonra geri dönmemin mümkün olacağından şüpheliyim.

Neredeyse bir dakika boyunca kıpırdamıyorum, bakışlarım kurdun parlak gri gözlerine kilitlenmiş durumda. İkimiz de tereddüt etmiyoruz, ben umutsuzca hesaplamalar yaparken zamanın nasıl geçtiğinin fazlasıyla farkındayım.

İstemeyerek de olsa bir karar veriyorum. Alupi beni en az yarım saattir, muhtemelen daha uzun süredir takip ediyor ama saldırmadı. Ve girişi işaretleyen devasa Hiyerarşi sembolünü görebiliyorum. Eğer oradan geçebilirsem, kapıyı arkamdan kapatabilirim.

Diago'nun sağına doğru bir adım atıyorum; anında kurdun dudakları geriye doğru kıvrılıyor ve o homurdanan hırıltı geri dönüyor. Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor ve bir adım daha atıyorum. Sonra bir adım daha. Diago hareket etmiyor, ama şimdi hırlıyor. Ağzından salyalar damlıyor.

"Scintres Exunus," diyorum kararlılıkla.

Dağ inliyor ve piramit yarılıyor, kırmızı camlar geriye doğru katlanıyor. Alupi dönmüyor ya da kıpırdamıyor. Çok uzakta değilim—yaklaşık yirmi metre. Yine

de kaçmak için çok uzak; Diago daha ilk adımı atmadan beni yakalardı. Bu yüzden, kalbim ağzımda, zarar vermek niyetinde olmadığımı göstermek için ellerimi uzatarak yana doğru bir adım daha atıyorum. Bir fark yaratmıyor gibi görünüyor. Diago hırlamaya devam ediyor ve sonra bana doğru sinsice, tehditkar bir şekilde yaklaşıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Çantamı dikkatlice omuzumdan indirip yere koyuyorum. Saldırıya uğrarsam engel olur, üstelik kubbenin içinde de ihtiyacım olmayacak.

Ardından kendinden emin bir şekilde girişe doğru yürümeye başladım.

Diago'nun dağdan yankılanan uyarısı karşısında neredeyse sendeliyorum, ama kaybedecek zaman yok ve bunu bu kadar küçük aşamalarda yapmak sinirlerim için çok fazla. Kaçınılmaz saldırıyı beklerken attığım ilk beş adım işkence gibi.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, hırıltı kesildi. Diago hâlâ beni izlerken hırıltı yerini bir iniltiye bıraktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona, durmadan ve koşmaya başlamamak için elimden gelen her şeyi yaparak. "Başka seçeneğim yok."

Sonra karanlığa doğru adım atıyorum, dönüp kurda bakıyorum. İnlemeyi kesmişti. Tekrar ayağa kalkmış, sessizce bana bakıyordu.

Üşüyorum. "Scintres Exunus." Dışarıdan gelen o incecik ışığı kaybetmekten nefret ediyorum, ama karanlıkta geçirilen birkaç huzursuz dakika, arkadan parçalanarak öldürülmekten daha iyidir.

Kapı kapanmaya başlıyor. Merdivenlerden aşağıya doğru hızlıca bir bakış atıyorum ve yolumu aydınlatacak olan soluk gümüş renginin giderek azaldığını üzülerek izliyorum.

Küçülen açıklıktan geriye baktığımda, alupi bitkisi kaybolmuştu.

67

Kubbenin kalbindeki geniş , mağara benzeri salon , tam da hatırladığım gibi.

Meşaleler birer birer alevlenerek sütun sıralarını aydınlatırken, taş platform beni yere doğru indiriyor. Uzak uçta, yüzlerce metre ötede, duvara yerleştirilmiş üç ayrı bronz çizgiden sıcak bir ışık yansıyor. Oluşturdukları parıldayan piramit sembolü, aralarındaki geniş, boş alanın üzerinde yükseliyor.

Platform yere değdiği anda, tereddüt etmeye vakit kalmadan, platformdan iniyorum. Odanın ortasına doğru hızla ilerliyorum.

"Sınava girmek istiyorum!" diye duvarlara doğru bağırdım. Sözlerim, mekanın enginliği içinde kayboldu.

Onu bekliyor olsam da, arkamdan gelen sese irkildim.

“Benim adım Elia Veranius'tu. Tecrit emrine ihanet ettim. Yıkım'dan sonraki on birinci çağda senkronizasyon sağlamaya ve Obiteum'un mührünü kaldırmaya çalıştım. Bu yüzden yasal olarak hizmete mahkum edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik edeceğim.” Gözleri çukurlaşmış, siyah saçları karışık ve yırtık pırtık kıyafetli kadın arkamda duruyor. Geçen sefer olduğu gibi, oraya nasıl geldiğinden emin değilim.

“Elia. İyi. İyi.” Rahatsızlığımı gizlemek için kollarımı kavuşturdum. “Beni hatırlıyor musun?” Cevap beklemeden sordum ve cevap alamadım. Sorun değil. Zaten kaybedecek zamanım yok. “Testi yapmak istiyorum.”

Yüz ifadesi hiç değişmeden, ellerini arkasından çıkardı. Sol kolundaki kontrol bilekliğini çözüp bana uzattı.

Birkaç saniye boyunca kasvetli bir şekilde ona bakıyorum, sonra alıyorum.

Onu giyerken aynı mide bulandırıcı, kaygan hissi yaşıyorum; aramızdaki ve uzaktaki sembol arasındaki koridor bir anda hareketleniyor, siyah duvarlar yerlerine doğru yükseliyor. Dikkatimi girişteki kemere dikmiş bir şekilde, kasvetli bir şekilde izliyorum. Bunun için durmadan çalıştım. Günlerce, günlerce, günlerce. Ama yine de hazır hissetmiyorum. Buradaki kurallar, Kalıntılar veya ötesinde ne olduğu hakkında yeterince bilgiye sahip değilim.

"Elia. Labirenti—yani sınavı—daha yukarıdan görmenin bir yolu var mı?"

Cevap yok.

Şaşırmadım ama denemeye değerdi. "Peki ya sınava hazırlanmanın bir yolu var mı? Böyle bir şey mevcut mu?"

"Genel bir bakış etkinleştirilebilir."

"Ah." Bir yanıt beklemiyordum. "Şöyle yapalım mı?"

Elia sütunlardan birine doğru ilerleyip elini ona bastırdı.

Zemin tekrar gıcırdadı ve kıpırdadı, bu sefer neredeyse ayaklarımın dibinde. Korkuyla geriye sıçradım, ama başladığı gibi aniden durdu; yaklaşık 3 metre uzunluğunda ve 1,5 metre genişliğinde, yerden bir santim kadar yukarı doğru çıkıntı yapan, birbirine dik çizgilerden oluşan bir kütle belirdi.

Aşağıya doğru bakıyorum. Desenleri tanımak kolay.

"Burası labirent mi?" Elia'dan yanıt yok. Kontrol bilekliğini yukarı kaldırıp bir taşı çeviriyorum. İçerideki bir panel hareket ederken labirentten hafif bir gıcırtı sesi geliyor.

Ve önümdeki versiyonda da buna karşılık gelen bir hareket var. Taş, tam da beklediğim yerde sallanarak ilerliyor.

Labirentin minyatür versiyonuna kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu iyi," diyorum yavaşça, "ama sadece duvarların değil, Kalıntıların da nasıl hareket ettiğini görmek istiyorum. Onları takip etmenin bir yolu var mı?"

"Hareket algılandığında görüntülenecektir."

"Ah." Önce küçük labirent modelini, sonra da önümdeki devasa siyah olanı huzursuzca inceliyorum.

Sonra Elia.

"Elia," diyorum sessizce. "Hayatta mısın?"

Yanıt yok.

“Ben... seni ölüme mahkum etmek istemiyorum. Ama...” Derin bir nefes alıyorum. “Hayatta olduğuna ikna olmadım. Gerçekten değilim. Ve eğer yanılıyorsam ve bu... *durumda* sıkışıp kaldıysan, bu da aynı derecede kötü elbette.” Bu sözleri çoğunlukla kendime, güvence vermek için söylüyorum. Kendimi hazırlıyorum. “Yani *eğer* hayatta değilsen, Elia, testi göstermeni istiyorum.”

Elia arkasını dönüp girişe doğru yöneldi.

Üşüyorum. Onun itaat etmesinin gerçekten öldüğünün bir göstergesi olduğunu varsayarsak, bu Artemius'un ölümünden sorumlu olmadığım anlamına geliyor. Bu, içeri girmeden önce bu Kalıntıların nasıl avlandığını değerlendirme şansım olduğu anlamına geliyor.

Öte yandan, onun ölümü *çok* daha fazla soru işaretini beraberinde getiriyor.

Elia kemerli geçide ulaşır; altından geçerken etrafındaki hava dalgalanır, ötesindeki geçitler önce titrer, sonra tekrar katılaşır. Hemen önümdeki zeminde bir değişiklik olur. Labirentin girişini temsil eden yerde parlak, hastalıklı yeşil bir ışık noktası. Ancak taşın üzerinde havada durmuyor. Sanki aydınlatma taşın içine kazınmış gibi. Tıpkı Akademi yakınlarındaki harabelerdeki karalanmış yazılar ve diyagramlar gibi.

Bir kalp atışı geçiyor ve ardından üç tane daha yeşil ışık noktası beliriyor. Hepsi de Labirentin en ucunda. Elia'yı gösteren ışığın aksine, bunlar titriyor, sönüyor ve huzursuzca nabız gibi atıyor.

Ani bir hareketle harekete geçtiler.

Elia'nın temposu değişmedi; siyah Labirent duvarları onu artık görüş alanından gizledi, sadece yeşile yakın ışık ilerlemesini takip etmeme izin veriyor. Bu, Kalıntılar olduğunu varsaydığım şeye kıyasla buz gibi yavaş. Minyatür labirentteki noktaları, avlarına doğru ilerlerken korkunç bir hızla geçitlerden ve köşelerden geçiyor. Her biri hareket ettikçe, ardında titreşen yeşil bir iz bırakarak, şimdiye kadarki rotasını gösteriyor.

“Vek.” Bilekliği yukarı kaldırıyorum, kalıntıların yolunu kapatmak için taşları çevirmeye ve fırlatmaya başlıyorum. Işıklar bunu yaptığımda tereddüt etmiyor, hemen ve sorunsuz bir şekilde rotalarını değiştiriyorlar. Hedeflerine ulaşmak için en verimli bir sonraki rotaya doğru ilerliyorlar.

Yutkunuyorum. Kontrol bilekliğini hızla hareket ettiriyorum. Onları bir dakika, iki dakika oyalıyorum. Elia istikrarlı ve kararlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyor. Hızını asla artırmıyor.

Yolun dörtte birini bile tamamlamadan hızla hareket eden ışıklardan biri onunkine çarptı. Bir bulanıklık, bir hışırtı duyuldu.

Diğer iki Kalıntı durur. Elia'ya ulaşan kalıntı tekrar hareket etmeye başladığında, Elia'nın ışığı kaybolmuştur.

Orada öylece duruyorum, soğuktan donakalmış, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Artemius'a olanları hatırlıyorum, Elia'yı da aynı kadere mahkum ettiğimi biliyorum. Kendime onun zaten ölmüş olduğunu söylüyorum. Zaten ölmüştü ve bu gerekliydi.

Bakışlarım, Kalıntıların izlediği yolları takip eden parıldayan yeşil çizgilere kayıyor. Odaklanıyorum. Onları inceliyorum. Seçimlerimi tekrar gözden geçiriyorum. Bir dakika sonra, Kalıntıların temsilleri solmaya başlıyor. Çok geçmeden, izledikleri yollarla birlikte tamamen kayboluyorlar.

“Dorail Numinus olarak biliniyordum. Tecrit emrine ihanet ettim. Yıkım'dan sonraki ikinci çağda Obiteum'un mührünü kaldırmaya çalıştım. Bu yüzden yasal olarak hizmete mahkum edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik edeceğim.”

Tanıdık olmayan kadının sesine dönüp bakmıyorum. Minyatür labirente odaklanmaya devam ediyorum. Elia ve Geri Kalanların buluştuğu noktaya.

"Dorail, eğer hayatta değilsen, bu testi göstermeni istiyorum," diyorum içim boş bir şekilde.

⁂ ⁂ ⁂

Daha fazla dayanamadan dört gösteriye daha katlanıyorum .

Her birinde, Kalıntılar hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Canavarlar her seferinde aynı konumdan, Labirentin en ucundan, çıkışa yakın bir yerden başlıyorlar—bu iyi. Bileklik kullanarak yolları değiştirdiğimde, onları geciktirdiğimde, hemen bir sonraki en verimli rotayı seçiyorlar. Bir süre sonra bunun da iyi olduğuna karar veriyorum. Mükemmel öngörülebilirlik, bunu bilinmeyen bir rakibi kandırmak ve alt etmek değil, mantık ve zamanlama bulmacası haline getiriyor. Kalıntılar nispeten akılsız görünüyor, avlarının nerede

olduğunu ve Labirentin durumunu tamamen biliyorlar, ancak ilerleme yollarını kapatmaya veya sadece uzak kapıda beklemeye meyilli değiller.

Ancak en önemlisi, asla değişmezler.

Üçüncü denemede, olası bir çıkış yolu görüyorum. Her zaman hedeflerine en kısa yoldan gittiklerini ve aynı hızlarda hareket ettiklerini varsayarsak, her birinin nereye gideceğini tahmin edebilirim. Ve dördüncü denemede, labirentteki bazı değişiklikleri tam olarak zamanlayabilirsem, diğer tarafa geçebileceğimi kendime kanıtlıyorum.

Belki. *Belki* .

Denemeye devam etmeliyim. Pratik yapmaya devam etmeliyim. Ama zaman benim tarafımda değil ve on iki yaşından büyük olmayan, Cari'yi belirsiz bir şekilde anımsatan genç bir kız arkamda belirdiğinde, uzun kahverengi saçları ürkütücü, gözsüz bakışlarını neredeyse gizlediğinde, işimin bittiğini anlıyorum.

"Pekala." Tam karşımda duruyorum. Kulaklarımda kan gümbürtüyor. Bana adını söyledi ama ben çoktan dinlemeyi bırakmayı öğrendim. "Hazırım. Sınava girmek istiyorum."

"Emin misiniz? Girişten geçtikten sonra geri çekilmek imkansızdır."

"Elbette öyle." Kasvetli bir şekilde el hareketlerimi gösterdim. "Eminim."

"Öyleyse devam edin."

Nefesim kesik kesik, ellerim yanlarımda sıkıca kenetlenmiş halde titriyor. Hesaplamalar yapıp tekrar tekrar düşünerek siyah kemerli geçide doğru yürüyorum. Kalıntılar sabit bir hızda hareket ediyor; koşarken saniyeleri saymam, onları yönlendirmek için tam doğru zamanda geçit değiştirmem gerekecek. Tek bir hata, ve her şey bitecek.

Fikrimi değiştirmeden önce, Labirent'e adım atıyorum.

Havada garip bir bozulma, her şeyi kısa süreliğine parıldatan bir titreşim var, sanki dev bir balonun yüzeyinden geçmiş gibiyim. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve hemen naumachia'daki Melior'un etrafındaki aurayı hatırlıyorum. En azından burada garip görüntüler yok.

Duvarlar etrafımı sarıyor. Siyah ve pürüzsüz, Akademi'dekilerden on metre daha yüksek. Yükseklikleri her şeyi daha yakın, boğucu hissettiriyor.

Vücudumu saran üşümeyi üzerimden atıyorum, saymaya başlıyorum ve koşuyorum.

Bir, iki, üç.

Ne kadar korkmuş olsam da, etrafım ne kadar garip olsa da, saatlerce süren pratiğim sayesinde hareket etmeyi neredeyse hiç düşünmeme gerek kalmıyor. Beş saniye sonra sağa dönüyorum. On saniye daha ileri koşuyorum. Sağdaki Kalıntı'yı dolambaçlı bir şekilde tersine çevirecek olan bilekliğimde ilk ayarlamayı yapıyorum. Üç hızlı dönüş, önümdeki yolu açıyor. Bu, en soldaki Kalıntı'nın yön değiştirmesine, bana doğru daha kolay yolu seçmesine neden olacak. Beş saniye sonra tekrar kapatıyorum. Yolu tekrar değiştirmeden önce yanından geçmem için yeterli bir gecikme yaratıyorum.

İlk beş dakika boyunca neredeyse meditasyon haline giriyorum; her dönüş tanıdık, bilekliğin her ayarı prova edilmiş, kusursuz. Birkaç kez yakındaki bir koridorda yerde tehditkar bir şekilde sürünürken bir Kalıntı bile görmüyorum. Ama özgüvenim artıyor.

Sonra köşeyi döndüm ve Belli'nin parçalanmış bedenini gördüm.

Yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte duvara yapışmış durumda. Kan, vücudundan aşağı akıp ayaklarından damlayarak koyu kırmızı bir tabaka oluşturmuş, altındaki taş yüzeye sıçramış. Yüzü ise hasarsız. Uzun, kıvırcık kızıl saçları, solgun, acı, dehşet ve şaşkınlık dolu bir ifadeyi çerçeveliyor. Vücudunun yarısı eksik.

Şok. Kafa karışıklığı. Tiksinti. Üzüntü. Hepsi dikkatimi çekmek için savaşıyor, sahip olduğum tüm odaklanmayı yok ediyor. Duraksıyorum, sanki yapabileceğim bir şey var mı diye bakmak istercesine ona doğru yarım adım atıyorum, ama bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum. O *burada* nasıl olabilir? Bir anlığına saydamlaşmış gibi titrediğini görünce irkiliyorum. Kan hala damlıyor. Bu yeni bir olay. Belki de ben gelmeden kısa bir süre önce olmuş olabilir.

Birden irkildim ve durduğumu fark ettim. Sadece bakakalmıştım. Saymayı bırakmıştım. Kalıntıların nerede olması gerektiğini unutmuştum.

Nefesim kesildi. Aynı sonla karşılaşacağımı fark ettiğimde korku ve şok beni ele geçirmekle tehdit etti. Hatta Labirent'teki en iyimiz Belli bile oradan geçememişti.

Bir şekilde bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum. Kendimi koşmaya zorluyorum.

Belli'ye bakarken beş saniye mi, on saniye mi kaybettim acaba? Bu çok kötü, hele ki emin olamamam daha da kötü.

Bacaklarıma son derece hızlı bir şekilde pedal çeviriyorum. Beş saniye içinde bir sonraki kavşağa ulaşabilirim belki. On saniye içinde ise ölmüş olurum.

Köşeyi hızla döndüm ve uzun koridorun sonunda Kalıntı'yı gördüm. Bana doğru hızla yaklaşıyorlardı. Belki elli metre uzaktaydılar.

Kalıntılar uzaktan bile ürkütücüyse, yakından bakıldığında dehşet vericidirler. Yirmi metre yüksekliğinde bir dalga gibi ileri fırlayan, taşlara açgözlü bir şekilde sürtünen, istekli ve biçimsiz, keskin kenarlı obsidyen bir kütle.

Ona doğru hızla koşuyorum.

Benden biraz daha hızlı, ama çok da değil, ve ihtiyacım olan geçit bana daha yakın. Köşeyi dönmek için zar zor duruyorum, sağ omzumu duvara sertçe çarpıyorum ve umutsuzca kapı kolundaki ilgili taşı çevirirken kendimi geri savuruyorum. Hafif bir gıcırtı sesi geliyor. Çok aceleci davrandım. Kapıyı kapatmayı unuttum, kaderimi mühürledim.

Arkamı şöyle bir gözden geçirdiğimde yanıldığımı anladım. Tamamen düz taştan bir sokak, yeni oluşmuş bir çıkmaz sokak.

Kutlama yapmak için durmuyorum.

Hâlâ bir yolum var, ama bu istediğim yol değil. Koşarken yeniden düzenleme yapmaya, üç farklı Kalıntının yörüngelerini hızlarına, mevcut konumuma ve Labirentin mevcut durumuna göre hesaplamaya çalışıyorum. Pratik yaparken buna iyice alıştım, ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor. Kesinlikle doğru yapacağım anlamına da gelmiyor.

İki dakika daha koşuyorum, ciğerlerim yanmaya başlıyor, ter gözlerime doluyor. Artık neredeyse her dönüşte soğuk, tıkırtılı kovalamaca seslerini duyabiliyorum. Labirenti her otuz saniyede bir ayarlıyorum. Hala hata yok. Tekrar odaklandım. Başarımın dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Ve sonunda, bir köşeyi dönüyorum ve devasa bronz piramidin altında beliren gölgeli çıkışı görüyorum.

Kemerli geçit açık. Korunmasız. Yorgun düşmüştüm ama bu manzara bacaklarıma bir ivme kazandırdı. Sanki yere zar zor değiyorum.

Gitmeme otuz metre kala, arkamdan bir Kalıntı sesi duyuyorum. Dönmüyorum. Kemere neredeyse vardığımda başka bir Kalıntı beliriyor. Çıkıştan yaklaşık on metre ileride. Benim olduğumdan biraz daha uzakta.

Öleceğim.

Parıldayan, çatlak gölgelerin yükselen duvarına doğru ilerlemeye devam ediyorum, tereddüt etmeyi reddediyorum. Dönen kara ölüm bana doğru akıyor.

Çıkış kapısından kendimi karanlığa doğru fırlatırken çığlık atıyorum, kolumu yüzümün önüne koyup yerde kayarak ilerliyorum ve keskin obsidyenin beni parçalamasını bekliyorum.

Hiçbir şey olmaz.

Orada korkudan donakalmış bir halde bir saniye yatıyorum. İki saniye. Sadece titriyorum. Yavaş yavaş kendimi zorlayarak dönüyorum ve arkama bakıyorum.

Kalıntılar, sadece bir metre ötede, girintili çıkıntılı gölgeler gibi kemerli geçidi dolduruyor. Karanlık cam parçaları, labirentin tam kenarında öfkeyle çırpınıyor. Girişte gıcırtılı, tırmalayıcı bir gök gürültüsü duyuluyor. Bilekliğimi aceleyle kurcalıyorum. Sanki bu hareket son on dakikamın anısını silebilecekmiş gibi, onu çıkarıp fırlatıyorum.

Çıkış, loş ışığı da beraberinde götürerek yerin içine doğru kaymaya başlıyor. Birkaç saniye içinde, labirent ve kalıntılar da gözden kayboluyor.

Sonra sessizlik oluyor.

68

SONUNDA, TİTREMEM BIRAKILDI.

Labirentin çıkışının kapatılmasıyla oluşan zifiri karanlık bozuldu: Bu yeni, rahatsız edici aydınlatma, sönmekte olan bir alevin rengi olan, duvarları kaplayan ancak kaynağı belli olmayan, canlı bir kırmızı renkte. İleride bir tünel uzanıyor. Zemine düzenli aralıklarla beş ayak genişliğinde semboller kazınmış. Bazıları tanıdık geliyor; sanırım Akademi yakınlarındaki kalıntılardakiyle aynı dil. Kan çanağı gibi ışık, sembollerin oyuk olduğu yerlerde koyu siyahlar oluşturarak, ürkütücü bir yol sunuyor.

Uzun birkaç dakika boyunca kıpırdamıyorum. Hala nefesimi rahatlatmaya çalışıyorum. Sürekli Belli'yi düşünüyorum. Kalıntılar onu Artemius ve diğerleri gibi tüketmemişti. Labirent duvarları muhtemelen onun koşusundan sonra geri çekilmiş ve benim koşum için tekrar ortaya çıkmışken, onun hala orada nasıl sıkışıp kaldığına dair hiçbir fikrim yok. Ve kesinlikle bu yerin ilk kurbanı olamazdı, yine de başka hiçbir kalıntı görmedim.

Iro'nun onun planından haberdar olup olmadığını bilemeyiz, ama muhtemelen batıya doğru gitmelerinin sebebi buydu. Veridius onu göndermiş olmalı.

Ve şimdi o öldü. Her şey, burada olan her neyse onun peşindeydi.

Dikkatlice, zorlukla kendimi ayağa kaldırıyorum. Koridordan aşağı inmeye başlıyorum.

Şu anda devasa Hiyerarşi sembolünün altında olmalıyım, ancak burada aşağıda bunun hiçbir belirtisi yok. Kırmızı ışık etrafımda bulanıklaşıyor. Titriyor. Duvarlar gözümün köşesinden bükülmeye başlıyor ve yankılar

kulaklarıma ulaşıyor, sanki kilometrelerce yol kat etmiş gibi gelen çığlıkların son nefesleri.

Yürüyorum... belki bir dakika kadar? Anlamak zor. Ayaklarımın altındaki semboller tüm yol boyunca devam ediyor; bazıları tekrar ediyor, ama belirli bir düzende değil. Dikkatimi onlara odaklıyorum, çoğunlukla etrafımdaki görsel karmaşadan kaynaklanan mide bulantısını önlemek için. Bir tür hikaye mi bunlar? Bir uyarı mı? Buradan geçen herkes için talimatlar mı? Umarım sonuncusu değildir. Hava ağırlaşıyor.

Geçit, aşağı doğru kaybolan merdivenlerle son buluyor. Ben devam ediyorum.

Çok geçmeden, merdivenlerin kırmızıya bürünmüş bir odaya açıldığını görünce isteksizce ve gergin bir şekilde durdum: büyük bir odadan biraz daha fazlasıydı, ancak tavanı benim görebileceğimden çok daha yüksekti. Merkezinde, bronzdan yapılmış gibi görünen, jilet gibi ince birkaç çıkıntı, daire şeklinde dizilmiş halde zeminden yükseliyordu. Uçları sivri, inceltilmişlerdi. Dev bıçaklar gibiydiler. Odadaki kızıl ışık, bu düzenlemenin arkasından bir yerden geliyor ve onu neredeyse bir silüet haline getiriyordu.

Tereddüt ediyorum, ama odaklanabileceğim başka bir şey yok. Görebildiğim bir çıkış yolu da yok.

Yaklaştıkça görüş alanımın köşelerindeki bozulma hafifliyor. Bronz bıçaklar benim boyumda; hepsi yukarı doğru kıvrılıyor, metalik pençeler topraktan tutunuyor. Halkalarının içinde hiçbir şey yok, orada olmasının nedenini gösteren hiçbir şey yok. İçerideki hava titriyor gibi görünüyor.

Çemberin etrafında yazılar var. Bıçakların etrafına, zemine kazınmış, dışa doğru spiral şeklinde uzanan uzun bir yazıt. Eğiliyorum. Yine o eski Vetus lehçesi.

Kenarda ileri geri yürümeye başlıyorum.

"Luceum ve Obiteum'a giden yol burada yatıyor, bizim... yok oluşumuza karşı çıkacak herkese sunuluyor?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, çeviri yaparken. "Bilin ki bu görevi kabul edenlerden hiçbiri... kalıcı olamaz? Yükü..." Kaşlarım çatılıyor ve bir kelimede duraksıyorum. "Birliktelik mi? Uyum mu?" İkincisini seçiyorum. "Bu... yazarları mühürleyene mi ayrılmış? Bu dünyadaki savaşın yazarlarını. Sadece o... aşabilir mi? Bu... kopyalamanın sakat yeteneklerini

aşabilir mi? O ve sadece o... *uyumu* ... riske atabilir... büyük... fedakarlığı... yapmak için? *Vek* ."

Başımı sallıyorum, sözlerim yarım kalıyor. Basit ifadeler için, bağlam genellikle garip lehçeyi ve bilgimdeki boşlukları telafi edebiliyor. Ama bu benim kapasitemin ötesinde. Çok özel. Belki zamanla, diğer Vetus metinlerinin yardımıyla, bunu çözebilirim. Birkaç tur daha atıyorum, yabancı kelimeleri kendi kendime mırıldanarak ifadeleri ezberlemeye çalışıyorum. Ulciscor'a ne kadar çok şey verirsem, beni bir İstihkamcıya teslim etmeme şansım o kadar artar.

İşimi bitirdikten sonra odanın geri kalanını hızlıca geziyorum. Uzak duvarda birkaç cümlelik yazı daha var, ancak bu sefer diğer kalıntılarda bulduğum dille aynı. Çevirmeye bile başlayamayacağım bir şey.

Başka hiçbir şey yok. İlgi çekici başka bir yer yok ve daha da endişe verici olanı, geri dönmekten başka çıkış yolu yok.

Bronz bıçakların halkasına geri dönüyorum, onu huzursuzca inceliyorum. *Obiteum ve Luceum'a giden yol* ...

Etrafındaki yazıt bir uyarı niteliğinde, ancak bilinmeyen tehlikesi yine de alternatifine kıyasla çok daha tercih edilebilir geliyor. Kalıntılardan kaçmak yerine onlara doğru koşmadığım için Labirent'te bu yönden ilerlemek son derece kolay olsa bile, Belli'nin parçalanmış bedeninin görüntüsünden kurtulamıyorum. Şu anda o yoldan geri dönmeyi göze alamıyorum.

Ve Ulciscor... içimden bir ses, şu ana kadar bulduklarımın onun için yeterli olmayacağını söylüyor.

Çemberin kenarında dururken hava titriyor ve ürperiyor. Dikkatlice kolumu içeri uzatıyorum. Biraz daha sıcak hissediyorum, tenimde bir baskı var. Acıtmıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Buraya kadar geldim.

O devasa, kavisli metal pençelerin arasına adım atıyorum.

Başlangıçta hiçbir şey olmuyor, bu da bana bir adım daha atıp ringin ortasına doğru ilerlemek için yeterli güveni veriyor. Etrafıma göz atıyorum. Odada hiçbir şey değişmemiş.

Nefesimi vermeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Nefes alamıyorum.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve geriye doğru sendelemeye çalıştım ama bunu da başaramadım. Sanki etrafımdaki hava katılaşmış, pıhtılaşmış ve beni tamamen sarmış gibiydi. Damarlarımda kıvranarak bir panik yayılmaya başladı.

Çevreleyen çemberi oluşturan bıçaklar hareket etmeye başlar. Büyürler. İçeri doğru kıvrılırlar. Bir tepe noktasında birbirine değmeden dururlar, ama ancak kıl payı, artık halkanın tabanında boşluk yok. Bronz pençeler beyaz bir ışıkla parlar, ta ki aniden bir karanlık belirene ve sonra her şey o sönmekte olan kor kırmızısıyla kaplanana kadar.

Ancak bu sefer, tek bir kaynaktan değil, bıçakların iç kısımlarına kazınmış yüzlerce ince tasarımdan yayılıyor. Kırmızı renkte parlayan, dalgalanan, sanki metalin içinden kan akıyormuş gibi görünen çizgiler.

Vücudumdaki baskı artıyor. Dayanılmaz hale geliyor. Amansız, ezici bir sıkıştırma. Sonra aniden azalıyor, ama rahatlama getirmek yerine tam tersine, beni akla gelebilecek her yöne doğru parçalayan bir güç haline geliyor. Sanki kemiklerimden eti koparmaya çalışıyormuş gibi çekiyor. Yukarı doğru kaldırılıyorum, havada asılı kalıyorum, tamamen çaresizim. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ses yok, nefes alıp verecek hava yok. Gözlerim bulanıklaşıyor. Kayboluyorum.

Ve sonra her şey biter.

Yere serilmiş, hıçkırarak ağlıyor, nefes nefese kalmış haldeyim. Her yerim yanıyor, sanki vücudumun her zerresi iğnelenmiş gibi, sanki bir şey ciğerlerime, mideme ve başıma girmiş ve oraları da sokmuş gibi. Etrafımı saran metalin, belirsizce tanıdığım kadarıyla, tekrar geri çekildiğini görüyorum. Kaçabileceğim bir boşluk var. Çaresizce kendimi oraya doğru sürüklüyorum.

Her şey solmadan önce başaramıyorum.

▒ ▒ ▒

Yanma hissi çok yavaş azalıyor , o kadar yavaş ki ne zaman gerçekten bittiğini ve sadece beni olduğum yerde irkilten bir anıya dönüştüğünü anlayamıyorum.

Bundan sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Gölgeli bronz kılıçlar etrafımda kasvetli bir şekilde parlıyor. Soğuk taşın üzerinde titreyerek, karanlığa bakarak öylece yatıyorum; zihnim acıyı ve korkuyu örtbas etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Sonunda oturuyorum. Çevreme dikkat ediyorum. Ürkütücü kırmızı ışık odaya geri döndü, ancak bu sefer içinde bulunduğum halkayı saran, kötücül obsidyen parçalarından oluşan bir bulut tarafından sönükleştirilmiş durumda. Havada süzülüyor. Titriyor.

O simsiyah sisin içinde, birden bire figürler görüyorum.

“Orada kim var?” Sesim kısık, kelimeler fısıltı halinde ağzımdan çıkıyor. Karanlık silüetlerden hiçbiri hareket etmiyor. Onlardan on iki tane olmalı. Hepsinin de silahı var, diye anlıyorum acı bir şekilde. Uzun bıçaklar, hazırda bekliyorlar.

Ancak bulutların arasından bir yol var. Merdivenlere çıkan açık bir koridor.

İçimi huzursuz etse de gidecek başka yerim yok ve şu anda tek istediğim bu yerden bir an önce kurtulmak. Ayağa kalkmak üzereyken sol kolumun üzerindeki tuniğimin koyu renkli olduğunu fark ediyorum. Sırılsıklam ve yapış yapış. Dikkatlice kolumu yukarı kıvırıp, yaranın kaynağını görebilmek için kanın en kötü kısmını temizliyorum.

Derime kazınmış çizgiler var. Daha fazla kanı silerken bir ürperti hissediyorum.

Kırmızı, kabarık kesikler tek bir kelime oluşturuyor.

BEKLEMEK

“Yolculuğu tamamla, Savaşçı.” Vetusian dilindeki cansız komut karanlıktan geliyor. Hangi yönden geldiğini anlayamıyorum.

"Çok uzun bir yolculuk gibi görünmüyor." Yere yığılmış halden kalkarken inledim. "Bunun beni Luceum'a veya Obiteum'a götüreceğini sanıyordum."

“Yolculuğu tamamla, Savaşçı.” Başka bir ses.

“Ben de bu yoldan gelmiştim. Burası aynı lanet olası yer.”

"Yolculuğu tamamla, Savaşçı." Bu sefer bir kadın.

Üşüyorum. Orada kim veya ne varsa, onlardan farklı bir yanıt alacağımı sanmıyorum.

Bir dakika, iki dakika boyunca orada endişeyle duruyorum. Çemberin dışındaki hiçbir şey hareket etmiyor.

Tam kendimden şüphe etmeye başlamışken obsidyen parçalarında bir kıpırdanma oldu. Kırmızı ışıkta parıldayan bir dalgalanma.

Sonra hareket etmeye başlarlar.

Bronz bıçakların pençelerinin etrafında dönerek, gittikçe hızlanıp havayı kesen, yüzlerce kara yaban arısı gibi vızıldayan bu yaratıkları dehşet içinde izliyorum. Ortalarında duran figürler ilk başta hareket etmiyor, ancak çok geçmeden sendelemeye başlıyorlar. Dönüyorlar. Silahlarını düşürüyor, kendilerini korumak için kollarını kaldırıyorlar.

Çok geçmeden kaybolurlar, bulanıklaşan siyah parçalar gizleyici bir kasırga gibidir.

Sonra sol kolumda aniden, yakıcı bir yanma hissettim. Yeni kan çizgileri belirmeye başlarken, derimde ürkütücü kesikler açılırken kolumu hızla geri çektim.

R

Bronz çemberin ötesinde, obsidyen titriyor. Sallanıyor. Parçalar kontrolsüzce yana doğru fırlayıp taş duvarlara çarparak parçalanıyor.

Saniyeler içinde hiçbiri kalmadı. Silüetlerin olduğu yerde, yalnızca parçalanmış, kanlı et yığınları kaldı.

U

Koşuyorum.

Geldiğim yoldan geri dönerken, her yer gözlerimin köşelerinde bulanıklaşan ve titreyen koyu kırmızı bir ışıkla kaplıydı. Bir anlığına sadece nefes nefese kalmış halim ve etrafımdaki titreşen hava vardı. Midem bulanıyordu, az önce başıma gelenlerden dolayı başım dönüyordu. Bacaklarımı hareket ettirmekten başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştum.

Labirentin çıkmazına vardığımda ancak yavaş yavaş koşmaya başladım. Titreyerek sol kolumu kontrol ettim. Derime hâlâ sadece **RU** kazınmıştı. Kan yere damlıyordu.

Bileklik hâlâ bıraktığım yerde, köşeye atılmış durumda. Eğildim.

İstemeyerek de olsa elime aldım.

Bilekliği taktığım anda kemerli kapı yerden gıcırdadı. Yükselen duvarların gürültüsü yankılanıp uzaklaştıktan sonra, dışarıda hiçbir ses kalmadı. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Kalıntılar bana ulaşana kadar görünmeyecekler.

Labirentte birkaç küçük ayarlama yaparak neredeyse düz bir yol elde ettim.

Sonra depar atıyorum.

Arkamda kalıntıların ürpertici tıkırtısı duyulmadan birkaç dakika geçmişti, ama ben çoktan geçmiş, Labirentin merkezindeki ana geçide girmiştim bile. Bu yönden onlardan kaçmak kolaydı. En doğrudan takip yollarını kapatmak için birkaç hızlı dönüş yaptım ve ne kadar hızlı olsalar da bana ulaşma şansları yoktu. Birkaç dakika içinde diğer taraftaki kemerli geçitten fırlayıp kanlı kolumdan bilekliği söktüm, ciğerlerim yanıyordu.

Burada her şey sessiz. Gözleri çukurlaşmış danışmanlar kendilerini duyurmuyor. Platforma doğru ilerliyorum, adımımı atıyorum. Kırmızı korkuluk canlanınca rahat bir nefes alıyorum.

Yukarı doğru yolculuk nihayet nefes almama olanak sağlıyor. Ellerim titriyor, tırabzana sıkıca tutunmuş olsam da. Sol kolum yanıyor. Az önce ne olduğunu anlamıyorum.

Platform varış noktasına ulaştı ve ben de sevinçle indim, korkuluktan yayılan soluk kırmızı ışığın bana birkaç adımlık güvenlik sağlamasına izin verdim. "Scintres Exunus," diye bağırdım karanlığa.

İleride bir yerlerde, puslu ışık dalgalanarak aşağı doğru süzülüyor ve benimle merdivenler arasında duran silüetleri ortaya çıkarıyor.

Ani frenle durdum. Koridoru çevreleyen boş nişleri görebilecek kadar ışık vardı.

Arkamdaki kırmızı ışık sönüyor.

“Yolculuğu tamamla, Savaşçı.”

Önümde bir düzine kadarı yolu tıkamış durumda. Daha da fazlası. İlerlemiyorlar ama niyetleri konusunda hiçbir şüphe yok. Midem bulanıyor. Geri çekiliyorum, ta ki tekrar dar platforma adım atana kadar.

Hiçbir şey olmaz.

“Vek.” Korkuluğa birkaç kez telaşla tutundum. “Vek, vek, *vek* .” Geri döndüm. Hiçbir şey değişmedi.

“Yolculuğu tamamla, Savaşçı.”

Sözler taştan yankılanıyor. Çaresizce koluma bakıyorum. O yakıcı acının yeniden başlamasını, dışarıda birilerinin ya da bir şeyin hâlâ hayatta kalmamı istediğini işaret etmesini diliyorum. Ama geriye sadece sızan bir yara var.

Titrek bir adım atıyorum. Bir adım daha. Silahım yok, kaçacak yerim yok. Onların arasından sıyrılıp geçmeyi denemeliyim. Bir şekilde bir gedik açıp

kaçmalıyım.

Hareket etmiyorlar. Sanırım hareket etmelerine gerek yok. Ben yanlarına gidebilirim ya da ölümü bekleyebilirim.

Son bir boş sprint için kaslarımı gererek yirmi adım uzaktaydım ki, öfkeli, simsiyah tüylü ve dişlerini gösteren yaratık merdivenlerden aşağı fırlayıp grubun içine daldı.

Sadece bir saniyeliğine donakaldım; sonra Diago'nun açtığı boşluğa doğru hızla koştum, çırpınan bedenlerin üzerinden atlayıp yuvarlandım, sonra da hızla ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı koştum. Dar koridorda, muhtemelen ete saplanan dişlerin çıkardığı seslerden kaynaklanan hırıltılar yankılandı, ama acı veya alarm dolu bir yanıt yoktu. Arkamdan ayak sesleri geldi, bir kovalamaca sesi. Diago bağırdı. Arkama bakmadım.

Üçgen şeklindeki açıklık yaklaştıkça "Scintres Exunus!" diye bağırdım.

Şafağın ilk kızıllığı, kutsanmış, soğuk havayla birlikte yüzüme çarpıyor. Durmuyorum. Omuzumun üzerinden bir bakış atmayı göze alıyorum. Kapıyı kapatmasını emretmekte çok geç kaldım; iki adam zaten yavaşça kapanan girişten içeri girmiş, gözleri bana dikilmiş, boş bakışlarla beni süzüyorlar. Arkalarındaki küçülen delikten daha fazla insan içeri giriyor.

Geçerken çantamı kaptım ve içinden bıçağımı çıkardım. Arkadan nefes nefese bir ses, bağırma ya da durmamı isteyen bir ses yoktu. Sadece inatçı, hızlı bir kararlılık vardı. Kaç kişinin kurtulduğunu bilmiyorum.

Ormana doğru koşuyorum. Belki ağaçların arasında kaybolabilirler. Gerçi onların görüş sistemlerinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yaklaşık otuz saniye boyunca çalılıkların arasından hızla geçtim, arkamdan gelen dalların ve yaprakların kırılma sesleri takipçilerimin giderek yaklaştığını gösteriyordu, ta ki bir açıklığa ulaşana ve başka seçeneğim olmadığını anlayana kadar. Durdum. Döndüm. Bıçağımı hazırda tuttum.

Bir düzine kadar erkek ve kadın ağaçların arasından fırlayıp yavaşladılar, benim onlarla savaşmaya karar verdiğimi anlamışlardı. Hızla dağıldılar, ancak aralarında hiçbir iletişim kurulmadı. Bakışlarım arkalarındaki ağaçlara kaydı, ama daha fazla hareket yoktu. Kesinlikle başkaları da vardı. Çalıların arasında daha fazlasının dolaştığı düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti.

Altı kişi ilerliyor ve ben de nefesim kesilmiş, kaslarım gergin bir şekilde pozisyonumu alıyorum. Eğer buradan sağ çıkma umudum varsa, önce ben saldırmalıyım ve sertçe saldırmalıyım. Gerçi bunun pek bir şansı olduğunu düşünmüyorum.

Görüş alanımın köşesinden bir gölge belirdi ve ardından Diago adamın sırtına atlayınca adamlardan biri yere düştü.

Diğer saldırganlar tereddüt etmeden bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Korkunç, ıslak bir et yırtılma sesi duyuluyor, ardından Diago başını yana doğru ani bir hareketle çevirirken kırmızı-siyah bir kan fışkırması oluyor, adamın boğazı açılıyor. Kurt, kurbanının ölü olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmeden, bir sonrakinin sırtına atlayıp onu yere sererken hırlıyor, devasa çeneleri kafatasını kavrayıp büküyor. Adamın yüzü bükülüp parçalanırken, boynu doğal olmayan bir açıda kalırken duyulabilir bir *çıtırtı sesi* geliyor.

Geriye dört kişi kaldı ve şimdi döndüler, açıkça Diago'nun halledilmesi gereken bir tehdit olduğuna karar verdiler. Üç erkek ve bir kadın, korkunç, hayvani bir pervasızlıkla kurda doğru atılıyor, onu yakalıyor, üzerlerine tekrar tekrar ısıran, birer santim uzunluğundaki pençeleri ve gıcırdayan dişleri umursamıyorlar. Uzuvların, hırıltıların ve kanın girdabı.

Tekrar kaçmaya canım çekiyor ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum; eğer beni daha önce takip edebildilerse, daha da uzaklaşmanın bir faydası olacağına inanmak için hiçbir sebep yok. Müttefikimden (Diago'nun gerçekten bir müttefik olduğunu ve sadece delirmiş olmadığını varsayarak) olabildiğince faydalanmalıyım.

Şarj ediyorum.

Bıçağım adamlardan ilkini sırtından buldu, mide bulandırıcı bir kolaylıkla kaburgalarının arasından, tam kalbinin olması gereken yere saplandı. Güçlü bir ters yumrukla beni aniden savurdu, omzumda şiddetli bir acı hissettim. Bu normal bir adamın darbesi değildi; belki bir Septimus kadar güçlü değildi ama bir Octavus'tan daha güçlüydü.

Kalbine bıçak saplanmış birinden beklediğimden çok daha sert bir darbe oldu doğrusu.

Diago'nun hırıltıları, boş bakışlı insan kabuklarının onu ısırması ve tırmalamasıyla çıkan çığlıklarla karışıyor; kadının tıpkı Diago'nun birkaç dakika

önce yaptığı gibi kafasını yana doğru savurduğunu, kan fışkırdığını ve dişlerinin kırmızıya boyandığını görünce midem bulanıyor.

Saldırım fark edilmeden kalmadı ve bıçakladığım adam da dahil olmak üzere iki adam geri çekildi. Bana doğru geliyorlar, saldırılarında hiçbir incelik yok. Bu işe yarıyor. Kıvrılarak, birinin yanından sıyrılıp diğerini yere düşürüyorum, onu yere serip kafasını kavrıyorum. Tüm gücümle dönüyorum.

Keskin bir çatırtı sesi duyulur ve adam hareketsiz kalır.

Kutlama yapacak zaman yok; diğer adamın dişleri sol kolumu bulup, pazı kasının yakınından derin bir ısırık aldığında çığlık atıyorum. Onu savuruyorum ama yaradan kan fışkırmaya başlamadan önce değil. Kükreyip son enerjimi toplayarak kafasına yumruk atıyorum; onu yere sermiyor ama sersemletiyor gibi görünüyor ve bunu ter, gölgeler ve gözyaşları arasında tekrar tekrar yapıyorum. Sonunda, yeterince uzun süre hareket etmeyi bıraktığında, boynunu da kırıyorum. Onları gerçekten durduran tek şey bu gibi görünüyor.

Kolumdaki yarayı diğer elimle çaresizce kapatıyorum, parmaklarımın arasından sızan yapışkan, sıcak sıvıya acıyla irkiliyorum. Cesetler, yavaş yavaş aydınlanan şafakla renklendirilmiş çimenlerin üzerine yığılmış durumda. Diago, sonuncusundan uzaklaşarak bana doğru sürünüyor, araya serpiştirilmiş hafif inlemelerle birlikte sızlanıyor. Acıklı bir ses, tiz ve yürek burkan bir ses.

"Sorun yok," diye usulca söylüyorum ona, yanına doğru sürünerek. Ona doğru uzandığımda isteksizce bir hırıltı çıkarıyor, ama ya tepki veremeyecek kadar güçsüz ya da bu maskeyi sürdüremeyecek kadar acı çekiyor. Başını nazikçe okşuyorum. Dokunuşla geriliyor, sonra okşamaya yaslanıyor, hırıltılı bir nefesle gözlerini kapatıyor.

Onunla birlikte orada oturuyorum, yere yayılmış halde, o devasa yaratığın başı kucağımda. Ara sıra inliyor, nefes almakta zorlanıyor ve ben de onu okşayarak hem kendimi hem de onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başımı onun üzerine eğerek. "Teşekkür ederim." Biliyorum ki o sadece vahşi bir hayvan, aylar önce yapılan bir iyiliği hatırlayan bir yırtıcı. Yeterince acıkırsa, beni yine de yiyeceğinden hiç şüphem yok. Yine de onunla bir bağ hissediyorum.

Diago'nun zorlanarak nefes alışı gittikçe yavaşlıyor ve artık bilincinin yerinde olduğunu sanmıyorum. Çok az zamanı kaldı. Onunla birlikte beklemek, sonuna

kadar onunla birlikte olmak istiyorum. Ama yaram ölümcül olmasa da çok kan kaybettim. Tükendim.

Kurtun zorlu nefes alışverişinin hırıltılı sesiyle bilincimi kaybediyorum.

69

Şaşkınlığım, tiksintim ve aynı zamanda zevkimin bir sonucu olarak , Diago'nun hırıltılı nefesinin ciğerlerime dolmasıyla uyandım.

Alupi hâlâ yanımda yerde uzanmış yatıyor, ama gözleri açık, nefesi düzenli ve engelsiz. Benim kıpırdandığımı görünce tedirgin bir şekilde geri çekiliyor, sendeleyerek ayağa kalkıyor ve geri çekiliyor. Beni inceliyor. Ne hırlıyor, ne de dişlerini gösteriyor, sadece ifadesiz.

Sonra arkasını dönüp topallayarak ormana doğru ilerledi.

Onun gidişini izliyorum, yaratığın yaralarının onu hâlâ alt edeceğinden endişeleniyorum ama yapabileceğim pek bir şey olmadığını da biliyorum. Diago yaralanmış olabilir, ama ben de yaralıyım—kritik bir şekilde değil, sanırım, ama işbirliği yapmayan bir alupi ile başa çıkmayı çok zorlu bir ihtimal haline getirecek kadar. Kolumdaki ısırık yarası kanamayı büyük ölçüde durdurdu, ama onu kapatan kararmış kumaş şeridini açmak istemiyorum. Bütün uzuv ağrıyor, yanıyor ve karıncalanıyor. Sadece enfeksiyon kapmamış olmasını ve önümüzdeki iki gün boyunca yapacağım çabanın yarayı tekrar açmamasını umuyorum.

Kolumdaki talimatlardan kaynaklanan kesiklerden sızan kan en azından durdu; tuniğimin kolu ise pıhtılaşmış bir halde, ama nehirde yıkayabilirim. Bu yaraları diğerlerine açıklamaya hiç niyetim yok.

Derime kazınmış kelimelere gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Listeye eklenecek bir gizem daha. Birisi oradan çıkmama yardım etti. Bir şekilde Obiteum'a, Luceum'a veya her neyse oraya giden yolun açılmasını engelledi -eğer okuduklarım doğruysa- ve sonra o odayı temizledi ki ben kaçabileyim. Ama tüm bunlardan sonra, gece başlamadan öncekinden daha fazla şey bildiğimden bile emin değilim.

Umarım bildiklerim Ulciscor için yeterli olur.

Dizlerimin üzerine, sonra da ayaklarımın üzerine doğru yavaşça çöktüm; beklediğimden daha az ağrım ve yorgunluğum olduğunu fark edince biraz şaşırdım. Kubbeden kaçarken aldığım darbelerden sonra neredeyse hareket edemez halde olmalıydım. Ama bacaklarımı esnetip gererken kendimi... iyi hissediyorum. Tam olarak enerjik değilim, ama devam etmek için yeterince güçlüyüm.

Güneş artık ufuktan sadece görünmekle kalmıyor, yönümü bulmama da yardımcı oluyor. Nehre doğru ağır ağır geri yürüyorum. İki kez, arkamdan bir şeyin geldiğini duyup aniden dönüyorum. Ama hiçbir şey göremiyorum. Diago ile birlikte kubbeden kaçan insan şeklindeki tüm cesetleri öldürdüğümüzden emin değilim. Belki de arkamdan gelen Diago'nun kendisidir, diye düşünüyorum. Ya da başka bir vahşi hayvan.

Üzerimdekileri çıkarıp nehri yüzerek geçiyorum, ancak karşıya vardığımda ateş yakıp tuniğimi temizliyorum. Duman görünür olacak, ama umurumda değil. Önümüzdeki bir saat içinde kimse bana yardım edecek kadar yakın olmayacak. Ve Iudicium... önemsiz değil, ama az önce yaşadıklarımla kıyaslandığında gülünç derecede küçük bir endişe kaynağı gibi görünüyor.

Giysilerim kururken neredeyse çıplak bir şekilde bir kütüğün üzerine oturuyorum. Çantamdan nemli yiyeceklerden bir şeyler arıyorum, midem doymadan daha fazla ilerlememe izin vermiyor. Elim çantanın dibine değiyor ve duraksıyorum. İçinde olması gereken taşlardan sadece birkaçını hissedebiliyorum.

Bu sefer düzgünce açıyorum ve çalınan takip cihazını çıkarıyorum. Taşların neredeyse tamamı tekrar yerine yapışmış; onları hareket ettirmeye veya çekip çıkarmaya çalıştığımda kıpırdamayı reddediyorlar. Dairesel plakayı döndürdüğümde de yerlerinden oynamıyorlar, farklı yönlere hiç tepki vermiyor gibi görünüyorlar - ama yine de bir şey.

Islak ekmeğimin son parçasını da yedim, giyindim ve Callidus ve Aequa'ya yeniden katılmak için doğuya doğru yolculuğa başladım.

* * *

"Sana ne oldu böyle ?"

Callidus, paramparça olmuş, hâlâ biraz kanlı olan tuniğimin enkazına dikkatlice bakarken, Aequa da sanırım biraz endişeyle beni inceliyor. Gülümsüyor ve omuz silkerek iyi olduğumu anlatmaya çalışıyorum.

“Alupi.” Üst kolumdaki bariz yarayı göz önünde bulundurarak aklıma gelen en iyi açıklama buydu. “Onu korkutup kaçırmaya yetti.” Eğer öldürmüş olsaydım, benden biraz et getirmemi beklerlerdi.

“Ah.” Callidus'un sesi hafifçe hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Şu kola bir bakmamız gerekiyor mu?”

"Sorun yok." Diş izlerine çok yakından bakmasını istemiyorum.

“Hayır, olmayacak.” Aequa ilk kez konuşuyor, sesi keskin ve otoriter. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bakışlarıyla beni susturuyor. “Hayır. *Hayır* . Yardım kabul etmeyecek kadar kahraman olduğun için kaybetmemize izin vermeyeceğim. Oranın temizlenmesi ve bandajlanması gerekiyor, yoksa enfeksiyon kapacak.” Zaten çantasını karıştırıp tam da bunu yapacak bir şey arıyor.

İçimden bir ah çektim. Tabii ki haklı; nehri yüzdükten sonra yarayla elimden gelenin en iyisini yaptım ama hâlâ kanıyor ve garip bir pozisyonda. Aslında daha fazla etkilenmemiş olmasına şaşırdım.

Aequa dikkatlice tuniğimi çıkarırken ben oturuyorum, yaranın boyutunu tam olarak kavradığında nefesini keskin bir şekilde içine çektiğini duyuyorum. "Çürüyen tanrılar, Vis. Aptal herif," diye mırıldanıyor, bu küfür ağzından beklenmedik bir şekilde çıkıyor. "Bu ne zaman oldu?"

“Bu sabah.” Sadece tuniğinin yarısını çıkarmasına izin veriyorum, yine de kolumun alt kısmındaki yazıyı örtmeyi başarıyorum.

Callidus omzunun üzerinden baktı, sonra hemen yüzü soldu ve geri çekildi. "Pekala. Şey," dedi, biraz hasta görünüyordu.

Kaşlarımı çattım ve sonra beceriksizce kıvranarak omzumun üzerinden aşağıya bakmaya çalıştım ama imkansızdı. Dokunma hissiyle oradaki derinin yırtılmış ve tahriş olmuş olduğunu anladım ve suda görebildiğim yansıma büyük bir yarık olduğunu gösteriyordu. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Aequa'nın cevap vermemesi, bunun yerine bölgeyi temizlemeye odaklanması (garip bir şekilde, düşündüğüm kadar acıtmıyor) endişe verici, ama bunu görmezden gelmeyi ve sabırla bitirmesini beklemeyi tercih ediyorum. Callidus

karşımda oturuyor, hala yüzü yeşilimsi. "Yani. Kolundaki kocaman delik dışında her şey beklendiği gibi gitti sanırım? Sextii'ler kesinlikle... kızgın görünüyordu, ayrılmaya karar vermeden önce duyduklarımdan anladığım kadarıyla."

“Öyleydiler.” Aequa’nın dokunuşuna rağmen biraz neşe katmaya çalışıyorum. “Bu arada, küçük baladınız gerçekten harikaydı.”

Callidus hafifçe eğilerek selam verdi. "Yani bir takip cihazımız var?"

“Evet ve hayır.” Çantamdan takip plakasını çıkarmak için öne eğildim, bu da Aequa'dan sitem dolu bir homurtu kopardı. Kolumu kıpırdatmamaya çalışarak plakayı Callidus'a uzattım. “Taşlar plakaya İrade ile bağlı. Ama hiçbir şeye tepki vermiyor gibi görünüyorlar.”

Callidus ince, dairesel taşı deneysel olarak döndürüyor. "Demek ki bunlar levhanın etrafına sabitlenmemişler. Bu mantıklı."

"Öyle mi?"

“En azından daha verimli. Madalyonların her bir plakaya ayrı ayrı değil, sadece merkezi bir noktaya kilitlenmesi gerekiyor. Bu merkezi nokta herkesin pozisyonunun durumunu tutuyor ve bunu geri iletiyor.”

“Hım.” Haklı; bunu daha önce düşünmediğim için hafifçe sinirlendim. “Peki, asıl önemli nokta ne?”

"Önemli değil," diyor Aequa arkamdan dalgın bir şekilde, dikkati hâlâ büyük ölçüde yaptığı işe odaklanmış durumda. "Tek gereken hizalama."

“Kesinlikle,” diye onaylıyor Callidus. “Plakanın doğru yöne çevrilmesi gerekiyor; muhtemelen yukarıdaki şu işareti kullanarak.” Dairenin bir kenarına çizilmiş ince bir çizgiyi gösteriyor. “Kuzey en muhtemel yön, diye düşünüyorum.”

Yavaşça başımı salladım. "Ve taşlar hareket etmiyorlar -ya da hareket ediyor gibi görünmüyorlar- çünkü çok geniş bir alanı kaplıyorlar. Bir santim muhtemelen bir saatlik yolculuk demektir."

“Anlaştık.” Callidus gözlerini kısarak güneşe bakıyor, sonra da kuzeye dönüyor. “Batı sınırına çok uzak değiliz, bu yüzden buradakinin biz olduğumuzu varsaymalısınız. Küçük kare olan muhtemelen takip plakasını temsil ediyor. Ve taşınızın yarısı eksik, çünkü artık karnınızda takip cihazı yok.” Kayrak taşındaki en soldaki küçük taş grubuna, mermer beyazı çizgilerle belirgin

siyah bir yarım daireye dokunuyor. “Bu da bize en yakın ekibin... kilometrelerce uzakta olduğu anlamına geliyor.”

"Eğer haklıysanız," diye ekliyorum, bunu onun haklı olmadığını ima etmekten ziyade, henüz doğrulanmadığını hatırlatmak için.

"Haklıyım."

Levhayı incelemeye devam ediyoruz, ancak ne kadar uzun süre incelersem, Callidus'un teorisine o kadar çok ikna oluyorum. Diğer grupların çoğu adanın merkezinde, altın taşın etrafında kümelenmiş durumda; bu taş kesinlikle Jovan'ın Kalbini temsil ediyor. Hızlı bir test—önce arduvazı hizalayıp, sonra da başlangıçta bize verilen izleme mermerini kullanarak—bu fikri destekliyor; ikisi de aynı yönü gösteriyor.

Aequa, eşsiz beyaz bir taşın etrafındaki dört taştan oluşan bir grubu işaret ederek, "Bu kesinlikle Indol olmalı," diyor. Beyaz taş da birbirine sıkıca bağlı iki parçadan oluşuyor. Farklı renkteki tüm taşlar bu açıdan aynı. "Diğer iki Dördüncü'yü bu kadar erken taraf değiştirmeye ikna edebilecek tek kişi o."

Callidus düşünceli bir şekilde, "Iro gitti," diye belirtiyor.

“Belli ve Felix de öyle.” Aequa, yanımızdaki açık alanı işaret ederek kaşlarını çatarak bu gözlemi yaptı. “Belli, ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra geri dönmüş olmalı; güvenlik ekibinin ondan önce oraya varmasından endişelenmiştim. Dün gece bir ara önden keşif yapmaya gitti, ama bu sabah ayrıldığımda hala orada değildi.”

Midem bulanıyor ama bu anıyı aklımdan çıkaramıyorum. "Görünüşe göre bir Üçüncü daha elendi." Kalp dışında, tahtada sadece dört eşsiz taş kaldı.

"Madem konu açıldı. Bunu geri almalısın," dedi Aequa aniden, yaptığı işi kısa bir süreliğine durdurarak boynundaki beyaz madalyonu çıkarıp benimkine taktı.

Callidus, "Dün geceyle ilgili bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Aequa'nın sürekli dikkatinden dolayı dişlerimi sıkarak, Borius'un takip cihazını aldığımda beni nasıl durdurmaya çalıştığını anlatmayı düşündüm. Sonra da pelerin üzerindeki kandan bahsettim. Her şeyin arasında ikincisini neredeyse unutmuştum.

"Elbette sadece sizi saklandığınız yerden çıkarmaya çalışıyordu," diyor Aequa. "Kan, avlanmadan ya da peşimizden dolaşırken birinin aldığı bir yaradan

kaynaklanmış olabilir."

"Olabilirdi," diye itiraf ediyorum.

“Koruma görevim olan öğrencilerden biri tarafından aşağılanmış olsaydım, muhtemelen ben de birkaç ağacı devirirdim.” Callidus sırıtıyor.

Konuyu geçiştirdim ve sohbet, en son bir araya geldiğimizden beri Aequa ve Callidus'un geçirdiği zamana döndü, ancak raporları kısa ve sıkıcıydı. Callidus yakalanmaya hiç yaklaşmadı ve buraya sorunsuz bir şekilde ulaştı. Aequa, madalyonumu kullanarak yem görevi görme bahanesiyle Iro'nun ekibinden ayrıldı. Onlar için her şey planlandığı gibi gitti.

Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için biraz zaman harcıyoruz: takip plakası bize sadece yeni ve uygulanabilir seçenekler sunmakla kalmıyor, aynı zamanda diğer takımların bilmediği seçenekler de sağlıyor. Ancak sonunda ihtiyatlı davranmaya karar veriyoruz. Ben yaralıyım ve yeterince hızlı hareket edebilsem de, bir dövüşte muhtemelen o kadar faydalı olamayacağım. Zaten, Kalbi koruyan Sextii'den almaya çalışanlardan birinin denemesine izin vermek daha akıllıca olur. Umarım harekete geçmek zorunda kalmadan önce daha fazla takım elenir.

Aequa arkamda kıpırdanıyor. "Bitti." Beklediğimden daha uzun sürdü; sanırım baştan sona on dakika. Ama çoğunlukla acısızdı, bu da endişelenmeli miyim emin değilim. Omuzumu deneme amaçlı çeviriyorum, yeniden bir gerilme hissediyorum ve o da başımın yanına hafifçe vuruyor. "Bunu yapma, aptal. Elinden geldiğince dinlendir."

Kulağımı ovuşturarak homurdandım. "Ne kadar kötü?" O ve Callidus birbirlerine baktılar. "Bilmem gerek."

Aequa, "Sanırım enfeksiyon kapmış," diye itiraf ediyor. "Kolun tamamı kötü görünüyor. Elimden geldiğince temizleyip sardım ama işimiz biter bitmez bir doktora görünmeniz gerekecek."

İstemeyerek başımı salladım, ısırık izlerini ve derimdeki yazıları nasıl açıklayacağımı merak ediyordum.

Hafif bir yemekten sonra tekrar yola koyuluyoruz; Aequa ve Callidus çeşitli noktalarda dinlenmemi öneriyorlar, ama sonunda küçümseyen bakışlarım onların ısrarlarını durduruyor. Kolum *ağrıyor* ve normal şartlarda birkaç saatliğine durup gözlerimi kapatmaktan başka bir şey istemezdim. Ama en zor

kısmı zaten hallettim, tam da Ulciscor'un istediği gibi—Caeror hakkındaki soruları cevapsız kalsa bile beni şimdi kurtların önüne atacağını sanmıyorum. Buradan sonra yapmam gereken tek şey, Jatiere'deki elçilik pozisyonuna giden yolu kendime açmak.

O kadar yaklaştım ki, her şey bitene kadar kendimi rahat bırakabileceğimi sanmıyorum.

En yakın ekibe doğru doğrudan ilerliyoruz, ancak Aequa onların birkaç saat uzakta olduğunu tahmin ediyor. Callidus taş levhayı dikkatle izliyor ve bir süre sonra biraz kibirli bir şekilde haklı olduğunu ilan ediyor: levhayı kuzeye doğru çevirdiğimizde, ilerlememiz siyah beyaz yarım taş, küçük kare taş ve ona eşlik eden iki gri taşla mükemmel bir şekilde örtüşüyor.

Kalın ormanların arasından, derelerin üzerinden ve vadilerden geçerek ilerliyoruz; bir noktada neredeyse bir mil boyunca bir tür bataklığın kenarından dolaşmak zorunda kalıyoruz. Yorucu, kasvetli bir iş, o kadar çok odaklanma gerektiriyor ki, konuşmak neredeyse imkansız. Birkaç kez arkamızdan hışırtılı yapraklar veya kırılan dallar duyduğumu sanıyorum ve içimden bir ses Diago'nun bir şekilde nehri yüzerek geçip beni takip etmeye devam edip etmediğini merak ediyor. Bunu diğerlerine söylemiyorum. Onlara bu olasılığı deli gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

Güneş batmaya başlarken Callidus bir ağaç dalını daha kenara itti, takip plakasına baktı ve elini kaldırdı. "Yaklaşıyoruz. Belki bir saat kaldı."

“Şimdiden mi?” Gün boyunca bize sürekli bilgi veriyordu ama yine de şaşırdım. Olabildiğince hızlı ilerliyoruz ama nadiren belirlenmiş patikalardan gittiğimizi düşünürsek, buraya bu kadar çabuk varacağımızı tahmin etmemiştim.

“Hareket etmiyorlar. Herkes Kalbi izliyor, bir başkasının almasını bekliyor.” Kaşlarını çatarak başını salladı. “O takip cihazı da hâlâ dönüyor. Güvenlik ekiplerinden birinin şimdiye kadar orada olacağını düşünmüştüm.” Mavi taşın yarısı yola çıktıktan kısa bir süre sonra tabaktan düştü ve karşılık gelen yarım daire yavaş yavaş dönmeye başladı. Callidus'un hipotezi, bunun Üçüncü'nün elenmesini gösterdiği, ancak bir güvenlik ekibinin henüz onları toplamadığı yönünde.

"Plakanın nasıl çalıştığına dair teorinizin doğru olduğunu *varsayarsak* ," diyor Aequa.

“Elbette ki—” Callidus ona sert bir cevap vermeye hazırlanırken, ikimizin de aynı şekilde sırıttığını görünce başını kaldırdı. Bir süredir onu bu konuda ikna etmeye çalışıyorduk. Gözlerini kısarak bize baktı. “Evet.”

Duraklıyoruz, Callidus bize tabağı gösteriyor.

“Indol, onun için geldiğimizi bilmeyecek,” diyorum, etrafında dört gri taşın kümelendiği beyaz taşa işaret ederek. Geriye kalan diğer Üçüncü'nün etrafında da dört tane daha kümelenmiş durumda; en az birinin mavi takımın elenmesinden sonra gelen bir firar olduğunu düşünüyoruz. “Doğrudan ona doğru ilerliyoruz ve o sadece yönümüzü biliyor, ne kadar yaklaştığımızı bilmiyor. Muhtemelen bir yerde durduğumuzu düşünüyor. Ama geriye kalan herkes yaklaştığımızı anlayacak. Ayrılmamız gerekiyor.”

Bir süredir bu konu hakkında konuşuyoruz—tartışıyoruz—ve Callidus ile Aequa'nın baş sallamaları hâlâ istediğimden daha isteksiz. Birimizin, sanki Kalbin alınmasını bekliyormuşuz gibi, Akademi'den çok uzaklaşmadan önden takip cihazlarımızı götürmesi gerekiyor. Takip plakası olmasaydı da aynısını yapardık. Bu sayede hem sürpriz unsurunu burada ve şimdi koruyabiliriz, hem de Kalbi ele geçiren herhangi bir ekibi, sözde pusuya düşmemek için daha yavaş ve dolaylı bir rota izlemeye zorlayabiliriz.

“Peki kimler gidiyor?” İkisine de güveniyorum. İkisinden birini de kaybetmek istemiyorum.

Birbirlerine bakıyorlar. Her biri neden kalması gereken kişi oldukları konusunda uzun uzun konuştu.

“Yazıyı kura ile çözeceğiz.” Aequa cebinden bronz bir üçgen çıkarıyor. Başparmağının üzerinde dengede tutuyor, sonra Callidus'a doğrultuyor. “Çağrı.”

“Tura.”

Aequa parayı havaya fırlattı, sonra ustaca yakalayıp sergiledi. "Piramit. Vis'le kalmayı seçiyorum."

Susuyorum. O daha iyi dövüşüyor.

Callidus kaşlarını çattı ama sonucu kabul etti, isteksizce önce benim madalyonumu, sonra da Aequa'nınkini aldı. Kalbi takip etmesi için ona altın mermeri de verdim. "Buna göz kulak ol ve iyi bir görüş açısı sağla," diye

hatırlattım. "Kalp zaten Akademi'ye doğru yoldaysa kimsenin beni ortadan kaldırmak için uğraşacağını sanmıyorum, ama yine de çok dikkatli olmalısın."

“Biliyorum.” Callidus onları cebine koydu, sonra içini çekti. “Kendinize iyi bakın. Bir şey olursa, kimse sizi bulamayacak.”

Aequa küçümseyerek homurdandı. Zoraki bir gülümseme takındım. Son birkaç Iudicia'daki ölümleri düşünüyordu; neredeyse eminim ki bu ölümlerin sebebi Veridius'un, nedense, öğrencilerini o lanetli kubbeye göndermesiydi. En azından bu konuda endişelenecek bir şey yoktu. "İyi olacağız. Kalbi ele geçirdikten sonra seni bulacağım."

Callidus, sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi tekrar duraklıyor, sonra da sırıtmaya devam ediyor.

Sırtıma bir tokat attı ve ormanın derinliklerine doğru kayboldu.

LXX

Ara sıra esen şiddetli bir rüzgar yamaçları savururken, Aequa ile birlikte çömelmiş, uzakta Jovan'ın Kalbinin saklı olduğu düşünülen yıkık duvarlardan oluşan labirenti inceliyoruz.

“İşte orada,” diyor Aequa, parmağını vadiden akan derin ve hızlı nehre bakan iki kuleye doğru uzatarak. Kalıntılar eski bir müstahkem kasabaya ait gibi görünüyor. Kubbenin etrafındaki veya Akademi yakınlarındaki gibi Felaket öncesi değil, ama en az bir asırlık oldukları, bakımsızlıklarından anlaşılıyor. Aequa, takip levhasındaki altın taşın burçla nasıl hizalandığını gösteriyor. “Muhtemelen o kulelerden birinde.”

“Görülmeden ulaşmak zor.” Kalenin batı kenarını koruyan nehir dışında, yıkık duvarların etrafındaki orman birkaç yüz metre boyunca temizlenmiş durumda. Kalbin kuzeybatısındayız. Varsayımlarımız doğruysa, Indol vadinin karşısında, neredeyse tam güneyinde kamp kurmuş durumda ve geriye kalan tek renkli taş –ki sessizce Emissa olmasını umuyorum– doğuda. Hepsi birbirine birkaç mil mesafede. “Biraz daha güneye doğru ilerlemeliyiz. Farklı bir açıdan teyit edelim.”

"Peki."

Tekrar yola koyuluyoruz, alçaktan ilerliyoruz. Kimse bizi takip edemiyor ama burada yüksekte savunmasızız.

Sonraki on beş dakika boyunca zaman zaman takip plakasını kontrol ediyorum. Zemin tekrar düzleşmeye ve ağaçlar sıklaşmaya başlayınca kaşlarımı çatıyorum. Sonra birkaç saniye sonra tekrar aynı şeyi düşünüyorum.

"Bu nedir?" Aequa tereddüdümü fark etti.

"Elenen takıma oldukça yakın bir mesafeden geçeceğiz."

Aequa kaşlarını çattı. "Hayır." Yüz ifademi görünce, " *Hayır* . Güvenlik ekiplerinin görevi bu zaten." dedi.

Aldığım pelerin üzerindeki kanı düşünüyorum. Callidus ve Aequa endişemi kolayca geçiştirmiş olsalar da, bu durum içime sinmiyor. "Temas kurmamıza gerek yok. Sadece keşif yapalım." Bana dik dik baktığında boynumun arkasını ovuyorum. "Dönmeye başlayalı saatler oldu ve diğer iki elemede de her iki parça da tabağın üzerinden düştü. Bu insanlarla çok zaman geçirdim, Aequa. Hepimiz arkadaş olmayabiliriz ama hiçbirinin ölmesini istemiyorum." *Onlardan daha fazlasının* ölmesini istemiyorum.

Aequa, "Sorumluluk sende," diyor, ama bunu söylerken belki de sorumluluğun bende olmaması gerektiğini düşündüğünü ima ediyor.

Rotamızı batıya doğru hafifçe değiştiriyoruz, giderek daha dikkatli ilerliyoruz. Levhanın konumunu temsil eden küçük kare taş, yavaş yavaş dönen yarım daireye giderek yaklaşıyor, neredeyse birbirine değene kadar.

Sonunda duruyorum. "Onların yanından geçtiğimizi söylüyor," diye mırıldanıyorum Aequa'ya göstererek.

Aequa plakaya bakıyor, sonra da az önce geçtiğimiz açıklığa geri dönüyor. "Bakmak ister misin?"

“Şu an buradayız.”

Adımlarımızı geri takip ediyoruz. Öğleden sonra geç saatler, bol ışık var. Açık çimenlik alanın ortasında durup ağaç sırasını inceliyorum, kaşlarımı çatıyorum. Bazı çalılardan vızıldama geliyor. Sinekler, diye düşünüyorum. Yanlarına doğru yürüyorum.

İlk fark ettiğim şey koku. Bayıcı derecede tatlı. Yerden bir dal koparıp endişeyle en yakın çalılıkları kenara itiyorum. Bunu yapmadan önce ne göreceğimi az çok tahmin ediyorum, ama yine de gördüğüm manzara beni geriye doğru sendeletiyor.

“Ne? Bu ne...” Aequa arkamda; o da kokuyu almış ama görüşünü engelliyorum. Midem bulanıyor ama dalı destek olarak kullanarak kendimi dengeledim, sonra da diğer elimle ağzımı kapatarak yaprak örtüsünü düzgünce kenara ittim.

Arkamdan bir nefes kesilmesi sesi geldi, ardından Aequa kusmaya başladı. Ona yardım etmek için gözlerimi önümdekinden ayırmayı bile düşünmedim.

Açık mezarda kaç ceset olduğunu bilmiyorum. Bir düzine mi? Daha fazla mı? Hepsi korkunç, birbirine karışmış uzuvlar, gövdeler ve yırtık pırtık giysiler yığını içinde yatıyor. Ama dikkatimi çeken şey kafaları. Her biri yarılmış, ezilmiş ve parçalanmış, yüz olarak tanınmayan lekeler üzerinde gri parçalarla karışmış siyah-kırmızı kan sızıyor. Sinekler üşüşüyor, ziyafet çekiyorlar.

“Ahhh.” Aequa derin ve titrek bir nefes verdi, ağzını sildi ve isteksizce yanıma gelip durdu.

Başımı dalgın bir şekilde sallıyorum, hâlâ şoktayım ve gördüklerimden yeterince uzaklaşmaya çalışarak anlam çıkarmaya çalışıyorum. Kendime gelip yavaşça bir daire çizerek etrafımdaki tepeleri inceliyorum. Hiçbir şey yok. Anladığım kadarıyla, bunu yapan her kimse veya her neyse çoktan gitmiş.

"Bunlar güvenlik ekipleri," diye fısıldıyor Aequa.

Haklı; yüzleri tanımak imkansız, ama bazıları hâlâ o kendine özgü koyu yeşil pelerinleri giyiyor. Benim giydiğim pelerin, iyice yıkanmış olmasına rağmen, sırtıma değdiğinde birdenbire iğrenç bir his veriyor.

“Ve Sianus,” diye ekliyorum usulca. İşaret ediyorum. Yığının altından bir kol uzanıyor. Kanlı ama yılan şeklindeki dövmeler kesinlikle tanınabilir.

Bu sefer kustum.

“Bu... bu, Will kullanılarak yapıldı.” Aequa benden daha çabuk kendine geldi; hâlâ titriyor ama sesi analitik bir tona büründü. Toplu mezarın ötesindeki yerdeki çukurları işaret ediyor. “Burada ağaçlar vardı. Ne olduğunu anlamadan önce onları vurmak zor olmazdı.”

Tunikimin kumaşının üzerinden derin bir nefes alıyorum. Başım dönüyor, ama dün geceden sonra bir nebze de olsa dehşete karşı bağışıklık kazanmıştım. Haklı. "Bu bir tuzaktı." Katiller hâlâ burada olsaydı çoktan ölmüş olacağımızı bilmeme rağmen, tekrar etrafa bakıyorum. "Güvenlik ekiplerinin geleceğini biliyorlardı. Onları yok etmek istediler."

"Neden?"

“Bu bir saldırı.” Parçalar yerine oturdukça içim ürperiyor. “Takip cihazını çaldığımız güvenlik ekibi bu gece bir şey olacağından bahsediyordu. Diğerlerini uyarmamız gerekiyor.”

"Bize inanmayacaklar."

“Böyle yapmak zorunda kalacaklar.” Saçlarımı elimle düzelttim. “Birimiz Callidus'u almaya gitmeli—”

“Hayır.” Aequa sağlam koluma elini koydu. İlk başta itiraz edeceğini düşündüm—yüzünde korkuyu görebiliyordum—ama bunun yerine sadece derin bir nefes aldı. “Onu uyaracağız, ama belki de kimse onu takip etmiyordur. Şu anda aramızda en güvende olan o olabilir.” Elimdeki tabağı işaret etti.

İstemeyerek de olsa söylediklerini anlıyorum. "Doğru." Taş çemberi tekrar kontrol ediyorum. "Indol en yakındaki, sonra da geriye kalan kim varsa." *Emissa. Emissa olsun.* Iro'ya aslında ne getirdiğimizi düşündükçe midem bulanıyor. Sonra gökyüzüne bakıyorum. Güneş çoktan ağaç çizgisinin altına batıyor. "Ayrılalım mı?"

“Henüz değil. Zaten ikinci takıma giderken Indol’un yanından geçeceğiz. Ona ulaştığımızda, birimiz onu ikna etmek için orada kalacak. Diğeri plakayı alıp son takıma doğru gidebilir. İkisi de uyarıldıktan sonra Callidus’a katılacağız, o takip cihazlarını atacak ve hepimiz Akademiye geri döneceğiz.”

Onun soğukkanlılığına minnettar olarak katılıyorum. Harekete geçiyoruz, sonra ben duruyorum. Geriye dönüp sürünerek ilerleyen beden yığınına bakıyorum. Az sonra olacakları zihnimde canlandırdıkça midem bulanıyor.

"Bir şey daha yapmamız gerekiyor," diyorum kasvetli bir şekilde.

İzleme plakasından anlaşıldığı kadarıyla yarım saatten az bir mesafede olan Indol'a doğru yola koyuluyoruz . İlk birkaç dakika sessiz kalıyoruz, etrafımızdaki ormanı tarıyoruz, hayal ettiğimiz her harekete veya yanlış yorumladığımız her sese irkiliyoruz.

"Bu neden oluyor?" Aequa'nın sesi kulaklarıma ulaşırken çok kısık çıkıyordu.

Hemen cevap vermiyorum. Keşfimizin şoku ve tiksintisiyle ben de aynı şeyi düşünmeye çalışıyordum. Bunun Relucia'nın askeri destekli Anguis girişimi olup olmadığını merak etmem uzun sürmedi; Suus'ta konuşulduğunu duymuştum. İlk başta bu fikri hemen reddettim. Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar mantıklı geliyor.

“Bu sonuçlardan kim fayda sağlıyor?” Ona bildiklerimi öylece anlatamam.

“Anguis olmalı. Yine Anguis olmalı.”

Şimdi anlıyorum. Dimidius'un naumachia'yı neden bu kadar büyük bir zafer olarak gördüğünü anlayabiliyorum. Anguis'in Solivagus'a sızıp Sextii'yi ve Hiyerarşinin en değerli öğrencilerinden bazılarını öldürmesi, bir yıl önce düşünülemezdi. Şimdi bu soru Aequa'nın aklından bile geçmiyor.

“Belki.” Yolumdaki bir dalı ittim, kırılınca yüzümü buruşturdum. “Ama neden Akademiye saldırsınlar ki?”

“Kolay bir hedefiz. Hiçbirimiz irade gücüne sahip değiliz, ama ülkenin en önemli insanlarının oğulları ve kızlarıyız. Ve belki de hepimizi öldürmeyi hedeflemiyorlar,” diye umutsuzca fark ediyor. “Fidye kolay olurdu.”

"Peki Iudicium'un *tam olarak* nasıl çalıştığını nereden bilecekler?"

Ağzını açıyor, sonra söyleyeceği şeyden vazgeçiyor. "Muhtemelen muhbirleri vardır." Kaşlarını çatıyor. "Onlar olduğunu düşünmüyor musun?"

“Bilmiyorum. Muhtemelen öyledir. Ama çok açık görünüyor, sadece merak ediyorum...” Tereddüt ediyorum. “Başka kimler fayda görüyor? Eğer hepimiz burada ölürsek Senato'da aslında ne olur?”

Aequa, bu olasılığı hatırlattığım için bana ters ters baktı, ama soruyu düşündüğünü görebiliyordum. "Bilmiyorum. Herkes kaybeder. Üç piramit de burada temsil ediliyor, bu yüzden hepsi potansiyel olarak güçlü liderlerini kaybediyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bekle.

“Ama sanırım... Suç dine atılacak,” diye ekliyor yavaşça. “Bizi güvende tutmakla yükümlü olanlar onlar.”

"Akademi üzerindeki kontrollerini kaybederlerdi," diye katılıyorum. "Ordunun devreye girmesi istenirdi."

“Ama bu, böyle bir şey yapmak için yeterli bir sebep değil.” Aequa’nın sesi alçak ama şiddetli. “Tanrıların mezarları aşkına, Indol’u uyarmak üzereyiz. O, Askeri Dimidius’un *oğlu* .”

Quiscil, " *Hepimiz fedakarlık yapmak zorundayız* ," dedi.

"Ya size, Iudicium tamamlandıktan sonra onun dine geçeceğini söylesem?"

Aequa durdu. "Emin misin?"

"Emin olduğum kadar eminim."

Nasıl bildiğimi sormuyor. "Bu utanç verici olurdu. Ordu için büyük bir darbe. Ama hiçbir şeyi kanıtlamaz." Hala kendine güveniyor, ama mutlak

kesinlik kalmamış.

Mecburen böyle devam etmeliyim. Ona daha fazlasını anlatma riskini alamam. "Biliyorum. Ama eğer sen bu işten kurtulursan ve ben kurtulamazsam, öylece varsayma. Bunu kim yapıyorsa yapsın, onun bu işten sıyrılmasına izin veremeyiz."

Indol'un bulunduğu yere yaklaştıkça, orman seyrekleşip ilerleme kolaylaştıkça, yeniden gergin bir sessizliğe bürünüyoruz.

“Eğer bunun Indol olduğunu varsayarsak”—izleme plakasını Aequa ile paylaşıyorum ve kare işaretçimizin yaklaştığı beyaz taşı gösteriyorum—“o zaman yukarıdaki yüksek bir yerde olmalı.” İlerideki bir yükseltiyi işaret ediyorum.

Aequa başını sallayarak, "Kalbi gözetlemek için yerleşti. Ve onunla Akademi arasında oturuyor," dedi.

“Etrafından dolaşıp arkasından yaklaşmalıyız. Takımının izlemediği bir yönden.” Beyaz taşın etrafında kümelenmiş gri taşları işaret ediyorum. “Görünüşe göre yanında sadece bir Dördüncü var, geri kalanı dağılmış durumda. Nöbet tutuyorlar, diye düşünüyorum. Kimsenin onu takip edememesi gerektiği için bu mantıklı. Ama eğer geldiğimizi fark ederse hareket etme ihtimali var.”

Rotamızı değiştiriyoruz ve Indol'un pozisyonunun arkasına geçerek yaklaşık yirmi dakika yürüyoruz. O, mevcut en yüksek noktalardan birini ele geçirmiş: Kalp'ten biraz uzakta, ancak yaklaşan herkesi takip edebilecek kadar görüş açısına sahip. Bu onun için akıllıca bir strateji. Sabırlı ve etkili.

Sonunda mırıldanan sesleri duyuyoruz ve Aequa'ya işaret veriyorum. Ağaçların arasından bir renk cümbüşü görene kadar yere eğilerek, yavaşça ilerliyoruz. Indol kampını iyi kurmuş, yüksekte ama aşağıdan gizlenmiş, yaklaşması kolay değil.

“Peki, seçenekler neler? Bize saldırdığımızı düşünecek,” diye fısıldıyorum.

"Hâlâ onu kendi başına bırakabiliriz." Ona dik dik baktım. " *Bırakabiliriz* dedim, *bırakmalıyız* demedim."

“Hım.” diye homurdandım, sonra güneşin açısına bakarak başımı salladım. Güneş batıyordu ve ilerleme ihtiyacı içimde yanıyordu. “Başka çaremiz yok. Zaman kaybedemeyiz.” İzleme plakasını Aequa'nın eline verdim. “Indol sadece sana inanmayacak ve onu ikna etmemin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Diğer

ekibe ulaş. Onlara ne aldığımızı göster. Ve eğer bu işe yaramazsa... eğer Emissa ise, ona Indol hakkında sana anlattıklarımı anlat. Bana o anlattı. Bunun sadece Iudicium'dan daha fazlası ile ilgili olmadığı sürece asla bir şey söylemeyeceğimi bilecektir." Derin bir nefes aldım. "En kısa sürede size katılacağım. Sonra gidip Callidus'u bulacağız."

O itiraz edemeden ayağa kalktım. Kendimi gizlemeye veya sessiz kalmaya zahmet etmeden ileri yürüdüm. "Indol!" diye bağırdım, kollarımı kaldırarak. "Vis burada! Konuşmamız gerek! Atalarım üzerine yemin ederim ki kavga etmeye gelmedim!"

Önümde bir telaş var, ardından ağır bir sessizlik geliyor.

Sonra Indol'un sesi ağaçların arasından yankılandı. "Konuş, Vis." Kızgın görünüyordu. Az önce yarışmadaki herkesin konumlarından memnun olsaydım, ben de kızgın olurdum diye düşünüyorum. "Ama yine de bir şey dene, ve—"

"Burada Anguisler var, Indol." Bu sefer sesim daha alçak; yürümeye devam ediyorum, Indol'un kamp kurduğu açıklığa doğru. Onu göremiyorum ama sanırım beni görebilecek kadar yakın. "Güvenlik ekiplerimizi değiştirdiler ve bizi takip edebiliyorlar. Birinin bu gece harekete geçeceklerini söylediğini duydum." Açıklığın ortasında duruyorum, kollarım hala havada. "Sanırım bizi öldürmeye geldiler, Indol. Hepimizi. Kaçmamız gerek."

"Bu bir oyun." Indol'un sesi bu sefer farklı bir yönden geliyor. Yoğun yaprakların arasında boğuk, nereden geldiğini belirlemek imkansız. "Hatta çok iyi bir oyun bile değil."

Çantamı omuzumdan indiriyorum. Ceset yığınının içinde bulabildiğim en temiz, kanlı yeşil pelerini çıkarıp yere seriyorum. Ambalajını açıyorum.

Elini parmağından tutup yukarı kaldırdım, hem görüntüsü hem de kokusu midemi bulandırdı. Yavaşça döndüm, nerede olursa olsun görebileceğinden emin oldum. "Bu güvenlik ekiplerinden birinden. Kimin olduğunu bilmiyorum çünkü hepsi bir yığın halindeydi." Kekeledim. "Sianus'la birlikte."

"Çürüyen tanrılar." Bir an duraksama oldu, sonra önümde hışırtılar yükseldi. Indol, azalan ışıkta yüzünde dehşet ifadesiyle açıklığa girdi. Yanında, Axien de benzer bir ifadeyle belirdi. "Şunu şuraya yere at."

İstediği gibi yapıyorum. Indol yanına çömeliyor, etrafına bakınıyor, hâlâ bir tür tuzak bekliyor. Ancak bakışları ele odaklandığında, el kıpırdamıyor.

"Takip cihazınız yok mu?"

"Başladığımız anda kustuk."

Indol homurdanır. "Bunu düşündüm. Değmez gibi geldi." Pişmanlığı çok belirgin. "Beni nasıl buldun?"

“Takip plakasını çaldı.”

Kaşları kalktı, ama gözleri hâlâ kanlı elden ayrılmıyordu. "Zekice." Ama iltifatı boştu. Sessizlik. O da benim kadar şok olmuştu. "Hâlâ aklın başında mı?"

“Aequa biliyor. Geriye kalan tek ekibi uyarmaya gitti. Callidus henüz bilmiyor; biz öğrenmeden önce izcilerimizle birlikte önden gitti. Onu da bulacağız. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Sianus’u ortadan kaldırdım. O ve Ava kampa çok yaklaştılar.” Indol’un sesi yumuşaktı. “Tanrıların mezarları. Onları bu sabah güvenlik ekibinin bulması için orada bıraktım.”

Yüzümü buruşturuyorum. Ava da muhtemelen ölmüştür, ama bunu sesli söylemenin bir faydası olmayacak. "Ekibinizin geri kalanına haber verin, sonra dağılın. Bu Angui'ler Sextii, belki daha da üst seviyedeler. Kalabalıkta güvenlik yok. Dağılıp kaçmamız gerekiyor."

“Pekala.” Indol derin bir nefes aldı. Sakindi, bunu umduğumdan çok daha soğukkanlılıkla karşıladı. “Diğerlerinden madalyonlarını kütüklere bağlayıp nehirde yüzdürmelerini isteyeceğim, eğer yapabilirlerse. Ya da vahşi hayvanlara bağlayacaklar. Ya da bunlardan hiçbirini yapamazlarsa, birkaç saat sonra yerlerinde bırakacaklar.”

“İyi fikir.” İkimiz de Indol’un hedef olacağını biliyoruz, ama bu diğerlerine kaçmak için en iyi şansı verecek. “Batıya doğru gitmelisiniz. Nehri geçin. İzlemenin o kadar uzağa uzandığını sanmıyorum.”

Indol bu açıklamayı onaylar. "Git ve diğerlerini getir," diye talimat verir Axien'e sessizce. "Onlara ne yapmaları gerektiğini söyle, sonra kendin git. Hiçbirinizin buraya geri dönmesinin bir anlamı yok."

Axien bize endişeli bir bakış attı, ama sonra başını eğip ağaçların arasına kayboldu.

Indol, o gidene kadar bekledi, sonra bana döndü. Duruşunda bir ağırlık vardı. Şansının farkındaydı. "Koluna ne oldu?"

Aşağıya bakıyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Tunikimdeki yırtıklardan görünen, bileğime kadar uzanan siyah bir morluk var. Neredeyse bileğime değiyor. "Alupi ısırığı."

“Durum kötü görünüyor. Geri döndüğünüzde Ulnius’un bunu görmesini sağlayın.” Arkasını dönüp gitmeye hazırlanır.

“Bekle.” Ona haber vermeliyim. Bu belki de tek şansım. “Bütün bunlar bittiğinde, babana dikkat et, Indol.”

“Ne?” Indol’un ifadesi sertleşti, ama yerde duran eli tekrar gördü. Aklından geçen öfkeli cevabı yuttu. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Suus’ta bir şey duydum.” Gözlerimi onun gözlerine diktim. “Anguis’e bir konuda yardım ediyormuş gibi geldi. Ve eğer senin Din’e geçmeyi planladığını duymuşsa...”

Indol'un yüzü bembeyaz oldu. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

“Emissa bana söyledi.” Ben onun bunu çoktan anlamış olduğunu sanıyordum.

" *Bunu* nereden biliyordu?"

Bu soruyu düşünürken kalbim duracak gibi oldu. "Ona senin söylediğini söyledi."

“Yalan söyledi.” Yüz ifademi izliyor, sonra iç çekiyor. “Onu bulacaksın, değil mi?” Başını sallıyor, sonra cebine uzanıp bana bir şey fırlatıyor. Şıngırtılı bir çuval. “Yeşil olan o. Bizden başka kalan son kişi. Şanslısın Vis. Eğer buradan sağ çıkamazsam... denediğin için teşekkür ederim.”

Bana zoraki, yorgun bir gülümseme verdi, sonra çantasını omzuna atıp çalılıkların arasına kayboldu.

71

Emissa'nın takip cihazını avucuma alıyorum . Hala doğru yönde ilerlediğimi kontrol ediyorum. Tekrar olabildiğince hızlı ilerliyorum. Aequa'nın sadece birkaç dakika gerisindeyim.

Çatlak dikenlerin ve nemli yaprakların arasından zorla ilerlerken düşüncelerim hızla akmaya devam ediyor; cesetleri bulmanın şoku yavaş yavaş dağılıyor. Eğer bu gerçekten Anguis ordusunun desteklediği bir saldırıysa, Relucia onların burada olduğunu biliyor demektir. Ve eğer onların burada olduğunu biliyorsa, beni öldürmemeleri için emir almışlardır herhalde.

Ama diğer yandan, Anguis'te benden başka sadece bir kişinin daha haberdar olduğunu, benim de bir dişli çark olduğumu söyledi.

Eğer buradaki Anguis halkı benim kim olduğumu bilmiyorsa, o zaman hâlâ hedefteyim demektir.

Belki de birçoğu için *hedef* buydu.

On beş dakika geçmeden bir açıklığa daldım ve Aequa ile Marcellus'un birbirleriyle karşı karşıya geldiğini gördüm. Marcellus hasta görünüyordu. Aequa gelişimle irkildi, bana refleksif bir bakış attıktan sonra tekrar rahatladı.

"Biliyor," diyor kadın, aralarında yerde duran kopmuş eli işaret ederek.

“Emissa nerede?” İzleme bilyesini kontrol ediyorum. Doğrudan Marcellus'a doğru çekiyor.

“O da senin yaptığını yaptı. Kusup geri çıkardı ve yem olarak kullandı.” Aequa'nın yüzü asık. “Prav'ı eledikten sonra Valentina ve Tem'i de kendisine katılmaya ikna etti. Bu üçlü ve Titus şu anda Kalp için yarışıyorlar.”

Marcellus, sesi zayıf bir şekilde, "Doğu kulesinin tepesinde," diye yanıtladı. "Diğer üçünü nöbet tutan Sextii'leri dışarı çekmek için kullanıyor. Sonra da kendisi gidip alacak."

Kanım dondu. "Ne kadar zaman oldu?" Marcellus hemen cevap vermeyince hırladım, ona doğru tehditkar bir adım attım. " *Gittiğinden beri ne kadar zaman geçti, Marcellus?"*

“Çeyrek saat. Daha fazla değil.”

Gökyüzüne bakıyorum, zihnim karmakarışık. Alacakaranlık geceye dönerken hareket edecek. Aequa'ya dönüyorum. "Takip plakasını göster bana."

Titus, Valentina ve Tem'in diziliş şekline bakıldığında Emissa'nın ne planladığını anlamak uzun sürmüyor. Emissa, Indol'un onları izlediğini tahmin etmişti, bu yüzden görünmelerine izin veriyor. Hem Indol'u hem de Kalbi korumakla görevli Sextii'yi dikkat dağıtıcı olarak kullanırken, kendisi de kuleye diğer taraftan yaklaşıyor. Azalan ışık, diğer takım üyelerinin işin içine karışması... Kalbi ele geçirdikten sonra işler zorlaşacaktı, ama yine de mümkün olan en iyi başlangıç. Kendisi hariç herkes için kafa karıştırıcı.

Ormana doğru kaşlarımı çatarak bakıyorum. Zihnimde bir şeyler beni gıdıklıyor. Tam olarak duyamadığım bir ses, hissedebildiğim ama tam olarak göremediğim bir hareket gibi. Uzakta.

"İyi misin?" Aequa bana endişeyle bakıyor.

“İyiyim. Callidus’a ulaşın. Marcellus, sen benimle gel. Diğerlerini uyarmamız gerekiyor.”

Marcellus boynundaki iki madalyonu çıkarıp yere attı. Sonra cebinden küçük siyah bir boncuk çıkarıp madalyonların yanına fırlattı. "Hayır."

Aequa ve ben ona baktık. "Ne?"

“Gidiyorum.” Marcellus’un yüzünde utanç ama aynı zamanda kararlılık da var. “Bunun için ölmeyeceğim.”

"Sen iğrenç, pis korkak herif!" Aequa bu sözleri tükürerek söyledi ve daha da kötüsünü söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama ben koluna elimi koydum.

"Onu görmezden gel. Vaktin yok."

Aequa'nın yüzü hâlâ simsiyah, ama Marcellus'a sırtını dönüyor. Çocuk aceleyle ormana doğru uzaklaşıyor. Gitmesine izin veriyorum.

“Callidus’u uyar. Madalyonumu parçalasın.” Babamın sesini taklit ederek emri veriyorum. Sakin ve sert. “Yeterince oyalandık; bu insanlar çok yakında bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar. Ve eğer bu Anguis ise, herkesten çok benim ölmemi isteyebilirler.” İtiraz etmek için ağzını açarken Indol’un takip taşları dolu

çantasını eline tutuşturuyorum. “Eğer fark edilirsen, hayatını riske atma. Sadece kaç ve o çürümüş cehennemlerden uzaklaş. Eğer taşım hala takip plakasındaysa, bir şeylerin ters gittiğini anlayacağım ve onu kendim uyarmanın bir yolunu bulacağım.”

Aequa çantaya bakıyor. "Hâlâ düşünüyorum ki..."

“Bekle.” Parmağımı kaldırarak sözünü kestim. Derin orman yönünden bir şey geliyor. Daha önce hissettiğimle aynı, ama daha ısrarcı. Duyulabilir veya görülebilir olmayan bir his dalgası. Giderek güçleniyor. “Saklan.”

"Sen nesin-"

“ *Saklan* .” Yerdeki elini aceleyle çalılıkların içine tekmeledim, sonra onu zorla yakındaki en sık çalılıkların arasına sürükledim. İtiraz etmeyecek kadar soğukkanlıydı, ancak sonrasında elimi salladı ve şaşkın bir sinirlilikle bana baktı.

On saniye geçti. Yirmi. Aequa kıpırdandı, sanki beni azarlayacakmış gibi görünüyordu.

Bir hışırtı duyuluyor ve iki adam açıklığa giriyor. Adamlardan biri takip cihazı taşıyor.

"Burada olmalıydı," diye mırıldandı tabağı tutan, başını tabağın üzerine eğmiş. Diğeri ise hızla azalan ışığa karşı gözlerini kısarak etrafı taradı. Bakışları üzerimizden geçti. Olağanüstü bir şey gördüğüne dair hiçbir işaret yoktu.

Onlardan yayılan o garip hissi tarif etmek imkansız. Tamamen kafamda olduğunu bildiğim, ama fiziksel uzayda yerini belirleyebildiğim titreşen bir işaret fişeği gibi.

İkinci adam aniden öne çıktı ve yerden bir şey kaptı. Marcellus'un ve Emissa'nın madalyonlarıydı. "İki tane daha."

"Küçük piçler her şeyi bilir."

"Nasıl?"

“Nasıl olduğu önemli değil.” Daha iri olan adam madalyonları tekrar yere fırlattı. Üzerlerine şiddetle bastı, taşlar kırılırken çıtırdadı. “Önemli olan onlardan olabildiğince çok toplamamız. Hadi bakalım.”

Geldikleri gibi kaybolurlar. Nabız atışı hissi azalır.

Aequa ve ben yaklaşık yirmi saniye daha çömelmiş halde bekledik, sonra o bana döndü. "Onların geldiğini duydun mu?"

İhtiyaç sahibi.

“İyi kulakların var.” Daha fazla sorgulamak istediğini görebiliyorum—bana inanmıyor; tıpkı naumachia olayındaki gibi—ama bunun yerine pes ediyor. “Pekala. Haklısın. Gidip Callidus'u uyaracağım. Sadece... aşağıda dikkatli ol.”

Sıkıca gülümseriz. Başka bir şey söylemeden güneye doğru gözden kaybolur.

⁂

Ufukta beliren iki kuleye doğru eğilerek, göğsümü sıkıştırarak koşuyorum, sonra çökmüş, yosun kaplı bir duvarın üzerinden tırmanıp gözden kayboluyorum.

Muhafızın ayak sesleri bir nefes sonra taşın diğer tarafında yankılandı. Onun geçişini kafamda hissettim, geçtikten sonra bir anlığına dışarı baktım. Yüzünü göremedim, sadece omuzlarından aşağı sarkan kirli sarı saçları vardı. Gri bir pelerinle sarınmıştı. Kalbi koruyan adamların ne giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama önemli değildi. Bu saldırının arkasındaki kişi, tüm güvenlik ekiplerini etkisiz hale getirecek kadar bilgiye sahipti. Son iki karşıt Sextii'yi hayatta bırakma riskini göze almazlardı.

Adam köşeyi dönüp ağır adımlarla ilerliyor ve ben de kendimi yukarı doğru çekiyorum. Bu garip yeni yeteneği sorgulamaya vaktim olmadı ama işe yarıyor: Birini görmeden veya duymadan önce varlığını hissettiğim üçüncü sefer bu. Bu yetenek olmasaydı, fark edilmeden kalenin bu kadar derinliklerine kadar ulaşamazdım.

Sabırlı olmayı, hareket etmeden önce beklemeyi kendime öğretiyorum. İçeri dalıp uyarı bağırmak ne kadar cazip gelse de, bunun anlamsız olacağını biliyorum; kendim için bariz tehlikenin yanı sıra, Emissa ve ekibi bunun bir tuzak olduğunu varsayacaklardı. Yapacağım tek şey saldırganlarımızı uyarmak olurdu.

Takip plakamı kontrol ediyorum. Marcellus'un Kalbin ilerideki kulede olduğu konusunda haklı olduğu anlaşılıyor ve şükürler olsun ki -ya da belki de endişe verici bir şekilde- hareket etmemiş. Emissa'nın dikkatini dağıtmak için görev yapan üç öğrenci yakınlarda, büyük olasılıkla kuzeydeki büyük ölçüde sağlam binalardan oluşan bir kümenin içinde saklanıyorlar. Umarım Emissa hala onlarla birliktedir.

Tehlike hissi duyularımdan silinmeye başlarken, alçaktan ilerleyerek, otlarla kaplı binalara doğru sürünerek tekrar ortaya çıkıyorum. Artık alacakaranlık

tamamen çökmüş, pembe tonlu bulut kümeleri yukarıda griye dönüyor. Kurumuş yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor. Her şey sessiz.

Gölgeden gölgeye olabildiğince hızlı bir şekilde iki dakika boyunca koşturduktan sonra, büyük, duvarlarla çevrili bir avluya ulaşıyorum. Avlunun ortasında bir çeşmenin kalıntıları, etrafını saran kemerler bulunuyor. Takip cihazıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bölgeyi tarayın.

Solumdaki duvarda yüksekte duran daha koyu şekilleri görünce dehşet içinde geriye doğru çekildim.

Cesetler iki bölge dışında dokunulmamış durumda. Bu iki bölgede sivri taş çiviler onları kollarını ve bacaklarını açarak yere sermiş, kafaları ise korkunç, tanınmaz hale gelene kadar dövülmüş.

Tıpkı güvenlik ekipleri gibi. Tıpkı Sianus gibi.

Kafataslarının kalıntılarından bakışlarımı ayırırken ellerim titriyor, başka bir ayırt edici özellik arıyorum. Sadece üç kişiler. Uzun sarı saçlı bir kız—Valentina. Esmer tenli bir kız—Tem. Ve diğer oğlan da Titus olmalı.

Ellerim yumruk haline gelirken bile, Emissa'nın onların arasında olmamasından duyduğum rahatlamadan utanıyorum.

"Onlar için yas tutmayın."

Sözler, arkamda aniden beliren bir varlıkla birlikte geliyor. Çok yakın. Kafamın içinde alev alev yanıyor. Hızla dönüyorum, bıçağı çıkarıyorum ve hazırda bekliyorum.

Adam uzun ve ince, dar yüz hatları alnından çenesine uzanan pembe-beyaz bir çizgiyle belirginleşiyor. Onu tanımak sadece bir an sürüyor.

Pletuna Festivali. Relucia'nın gizemli buluşması.

"Beni tanıyorsunuz," diyor adam başını yana eğerek. "Nereden?"

“Seni tanımıyorum.” Bıçağımı indirmiyorum. “Geri dur.”

“Şimdi, şimdi.” Adamın bakışları benden arkadaki duvara asılı cesetlere, sonra tekrar bana kaydı. “Zamanımız var, genç adam. Konuşalım.”

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

“Katılmıyorum.” Yabancı yavaşça etrafımda dönmeye başladı. Bana doğru gelmiyordu, daha çok beni daha yakından incelemek istiyormuş gibiydi. “İlginç. Ah, *ilginç* . Bu dünyadaki tüm insanlar arasında, en azından ikimizin tartışacak bir konusu var.” Üç parmağıyla kalbine üç kez dokunarak tuhaf bir işaret yaptı.

Onu görmezden geliyorum. Bıçağım sıkıca onunla benim aramda. "Neden bunu yapıyorsun?" Başımı Dördüncülerin cesetlerine doğru çeviriyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Adam hayal kırıklığına uğramış görünüyor. " *Soru* bu değil, genç adam. Bu, yapmaya değer bir tartışma değil." Kendi bıçağını çıkarıyor. Benimkinden daha küçük. Bıçağı bir elinde gelişigüzel çeviriyor. Parmaklarının arasında, su gibi pürüzsüz bir şekilde, şeytani görünümlü kısa bıçağın girip çıkmasına izin veriyor. "Ama bu seferlik size müsamaha göstereceğim. Bunu Ordu'nun emriyle yapıyoruz, ama bilmediğimizi düşünüyorlar. Naumachia gibi, sorumluluğu üstlenmeye can atacağımızı bekliyorlar. Bunun bizi tüm Cumhuriyet için bir tehdit haline getireceğini, yeni yasaları geçirmelerine ve Senato'daki çökmekte olan güçlerini pekiştirmelerine olanak sağlayacağını bekliyorlar. Ve Senato'nun, gelecek vadeden genç liderlerin böyle bir katliamının bir daha asla yaşanmaması için Akademi'yi ele geçirmelerini talep edeceğini bekliyorlar. Çünkü bu adanın neden özel olduğunu bilmiyorlar, ama özel olduğunu *biliyorlar* ."

Bıçakla oynayarak etrafında dönmeye devam ediyor. "Elbette, bu olay sadece birimizin yakalanmasıyla sonuçlanacak. Ve sorgusu, bunun Hiyerarşi içinden desteklenen bir saldırı olduğunu, Din'in Akademi üzerindeki kontrolünü elinden almak için yapılmış bir oyun olduğunu ortaya çıkaracak. Ama tam olarak kimin arkasında olduğunu değil." Gölgeli ve karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Ve bu küçük olay yüzünden başkaları Solivagus'a erişim sağlasa bile, kapıyı asla bulamayacaklar. Çünkü Veridius, başkasının yaklaşmasına izin vermeden önce onu gömecek."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Yabancı içini çekti.

Hava *bükülüyor* ve o gözden kayboluyor.

Bir saniye geçti. İki saniye. Etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum. Ne olup bittiğinden emin değilim.

"Evet, öyle," diye fısıldadı arkamdan, soğuk bir bıçak boynuma dayanmıştı.

Bıçağımı yere bırakıp teslim olurcasına parmaklarımı açıyorum, bunun dışında tamamen hareketsiz kalıyorum. Boğazımdaki baskı hafifliyor ama tamamen kaybolmuyor.

“Şimdi,” diye mırıldandı adam. “Güvenlik ekibiniz size saldırmamaları gerektiğini biliyordu, ama diğerleri... şey. Onlara *söyleyebilirim* . Ama o zaman liderlerini öldüren çocuğun neden bağışlandığını merak edeceklerdir. Ve buna izin veremeyiz. Öyleyse gidin. Ödülünüzü alın.” Yabancının sesinde hoş bir eğlence tonu vardı. “Artık akraba olduğumuzu bildiğime göre, genç adam, neler yapabileceğini görmek için *çok heyecanlıyım* .”

Hemen konuşamıyorum, korku ve öfke dilimi düğümlüyor.

“Hayır. Relucia daha akıllı davranmalıydı.” Sonunda söyleyebiliyorum. Sesim titriyor. Yanlış bir hareket, söylenecek yanlış bir şey ama içimde bir şeyler kırılıyor. Anguisler sorumlu. Anguisler sorumlu ve en azından kısmen, tüm bunları beni Domitor yapmak için yapıyorlar. “Anlaştığımızı sanıyordum. Bundan önce iş birliği yapmaya istekliydim.”

“Relucia mı?” Adam duraksadı, sonra keyifle güldü. “Hadi ama. O sadece söyleneni yapıyor. Korkarım ki bizim gibiler için küçük devrimci hayallerimiz çok yetersiz.”

Kaşlarım çatılıyor. Pletuna Festivali'nde Relucia'nın bu adama emirler verdiğini düşünmüştüm. Ama burada ondan bahsetme şekli, sevgi dolu ama küçümseyici bir tavır sergiliyor.

"Öyleyse, senin istediğini neden yapayım ki?"

"Çünkü o da yukarıda."

Nefesim kesildi. *"O" kelimesini* kullanış biçiminden, kimden bahsettiği konusunda hiçbir şüphe kalmadı.

"Hayatta mı?"

"Şimdilik."

"Ona dokunursan, seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

Sanki çok büyük bir şaka yapmışım gibi kıkırdadı. "Kazanırsan, sana söz veriyorum. Ona zarar gelmeyecek."

Sanırım. Sinirle gözlerimi sıkıca kapattım. "Anlaştık."

Boğazımdaki baskı kayboldu. Dikkatlice döndüm. Adam geri çekilmişti.

"Son bir tavsiyem daha var, genç adam," diyor sessizce. "O kolunu kaybetmeye hazırlıklı olmalısın. Hiçbirimiz yara almadan kurtulamayız." Yüzündeki deformasyona hafifçe dokunuyor.

Havada bir başka bozulma daha oluyor ve sonra kayboluyor.

Yalnız olduğumdan emin olunca titreyerek nefesimi verdim, bıçağıma doğru koşup tekrar kaptım. Yabancının varlığına dair hissim kaybolmuştu; yakındaki iki kulenin tepesinden sadece iki cılız nabız atışı geliyordu.

Yukarıya bakıyorum. Çok yakın, sadece birkaç bina ötede. Kare cephe belki yüz metre kadar yukarıya uzanıyor, ancak zamanın taşı aşındırdığı yerlerde birçok boşluk var. Yine de ikizinden daha iyi durumda ve tepesi sağlam görünüyor. Yukarıdan hiçbir hareket yok, ama ışık var. Ve kafamdaki o rahatsız edici ritimleri yanlış anlamak mümkün değil.

Giderek derinleşen gölgelerin arasından süzülerek dibine ulaşıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Kulenin çekirdeğini saran merdivenler eski ve dökülüyor. Aşağıdaki nehirdeki kısa bir şelale geceye doğru tıslıyor. Sessiz kalarak olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı çıkıyorum. Eğer yabancı doğru söylüyorsa ve Emissa buradaysa, muhtemelen aşağıda neler olup bittiğinden haberi yok. Muhtemelen içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil. Bu da bana çok az seçenek bırakıyor. Hala birbirimize karşı olduğumuzu düşünüyor; Kalbi ele geçirmeye çalıştığı sürece, bir uyarı bağırmak, bölgedeki tüm Anguis'leri çekmekten başka bir işe yaramayacak.

Bu da demek oluyor ki, burada kim varsa onunla yüzleşmek zorunda kalacağım ve Emissa'nın diğerlerini uyarmadan veya beni öldürmeden önce onları etkisiz hale getirmeme yardım etmesini umacağım.

Yukarı çıktıkça yukarıdaki titreşimin şiddeti artıyor. Kesinlikle iki kaynaktan geliyor. İnsanları bu şekilde hissedebildiğim fikri beni hâlâ derinden rahatsız ediyor, ancak şimdilik faydası endişelerimin önüne geçiyor.

Tepeye ulaştım ve taş siperliğin üzerinden şöyle bir göz attım. Kulenin kenarlarında meşaleler yanıyordu. Tek başına bir adam surların ortasında uzanmış oturuyordu. Çok iriydi. Benden yarım metre daha uzun, zayıf ve kaslıydı. Letens'te savaştığım Octavii'lerin çoğundan daha büyüktü.

Emissa'dan veya başka kimseden bir iz yok, ancak diğer nabız sinyali kulenin karşı tarafındaki tahta sandıklar ve moloz yığınından geliyor. Emissa muhtemelen orada saklanıyor ve ekibinin aşağıda dikkat dağıtıcı bir eylem yapmasını bekliyor. Muhtemelen muhafızların dikkatini çekmemek için uzak duvara tırmandı.

“Bunun için mi geldiniz?” Adam tembelce ayağa kalktı, iki parmağı arasında altın Jovan Kalbini tutuyordu ama bana hiç bakmadı. Tüm çabalarıma rağmen geldiğimi duymuş olmalıydı.

Saklanmanın bir anlamı yok. Son birkaç basamağı da tırmanıp surlara çıkıyorum. "Evet."

Muhafız sonunda bana döndü. Yüzü beni tanıdığını belli eden bir aydınlığa büründü.

“Catenicus.” İsmin alçak ve sert bir tınısı var.

Gözleri simsiyah oldu.

72

İradeyle dolu Angius askeri bana doğru atılırken hırlıyor .

Burada incelik yok, kedi fare oyunu yok. Aramızdaki yirmi metrelik mesafeyi tek bir güçlü hamleyle, yumruğunu geriye çekerek kat ediyor. Niyetini yanlış anlamak mümkün değil.

Saldırıya hazırlıklıydım ve yine de son anda kaçmayı başardım. Buraya tırmanırken, Letens'teki Sextus'a karşı kazandığım zafer aklımın bir köşesindeydi ve düz bir dövüşte şansım olup olmadığını merak ediyordum. Şimdi çok geç, bunun ne kadar saçma bir düşünce olduğunu görüyorum. Tiyatroda karşılaştığım rakip neredeyse hiç dövüşçü değildi, rütbesine göre zayıftı ve onu ancak beni görmezden gelmeye karar verdiği için yendim. Burada kalabalık yok. Hiçbir dikkat dağıtıcı unsur yok.

Ve bu adam... bu adam ne güçsüz ne de deneyimsiz görünüyor.

Muhafızın yumruğu tam durduğum yere indiğinde, gerçekler bir anda dank etti. Kule sarsıldı, taşlar kırıldı, yumruğum büyüklüğündeki parçalar yanlardan etrafa saçılıp giderek kararan boşluğa karıştı. Ağır ağır nefes alarak ayağa kalktım. Demek ki o bir Sextus'muş; hiçbir Septimus bunu yapamazdı. Döndüğünde en yakın meşalenin üzerinden bir toz bulutu geçti. Geniş bir gülümsemeyle parmak boğumlarındaki tozları silkeledi. "Melior bunu büyük bir keyifle izleyecek."

“Melior öldü. Hatırlıyor musun?” Ona kendimden memnun bir gülümseme gönderdim. Muhtemelen kötü bir fikir, ama başka yapacak bir şey düşünemiyorum. Kendini kontrol edebiliyorsa hiçbir şansım yok.

Sextus'un alaycı gülüşü soluyor. Vücudu kaskatı kesiliyor.

İleri atılıyor. Bu sefer hırlama yok, sıçrama yok. Sadece gece yarısı gözleri, nefret ve mutlak bir sessizlik.

Tiyatroda Septimii'lere karşı edindiğim tecrübe burada işime yarıyor; beni öldürmeye çalışmasalar bile bu onların sıkça kullandığı bir taktikti. Yan tarafa doğru dans ederek Sextus'un dengesini bozuyorum, sonra son anda ters yöne doğru atlıyorum, kafamı uçuracak bir darbeden kıl payı kurtuluyorum. O sendelerken ben de dönüp tüm gücümle böbreğine yumruk atıyorum. Sanki taşa yumruk atıyorum.

Bunu hissediyor; nefes nefese kalışından, sendelediğinden anlayabiliyorum. Ama bu bir an bile sürmüyor.

Homurdanıyor. Hala bana sırtını dönmüş. Önündeki duvara doğru bir yumruk atıyor.

Dışarı doğru patlayarak enkazı aşağıya doğru saçıyor.

Sonra dönmeye başladı. Sanki ona dokunmamışım gibi, sanki üç metre kalınlığındaki taşa yumruğunu geçirmemiş gibi hareket ediyordu. Tekrar üzerime geliyordu, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Beni kulenin kenarlarından birine sıkıştırmaya çalışıyordu. Aşağıda nehrin şırıltısını duyabiliyordum.

Etrafta bir sürü enkaz olmasına rağmen Sextus hiçbir şeye güç katmıyor: ya yeterince yetenekli değil ya da çok uzun sürecek. Şu anki tek avantajım bu. Ulciscor'un Transvect'e yapılan saldırıdan sonra Sacro'yu ne kadar kolay öldürdüğünü düşünürsek, bu son derece şanslı bir durum.

Etrafımızda daire çiziyoruz, ben hızlı hareketlere odaklanıyorum, köşeye sıkışmama izin vermiyorum. Sextus'un dudağı hayal kırıklığıyla kıvrılıyor—bunun şimdiye kadar bitmiş olacağını düşünmüştü—ve sonra duruyor. Eğilip yumruğumun belki iki katı büyüklüğünde bir taş bloğu alıyor.

Ahmakça bir şekilde, bunu başaracağını düşündüm. Ama başaramadı.

Bana doğru fırlatıyor öylece.

Taştan sıyrılıyorum ama bu kadar basit olması beni çok şaşırtıyor, kurallara göre savaşmaya çok alışmışım. Taş yaralı koluma isabet ediyor, tuniğimi yırtıyor. Yakıcı bir acı, bir çıtırtı sesi. Şiddetiyle savruluyorum.

Sol ayağım geriye doğru kayıyor, tutunacak bir yer arıyor. Hiçbir şey yok. Tehlikeli bir şekilde sallanıyorum, yana doğru sendeliyorum. Vücudumun yarısı kuleden sarkarken düşüyorum, acıdan neredeyse hiçbir şey göremeden kendimi yukarı çekmek için çılgınca çabalıyorum.

Gözlerim netleştiğinde Sextus'un tam tepemde durduğunu gördüm. Beni kenardan aşağı atmak için ayağını kaldırdı.

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Her şeyden çok şaşkınlık. Sendelleyerek bir adım atıyor. Sonra bir adım daha. Yumruğunu açıyor, Jovan'ın Kalbi yanıma yere düşüyor. Gözlerindeki karanlık kayboluyor. Varlığından kaynaklanan kafamdaki zonklama diniyor.

Öne doğru sendeliyor.

Kalbi üzerine düşmeden önce kaptım ve kendimi ondan uzaklaştırdım, tam da o kadar ki yanımdan geçip kenara düştü. Kafatasının dibinden karanlık bir şeyin koptuğunu ve arkama doğru hızla gittiğini gördüm. Vücudu havada yuvarlanırken kan fışkırdı, karanlıkta garip bir şekilde yavaş bir gölge gibi, ta ki aşağıdaki nehre çarptığında yankılanan bir sıçrama sesi duyulana kadar. Su onu sürüklerken yüzüstü yatıyordu.

Arkamı döndüğümde Emissa'nın orada durduğunu, titreyen elinde kısa, damlayan bir obsidyen bıçak tuttuğunu gördüm.

Gözleri siyah.

“Seni öldürmeye çalışıyordu,” diyor usulca. İnanmaz bir şekilde. “Sadece Kalbi almanı engellemek değil, gerçekten *öldürmek* istiyordu.” Yanıma doğru koşuyor. Nazik. Endişeli. Gözleri normal, güzel yeşil rengine geri dönmüş.

"Aşağı yukarı öyle." Yaralarımı incelemesine izin verirken orada yatarken inledim. Kolum şiddetli bir ağrı içinde kıvranıyordu.

"Neden?" Kararmış uzvu incelerken nefesini tıslayarak sordu. "Çürüyen tanrılar, Vis. Neler oluyor?"

“O bir alupiydi.” Nefes almakta zorlanıyorum, rüzgar hâlâ yüzüme vuruyor. “Ama güvenlik ekipleri, burada öğrenci olmayan herkes—onlar Anguis. Hepimizi öldürmeye çalışıyorlar, Emissa. Gidip Callidus'u bulmalıyız. Diğerleri ya çoktan öldüler ya da Akademi'ye doğru kaçıyorlar.”

Yükselen ay ışığında yüzü solgun. "Benim takımım mı?"

Başımı sallıyorum.

Emissa titreyerek nefes aldı. Anlattıklarımdan duyduğu dehşeti, yapılması gerekenlerden ayırdığını, zihnini bölümlere ayırdığını neredeyse görebiliyordum.

Ama bana inanıyor. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatmak zor. "Öyleyse buradan çıkmalıyız. Ama önce o kola bakmalıyım."

“Aequa çoktan bandajını sardı.” Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

“Duvarı yüzüne fırlatmadan önceydi bu.” Beni çok az bir çabayla tekrar yere oturtuyor. Solgun bir gülümsemeyle, eliyle yüzümü kavrarken gözleri gözlerimle buluşuyor. Bakışlarında çok şey var. Endişe. Rahatlama. Sevgi. Suçluluk.

"Will'i kullandınız," diye belirttim güç bir sesle.

“Bunu sonra konuşabiliriz.” Emissa, obsidyen kılıcını alıp ustaca tuniğimin bir kısmını keserken sert bir şekilde konuştu ve etime verilen hasarın boyutunu görünce tekrar tısladı. “Seni şuraya götürmemiz gerekiyor...”

Donakaldı.

"Ne?" Boynumu aşağıya, onun baktığı yere doğru uzattım ama hiçbir şey göremedim. "Ne oldu?"

“Hiçbir şey.” Sesi tuhaf. Bana bakmıyor. Tunikimin kıvrımlarını dikkatlice düzeltiyor ve sonra ayağa kalkıyor. Birkaç adım geri çekiliyor.

“Emissa?” Kendimi zorla ayağa kaldırdım. “Sorun ne?”

"Bana kalbi vermeniz gerekiyor."

Hafifçe güldüm, ama onun ciddi olduğunu görünce neşem kaçtı. "Daha önemli işlerimiz var—"

“Buna ihtiyacım var. Iudicium’u kazanmam gerekiyor.” Başını kaldırdı ve inanamadım, gözleri yine siyahtı. Obsidyen hançer elinde duruyordu. “Ayrılma riskini göze alamam. Lütfen.”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, ihanet duygusu şok edici derecede acı verici. "Beni tehdit etmene gerek yoktu," diyorum usulca. Kendimi toparlamak için sendeliyorum. Altın üçgeni ayaklarının dibine fırlatıyorum. Kuleye çarpıp ses çıkarıyor.

Konuşmadan ona bakıyor, saçları yüzünü örtüyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve hıçkırarak ağladığını anlıyorum.

Hem endişeli hem de şaşkın bir halde bir adım öne atıyorum. "Emissa—"

Hançer bana doğru uçuyor. İrkilerek irkiliyorum, ama yeterince değil.

Mideme yerleşiyor.

Bir anlık şaşkınlık yaşadım, karnımdaki o korkunç yanmayı neredeyse fark etmedim bile. Küçük bir nefes verdim. Bıçak batmaya devam ederken, şoktan ve

acıdan başka bir şey yapamadım. Kabzasından çektim ama çok güçlüydü. Beni geriye doğru itti.

Uçurumun kenarında.

Çırpınıyorum. Düşüyorum. Emissa hâlâ yere bakıyor, hâlâ titriyor. Bıçağı bırakıp havayı kavramaya çalışıyorum. Çaresizce. Tutunacak herhangi bir şey arıyorum. Öleceğimi biliyorum ama nedenini anlamıyorum.

Hâlâ Emissa'nın ayaklarının dibinde duran Kalp, aniden tekrar elime geri geldi.

Emissa'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünün şaşkınlıkla irkildiğini görmeye ancak vakit bulabildim, sonra da gözden kayboldu.

Düşüyorum.

Hiçbir kontrol yok, kendimi düzeltme düşüncesi bile yok. Sadece acı, yorgunluk, kafa karışıklığı ve derin, çok derin bir keder var.

Suyun hızla yükseldiğini görmekten çok hissediyorum. Bu sefer çok yüksekteydim. Çok hazırlıksızdım. Çok yaralıydım. Çarpmanın etkisi yere düşmekten çok daha iyi olmayacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve sonunda teslim oluyorum.

73

İmkansız bir şekilde uyanıyorum .

Dünya alevler içinde gibi geliyor; ilk yaptığım şey su kusmak, kıvranıp öksürmek ve ciğerlerimi etrafımdaki çakılların üzerine püskürtmek. Gözlerim açılıyor. Gece. Ay ışığı, etrafımı saran ve uyuşturan nehrin üzerinde gümüş gibi parlıyor. Sağlam kolumu kullanarak kendimi taşlı kumsala doğru yukarı çekiyorum; diğer kolum komut verdiğimde hareket ediyor, ancak önemli bir acıyla birlikte. Ön kolumdan küçük deliklerden kan sızıyor. Karnımdan hala kan akıyor, kırmızı kan tuniğimden uzaklaşıp berrak suyla karışıyor ve sonra dağılıyor.

Yumruğum acı verici bir şekilde sıkıca kenetlenmiş. Parmaklarımı zorla açıyorum.

Jovan'ın Kalbi avucumda parıldıyor. Acı bir teselli.

Kıyıda bir hareketlilik var. Birbirine dolanmış tüylerden oluşan bir yığın, gözleri parıldayarak beni izliyor.

"Diago?" diye hırıltılı bir sesle ismi söylüyorum. Devasa alupi kıpırdanıyor, bakmaya devam ediyor.

Nefes nefese, başım dönerek biraz daha sürünüyorum. Kolumdaki izlerin Diago'nun dişlerinden olduğunu anlıyorum. Beni nehirden çıkarmıştı. Hayatımı kurtarmıştı. Ona doğru uzanıyorum. O da hırlıyor.

"Sana da aynısı," diye mırıldandım yorgun bir şekilde, elimi indirerek.

Vücudumun ağrımayan hiçbir yeri yok. Kırılmış gibi hissetmeyen hiçbir yerim yok. Ama bu doğru gibi görünüyor. Ölmüş olmalıydım. Belki de kendini güçlendiren biri bu düşüşten sağ kurtulabilirdi—bir Sextus, belki de bir Septimus. Ama ben değil. Özellikle de zaten içinde bulunduğum fiziksel durumda değil.

Sırt üstü uzanıyorum. Bu gece yıldızlar çok parlak. Parmaklarım isteksizce karnıma doğru ilerliyor. Nazikçe yokluyorum, eşlik eden acı dalgasını, yırtılmış etin hissini, yapışkan kanın fışkırmasını bekliyorum.

Bir şefkat var ama beklediğim kadar değil. Dirseğimin üzerine yaslanıp, yırtık pırtık tuniğimi yavaşça geri çekiyorum.

Karnımdaki delik hala orada, akan suyla temizlendi. Hala kan sızıyor ama çok az. Kolumdakinden daha kötü değil. Ve yara olması gerekenden daha küçük görünüyor. Daha sığ.

Biraz daha bastırmak için yeterince cesaret topladım; anında bir kan akışı oldu ve yüzümü buruşturarak hızla durdum. Mucizevi bir şekilde iyileşmemiştim demek ki. Sadece düşündüğüm kadar kötü değildi. Kabul etmeliyim ki, çok küçük bir hançerdi.

Bu durum çok daha kötü hissettirdi, içime işledi ve beni kuleden aşağı itti.

Emissa beni öldürmeye çalıştı.

Mide bulandırıcı anı her şeyin içine sızıyor. Anlayamıyorum. Bu düşünce enerjimi, yerden kalkma isteğimi bile alıp götürüyor. O buna üzülmüştü ama yaptı. Bütün bunlar ne için? Iudicium'u kazanmak için mi? Kesinlikle hayır. Ona zaten Kalbi vermiştim. Ve onu bundan daha iyi tanıyorum.

Ya da öyle sandım. İçimde bir acı dalgası yükselmek üzere.

Çantam hâlâ sırtıma bağlı; zorlanarak askıdan çıkarıp ıslak içindekileri karıştırıyorum ve takip plakasını buluyorum. Taşların çoğu gitmiş. Ama Emissa'nın ekibinin taşları kalmış, bu da ne kadar doğuya sürüklendiğimi tahmin etmemi sağlıyor. Birkaç mil, diye düşünüyorum. Bu iyi. Faydalı.

Kalbin işaretinin de eksik olduğunu fark ettim. Kalbin kendisini tekrar inceledim ve herhangi bir hasar, onu deforme edip büyünün başarısız olmasına neden olabilecek hiçbir şey bulamadım. Garip. Elime nasıl uçtuğunu hatırladıkça ürperiyorum. Düşmemi engelleyebilecek herhangi bir şeye uzanmaya çalışıyordum ve o da... geldi.

İnsanları görmeden hissedebilme yeteneğim ve şimdi de bu. Tüylerim diken diken oldu. Bende bir sorun var. Sanırım bu, dün gece Labirent'in ötesindeki yerin bana yaptığı şeyin bir sonucu. Tek açıklama bu.

Bu düşünce beni hasta etse de, en azından Kalp'te olan her neyse kaybolmuş gibi görünüyor, bu yüzden takip edilmeden ona tutunabilirim. Diğer

endişelerimi bir kenara bırakıp madalyonumu gösteren siyah yarım taşa dokunuyorum. Son kontrol ettiğimden beri yerinden oynamamış. Düşmemiş. Ve ayın ışığına bakılırsa, gecenin büyük bir kısmı geçmiş.

Aciliyet, uzuvlarıma aniden enerji veriyor.

Ağrılar devam ediyor ama ayağa kalktığımda, vücudumun tekrar çökmeye direnme yeteneğine şaşırıyorum. Sol kolum, yanımda gevşek bir şekilde sarkmasına izin vermekten daha fazlasını yaparsam uyuşuyor ve acıyor, ama diğer her şey sadece ağrıyor gibi görünüyor. Hassas, ama hareket edemez durumda değil. Ne kadar çok hareket edersem, temkinli bir şekilde gerinirsem, her şeyin kırık değil de kötü bir şekilde ezilmiş olduğuna o kadar çok ikna oluyorum.

Giysilerimdeki fazla suyu sıktım, kafam biraz toparlandı ve durumu değerlendirebildim. Callidus'un gelmesi muhtemelen yarım gün, belki de daha fazla sürer; Aequa'nın küçük bir gecikmesi bile henüz ona ulaşamamış olabileceği anlamına gelir. Ama aynı şekilde, ona söylediğim şeyi yapmış olması da mümkün. Hayatına değer vermiş. Gerektiğinde farklı bir yöne doğru koşmuş.

Çantamdan ıslak et parçalarını çıkarıp birkaç dakika boyunca hırıldayarak çiğniyorum, en azından biraz güç toplamadan yola çıkmanın aptallık olacağının farkındayım. Nehrin kenarında yatan Diago'ya küçük bir parça atıyorum. Umursamıyor. Ona dik dik bakıyorum. Beni görmezden geliyor.

Sonunda, şafak gökyüzünü renklendirirken, hareket etmem gerektiğini anladığım noktaya ulaştım. Dinlenmiş olmaktan çok uzağım, aksine kaslarım sertleşmeye başlamıştı. Uyuyakalma tehlikesi de çok fazlaydı.

Ben de Callidus'a doğru yola koyuluyorum.

Gün geçiyor, hareketlerim ağırlaşıyor, ilerleme kararlılığıma rağmen istediğimden çok daha yavaş ilerliyorum. Diago çalılıkların arasına kayboluyor; ara sıra ağaçların arasında uçuştuğunu görüyorum, ama aksi halde kendi halinde takılıyor. Umursamıyorum. Kısmen yaratık beni hâlâ huzursuz ettiği için, kısmen de önden keşif yapıyor olabileceğini düşündüğüm için. Yolumun güvenli olduğundan emin olmak istiyor.

İzleme plakası üzerindeki yarım taşlık ağırlığım hiç kıpırdamıyor.

Callidus'un yüksek konumuna doğru zorlu tırmanışa başlayacak kadar yaklaştığımda güneş neredeyse en tepe noktasındaydı. Kuzeye doğru kilometrelerce uzanan manzarasıyla harika bir yerdi. Huzursuzluğum giderek

arttı. Yaklaştığımı çoktan fark etmiş olmalıydı. Ve Callidus, acınası halimi gördüğü anda hemen gelip yardım ederdi.

Ama hiçbir şey yok. Sadece kuş sesleri, dalların kırılma sesleri ve yaprakların arasından esen rüzgarın hışırtısı var.

Bacaklarım ağrıyor, gözlerim yoruluyor ve kendimi yukarı çekerken sol, kararmış kolum endişe verici bir şekilde tepkisiz kalıyor.

İleriden bir çığlık duyuluyor.

Vücudumun elverdiği ölçüde hızla koşmaya başladım, dalları yarıp geçtim ve açıklığa fırladım. Kalbim durdu. Uzakta iki adam yatıyordu ve bu mesafeden bile tuniklerinde parıldayan kırmızıyı görebiliyordum.

İkisi de hareketsiz yatıyor. Onlardan biri Callidus.

“Vek!” Bu kelime boğazımdan yırtıldı. Hızla yanına koştum, dizlerimin üzerine çöktüm.

Callidus yan yatmış; diğer adam ise gözleri boş boş gökyüzüne bakıyor, boğazı paramparça olmuş. Callidus'u yavaşça çeviriyorum, göğsündeki, karnındaki ve kollarındaki korkunç kesikleri görünce inliyorum. Çok kan kaybetmiş.

Aniden hırıltılı, kesik kesik bir öksürük sesi çıkarınca irkildim.

“Callidus.” Tunikimden bir parça koparıp, bir yandan başını desteklerken diğer yandan yaraları olabildiğince iyi sarmaya başladım. “ *Callidus* . Uyan.”

Callidus kıpırdanır. İnler. Gözleri aralanır. "Vis?"

"Kıpırdama. Yaralısın."

“Gerçekten mi?” Callidus tekrar öksürdü, ardından garip, huzursuz bir hırıltı geldi. “Ama kendimi çok iyi hissediyorum.”

“Belki de seni burada bırakırım o zaman.” Gülümsedim, ama endişemi gizlemekte pek bir işe yaradığını sanmıyorum. *Her yer* kan içinde. “Merak etme. Seni geri getirebilirim.”

Callidus bana baktı. "Emin misin, *seni* geri getirmek için bana ihtiyacın yok mu?" Tekrar öksürdü. Ağzının kenarında bir damla kan vardı. "Tanrım, dostum. Çok kötü görünüyorsun."

Korkudan boğulmuş bir kahkaha attım. "Üstesinden gelirim. Sadece şu yaraları biraz daha iyi sarmam gerek." Başka bir şerit daha kopardım. "Ne oldu?" Aslında bilmeme gerek yok, ama onu konuşturmak, benimle kalmasını sağlamak için aklıma gelen tek şey bu.

“Emin değilim. Kendi halimdeydim, sonra... bu oldu.” Başını güçsüzce çevirip ölü adama baktı. “Kızgındı. Geride bırakıldığını söyleyip duruyordu. Benimle zaman geçireceğinden bahsediyordu. Çok hoş bir tipti. En az bir saat benimle birlikte olmuş olmalı, ta ki o alupi gelip boğazını parçalayana kadar.” Nefes nefese kaldı. “Güzel zamanlardı.”

“O, Anguis'ti. Güvenlik ekiplerine suikast düzenlediler, takip plakalarını ele geçirdiler. Hepimizi öldürmeye çalıştılar.”

“Merak ettim... Aequa?”

“Bilmiyorum.” Buradan zorla uzaklaştırılmış olmalı. Ona riske girmemesini söylememeliydim. “Dördüncülerin çoğu hayatta kalamadı. Ve Sianus da.”

“Çürüyen tanrılar.”

"Gördünüz mü? Bizim için durum o kadar da kötü değil."

"Kendimi çok şanslı hissediyorum."

“Aynen öyle. Şimdi dur bakalım. Seni kaldıracağım. Bu... muhtemelen canını yakacak.”

Onu olabildiğince dikkatlice kaldırmaya çalışıyorum ama sol kolum dayanılmaz derecede ağrıyor ve neredeyse işe yaramaz durumda; onu taşımakta bile zorlanıyorum, bırakın düzgün bir şekilde taşımayı. Callidus, onu beceriksizce kucağıma aldığımda acı dolu bir inilti çıkarıyor.

"Hiç... acımadı..." diye nefes nefese söyledi.

Yürümeye başlıyorum.

“Bunu... almalısın.”

Bana uzattığı beyaz madalyonu atmayı ciddi ciddi düşünüyorum, ama Diago'nun öldürdüğü saldırganın sonuncusu olduğu anlaşılıyor. Eğer bu kadar önemli olmasaydı—belki de benim için her şeyi değiştirmeseydi—bir saniye bile düşünmeden atar ve Iudicium ile birlikte çürümeye bırakırdım. Ama ona ihtiyacım var. Tüm bu kan ve acıdan sonra bile kazanmam gerekiyor. Bu yüzden beceriksizce alıp cebime atıyorum.

“Vis?” Callidus uykulu bir ses tonuyla konuşuyor.

"Uyanık kal, Callidus."

“Babama söyleyecek misin?”

"Ona ne söyleyeceksin?"

“Seven’da olmamın sebebi ne?” Hafifçe iç çekti. “Belli’den bahsetmene gerek yok. Bilmediğini söylemen daha iyi. Ama ben... Gerçekten bilmesini istiyorum.”

Belli'nin öldüğünü ona söylemiyorum. Bunun onu ne kadar etkileyeceğinden bile emin değilim.

“Ona söyleyeceğim.” Boğazımdaki düğüm acıyor. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Bir süre daha zorlanıyoruz. Konuşmak için elimden geleni yapıyorum, ama devam edebilmek için her nefese ihtiyacım var. Şakalar yapıyorum. Ne kadar ağır olduğundan yakınıyorum. İkimiz de Senato'da olduğumuzda ve herkese onu tek başıma nasıl kurtardığımı anlattığımda ne kadar kıskanacağını söylüyorum. Callidus çoğunlukla sessiz kalıyor, sadece hâlâ benimle olduğunu belirtmek için yeterince konuşuyor.

Bir ara yılın hangi zamanı olduğundan bahsederken aklıma bir şey geldi. "Bugün tarih ne?"

“Bilmiyorum... Yedinci... gün... Jovanius mu?”

Tek bir, çaresizce kahkaha attım. İşte tam olarak bunu düşünmüştüm.

"Nedir?"

Yavaşça devam ediyorum. "Hiçbir şey. Zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşıyorum sadece."

Iudicium öncesinde bir iki kez hatırlamıştım, ama o zamandan beri ilk kez aklıma geldi.

Bugün benim on sekizinci yaş günüm.

⁂ ⁂ ⁂

Callidus'un ne zaman öldüğünü bilmiyorum .

Önce hırıltılı bir bilinçsizliğe giriyor, belki de yola çıktıktan bir saat sonra. Onu uyandırmaya çalışıyorum ama nafile. Biliyorum ki eğer durursam, bir daha devam edemem. Bu yüzden hareket etmeye devam ediyorum. Onu taşımaya devam ediyorum. Duyamayacağını bilmeme rağmen, arada bir konuşuyorum. Onu cesaretlendiriyorum. Ona yalvarıyorum. Hayatta kalmasını talep ediyorum.

İleride Akademi'yi görebildiğimi heyecanla anlatırken, göğsünde herhangi bir incelme olmadığını fark ediyorum. Gözlerim bulanıklaşmaya başlasa da devam ediyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Girişteki muhafızlar beni uzaktan yoldan gelirken görüyorlar ve yardım etmek için koşuyorlar. Onlara hırlıyorum. Ellerini itiyorum. Yürümeye devam ediyorum. Birbirlerine bakıyorlar, sonra tek kelime etmeden peşimden geliyorlar.

Dörtlü alana ulaşana kadar başka kimseyi görmüyorum. Güneş batıya doğru batmaya başlıyor. Iudicium'un son saati olduğunu belirsiz bir şekilde fark ediyorum. Yarım saat sonra, tüm bunlar zaten olduğundan daha da anlamsız olacaktı.

Veridius, Jovan Tapınağı'nın merdivenlerinin tepesinde. Okula hitap ediyor. Saldırıdan, trajediden, kayıplardan bahsediyor. Emissa da onun yanında, yüzü solgun, gözleri kızarmış. Indol da öyle. Iro. Aequa. Birkaç Dördüncü daha. Umduğum kadar çok değiller.

Veridius, sendeleyerek görüş alanına girdiğimi fark edince duraksadı.

Yüzler bana doğru dönerken hafif bir mırıltı, bir hareket dalgalanması oluyor. Öne doğru sendeliyorum. Kalabalık dağılıyor. Sessizlik. Yüzleri bembeyaz. Dehşete kapılmışlar. Bana mı yoksa kollarımda tuttuğum bedene mi baktıklarını bilmiyorum. Umurumda değil.

Callidus'u Veridius'un ayaklarının dibindeki taşa nazikçe yatırdım. Bakışlarıyla karşılaştım, sonra da Emissa'nın şaşkın, dehşete düşmüş bakışlarıyla. Tüm zehrimi sesime yükledim, sadece ikisinin duyabileceği kadar alçak sesle. Derimin her yeri kanla kaplı. Ete bürünmüş bir kâbus gibi görünmeliyim.

"Bunun bedelini ödeyeceğinden emin olacağım."

Öğleden sonranın son ışıkları avludan kaybolurken, son gücümle altın piramidi Jovan'ın göğsüne yerleştirdim.

Ve sonra, görevim tamamlandığında, taşa yığılıp unutulmanın kaçışını kucaklıyorum.

74

zaman zaman kopuyorum Gerçeklikten .

Revirdeyim. Akademiye ilk geldiğim zamanki aynı yatakta. Emissa, Indol ve Belli bana, yıkılan Transvect'e merak salmışlar. İçlerinden biri artık ölü. İçlerinden biri kalbimi kırdı. Hayaletler gibi, onların ardıl görüntülerini görüyorum. Belli kapıda. Emissa bana bakıyor. Gülümsüyor. Güzel.

Sonra uyku, sonra bir yüzler geçidi. Callidus ölümüyle ilgili şaka yapıyor. Aequa onu uyaracağına söz veriyor. Eidhin ise Iudicium'daki yerini reddediyor.

Gözyaşları içinde Emissa beni tekrar tekrar, defalarca bıçakladı.

Sonunda babam. Yatağımın yanında oturuyor, yüzü asık. Onu hayal edebildiğim kadar gerçekti, ama yıllar onu değiştirmemişti. Başka bir hayal ürünü. Yorgunluk ve acıyla bulanıklaşmış.

Gözlerimin açık olduğunu görüyor. Ona baktığımı görüyor. Öyle bir şefkat ve kederle gülümsüyor ki, kalbim daha fazla dayanamıyor ve gözlerimden yaşlar süzülmeye başlıyor. Silmek için hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum; yatağa bağlıyım. Hareket edemiyorum.

Babamın da gözlerinde yaş var. Onu daha önce sadece bir kez ağlarken görmüştüm. Bu da beni daha çok üzüyor.

“Oğlum.” Sözlerinde yürek burkulma var. Uzanıp omzumu kavradı. Elini oraya koydu. Herhangi bir insanın kucaklamasından farklı değil, ama her şey demek.

Onun kaybını hatırlamanın getirdiği acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu hayaletin, yaşayan herkesten daha fazla dokunuşuyla bana teselli verebilmesinden nefret ediyorum. Nefesim kesiliyor, duygular beni boğmakla tehdit ediyor.

"Öldün."

Yüzündeki keder daha da derinleşiyor. "Evet," diyor usulca.

Başımı salladım. İtirafı midemde bir sızı gibi yer edince dişlerimi sıktım. Onun hayatta olmasını istiyordum. Gerçek olmasını. Bunu, şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istiyordum. Bu farkındalık içimde bir şeyleri kırdı. Hıçkırıklarla titredim. Gözlerimden yaşlar ve sümükler süzülüyordu. Neredeyse dört yıllık yaralar, bir anda açılmıştı.

"Çok yalnızım," diye fısıldıyorum ona. Sözleri tüm umutsuz kalbimle hissediyorum.

Sonra orada beliriyor. Yatağın yanında diz çökmüş. Beni kucaklıyor, başını benimkine yaslıyor ve birlikte ağlıyoruz.

Sonunda boğulma hissim dindi ve o geriye yaslanıp çarşafın kenarıyla yüzümü nazikçe sildi. "Bunu senin için hiç istememiştim," dedi. "Ama *gurur* duyuyorum, Diago. Verdiğin kararlardan, gösterdiğin güçten, dönüştüğün adamdan gurur duyuyorum. Ölçüsüz bir gurur." Alnımı okşadı. Saç tellerimi geriye itti. "Biliyorum acı verecek, ama şimdi pes edemezsin. Kim olduğunu hatırla." Durakladı, sanki gözden uzak bir yerde bir şey yapıyormuş gibi hareket etti. " *Savaşmalısın* ."

“Neden?” diye hırıltılı bir sesle sordum, ona bakarak. Kalbim ağırdı, ama başka ne diyeceğimi bilmiyordum. “Denemeye çalıştım. Bu dünyada yaşamak ve yine de kendim olmak için çok uğraştım. Yine de senin oğlun olmak için. Ama ne anlamı var? Suus hâlâ yok ve Hiyerarşi hâlâ her şeyimi benden alıyor, bir şekilde.” Kollarımda cansız ve soğuk Callidus'u düşündüm. Ama içim boştu. Dökülecek gözyaşım kalmamıştı. “Artık bunu yapamam. Başka kimseyi kaybedemem, Baba. Sadece... yapamam.”

“Arkadaşının yasını tutuyorsun.” Elini yanağıma koydu. “Ama ölüm bir kapıdır, Oğlum. Onu tekrar göreceksin. Hiç kimse gerçekten kaybolmaz.” Eğilip dudaklarını nazikçe alnıma bastırdı. “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Çok kısa olsa bile. Son görüşmemiz olsa bile.” Sesi biraz titredi. Acı dolu. “Seni seviyorum, Diago. Seni seviyorum, Oğlum. Bunu asla unutma.”

Sanki kendini benden koparıyormuş gibi arkasını dönüyor. Gözümün önünden uzaklaşmaya başlıyor.

“Gitme.” Onun gerçek olmadığını biliyorum, ama kendime engel olamıyorum. Yalvarıyorum. Sesim güçsüz ve titrek. “Lütfen, Baba. Beni

bırakma.”

O durmuyor.

Rüyanın karanlığına karışıp kaybolurken, "Cesaret," diye fısıldadığını duyuyorum.

▒ ▒ ▒

Uyandığımda, babamın Veridius'ta olduğunu hayal etmiştim.

Sesim hırıltılı çıkıyor ve adam sandalyede uyukladığı yerden kıpırdanıyor. Beyaz doktor önlüğünü giymiş. Gözlerimi açık tutmaya zorluyorum, huzursuzca bir nefes daha alıyorum. Bu bile acıtıyor. Ciğerlerim yanıyor. Vücudumun her yeri ağrıyor.

Hareket etmeye çalıştığımda yapamıyorum. Hızlı ve panik dolu bir sıçrama bunu doğruluyor. Yatağa bağlı kalacağımı hayal bile etmemiştim.

“Sakin ol, Vis.” Veridius yorgun bir ses tonuyla konuştu. Arkasındaki birine döndü. “Git komite üyelerini çağır. Uyanık olduğunu bilmek isteyeceklerdir.”

Gözden uzak bir yerde, birinin ayak sesleriyle uzaklaştığını duyuyorum.

“Ben bir tutsak mıyım?” Boğazımı yakan bu hırıltılı kelimelerden sonra yarı öğürerek öksürdüm. Konuşmak zor olacak.

“Hayır.” Veridius soruyu tekrar düşünüyor gibi duraksadı. “Hayır.”

"Neden-"

“Seni hareketsiz tutmamız gerekiyordu.” Nazikçe konuşuyor. Yüz ifadem kafa karışıklığımı ele veriyor olmalı çünkü öne eğilip göğsümdeki bağları gevşetiyor. Sol tarafımdaki çarşafı dikkatlice geri çekiyor. “Özür dilerim.”

Aşağıya bakıyorum. Bir kopukluk var, zihnim gördüklerimi kabul etmeyi reddediyor. Sol omzum beyaz bandajlarla sarılı, temiz ve sıkıca.

Ona bağlı hiçbir şey yok.

Gözlerim dikilmiş bir şekilde bakıyorum. Ellerim titriyor. *Elim* titriyor. Sanki kolum hala oradaymış gibi hissediyorum. Gittiğini görebiliyorum ama yine de zonklayan bir rahatsızlık hissediyorum.

“Çürüme başlamıştı. Kurtarılması mümkün değildi.”

Hâlâ hiçbir şey söylemiyorum. Yeni bir öfke, hayal kırıklığı ve umutsuzluk duygusu var içimde, ama bu duygulardan bıktım. Benim için tüm anlamlarını yitirdiler.

Veridius, neredeyse bomboş olan odaya şöyle bir göz gezdirdi. Sesini alçalttı.

“Kanın kirlendi Vis. Yanlış kişiler görürse seni öldürürler. Bu yüzden sana olanlar hakkında dürüst olmanı istediğimde, durumu hafife almıyorum.” Bekliyor, anladığımdan emin oluyor. “Harabelerdeki Labirent'i sen koştun, değil mi?”

Sadece başımı sallıyorum. O kadar sersemlemiş ve acı içindeyim ki, anlatılacak iyi bir hikaye bile yok.

"Kolunuzdaki yazı. Dışarı çıkmanıza yardımcı oldu mu?"

Bir başka zayıf baş sallama.

Şaşırtıcı bir şekilde Veridius'un yüzünde küçük, bastırılamaz bir gülümseme belirdi. "Labirentin orada olduğunu nereden biliyordun?"

“Ulciscor.” Sesim titriyor; Veridius hızla dudaklarıma bir kupa tutuyor ve ben de açgözlülükle yudumluyorum, su çenemden aşağı süzülüyor. “O, bunun... seninle... Caeror'u öldürmenle bir ilgisi olduğuna ikna olmuştu.”

“Tanrıların mezarları aşkına, keşke o adam beni dinlese.” Veridius'un sesi bitkin çıkıyor. “İçeride başka birini gördün mü?”

"Belli öldü." diye sertçe söylüyorum. Bunun onun hatası olduğunu bildiğimi ona hissettiriyorum.

Veridius başını öne eğdi ve cevap vermedi.

Sonunda, "Emissa seni görmek isteyecektir," diyor. "Çok üzgün."

"Beni öldürmeye çalıştı."

"Yapmadı."

"Oradaydım."

“Hayır, o...” Yüzünü buruşturdu. “Senin kanındı. Kurtarılamayacak durumda olduğunu düşündü. Seni görmek istiyor. Sadece... belki de onun açıklamasına izin vermek daha kolay olur.”

"Onu görmek istemiyorum."

Salonda dışarıdan hafif sesler geliyor. Sesler. Veridius hayal kırıklığıyla tıslıyor. “Zamanımız tükeniyor. Bana güvenmen gerekecek Vis. İşler çok karmaşıklaşmak üzere. Komiteye Din'e katılmak istediğini söyle. Magnus Tertius Pileus'un emrinde bir İmparator olmak istediğini söyle. Bunun siyasetle hiçbir ilgisi yok.” Sözler ağzından hızla dökülüyor. Tüm gücünü ortaya koyuyor. “Lütfen. Bir sonraki Felaketi önlemek için yardımına ihtiyacımız var.”

Arkasındaki kapı ardına kadar açılır ve Veridius'un söyleyeceği başka ne varsa hepsi kaybolur.

Sarmaşık içeri giriyor.

Kim olduğunu zar zor fark ediyorum; Veridius'un son iddiası o kadar büyük, o kadar tuhaf ki, anlamakta zorlanıyorum. Zorlanarak bunu bir kenara bırakıp tekrar odaklanıyorum. Bize doğru gelen iri yarı çocuğun gözlerinin altında koyu halkalar var. Veridius'a bakıyor. "Dışarıdalar."

Veridius içini çekti. "Bırakın ben onlarla konuşayım." Kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Eidhin yatağıma doğru yürüyüp yanına oturdu. Birbirimize baktık, sonra anlamlı bir şekilde başını salladı. Uyanık olduğumu görünce rahatlamıştı. Yaşanan her şey onu üzmüştü.

Bakışlarımı karşı duvara çevirdim.

"Gelmek istemedi." Bu acı dolu sözleri sessizliğe itiraf ediyorum.

"Evet, yaptı." Sessiz ve sakin. Emin misin?

“Onu kurtarmaya çalıştım.” Sesim titriyor. “ *Çalıştım* , Eidhin.”

“Biliyorum.” Yargılama yok. Suçlama yok.

“Onu aramıyorlardı bile. Beni arıyorlardı. Bu çok...” diye lanet ediyorum. Acı ve kederli bir şekilde. “Çok *anlamsızdı* .”

Koridorda duyulan tartışma sesine Eidhin şöyle bir göz gezdirdi. Tekrar ayağa kalktı ve bana doğru eğildi. Sağlam omzumdan tuttu ve ben isteksizce gözlerine bakana kadar orada bekledi.

“Hayır.” Gözleri hüzünlü. “Ölüm ancak bizi değiştirmediği takdirde anlamsızdır, Vis.”

Revirin kapısı tekrar açılıyor ve Eidhin elini bırakıyor. Geriye doğru bir adım atıyor.

"İyileştiğinde, onu birlikte kutlayacağız," diye usulca söz veriyor.

Arkasını dönüp kibarca Veridius ve içeri giren diğer adamların yanından dolanır. Gitmesi emredilmeden önce ayrılır.

Üç yabancı yatağıma yaklaşıyor, hiçbiri tanıdık değil ama hepsi de beni uyanık gördüklerine sonsuz bir rahatlamayla bakıyorlar. Sağdaki kısa boylu, sakallı olan genişçe gülümseyerek, "Tanrılara şükür," diyor. Veridius'un sırtına vuruyor. "Harika iş, Principalis." Elli yaşlarında, şakaklarında birkaç gri tel olan

yaşlı bir adam. Diğer ikisi de benzer yaşlarda. Cübbelerindeki mor renkten anlaşıldığı kadarıyla hepsi senatör.

“Hâlâ zayıf, tehlike henüz geçmedi. Onu fazla konuşturmayın.” Veridius, adamların varlığından duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemiyor. “Ama anlaşılan kahramanınız Magnus Quartus hâlâ yanınızda olacak. Domitor'unuz da hâlâ yanınızda olacak.”

Elbette. Iudicium, Din için zaten hayal edilemeyecek büyüklükte bir felaket olmuştu. Ancak, naumachia'dan sonraki itibarım göz önüne alındığında, Anguis'in elinde ölmem, asla toparlanamayacakları bir darbe olurdu.

“Domitor Vis Telimus. Özellikle bu zorlu koşullar altında kazandığınız zaferden dolayı Senato adına tebriklerimi iletiyorum. Ben Magnus Quartus Vaesar. Mezuniyetinizden sonra istediğiniz bir görev olup olmadığını Senato'ya iletmem istendi.” Vaesar'ın açıklaması son derece gösterişli ve törensel. Adını Lanistia'nın derslerinden hatırlıyorum, ancak Din Bilimleri bölümünden olması dışında detaylar belirsiz.

"Bekleyemez mi?" Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

“Olamaz. Sansür ofisi şu anda Akademiye düşmanca bir tutum sergiliyor. Niyetinizi yakında açıklamazsanız, sizi askere alma hakları saklıdır.”

Veridius'a şaşkınlıkla baktım, o da başını salladı. "Beş gün oldu."

Sessizce, haberi sindirmeye çalışıyorum. Çaresizce düşünüyorum. Tam önümde duruyor. Tek yapmam gereken Jatiere'deki büyükelçilikte bir görev almak istediğimi söylemek. Caten'den çok uzakta, taviz vermek zorunda kalma tehdidinden çok uzakta olacağım. Sonraki adımımı düşünmek için yıllarım olacak. Her şey düşünüldüğünde, bu çok da garip görünmeyecek...

Ama bunu yaparsam hiçbir şey değişmeyecek.

Yavaş yavaş gelen bu farkındalık neredeyse dayanılmaz derecede ağır. Hala kaçıyor olacağım. Saklanıyor olacağım. Ve bu sefer, gerçekten etki edebileceğim bir kavgadan kaçıyor olacağım. Arkadaşımın ölümünden sorumlu olanların, yaptıkları işe devam etmelerine izin vereceğim. Hiyerarşiyi olduğu gibi bırakmalarına. Her zaman olduğu gibi korumasına.

Suus'taki o gece korkak değildim. On dört yaşındaydım, yalnızdım ve korkuyordum.

Bunca yılı geride bırakmayı reddetmekte haksız değildim. Kendimin o kısmını kutsal tutmam gerekiyordu. *Ben olarak* kalabilmem için ona ihtiyacım vardı.

Ama bu, bunların artık bahane olduğu anlamına gelmiyor.

İçimde bir yerlerde, derinlerde, karar verilmiş durumda. Uzun zamandır direnen o yanım kırılıyor.

Yukarı baktım. Dört adam da dikkatle beni izliyordu. Özellikle Veridius.

“Pekala,” diyorum sessizce.

Veridius'un başka bir Felaketi önleme iddiası hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyorum. Ama bir şekilde doğruyu söylüyor olsa bile –ve Iudicium'daki gerçeküstü olaylar göz önüne alındığında, ona inanmaya neredeyse meyilliyim– Belli'nin parçalanmış cesedi hâlâ aklımda taze. Kendimi bu adamın etkisinden uzak tutmayı reddediyorum. En azından neler olup bittiğini tam olarak anlayana kadar.

Ve orduya katılamam. Katılamam işte. Katliamda yer aldıklarını bilmeden. Ulciscor bunu bir ihanet olarak görebilir, ama Labirent hakkında ona anlatacaklarımdan memnun olmasa bile, beni bir İstihkamcıya göndermeyecek. Tüm bunlardan sonra asla. Ben Catenicus'um. Domitor. Zaten kötü şöhretli bir Iudicium'un önemli bir tanığıyım. Haklarını kullanmaya çalışsa bile, Senato onu durduracak.

"Sansür kurulunda çalışmak istiyorum."

Ortalıkta ölüm sessizliği var.

"Vis," diyor Veridius nazikçe. "Ne yaptığını bir düşün..."

“Bunu düşündüm.” Her şeye rağmen, Callidus her zaman babasından övgüyle bahsederdi. Ve eğer bir şey yapacaksam, bir fark yaratacaksam, o zaman Sansür Bürosu'nda olmam gerekiyor. Hiyerarşideki tüm bilgilerin aktığı yer orası.

Vaesar isteksizdi ama bir cevaba sahip olduğu için de rahatlamıştı. Yakındaki bir masanın üzerine eğilerek ayrıntıları bir kağıda yazdı, ardından bir mum kullanarak üç damla kırmızı mühür balmumunu eritip kağıdın altına yapıştırdı. Üç senatör de sırayla mühür yüzüklerini bastırdı. Kabartmalı balmumuna renk katarken gözleri simsiyah parladı.

“Tamamlandı ve şahitler huzurunda onaylandı.” Quartus kağıdı dikkatlice alır. “Bunu bugün Senato'ya sunacağım, Vis. Teşekkür ederim. Ve tekrar tebrikler.” Veridius'a döner. “Principalis, Transvect'in en kısa sürede geri dönmesini sağlayabilirsek...”

“Elbette.” Veridius sakin, ifadesi yumuşak. “Hemen geliyorum.” Kapı kapanana kadar bekledi, sonra bana döndü. Sakin görünümü kaybolmuştu. “Vis, yapamazsın—”

“Bizi korumakla görevliydiniz.” diye araya girdim, sesim alçak ve sertti. Öfkemi duymasını istedim. “Ama bizi kullandınız. Öğrencileri *ölüme* gönderdiniz. Bu yüzden bir noktada ne diyeceğinizi dinleyeceğim, Müdür Bey—söz veriyorum. Ama birlikte çalışmaktan çok, çok uzağız.”

Veridius'un yüzü ifadesiz. Sanırım onu her zamanki rahat ve sevimli tavrından eser kalmamış halde ilk kez görüyorum.

"Şimdilik bu kadarla yetinmek zorundayız," diyor. "Senatörlerle görüşmem gerekiyor. Dinlenmeliyim. Yakında görüşürüz."

O gidiyor.

Uzun süre kıpırdamıyorum. Öylece yatıyorum. İçim boş.

Sonunda kendimi zorlayarak doğruldum. Ama bu bile acı verici ve beceriksiz bir hareketti. Kaslarım acıdan kıvranırken neredeyse devriliyordum, beynim sol kolumu geriye doğru itiyordu ama hiçbir etkisi olmuyordu. Dik durma çabası başımı döndürüyordu.

Sonunda yatağın kenarına güvenle oturduğumda, bakışlarım odayı taradı. Boş yatakların, Iudicium sırasında yaralanan herkesin iyileştiği için mi yoksa benim tecrit altına alındığım için mi olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Hiyerarşinin sembolü, altında "BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜ" yazısıyla, en uçtaki duvardan bana bakıyordu. Ürperdim. Artık onu görmeden Labirenti göremiyorum.

Yatağımın yanındaki sehpanın üzerinde bir lamba, bir sürahi su ve bir kupa ile oyuncak bir gemiye benzeyen bir şey duruyor. Sonuncusuna kaşlarımı çatıyorum, uyumsuzluğunu fark ediyorum. Ahşaptan yapılmış. Kabaca oyulmuş. Tanıdık.

Bir anda, kafa karışıklığım bambaşka bir şeye dönüştü.

Yatakta yavaşça ilerleyerek masaya kolayca ulaşıyorum. Titreyen bir elle eğilip gemiyi alıyorum. Oyma işi beceriksizce değil, ama bir sanatçının eseri olmaktan çok uzak.

Babasını etkilemeye çalışan on yaşında bir çocuk için tam da uygun.

Ters çeviriyorum. Tek elimle beceriksizce pruvasını yokluyorum, gizli mandalı bulup açıyorum ve güverteyi kaydırarak çıkarıyorum. Geminin adı ahşabın iç tarafına kazınmış. Zamanla silinmiş ama okunabilir durumda.

Diago .



SYNCHRONISM

Yanma hissi çok yavaş azalıyor , o kadar yavaş ki ne zaman gerçekten bittiğini ve sadece beni olduğum yerde irkilten bir anıya dönüştüğünü anlayamıyorum.

Bundan sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Gölgeli bronz kılıçlar etrafımda kasvetli bir şekilde parlıyor. Soğuk taşın üzerinde titreyerek, karanlığa bakarak öylece yatıyorum; zihnim acıyı ve korkuyu örtbas etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Sonunda oturuyorum. Ürkütücü kırmızı ışık odaya geri döndü. Her şey eskisi gibi. Girdiğim merdivenler hala çıkmanın tek yolu.

İçimi huzursuz etse de gidecek başka yerim yok ve şu anda tek istediğim bu yerden, her neyse oradan kurtulmak. Ayağa kalkmak üzereyken sol kolumdaki sürekli ağrıyı fark ediyorum, tuniğimin o kısmının koyu renkli olduğunu görüyorum. Sırılsıklam ve yapış yapış. Dikkatlice kolumu yukarı kıvırıp, yaranın kaynağını görebilmek için kanın en kötü kısmını siliyorum.

Derime kazınmış çizgiler var. Daha fazla kanı silerken bir ürperti hissediyorum.

Kırmızı, kabarık kesikler tek bir kelime oluşturuyor.

BEKLEMEK

Sendelleyerek ayağa kalktım, tenime kazınmış mesaja dehşet ve korkuyla bakıyordum. Bir dakika boyunca, kararsızlıktan donakalmış bir halde orada durdum. İki dakika. Çevreleyen metal pençelerin ötesinde hava bulanıklaştı ve parıldadı. Hiçbir şey olmadı. Bir ayağımdan diğerine geçtim. Bu korkunç uyarıya güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim.

Sonra aynı kolda aniden, yakıcı bir yanma hissettim. Yeni kan çizgileri belirmeye başlarken, deride ürkütücü kesikler açılırken kolumu hızla geri çektim.

R

U

Koşuyorum.

Geldiğim yoldan geri dönerken, her yer gözlerimin köşelerinde bulanıklaşan ve titreyen koyu kırmızı bir ışıkla kaplıydı. Bir anlığına sadece nefes nefese kalmış halim ve etrafımdaki titreşen hava vardı. Midem bulanıyordu, az önce başıma gelenlerden dolayı başım dönüyordu.

Labirentin çıkmazına vardığımda ancak yavaş yavaş koşmaya başladım. Titreyerek sol kolumu kontrol ettim. Derime hâlâ sadece RU kazınmıştı. Kan yere damlıyordu.

Bileklik aparatını arıyorum. Köşede düşürdüğüm yerde olmalı.

Gitti.

Otuz saniyelik sonuçsuz arama, yükselen paniğimi dindirmeye yetmiyor. Ellerim yumruk haline gelmiş bir şekilde ileri geri yürüyorum. Kırmızı, bulanık ışık görüşümü yakıyor.

O kadar üzgündüm ki, taşın üzerindeki yazıyı neredeyse fark etmedim bile.

Yavaşça durdum. Labirent'e giden yolu kapatan duvardaki yazıya gözlerimi kısarak baktım. Daha önce orada yoktu, bundan emindim. Bronz kılıçların etrafındaki mesaj gibi eski Vetusca yazılmıştı. Titrek nefesimi yavaşlattım ve odaklandım.

YIKIMDAN SONRA DÜŞMANIN ARAÇLARINA KARŞI MÜHÜRLENMİŞTİR. LUCEUM'A GEÇİŞİN GEÇERLİLİĞİNİ SAĞLAMAK İÇİN BİR ÜCRET GEREKTİRİR.

Altında, her biri yaklaşık 30 cm çapında iki daire kazınmış. Göğüs hizamda ve omuz genişliğinde aralıkla yerleştirilmişler. Her ikisinde de Hiyerarşi sembolü bulunuyor.

Kelimeleri tekrar tekrar okudum. *Luceum'a giden pasajı* .

Çok yorgunum, kafam karışık ve kendimden şüphe edecek durumda değilim. Buradan çıkmam gerekiyor ve ne yapmam gerektiği de gayet açık görünüyor.

Ellerimi iki çemberin içine, avuç içlerimi soğuk taşa dayayarak yerleştiriyorum. Piramit sembolleri dokunuşumun altında canlanıyor.

Bir ışık parlaması oldu. Her şeyi kapsayan. Beyaz ve göz kamaştırıcı.

Ardından sol omzumda yakıcı, tarif edilemez bir acı hissettim.

Birdenbire yerdeydim. Çığlık atıyor, kıvranıyordum. Sağ elimle tutunmaya çalıştım ama elim yapış yapış, ıslak ve sıcak bir şekilde kayıp gitti. Gözlerim, kolumun eskiden olduğu yerde atan kırmızı güdük kısmını görebilecek kadar netleşti.

Şok ve acı içinde, artık koridorda olmadığımı fark ediyorum. Geniş bir yuvarlak yapının ortasında, sütunlarla çevriliyim. Her yer beyaz taş, sadece benim kıpkırmızıya boyadığım yerler hariç. Buz gibi rüzgar yüzümü kırbaçlıyor. Sütunların ötesinde de beyazlık var. Kar. Çok yüksekteyiz. Uzakta bulutlarla kaplı dağlar.

Her şey titriyor. Bir an için tekrar karanlığa dönüyorum. Bir hayalet görüntü gibi. Önümdeki yol açık, hem Labirent'i hem de dışarıya çıkan platformu içeren uçsuz bucaksız salonu gözler önüne seriyor.

Sonra tekrar kayboluyor. Kar ve kül rengi taşlar yeniden kendini gösteriyor.

Bana doğru koşan insanlar var. İki erkek ve bir kadın. Bilmediğim bir dilde birbirlerine bağırıyorlar. Sesleri panik dolu. İkisinin yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünü, diğerinin ise gözden kaybolacak şekilde hızla uzaklaştığını belirsizce fark ediyorum.

“Gezgin. Gezgin, bizimle kal.” Kırmızı sakallı adam başımı tutuyor. Kaba bir Vetus diliyle konuşuyor. “Dünyanızdan gelenler de gelecek.”

Adam kadına dönüp anlamadığım bir şeyler söylüyor. Kadın itiraz ediyor.

Sesleri birbirine karışıyor, mırıldanıyor, kayboluyor ve bilincimden silinip gidiyor.

Yanma hissi çok yavaş azalıyor , o kadar yavaş ki ne zaman gerçekten bittiğini ve sadece beni olduğum yerde irkilten bir anıya dönüştüğünü anlayamıyorum.

Bundan sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Gölgeli bronz kılıçlar etrafımda kasvetli bir şekilde parlıyor. Soğuk taşın üzerinde titreyerek, karanlığa bakarak öylece yatıyorum; zihnim acıyı ve korkuyu örtbas etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

"Uyanmak."

Ses bilincime nüfuz ediyor. Yumuşak ve acil. İnleyerek kendimi doğrultuyorum. Ürkütücü kırmızı ışık odaya geri döndü. Birkaç metre ötede, etrafı saran pençelerin hemen ötesinde biri çömelmiş durumda.

“Fazla zamanımız yok.” Adam bana dik dik baktı. Benden beş, belki on yaş büyük. Esmer ve ince yapılı, kalın, bakımsız bir sakalı ve kıvırcık siyah saçları var. Yanağında, sol kulağının yerini alacak şekilde uzanan bir yara izi kitlesi var. Ciddi kahverengi gözleri benimkine dikildi. “Adın ne?”

"Her şey."

“Obiteum'a hoş geldin, Vis. Seni Veridius mu gönderdi?”

“Ne? Pek sayılmaz. Ben... hayır.” Başım hala dönüyor, gözlerini ondan uzaklaştırıyorum. “Bu... Obiteum mu? Aynı görünüyor.”

"Dışarı çıktığımızda fikrini değiştireceksin." Bunu kuru bir tonda söylüyor. "Ama Veridius'u *tanıyorsun* , değil mi?"

“Evet. O, Akademinin Müdürü.” Ayağa kalkmak için sendeliyorum. Bu metal çemberden ayrılmak için can atıyorum ama ötesindeki adamdan da çekiniyorum. Çembere girmeye hiç niyetli görünmüyor. “Sen kimsin?”

“Müdür. Tabii ki o,” diye mırıldandı yabancı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. Tekrar bana odaklandı. “Benim adım Caeror. Ne kadar bilginiz olduğunu bilmiyorum ama sizi Res'te kurtarmak için yaklaşık iki dakikamız var. Bu yüzden bana güvenmeniz ve oradan *hemen* çıkmanız gerekiyor.”

Bunu anlamakta zorlanıyorum. Ona tekrar bakın, bu sefer gerçekten *bakın* . Benzerlikler o kadar açık ki, daha önce fark etmediğim için kendimi aptal hissediyorum.

"Kahrolası cehennem. Sensin. Kardeşin senin öldüğünü sanıyor."

Caeror donakalır. “ *Ulciscor'u* tanıyor musun? İyi mi? O...” Sözleri yarım kalır, kendini toparlar. “Sonra görüşürüz.” diye aceleyle işaret eder.

Hâlâ belirsizlik ayaklarımı donduruyor. " 'Beni Res'e geri kurtar' derken ne demek istiyorsun?"

Caeror dişlerini sıktı. Nefes nefese, endişeli bir halde. “Sanırım... kopyalandın. Binlerce yıl önce Concurrence'a karşı savaşta dünyanın kopyalanması gibi. Buraya böyle geldin.” Bakışlarımı görünce homurdandı. “Benim için de sürpriz oldu. Ama şu an önemli değil. Res ve Luceum ile hâlâ güçlü bir bağlantın var, ama bu hızla kaybolacak. Daha sonra daha fazlasını açıklayabilirim, ama sadece *ölmemişsen* .” O kadar hızlı konuşuyor ki anlamak zor. Ama çaresizliği açıkça belli. Bana inanmam için yalvarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Başım belada. Neler olup bittiğini anlamıyorum.

Böylesine güvenen birine güvenmekten daha kötü bir şey yapamazdım.

“Pekala.” Hâlâ titriyorum. Kırmızı ışık bulanıklaşıyor ve titriyor. Ona doğru bir adım atıyorum. Bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki bronzdaki boşluktan tökezleyene kadar.

Yanına vardığımda Caeror beni dengede tutuyor. Sıkıca kavrayıp güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Güzel. İlk yapmamız gereken şey, henüz kapıdan dışarı çıkmaman için Res'e bir mesaj göndermek."

Kemerinden kısa bir bıçak çıkardı. Kabzasını elime sıkıca bastırırken özür diler gibi davrandı.

"Kolunu biraz geriye çek, Vis."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, birkaç yıl boyunca (ve bu durumda, küresel bir pandemi sırasında da) emek veren bir ekip insanın zamanının, desteğinin, çabasının ve yeteneğinin bir ürünüdür . Aşağıda adı geçen her bir kişiye içten teşekkürlerimi sunarım:

Paul Lucas, muhteşem menajerim. Sizin çabalarınız sayesinde bu saçmalığı sadece bir hobi olarak değil, bir iş olarak yapabiliyorum. Yaptıklarınıza ne kadar minnettar olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Joe, aşırı çalışkan ama harika editörüm, bu kitabı en derli toplu ve en iyi haline getirdi. Hem hevesli hem de her zaman benimle aynı fikirde olan biriyle bu süreci geçirmek gerçek bir zevk. Hatta, istemeyerek de olsa eklemeliyim ki, bu kesintiler yapmak anlamına gelse bile.

Saga'daki ekibin geri kalanı. Bu kitapla ilgili her şeyin, redaksiyondan tasarıma kadar, nasıl sonuçlandığından çok memnunum. Harika bir iş çıkardınız. Bu yolculuğa sizlerle birlikte devam etmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum.

Beta okuyucularım, Sonja, Elisabeth, Nicki, Chiara ve Jordan dahil olmak üzere, ancak bunlarla sınırlı kalmamak kaydıyla, hepinize teşekkür ederim. Yazınızın o noktada iyi olup olmadığı muhtemelen tamamen şansa bağlıydı, ancak sizler saatlerce zamanınızı ayırıp okudunuz. Geri bildirimleriniz ve teşvikleriniz paha biçilmezdi.

Yardımcım Elisabeth, onsuz muhtemelen hala bu yazıyı yazıyor olurdum. Uzun çizgi (em dash) hâlâ şeytanın işi ve onlar için Word kısayolu oluşturmayı reddediyorum (geçmiş ve şimdiki editörlerden çok özür dilerim).

Audible'daki herkese, benden gelecek yeni bir dünyaya duyduğunuz heyecan ve bunun size ulaştırılmasını beklerken gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim.

Çocuklarım, çoğunlukla çalışırken beni kasten rahatsız etmedikleri ve bazen de çok gürültü yapmadıkları için. Sizi seviyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, kafamın gerçek dünyadan çok hayali dünyalarda dolaşmasına inanılmaz bir şekilde katlanmaya devam eden eşim Sonja. Son birkaç yılda çok şey değişti, ama senin sevgin ve desteğin -ve bunların benim için ne kadar hayati önem taşıdığı- değişmedi. Seni seviyorum. Ne bu kitap, ne de önceki kitaplar, sensiz var olamazdı.

ANA KARAKTERLER

Advenius Claudius (*ahd-VEN-ee-us CLAW-dee-us*) –
Aequa'nın babası. Villa Telimus'ta Vis'i ziyaret eden yönetim senatörü.

Aequa Claudius (*EE-kwah CLAW-dee-biz*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi. Advenius'un kızı. Vis ile birlikte naumachia'ya katıldı.

Ascenia (*ash-EN-ee-a*) –
Septimus, Akademi'deki ahırların sorumlusu.

Atrox (*AH-troks*), **Başhemşire** –
Letens'teki yetimhanenin sorumlusu kadın.

Atticus (*AHT-ik-us*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Auctia (*AWK-sha*) –
Quiscil hanesinin Sextus'u ve Dispensator'ü.

Ava (*AH-vah*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Axien (*AHK-see-en*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Belli Volenis (*BEH-lee voh-LEN-iss*) –
Akademide üçüncü sınıf öğrencisi. Temel bilgilerdeki başarısı ve Labirent oyununu başarıyla tamamlamasıyla tanınıyor.

Brixia (*BRIK-sha*) –
Letens'teki yetimhaneden bir çocuk.

Caeror Telimus (*SEE-roar TELL-ee-muss*) –
Ulciscor'un kardeşi. Birkaç yıl önce Akademi'deki Iudicium sırasında öldürüldü.

Callidus Ericius (*CAHL-id-us er-EE-see-us*) –
Akademide yedinci sınıf öğrencisi.
Carinza (*cah-RIN-zah*) / **Cari** (*CAH-ree*) –
Vis'in küçük kız kardeşi, Suus prensesi.
Cassia (*CAH-see-ah*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.
Cristoval (*KRIS-toh-vahl*), **Kral** –
Vis'in babası, Suus kralı.
Diago (*dee-AH-go*) –
Vis'in doğum adı ve aynı zamanda Solivagus'ta yavruyken kurtardığı alupi'ye verdiği isim.
Drusus Corani (*DROO-sus cawr-AHN-ee*) –
Akademide yedinci sınıf öğrencisi.
Dultatis (*dool-TAH-tis*), **Praeceptor** –
Akademide altıncı sınıfın sorumlusu öğretmen.
Eidhin Breac (*GÖZ-din BRAK*) –
Akademide altıncı sınıf öğrencisi.
Ellanher (*EL-an-her*) –
Letens Tiyatrosu'ndaki dövüşlerden sorumlu kadın.
Emissa Corenius (*em-EE-sah kor-EN-ee-us*) –
Akademide üçüncü sınıf öğrencisi.
Estevan (*ESS-teh-vahn*) –
Anguis'in lideri Melior olarak da bilinir. Kral Cristoval'ın eski danışmanı ve Vis'in eski öğretmeni.
Exesius (*eks-EE-see-us*), **Princeps** –
Askeri Prens.
Fadrique (*fah-DREE-kay*) –
Kral Cristoval'ın eski danışmanı ve Vis'in eski öğretmeni. Şu anda Hiyerarşi altında Suus'un vekili.
Felix (*FELL-iks*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.
Feriun (*FEHR-ee-un*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Ferrea (*FEHR-ee-ah*), **Öğretmen** –

Akademide yedinci sınıfın sorumlusu öğretmen.

Gaius Valerius (*GUY-us vah-LEER-ee-us*) –

Naumachia hastalığından sonra Vis'in kanını test eden doktor.

Gaufrid (*GAW-frid*) –

Letens Tiyatrosu'ndaki dövüş bahislerinin muhasebecisi.

Hospius (*HOSS-pee-us*) –

Ulciscor'un Letens Hapishanesinde kullandığı sahte isim.

Hrolf (*ROLF*) –

Vis'in emrinde çalıştığı Letens Hapishanesi'nin sorumlusu Septimus.

Ianix (*YAN-ix*) –

Akademide altıncı sınıf öğrencisi.

Idonia (*id-OHN-ya*) –

Ellanher'in Letens Tiyatrosu'ndaki "kuzeni".

Indol Quiscil (*IN-dole KEY-skil*) –

Akademide üçüncü sınıf öğrencisi. Askeri Dimidius Quiscil'in oğlu.

Iro Decimus (*GÖZ-karaca DEK-ee-mus*) –

Akademide üçüncü sınıf öğrencisi. Küçük kız kardeşi Naumachia'ya yapılan saldırı sırasında öldürüldü.

Kadmos (*KAHD-moss*) –

Villa Telimus'un yönetiminden sorumlu eczacı. Sytrece'deki Azriat'ın eski başkanı.

Lanistia Scipio (*lah-nis-TEE-ah SKIP-ee-oh*) –

Villa Telimus'ta kaldığı süre boyunca Vis'in özel öğretmeniydi. Ulciscor'a Caeror'un ölümünün ardındaki gerçeği bulma arayışında yardımcı oldu.

Lerius Telimus (*LEHR-ee-us TELL-ee-muss*) –

Ulciscor ve Caeror'un babası.

Lucius (*loo-CHEE-us*) –

Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Manius (*MAH-nee-biz*), **Prokonsül** -

Catenan, Tensian eyaletinin sorumlusuydu.

Marcellus (*mar-KEL-us*) –

Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Marcus Carcius (*MAR-koos KAR-bize bakın*) –
Akademide Veridius'un asistanı.
Menendo (*men-EN-doe*) –
Suus'taki liman kenarındaki tavernanın sahibi.
Nateo (*NAH-tee-oh*) –
Letens Hapishanesinde, İstihkamcılığa gönderilmek üzere olan bir mahkum.
Nequias (*neh-KEY-biz*), **Praeceptor** –
Akademide üçüncü sınıfın sorumlusu öğretmen.
Sağ (*PRAHV*) –
Akademide üçüncü sınıf öğrencisi.
Quiscil (*ANAHTAR-beceri*), **Magnus Dimidius** –
Indol'un babası.
Relucia Telimus (*reh-loo-KEY-ah TELL-ee-muss*) –
Ulciscor'un karısı.
Scitus (*SKEE-tus*), **Praeceptor** –
Akademide dördüncü sınıfın sorumlusu öğretmen.
Sedotia (*seh-DOH-çi-ah*) –
Vis'in Transvect gemisine yapılan saldırıyı düzenleyen Anguis ajanı tarafından verilen isim.
Sianus (*see-AHN-us*) –
Akademide üçüncü sınıf öğrencisi.
Toprak (*SO-lum*) –
Hiyerarşideki tüm yetimlere verilen isim.
Taedia (*TAH-dee-ah*), **Öğretmen** –
Akademide beşinci sınıfın sorumlusu öğretmen.

(*TEM*) içerir .
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.
Titus (*TYE-tuss*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.
Ulciscor Telimus (*ull-KEY-scor TELL-ee-muss*) –

Vis ile Letens Hapishanesi'nde tanışan ve sonunda ona Catenan Akademisi'ne katılma fırsatı sunan senatör.

Ulnias Filo (*ull-NIGH-us FEEL-oh*) –
Akademide görevli doktor.

Valentina (*vahl-en-TEE-nah*) –
Akademide dördüncü sınıf öğrencisi.

Veridius Julii (*ver-id-EE-us YOOL-ee-eye*) –
Akademinin sorumlusu olan Müdür.

Vermes (*VER-mez*) –
Letens'teki yetimhaneden bir çocuk.

(*BELİRLİ*) Göster –
Diago'nun Suus'tan kaçtıktan sonra benimsediği isim.

Ysabel (*EE-valid-bell*) –
Vis'in ablası, Suus prensesi.

SÖZLÜK

Alupi (*AH-loo-pie*) –
Solivagus'a özgü, devasa, zeki, kurt benzeri yaratıklar.

Çapa noktası –
Transvektler için altyapı olarak kullanılan taş monolitler.

Anguis (*AN-gwiss*) –
Grup, hiyerarşiye karşı isyanını sürdürüyor.

Arventis (*are-VEN-tiss*) –
Doğum, kehanet ve şans tanrısı.

Aurora Columnae (*ow-ROAR-ah COLE-um-nigh*) –
İnsanların iradelerini devretmelerini sağlayan, kıyamet öncesi cihazlar.

Azriat (*AHS-ree-at*) –
Sytrece'deki en prestijli eğitim kurumu.

Bibliotheca (*bib-lee-oh-THEE-kah*) –
Kütüphane.

Bireme –
İki güvertesinde kürek bulunan bir askeri gemi.

Doğuştan gelen hak –
Catenan kanunları bütünü, "yaşamı onurlandırmak" amacıyla oluşturulmuştur.

Devretmek –
Hiyerarşide, iradenizin yarısını doğrudan üstünüzdeki birine devretme eylemi.

Sansür –
Yönetimden sorumlu senatör, Senato'ya kimlerin aday gösterilebileceğine karar vermekle görevlidir.

Curia Doctrina (*COO-ree-ah DOC-treen-ah*) –
Akademinin ana salonu.

Fuarlar (*FAIR-ee-us*) –

Anahtarların, kapıların, hayvanların ve limanların tanrısı.

Temel -

Hierarchy oyununda popüler bir strateji oyunu olup, kırmızı ve beyaz üçgen taşlarla oynanır.

Iudicium (*you-dih-KEY-um*) –

Akademide üçüncü sınıf öğrencilerinin sıralamasını belirlemek için yapılan son sınav.

Jovan (*YO-vahn*) –

Gökyüzü ve şimşek tanrısı, tanrıların kralı.

Mira (*MEER-ah*) –

Savaş ve savaşçıların tanrısı, tarımın koruyucusu.

Naumachia (*now-MAH-key-ah*) –

Yapay bir göl üzerinde, gemiler üzerinde gerçekleşen gladyatör dövüşü. Katılımcılara Naumachiarii denir.

Ocaria (*oh-KAH-ree-ah*) –

Nehirlerin tanrıçası.

Pletuna (*pleh-TOON-ah*) –

Sonbahar ve hasat tanrıçası.

Praeceptor (*DUA-tutucu-tor*) –

Akademideki öğretmen statüsü.

Praetorium (*dua-TOR-ee-um*) –

Akademideki öğretmen ofislerinin bulunduğu bina.

Quadrum (*KWAD-rum*) –

Akademinin büyük, merkezi avlusu.

Tıraş Bıçağı –

Catenanlı bir subay tarafından dövülmüş obsidyen bir kılıcın adı.

Sıkı (*SEH-ışını*) –

Baharın, çiçeklerin ve bereketin tanrıçası.

Sessizlik (*iç çekiş-LEN-anahtar-um*) –

Hiyerarşide bir şeyden bahsetmemeye dair bağlayıcı yasal anlaşma.

Transvekt (*TRANS-vekt*) –

İrade gücüyle çalışan devasa ulaşım araçları.

Trireme –

Üç güverteli, kürekli büyük bir askeri gemi.

Vitaerium (*vit-EYE-ree-um*) –

İradeyi, çürüyebilen herhangi bir bedene veya maddeye zorla aktarabilen cihazlar.

Vorcian (*VOR-key-an*) –

Volkanların, çöllerin, demirci atölyesinin ve sıkı çalışmanın tanrısı.

KONUMLAR

Acharnae (*ah-KAR-nigh*) –
Küçük bir Sirke köyü.
Agerus (*ah-GAIR-us*) –
Nekropolün bulunduğu Caten yakınlarındaki bölge.
Alta Semita (*AHL-tah sem-EE-tah*) –
Caten'in bir bölgesi.
Aquiria (*ah-KEER-ee-ah*) –
Suus ile sınır komşusu olan küçük bir ülke. Vis'in resmi olarak doğduğunu iddia ettiği ülke.
Aznaro'nun (*az-NAH-roe*) **Kayalığı** –
Suus'ta okyanusa bakan bir uçurum.
Butaria (*boo-TAH-kral-ah*) –
Caten'in batısında yer alan, denize kıyısı olan bir bölge.
Cartiz (*kar-TEEZ*) –
Vis'in çocukluğunun geçtiğini iddia ettiği Aquiri başkenti.
Caten (*kah-TEN*) –
Deditia'nın ve Catenan Cumhuriyeti'nin başkenti olan şehir, bilinen dünyanın merkezi olarak kabul edilir.
Catenan (*cah-TEN-an*) **Akademisi** –
Vis'in eğitim gördüğü akademi, Solivagus adasında bulunmaktadır.
Catenan (*cah-TEN-an*) **Arena** –
Caten'deki büyük stadyum yüz bin kişiye kadar kapasiteye sahip.
Catenan (*cah-TEN-an*) **Cumhuriyeti** –
Caten yasalarına tabi olan herhangi bir bölgeyi tanımlamak için kullanılan isim.

Galce (*KYE-meer*) –
Caten'in güneybatısındaki bölge.
Deditia (*deh-DEE-chee-ah*) –
Caten'i çevreleyen bölge.
Deopolis (*dee-OP-oh-liss*) –
Sytrece'nin başkenti.
Edaro (*ed-AH-roe*) **Nehri** –
Aquiria'da bir nehir.
Eldargo (*el-DAR-go*) **Boğazı** –
Suus'u Aquiria'dan ayıran su yolu.
Esquilae (*ESS-kil-igh*) –
Caten'in bir bölgesi.
Ganice (*GAH-niss*) –
Bir Catenan bölgesi.
Guridad (*GOO-ree-dad*), **Liman** –
Eldargo Boğazı'nda Suus'un karşısında bulunan bir Aquiria ticaret kasabası.
Jatiere (*YAH-tee-air*) –
Catenan büyükelçilerinin orada Will kullanmasını kısıtlayan anlaşmaya sahip ülke.
Letens (*leh-TENS*) –
Tensia'nın başkenti.
Letens (*leh-TENS*) **Hapishanesi** –
Vis'in çalıştığı hapishane.
Lordan'ın (*lor-DAHN*) **Sütunu** –
Caten'deki ünlü bir simge yapı.
Luceum (*loo-KEY-um*) –
Genellikle Res ve Obiteum ile birlikte anılan gizemli bir yer.
Lyceria (*hafif-KEER-ee-ah*) –
Bir Catenan bölgesi.
Masen (*MAH-sen*) –
Bir Catenan bölgesi.
Nekropol (*neh-KROP-oh-lis*) –

Agerus bölgesinde bulunan ve Catenan ölülerine adanmış geniş bir alan.

Nyripk (*NEER-ik*) –

Kuzeydoğuda, çölle kaplı uzak bir ülke.

Ölüm ilanı (*oh-bit-EE-um*) –

Genellikle Res ve Luceum ile birlikte anılan gizemli bir yer.

Mülk (*PRIGH-dee-um*) –

Caten Bölgesi.

Quus (*COOS*), **Denizi** –

Hem Solivagus'un hem de Caten'in bulunduğu deniz.

Res (*REZ*) –

Genellikle Obiteum ve Luceum ile birlikte anılan gizemli bir yer.

Sarcinia (*sar-KIN-ee-ah*) –

Caten Bölgesi.

Solencio (*sol-EN-see-oh*) **Plajı** –

Suus'ta bir plaj.

Solivagus (*soh-liv-AH-gus*) –

Akademinin bulunduğu ada.

Güney (*BEĞEN*) –

Vis'in ada vatanı.

Sytrece (*sit-REES*) –

Deditia'nın doğusundaki ülke.

Tensia (*TEN-see-ah*) –

Bilinen dünyanın en güneyinde yer alan yerleşim yeri.

YAZAR HAKKINDA

JAMES ISLINGTON, Avustralya'nın güney Victoria bölgesinde doğup büyüdü. Büyürken Raymond E. Feist ve Robert Jordan'ın öykülerinden etkilendi, ancak daha sonra Brandon Sanderson'ın Mistborn serisini ve kısa süre sonra da Patrick Rothfuss'un *Rüzgarın Adı adlı eserini* okuduktan sonra nihayet oturup kendi eserlerini yazmaya ilham aldı. Şimdi , *Kayıp Olanın Gölgesi, Gelecek Şeylerin Yankısı* ve *Düşen Her Şeyin Işığı'ndan oluşan Licanius Üçlemesi'nin uluslararası çok satan yazarıdır*. Islington, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Victoria'daki Mornington Yarımadası'nda yaşamaktadır.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Yazarlar/James-Islington

SimonandSchuster.com

SAGAPRESS.COM

@SagaPressBooks
@SagaSFF

Simon & Schuster'ın bu e-kitabını okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okuma listeleri ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kayıt olmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydetmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız diğer içerikleri gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar verin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

SAGA PRESS
AN IMPRINT OF SIMON & SCHUSTER, INC.
1230 AVENUE OF THE AMERICAS, NEW YORK, NEW YORK 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya kişilere (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2023 James Islington'a aittir.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Saga Press Bağlı Kuruluş Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Saga Press ciltli baskısı Mayıs 2023

SAGA PRESS ve logo, Simon & Schuster, Inc.'in ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda geçerli özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan Simon & Schuster Özel Satışlar birimiyle iletişime geçin veya business@simonandschuster.com adresine e-posta gönderin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, canlı etkinliklerinize yazarlar getirebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için, Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-866-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç mekan tasarımı Kathryn A. Kenney-Peterson tarafından yapılmıştır.
Ceket tasarımı Faceout Studio'ya aittir.

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri için başvuru yapılmıştır.

ISBN 978-1-9821-4117-2
ISBN 978-1-9821-4119-6 (e-kitap)